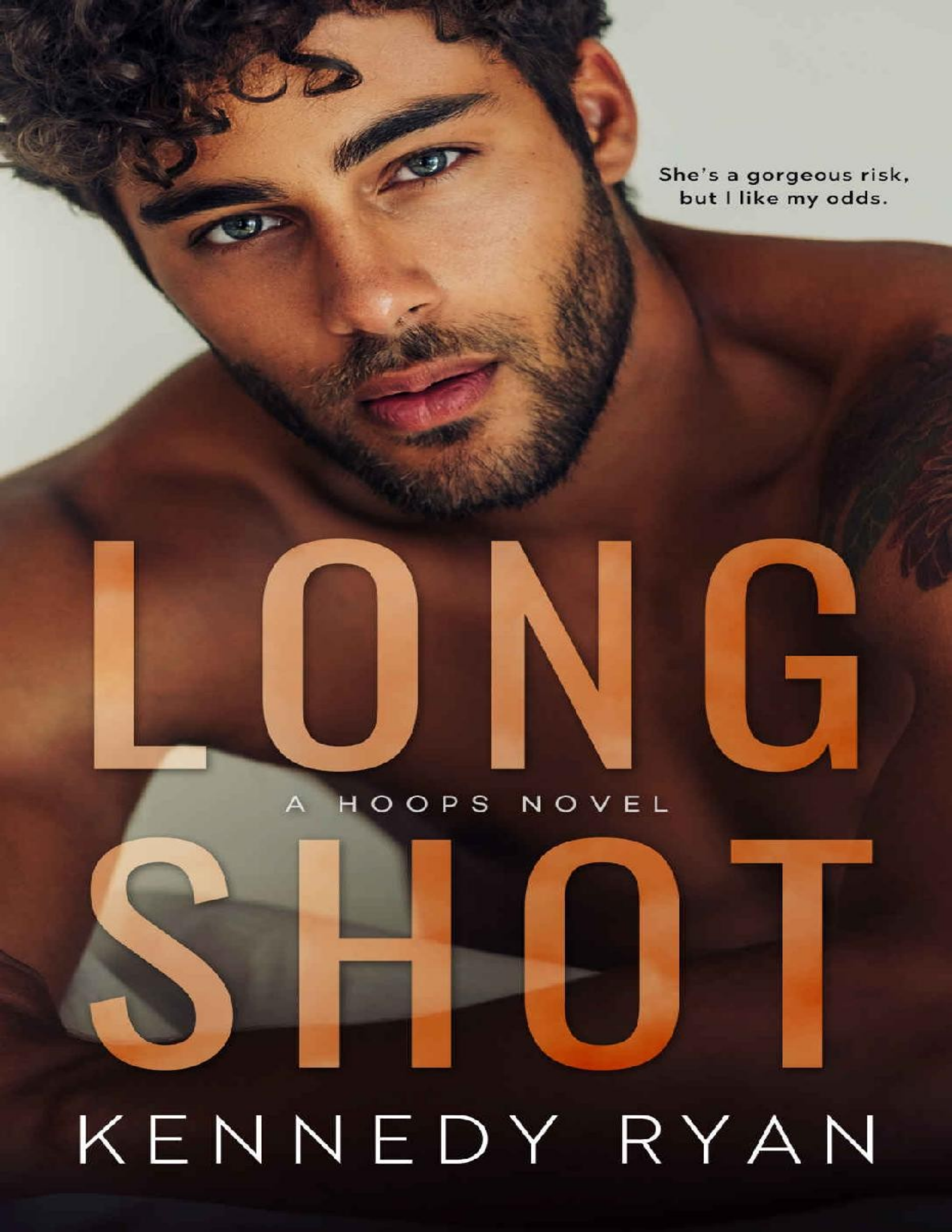

She's a gorgeous risk,
but I like my odds.
LONG
A HOOPS NOVEL
SHOT
KENNEDY RYAN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

UZUN ATIŞ

(BIR ÇEMBER ROMANI)

KENNEDY RYAN

İÇİNDEKİLER

Telif Hakkı

Yazarın Notu İlk

Yarı

Önsöz

1. Ağustos
2. Iris
3. Ağustos
4. Iris
5. Iris
6. Ağustos
7. Iris
8. Ağustos
9. Ağustos
10. Iris
11. Iris
12. Iris
13. Ağustos
14. Iris
15. Ağustos
16. Iris
17. Ağustos
18. Iris
19. Iris
20. Ağustos
21. Iris
22. Iris
23. Ağustos
24. Iris

25. Iris
26. Ağustos
27. Iris
28. Ağustos
29. Iris
30. Iris
31. Iris
32. Iris
33. Ağustos

YARIM SAAT

34. Iris
35. Ağustos
36. Iris
37. Ağustos
38. Iris
39. Ağustos
40. Iris
41. Ağustos
42. Iris
43. Ağustos
44. Iris
45. Iris
46. Ağustos
47. Iris
48. Iris
49. Ağustos
50. Iris
51. Ağustos

FAZLA MESAİ

Sonsöz - Iris MORE

Iris + Ağustos! Bonus

Epilog

Kennedy Ryan'ın

Kitapları Kennedy ile

Bağlanın!

Teşekkür
TÜM KAVRAMA ÖN BÖLÜMÜ - AKIŞ!
Akış
GRIP Serisi
FLOW - Bölüm 1 FLOW
- Bölüm 2 FLOW -
Bölüm 3 FLOW - Bölüm
4 FLOW - Bölüm 5
FLOW - Bölüm 5 FLOW
- Bölüm 6 FLOW -
Bölüm 7 FLOW - Bölüm
8 FLOW - Bölüm 9
FLOW - Bölüm 10
FLOW - Bölüm 11
FLOW - Bölüm 13
FLOW - Bölüm 14
Yazar Hakkında

Telif Hakkı © Kennedy Ryan,
2018 TÜM HAKLARI
SAKLIDIR

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (mekanik, elektronik, fotokopi, kayıt veya başka türlü) iletilemez.
Bu bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylarla benzerlikler
Yaşayan ya da ölmüş olaylar, yerler ya da kişiler tamamen tesadüfidir.

Editör:
Lauren Clarke Kurgu

Düzeltme:
Tricia Harden
Zümrüt Gözler Düzenleme

Kapak
Tasarımı:
Letitia Hasser
RBA Designs

Kapak Modeli:
Kevin S

Kapak Fotoğrafı © Dominique Spruch

Kennedy'ye Ulaşın
kennedyryanwrites.com

Yazarın Notu

Bu kitabı iki yıl önce, yolculuğunu anlamadığım genç bir kadın adına haklı bir öfkeyle yazmaya başladım. Söyleyecek bir şeyim olduğunda yazıyorum ve bunu yargılayıcı ve varsayımsal bir yerden söyleyemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden bu yolda yürüyen kadınlarla konuşmaya başladım. Birçok görüşme, çok fazla araştırma ve biraz ruh arayışından sonra, umarım daha iyi anlıyorumdur. Umarım bu hikayeyi, konuştuğum kişilerin cömertliği ve kırılganlığı olmadan mümkün olamayacak bir zarafet ve şefkatle yazmışımdır.

Bununla birlikte, bu hikayenin bazı okuyucular için hassas olabilecek yönleri vardır.

Adanmışlık

Natalie, Paula ve hikâyesini anlatmak için küllerinden doğan her kadın için.

İLK YARI

"Kalp fısıltılarla konuşur."
Corinne Bailey Rae

PROLOGUE

Bentler yıkıldığında ben de oradaydım.

Canavar tüm dizginlerini kaybedip New Orleans'ı sular altında bıraktığında koğuşumda güvende olsam da şehirde yaşıyordum.

Daha sonra korkunç fırtınanın ardında bıraktığı yıkımı gördüm. Çılgınca eşyalarımızı topladık, daha yüksek bir yere gitmek için evimizden kaçtık. Ailem hayatta kalmak için ayrıldı.

Çok uzun süre kalanlar vardı. Kaçmaları gerekirken kaldılar.

Pişman olacak kadar yaşamadılar.

Şimdi ben de aynı hatayı yapıyorum. Kaçmam gerekirken kaldım.

Bu canavarın tüm dizginlerini kaybettiği ana tanıklık ediyorum. Öfkesi, hiddeti bir su duvarı gibi üzerime geliyor. Şiddetli bir rüzgar gibi üzerime esiyor.

Ben onun ardında bıraktığı yıkımım.

Dünya kararırken, yıldızları görüyorum. Bir parıltı. Uzun zaman önce farkına varmam gereken bir ışık. Yıldızlar karardıkça ve karanlık çöktükçe, hayatta kalacaklarını düşünerek körü körüne çok uzun süre kalanlar gibi olduğumu anlıyorum.

Korkarım ki ben de onlar gibi pişman olacak kadar yaşamayacağım.

1

AĞUSTOS

YARIN babamın doğum günü.

Ya da öyle olurdu. On beş yıl önce ben altı yaşındayken öldü, ama en önemli anlarda, en önemli olanlarda, sanki yanımdaymış gibi hissediyorum. Ve hayatımın en büyük gecesinin arifesinde, umarım beni görebilir. Umarım gurur duyuyordur.

Yarın hayatımın en önemli maçı var. Her ne olursa olsun, kıçımın otel odamda güvenle saklanıyor olması gerekirdi, dışarıda bir batakhanede vakit öldürüyor değil. Bir avuç bar çerezi atıp zencefilli gazozumu yudumluyorum. Yanımdaki masada bir tur bira daha sipariş ettiler. Tanrım, maç öncesi gerginliğimi alacak kadar güçlü bir şey için neler vermezdim ama maçtan önce asla içmem. Ve yarın herhangi bir maç değil.

Saatime baktım. On beş dakika gecikti mi? Bu Koç Kirby değil. O tanıdığım en hızlı adamdır. Tam onu aramayı düşünürken ekranımda adı beliriyor. Elimdeki fındık kasesini ve bir şeylerin ters gittiğine dair içimi kemiren duyguyu bir kenara itiyorum.

"Hey, Koç."

"West, hey." Sesi, bir şeylerin ters gittiğini doğrulayan zoraki bir sakinlik taşıyor. "Geç kaldığımı biliyorum. Özür dilerim."

"Hayır, sorun yok. Her şey yolunda mı?"

"Ben Delores." Karısının adını söylerken sesi çatallaşıyor. Basketbol benim lise koçumun ikinci aşkı. St. Joseph's Prep'teki ilk yılımda onunla tanıştığım günden beri Delores'in onun ilk aşkı olduğunu biliyordum.

"O iyi mi?"

"O ... şey, oteldeydik ve göğsünde ağrılar başladı ve nefes almakta zorlanıyordu." Koç'un endişeli iç çekişi diğer uçtan geliyor. "Burada acil servisteyiz. Bütün bu lanet testleri yapıyorlar ve-"

"Hangi hastane?" Çoktan ayağa kalkmış, mütevazı faturayı ödemek için cüzdanımı çıkarmıştım. "Yola çıkıyorum."

"Cehennemliksin." Dört yıl boyunca içimdeki tüm tembelliği çıkaran çelik, ses tonunu sertleştiriyor. "Yarın gece Ulusal Şampiyona'da oynayacaksın. Olman gereken son yer bir hastanenin bekleme odası."

"Ama, Delores-"

"Bu benim sorumluluğum ve ben hallediyorum." "Ama, ben-"

"Sizinkiler şehre gelmedi mi daha?" Konuyu kapatmak için protestomun üzerinden geçti.

"Hayır, efendim." Duraksadım, kızgınlığımı kontrol ettim. "Matt bugün çalışmak zorundaydı.
O ve annem yarın uçakla geliyorlar."

"Peki ya üvey kardeşin?"

"Almanya'da mahsur kaldı. Müşterilerinden biri için bir etkinlik varmış." Üvey kardeşimle kan bağımız olmayabilir ama spor sevgimiz var. Ben, sahada. O, dışarıda, bir menajer olarak.

"Orada olamayacağı için üzgünüm," diyor Koç. "İkinizin ne kadar yakın olduğunu biliyorum." "S o r u n değil." Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışıyorum. "Annem ve
Matt. Ve tabii ki sen."

"Bara gelemediğim için üzgünüm, gerçi senin kıçın neden büyük danstan önceki gece dışarı çıkmak istedi onu da anlamış değilim."

"Biliyorum, Koç. Sadece ihtiyacım vardı ..." Neye ihtiyacım varmış? Oyun kitabının içini dışını biliyorum ve o kadar çok film izledim ki gözlerim kaymaya başladı.

Bu gece huzursuzum. Yılların fedakarlığı, benim ve ailemin, beni buraya getirdi. Ve hattın diğer ucundaki adam olmasaydı bunu başaramazdım. Koç son sekiz yılda, liseden mezun olup üniversiteye geçtikten sonra bile bana çok yatırım yaptı. Gözlemciler ve analistler bir yıl erken profesyonel olmam için ısrar ettiğinde, beni kalmaya ve diplomamı bitirmeye ikna etti. Seçmelere gitmeden önce temellerimi güçlendirmek ve olgunlaşmak için. Ama DNA'sını bana aktaran adam -kanat açıklığı.

Büyük elleri, uzun, zayıf vücudu ve sanırım oyuna olan sevgisi bile bu gece aklımdan çıkmıyor.

Babam.

Bu anı kiminle paylaşmam gerektiğinden emin değildim ama takım arkadaşlarımın gürültülü bir barda kız avına çıkmayacağını biliyordum. Her ne kadar maçtan önceki gece ancak bu kadar taşkınlık yapabilseler de, bu bana cazip gelmiyordu.

"Neye ihtiyacın varsa al ve oradan çık," diyor Koç ve beni tekrar o ana döndürüyor. "Kıçını kaldır ve otele geri dön. Mannard Ulusal Şampiyona öncesinde bile sokağa çıkma yasağını ihlal ettiğin için seni yedek kulübesine *gönderecek*. Boyundan büyük işlere kalkışma."

"Evet, efendim. Biliyorum."

Koç'un vurdumduymaz liderliği ve üvey babamın askeri geçmişi sayesinde beyefendiler ve hanımefendiler doğuştan geliyordu. Her ikisinin rejiminde de disiplin ve saygı tartışılmazdı.

"Gitmem gerek," diyor Koç. "Doktor geliyor."

"Beni haberdar edin."

"Yapacağım." Devam etmeden önce bir an duraksıyor. "Eğer mümkünse yarın maçta olacağımı biliyorsun. Sadece Delores'in iyi olduğundan emin olmam gerekiyor. Maçı kaçırmamın tek nedeni o. Seninle gurur duyuyorum West."

"Biliyorum. Teşekkürler, Koç." Duygular boğazımı yakıyor ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Babamın doğum günü, yarınki maçın baskısı ve şimdi de Delores'in hastanede olması... Bu günün, tüm bu şeylerin toplam ağırlığı altında sendeliyorum ama tekrar konuşurken bunların hiçbirinin sesime karışmadığından emin oluyorum. Koç'un yarına hazır olmadığımı düşünmeden de endişelenecek yeterince şeyi var. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Delores önce gelir."

"Umarım yarın görüşürüz," diye devam ediyor hışımla. "O lanet yerin ışıklarını söndür."

"Evet, efendim. Planlıyorum. Bir şey öğrendiğinizde beni arayın."

Garsonu bulmaya ya da hesabı istemeye bile zahmet etmiyorum. Bunun yerine masaya bir yirmilik bırakıyorum, ılık zencefilli gazozumu karşılamaya yeter de artar bile. Sokağa çıkma yasağından önce birkaç saatim daha var ama Koç sinirlerimi yatıştırmaya gelmeyecekse otele dönsem de olur. Takım arkadaşlarımla karşılaşmadan içeri sızmaya çalışacağım.

Neredeyse kapıya varmıştım ki barın diğer ucundan gelen bir ses beni durdurdu.

"Saçmalık!" diye gürlüyor boğuk, kadınsı bir ses. "Bunun boktan bir karar olduğunu çok iyi biliyorsun."

Eşiğin hemen gerisinde, bir denizci gibi küfür eden kadını görmek için dönüyorum. Kıvrımlar zayıf, sıkı vücudunu noktalıyor: dar bir tişörtün içindeki belinin girintisi, kot pantolonunun içine dökülen yuvarlak kalçaları. Taburesinden sıçrıyor ve öne doğru eğiliyor, vücudu öfkeyle gergin, yumrukları barın üzerinde ve gözleri düz ekrana dikilmiş. Bir buçuk metreden beş santim fazla olmalı. Benim boyumdaki bir adam herkesin üzerinde yükselmeye alışkındır ama ben biraz uzun boylu kadınları severim. Gece yarısı kadar koyu ve yoğun saçları bir macera gibi, yüzünün etrafında her yöne doğru vahşi ve evcilleşmemiş bir şekilde dolaşıyor, omuzlarının üzerinden süzülüyor. Kızgın görünüyor, geniş, dolgun ağzı gergin ve çenesinin zarif çizgisi bükülmüş.

Tüm bu tavırlarla eşleştirilmiş güzel yüz ilgimi çekti. Bu gece biriyle yatamayacak olsam bile, en azından bütün gün beni ezen baskıdan uzaklaşabilirim. Dürüst olmak gerekirse, son birkaç haftadır beni eziyor. Babamın ölümünün her zaman beni sardığı melankolik düşüncelerden kurtulmak istiyorum - neleri kaçırdığımıza dair düşünceler. Kaybettiklerimizi. Onu ateşlenmiş ve televizyona küfrederken, hakemlere küfrederken görmek, taşıdığım yükün bir kısmını hafifletiyor. Birkaç gün önce NCAA şampiyonluğuna ulaştığımızdan beri etrafımı saran kalın gerilim duvarını delip geçen tek şeye doğru yürürken buluyorum kendimi.

"Pislik herif," diye mırıldanıyor, kot pantolonlu kıçını tekrar bar taburesine yerleştirirken. "Bunun bariz bir faul olmasına imkan yok."

Yanındaki boş tabureye oturuyorum ve son sahneyi tekrar gösteren ekrana bakıyorum. "Aslında bunun bariz bir faul *olduğuna* eminim." Aramızdaki kaseden bir avuç fındık alıyorum.

"Ya hakem kadar kör ve aptalsın," diyor, gözleri ekrandan hiç ayrılmadan, "ya da beni tavlamaya çalışıyorsun. Her iki durumda da, hiç etkilenmedim."

Bir avuç fındığım ağzımın yarısına kadar dondu. Üniversitede yılın oyuncusu seçilme şansım var, dört yıldır kampüsün büyük adamıyım ve onuncu sınıftayken ESPN'in *Haftanın Oyunu* programındaydım. Ortaokuldan beri hiçbir kız beni reddetmedi ama meydan okumaktan asla çekinmem.

"Sadece sohbet ediyorduk." Omuz silkiyorum ve yüzümü ona dönmek için dizlerimi sallıyorum. "Yine de eğer seni almamı istersen, bunu karşılayabilirim." Sonunda bana bakmaya tenezzül etti. Kalp şeklindeki yüzü dikkat çekici, sert ve narin bir kontrast. Yüksek elmacık kemikleri, düğme burnunu kesen kara kaşları ve ela gözleri var. Ela, yeşil, kahverengi ve altının tüm tonlarını tanımlamak için çok düz bir kelime. Hiç böyle gözler görmemiştim. Aynı anda birkaç renk. Aynı anda birkaç şey. Acaba kız çok boyutludur.

"Yarınki büyük maçtan önce seni yormak istemem." Dudaklarının kenarları bana gülmemek için elinden geleni yapıyormuş gibi kıvrılıyor.

Bu beni duraksatıyor. Yani kim olduğumu biliyor. Bu genellikle benim lehime olurdu ama içimden bir ses onun sıradan bir top hayranı olmadığını söylüyor. "Hayranı mısın?"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde kaşlarından biri çatılır ve dikkatini tekrar oyuna vermeden önce gözlerini devirir. Barmen elinde bir şişe likörle yaklaşıyor.

"Ne alırsınız?" Grey Goose'u barın üzerine koyuyor, benimle beni görmezden gelen kadın arasında spekülatif bir bakış atıyor.

"Zencefilli gazoz alabilir miyim lütfen?"

Sırıtıyor ve Goose'u barın altındaki buzdolabından çıkardığı zencefilli gazozla değiştiriyor. Bardağa gazlı içeceği doldurup önüme koyuyor ve başını eğerek alnıma kadar inen siperliğin altından bakıyor.

"August West?" Yüzünde bir gülümseme belirir.

Başımı sallıyorum ama parmağımı dudaklarıma götürerek onu susturmayı umuyorum, böylece huzur içinde flört edebileceğim. İmza dağıtmak ve iyi dilek yağmuruna tutulmak istemiyorum. Henüz NBA'de bile değilim ama takımımız Sweet Sixteen'e kaldığından beri medya nedense bana odaklandı, profilimi yükseltti ve anonim kalmamı zorlaştırdı.

"Anladım." Barmen bilerek başını sallıyor, sesi komplocu bir fısıltıya dönüşüyor. "Delilikten kaçınmak, ha?"

"Onun gibi bir şey." Dikkatini ekrandan ayırmayan süper fangirl'e dönüp bakıyorum. "Hanımefendi ne içiyor?"

"Kendi ödeyebileceği bir bira." Bana çarpık bir gülümseme atıyor ve yarısı dolu bardağından bir yudum alıyor.

"Oooooh." Barmenin mesleki bir tehlike olan bira göbeği derin bir kıkırdamayla sallanıyor. Bana üzgün bir bakış attıktan sonra

barın diğer müşterilerine doğru ilerledi.

"Demek buraya sık sık geliyorsun?" *Bunun ağzımdan çıktığına inanamıyorum.*

Yüz ifadesinden onun da inanamadığı anlaşılıyor.

"Şimdi de benim gibi hoş bir kızın böyle bir yerde ne işi olduğunu soracaksın." Gözlerindeki mizah, acının bir kısmını yok ediyor.

"Oyunumun o kadar zayıf olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yan gözle bana bakıyor, iki kaşını da gidebildikleri kadar yukarı kaldırıyor. "Sahada mı yoksa saha dışında mı konuşuyoruz?"

"Ah." Yüzümü buruşturdum ve onu düşünmek için başımı eğdim. "Ben de senin sokağa çıkma yasağına kadar tatlı bir dikkat dağıtıcı olacağını düşünmüştüm."

"Ben kimsenin dikkatini dağıtacak biri değilim," diyor. "Özellikle de testosteronunu boşaltmak isteyen bir oyuncunun."

"Varsayımlar ve yargılar." Sahte bir hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum. "Sana bir kitabı kapağına bakarak yargılama demediler mi? Muhtemelen bilemezsin-"

"August West, 1.80 boyunda, Piermont Koleji'nde oyun kurucu, yayın gerisinden ölümcül, basketbol IQ'su standartların üzerinde ve Naismith finalisti. Bir metre on santim kanat açıklığı ve kırk santim dikey." Keskin gözleri şapkamın kenarından ayağımdaki Nike'lara kadar üzerimde geziniyor, sonra ekrandaki maça dönüyor.

"Şerbetçiotunuz Jordan-vari olabilir ama D'niz üzerinde biraz çalışmanız gerekebilir." Dudaklarının arasından bir kahkaha süzülüyor. "Ve bu bir varsayım değil. Bunu kesinlikle biliyorum."

Gülmek zorundayım çünkü Koç Mannard tüm sezon boyunca -aslında son dört yıldır- savunmamı geliştirmem için peşimdeydi. Üçlüklerim dikkat çekiyor ama o da beni çok yönlü daha iyi bir oyuncu yapacak temel özelliklerle ilgileniyor. Görünüşe göre, o da öyle.

"Bana sürekli öyle söylüyorlar." Sırtımı bara dönüp dirseklerimi kenarına dayıyorum ve ona yeni bir saygıyla bakıyorum. "Basketbol hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Yani ben bir kız olduğum ve tezahürat maçlarını izlemem gerektiği için mi?" Kızın bakışları öfke doluydu.

"Turnuvaları mı kastediyorsun? Ben bile onlara tezahürat dendiğini biliyorum.

turnuvalar, maçlar değil."

"Şuna bak." Sözcüklerin üzerine kalın bir alaycılık katmanı yayıyor. "Sen kız işlerinden anlıyorsun, ben de erkek işlerinden. Karşı gün mü?"

Az önce beni çok etkilemiş olmasını hiç umursamıyormuş gibi dikkatini tekrar ekrana veriyor. Beyler, biz boş boş konuşuruz, hele ki konu spor olduğunda. *Hem* spor konuşup *hem* de saçmalayabilen bir kadın mı? Pırıl pırıl bir tek boynuzlu at. Aldığı kadar iyi veriyor. Hatta aldığından *daha* fazlasını verebilir. Onda bir kıvılcım var, daha fazlasını görmek istediğim bir özgüven.

Birçok kız sadece yansıtıyor. Sizin nelerden hoşlandığınızı anlarlar, böylece bir erkekle birlikte olabilirler. Bu kızın kendi görüşleri var, kendi ayakları üzerinde duruyor ve benim beğenip beğenmemem umurunda değil.

Bunu sevdim.

"Madem hakkımda bu kadar çok şey biliyorsun," diyorum, "ben de senin hakkında bir şeyler öğreneyim."

Başını yavaşça santimetrelerce çeviriyor, gözlerini oyundan ayırmak onu öldürüyormuş gibi hala ekrana kilitli tutuyor. Yüz ifadesi, o değişken gözleri ısınıyor ve biraz yumuşuyor. "Tam olarak ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"İsminiz iyi bir başlangıç olabilir."

Dudakları bir sırıtışa dönüşüyor. "Ailem bana Gumbo der."

"Bamya mı?" Neredeyse zencefilli biramda boğuluyordum. "Büyük kulakların olduğu için mi?"

Ona dokunma riskini göze alarak bir tutam yabani bukleyi geriye itiyorum. Kulağının kıvrımı düpedüz kırılgan ve koyu renk saç telleri boynunun kıvrımına yapışmış.

"Dumbo değil." Gülüyor ve saçları parmaklarımın arasından kayacak şekilde çekiliyor. "*Gumbo,* çorba gibi."

"Bunu biliyordum." Gerçekten biliyordum, ama bir kütüğü geri çekmeden bir dokunuş çalacaksam yaratıcı olmalıydım. "Peki neden Gumbo?"

Tereddüt etti ve bir an için düşündüğüm gibi kıramadığımı düşündü. Sonunda "ne olacak ki" deyip omuz silkti ve devam etti.

"Şu anda aksanımı duymayabilirsiniz, çünkü orada yaşamamın üzerinden yıllar geçti, ama ben aslen New Orleanslıyım."

Şimdi bunu söylediğine göre, sesinde o şehri anımsatan bir şeyler seziyorum. Müzik ve gizemle bezenmiş, uzayan bir ses tonu.

"Ailem Katrina'dan sonra Atlanta'ya taşındı." Gülme süsü verilmiş bir hava üflüyor. "Ama ben baştan aşağı NOLA'lıyım. İyi bir Creole soyundan geliyorum. Creole zaten yeterince karışık değilmiş gibi, babam Alman ve İrlandalı."

Bence güzelliğindeki belirsizlik çekiciliğinin bir parçası. Anlaşılması zor ve tanımlanamaz bir şey. Geniş, dolgun dudaklar, bakır ten ve çarpıcı kemik yapısı gibi etnik kökenlerin bir araya gelerek onunki gibi bir yüz oluşturduğunu asla tahmin edemezdim. Daha önce onun gibi birini gördüğümü sanmıyorum. Onunki kısa sürede unutulacak bir yüz değil. Belki de asla.

İçkisinden bir yudum alarak, "Ben bataklıkta bulunabilecek her şeyin bir karışımıyım," diye devam ediyor. "Bu yüzden kuzenim daha fazla malzemem olduğunu söylüyor-"

"Bamya," diye bitiriyorum. Gülümsüyoruz ve o da başını sallıyor. "Demek sen de benim gibi bir itsin."

"Bir şey söylemeyecektim." Gözleri yüzümde ve saçlarımda geziniyor, benim bakışlarım da neredeyse onunkiler kadar belirsiz. "Ama şimdi sen söyleyince ..."

"Sana bir şey göstereyim." Telefonumu çıkarıp, birkaç yıl önceki bir kamp gezisinden ailemin bir fotoğrafına gelene kadar fotoğraflar arasında geziniyorum. "İşte."

Telefonu alıyor, gülümsemesi köşelerde soluyor. Ne gördüğünü biliyorum. Annem kameraya gülümsüyor, kumral saçları kış güneşinde solgun yüzünün etrafında ateşli bir hale oluşturuyor. Üvey babam ve üvey kardeşim omzunda duruyor, ikisi de uzun boylu sarışınlar.

Bir de ben varım.

Saçlarım, ne tarafa uzayacaklarına bir türlü karar veremeyen koyu bukleleri evcilleştirmek için yakın kesilmiş. Tenim yıllanmış koyu bal renginde ve gözlerim kayrak taşı gibi gri. İstesem de ailenin bir parçası gibi görünemem.

"Bu şeylerden biri diğerlerine benzemiyor." Bardağımın kenarından sırıtarak zencefilli gazozumu yudumluyorum. "Sanırım ben de bamyayım."

Gülümsememe ve telefonuma karşılık veriyor ama ifadesindeki espri yavaş yavaş kayboluyor. Bana dönüp baktığında gözlerini merak bürüyor ama sorusu her neyse dile getirmiyor.

"Ne?" Sonunda sordum.

"*Ne* demek *ne*?"

"Bir şey söylemek istiyor gibiydin."

Bir an için yüzü kapanıyor ve bana söylemeyeceğini düşünüyorum, ama yukarı bakıyor, birkaç saniye sonra dudaklarına bir gülümseme yerleşiyor.

"Hiçbir yere tam olarak uyum sağlayamadığınızı hissettiğiniz oldu mu hiç?" Sözleri çok yumuşak geliyor, bardaki eğlenceyle yarışıyor. Başlarımız neredeyse birbirine değene kadar duymak için eğildim. "Yani, her zaman arada kalmış gibi miydin?"

Sorusu, pek çok kişiye ifade etmediğim ama sıklıkla hissettiğim bir şeyi yansıtıyor. Annemin yeni ailesinde bazen kendimi yerinden edilmiş hissediyordum. Afro-Amerikan babama pek benzemiyor olabilirim ama geride bıraktığım ailemdeki hiç kimseye de benzemiyorum. Çoğu çocuk şu ya da bu şekildeydi ve buna göre bir araya toplanmışlardı. Bu durum bazen kendimi başıboş hissetmeme neden oluyordu. Basketbol - o çember, o kaya - tutunduğum şey oldu.

"Sanırım ne demek istediğini anlıyorum." Devam etmeden önce boğazımı temizliyorum. "Babam ben çok küçükken öldü ve annem de kısa bir süre sonra yeniden evlendi. Her şeye alışmam biraz zaman aldı, özellikle de tek istediğim uyum sağlamakken farklı olmak."

"Bunu anlıyorum," diyor.

Omuz silkiyorum ve ağzımın kenarlarını aşağı indiriyorum.

"Basketbol sayesinde, uyum sağlamaktan çok öne çıkma konusunda endişelenmeye başladım." Bardağı avuçlarımın arasında yuvarlıyorum. "Ama o zaman bile, evet, bazen kendimi ... . Bilmiyorum. Yerimden edilmiş."

"Ben de öyleydim. Tenim mahallemdeki hemen hemen herkesin teninden daha açıktı. Saçlarım farklıydı." Başını sallıyor, bu hareket etrafımızdaki havayı şampuanının narenciye ve tatlı karışımı kokusuyla karıştırıyor. "Oradaki çoğu kız benim onlardan daha iyi olduğumu düşündüğümü sanıyordu, oysa ben herkes gibi görünmek için her şeyimi verirdim. Uyum sağlamak için. Birkaç yıl kuzenim Lo vardı ama onun dışında sadece kendim vardım."

Bu onun için nasıl bir şeydi? Dokuzuncu B ö l g e 'de güzel bir anomali. Belki de merak etmeme gerek yoktur. Belki de ilk elden

biliyorumdur. "Biraz yalnız kaldın, ha?"

Soruyorum.

"Evet, öyle oldu." İşaret parmağıyla bardağının kenarında daireler çiziyor. Kirpiklerini benden anılarını saklamak, acısını gizlemek istercesine indiriyor ama sesinde var. Onu tanıyorum.

"Bazen ev doluyken bile," diyorum, sesimi sadece bizim duymamız için alçaltarak, "hava kararana kadar arka bahçede tek başıma basket atardım."

Sanki manyetik bir merkez varmış gibi, bedenlerimiz birbirlerine doğru dönmüş durumda. Sırdaşlığımız bizi sarıp sarmalıyor, müstehcen sohbetleri, odanın diğer ucundaki doğaçlama karaokeyi, düz ekranlardaki oyunlara verilen çılgın tepkileri engelliyor. Sadece ikimiz uyumsuzuz. Tamamen yabancı biriyle birkaç dakika geçirince, kendimi her zaman bulmakta zorlandığım bir şekilde anlaşılmış hissediyorum.

"Yalnız kalmaya alışıyorsun," diyor sonunda.

"Peki ya annen? Yakın mısınız?"

"Yakın mı?" Bir gözünü kısıyor ve başını arkaya eğiyor. "Pek sayılmaz. Benim için çok fedakârlık yaptı ve bu hiçbir zaman kolay olmadı. O güçlü, hayatta kalmayı başaran biri ve buna saygı duyuyorum ama her zaman onun seçimleriyle aynı fikirde olmadım. Annemin birkaç haftadan fazla bir işte çalıştığını hatırlamıyorum."

"Siz nasıl geçindiniz?"

"O çok güzel bir kadın." Sanki yargılamamı bekliyormuş gibi temkinli gözlerini kaldırıyor. "Her zaman güzel bir kadınla ilgilenmek isteyen bir erkek olduğunu söylerdi."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Benim annem de çok güzel bir kadın ama onun bu şekilde -sadece fiziksel olarak- yaşadığını düşünemiyorum çünkü babam öldüğünde öğretmenliğe başladı ve o zamandan beri çok çalışıyor.

"Sen çok güzel bir kadınsın." Dizini benimkiyle hafifçe dürtüyorum. "Ve bahse girerim kendine bakabilirsin."

Gözlerinde bir gülümseme başlıyor ve sonunda dudaklarına yayılıyor. "Teşekkür ederim."

Bana hangi iltifat için teşekkür ettiğini sormama gerek yok.

"Teyzem annemden iki yaş büyük," diye devam ediyor. "Annem onu böyle yaparken görmüş. Onlar da annelerinin böyle yaptığını görmüşler. İhtiyaç duydukları şeyi elde etmek için ellerinde olanı kullandılar."

İçkisini yudumlayıp devam etmeden önce iç geçiriyor. "Teyzem Katrina'dan sonra bizimle birlikte Atlanta'ya taşındı ve posta kodlarını değiştirmiş olabilirler ama taktiklerini değiştirmediler. Görünüşe göre, her yerdeki erkekler güzel kadınlarla ilgilenecek."

"Kuzenin dışında ailenden başka biriyle yakın mıydın?" "Sadece Lotus." Kaşlarını çatarak yüz ifadesini gölgeledi. "Lotus'la yaşamaya gitti.

Büyük büyükannem şehrin güneyinde, ben de New Orleans'ta kaldım ama o birkaç yıl önce üniversite için Atlanta'ya taşınınca tekrar yakınlaştık."

Düşünceleri, anıları yerinden oynatıyormuş gibi başını sallıyor. "Ailemin işlev bozukluğu hakkında bu kadar yeter. Peki ya sen? Perry West senin babandı, değil mi?"

"Babamı biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Evet, tabii." İçkilerimizi yudumlarken gözleri benimkilerle buluştuğunda sempati doluyor. "Onu o şekilde kaybetmek zor olmalı."

"Evet." Omuz silkiyorum, omuzlarımın rahatça yükselip alçalması ne kadar zor olduğunu göstermiyor. "Harika bir oyuncuydu."

"İnanılmaz bir uzun menzilli şutu vardı." Acı acı gülümsüyor. "Ne kadar süredir ligdeydi?"

"Araba kazası ikinci sezonunun ortasında oldu." Küçüktüm ama cenazesini hâlâ hatırlıyorum. Takım arkadaşlarının hepsi oradaydı, altı yaşındaki gözlerime gökdelenler kadar uzun görünüyorlardı. "Yarın onun doğum günü."

"Asla olmaz." Gözleri kocaman açıldı. "Babanın doğum gününde Ulusal Şampiyona'da mı oynayacaksın?"

Başımı sallıyorum ve kaderin bu muazzam cilvesi karşısında ilk kez gülümsememe izin veriyorum. Annem babamla evleneli uzun zaman oldu ama muhtemelen yarının onun doğum günü olduğunu hatırlıyordur. Gerçi bu konuda hiç konuşmadık. Sanki bunu bilen tek kişi benim ve şimdi bu güzel bamya kızı da biliyor.

"Yarın onun için mi?" Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor, niyetli odağı beni kendisine çekiyor.

"Öyle hissettiriyor. Anlıyor musun? İhtimaller nedir ki? Ne kadar ilerlediğimi biliyor mu diye merak edip duruyorum. Eğer görebiliyorsa." Yumuşak bir kahkaha attım, aptal olduğumu düşündüğünü gösteren işaretler için yüzünü izledim. "Kulağa aptalca mı geliyor?"

"Hiç de değil. Biz gittikten sonra ne olur bilmiyorum ama umarım anlayabilir. Yarın maç nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın seninle gurur duyacaktır."

"Umarım öyledir." Bana gösterdiği ilginin aynısını ona da göstererek biraz daha yaklaşıyorum. "Peki ya baban? Bamyandaki Alman ve İrlandalı?"

Gülümsüyor, ama dudaklarının sıkı bir kıvrımı var.

"Alman ve İrlandalıydı. Tüm bildiğim bu kadar." Sert kahkahası barın köşesinde oluşturduğumuz sessizlik havuzunda dalgalanıyor. "Bir karısı ve çocukları olduğunu da biliyorum. Annem sadece ... bir yan piliçti sanırım. Birlikte oldukları süre boyunca kirasını ödemiş ama ben doğduktan hemen sonra taşınmış. Annem de öyle. Beni sormaya hiç gelmedi. Yokluğuyla ilgili pek bir açıklama yapmadı."

"Peki ya şimdi? Hiçbir şey yok mu?"

"Atlanta'ya taşındığımızda her şeyi Dokuzuncu Bölge'de bıraktık." Omuzları inanmadığım bir dikkatsizlikle kalkıp iniyor. "Hâlâ Atlanta'da olabilir.

New Orleans. Belki de setler yıkıldığında ölmüştür. Kim bilir? Bu benim için hiç fark etmedi."

Bana sıkı bir gülümseme daha atarak konuyla işinin bittiğinin sinyalini veriyor.

"Bütün *bu* şeylere nasıl bulaştık?" Alaycı bir suçlamayla parmağıyla beni işaret ediyor. "*Siz*, efendim, iyi bir dinleyicisiniz. Bir kızın dikkatini takımının kaybettiği gerçeğinden uzaklaştırmanın sinsi bir yolu."

Maça bakıyorum, onun derin sulardan çıkışını bir can simidi gibi yakalıyorum. "Lakers taraftarı mısın?"

"Die hard purple and gold." Kollarını barın üzerinde kavuşturuyor ve öne doğru eğiliyor, gözlerini tekrar ekrana dikiyor. "Ben büyürken New Orleans'ın bir takımı yoktu."

"Bu gece ezilecekler," diye gereksiz bir teklifte bulunuyorum, onu kızdırmayı umarak. Tabii ki işe yarıyor ve son zamanlarda çok yıpranmış olsa da Lakers'ın efsanevi mirasını savunan bir söylev çekmeye başlıyor.

Devre arası ve son iki çeyrek boyunca, oyunların arasına bol bol sohbet sıkıştırdık. Spor pazarlaması alanında çalışmak istiyor ve mezun olduktan sonra ortaya çıkabilecek birkaç staj fırsatı var. Anlattığı hikâyelerin çoğu eninde sonunda kuzeni Lotus'a, yani her zaman onun arkasını kollayan hırslı ve belalı moda öğrencisine dönüyor. Kendi adıma, hakkımda zaten bildiği şeyleri tekrarlamaktan kaçınıyorum: istatistik kağıtlarındaki sayılar ve tüm spor programlarında dönüp duran hikayeler. Bunun yerine ona annemden, Koç'tan ve canıma okuyan felsefe dersinden bahsediyorum. Lakers'ın hezimete uğraması için geçen sürede ufak tefek şeylerden anıtsal şeylere kadar her şeyi konuşuyoruz.

"Basketbola bu kadar ilgi duymana ne sebep oldu?" Dördüncü çeyrekteki reklam arasında ona sordum.

"Bilmiyorum." Muhtemelen çoktan bitmiş olan birasını inceliyor. "Annemin adamlarından biri, Telly, ben on yaşlarındayken bir süre bizimle yaşadı." Bir dirseğini bara dayayıp bana içten bir bakış atıyor. "Bir süre yanımızda kalan birkaç iyi çocuktan biriydi. Basketbolu çok severdi. Lakers'ı çok severdi ve maçları birlikte izlerdik." Kıkırdıyor, bardağını kaplayan buğunun içinde parmak uçlarıyla izler bırakıyor. "Maç geceleri ananaslı pepperoni pizza sipariş eder ve kök birası içerdik."

"Ne oldu?" Üçüncü zencefilli biramı yudumluyorum. "Telly'ye yani?"

Önce başını hafifçe sallayarak cevap veriyor. "Sanırım misafirliği fazla uzadı." Gözleri ekrana kayıyor, belki de bakmak için bir bahane

uzakta. Ya da belki maç gerçekten dikkatini çekmiştir. Top Lakers'ta. "Daha fazla parası olan başka biri geldi. Annem takas yaptı."

"Onu bir daha gördün mü, konuştun mu?"

Gözleri ekranı terk ediyor ve birkaç sessiz dakika boyunca barın üstünü inceliyor. "Hayır."

Kelime alçak sesle ve boğuk geliyor. Bir süre sonra başını kaldırıp bana yarı alaycı bir sırıtışla bakıyor. "Ama yine de Lakers'ı izlerken pizza ve kök birası severim."

"Menüde pizza yok mu?" Bir avuç fındığın etrafında mırıldanıyorum.

"Dilenciler seçici olamaz." Benimle paylaştığı gülümseme, final skoru ekranda göründüğünde kaşlarını çatmaya dönüşüyor. "'L' sütunu için bir tane daha. Bütün gece boktan kararlar, hakem."

"Gerçekten mi? Boktan aramalar mı?" Maçtan onun yüzüne şüpheyle bakıyorum. "Takımın yaşlanması ve son birkaç sezondur sakatlıklarla boğuşmasıyla hiçbir ilgisi yok mu? Bana sorarsanız bir devrin sonu."

"Dilini ısır," diye tersliyor ama gözlerinde şakacı bir parıltı var. "Sonunda Lakers'a gidebilirsin. Bunu hiç düşündün mü?"

"Sonumun nereye varacağını kim bilebilir?" Gülümsememi ona doğru eğiyorum. "Stingers'a gitmeyi umuyorum."

"Baltimore mu?" Kaşları çatılıyor ve sonra düzeliyor. "Oh! Senin memleketin, ha?"

"Yani, LeBron için Cleveland'da oldu. Büyüdüğü yerde, Cavs için oynadı."

"Doğru. Neden eve yakın kalmak istiyorsun? Ana kuzusu musun?"

Kahkahalarım arka planda Lakers'ın mağlubiyetini analiz eden TV yorumcularının üzerinde yankılanıyor. "Annem oldukça harika, ama bu beni eve yakın tutmaz." Ona bakmak yerine zencefilli gazozuma bakıyorum, nedenlerimi ifade etmekten biraz rahatsızım. "Sadece benim için çok şey yapan bu yer için bir şeyler yapmak istiyorum. Erkekler ve Kızlar Kulübü'ndeydim. İnanılmaz öğretmenlerim vardı, özellikle de ortaokulda birçok arkadaşım raydan çıkmaya başladığında. Toplum merkezi basketbola aşık olduğum yerdi."

Özbilinç yüzümü yakıyor ve omuz silkiyorum. "Bütün çocukluğum orada geçti ve o topluluk çocukluğumu güzelleştirdi."

Sözlerimi bitirdikten sonraki sessizlikte başımı kaldırdığımda yüzünde hafif bir gülümseme ve benimkilerle kolayca buluşan sıcak gözlerle karşılaşıyorum.

"Sorun değil," diyor basitçe ve benim için önemli olduğu belli olsa da bunu büyütmemesine seviniyorum. "Ee, taslak için hazır mısın?"

Konuyu değiştirdiğin için teşekkür ederim. Baltimore'a gitmem pek olası değil ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu çok fazla kişiye anlatmıyorum. "Öyleyim ama her şey çok hızlı gelişiyor." Boğazımda kuru bir kıkırdama çınlıyor. "Ben sekizinci sınıftayken NBA uzak bir hayaldi. Şimdi tam burada ve bir şeyler gerçekten ters gitmezse, gerçekten gerçekleşiyor. Umarım
. . ."

Sözlerim kesiliyor ama belirsizliğim devam ediyor. Bu benim bir sonraki seviyede oynama yeteneğimle ilgili bile değil. Bunun için hazır olduğumu biliyorum. Hazır olduğumdan emin olmadığım şey, beraberinde gelen her şey.

"Harika olacaksın." İnce parmakları elimin üzerine kapanıyor, bardağı kavrıyor. "Harika bir oyuncu olacaksın."

Sadece o hafif baskı, elini elimde görmek bile iyi hissettiriyor. Bu görüntüyle ilgili bir şey bütün gün hissettiğim düzensizliği düzeltiyor ve kimseye söylemediğim kelimelerin kilidini açıyor.

"Bir oyuncudan daha fazlası olmak istiyorum. Diplomamı kullanmak istiyorum. Bir iş kurmak istiyorum. Bir aile istiyorum." Bu bir itiraf gibi. "İyi bir koca olmak. İyi bir baba. Birkaç ay sonra gireceğim bu dünyanın erkekleri yuttuğunu gördüm. Hayatımız boyunca bunun için çalışırız ve bir sakatlık, yaş, kötü bir takas, her neyse, bir gecede bunu sona erdirebilir. Eğer oyun önceliklerinizi yiyip bitirmişse, sizi hiç olmak istemediğiniz birine dönüştürmüşse, ne anlamı var ki?" Kendimden utanarak gülüyorum. "Muhtemelen sesim-"

"Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsun," diye araya giriyor, eli hâlâ benimkinin üzerinde duruyor. "Senin pozisyonundaki adamlar, büyük maçtan bir gece önce, tam da draftın eşiğinde - bunlar çoğu kişinin düşündüğü şeyler değil."

Çenesini boştaki elinin avucuna dayamış, yavaşça gülümseyerek ağzına doğru ilerliyor. "Sen özelsin." Dudağını ısırıyor, elini parmaklarımdan çekip gözlerini bizimkinden önce bir milyon bardak ve bir milyon anın izlerini taşıyan barın tepesine dikiyor. "Seninle tanıştığıma memnunum."

Bu şüpheli bir şekilde vedalaşmanın başlangıcına benziyor. Sanki bu gerçeküstü bölümün kapısını kapatmaya hazırmış gibi.

Bunun olmasına izin veremem. Böyle bir gece, böyle bir bağlantı, bu tekil bir şey. Yarınki maçtan sonra geleceğim NBA Draft Lottery'sinde zıplayan küçük bir top olacak. Sonunda sevmediğim bir takımda oynayabilir, seçemeyeceğim bir yerde yaşayabilirim.

Ama bu gece, kontrol bende. Seçeneklerim var ve onu seçiyorum. Onu tanımak için. Ona kur yapmak için. Güvenini kazanmak için. Tek ihtiyacım olan zaman.

Ama sahip olmadığımız tek şey zaman gibi görünüyor.

"Kapanıyor." Barmen boş bardaklarımızı ona doğru sürüklüyor ve önümüzdeki yüzeyi siliyor. "Eve gitmenize gerek yok ama buradan çıkmanız gerek."

Etrafımızdaki barın boşaldığını fark etmemiştim ama neredeyse son kalanlar bizdik.

"Yarın için iyi şanslar West," diyor barmen, yeni silinmiş barın üzerinden iki çek uzatarak.

"Teşekkürler." O daha kendisininkine bakamadan ayağa kalkıp ikisini de kapıyorum.

"Ver şunu bana." Bana doğru hamle yaptı ama ben çeki başımın üzerinde tutarak onun ulaşamayacağı bir yere koydum.

Bana doğru sendeleyerek yaklaşıyor, yumuşak göğüsleri göğsüme bastırıyor. Kollarımı vücudunu oluşturan duyusal hatların ve kıvrımların etrafına dolamak istiyorum. Kontrolü hâlâ başımın üzerinde asılı dururken, diğer elimi sırtından aşağıya kaydırıyor, yapışkan pamuğun altındaki şeklini inceliyorum. Belindeki kıvrımı avuçlayarak, sıcaklığı ve temiz kokusu beni sarana kadar onu birkaç santim daha yaklaştırıyorum.

Bana göz kırpıyor, parlak gözleri kararıyor ve genişliyor, yeşil ve altın rengi samurda kayboluyor. Arzu gözbebeklerinde yıldız gibi parlıyor. Şu ana kadar bedenlerimiz arasında uğuldayan akımın, rahat sohbetimizin yüzeyinin altında akan elektriğin farkına bile varmamıştık. Ta ki ben onu küçük bir kağıt parçasıyla kendime çekene kadar.

"İçkilerinizi ısmarlamama izin verin." Bir kadını onu istediğim gibi istediğimi hiç hatırlamıyorum. Sadece ellerimi o siyah saçlarına gömmek, dudaklarının tadını keşfetmek ya da vücudunu keşfetmek istemiyorum. Onun anılarından, sırlarından daha fazlasını istiyorum -başka kimseye vermediği bir daveti kabul etmek için.

Kirpiklerini indirerek gözlerini benimkilerden koruyor, ama vücudunun tepkisini gizleyemiyor - yumuşak olduğu her yer benim sert ve boyun eğmez olduğum yerleri arıyor gibi görünüyor. Nefesi dudaklarının üzerinde küçük pantolonlar halinde nasıl kekeliyor.

"Tamam." Artık birbirimize dokunmayana kadar geri çekiliyor ve devam etmeden önce sesindeki boğukluğu biraz olsun gideriyor. "Teşekkürler. Ben de ... şey, teşekkürler."

Kapıya doğru giderken ikimiz de konuşmuyoruz. Kendimi onun daha kısa adımlarına uymak için yavaşlarken buluyorum. Gözlerimizin ucuyla birbirimizi izliyoruz, aramızdaki sessizlik olasılıklarla titreşiyor. Dışarı çıktığımızda, kaldırımımızın hemen ötesinde hala hareketli olan şehirle birlikte bir tentenin altına sıkışmış durumdayız. İçeride, insanlarla, gürültüyle ve oyunun hareketiyle çevriliyken, sohbet o kadar zahmetsizce geldi ki. Daha önce hiç kimseye yapmadığım itiraflar ve kabuller içimden akıp gitti. Ve şimdi, sadece biz varız ve onu burada tutmak için ne söyleyeceğimden emin değilim, ama hissettiklerimin, yaptıklarımızın bu gece bitemeyeceğini biliyorum.

Adam Sandler'ın kız filmlerinden biri olan *Spanglish*'te bir bölüm vardır. O ve çocuklarının dadısı restoranında akşam yemeğini paylaşırlar. Sadece bir yemek, birkaç saat. Dadının kızı olan anlatıcı şöyle der: "Annem sık sık restorandaki o akşamdan hayatının sohbeti olarak bahseder." Bunu duyduğumda gözlerimi devirdiğime ve '*Ne* sohbetti ama' dediğime eminim.

Ama şimdi, onunla birlikte, vedalaşmanın kıyısında dururken, tek düşünebildiğim ... bu iyi *bir* konuşmaydı.

Sokak lambası ve ay, barın loşluğunun sakladığı şeyleri aydınlatıyor - sadece siyah olduğunu düşündüğüm saçlarındaki kehribar rengi, yere bakarken yanaklarına gölge düşüren kirpiklerinin uzunluğu. İkimiz de kelimeleri arıyor gibiyiz. Sanki son birkaç saate o kadar çok şey sığdırmışız ki hiç kelime kalmamış -en azından benim için kalmamış. Tek sahip olduğum şey hissetmek. *İhtiyaç*. Ona dokunmaya, onu öpmeye ihtiyacım var - bu karşılaşmanın gerçekten yaşandığına dair bana güvence verecek fiziksel bir şeye ihtiyacım var. Bunun bir son olmadığını.

Bir kızdan bir karış daha uzun olduğunuzda, öpüşmek için yumuşak bir şekilde yaklaşmak zordur, bu yüzden yumuşak olmaya çalışmıyorum. Yine de dikkatliyim. Tek parmağımla çenesini kaldırıp gözlerini benimkilerle buluşturmaya ikna ediyorum. Yanağını kavrıyorum ve başımı o kadar yumuşak görünen dudaklarının üzerinde gezdirene kadar indiriyorum ki onları yutmamak için kendimi tutmam gerekiyor; onu hemen tatma ihtiyacımı kontrol etmek zorundayım. Bedenim harekete geçiyor, talep ediyor. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Aletim sertleşti. İstek vücudumun her hücresinde cızırdıyor.

"August." Çenesini çekip elini göğsüme bastırıyor ama keşfetmek için değil. Beni nazikçe geri itmek için. Nefesimi tutuyorum, aramıza koyduğu bu küçük boşluğun ne anlama geldiğini görmek için bekliyorum.

Başı öne düşüyor, ta ki kara saç bulutu yüzünü gölgeleyip ifadesini gizleyene kadar. "Özür dilerim." Bir elini saçlarında gezdirerek geri adım atıyor. "Yapamam."

Onu tekrar yakınıma getirmek istiyorum. "Sorun değil. Anlıyorum tabii ki. Daha yeni tanıştık."

Parmaklarımızı birleştiriyorum. Bu kısa temas bile duyularımı harekete geçiriyor. Ereksiyonumun bana ihanet etmemesini umarak vücudumun kükremesini kontrol ediyorum.

"Sadece konuşabiliriz. Eğer uzakta değilsen senin evine gidebiliriz." Gözlerini görebilmek için çenesini kaldırıyorum. Ciddi olduğumu görebilsin diye. İçimdeki mutlak cehenneme rağmen, bu yeterli. "Ne istersen yapabiliriz."

Az ya da çok, *bir şeyler* yapmaya devam edelim. Durmayalım.

"Yapamam. Y a p a m a y ı z ." Başını güçlü bir şekilde sallayarak
Bir adım daha geri çekildi, elimi bıraktı ve aramıza tekrar boşluk girdi. "Benim bir erkek arkadaşım var, August."

Kahretsin.

Kapılmış olmasına şaşırmamalıyım. Bu kadar güzel, bu kadar komik, akıllı ve otantik bir kız - benim için mükemmel kızı tanımlamak için kullanacağım tüm sıfatlar onda var. İstediğimi bilmediğim şeyler bile onda var. Ama artık biliyorum ve ona sahip olamam.

Onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi düşününce içimde olması gerekenden daha geniş ve derin bir delik açılıyor, ama orada. Ve her saniye, hayal kırıklığı ve kayıp olasılıklarla doluyor.

"Peki ciddi mi?" İçten içe irkiliyorum. Başka bir adamın kızını öpmeye çalışmaktan daha dangalakça bir şey varsa, o da ona sadık kalmak istediğinden emin olup olmadığını sormaktır.

"Evet." Dişlerini alt dudağına gömüyor. "Yaklaşık bir yıldır çıkıyoruz."

Sonunda bana bakıyor ve en azından ifadesindeki savaş, gözlerinden bana yansıyan mücadele, aramızdaki çekimi hayal etmediğimi garanti ediyor.

"Sana söylemeliydim ama bu garip olurdu." Acı acı gülümsüyor. "Daha fazlasını istediğini varsayıyormuşum gibi görünürdüm.
. . ."

Söylememem gereken şeylerle dolu bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz.

"Daha fazlasını istiyorum." Gülümsemeyi başarıyorum, ancak hayal kırıklığına uğradım ve sadece cinsel olarak değil. Başka bir adam benden önce buraya geldiği için düpedüz yıkılmış durumdayım.

"Özür dilerim." Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokuyor. "Sohbetimizden çok keyif alıyordum. Bunu yapmak istemedim. Umarım yapmamışımdır.

sizi yanılttı."

"Sen yapmadın." Ona tekrar dokunmamak için ben de ellerimi ceplerime sokuyorum. "En azından yeni bir arkadaş edindim."

Dostum.

Olabileceğimizi düşündüğüm şeye kıyasla boş geliyor, ama daha fazlasını talep edemem. Bana daha fazlasını vermesini *sağlayamam*. Çoğu erkeğin sadece hayalini kurduğu bir şeyin arifesindeyim ve bu parlak gözlü kız beni çaresiz hissettirdi.

"Evet." Yüzü biraz gevşeyerek gülümsüyor. "Bir arkadaş." "Ve sen de yarınki maçı aklımdan çıkarmamı sağladın."

Ben bunu söyler söylemez ikimizin de gözleri fal taşı gibi açılıyor. Saatimi kontrol ediyorum, zamanın gelmesinden korkuyorum.

Sikeyim.

Sokağa çıkma yasağı.

Bu kıza hayatımın en büyük maçından önce sokağa çıkma yasağını unutacak kadar mı kaptırmıştım kendimi?

Evet, öyleydim.

"Aman Tanrım." Gözleri endişeli ve kaygılı. "Oyun. Sokağa çıkma yasağını kaçırdın."

Açlık, sıcaklık, aramızdaki doğruluk diğer tüm düşünceleri bir kenara itmeme neden olmuştu ama şimdi hepsi araya giriyor. *Sokağa çıkma yasağı. Takımın geri kalanı otelde uyuyor ve hesaba katılıyor. Yarınki maç.*

"Başın belaya girecek mi?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"İlk kez gizlice girmek zorunda kalmayacağım," diyorum ona hissettiğimden daha büyük bir özgüvenle. Hayatımın en büyük maçıydı ve bir barda bir kızla zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Ama ne kız ama.

Ona baktığımda, son birkaç saat içinde paylaştığımız her anı, her şakayı ve her anıyı tekrar hatırladığımda, pişman olamıyorum.

"En azından seni eve bırakayım." Sokağa çıkma yasağı olsun olmasın, onu yalnız bırakmamın imkanı yok.

"Hayır. Çok yaklaştım."

Anladığım kadarıyla şehrin bu kısmı tamamen ticari, konut değil. "Daireniz yakınlarda mı? Yoksa bir otelde mi kalıyorsunuz?"

Burada mı yaşıyor? Ziyarete mi geldi? Öğrenci mi? Maç için mi şehirde? Yarın orada olacak mı? Beni izlemeye gelmek için bilet istiyor mu? Konuştuğumuz onca şey birdenbire her şeyden daha az önemli oldu.

hiç söylemediğimiz şeyleri. Onun lanet adını bile bilmiyorum. "Bamya" bu geceden sonra beni çok uzağa götürmeyecek. Panik vücudumu yay gibi geriyor. Bu gece yaşadıklarımızdan daha fazlası olmasa bile - dürüstlük, mizah, rahatlık, empati - onunla devam etmek istiyorum. Korkunç bir kelime olan arkadaşlığa bile razı olacağım.

"Seninle eve yürüyeceğim," diye ısrar ettim.

"İyi olacağım." Yere bakıyor ve sonra bana dönüyor. Sonu gözlerinde. Vedayı görüyorum ve dudaklarına ulaşmadan önce onu durdurmak istiyorum ama yapmıyorum.

"Güle güle August. Yarın için iyi şanslar." Dönüp kaldırımdan yukarı çıkmaya başladı.

Onu takip etmek istiyorum. Takip etmek ve nerede yaşadığını ya da nerede kaldığını bulmak. Şanslı bir piçin onu ilk bulduğunu bilsem bile, onu tekrar nasıl bulacağımı bilememeyi hayal edemiyorum.

"Hey, bekle," diye sesleniyorum arkasından, ayaklarımı takip etmemeye zorlayarak. "En azından bana adını söylemelisin. Seni sonsuza dek Bamya olarak düşünmemi gerçekten istiyor musun?"

Yüzü bana dönük ama geriye doğru yürümeye devam ediyor, aramıza sürekli daha fazla mesafe koyuyor. Bu gece ile hayatımızın geri kalanı arasında. Gözlerinde muziplik ışıldıyor ve dudaklarında oynaşan sinsi gülümseme, korkunç bir an için bana söylemeyeceğini düşünmeme neden oluyor.

"Ben Iris," diye sesleniyor bana. "Benim adım Iris."

Kıpırdamadan duruyorum, adının sesini özümsüyorum, hayatımdan girdiği kadar az tantanayla çıkarken yüzündeki ifadeyi özümsüyorum. Gülümsemesi kayboluyor ve yüzümü hatırlamak ister gibi bana bakıyor.

-Sanki o da bu geceyi unutmayacakmış gibi. Belki de, mantıksız bir şekilde, inkar edilemez bir şekilde, bu gece benim için olduğu kadar onun için de çok şey ifade ediyordu. Eğer o da bunu, bu bağı hissettiyse, çekip gidiyor olamaz, ama gidiyor. Onu sadece birkaç saattir tanıyorum. Çaresizliğin göğsümü sıkması ve paniğin nefesimi kısaltması mantıksız, sanki koşuyormuşum gibi.

Ama ben hareketsiz duruyorum. Ve o hala yürüyor.

Yürüyor ve köşeyi dönüyor, görüş alanımdan çıkıyor.

Giderken benim daha fazlası için olan umudumu da yanında götürüyor.

2

IRIS

ALDIĞIM her nefes kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oluyor. NCAA Şampiyonası'nda paranın satın almak zorunda bile kalmadığı en iyi koltuklarda oturuyorum, ancak basketbol maçı aklımdaki en son şey.

"Kaynayan bir tenceredeki canlı bir ıstakoz kadar gerginsin." Lotus'un sözleri yüzüme soğuk bir su sıçrattı. O kadar belli mi ediyorum? Sanki başımın üzerinde kocaman bir neon tabela yanıp sönüyormuş gibi apaçık hissediyorum. Kendime dün gece August'la hiçbir şey olmadığını söyleyip duruyorum. Suçluluk duymamı gerektirecek bir şey yok ama suçluluk duygusu mantığımı kemiriyor.

"Bu Caleb için büyük bir oyun." Hissettiğimden daha rahat görünmesini umarak omuz silkiyorum. "Tabii ki onun için heyecanlıyım."

"Anlıyorum," diyor Lotus. "Ama sen düpedüz tedirginsin. Dizini böyle zıplatmaya devam edersen burada bir depreme neden olacaksın."

O söyledikten sonra bile dizim zıplamayı bırakmıyor, ayağım stadyum zemininde düzensiz bir ritim tutturuyor.

"Bo, bu da ne?" Lotus, Gumbo'yu sadece onun yaptığı gibi kısaltarak talep ediyor. Elini dizime bastırıp hareketsiz kalmaya zorluyor. "Cidden, bunun Caleb için büyük bir gece olduğunu biliyorum ama sakin ol."

Gözlerimi sahaya dikmiş, hayatlarının en büyük maçı için ısınan ve etrafta şut atan oyuncu kümeleri arasında erkek arkadaşımı arıyorum. Maçtan önce August West'le tanıştığımı söyleyerek dikkatini dağıtmak istemedim ama sonra ne diyeceğim? Lakers maçı sırasında bir barda sohbet etmek önemli bir şey değil, ama bir şekilde Caleb'ın aynı fikirde olmayacağını biliyorum.

"Beni duyuyor musun?" Lotus'un kara gözlerindeki endişe aklımı başımdan alıyor.

"Evet. Özür dilerim." Sonunda tüm dikkatimi ona verdim. "Rahatlamaya çalışacağım."

Yüzüme bakıyor ve ben başka tarafa bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Örgüleri omuzlarına ve kollarına dökülüyor. Yüksek, çekik elmacık kemikleri ve dar çenesi yüzüne neredeyse kedigillere özgü bir nitelik kazandırıyor. Zayıf ve güç yayıyor. Bunun çenesinin çıkıntısından mı, inatçı çenesinden mi, yoksa bilge gözlerinden mi kaynaklandığından emin değilim. Ya da belki de derisinin altında, kemiklerine işlemiş bir şeydir.

Louisiana'nın ünlü baş rahibelerinin uzun bir soyundan geliyoruz. Büyük büyükannemiz MiMi onların sonuncusuydu. Kızı, büyükannemiz, küçük bir bataklık bölgesinin göreceli inzivasında kalmak istemiyordu ama New Orleans'ın heyecanını istiyordu. MiMi ile ailemizin diğer kadınları arasında bir uçurum oluştu ve görünen o ki bu dünyadan ayrıldığında mistik güç de onunla birlikte ölecek. Ama bazen Lotus'ta onun izlerini gördüğüme yemin edebilirim.

Benim tenim onunkinin pürüzsüz tarçın renginden birkaç ton daha açık olabilir ama aramızdaki bir yıllık yaş farkının ve küçük bir melaninin aramıza girmesine asla izin vermedik. Birbirimize çok ihtiyacımız vardı. Lotus benim değişmezim oldu, ben de onun.

Onun MiMi ile bataklıkta yaşamaya gittiği ve benim şehirde kaldığım yıllarda bile aramızdaki kilometreler bağımızı zayıflatmadı. Ondan hiçbir şey saklamadığım halde, dün gece August ile yaptığım konuşma hakkında tek kelime etmedim.

Kükreyen kalabalık, cılız giyimli ponpon kızlar ve sahanın çevresindeki kamera ve yorumcu sürüsü kayboluyor ve ben dün geceyi hatırlıyorum. August'un beyzbol şapkası zayıf bir gizlenme sağlamıştı ve yanıma oturur oturmaz onu tanıdım. Zayıf, güçlü vücudu, yontulmuş çenesi ve yontulmuş dudakları, bronz teni, hepsi onu ele veriyordu.

Caleb daha önce de Ağustos ayından bahsetmişti elbette ve sporu yakından takip ettiğim için onun oyunu hakkında çok şey biliyorum. Mart Çılgınlığı sırasında takımı Final Four'a giden beklenmedik yoluna devam ederken medya ona odaklandı. Caleb ve August ortaokuldan beri birbirlerine karşı mücadele ediyorlar ve pek de arkadaş sayılmazlar.

Bunların hiçbiri beni August West'in gerçekte kim olduğuna hazırlamadı. Onda şaşırtıcı ve canlandırıcı bir derinlik keşfettim. Kırılganlığı beklenmedikti ve kamuoyundaki imajının gücüyle çelişiyordu. Belki de bu kırılganlık onun gücünü artırıyor.

Bir düzine kez ona Caleb'ın kız arkadaşı olduğumu söylemeye başladım. İtiraf etmeliyim ki, en azından kendime, ona söylemedim çünkü gidebileceğini düşündüm. Sohbetten çok keyif alıyordum ve bu olmasını isteyeceğim son şeydi. Muhtemelen onu bir daha görmeyeceğim için bunun bir önemi yok.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum, Caleb'in sevdiği şekilde düz ve muntazam. Bu gece daha fazla çaba gösterdim çünkü bu onun için çok büyük bir dönüm noktası. Benden giymemi istediği, doğum günümde bana hediye ettiği kıyafeti bile giydim, gerçi vücudumu normalde olduğundan biraz daha fazla gösteriyordu. Bana kalsa, onun formasını, bir kot pantolonunu ve Chucks'ını giyerdim.

Hayır, Jordans.

Bu daracık etekle eşleştirdiğim botlarımın içinde ayak parmaklarımı oynatıyorum. Üst kısım göğüslerimin hemen altından kesilmiş ve karnımı neredeyse tamamen çıplak bırakıyor. Lotus iyi göründüğümü söylüyor ama konu bu değil. Lanet olası bir basketbol maçındayım, kulüpte değil.

"Hey, işte senin oğlan," diyor başıyla sahayı işaret ederek. "O da en az senin kadar gergin görünüyor."

Lotus haklı. Caleb'in yüz ifadesinde ve omuzlarında, sıçrayış atışı için pek de hayra alamet olmayan bir gerginlik var. Sahanın her tarafına bakıyor, bir şey arıyor. Gözlerimi yakalayıp gülümseyene kadar beni aradığını fark etmedim. Suçluluk duygumu ve gerginliğimi bir kenara bırakıp ona bu gece ihtiyacı olduğunu bildiğim gülümsemeyi, güvenceyi veriyorum.

"Ailesi şu lüks odalardan birine yerleştirilmemiş miydi?" Lotus bakışlarını arenanın geri kalanından daha yüksekte bulunan VIP localarına çeviriyor.

"Evet ama ben tribünde oturmayı seviyorum," diyorum ona. "Ve Caleb beni burada görmekten hoşlanıyor."

Ona bir öpücük veriyorum ve gülümsemesi daha da genişleyerek yakışıklı yüzünü aydınlatıyor. Caleb, August'la aynı boyda, altı yaşında ve onun kadar güçlü yapılı. Sarı saçları, bronz teni ve neredeyse lacivert gözleri onu tam anlamıyla kolej basketbolunun altın çocuğu yapıyor. NBA'de de aynı şekilde popüler olmayacağını gösteren hiçbir şey yok.

Birkaç dripling çalışması yapıyor. Eğer bu gece August'u geride bırakacaksa alabileceği tüm pratiğe ihtiyacı olacak, ama açıkçası bunu yapıp yapamayacağını bilmiyorum. Ondan şüphe etmekten nefret ediyorum ama uzun zamandır August gibi bir perimetre şutörü görmemiştik. Caleb'ın takımı son şampiyon.

Geçen yıl yüzüğünü almıştı, ancak uzun süredir rakibini yenerek bir yüzük daha kazanmanın onun için özellikle tatlı olacağını biliyorum.

"O adam seni seviyor kızım," diyor Lotus. "Ve hiçbir erkeğin seni kütüphaneden çıkarabileceğini sanmıyordum."

"Ben de öyle."

Tutmam gereken bir bursum vardı ve herhangi bir erkek tarafından dikkatim dağıtılmayacaktı. Caleb psikoloji dersi için bir kitaba ihtiyaç duyarak kitapçıya geldiğinde ben kasada çalışıyordum. Onunla çıkmayı kabul edene kadar haftalarca her sabah elinde bir fincan kahveyle geldi. Kampüsümüzde ünlü biri sayılırdı, tabii ki gururum okşandı. Yine de bana olan ilgisini ciddiye almadım. Tam da uzak durmam gereken türden bir adam olduğunu düşünmüştüm ama beni yıprattı ve yanıldığımı kanıtladı. Birlikte güldük. Basketbol konuştuk. Bana iyi davrandı ve kendimi özel hissettirdi.

"Annelerimizin dediği gibi, kendine büyük bir balık yakalamışsın." Hayatımdan geçen erkeklerle ilgili aynı acı Lotus'un sesinde çınlıyor. "Şimdi sadece onu tutmak için."

"Eğer bir şey varsa, o da *beni* elinde tutmaya çalışıyor." Kulağa nasıl geldiğine bakıp yüzümü buruşturuyorum. "Demek istediğim, Caleb'i önemsediğimi biliyorsun."

"Elbette," diyor Lotus, beni dikkatle izleyerek.

"Sadece son zamanlarda çok daha fazlasını istiyor gibi görünüyor."

Caleb'i kötü göstermek istemediğim için tereddüt ediyorum, ama Lo kaşlarını kaldırıyor ve devam etmem için başıyla beni cesaretlendiriyor.

"Evlilikle ilgili ipuçları veriyor ve onu seçecek olan şehre onunla birlikte taşınmamı istiyor."

"Peki ya fırsatlarınız onu seçecek rastgele bir şehirde değilse?" Lo'nun kaşları birbirine çarptı. "Kariyerine spor pazarlaması alanında devam etmek istediğini biliyor, değil mi?"

"Elbette. Evet, bu konuda hep açık oldum" diyorum. "Ama şimdi taslak yaklaşırken, uzun mesafeli bir ilişki istemiyor, bu yüzden sürekli gündeme geliyor."

Yolumu her zaman anneminkinin tersi yönde çizdim. Bağımsızlık. Bir erkeğe bel bağlamamak. Kendi yolumu çizmek. Rotam hakkında bildiğim bir şey varsa, o da rotamda kalmam gerektiğidir.

"Şeyden bahsetmişken." Lotus bana dirsek attı. "Müstakbel kayınpederin bize doğru geliyor." Caleb'in babasına ve kuzenine doğru başını sallıyor,

Kalabalık tribünlere doğru yaklaşıyor, arada bir durup gülümsüyor ve sohbet ediyordu.

"Şunu söylemeyi keser misin?" İç çekişimde bıkkınlık ağır basıyor. "Herkesin Caleb ve benim çoktan nişanlandığımızı düşünmesi yeterince kötü zaten." "Priscilla Teyze'nin dediğine bakılırsa, evlendiğinizde hamile olacakmışsınız.

Noel."

"Hamile mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Annem buna bayılır. Caleb askerlikte ne kadar yükselirse, ona ömür boyu bağlanacak bir torun isteyecektir. Bu düşündüğüm son şey. Şu anda bir bebek tüm planlarımı mahveder."

"Acelen ne ki?" Lotus omzumdaki yerini bulana kadar bir tutam saçını düzeltiyor. "Caleb evlenmek için neden bu kadar hevesli?"

"Biliyorum. Uzun mesafeli bir ilişkinin nesi yanlış? Evliliğe hazır değilim. Daha çok erken."

"Onu seviyor musun?" Lo'nun gözleri yüz ifademin kenarlarında geziniyor. "Elbette." Omuz silkiyorum, dizlerime bakıyorum. "Yani, bunu birbirimize söylüyoruz

ama bu onun *doğru kişi* olduğu anlamına mı geliyor? Bilmiyorum. Bir yıldır çıkıyoruz. Bir yıldır çıkıyoruz. Arkadaş olarak başladık ve o çok güzel, akıllı ve düşünceli. Onu sevmemek için deli olmam lazım, değil mi? O mükemmel biri."

Lotus elini benimkinin üzerine koydu. "Hey, bana bak."

Gözlerine bakıyorum, söyleyeceği şeye hazırlıklı oluyorum.

"*Senin* için mükemmel değilse, mükemmel olmasının bir önemi yok Bo." Parmaklarımı sıkıyor. "Senin hırslarına ve hayallerine saygı duyan bir erkeğe ihtiyacın var."

"Bence Caleb o adam olabilir."

Ama bunu söylerken bile bunun doğru olup olmadığını sorguluyorum. Eğer benim hırslarım beni bir yere, Caleb'i başka bir yere götürseydi, onu takip etmemi bekler miydi? Takip etmezsem onu kaybeder miyim? Umarım seçim yapmak zorunda kalmam. Basketbolun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ama hayallerimin benim için ne kadar önemli olduğunu gerçekten anlıyor mu?

"Emin olun," diyor Lotus, plastik bir gülümseme yapıştırıp omzumun üzerinden nişan alarak. "Bu arada, işte babam geliyor."

"İyi akşamlar hanımlar," diyor Caleb'in babası, nihayet önümüzde durmak için ilerlerken.

Donald Bradley'in gülümsemesi her zaman kravatları ve özel dikim takım elbiseleri kadar özenle koordine edilmiştir. Akla gelen kelime

hesaplı, sanki zamanının ve ilgisinin ne kadarını hak ettiğinizi belirlemek için sizi toplayıp çıkarmış gibi. Her hareketi pürüzsüzdür, ama bir sertlik vardır

O ipek gömleğin altında gerçekten bir kalp atıyor mu diye merak ediyorum. Fiziksel olarak Caleb'a çok benziyor - aynı altın sarısı saçlar ve koyu mavi gözler - ama Caleb'da o sert pürüzsüzlük yok.

Henüz değil.

Görmezden gelmeye çalıştığım bir fısıltı. Caleb'in babasına dönüşme düşüncesi karnıma bir torba taş düşürüyor.

"Merhaba, Bay Bradley." Yanındaki adama bakıp Caleb'in kuzenine gülümsemeye zorluyorum. "Selam Andrew."

"Selam," diye kibarca cevap veriyor Andrew. Nötr, onunla her zaman ilişkilendirdiğim kelime. Tıp fakültesinde okuyor, yani kendi yetenekleri olduğunu biliyorum, ama süperstar kuzeninin canlılığının yanında, onda ... mülayim, bej bir şey var. Sanki etrafında ne varsa ona uyacak, herhangi bir durumda neye ihtiyacı varsa onu özümseyecek gibi. Belki bu en kötü şey değil ama onu okumayı zorlaştırıyor. Bizim yaptığımız gibi evinizde bir dizi ürkütücü "amca" ile büyüdüğünüzde, erkeklerin niyetlerini okumayı öğrenirsiniz. Beni Andrew'a karşı temkinli yapan şey, onun niyetini asla okuyamamam.

"İkiniz de Barbara ve bana locada katılabilirsiniz," diyor Bay Bradley. "Oğlum bu gece kazandıktan sonra kutlama yapmak için yukarıda epey bir soframız var."

"Şimdilik burada iyiyim." Ilık gülümsememi ısıtmaya çalışıyorum. "Harekete yakın olmayı seviyorum."

"Ve eminim Caleb seni tribünde görmek istiyordur." Bana sertçe baktı. "Ama bu gece partide, odada biraz çalış. Caleb gibi bir adam için güzel bir eş büyük bir değerdir. Saha içinde olduğu kadar saha dışında da yapacak çok işimiz var."

Dişlerim gıcırdıyor. Yuva kurmadan önce yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. Ve şu anda, hiçbiri bir balerin eşi olmayı içermiyor.

"Caleb'i elimden gelen her şekilde destekleyeceğim," diyorum. "Tıpkı onun da benim yapmak istediğim şeyleri destekleyeceğinden emin olduğum gibi."

Bay Bradley memnuniyetle gülümsüyor ve omzumu sıvazlıyor. "Oyuncuların eşleri için hoşunuza gideceğinden emin olduğum her türlü hayır kurumu ve komite var."

"Ne kadar zamanım olduğunu göreceğiz," diyorum ona. "St. Louis de dahil olmak üzere birkaç stajyerlik başvurusunda bulundum."

Tepkisi için uzun süre beklememe gerek yok.

"St. Louis?" Kalın kaşları alçalıyor ve gözlerinin üzerinde toplanıyor. "Benim takımım mı?"

Halihazırda bir oyuncu olarak Hall of Fame'de yer alan Bay Bradley, St. Louis genişleme takımının ön ofis yöneticisidir. Birçok takımı sıfırdan şampiyonluk kalibresine sahip takımlar haline getirdi.

"St. Louis görüştüğüm takımlardan biri, evet." Memnun bir gülümsemeyi bastırıyorum.

"Herhangi bir taahhütte bulunmadan önce Caleb'in nereye seçildiğini görmeyi beklemelisin," diyor, ses tonu küçümseyici. "Nereye seçildiğini bilmek isteyeceksin."

"Aslında birkaç staj için son değerlendirme aşamasındayım," diyorum yüz ifademi sakinleştirerek. "Yani nereye *gireceğimi* de görmemiz gerekecek." Gözlerini kısıyor ve başını eğiyor, beni endişe verici bir yapbozmuşum gibi değerlendiriyor. Parçalarım olması gerektiği gibi oturmuyor. Çoğu kız bir NBA oyuncusuyla geleceğini güvence altına alma şansına balıklama atlardı. Peki ben neden tereddüt ediyorum? altın oğluyla evlenmek için?

"Misafirlerimizin yanına dönsek iyi olacak." Yakındaki bir tünele doğru başını sallıyor. "Maçtan sonra locada görüşürüz. Gidelim Andrew."

Andrew son bir bakışla takip etmek için döner.

"Boktan bir aileye gelin gidiyorsun." Lotus titrer, kendini sallar.

"Ben evlenmiyorum..." Gözlerinde alay var. "Düğmelerime basmayı bırak."

"Ancak okuldaki ağır iş yüküm nedeniyle, bu hayatta sahip olduğum birkaç keyiften biri."

"Yeni zevkler bulun."

Bir sırıtış paylaşıyoruz ve o da kolunu benimkine dolayarak başını omzuma yaslıyor, biz de maç öncesi şamataları izliyoruz. Her iki takımın maskotları sahanın enine boyuna koşuyor, toplara smaç basmak için trambolin kullanıyorlar. Bir öpücük kamerası devreye giriyor ve Lotus ile ben arka koltuk camını buğulandıran gençler gibi öpüşen yaşlı bir çifte gülmekten kendimizi alamıyoruz.

Ve sonra onu gördüm. Oyuncular maç öncesi şut çekimi için sahaya çıktığından beri August'u aramama izin vermedim. O kadar yakın değilim ve bu binada bir sivrisineği bile sıkıştıramazsınız çünkü burada çok fazla insan var. Yine de beni fark edecek diye endişeleniyorum.

Boşuna endişeleniyor olabilirim. Yani, sürekli peşinde kızlar olmalı. Barda tanıştığı önemsiz bir piliç muhtemelen

Unutulabilir.

Ama önemsiz hissettirmedi. Ne paylaştığımız şeyler ne de ben uzaklaşırken yüzündeki ifade. Hiçbiri önemsiz hissettirmedi. Unutmam gerektiğini bilsem de hatırlamadan duramıyorum.

Annem beni açmak için bir levye gerektiğini söylerdi, ama August ile kendimi şaşırttım. Kendimi tutmadım. En son ne zaman Lo dışında biriyle bu kadar açık konuşmuştum?

Sahada bir takım arkadaşına bakıyor, iki eliyle birer top sürüyor, duruşu rahat. Diğer oyuncunun söylediği bir şeye gülüyor, dudakları bir mizah ve karizma parıltısıyla aralanıyor. Üzerindeki basketbol şortu gibi rahat ve gevşek, tembel bir havası var ama etrafında üstü zorlukla örtülmüş bir enerji çıtırdıyor. Çevik bir atletizm ve patlamanın eşiğinde gizli bir güç.

Bir anda, takım arkadaşlarının rahatlığından, turnuva boyunca basketbol uzmanlarını hayrete düşüren alametifarikası olan isabetli şutlara geçiş yapıyor. Gözlerini çembere dikerek arka arkaya altı üçlük atıyor. Bileğinden pazısına kadar bir kolu, bazı basketbolcuların kollarını sıcak tutmak ve kan dolaşımını artırmak için kullandığı bir sıkıştırma aksesuarı olan şutör kılıfıyla kaplı. Diğer kolunda birkaç renkli dövme var ama en göze çarpanı omzunun üstündeki otuz üç rakamı. Bu onun forma numarası ama babasının da olduğunu duyduğumu hatırlıyorum.

Henüz formasını giymemiş ve topu büyük elleri arasında ileri geri savurup avuçlayarak başının üzerine doğru kaldırdığında tişörtü kalkıyor ve kaslı karın kasları ortaya çıkıyor.

Nefesim kesildi. Bedenim dün gece onunkine, başının üstündeki çeke yaslanmıştı. Taş gibi sert göğsü ve kolları. Nazik elleri ve gözleri. Onun gücü ve sıcaklığı, kokusu, onunla ilgili her şey daha da yakınlaşmamı istiyordu. Olabildiğince yakın olmak. Onu öpmek istedim. Tüm bu suçluluk duygusunun kaynağı August'la *yaptığım* şey değildi. *İstediğim* şeydi. Hissettiklerim.

Tribünlerden bize doğru bakıyor ve kalbim bir anlığına duraksıyor. Bana sabitlenmiş o gözlerin anısı kadar, şimdi beni göreceği korkusuyla da geriliyorum.

Koçu bağırıyor, takımı yedek kulübesine doğru sallıyor. Beni görmediği için rahatlamış olmalıyım ama içimdeki sapkın, mazoşist bir parça burada olduğumu bilmesini diliyor.

Gözlerim sahada Caleb'ı arıyor ve dün gece August'la hissettiklerim kadar içgüdüsel bir şey hissetmeyi bekliyorum. Caleb'ı gördüğüme sevindim. Onunla gurur duyuyorum. Onun adına mutluyum ama kalbim yükselen bir uçurtmaya takılmış gibi hissetmiyorum. Ayaklarım yere sağlam basıyor. Vücudum sapıtmıyor. Caleb en son ne zaman bir bakıştan, bir dokunuştan daha fazlasıyla beni nefessiz bıraktı? En son ne zaman ona anlatmak istediğim o kadar çok şey vardı ki hepsine zamanım yoktu?

Caleb ile bir yıl geçirdim ve mutluyduk. August West'le bir kez görüştükten sonra bunu sorguluyor muyum?

"Peki ne yapacaksın?" Lo düşüncelerimi bölerek usulca soruyor. "Şu Caleb meselesi hakkında yani. Eğer o daha fazlasını istiyorsa ve sen de ...ne istiyorsan?"

Kuzenimin yüzünü incelemek için başımı çeviriyorum.

"Neden şimdi bilmek zorundayım?" Lo'ya aslında cevap vermeden cevap veriyorum. "Üniversiteden mezun olmak üzereyim. Bu, keşfetmenin güvenli olduğu, hayatın ne olduğunu kendi başıma anlamam için bir alanın olduğu bir zaman olmalı. Sadece çıksak olmaz mı? Henüz tam olarak ne bildiğimden emin değilim ve bu sorun olmamalı."

Geleceğe yaklaştıkça, Caleb'in sözlü ve sözsüz beklentilerinin ağırlığını daha fazla hissediyorum. Umarım bizi ezecek, sahip olduklarımızı tamamen yok edecek kadar ağır değildir.

"Seni aceleye getirmesine izin verme kızım," diyor Lo. "Yanlış adamdansa hiç adam olmaması daha iyidir. Bunu ilk elden gördük."

Annem kiramızı ödeyen pisliklerden biriyle evlenseydi hayatımız nasıl olurdu? Telly hariç, genellikle onların gitmesine sevinirdim. Eğer o adamlardan biriyle evlenseydi, hayal ettiği güvenlik yerine bir tuzak olacağını biliyorum.

Maç başladığında ve devre arası yaklaştığında Caleb'ın takımının başının dertte olduğunu anlıyorum. Skordan değil, çünkü sadece beş sayı gerideydiler, hala rahatlıkla vuruş mesafesi içindeydiler. Caleb'ın performansı beni duraksatmamalı. Şimdiden triple-double'a yaklaştı. Aslında çekincelerimin Caleb ve takımıyla hiçbir ilgisi yok, her şey August ve onunkiyle ilgili. Sporda ve muhtemelen hayatta istatistiklerde ya da skorbordlarda görünmeyen bir X faktörü vardır. Jordan'da vardı. Kobe'de vardı. "Durdurulmayacağım" öldürme içgüdüsü. Bir oyuncu buna sahip olduğunda, kazanmak için ne gerekiyorsa tüm takımı sırtına bağlar.

August West'in her gözeneğinden katil içgüdüsü fışkırıyor.

Onu hiç canlı çalarken görmedim, yoksa bunu zaten bilirdim. Caleb'le her bire bir karşılaştığında gözlerinde August'un onunla oynamaktan zevk aldığını söyleyen çarpık bir sırıtış var. Sayı yapmak için Caleb'ın ulaşamayacağı bir yerde durup döndüğü her seferde, kendini Caleb'ın kafasının derinliklerine sokuyor. Ve ikinci yarıda bir şeyler değişmezse maçın kaybedileceği yer de burası. Ben koç olsaydım August'u koruması için başka birini görevlendirirdim çünkü Caleb bunu yapamıyor. Caleb'ın bir şey kanıtlaması gerektiğini düşünerek bunu istediğinden şüpheleniyorum.

Kanıtlamıyor.

Caleb ile beş dakika yalnız kalabilirsem, belki yardım edebilirim. Daha önce de oyun istediği gibi gitmediğinde beni düşündüğünü söylemişti. Ona ulaşabilsem bile, şu anda onunla yüzleşebileceğimden emin değilim. Muhtemelen dün gece August'la yapmadığım ama düşünmeden edemediğim her şey için özür dilerdim.

Yardımcı olmuyor.

Bir taraftar olarak August'un bu gece sergilediği yeteneklere, bizim için yaptığı gösteriye hayranım. Bir kız arkadaş olarak, Caleb her şut kaçırdığında irkiliyorum. Caleb biraz kendini beğenmiş olabiliyor. Sahip olduğu onca ayrıcalık varken, nasıl olur da ara sıra olmaz? Ama bütün sezon çok çalıştı ve August'un ateşli eli Caleb'in bütün emeğini yerle bir ediyor. August'un becerisine hayran olsam bile, suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Tamamen Caleb'i destekliyor olmalıydım ama kalbimin bir köşesinde August'un tüm emeklerinin karşılığını almasını isteyen küçük bir asi var. Bu gece, babasının doğum gününde.

Son düdük çalıyor ve iki takım da devre arası için sahadan

çıkıyor. "İyi durumdalar, değil mi?" Lo soruyor.

"Elbette." Cevabımı kısa tutuyorum çünkü konuşmaya devam edersem ne gördüğümü söyleyeceğim.

Devre arasının çoğunu büfede geçirdik. Tribünlerden geçip koltuklarımıza oturduktan sonra Lo konuşmak istediğim son konuyu, son kişiyi gündeme getiriyor.

"Caleb şu August West denen adam için endişeleniyor olmalı." Sodasını yudumluyor. "O başka bir şey."

"Evet, o bir All-American," diye cevap veriyorum, kalbim çılgına dönerken gözlerimi devre arası gösterisinden ayırmadan. "Kesinlikle ilk turda seçilecek."

"O da çok iyi." Lo şüpheci bir kaşını kaldırdı. "İstatistiklere o kadar dalmıştın ki adamın kıçını fark etmediğini söyleme sakın."

Gözlerini görmelisin. Göğsünü hissetmelisin.

Sesini duymalısın.

August'la birlikte olmanın beni aynı anda hem çok rahat hem de çok heyecanlı hissettirdiğini boşuna unutmaya çalışıyorum.

"Burası sıcak mı?" Bir elimle yüzümü yelpazeleyerek ısınan tenimi serinletmeye çalışıyorum. "Ve unutma, benim bir erkek arkadaşım var. Bir ilişkim var."

"Bir ilişki içinde, ölü değil." Takdirini kız gibi homurdanıyor. "Hmmm. Ve o adamı fark etmemek için ölü olmak gerekir."

Bir an için dün gecenin tüm detayları dilimin ucunda birikiyor. Sadece birkaç saatti ama o zaman da önemliymiş gibi hissettirmişti, hala da öyle hissettiriyor. Ve ben Lo'dan hiçbir zaman önemli bir şey saklamadım. Hiçbir şey olmadığına göre, ona her şeyi açık yüreklilikle anlatabilmeliydim, ama tereddüt ediyorum. Bir şey oldu. Gerçek midemi bulandırıyor. Her ne kadar bununla yüzleşmek istemesem de, dün gece içimde bir şeyler değişti. Henüz tam olarak anlamıyorum ama sismik bir his.

Bunların hiçbirini Lo'ya söylemedim. Sadece bir konuşmaydı. Şimdiden August'tan bu kadar etkilendiğim için deli olduğumu düşünürdü. Bence ben deliyim. O yüzden bunları söylemek yerine konuşmayı yönlendirdim.

"Oyun yeniden başlıyor."

İkinci yarı boyunca skor yakın gidiyor ama sonuçta diğer takımda bizde olmayan bir şey var. Ve o şey August. Sadece iki dakika kala, tüm büyüklerin yaptığını yapıyor. Devreye giriyor, yüksek riskli şutların girmesini istiyor, imkansız şutların zahmetsiz görünmesini sağlıyor. Maçın ellerinden kayıp gidişini izlerken Caleb'dan hayal kırıklığı yayılıyor. Son darbe, son saniyelerdeki bir pozisyonda August'u savunurken gelir. August, üç sayı çizgisinin hemen ötesinde, en sağ köşedeki en güzel yerine yerleşiyor. Caleb şutu engellemek için uzanıyor ve düdük çalmadan önce bunun bir faul olduğunu biliyorum. Son faulü. Faul yaparak oyun dışı kaldı. Daha da kötüsü, August'un üçlüğü giriyor. Bu, tabuta çiviyi çakan dört sayılık bir oyun olabilir.

Kahretsin.

Caleb topu sahaya çarparak havaya fırlatıyor. Yedek kulübesine doğru yürümeden önce hakeme bağırıyor. Gözlerinde daha önce görmediğim bir vahşilik var. Değişkenlikle büyüdüm ve zaman zaman şiddet gördüm. Caleb'in kontrolünü kaybettiğini görmek kaçma içgüdümü harekete geçirdi. Ama yedek kulübesinde Gatorade içerken o vahşilik kayboluyor ve tekrar benim altın çocuğum oluyor.

Belki de hayal ettim.

August onun oyununu parçaladı ve Caleb anlaşılır bir şekilde sinirlendi. Çoğu erkeğin kontrolünü kaybettiği anlar olur. Eğer daha fazla zaman olsaydı ve Caleb başka biri olsaydı, muhtemelen oyundan atılırdı. Ama oyundan atılmadı ve yedek kulübesinde oturup sonuna kadar izlemek zorunda kaldı.

August serbest atış çizgisindeki yerini alıyor, vücudu rahat, sanki bu an ne kadar büyük olsa da kendine olan güvenini yok edecek kadar büyük değilmiş gibi. Bir saniyeden az bir süre kalmışken bu atışı yaparsa, toparlanmamız için zaman kalmayacak. Dört sayılık bir oyun ulaşılamaz olacak.

Önünde el sallayan, çığlık atan ve yuhalayan binlerce taraftar dikkat dağıtan bir insan kitlesi oluştururken, August her şeyi engelliyor gibi görünüyor. Sadece o ve çember var ve o topun içeri girmesini engellemek için Tanrı'nın bir eylemi gerekir.

Tanrı müdahale etmez.

Ağdan başka bir şey olmayan bir *smaç* bu maçı kayıtlara geçiriyor. Bir saniye sonra zil çalıyor, bina ayağa kalkıyor ve August'un takımı göğüslerini yumruklayarak, vücutlarını yere vurarak kutlama yapmak üzere sahanın dört bir yanına dağılıyor. August sahanın ortasında kıpırdamadan duruyor, maç topu kollarının arasında göğsüne yaslanmış. Başı öne eğik ve içinden yayılan duygu yoğunluğu bana kadar ulaşıyor. Bana dokunuyor.

Yüzümü ve gülümsememi gizlemek için başımı eğiyorum. Caleb için üzülüyorum elbette, ama bunun August için ne anlama geldiğini biliyorum - ortada dururken, sevincin içinden bir ayıklık damarı akarken, babasını düşünüyor. Babasının onu görüp görmediğini merak ediyor. Acaba bugün, doğum gününde, onunla gurur duyuyor mu? Bilmeme imkan yok ama bir şekilde gurur duyduğuna eminim.

3

AĞUSTOS

Annemin elindeki en eski fotoğraflarımdan birinde, babamın imzalı basketbol topu beşiğimde yanımda duruyor. Gölgeli olsa da, evimizin arkasındaki yaz öğleden sonralarının, çocuksu ellerimle topa smaç basmak için beni omuzlarına kaldırdığı anıların gerçek olduğunu biliyorum. Top sürmeye başladığımda zar zor yürüyebiliyordum. Tüm hayatımın bu ana doğru ilerlediğini söyleyebiliriz.

Konfetilerin yağışı, kalabalığın gürültüsü, binlerce kamera lensinden seken ışıklar - bu benim özel kutlamama nüfuz etmeyen bir görüntü ve ses prizması. Buraya kadar geldim ve ödülü kaptım ve bir an için bunun tadını çıkarmak istiyorum. Belki hayatımın ilerleyen dönemlerinde içimde bir lokomotif gibi çalkalanan dürtüyü nasıl kapatacağımı bulurum ama henüz bulamadım. Ve yarın benden her zaman yaptığı şeyi talep edecek - daha fazlasını. Kendime tadını çıkarmam için bir an veriyorum.

Yüzüme tutulan bir mikrofon o nanosaniyelik tefekkürü paramparça ediyor. Sorular kurşun yağmuru gibi üzerime yağıyor. Sersemlemiş bir halde, evdeki milyonlarca izleyiciye bağlı bir düzine kameranın parıltısına karşı gözlerimi kısarak her soruya cevap veriyorum. Koç muhtemelen Delores'in hastane odasından izliyordur, tam da olması gereken yerden. Ama annem ve üvey babam Matt burada bir yerdeler ve ben de tüm bu olanları anlayabilecek tek insanlarla paylaşma zorunluluğuyla yanıp tutuşuyorum.

Kendinden geçmiş takım arkadaşlarım ve ben diğer takımla tokalaşmayı bitirdiğimizde, annem bana ulaşıyor, kolumu tutuyor ve beni buraya getirmek için gereken her türlü teselli ve teşvik gibi kokan ve hissettiren bir kucaklamanın içine çekiyor. İçine gömülüyorum, yüzümü her zaman kokan kalın, kırmızı buklelerine gömüyorum

Çilek gibi. Babam öldüğünde ve dünyam altüst olduğunda, annem benim değişmezim oldu. Matt'le evlenip bizi Baltimore'un dışındaki banliyölere taşıdığında, o benim kayamdı. Joseph's Prep'te basketbol oynamak için burs kazandığımda ve arkadaşlarımdan ve tanıdık olan her şeyden ayrılmak zorunda kaldığımda, o bana demir attı. Her seferinde, işler sarpa sardığında veya değiştiğinde, o aynı destek kaynağı oldu.

Elleriyle yüzümü çerçeveleyerek bana bakacak kadar geri çekiliyor. Sulu mavi gözleri gururunu yansıtmasaydı, bu gecenin anlamı bu kadar büyük olmazdı.

"Başardın," diyor parmaklarını terli saçlarımın üzerinde gezdirirken. "Baban seninle gurur duyardı."

Gürültülü kutlamalar arasında zar zor duyulabilen sözleri, kalbimin üzerindeki korumanın altından kayıyor ve beni iğneliyor. Ne olduğunu anlamadan, gözyaşlarımı geri kırpmaya başladım.

"Ve onun doğum gününde," diye fısıldıyor, yüzünde hüzün ve sevinç birbirine karışıyor.

"Hatırladın mı?" Bir kahkaha boğazımdaki hıçkırığı bastırıyor.

"Tabii ki hatırladım." Başını sallıyor ve yüzümü okşuyor. "Ona çok benziyorsun, biliyor musun? Ama sen onun senin yaşındaki halinden bile daha iyisin."

Cevap veremeden omzuma dokunan bir el beni kendime getiriyor. Matt beni kendine çekti, onun da gözlerinde gurur vardı. O benim biyolojik babam değil ama bana disiplin ve saygı hakkında çok şey öğreten adam. Bu an ona da ait.

"Hey, West." Koç Mannard yaklaşıyor ve onunla oynadığım dört yıl boyunca hiç görmediğim kadar geniş bir şekilde sırıtıyor. "Bu gece bizi birden fazla kez kurtardın. Sana koçluk yapmak bir onurdu."

"Teşekkür ederim, efendim."

Bana uzattığı eli sıkıyorum, ikimiz de gülüyoruz ve sonunda sarılıyoruz. Koç Mannard ve ben birkaç kez karşı karşıya geldik. Neyse ki dün geceki sokağa çıkma yasağı ihlali bunlardan biri değildi, fark edilmeden içeri girdim. Göz göze gelmediğimiz zamanlarda bile ortak bir noktamız vardı: ikimiz de kazanmak istiyorduk. Ve bu gece, birlikte çıktığımız yol sona ererken, kazandık.

"Destekçiler üst kattaki süslü kutulardan birinde bizim için bir kutlama resepsiyonu düzenliyor." Koç Mannard bana hitap ederken sesini yükseltiyor ve etrafta toplanmış olan takım arkadaşlarıma bakıyor. "Eminim hepinizin kutlama için kendi planları vardır."

Bu yorum kurt ıslıkları ve kahkahalarla karşılandı. Ulusal şampiyon olmuş on beş kolejli çocuk başlarını büyük belaya sokabilir ve çoğumuz bu gece bunun ne kadar büyük bir bela olduğunu ilk elden öğrenmeyi planlıyoruz.

"Ama," diyor Koç Mannard, dikkatimizi çekene kadar duraklayarak, "bunlar bizim destekçilerimiz ve sizi görmek istiyorlar. Elinizi sıkmak istiyorlar. Bu okulun ilk basketbol şampiyonluğu. Bu gece tarih yazdınız. Bu büyük bir olay. *Siz* çok *önemlisiniz* ve bu parayı verenler sizi görmek istiyor."

Önce saatine sonra bize bakıyor.

"Bazılarınızın yapması gereken görüşmeler olduğunu biliyorum." Gözleri bana kayıyor ve sonra uzaklaşıyor. "Ve birazdan burada ödül töreni yapacağız. Ondan sonra duş alın ve kıçınızı kaldırıp locaya gidin. Bana bir ya da iki saat verin. Akşam yemeğiniz için şarkı söyleyin ve sonra yarın bu konuda bir şeyler okumadığım sürece ne yaptığınız umurumda değil."

Sonraki bir saat kadar hızlı geçiyor, dikkatimi çekmek isteyen bir insan seli. Ellerinde kayıt cihazları ve mikrofonlarıyla aynı soruları soran muhabirlerin sayısını unutuyorum.

Kupa töreni bir duygu bulanıklığı, ama ben her şeyi çarpıcı teknik renk detaylarıyla görüyorum. Zihnim anlık bir fotoğraf çekiyor. Binlerce çığlık atan taraftarın önünde o kupayı başımın üzerinde kaldırışımı asla unutmayacağım.

Ancak duş aldıktan, gömleğimi ve pantolonumu giydikten sonra her şey kafama dank etmeye başlıyor. Ben ulusal bir şampiyonum. Naismith ödülünü kazanabilirim, Yılın Oyuncusu. NBA seçmelerinde ilk beşe girmeyi garantilemiş olabilirim. Aklıma bir sürü ima geliyor; para, şöhret, fırsatlar.

Birkaç gün içinde sınıfa döneceğim. Finaller yaklaşıyor. Beyaz Saray'a yapılacak bir ziyaret dışında hayat normale dönecek. Ama mezuniyetten sonra beni bekleyen yeni bir normal var ve hazır olduğumdan emin değilim.

Biraz geride duruyorum ve takımın geri kalanının destek partisine gitmesine izin veriyorum. Lüks localara giden asansöre bindiğimde yalnızım ve dün gece Iris'e tüm bu çılgınlığın içinde kendimi kaybetmek istemediğime dair söylediklerimi düşünüyorum. Buna tutunmak istiyorum.

Asansörden indim ve kalbim durdu. Güm güm. Düşüyor

Iris.

Düşüncelerim onu bana getirmiş gibi, Iris tam orada, bizimkinden çok da uzak olmayan locanın girişinde kümelenmiş bir grup insanın arasında duruyor. Bu benim hayal gücüm mü? Hayır, hayal gücümün bir ürünü havayı şarj etmez ve her ayrıntıyı yükseltmez. Her şey daha net, daha

keskin, daha berrak. Duyularım için o bir büyüteç. O bir megafon.

Ve tam orada duruyor.

Saçları farklı. Evcilleştirilmiş. Uzun, düz ve sırtının ortasına kadar sarkıyor. Dudaklarına, gözlerine ve yanaklarına renk sıçramış, dün geceki yüzünün güzel çıplaklığının üzerine katmanlanmış. Bardaki gündelik kıyafetleri yerine, göğüslerinin yuvarlaklığının hemen altında duran kısa bir üst giyiyor. Etek kalçalarının üzerine oturuyor, bacaklarının uzunluğuna ve kıçının kıvrımlarına uyum sağlayarak karnını çıplak bırakıyor. Dün gece harika bir vücudu olduğunu söyleyebilirdim ama şeklinin gerçekliği, yumuşak, bakırımsı teni hayal gücümü utandırıyor. Farklı görünüyor ama yine de o. Benim bamya kızım. Vücudumdaki her hücre bunu onaylıyor ve ben nereye gittiğimi anlamadan ayaklarım beni ona doğru götürüyor.

"Iris?"

Adını söylediğimde etrafındaki alanı araştırıyor, gözleri benimkilerle buluşup şaşkınlıkla açılana kadar insan kalabalığının arasından sıyrılıyor. Locanın girişinde toplanan küçük kalabalığın arasından hızla sıyrılarak bana ulaşana kadar alanı geçiyor. Kokusu aynı ve üzerimde bıraktığı etki de tamamen aynı. Bir yıldırım çarpması. Bir güç dalgalanması. Gözlerimiz dar alanda, kısa sessizlikte birbirine karışıyor. Bu gözler bu gece viski renginde ve bir o kadar da sarhoş edici. Doğrudan kafama gidiyor.

"Selam." Sesim sanki buraya gelmek için asansör yerine merdivenleri son sürat kullanmışım gibi tiz ve güçlükle çıkıyor.

"August, hey."

Sesi de nefessiz geliyor. Benden ona giden elektrik kablosundan olmalı çünkü kendini hiç zorlamadı. Aslına bakarsanız, daha mükemmel görünemezdi. "Görünüyorsun ..."

Kendimi dengelemek için duruyorum. Adrenalin sanki yakın bir maçtaymışım gibi içimde dolaşıyor. Sanki top son saniye atışı için ellerimdeymiş gibi.

"Çok güzel görünüyorsun, Iris."

"Oh ... um, teşekkürler." Kendini beğenmiş gibi üst kısmını çekiştiriyor. Sonra bana baktığında gözleri yine kocaman oldu. "Tanrım, August. Tebrik ederim! İnanılmaz bir oyun. Eminim baban bugün seninle gurur duyuyordur."

Onun yumuşak sözleri beni etkiliyor. Bu kıza hiçbir zaman tam olarak uymayan tüm parçalarım. Bunu dün gece fark ettim ve şimdi de biliyorum. Belki de aynı zorluklarla büyüdüğümüz içindir,

Kendimizi asla ait hissetmediğimiz için. Belki de aramızda kaynayan nitrogliserin kimyasıdır, sadece bir kibritin çakılmasını bekliyordur.

"Teşekkürler." Boğazımı temizliyorum, bariz olan dışında ne söyleyeceğimden emin değilim. "Burada ne işin var? Yani, sevindim. Gerçekten sevindim, ben sadece-"

"Iris."

Omzunun hemen ötesinden gelen keskin ses dikkatimi çekiyor. Kaskatı kesiliyor, kirpikleri bir saniyeliğine aşağı kayıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor.

"August, ben-"

"Hey, bebeğim. Ben de seni arıyordum." Belini sahiplenici bir şekilde saran bronzlaşmış kol, az önce yendiğim adama ait.

"Caleb, hey." Iris ikimizin arasında bir bakış attı.

Ne. Ne. Sikeyim.

Caleb Bradley, Iris'in erkek arkadaşı mı? Daha kötü olamazdı. Daha önce Iris'e sahip olacak kadar şanslı bir adam *fikrinden* nefret ediyordum. Şimdi gerçek adamdan nefret ediyorum. Herkesin "altın çocuk" dediği kişi, benim tecrübelerime göre, bir pislik. Dün gece tanıştığım kızı kesinlikle hak etmiyor. Ailesinin parasını ya da medyanın ona gösterdiği ilgiyi hiç kıskanmadım. Sahip olduğu avantajları hiç kıskanmadım, ama şimdi o kıza sahip. Onu kıskanıyorum. Derimin altında kaynıyor ve içimde çalkalanıyor.

"İyi oyundu." Iris'e bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi onun yüzüne sabitliyorum.

"Sen de." Taş mavisi gözleri benimkilerle çarpışıyor. Acılık dudaklarını büküyor. "Tebrikler."

Hayatımda duyduğum en isteksiz tebrikti ama onu suçlayamam. Kimse kaybettikten hemen sonra kazananı görmek istemez.

"Kız arkadaşımı tanıyor musun?" Gözleri Iris ve benim aramdaki noktaları birleştiriyor, şüphe kelimelere sıkı sıkıya bağlı.

Sonunda ona baktığımda, dün gece hızla düşen gözlerinin üzerindeki koruma geri geldi. Neredeyse var olduğunu bile unutmuştum. Benim yüzümden mi geri geldi? Yoksa onun yüzünden mi? Bu oyunu nasıl oynamak istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Dün gece hiçbir şey olmadı. İstemediğim için değil, o durdurduğu için.

Onun için.

Bir an için, bunu mahvetmek istiyorum. Aklına şüpheler ekerek ilişkilerini mahvetmek. Bu geçici bir düşünce, devamını getirmeyeceğim. Iris gibi bir kızı böyle kazanamazsın.

"Dün gece bir barda tanıştık." Sesi düzgün. Gözleri onunkilerle buluştuğunda berrak.

"*Barda* mı?" Kaşları çatıldı. "Ne oluyor be?"

"Lakers maçını izlemek istiyordum," diyor ölçülü bir sabırla, "ama otelde maç yoktu. Ben de izlemek için köşedeki bara gittim."

"Orada karşılaştık," diye bitiriyorum. "Sadece biraz konuştuk. Önemli bir şey değil."

"Doğru. Önemli bir şey değil." Gözleri Caleb'a dönmeden önce bir an için benimkilerle buluştu. "Sana söylemeye fırsatım olmadı."

"Oyunu sen kazandın West." Caleb'ın sesinde sahte bir hafiflik varken gözleri çakmak çakmak. "Bir de bakmışsın, kız arkadaşımı da kazanmaya çalışıyorsun."

"O kadar da güvensiz değilsin, değil mi Bradley?" Duruşumu kasıtlı olarak gevşetiyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum, ona geniş bir kazanan gülümsemesi yerleştiriyorum. "Kazanmak istemiyorsa, kazanmayacaktır."

"Olmak istemiyor." Sesindeki tüm hafiflik kayboluyor ve daha önce gözleri taş gibiyken, şimdi tüm yüzü granit gibi oluyor. Beline doladığı kolu çelik gibi sertleşiyor.

"İkiniz de lütfen durun." Iris sertçe nefes veriyor, yumuşak ama kararlı sözleriyle Caleb ve benim aramdaki gerginliğe hakemlik ediyor. "Caleb, daha yeni konuştuk."

Yüzü hoşnutsuzluğunu belli ediyor. Elinin Iris'in belinde gezindiğini görünce benimki de gezinebilir. *Pislik.*

Onu sekizinci sınıftan beri tanıyorum. Çoğu erkek NBA kariyerine tesadüfen adım atmaz. Yıllarca durmaksızın bunun peşinden koşarlar. Yıllar önce aynı hazırlık kamplarına ve turnuvalara katılmaya başladık ve herkes ona yaltaklansa da o ve ben hiçbir zaman uyuşamadık. Kimsenin bakmadığını sandığı kirli oyunlar, pozisyon kapma yarışları, kaybettiğinde sızlanıp kazandığında böbürlenmeler... Bunlar bizi arkadaş olmaktan alıkoyan şeylerdi. Basın bizi sürekli karşılaştırıp birbirimize düşürse de aramızdaki düşmanlık hiçbir zaman açık olmadı ... ta ki şimdiye kadar.

Ona kadar.

"Sanırım seni askere alınana kadar bir daha göremeyeceğim, değil mi West?" Caleb'in sesi yumuşak ama gözlerindeki hayal kırıklığını, çenesindeki öfkeyi, iki yanındaki sıkı yumruklarını benden saklayamıyor.

"Muhtemelen hayır." Gözlerim Iris'e kayıyor. O ne kadar uzun olursa olsun, ikimiz onu cüce bırakıyoruz. Baştan çıkma isteğime boyun eğiyorum ve gözlerimi tekrar vücudunda gezdiriyorum. "Sana şans dilerdim ama belli ki sen çok şanslı bir adamsın."

Derin bir nefes alıyor, bu da göğüslerini kırpılmış bluzun altından kaldırıyor. Caleb'in kısılmış gözleri ikimizin arasında gidip geliyor, sanki burnunun dibinde birbirimize ilettiğimiz sessiz, gizli bir mesaj olduğundan şüpheleniyor. Keşke ona ne düşündüğümü anlatabilmemin bir yolu olsaydı: Caleb'in herkesi kandırdığı bu numaraya neden kandığını sorabilmenin. Ve aramızdaki iyi belgelenmiş rekabeti bildiği halde neden dün gece bana kim olduğunu söylemedi? Onu o barda gördüğümden beri ilk kez keşke söylemeseydim diyorum. Onun gibi bir adamı seçtiğini bilmektense, sadece bir geceden sonra beni bu şekilde hissettirebilecek bir kız olduğunu hiç bilmemek daha iyi olurdu.

"Tekrar tebrikler August." Iris'in gülümsemesi kolalı ve sert ama samimi olduğunu biliyorum. "Caleb, partiye geri dönmeliyiz. Baban muhtemelen seni arıyordur."

Iris kolunu çekiştiriyor ama o bir saniye bile kıpırdamıyor, beni izliyor. Sessizce beni uyarıyor. Ona sırıtıyorum, böylece umurumda olmadığını ve beni korkutmadığını biliyor.

Bir saniye sonra Iris'e başıyla selam veriyor ve localarına doğru ilerliyorlar. İnsan kalabalığına karıştılar ve ben tek başıma kaldım. Bir gece önce çekip gittiğinde hissettiğim kayıp duygusu şu an hissettiklerimin yanında hiçbir şey. Artık sadece Iris'e sahip olamayacağım için değil. *O* sahip olduğu için ona sahip olamıyorum. Ve dün gece tanıştığım kız, Caleb'dan daha iyisini hak ediyor.

Takım arkadaşlarım, Koç Mannard, destekçiler, herkes kutlama yapıyor ve ben de bu partiye katılmaya kararlıyım. Uğruna çalıştığım her şey bu ve Caleb ile kız arkadaşının bunu mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum. Amigo kızlardan birkaçı bu gece kendilerini ulusal bir şampiyonun altında bulmak istediklerine dair açık sinyaller verdi. Ya da üstte. Ya da dizlerinin üzerinde. Seçici değilim ve dikkatimin dağılması işime yarayabilir.

Yarım şişe şampanyadan sonra, her şeye varım. Burada sıcak ve taze bir şeyler yiyebilecekken Caleb'ın yemek artıklarına kimin ihtiyacı var? Iris bana katıldığında hala kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

"Senin gibi iyi bir adamın böyle bir yerde ne işi var?" Bana dönmeden önce bir süre barın arkasındaki duvarda sıralanmış şişelere baktı.

"Erkek arkadaşın nerede?" Yarısı boş şampanya şişesini dudaklarıma götürüyorum. "Teselli ödülünü gözünün önünden ayırmamasına şaşırdım."

"Vay canına." Başını sallıyor, dudaklarında mizahsız bir gülümseme beliriyor. "Muhtemelen bunu hak ediyorum, ama ... vay canına. Sorunuza cevap vermek gerekirse, Caleb ve babası potansiyel bir menajerle görüşüyorlar."

"Ve sen de beni kontrol etmek için gizlice buraya gelmeye mi karar verdin?" Ona cam kadar soğuk ve sert bir bakış attım. "Seni altın çocukla görmenin şokunu atlatıp atlatmadığımdan emin olmak için mi?"

Iris dirseğini bara dayıyor ve konuşmadan önce bir süre profilimi izliyor. "Hayır. Özür dilemek için geri geldim August." Sesinde gerçek bir pişmanlık var. "Sana Caleb'den bahsetmeliydim."

"Evet." Ona doğru dönüyorum, en azından içimde gürleyen kızgınlığın artçı şokunu hissetmesini umuyorum. "Yapmalıydın."

Pislik gibi davranıyorum. Biliyorum, ama gözlerinde biriken acıyı gördüğümde bile duramıyorum. Çok sarhoşum. Hayal kırıklığı sarhoşu. Hayal kırıklığından. Öfkeden. Yarısı boş şişe sadece bunu göstermek için bir bahane.

"Dün gece bara ilk oturduğunda, belki de sadece bir pislik olduğunu düşünmüştüm." Gözleri kirpiklerinin altından bana bakıyor.

Bir kahkaha atıyorum ve şişemden bir yudum daha alıyorum. "Bunun için teşekkürler." "Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyor, küçük bir gülümsemeyle gevşeyerek. "O zaman
Konuşmaya başladığımızda, 'Hey, ben Caleb Bradley'nin kız arkadaşıyım' demek için iyi bir yer yokmuş gibi görünüyordu." Barın üzerinde bir desen çiziyor, saçları yüzünün büyük bir kısmını gizleyene kadar başını eğiyor. "Bir süre sonra artık bunun bir önemi kalmadı."

Caleb'in kızı olduğunu bilseydim, oturmazdım. O kapıdan çıkmaya devam ederdim ve sokağa çıkma yasağına zamanında yetişirdim. Ama o haklı. Konuşmamızın sadece birkaç dakikasında bile Caleb'ı bilmek gitmeme neden olmazdı. Bir kere başladık. Onu tanıdıktan sonra değil.

"Yani ciddi mi?" Şampanya şişemi dikkatlice yere bıraktım. "Onunla demek istedim. Ciddi olduğunu söylemiştin. Evlilikten falan mı bahsediyorsunuz?"

"Bir adam" hakkında ciddi olduğunu bilmek başka bir şeydi. *Onunla* ciddi olduğunu bilmek ise bambaşka bir şey. Caleb ve ben aynı çevrelerde dolaşacağız, aynı ligde oynayacağız, aynı etkinliklere katılacağız. Onu görebilirim.

Zaman zaman yüzüğünü takıp çocuklarını büyütüyor. Belki de çok içtim ama midem bulanıyor.

Omuz silkiyor, gözlerini yere indiriyor ve ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor. "Benimle evlenmek istiyor, evet. Bir gün."

"Peki sen ne istiyorsun?" Onu yakından izleyerek soruyorum.

"Dün gece sana istediğimi söylediğim şeylerin aynısı." Kaşlarını çatarak yüzünü buruşturdu. "Kariyerimi istiyorum. Kendimi kanıtlama şansı istiyorum."

"Güzel." Şampanyamı alıyorum. Ona ihtiyacım var. "Erkeklere nasıl dediğimi hatırla

kendilerini o dünyada kaybediyorlar? Caleb ve benim birkaç ay içinde gireceğimiz dünyaya mı?"

Hatırladığını belirtmek için başını sallamasını bekliyorum. "Kızlar da öyle," diyorum usulca. "Bunun senin başına gelmesini görmekten nefret ederim, Iris."

"Teşekkür ederim." Saçlarını kulağının arkasına itiyor, kirpiklerini indiriyor. "Bunu aklımda tutacağım."

Umarım öyle olur. Bu kadar ruhlu bir kız ezilmemeli. Bu kadar karakterli bir kızın aklı çelinmemeli. Korkarım Caleb gibi bir adam ikisini de yapabilir.

Bana baktığında gülümsemesini pişmanlık gölgeliyor. Dün gece bana Caleb'den bahsetmediği için mi yoksa daha başlamadan kaybettiklerimiz için mi pişmanlık duyduğunu bilmiyorum. Her neyse, onu gözlerinin arkasına saklıyor ve bana yaklaşıyor.

"Sen harika bir oyuncusun August." Dudakları kulağıma değene kadar parmak uçlarında yükseliyor. "Ama bence sen daha da büyük bir adam olacaksın."

Sözleri, bu gece boğuştuğum her şeyin tam kalbine bir ok gibi saplanıyor ve gelecekle nasıl başa çıkacağım konusundaki belirsizliğimi yatıştırıyor. Elim sırtının küçük kısmına, eteğinin üstündeki ipeksi tene kayıyor. Onu daha yakına çekmeyi çok istiyorum ama elim uzaklaşana kadar geri adım atıyor. Boğazını temizleyerek bana son bir kalp durdurucu gülümseme gönderiyor. "Hoşça kal August."

Ve böylece dönüp bardan ayrılıyor, adımlarını benim kutumdan Caleb'ınkine doğru takip ediyor. Parmaklarım mantıksız bir hayal kırıklığıyla altın sarısı şampanya şişesinin etrafında kenetleniyor. Bu kızla dün gece tanıştım. Bu kadar çabuk bu kadar yoğun hissetmemeliydim. Caleb asla benim olmayan bir şeyi çalmış gibi hissetmemeliydim. Bu gece onu alt ettim. Ribaundlarda ondan üstündüm. Ondan daha iyi oynadım. Kupayı başımın üzerine kaldıran bendim. Ben kazandım.

Peki Tanrı aşkına, neden kendimi ezik gibi hissediyorum?

4

IRIS

Dün gece Lotus'la yüz yüze görüştüğümde, ona bu görüşme için kıyafet seçeneklerimi gösterdiğimde, bu kalem eteğin mükemmel olduğu konusunda hemfikirdik. Şimdi çok dar geliyor, sanki vücudumdaki tüm varlıkları öne çıkarıyor ve ö z g e ç m i ş i m d e k i l e r i gölgede bırakıyor. Peki bu bluz daha önce de göğüslerime b ö y l e yapışıyor muydu? Bir gecede mi büyüdüler? Saçımı ensemde düğümleyen tokaları kontrol ediyorum. Hafif bir pudra ve birkaç renk dokunuşu makyaj için verdiğim tek taviz. Endişe midemdeki kasları düğümlüyor. "Bunu başarabilirsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Not ortalamam yüksek. Birkaç sömestrlik eğitim ve deneyimin yanı sıra tüm profesörlerimden aldığım tavsiye mektuplarıyla kendime güvenmeliyim. İşte bu Yine de bir tane. Listemde diğerlerinden daha çok istediğim fırsat.

Ev ödevimi yaptım. Richter Sports yükselişte ve Jared Foster da en aç menajerlerinden biri. Görüşme listesinde onun adını görmek gerginliğimi daha da arttırdı.

Görüşme rehberimdeki numarayı kapıdakiyle eşleştiriyorum. Bugün bir tür spor piyasası iş fuarı ve bu sektörde kim varsa herkes burada taze, ucuz yetenekler arıyor. Bu da ben oluyorum. Neredeyse hiçbir şey için çalışacağım. Sadece bana bir şans verin, ben de bunu en iyi şekilde değerlendireyim.

Kapıyı çaldım, cevap beklerken gerildim.

"İçeri gel," diye sesleniyor derin bir ses kapının ardından.

İçeride, geniş omuzlu, belki otuzlu yaşlarının başında bir adam, ödünç alınan alanın çoğunu kaplayan çok temiz masanın arkasında oturuyor. Sarı saçları ve sert yakışıklı yüzüyle ilgili bir şeyler hafızamı zorluyor ama onu tanıyamıyorum. Nerede tanışmış olabileceğimizi düşünemiyorum.

"Selam." Gözleri yavaşça tepeden tırnağa üzerimde geziniyor, erkeksi takdir yerini hızla profesyonel kayıtsızlığa bırakıyor. "Canlı yayın yetenekleri koridorun sonunda sanırım." Dikkatini önündeki kâğıtlara verip bana küçümseyici bir baş hareketi yapıyor. "Sakıncası yoksa çıkarken kapıyı kapatın."

Dişlerimi sıkarak parmaklarımı özgeçmişimin bulunduğu dosyanın etrafında sıkıyorum. "Ben ..." Boğazımı temizleyip yeniden başlıyorum. "Buraya televizyon seçmeleri için gelmedim. Spor pazarlama stajı için geldim."

Başını kaldırıyor, beni yeni gözlerle değerlendiriyor ve umarım erkeklerin her zaman önem verdiği şeylerin ötesini görebiliyordur.

"Bu doğru mu?" Koltuğu geriye yatırdığında koltuk gıcırdıyor. "Özür dilerim. Ben Jared Foster, yerleşik şovenist pislik."

Varsayımı için dolaylı yoldan özür dilemesi karşısında dudaklarımda istemsiz bir gülümseme beliriyor.

"Ya siz?" diye soruyor, sert dudakları kendi gülümsemesine teslim oluyor. "Iris DuPree."

"Evet, Iris DuPree." Karşısındaki düz arkalıklı sandalyeye başıyla işaret ediyor. "Hadi başlayalım ve neyiniz var görelim."

Geçen her dakika ve sorduğu her soru ile sinirlerim, yetkinlikle gelen sakinliğe dönüşüyor - önünüzdeki zorluğun üstesinden gelebileceğinizi bilmekle. Son dört yılımı boşa harcamadım. Kitapçıda çalışmadığım zamanlarda sektörü inceliyor, gerektiğinde ücretsiz çalışarak işin püf noktalarını öğreniyor ve spor piyasası uzmanlarının vaaz ettiklerini uyguluyordum. Tavırları hoşgörülü ama şüpheci, kurnaz ve spekülatifti. Sonunda da etkilendi.

"Ee, Iris," diyor, sadece yakın çekim için iyi olduğumu varsaydığı zamankinden daha saygılı bir şekilde gözlerime bakarak, "röportajlarımı hep şu soruyla bitiririm. Spor hayatında sana ilham veren an hangisiydi?"

Bunu düşünmeme bile gerek yok. Çoğu spora aşina olmam gerekti ama basketbol benim ilk aşkım.

"Doksan yedi NBA Finali," diye cevap veriyorum, omuzlarımı gevşetip parmaklarımı çözerek. "Utah Jazz ve Chicago Bulls."

"Beşinci oyun," diyoruz birlikte, bir gülümsemeyi paylaşıyoruz çünkü nereye gittiğimi çok iyi biliyor.

"Jordan köpek gibi hastaydı," diyorum, "ama bir şekilde çoğu insanın sahip olmadığı rezervlerin derinliklerine indi ve o maçı kazanmayı başardı. Herkül gibiydi."

"İyi bir tane." Jared onaylarcasına başını sallıyor. "Peki bu sana ne söyledi?" "Hiçbir şeyin seni geride tutmasına ya da aşağı çekmesine izin verme." İnanç çınlıyor içimde
çünkü bunlar Dokuzuncu Bölge'nin bir çocuğu olarak büyürken öğrenmek zorunda kaldığım derslerdi. Kendini birden fazla kez yeniden yaratmak zorunda kalmış bir şehrin Katrina mültecisi olarak. "Yenildiğinizi düşündüğünüzde bile, daha derine inin. Daha da zorlayın. Bastır, çünkü diğer tarafta buna değecek bir şey var."

"İyi ders." Jared özgeçmişime bakıyor, kaşlarını kaldırıyor ve başını sallıyor. "Çok meşgulmüşsün. Bunların hepsi iyi görünüyor."

"Teşekkür ederim." Erken bir gülümsemeye karşı koyuyorum.

"Jared sözlerine şöyle devam ediyor: "Eğer bu fırsat size sunulursa, neredeyse hiçbir ücret ödemeyeceğinizi, tüm hayatınızı kaplayacağını ve Chicago'ya taşınmanızı gerektireceğini fark ediyorsunuz."

Para ya da parasızlık önemli değil. Çoğu kişiden daha azıyla yaşamayı öğrendim. Çok çalışmak beni hiç korkutmadı.

Caleb'in yüzü aklıma geliyor, nereye seçileceğini bilmeden bir karar verirsem hayal kırıklığıyla buruşacak. Ve nedense hemen ardından August'un yüzü geliyor. Ve onun Caleb'le birlikte yakında girecekleri dünyada kendimi kaybetmemem için beni uyaran sözleri. Şampiyonadan bu yana iki hafta geçti ama onu birden fazla kez düşündüm ve kafamdaki tavsiyesi tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi.

"Bu şans için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım." Kelimelere güven aşılıyorum ve tereddüt etmeden gözleriyle buluşuyorum.

"Güzel." Ayağa kalktı ve masanın etrafında dolaşarak benim de ayağa kalkmamı istedi. "Bu iş fuarlarından birkaç tane daha yapacağız ve önümüzdeki birkaç ay boyunca seçim yapmayacağız, ama beni kesinlikle etkiledin, Iris. Seninle temasa geçeceğim."

"Teşekkür ederim." Düzgün nefes almak için kendimi zorluyorum ama kalbim hızla çarpıyor. Böyle bir iş, spor sektöründeki kariyerimi başlatmak için tam da ihtiyacım olan türden bir fırsat.

Jared elimi sıkmak için tutuyor. "Ve, hey. Yanlış bir başlangıç yaptığım için tekrar özür dilerim. Senin canlı yayında yetenekli olduğunu varsayarak-
"

"Canlı yayında yetenekli olmanın yanlış bir tarafı yok," diye araya giriyorum bağışlayıcı bir gülümsemeyle. "Tanıdığım en zeki insanlardan bazıları kameranın önünde oturuyor. Sadece ben onlardan biri değilim."

Elimi bırakıyor ve kapıya doğru yürüyor. Onu takip ederken midem öfkeli bir okyanus gibi çalkalanıyor. Mide bulantısı nefesimi kesecek, ağzımı sulandıracak ve terlememe neden olacak kadar güçlü bir şekilde

üzerime çöküyor.

tenimin üzerinde. Kahvaltımın tersine dönüp boğazıma doğru ilerlediğini hissettiğimde gözlerim açılıyor. Dudaklarımı aralıyorum, hızlı bir veda edip aceleyle ayrılmaya hazırlanıyorum ama artık çok geç. Ani ve kaçınılmaz. Midemdeki her şey çürümüş bir akıntıyla ağzımdan dışarı fırlıyor.

Ve Jared Foster'ın üzerine sıçradı.

5

IRIS

"OLAMAM."

Kelimeler uyuşmuş dudaklarımdan dökülüyor. İdrar lekeli çubuğa bakıyorum ve birkaç ay içinde hayatımın bu aşamasında olmak istediğim son şey olan anne olacağımı tahmin ediyorum.

"Evet, dört pozitif hamilelik testi öyle olduğunu söylüyor," diye yanıtlıyor Lotus ekrandan bana dönerek, endişesi FaceTime üzerinden bile belli oluyor. Aynı şehirde yaşıyoruz ama farklı kampüslerdeyiz. Yoğun programlarımız yüzünden sanki farklı ülkelerde yaşıyormuşuz gibi FaceTime'dan konuşuyoruz.

"Bu nasıl oldu, Bo?"

"Ne demek istiyorsun?" Dizlerim titreyerek yatağa oturuyorum, bu beklenmedik bok fırtınasında tek güven verici şey olan Lo'nun yüzünü gösteren dizüstü bilgisayarı rahatsız etmemeye dikkat ediyorum. "Her zamanki gibi oldu."

"Biliyorum, ama azıcık sağduyusu olan insanlar için olağan yol, bunun olmasını engelleyen prezervatifler, iğneler ya da haplardır."

"Haplar beni hasta etti. İğneler saçlarımı döktü, bu yüzden Caleb prezervatif kullandı."

"Görünüşe göre her seferinde değil," diye mırıldanıyor Lo, kaşları havada.

"Evet, her zaman, Lo." Bir mide bulantısı dalgasını daha yutuyorum, bu seferki hamileliğimden ziyade önümdeki zorlu seçimlerle ilgili. "Her zaman dikkatliydik. Gelecek planlarımızı tehlikeye atmak istemedik."

"Gelecek planlarını tehlikeye atmak istemedin," diyor Lotus, sesine şüphe sızarak. "Bu hamilelik, senin için

Caleb daha fazla. Bağımsız olmanızı ve ondan ayrı yaşamanızı zorlaştırıyor. Belki de düşündüğünden daha az dikkatliydi."

"Hayır." İnatla inkâr ederek başımı sallıyorum. "Prezervatifi atlamış olsaydı fark etmez miydim sanıyorsun? Caleb bunu yapmazdı. Başka bir yerde yaşamamı ve başka bir eyalette çalışmamı istemedi ama bunu asla bilerek yapmazdı."

"Paketledi mi?" Lo şüpheci bir kaş kaldırdı. "Her seferinde mi?"

"Her seferinde," diyorum kendimden emin bir şekilde, çünkü önerdiği şeyi düşünmek bile Caleb'i benim için bir yabancı haline getirecekti - geleceğimi, hayallerimi kendi istekleri için feda etmeye istekli manipülatif bir insan. Ve böyle biriyle yakınlaştığıma ve bunu asla bilemeyeceğime inanamıyorum. Onun hakkında bu kadar yanılmış olamam. Bu mümkün değil.

"Bu konuda ne yapacaksın?" Lo çenesini elinin topuğuna dayıyor ve beni dikkatle izliyor.

"Onunla konuşacağım elbette," diyorum Lo'ya, saati kontrol etmek için yatağın üzerindeki telefonuma bakarken. "Buraya geliyor. Konuşuruz ve ne yapacağımıza birlikte karar veririz. Her şeyi çözeceğim. Bu hamilelik beni yavaşlatmayacak."

Kelimelerin içi boş. Bu bir şeyleri değiştirecek. Planlarımı etkilemek zorunda elbette ama bunu başarabileceğimi biliyorum. Yapmak zorundayım.

Caleb'la konuşmamız bittiğinde Lotus'u arayacağıma söz vererek kapatıyorum. İkimiz de her zaman annelerimiz gibi olmaktan korkmuşuzdur-her şey için bir erkeğe bağımlı olmak, onun artıklarını almak. Bu öyle bir şey değil. Bunu biliyorum ve umarım Lotus da biliyordur ama yine de emin olmak istiyor. Ve Caleb'la kapımın önünde karşılaştığımda, ben de öyle yapacağım.

Bunu ona söylediğimde kahkahası küçük odamda yankılanıyor. Geniş bir gülümseme gözlerini kırıştırıyor ve zayıf yanaklarını buruşturuyor.

"Bu harika." Beni omuzlarımdan tutuyor ve yüzüme öpücükler konduruyor. "Bebeğim, bu birlikte geleceğimizin başlangıcı."

Ya da dikkatli olmazsam, kendim için hayal ettiğim son.

Ellerimi göğsüne bastırarak küçük bir nefes alma alanı açıyorum.

"Bu harika değil Caleb," diyorum yumuşak ve kararlı bir şekilde. "Bu bir sorun. Kariyerime başlamak üzereyim. Pozisyonlar için görüşmeler yapıyorum ve beklentilerim konusunda kendimi gerçekten iyi hissediyorum. Bu büyük bir sorun."

"Bebeğim, artık çalışmak zorunda değilsin." Kibir yüzüne damgasını vurur. "Aslında hiç ihtiyacın olmadı. NBA kontratım olmasa bile

Senin için. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Sadece benimle birlikte hareket et, sen ve bebeğinle ilgilenilecek."

İcabına bakıldı.

Asla olmayacağıma dair kendime söz verdiğim tek şey buydu. Annemin küçük dairemizin arka tarafındaki yatak odasından çıktığını hatırlıyorum, çıplaklığının üzerine aceleyle bir bornoz bağlamıştı. Neredeyse yabancı biri onun ardından dışarı çıktı, pantolonunun fermuarını çekti, gömleğini içine soktu, annemin bekleyen eli için banknotları saydı.

"Ama aday olduğum pozisyonların hiçbiri senin muhtemelen gideceğin yerlerde değil," diyorum kararlı bir şekilde. "New York'ta bir tane var ve bugün Richter Sports ile harika bir görüşme yaptım. Sanırım bana Chicago ofislerinde bir iş teklif edebilirler."

Bir bulut yüz ifadesini karartıyor.

"Chicago!" Bana ters ters bakıyor, gözlerinin mavisi neredeyse siyaha dönüyor. "Chicago tarafından seçilme ihtimalim sıfıra yakın, Iris. Bunu nasıl düşünebilirsin ki?"

"Bunu düşündüm çünkü bu harika bir fırsat." Vücudundan yayılan öfkeden kaçarak ondan tamamen uzaklaşıyorum. "Bir ailem ve yükümlülüklerim olmadan önce değerlendirmem gereken bir fırsat. Risk almanın, keşfetmenin ve bir şeyleri çözmenin tam zamanı."

"Anlayacak ne var?" diye sorar. "Ben seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun."

Ona sadece göz kırpıyorum. Bu sözleri söyledik, evet, ama bu ilişki benim tüm kararlarım için bir filtre değil, tıpkı onun tüm kararları için bir filtre olamayacağı gibi. Neden her iki şeyin de doğru olduğunu göremiyor? Onu sevebileceğimi ama buna hazır olmadığımı? Tüm geleceğimi ona bağlamaya hazır olmadığımı? Emin olmadığımı ve henüz olmamam gerektiğini.

"Bir bebeğimiz olacak. Birlikte olmalıyız," diye devam ediyor, görünüşe göre sessizliğimle ilgilenmiyor. "Ve sen ve çocuğum benimle birlikte beni seçecek şehre gideceksiniz. Mantıklı olan tek şey bu."

"Peki ya hayallerim?" Tutkularımın yasını tutacağına dair bir işaret var mı diye yüzüne bakıyorum. Umutlarımın onun için istediğini elde etmekten daha önemli olduğunu. "Üniversitenin son dört yılının, tüm sıkı çalışmamın boşa gitmesini istemiyorum." Sinirle dudaklarımı yaladım. "Seçeneklerimizi değerlendirelim Caleb. Seçeneklerimiz *var*.

"Kürtajı kastetmiyorsun değil mi?" Caleb hareketsiz kalır ve gözleri buz keser. "Bunu aklından bile geçirme."

Yapar mıydım? Teorik ve gerçek arasındaki boşluk, hiç düşünmediğiniz şeyleri düşünmenizi sağlar.

"Hayır." Omuz silkiyorum. "Pek sayılmaz. Bilmiyorum Caleb. Bu çok fazla."

"Biliyorum." Beni yatağa götürüyor, oturtuyor ve kucağına çekiyor. "Ama bu sadece planı hızlandırır. Seninle birlikte olmak istediğimi, seninle evlenmek istediğimi biliyorsun. Askere alındığımda yanımda olmanı ve bir aile kurmamızı istiyorum. Bunu uzun zamandır biliyordum."

Nasıl? Nereden biliyorsun?

Soru beynimde çalkalanıyor, benim kararsızlığım onun güveniyle çarpışıyor. Caleb'i önemsiyorum. Önemsemeseydim o benim ilkim olmazdı, kendimi korumak için kullandığım duvarları aşamazdı. Ama sonsuza kadar? Evlilik? Çocuklar? Her nasılsa, lacivert gözlerine bakarken ve saçlarımdaki elinin nazik dokunuşuna yaslanırken bile, hayatımın geri kalanını onunla birlikte görmekte zorlanıyorum. Ve şu anda bunu görmek *zorunda* olmamalıyım. "Caleb, evli olmasak bile bu bebeği doğurabilirim. Yaşasak bile bir süreliğine farklı eyaletlerde. İnsanlar her zaman uzun mesafeli ilişkiler yaşarlar."

"İlişkimizden memnun değil misin?" Yüzündeki acı, kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Bir şey mi kaçırıyorum?"

Kucağından ayrılıp yatağın önünde volta atıyorum, gözlerimi ince, ucuz halıya sabitliyorum. "Sorun o değil. Ben ... biz genciz. Önümüzde uzun bir hayat var. Kendimizi zincirlemek zorunda değiliz-"

"Zincir mi?" Öfkeli bir nefesle kelimeyi ağzından çıkarıyor. "Pek çok kız benimle evlenmeyi bir ceza ya da hapishane olarak görmez."

"Pek çok kız bu bebeği bir fırsat olarak görür Caleb." Başımı kaldırıp gözleriyle dürüstçe buluşuyorum. "Ben görmüyorum. Biriyle evlendiğimde ya da evlenirsem, kendimi tuzağa düşmüş gibi hissetmek istemiyorum."

"Kapana kısılmak mı?" İnançsız kahkahası odayı dolduruyor. "Küstahlık etmek istemem ama bebekli bir kadın tarafından tuzağa düşürülme konusunda endişelenmesi gereken kişi benim."

"*Bu* kadın değil, sen istemiyorsun," diye karşılık verdim. "Senden benimle evlenmeni istemiyorum. Eğer dinlersen, sana buna hazır olmadığımı söylüyorum."

"Peki ya bebeğimiz?" Sıkı dudakları kelimelerin çıkmasına zar zor izin verdi. "Sanırım buna da hazır değilsin?"

Onun sorusu üzerine Lotus'un endişeleri kulaklarımda yankılanıyor.

"Nasıl, um ..." İsteksizliğimi yutuyorum ve devam etmek için kendimi zorluyorum. "Bu nasıl oldu? Her zaman çok dikkatliydik."

Caleb'ın yakışıklı yüzüne bir bakış atma riskini göze alıyorum. "Öyle değil miydik?" Yumuşakça soruyorum.

Gözlerinde o kadar hızlı bir şey titreşiyor ki, okumam için zaman kalmıyor. Suçluluk mu? Kızgınlık mı?

"Senin de orada olduğundan oldukça eminim, Iris. Her zaman dikkatli olsaydık sen de benim kadar iyi bilmez miydin?"

Prezervatif takmıyorum.

Kafamın içinde çığlıklar atıyor ama kendimi bunu söylemeye zorlayamıyorum. Suçlamaya yakın herhangi bir şey zaten gergin olan bu durumu daha da kötüleştirecektir. Dürüst olmak gerekirse, korunmadığımız bir zamanı hiç hatırlamıyorum. Kimin "hatası" olduğu gerçekten önemli mi? Prezervatifler hatasız değildir. Caleb planlarımı bir kenara bırakıp onun planlarına uymam için bana baskı yapıyor olsa da, bu kadar ileri gidebileceğini düşünemiyorum.

Ayrıca, dediği gibi: onun konumundaki erkekler, rahim yoluyla parlak bir geleceği güvence altına alan kavrayıcı bir kadın tarafından tuzağa düşürülmekten endişe duyanlardır. Bu duruma tekme ve çığlıklarla sürükleniyor olsam da, insanlar yaptığımın bu olduğunu varsayacaklar. Caleb'i "tuzağa düşürdüğümü". İçimde büyüyen bu bebekle zar zor nefes alabildiğimi bilmeyecekler. Caleb'ın parmağımdaki yüzüğünü düşündüğümde avuçlarımdan ter damladığını. NBA seçmelerinde aday olan birinden hamile olduğumu bilmek beni tatmin etmiyor.

Klostrofobik.

6

AĞUSTOS

Son birkaç yıldır parlak ışıklar altında çok bulundum. Şimdiye kadar alışmış olmalıydım, ama Draft Class Special'a ev sahipliği yapan spor programı *Twofer*'ın setinde kör edici ampullere gözlerimi kısarak bakarken, o kadar da emin değilim.

"Gergin misin?" *Twofer*'ın sunucularından Avery Hughes soruyor.

Uh . . ." Sete şöyle bir bakıyorum, devasa kameraları, şık mobilyaları ve etrafta koşuşturup şov için hazırlanan ekibi görüyorum. "Hayır. Gergin olacak ne var ki?"

"Hiçbir şey." Avery'nin koyu renk gözleri ve ağzını eğen sırıtışı eğlenceyi yansıtıyor. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Sorun değil." Bir strafor fincana masadaki koyu kavrulmuş kahveyi dolduruyorum. "Beni davet ettiğin için teşekkürler."

Yeni anlaştığım menajer Lloyd, en popüler spor programlarından biri olan *Twofer*'a çıkmayı reddetseydim sinir krizi geçirirdi. Seçme gecesine yaklaşırken profilimin ne kadar yüksek olursa o kadar iyi olacağını düşünüyor. Ben sadece bu işi bitirmeye hazırım.

"Konuk listemde ilk sırada sen vardın," diyor Avery ve dikkatimi tekrar konuşmamıza çekiyor. Güzel bir kadın ama en çok sert bir gazeteci olarak tanınıyor. Hem de zeki bir gazeteci. "Sen ve Caleb Bradley."

"Bekle." Kahve ağzımın yarısına kadar gelmişken elim duraksıyor. "Caleb da bugünkü programda mı?"

O adamın adını duymak bile sinirlerimi bozuyor. Son üç ayda itiraf etmek istemediğim kadar çok kez Iris'i düşündüm. Ne yazık ki, bu aynı zamanda onun serseri erkek arkadaşını da düşünmek anlamına geliyor. Medya

onun adını söylemeden benim adımı söylüyor gibi görünüyor, ya da tam tersi, ama Tanrı'ya şükür Caleb ve ben aynı anda aynı yerde bulunmadık.

"Evet, Caleb da programda." Avery'nin pürüzsüz cildi kaşlarını çattı. "Menajerin sana söylemedi mi?"

İlk sezonuna yaklaşan son genişleme takımı San Diego Waves'in basketbol operasyonları başkanı MacKenzie Decker ile sette yürürken gözlerim Lloyd'unkilere kilitleniyor. Menajerim hemen bakışlarını kaçırıyor. Caleb'la aramızda hiçbir sevgi bağı olmadığını biliyor ve muhtemelen Caleb'ın da rezervasyon yaptırdığını bilseydim bu gösteriyi reddedeceğimi varsayıyordu.

Kendisi de bir ajan olan üvey kardeşim kan bağıyla işi birbirine karıştırmak istemedi, yoksa beni temsil ederdi. Teknik olarak kan bağı yok ama ligdeki çoğu kişi aramızda bir bağ olduğunu bile bilmiyor. Lloyd'u sadece birkaç çekinceyle tavsiye etti. Şu anda, Caleb'dan nefret etmiyormuş gibi davranarak bir saat kamera karşısında kaldığım için menajerim hakkında daha da fazla çekincem var. "Lloyd'un çok işi var," diye cevap veriyorum, o ve MacKenzie Decker yaklaşırken yüz ifademi boş bir sayfaya dönüştürüyorum. "Caleb'ı unutmuş olmalı. bahsetmek için."

Deck, herkesin ona verdiği isimle, beni görmezden geliyor ve hemen Avery'ye uzanıyor, yanağından öpmek için onu kendine çekiyor. Bana bilinçli bir şekilde bakıyor ama basketbol yöneticisi ve eski basketbolcuya doğru baktığında yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve sevgi gözlerini ısıtıyor. Çıktıklarına dair söylentiler duymuştum. Belli ki doğru, çünkü Deck hepimizi rezil edecek ve onu her an en yakın kanepeye yatıracakmış gibi görünüyor.

"Öhöm." Avery, Deck'le arasına biraz mesafe koyar ama kolunun kıvrımından tamamen çekilmez. "August, MacKenzie Decker'la tanıştın mı?"

"Büyük bir hayranınızım efendim." Elimi gelmiş geçmiş en iyi oyun kuruculardan birine uzatıyorum. "Bu gerçekten bir onur."

"'Efendim' demeyi bırakıp bana Deck diyebilirsin," diyor el sıkışmamı kabul ederken. "Parlak bir geleceğin var August. Bir süredir seni izliyorum."

Lloyd ve Decker arasında gidip geliyorum. Bir genişleme takımı için oynamak istemiyorum. Bizim neslimizin en parlak basketbol beyinlerinden biri olan Deck bile her genişleme takımının kaçınılmaz olarak yaşayacağı yavaş başlangıcı atlayamaz. Waves'in kazanmaya başlaması biraz zaman alacak. Harcamalarım

Yepyeni, çıkmaz bir durumda en verimli yıllarımın profesyonel bir basketbol oyuncusu olarak geçmesini hayal etmiyorum.

Lloyd'un daha önce gözlerimden kaçtığını düşünüyorsam, şimdi neredeyse saklanıyor. Zaten göz göze gelmediğimiz pek çok konu var ve eğer her dediğini körü körüne yapacak, kulağının arkası ıslak bir yavru bekliyorsa, başka bir şey bekliyor demektir.

"Şampiyonluk için tebrikler." Deck kahvesini yudumlarken bir kolu hâlâ Avery'nin belinde hafifçe duruyor. "Ve Naismith için de. Oldukça iyi bir son yıl geçirmişsin."

"Teşekkür ederim, efendim." Kaşlarının kalkması bana resmiyeti istemediğini hatırlatıyor. "Yani, Deck."

"Dört yıl boyunca kalarak risk aldın," diyor beni dikkatle izleyerek.

Benim beklentilerime sahip oyuncuların çoğu ikinci veya üçüncü yıllarından sonra kolejden ayrılıyor. Mümkün olan en kısa sürede kazanmaya başlamak istiyorlar ve NBA'e ulaşmadan önce sakatlanma riski her zaman kolejde kaldığımız her yıl üzerinde geziniyor.

"Diplomamı almak istedim. Kapsamlı bir eğitim istedim." Yarısı dolu kahve fincanını yakındaki bir çöp kutusuna atıyorum. "Saha içinde ve dışında. Koç Mannard'ın programı temellerimi güçlendirmek için harikaydı."

"Doğru. Ve açıkçası, keşke daha fazla oyuncu kolejde daha uzun süre kalsa. Tek seferde bitirme dönemi genel olarak temelleri zayıflattı." Decker başını sallıyor, ağzı tek taraflı bir sırıtışla kıvrılıyor. "Yine de elit oyunculara karşı oynamak gibi bir eğitim yok. Bunun için bir hazırlık yok. Ya batacaksın ya da yüzeceksin."

"Yüzmeyi planlıyorum." Kendimden emin kelimeler ben onları yakalayamadan ağzımdan dökülüveriyor. Kibirli görünmek istemem ama sahip olduğum bir şey varsa o da özgüvendir.

Sahip *olmadığım* bir şey varsa, o da yeni menajeriyle sete giren bir dangalağa tahammül etmektir. Kendimi Caleb'a ters ters bakarken yakalıyorum ve yüz kaslarımı gevşetmek için bilinçli bir çaba sarf ediyorum.

Caleb yüzümdeki düşmanlığı fark etmemiş olabilir ama Deck fark etmedi. Bana sırıtmak için geri dönmeden önce omzunun üzerinden bakışlarımın geldiği yöne baktı. Muhtemelen aramızdakinin sadece çocukça bir rekabet olduğunu düşünüyor, ama bundan daha fazlası oldu. Sadece iki karşılaşmada, Iris daha fazlasını yaptı.

Caleb'e kasıtlı olarak gösterişli bir selam veriyorum, bana o kaygan timsah sırıtışını verdiğinde dişlerim gıcırdıyor, hani şu dostça açılıp hiç beklemediğiniz bir anda sizi dişlerinin arasında parçalayacak olan türden.

"İzninizle," diyor Avery, az önce kendisine bir yığın kâğıt uzatan yapım asistanına başıyla selam vererek. "Program başlamadan önce yardımcı sunucumla birkaç şeyi gözden geçirmem gerekiyor."

Yürüyüp gidiyor, Caleb ve menajerinin yanında durup ikisine de gülümsüyor ve yoluna devam etmeden önce birkaç kelime ediyor.

Caleb'la aramıza biraz mesafe koymak istiyorum.

"Tuvaletler nerede?" Deck'ten Lloyd'a bakarak soruyorum.

Deck birkaç metre ötedeki loş bir koridoru işaret ediyor.

"İşte orada." Neredeyse avuncul bir tavırla omzumu okşuyor. "Umarım New York'tan ayrılmadan önce biraz daha sohbet etme fırsatımız olur."

Deck'e akşam yemeği yemeyi ve konuşmayı çok istediğimi ve bunu Lloyd aracılığıyla ayarlayabileceğini söyledim. Caleb'in ukala sırıtışından uzaklaşmaya çok hazırım. Banyo kapısı arkamdan kapanıyor ve derin bir nefes alıyorum. Caleb'ı ortaokuldan beri tanıyorum ama onu bir kez bile kıskanmadım. Ama Iris'e sahip olduğunu öğrenince kıskandım. Kızla sadece iki kez tanıştığımı düşünürsek bu çok saçma. Caleb'ın onu öpmesi hakkında bu kadar yoğun hissedecek kadar iyi tanımıyorum. Onu becermesi hakkında. Muhtemelen bir gün onunla evleneceği konusunda. Gereksiz yere yıkadığım ellerim sıcak suyun altında acıyor. Musluğu soğuğa çevirip yüzüme su sıçratıyorum, Caleb gibi bir ahmağın Iris gibi bir kızla birlikte olduğunu düşündükçe alevlenen öfkemi yatıştırmak için yetersiz bir girişim.

Caleb kapıdan, "Sizinle burada karşılaşmak ne güzel," diyor.

Gözlerimi kaçırmadan önce bir an için aynada onun gözleriyle karşılaşıyorum ve dikkatimi suyu kapatıp ellerimi kurulamaya veriyorum.

"Bugün burada olacağını bilmiyordum," diye devam ediyor, ama ben cevap olarak tek kelime etmedim. "Belki de geleceğini bilirsem gelmeyeceğimi düşündüler ama yanıldılar. Konuşacak birkaç dakikamız olduğu için gerçekten çok mutluyum."

Yine de söylediği hiçbir şeye cevap vermeye tenezzül etmiyorum ama gözlerini birkaç vuruş daha aynada tutuyorum.

"Yeni menajerimin kulağı yerde." Caleb kapıyı iterek uzaklaşıyor ve tam önümde durana kadar banyonun derinliklerine doğru yürüyor. "Görünüşe göre memleketin Baltimore Stingers beni istiyor."

Hayal kırıklığı göğsüme yerleşti. Yalan olabilir ama Lloyd ve Decker içeri girdiklerinde biraz fazla samimi görünüyorlardı. Eminim Waves'le olası bir anlaşma hakkında konuşuyorlardır. Bundan sonrası üzerinde çok az kontrolüm var.

ve bu beni çok sinirlendiriyor ama NBA'in doğası böyle. Çaylaklar seçme şansına sahip değil.

"Oh!" Caleb parmaklarını şıklatır. "Unutmadan, sana bir şey göstermek istiyorum."

Telefonunu çıkarıyor ve istediğini bulana kadar birkaç fotoğrafın üzerinde geziniyor. Bunun iyi niyetli olma ihtimali yok. Onun "iyi niyetli olmayan" masum yüzünü on iki yaşındayken birlikte katıldığımız ilk basketbol kampından beri görüyorum.

Bana ekranı göstermek için telefonu çeviriyor. İlk başta ne gördüğümü anlamıyorum ama sonra beynim ve gözlerim bağlantı kurdukça anlıyorum.

Ve onun yüzünü pisuvara çarpmak için neler vermezdim.

Ultrason.

Böyle bir şey olmayacak. Bana değil, keşke Iris'e de olmasaydı. "Beni tebrik etmeyecek misin?" Caleb küçük çocuğa bakıyor.

Telefonunu cebine geri koymadan önce bulutlu bir görüntü. "Baba olacağım. Iris ve ben çok mutluyuz."

Bunu yapamam. Iris'in bu adamın *çocuğuna* hamile olduğu düşüncesi kelimeleri boğazımda düğümlüyor. Ona öylece bakıyorum, midem bulanıyor, sonra başımı sallayıp hâlâ kurumamış ellerle kapıya doğru yürüyorum.

"Özür dilemem gerektiğini hissediyorum," diyor Caleb arkamdan, kelimeleri aceleye getiriyor çünkü muhtemelen onu dinlemek için duraksamadığımı fark ediyor. "Yani, önce Stinger'lar. Şimdi de Iris. Sürekli senin istediğin şeyleri alıyorum, değil mi?"

O zaman dönüyorum ve onun alaylarıyla yüzleşiyorum.

"Onu istediğimi sana düşündüren ne?" Kaşlarımın birini kaldırarak soruyorum.

"Hadi ama West." Caleb gülerek telefonu cebine geri koyar. "Birbirimizi ne zamandır tanıyoruz? Bir kıza *benim* kızıma baktığın gibi baktığını hiç görmemiştim."

"Sen tam bir pisliksin."

"Senin istediğin kıza *ve* takıma sahip olan bir pislik." Caleb pisuvara doğru dönmeden önce yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor ve fermuarının aşağı kaydığını duyuyorum. Islık çalma ve işeme sesleri arasında banyodan çıkıyorum, beni Caleb ve lanet olası ultrasonuna yaklaştırdığı için Lloyd'u patlatmaya hazırım. Küfürlerimi ısırırken dişlerim ağrıyor. Bu adamın güzel suratını yumruklamak için neler vermezdim.

Iris'le birkaç dakika geçirip ona son konuşmamızı hatırlatmak için neler vermezdim.

Onun içinde kendini kaybetme. Hayallerini unutma. Onu takip etme.

En önemlisi de . . .

Onu seçme.

Daha önce bunları söylemeye hakkım yoktu, şimdi de birlikte bir bebekleri olacağına göre kesinlikle yok. Onu evlenmeye ikna edecek. Birbirine doğru hızla giden iki trenin çarpışacağını nasıl bilirseniz, ben de öyle biliyorum. Bu bebekle birlikte her şey bambaşka bir hal alacak.

Hayatımda ilk defa yedek kulübesinde oturuyorum.

7

IRIS

KANAMA DURMADI. Dün geceden beri ağır ve sürekli. İstemedim ama Caleb'ı aradım, tahmin edilebileceği gibi çıldırdı. Ben de çıldırıyorum. Endişe midemi düğüm düğüm mü ediyor, yoksa düşük mü yapıyorum? Nefeslerim korku yüzünden mi kısa ve hızlı, yoksa başka bir şey mi? Bana ne oluyor? Bebeğe mi?

Kadın doğum doktorum onunla hastanede buluşmamızı söyledi. Düşük yapma olasılığımın en yüksek olduğu ilk üç aylık dönemin sonuna yaklaşıyorum. Tanrı beni affetsin ama içimde küçük bir parça düşük yaparsam rahatlayacağımı söylüyor. Sanki bir kurşundan kurtulmuşum ve planlarım bozulmadan devam edebilirmişim gibi.

Muhtemelen bu katta, hamile oldukları için çok mutlu ve minnettar olan kadınlar olduğunu biliyorum. Bazıları benim istemediğim ve asla istemediğim bir şeye sahip olmak için fedakârlıklar yaptı, bu yolda bebeklerini kaybetti, doğurganlık tedavileri gördü, ancak bunu olası bir kaçış olarak gören o hain yanımla tartışamam.

Odamın kapısı yavaşça açılıyor ve Lotus kafasını içeri uzatıyor. "Hey,

Gumbo." Gülümsemesi yüzündeki endişeyi gizliyor.

Ona el sallıyorum, gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor. Aceleyle yanıma gelip yatağa uzanıyor ve kollarıyla beni sarıyor. Yüzümü omzuna gömüyorum ve tüm duygularımı içimde tutmaya çalışıyorum - endişe, suçluluk, umut, hayal kırıklığı. Hepsi içimde dönüp duruyor, lakabımı aldığım çorba kadar karışıklar.

"Nasılsın?" Lotus beni yakından incelemek için uzaklaşarak soruyor.

"İyiyim." Bana şüpheci bir bakış fırlattığında

numara. "Pekala. Aklımı kaçırıyorum."

"Ne diyorlar?

"Test yapıyorlar." Burnumu çekiyorum ve ıslak yanaklarımı siliyorum. "Yakında dönerler."

"Caleb nerede?" Dolapta ya da yatağın altında saklanıyor olabilirmiş gibi odanın içinde etrafına bakınıyor. "Eminim uzakta değildir, çünkü bu onun veliahtı."

Gülüyorum ama Caleb bu hamileliğe biraz takmış *durumda*. Ben hala bu bebekle ilgili belirsiz hissediyor olabilirim ama o kesinlikle hissetmiyor. Onun daha çok istediğini gördüğüm tek şey basketbol.

"Menajeri aradı ve birkaç şeyi gözden geçirmesi gerekiyormuş, o yüzden bir süreliğine dışarı çıktı."

"Sanırım Baltimore'a gideceği için heyecanlı, ha?" Lotus soruyor.

Baltimore Stingers Caleb'i seçti. August memleketinin takımı için oynamak istiyordu ama onun yerine San Diego Waves onu seçti. Her nasılsa, kameralara gülümsemesine ve takımın şapkasını koyu, karamel rengi buklelerinin üzerine çekmesine rağmen, hayal kırıklığına uğradığını biliyordum. O ve Caleb zaferleri ve mağlubiyetleri değiş tokuş etmeye devam ediyor.

Caleb için bir sayı daha.

"Evet," diye yanıtlıyorum sonunda Lotus'un sorusunu. "Şu anda Baltimore'da bir yer arıyor. Önümüzdeki birkaç hafta içinde taşınacak."

"Ya sen?" Lotus yüzümü inceliyor. "Nereye taşınacaksın?"

"Önümüzdeki birkaç hafta içinde evimden çıkmam gerekiyor." Endişemi görmezden gelmeye çalışıyorum. "Kampüs içi bir daire olduğu ve mezun olacağım için
. Gitmem gerek."

"Eğer bursum kampüste yaşamamı gerektirmeseydi-"

"Biliyorum," diye araya girdim. "Bunun hakkında iki kere düşünme. Bu yine de her şeyi çözmez. İşsiz bir bebek sahibi olmak mı? Richter'den staj konusunda şimdiye kadar haber almayı umuyordum."

Jared'in üzerine kusmam şansımı mahvetmediyse tabii. Beni işe alırken iki kere düşündüğü için onu suçlayamam.

"Belki kitapçıda biraz daha çalışabilirim," diyorum.

Benim kulağıma bile saçma geliyor. Beni Atlanta'da tutan hiçbir şey yokken Caleb ile lüks içinde yaşamak yerine kampüs kitapçısında çalışmak mı? Richter'den haber alana kadar bir tür belirsizlik içindeyim ama aceleci bir hareket yanlış olabilir. Hayatımın gidişatını değiştirebilir ve Caleb bana ne kadar baskı yapsa da acele etmeyeceğim. Biliyorum eğer

Taşınmak istediğimde tüm masraflarımı karşılayacak ama bu, kendime asla atmayacağıma söz verdiğim yönde bir adım daha atmak gibi gelecek.

Yapacak bir şeye ihtiyacım vardı, telefonumun ana ekran tuşuna bastım. İki cevapsız arama.

"Hmmm. Annemden gelen bir aramayı kaçırdım," diye mırıldandım. "Ve bilmediğim bir numara."

"Priscilla Teyze nasıl?" Lo'nun sesi kibar bir soruydu ama annem hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum, onun annesi daha da az hoşlanıyor.

"O iyi." İç çekiyorum, kalbim de bedenim kadar yorgun. "Tabii ki bu hamilelikten 'en iyi şekilde' yararlanmamı istiyor. Caleb'la evlenmemi ve geleceğimi güvence altına almak için elimden gelen her şeyi yapmamı istiyor. En azından benim için hayal ettiği tek geleceği."

"Hey, bizim geleceğimiz annemizin geçmişine benzemeyecek," diye beni temin ediyor. "Bunun için endişelenme." Lotus elimi tutuyor, taktığı yüzüğün yeşil taşı hastanenin floresan ışıkları altında parlıyor. Parmaklarımızı birleştiriyorum, böylece onunkiyle aynı olan benim yüzüğüm de bize göz kırpıyor.

"MiMi'nin bize bunları verdiği zamanı hatırlıyor musun?" Büyük büyükannemizin bizi New Orleans'ta ziyaret ettiği birkaç seferden birini hatırlarken dudaklarımda minik bir gülümseme beliriyor.

"Tabii ki biliyorum." Yüzünü buruşturuyor ve boğazını temizleyerek ünlü MiMi taklidini yapmak üzere olduğunun sinyalini veriyor. "*Bayanlar*, bunları her zaman takın ve benim korumama sahip olun."

Lo'nun ağır aksanlı ama yerinde taklidine kıkırdıyorum. MiMi'nin yanında pek bulunmadım ama bulunduğumda da söylediklerinin ancak yarısını anlayabiliyorum çünkü Fransızcadan İngilizceye sorunsuzca geçiş yapıyor. İnançlarını harmanladığı gibi dillerini de harmanlıyor, bir dakika önce Meryem Ana'ya dua ederken bir dakika sonra Yüce Ruhlara dua ediyor. Boynuna tespihler takıyor ve evin her tarafına iksirlerini ve *gris-gris*'lerini saçıyor.

"Bu yüzükler taktığımızdan beri bizi korumakta hiç başarısız olmadı," diyor Lo, kahkahası yüzünü terk ederken. Elini karnıma koyuyor. "Şimdi de seni koruyacak."

Gözlerimin dolmasına zor engel oluyorum. Lo, üniversite eğitimi almış, sofistike bir Y kuşağı olarak MiMi'nin voodoo mumbo jumbo'suna olması gerekenden daha fazla değer veriyor. Yıllarca kadınla birlikte yaşamış, bu yüzden bazı batıl inançlar ona da bulaşmış olabilir ama bence bu, insanların gözlerini boyayan, korkularını ve cehaletlerini para kazanmak için kullanan bir saçmalık. Bunların hiçbirini söylemiyorum çünkü Lo

savunmaya geçiyorum ve sinirleniyorum ve şu anda aramızdaki uyuma her şeyden çok ihtiyacım var.

"Haklısın." Sessizce devam etmeden önce başparmağımı yüzük parmağımdaki altın bantta gezdiriyorum. "Sadece bir parçam bu hamileliğin bitmesini istiyor, Lo."

Gözleri yüzüme kayıyor. İtirafım başka birinin yargılamasına neden olabilir ama Lotus'un yüzü sempati ile yumuşuyor. Ne kadar çok çalıştığımı anlıyor.

Bu bebek bir hayat. Bunu biliyorum. Buna saygı duyuyorum ama benim hayallerim de canlı ve acaba diğerinin gelişmesi için birinin ölmesi mi gerekiyor?

"Anladım." Yatağın üzerinde bir dizini altına çekiyor. "Yakında neler olduğunu öğreneceğiz ve oradan devam edeceğiz."

Başımı sallıyorum, beklerken mide kaslarım kasılıyor. Ya bebek iyi değilse? Ya bebek iyiyse? Bu iki olasılık hayatımı tamamen farklı yönlere sürüklüyor ve korkum da onlarla birlikte dönüyor. Dikkatimi dağıtmak için bilinmeyen numara uyarısına dokunuyorum ve bir sesli mesaj görüyorum. Sesli mesajı açıyorum ve hoparlöre veriyorum.

"Iris, merhaba," diyor telefonumdan belli belirsiz tanıdık, derin bir erkek sesi. "Ben Jared Foster."

Gözlerim kocaman oldu.

"Staj," diye fısıldıyorum gözlerini kocaman açıp bana bakan Lotus'a.

"Umarım son görüşmemizden bu yana kendini daha iyi hissediyorsundur." Jared'in sesi biraz mizah içeriyor. "Olanlar yüzünden kendini kötü hissettiğini biliyorum. Üzülme. Kuru temizlemem vergiden düşülebilirdi."

Jared ile aynı odada olmasam da utançtan yanaklarım yanıyor. Kusmuk. Ciddi misin?

"Hemen konuya gireceğim," diye devam ediyor Jared. "Richter sana staj yerlerinden birini öneriyor. Seni önümüzdeki ay Chicago'da bekliyoruz ve hemen seyahat etmeye hazır olmanı istiyoruz. Kapatmak üzere olduğumuz birkaç anlaşma var ve hemen devreye girmen gerekiyor."

Alçak sesle kıkırdaması beklentiler listesini yarıda kesiyor. "Çalışmaya, ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu söylemiştin," diyor. "Umarım ciddiydin. Beni ara ki detayları konuşabilelim. Tebrikler."

Parmaklarım telefonun üzerinde titriyor ve hemen mesajı tekrarlamak istiyorum. Bütün gün endişeliydim, dudaklarımı ısırıyordum, ama şimdi geriliyorlar.

geniş bir sırıtışa dönüşüyor. Ters giden onca şeyin ortasında bir şeyler çok doğru gidiyor.

"Aman Tanrım." Lotus ciyaklıyor, gözleri kendi talihinden duyduğu sevinçle parlıyor. "Bu inanılmaz, Bo."

"Biliyorum," diye karşılık veriyorum. "Bana karar vermenin birkaç ay süreceğini söylemişti, ama ben neredeyse vazgeçmiştim-"

Cümlemin ortasında kapı açıldı. Doktor içeri giriyor, ardından Caleb telefonu kulağından indirip cebine atıyor, belli ki bir görüşmeyi bitirmiş.

Her şey geri geldi. Hastanedeydim, üç aylık hamileydim ve ağır kanamam vardı. Hayatımın en güzel anıymış gibi hissettiğim şey şimdi bana zalim bir şaka gibi geliyor; önümde sallanan ve elimden alınan bir havuç gibi. Lotus tekrar elimi tutuyor, yüzüklerimizi hizalıyor ve parmaklarımı güven verici bir şekilde sıkıyor.

"Her şeye baktık, Iris." Dr. Rimmel'in gözleri nazik ve ifadesi ciddi. "Oldukça büyük bir subkoryonik hematomunuz var."

"İngilizce, Doktor," diyor Lotus alaycı bir bakışla. "Tıp dilinde konuşmak yok."

Dr. Rimmel'in dudakları seğiriyor ve Lotus'un burada olmasına çok seviniyorum, yoksa çıldıracaktım. Caleb gelip yanımdaki yatağa oturuyor, endişesi ve hayal kırıklığı yüzünden okunuyor.

"Evet, bu aslında ne anlama geliyor?" diye soruyor. "Çok uzun zamandır bekliyorduk."

Lotus'un yorumunun ortamı yumuşattığı yerde, Caleb'ınki öyle bir ağırlık katıyor ki, Dr. Rimmel'in hafif gülümsemesi kayboluyor ve omuzları dikleşiyor.

"Basitçe söylemek gerekirse," diyor Dr. Rimmel, Caleb'e sert bir bakış atarak, "plasenta rahimden ayrılıyor, bu da pıhtılara ve gördüğümüz kanamaya neden oluyor."

"Bebek mi?" Ondan ne duymak istediğimden emin olmadığım için kendimi sormaya zorluyorum. "Bebek iyi mi?

"Evet, bebek iyi ama her şeyin yolunda *gittiğinden* emin olmak için seni yatak istirahatine almamız gerekiyor."

"Yatak istirahati mi?" Mırıldanıyorum. "Ben ... yatakta tamamen sıkışmış gibi mi? Ne kadar süreyle?" "Ne kadar sürerse, Iris," diye araya giriyor Caleb sertçe. "Takip edeceğiz
talimatları harfiyen uygulayın."

Tanrı bilir ne kadar süre yatakta yatmak zorunda değiliz. *Ben* yatarım. Tabii ki doktor ne önerirse onu yapacağım ama Caleb'ın

Hayatım, *zamanım*, vücudum hakkında şövalyece.

Dilimi ısırıyorum çünkü kendimi savunmanın zamanı değil. Neyin gerekli olduğunu anlamam ve Caleb'i daha sonra yola getirmem gerekiyor.

"Ne kadar süre için?" Tekrar soruyorum.

Dr. Rimmel, "Evde tam yatak istirahati ile başlayacağız" diyor. "Ve birkaç hafta içinde değerlendireceğiz."

Ev kelimesi beni çok etkiliyor. Kampüs içindeki dairemden çıkmam gerekiyor. Üniversite bana mümkün olduğunca yardım elini uzattı ve birkaç beklentim var ama *kesin* bir *şey* yok.

Evde tam yatak istirahati mi?

Bırakın dinlenecek bir yatağı, bir evim bile yok.

"Ona ve bebeğe ben bakarım." Caleb bana baktı. "Eşyalarını hemen benim evime taşıyacağız."

Bir çaresizlik duygusu kaplıyor içimi. Hastane önlüğünü yumruklarımla sıkıyorum. Kendi hayatımda kontrolsüz hissetmekten nefret ediyorum, başkasının sahnesinde bir aktör gibi, her hareketim yönlendiriliyor.

"Sadece yatak istirahati değil, pelvik istirahat de gerekiyor." Caleb'a sert bir bakış attı. "Bu düşük aktivite ve seks yok demek."

Caleb'in yüzü düştü ama benim için bu biraz umut ışığı oldu. Haftalardır seks yapmak istemiyordum. Bunu hormonlara bağlıyordum ama belki de Caleb'ın zorbalığı beni soğutuyordu. En azından bu bebek ve bu lanet yatak istirahati bana uzak durmak için iyi bir bahane veriyor.

Böyle düşünmekten nefret ediyorum ama telefonuma bakıp Jared'in Chicago'yla ilgili sesli mesajını hatırladığımda, seks yapmamak bu işin tek iyi yanı gibi geliyor. MiMi'nin tılsımlı yüzüğü kucağımdan bana göz kırpıyor. İşe yarıyor mu yaramıyor mu bilmiyorum. Şimdilik bebek korunuyor ama gelecekle ilgili planlarım kesinlikle tehlikede.

8

AĞUSTOS

Kötü bir durumu en iyi şekilde değerlendirin.

Bu tam olarak adil ya da doğru değil. San Diego'da yaşıyorum, yıl boyunca mükemmele yakın havası olan bir şehir. Otuz milyon dolarlık bir NBA kontratı imzaladım. Her lisenin spor salonunda ve her mahallenin oyun parkında sayısız ölü pota hayali bulabilirsiniz. Ben şanslı bir orospu çocuğuyum.

Anladım.

Ama muhtemelen yıllarca galibiyet sezonu geçirmeyecek bir takımda başlamak berbat bir şey. Şimdiden çaylak kontratımın sonunu ve San Diego'dan nasıl ayrılacağımı düşünüyorum. Koç Kirby'nin kafamın içindeki sesi bana şımarık, nankör *ve* korkak diyor. Bu tür bozguncu tavırlara asla müsamaha göstermezdi. Ve burada bazı artılar var.

Bir kere, bu seviyede nasıl kazanılacağını bilen bir veteranla oynuyorum. Kenan Ross bir canavar. Yıllardır onun oyununa hayranım. İlk takım toplantımızda onu izledim ve itiraf etmeliyim ki onunla oynamak harika bir fırsat, her ne kadar onun da burada olmak istediğinden emin olmasam da. Sadece birkaç yıl önce şampiyonluk kazanmış, iddialı bir takımdan buraya gelip sıfırdan başlamak için ayrıldı.

"Burnumdan mı, dişimden mi?" diye sorarken, baş antrenörümüz alttan gelen bir takım kurma ayrıcalığımızı yineliyor.

"Ha?" Ona şaşkın bir bakış fırlattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Beni bir piliç gibi kesiyorsun," diyor çarpık bir sırıtışla, dişleri koyu tenine karşı ürkütücü derecede beyaz. "Yani ya bana çıkma teklif edeceksin ..." Bana hızlı bir yan bakış atıyor. "Ve bu arada cevabım *kesinlikle* hayır."

Koçun bizi fark *etmediğinden* emin olmak için yukarı bakarak kıs kıs gülüyorum.

Dikkatini ver.

"Ya da burnumda bir sümük var, dişlerimde bir şey var."

"Uh ... ikisi de değil," diye onu temin ediyorum. "Burun ve dişler temiz ve emin olun, her zamankinden biraz daha kıllısınız."

"Sanırım daha da büyük," diyor rahat bir sırıtışla.

Adam kocaman. Boyu 1.80, oyundaki en iyi power forvetlerden biri. Ve bununla birlikte şişmiş. Mermer kadar sert ve otuz yaşında, hayatının en iyi formunda. Gladyatörün kısaltması olan "Glad" lakabını kolejde aldı. Aşağıdan yayları fırlatıyor ve boyalı alandaki agresifliğiyle tanınıyor. Her top için savaşıyor, her ribaundun peşinden gidiyor. Savunma ve hücumda mükemmel bir iki yönlü oyuncu ve savunma departmanında çalışmaya ihtiyaç duymakla suçlanan biri olarak ondan öğreneceğim çok şey var.

Iris savunma konusunda beni mahvetti.

Lanet olsun. Onu düşünmeyeceğime dair kendime söz verdim. Başka bir adamın bebeğine hamile. Bir pisliğin bebeğine.

Kenan ağzının kenarından, "Şimdi de surat asıyorsun," diyor. "Tamam. Seninle çıkacağım. Lanet olsun."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum.

"Acıma randevuna devam et, dostum." Gülümsemem kayboldu. "Gerçi kendime bir daha düşünmeyeceğime dair söz verdiğim o hatunu düşünüyordum."

"Evet." Kenan'ın gülümsemesi de benimki gibi hızla kayboluyor. "Anlayabiliyorum."

Ben salağın tekiyim. Kenan, karısı son takımında takım arkadaşlarından biriyle aldattığında takas talebinde bulunmuş. "Kahretsin Glad," diyorum içten içe kendimi tekmeleyerek. "Öyle demek istememiştim-"

"Sorun yok." Gülümsemesi yapmacık, birkaç dakika önceki doğal gülümsemesine hiç benzemiyor. "O tartışmaya değmez. O da öyle."

"Ama buraya gelmek için şampiyon bir takımı bırakmaya değer miydi?"

Ben soruyorum. "Buranın nesi var?" Kenan kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Ben yapıyorum

aynı para."

"Evet, ama bazılarımızın henüz yüzüğü yok," diyorum, sesimdeki acıyı saklamayı umarak. "Yani para her şey demek değil."

"Şimdiden ne için yüzük takmayı düşünüyorsun?" İğrenmiş bir hava üfledi. "Daha Ekim ayındayız. Birinci sezon. Buraya daha yeni geldin, Rook. Sen

öğrenecek *ve* kazanacak çok şey var. Kendi kampüsündeki adam olduğun için buraya gelip isimler alacağını ve iz bırakacağını mı sanıyorsun?"

"Hayır, öyle değil."

"*İşte* o." Kenan'ın gözleri sertleşir. "Ben daha önce de hak sahibi puştlarla oynadım. Sen de öyle olma."

Savunmacı tepkimi geri çekiyorum ve isterse daha fazlasını söylemesi için ona alan bırakıyorum. O haklı. Kendini beğenmiş bir hıyar gibi davranıyordum.

"Lisenizden kaç kişi profesyonel top oynuyor?" diye soruyor.

"Sadece ben," diye sessizce cevap veriyorum.

"Peki ya kolej takımınızdan? NBA'de olan var mı?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum başımı sallayarak, burada olmak için yeterince büyük olmayan tüm büyük oyuncuları hatırlayarak. "Hiçbiri."

"Doğru, sahip olmadıklarınızı düşünmeyi bırakın ve sahip olduklarınız için minnettar olun. Bazı bedelleri ödemelisiniz." Koç bizi gönderip spor salonuna gitmemizi söylediğinde ayağa kalkıyor. "Şimdi başlıyoruz." Ayaklarının dibindeki spor çantasını işaret ediyor.

"Bu sensin," diyor.

"Affedersiniz?" Birkaç adım ötedeki çantamı gösteriyorum. "Hayır, oradaki benim çantam."

"Bunu biliyorum, Rook." Sırıtışı geri döndü ve bu seferki sadece doğal değil, aynı zamanda bana karşı. "Madem bir gündür buradasın ama şimdiden yüzük kazanman gerektiğini düşünüyorsun, o zaman gerçekten yüzüğü *olan* biri için çanta taşı da görelim."

"Oh. Benden istiyorsun ..." Çantasını taşımam için bana bırakarak uzaklaşırken sesim kesiliyor.

Bir başka tecrübeli oyuncu yanıma gelip çantasını bana uzatıyor.

"Bunu aldığına sevindim, Rook." Sırıtıyor ve çantayı ayaklarımın dibine bırakıyor. "Evet, ama-"

"Bu siz misiniz?" diye soran bir başka veteriner, çantasını bırakıp spor salonuna doğru yürüyor.

"Hayır, sadece Glad'e şunu söylemeye çalışıyordum-" "Teşekkürler, Rook," der ve uzaklaşır.

Spor salonuna girdiğimde, hiçbiri benim olmayan yedi çantayla boğuşuyordum. Onları hoyratça bankların yanına bırakıyorum ve antrenman için takım arkadaşlarıma katılmak üzere tişörtümü başıma geçiriyorum.

"Neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordum," diyor Kenan, top sürme alıştırmasında topu sektirirken.

"Yani, beni taciz falan mı ediyorsun?" Sesimi hafif tutmaya çalışıyorum ama belki de bu numaraya biraz içerliyorum.

Kenan top sürmeyi bırakıp gözlerimin içine bakıyor. "Herkes senin neler yapabileceğini biliyor, Rook. Biz eski oyuncular olabiliriz ama Deck bu takımı senin etrafında kuruyor. Gençsin ama sen bir franchise oyuncususun. Bunu anlıyoruz," diyor sessizce. "Ama biriyle siperde olduğunuzda, sadece ne *yapabileceğini* bilmeniz gerekmez. Kim *olduklarını* da bilmeniz gerekir. Şu anda oyunundan çok karakterin hakkında bilgi sahibi olmak istiyorum."

Delici bakışları beni değerlendiriyor. "Yani evet, zaman zaman veterinerler için çanta taşıyacaksın. Tüm yüzükler gelmeye başlamadan önce alçakgönüllü kalmanın yanlış bir tarafı yok."

"En azından bunu yapabilirim," diye isteksizce kabul ediyorum ve küçük bir gülümseme sunuyorum. "Kendini şanslı say." Ağdan başka bir şey olmayan bir atış yapıyor. "Onlar
"bana atlet kayışlarını temizletti."

"Kahretsin." Yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum. "Top teri mi?" "Top teri."

Bana her gün çanta ver.

9

AĞUSTOS

HAYAT HER ZAMAN VAATLERİNİ YERİNE GETİRMEZ ve bazı hayaller gerçekleşmeden önce çok tatlıdır.

Şimdiye kadarki NBA kariyerim böyle. Şubat ayındayız, çaylak sezonumun yarısındayız ve bir genişleme takımından bekleyeceğiniz beş yüzün altında bir yıl geçiriyoruz. Bu gidişle maçlarımızın yarısını kazanmamızın imkânı yok. Kenan bana daha yeni başladığımızı ve sabırlı olmam gerektiğini hatırlatıp duruyor.

Abartılan başka bir şey mi? Sikebildiğin kadar amcık büfesi. Bundan faydalandığımı itiraf ediyorum. Bir ya da altı üçlü yaptım. Birkaç hafta önce aynı anda dört kızla beraber oldum. Sanırım bir piliç parmağımı emdi çünkü diğer üçü tüm hayati şeyleri halletmişti. Bu çoğu profesyonel sporcu için bir geçiş töreni, aşırı şımartılmış penis. Wilt Chamberlain yirmi bin kadınla yattığını iddia etmişti. Merak ediyorum, bu kadar çabuk mu eskidi? Bazı geceler her iki yanında bir kadınla yatağa uzanıp kendini tamamen yalnız mı hissediyordu? Diğerlerini becerirken tek bir kızı mı düşünüyordu?

Çünkü bu benim şu anki ikilemim.

Caleb ve ben bu sezon sahada sadece bir kez karşılaştık. Şimdiye kadarki en iyi bireysel performansımdı çünkü aramızdaki hoşnutsuzluk en iyi oyunumu ortaya çıkarıyor. Yine de bu bir takım sporu ve onun takımı, benim memleketimin takımı Stingers, daha iyi bir gece geçirdi ve daha iyi bir takımdı. Uzatmalarda iki sayı farkla kaybettik.

Caleb ve ben o gece neredeyse hiç konuşmadık. Sahadan ayrılmadan önce elini sıkmak için kendimi zorladım çünkü bunu yapmazsam Koç Kirby sportmenliğe aykırı davranmaktan kıçıma tekmeyi basacaktı ama gözlerinin içine bakamadım. Kendini beğenmiş memnuniyetini görseydim kendimi kaybederdim. O benim istediğim takımdaydı.

benim memleketimde oynuyor. Aklımdan çıkaramadığım bir kızı var. NBA dünyasında haberler hızlı yayılıyor ve birkaç ay önce altın çocuğun bebek sahibi olması herkesin konuşmak istediği bir konuydu.

Onların çocuk sahibi olduklarını, birlikte bir hayat kurduklarını her düşündüğümde duvarda bir delik açmak istiyorum.

Ya da Caleb'ın yüzünden. Hangisi daha yakınsa.

All-Star Hafta Sonu ve bir mucize eseri Pazar günkü All-Star maçına seçildim, her ne kadar üçüncü yedek olsam da bir çaylak olarak bunu bile beklemiyordum. Tabii ki Caleb da seçildi. O adamdan kaçamıyorum. Medya bu "rekabeti" lise ve üniversiteden beri sürdürüyor ve her fırsatta bunu devam ettiriyor. Yılın Çaylağı için iki kişilik bir yarış içinde olduğumuza dair bir anlatı yarattılar. Adımın onunla aynı cümlede geçmesini bile istemiyorum ve insanlar ondan bahsetmeden benim hakkımda konuşamıyor gibi görünüyor. En azından bu geceki üç sayı yarışmasında yok.

Bir sonraki All-Star taahhüdüm olan yerel bir evsiz barınağına gitmeden önce birkaç saatim var. Lig, oyuncuların geri dönüş yapmasına çok önem veriyor. San Diego şehrini seviyorum ve orada kesinlikle bazı hayır işleri yapacağım, ancak büyüdüğüm toplumda birkaç şey yapmak için ligin hayır işleri koordinatörleriyle zaten konuştum. Baltimore Caleb'ın takımı olabilir ama orası benim şehrim. Çocukluğum orada geçti. Ailem, geçmişim ve arkadaşlarım orada. Bu çekirdek insan grubu bulunduğum yere gelmeme yardımcı olmak için beni besledi ve ben *de* oraya ve beni yetiştiren şehre katkıda bulunmak istiyorum.

Şu anda, All-Star Hafta Sonu çılgınlığı içinde, kendime ayıracak bir dakikaya ihtiyacım var. Bu öğleden sonra evsizler barınağında kameralar olacak. Bütün gün imza dağıttım ve hayranlarımla fotoğraf çektirdim. Bu gece üç sayı yarışmasında saha içinde ve dışında röportajlar olacak. Nereye gidersem gideyim, *açık* olmak zorundayım ve sadece bir dakikalığına olmak istemiyorum. Şenliklerin yapıldığı arenanın arka koridoruna koşuyorum.

Kimsenin beni görmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakarak, hepsi kilitli olan birkaç kapıyı deniyorum. Son kapının tokmağı kolayca dönüyor ve kapı loş bir odaya açılıyor, köşedeki lamba yumuşak bir ışık sağlıyor.

Mükemmel. Belki birkaç göz kırpabilirim bile. Ayaklarımı yükseltmek için düğmeye basarak minnetle aşırı doldurulmuş bir yatar koltuğa uzanıyorum.

Köşedeki sandalyeden gelen yumuşak bir iç çekiş beni ürkütüyor. Gözlerimi kısarak gölgeler arasında geziniyorum ve görmeyi beklediğim

son kişiyi buluyorum.

"Iris mi?" İnanmayarak sordum.

"Şşşt!" İşaret parmağını dudaklarına götürür.

Tanrım, dudakları.

Ne kadar dolgun, ne kadar geniş ve tatlı olduklarını unutmuşum. Gözlerinin bir düzine rengi rehin tuttuğunu ve saçlarının zifiri karanlık bir ipek dökümü olduğunu unutmuşum. Belki de hatırlamama izin vermediğim kadar unutmamıştım - bu kadının tam olarak dilediğim şey olduğunu hatırlamayı engelledim. Hayal gücüm, hafızam ona haksızlık etti.

Göğsündeki battaniye kaplı yumruyu işaret ediyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Seni susturmak istememiştim. Sadece uyuyakaldı ve onu uyandırmak istemedim."

Onunla.

Son birkaç aydır bebeği Caleb'in *yavrusu* olarak görüyordum. Şimdi Iris'le aynı odada bebeğini beslediğim için bebeği sadece onun olarak düşünebiliyorum.

Beslenme.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, ayaklığı indiriyorum. "Özür dilerim. Sen ..." Göğsündeki bebeği işaret ediyorum. "Ve ben burada öylece oturuyorum-"

"Sorun değil," diye araya giriyor, gülümseyerek. "Ben iyiyim. Sonunda uyuyor ve ben de birkaç dakika yetişkinlere eşlik edebilirim." Dudaklarını yalıyor ve sonra ağzının kenarını ısırıyor. "Kal."

İstese bile, gitmem gerektiğini biliyorum. Alçakgönüllülüğünü korumak için değil. O haklı. Battaniye göğsünü ve uyuyan bebeği tamamen örtüyor. Gitmeliyim çünkü kalmayı çok istiyorum. Çünkü onu görmediğim bir yılı aşkın süreden sonra, ona soracak milyonlarca şeyim ve paylaşmak istediğim milyonlarca şeyim var. İlk tanıştığımızdan farklı insanlarız. Büyük bir kontrat imzaladım. Dışarıda bir yerde bir mısır gevreği kutusunun üzerindeyim ve bir video oyununda canlandırıldım. Hayatım tamamen yeni. Ve Tanrı aşkına, Iris'in artık bir bebeği var. Yine de bir parçam onu her zaman bir spor batakhanesinde televizyona küfreden, birasını yudumlayan ve Lakers'ı tutan o muhteşem kız olarak düşünecek. Artık farklıyız, ama o gece paylaştığımız hızlı ve derin yakınlığın hâlâ orada olup olmadığını merak ediyorum. Eğer hala aynıysa.

"Nasılsın?" diye soruyor.

Arkama yaslanıp koltuğu tekrar kaldırıyorum ve sırıtıyorum. "Ne kadar vaktin var?"

Battaniyeye sarılmış kundağa bakıyor. "Bir süre süt komasında kalacak, bu yüzden muhtemelen tüm çaylaklarınızı dinlemek için bolca zamanı olacak.

maceralar."

"Çılgın bir yolculuk oldu," diyorum, muhtemelen verdiğim kötü izlenimi telaşla düzeltmeye çalışarak. "Yani ... ... Çılgın derken piliçleri falan kastetmiyorum. Öyle değil."

Bilen bir kaş havaya kalkıyor.

"Tamam." Kendimden utanarak kıkırdıyorum. "Belki biraz

öyle." Gözlerini deviriyor ve dudaklarını büküyor.

"Pekala. Beni yakaladın." Kendime kurt gibi bir sırıtma izni veriyorum.

"Buna çok benziyor." "Bu beklenen bir şey." Biraz kımıldadı, başını

arkaya doğru eğdi.

deri kanepenin minderine oturdu. "Zenginsin, yeteneklisin, yakışıklısın. Bekarsın. Bana farklı bir şey söyleseydin sana inanmazdım."

"Yani yakışıklı olduğumu mu düşünüyorsun?" Ona takılıyorum.

Başını iki yana sallayarak bakıyor ve içinden hafifçe gülüyor. "Sanki bilmiyorsun." Battaniyenin altındaki küçük popoyu okşuyor. "Eminim şişman kontratından önce *arkadaş* bulmakta zorlanmıyordun. Ve eminim şimdi de onlarla savaşmak zorundasın."

Gülümsemem dudaklarımda donuyor. Bu zar zor aydınlatılmış odada biraz gülebiliriz. Bir yıl içinde onunla birkaç dakikam olacak ama o Caleb ile eve gidiyor. Bu gece onun yatağında olacak. Şu anda bile onun çocuğunu besliyor.

İyi niyetim tükenene kadar bir çember çiziyor ve geriye kalan tek şey nafile kızgınlığım oluyor.

"Onlarla kesinlikle savaşmıyorum," diyorum parmaklarımı karnımın üzerinde birleştirerek.

Gülümsemesini sürdürmeden ve doğrudan gözlerime bakmadan önce neredeyse fark edilemeyecek kadar kısa bir süre için sertleşiyor. "NBA'in sunduğu her avantajdan yararlanmıyorsan şaşırırım."

"Evet, gerçekten istediğin şeye sahip olamadığında," diyorum, gözlerimizi birbirimize kilitleyerek, başka tarafa bakmamasını isteyerek, "mevcut olanla yetiniyorsun."

Gülüyor ama bakışlarını kaçırıp bebeğin üzerindeki battaniyeyi düzeltmeden önce sahte bir kahkaha atıyor. "Senin gibi bir adam asla yetinmek zorunda kalmamalı, August."

"Aynı şey senin gibi bir kadın için de geçerli, Iris." Tereddütlerimi bir kenara bırakıp, hırslarımdan ödün verdiğimi görseydi bana soracağını umduğum soruyu soruyorum. "Yerleşiyor *musun*?"

Yutkunuyor, ince boğazındaki kaslar hareket ediyor ve bana dönmeden önce derin bir nefes alıyor. "Yerleşmiyorum. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Bana dağıtılan el ile yapabilirim."

Onu son gördüğümden bu yana geçen bir yıl içinde olan biten her şeyi bilmiyorum ama bunun bir önemi yok. Hamile kaldı. Sorumluluk sahibi olması gerektiğini biliyorum ama tüm yumurtalarını Caleb'in sepetine koymak bir hata. En azından onu tekrar uyarmadan bunu yapmasına izin veremem. Sadece iki kez tanıştık ama arkadaşım gibi hissediyor. Muhtemelen öpüşmekten ve sevişmekten zevk alacağım bir arkadaş, ama yine de bir arkadaş.

Ayağa kalktım ve hızla kanepeye doğru yürüdüm, çömelip ona baktım. Eğer yakından bakmasaydınız, onu emziren ve besleyen herhangi bir anne gibi sakin sanırdınız. Ama o herhangi bir anne değil. Ve gözlerindeki çalkantıya baktığımda, kesinlikle sakin olmadığını görüyorum.

"Iris, ne istediğini gözden kaçırma." Kucağındaki elini tutarak ona dokunma riskini alıyorum. "Hamile kaldın ama bu hayallerinin sonu değil. Caleb kendi hayallerinin peşinden koşarken sen kendi hayallerinden vazgeçemeyecek kadar genç, yetenekli ve harikasın."

"Onun peşinden koşmuyorum," diyor sertçe, elini çekerek. "Yaptığım seçimleri, vermek zorunda kaldığım zor kararları bilmiyorsun."

"Eminim yapman gerekeni yaptın çünkü sen böyle bir kadınsın." Gözlerini tekrar yakalıyorum ama elini tekrar yakalamaya çalışmıyorum. "Ama sen sadece benim demek istediğimi kanıtlıyorsun. Bu bebek için yapman gerekeni yaptın. Şimdi de *kendin* için yapman gerekeni yap."

Bana bakıyor, duyguları çıplak ve yüzüne yayılmış, gözlerini sulandırıyor. Dudakları aralanıyor ama göğsündeki küçük kundak kıpırdayıp battaniyeyi üzerinden attığında söyleyecekleri yarıda kalıyor.

Ve kutsal bok. Iris'in göğsüne bakıyorum.

Meme ucu sivri ve teninin koyu altın rengine karşı taze erik renginde. Ucuna sütlü bir damla yapışıyor. Yutkunamıyorum ya da nefes alamıyorum ama ağzım otomatik olarak açılıyor, bedenim emmemi istiyor. Başka tarafa bakmalıyım. Muhtemelen sertçe sürünüyorum ama elimde değil. Parmaklarım avuçlarımın içine kıvrılıyor, derisinin hemen altındaki mavi-yeşil damar ağının izini sürmek için can atıyorum.

Sonunda başımı kaldırdığımda Iris de benim gibi felç olmuş bir halde onu izlediğimi görüyor. Ağzı açık kalıyor, nefesi sertleşiyor, göğüslerini kabartıyor, biri kapalı diğeri açıkta, açgözlü gözlerime bakıyor. Hava, bastırdığım ve anlamsız seksin içinde boğduğum tüm dürtülerle yoğunlaşıyor

diğer kadınlarla. Benim istediğim kadın bu. Ne kadar çılgınca olsa da, istediğim kadın bu. Burası yanıyor olsa bile buradan kımıldayamam.

"Çok güzelsin amına koyayım." Sesim boğuk ve aceleci. "Birbirimizi çok az tanıyoruz. Anlıyorum ama seni düşünmeden edemiyorum Iris."

Sözlerim bizi birbirimize bağlayan ipi koparıyor ve aceleyle, gecikmiş bir şekilde sutyenini yukarı çekiyor, bir kapağı tutturuyor ve bluzunu bir araya getiriyor.

"August, yapma." Bir elini ensesinde, omuzlarına dökülen saçlarının altında gezdiriyor.

Onun çıplaklığını gördüm, ama çıplak olan benim. Onu ne kadar çok istediğimi saklayamıyorum. Birlikte geçirdiğimiz kısa sürede ona, geçen yıl becerdiğim kadınlardan daha çok bağlandığımı hissettim.

"Sen de beni düşünüyor musun?" Kendime sormayacağıma dair söz verdiğim soru zorla ağzımdan çıktı.

"Seni düşünemiyorum." Gözlerini sıkıca kapatıyor, dişlerini alt dudağının üzerinde sıkıca kenetliyor. "Caleb ile birlikteyim. Bir kızımız, bir geleceğimiz var."

"Bir gelecek mi?" Tersliyorum. "Onunla mı? Beni rahat bırak. Muhtemelen seni çoktan aldatıyordur."

Çenesinin pürüzsüz çizgisi boyunca bir kas kasılıyor. Evli oyuncuların da bekârlar kadar çok kıça sahip olduğunu bilecek kadar yoldayım. Caleb'ı uzun zamandır tanıyorum. O adam her zaman hem pastasını hem de onu yemek ister. Uzaktayken çekebileceği hiçbir şeye dokunmamasına imkan yok. Iris benim olsaydı, ona sadık olurdum. Onun yerinde olsaydım beni baştan çıkarabilecek başka bir kadın yoktu. Ona her şeyi itiraf etmek istiyorum ama bana inanmaz.

"Bu işi yürütmeye çalışmalıyım, August." Kızının tüylü saçlarını okşuyor. "Tehlikede olan çok şey var."

"Geleceğiniz tehlikede."

"August, sadece iki kez karşılaştık ve-"

"Düzeltiyorum. Bugün üç oldu," diyorum ve kulağa ne kadar saçma geldiğini bildiğimi göstermek için bir gülümseme ekliyorum.

Ağzının etrafındaki gergin çizgiler de biraz gevşiyor. Mizah gözlerini yumuşatır.

"Düzeltiyorum. Bugün üç oldu," diyor yavaşça ayılarak. "Ama benden iki yıldır birlikte olduğum adamı bırakıp gitmemi bekleyemezsiniz. Ne için? Bir his için mi? Bir çekim için mi?"

"Yani beni çekici *buluyorsun*?"

Başını sallayarak bıkkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Bu önemli değil. Harekete geçmeden de birinden etkilenebilirim. Bu ilişkimi, bana ve bebeğime bakan kızımın babasını bırakıp gideceğim anlamına gelmez."

"Eğer istediğin buysa, seninle ilgilenirim." Bütün gece ayaklarının dibinde oturmaktan memnun olsam da kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. "Ama o barda tanıştığım kız kendisiyle ilgilenilmesini istemedi. *Kendi* başının çaresine bakabilmen için hayallerinin peşinden gitmene yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapardım. O zaman ikimiz de benimle başka seçeneğin olmadığı için değil, istediğin için birlikte olduğunu bilirdik."

Duraklıyorum, sözlerimin havada asılı kalmasına ve söylediklerimin ardındaki gerçeği duymasına izin veriyorum. "Kendinize Caleb'in de aynı şeyi yapıp yapmayacağını sorun."

Biraz daha üstelemek, bu nadir anlardan elimden geldiğince yararlanmak üzereydim ki bebek gözlerini açmak için o anı seçti.

Yine kayboldum.

Teni babasının açık ten rengi ile Iris'in koyu altın rengi arasında gidip geliyor. Koyu bukleler, düğme gibi bir burnu ve pembe bir yay ağzı olan minik bir yüzü çerçeveliyor. Tıpkı annesi gibi kızı da bir bakışta beni büyülüyor ve kalbim göğsümden fırlayıp bu bebeğin ayaklarının dibine düşüyor.

"Tıpkı sana benziyor," diye fısıldıyorum, gözümü Iris'in kollarındaki küçük esmer melekten ayıramıyorum.

Caleb'in gözleri bana bakıyor, neredeyse menekşe rengini andıracak kadar koyu bir mavi. "Ama gözleri babasınınkilere benziyor," diyorum dişlerimi sıkarak ve çenemi sıkarak.

"Evet, öyle." Iris bebeğe bakıyor. İfadesi yumuşamıyor ya da beklediğim anne sevgisini taşımıyor.

İlk defa Iris'in ne kadar güzel göründüğünün ötesinde başka bir şey görüyorum. Ya da belki daha önce gördüğüm şeyin yokluğunu fark ediyorum. Bir kıvılcım. Hayat. Canlılık.

"İyi misin?" Yumuşakça soruyorum. "Yani, gerçekten iyi misin? Neyin var senin?"

Sorum karşısında Iris'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor, sonra da yüzündeki ifadeyi siliyor. "Ben iyiyim."

"Çok sevinmedin mi? Delicesine mutlu?" Bebeğin buklelerinden birini çimdikliyorum, kahkahaya yakın bir şeyle guruldadığında sırıtıyorum. Caleb belki de

bir pislik, ama kızı muhteşem. Mükemmel.

"Ben sadece ..." İç çekiyor ve dudaklarını buruşturarak yüzünü buruşturuyor. "Bilmiyorum, August."

"Hey. Benimle konuşabilirsin." Sırıtıyorum ve omuz silkiyorum. "Ne de *olsa* bu üçüncü konuşmamız. Eminim artık sır saklamayı aşmışızdır."

Tek cevabı boğuk bir kahkaha oluyor. Birkaç saniye sessizlik içinde bekliyorum, bana bir şey söyleyip söylemeyeceğinden emin değilim. Dudaklarını birbirine bastırıyor ve hızla gözlerini kırpıştırıyor, ama yanağından birkaç damla yaş süzülmeden önce değil.

"*Kendimi* anne gibi *hissetmiyorum*. Hissediyorum ..." Duraklıyor, belki de doğru kelimeleri arıyor. Belki de doğru kelimeleri zaten biliyor ve söylemek istemiyor.

"Barda tanıştığın kızdan bahsediyorsun," diye devam ediyor, sabırsızca gözyaşlarını silerken. "O gitti. Bana hayallerimdeki iş teklif edildi, yıllardır üzerinde çalıştığım bir fırsattı ve bu hamilelik yüzünden geri çevirmek zorunda kaldım."

"Özür dilerim," diyorum usulca. "Spora girmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum."

"Hâlâ öyle." Burnunu çekiyor ve hayal kırıklığıyla dolu gözlerini kaldırıyor. "Ama ya hiç-"

"Yapacaksın, Iris," diye araya girdim.

"Hiç olmak istemediğim her şeye dönüştüğümü hissediyorum ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Bu hamileliği ben istemedim." Sanki kızı henüz anlayamasa da Iris onun duymasını istemiyormuş gibi sesi alçalıyor. "Ben istemedim..." Söylemiyor, ama göğsüne sokulmuş bebeğe bakıyor ve söylenmemiş kelimeler yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıkıyor.

Onu istemedi. Bebeği. Onu istemedi.

"Ben berbat bir insanım," diyor, kelimeleri hıçkırıklarla boğuluyor. "Ama ona bakmaya kararlıyım. Yeterli olmasını, onun yeterli olmasını istiyorum ama her zaman her şeye içerliyorum. Tek hissettiğim bu. Geri kalan her şey soluk görünüyor. Bir an tamamen hissizleşiyorum, sonra çok fazla şey hissediyorum ve hüngür hüngür ağlıyorum."

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken bile dudaklarında ironik bir gülümseme beliriyor. "Ne demek istediğimi anladınız mı? Her yerdeyim."

"Belki de biriyle konuşmalısın."

"Muhtemelen haklısın, ama Lo kendi hayatıyla çok meşgul ve annem de ... . Tanrım, kendime bir keltoş 'kaptığım' için çok mutlu. Hiçbir şey için sızlanıp şikayet ettiğimi düşünüyor. Neden bir işe ihtiyacım olsun ki? Çoğu kadının uğruna cinayet işleyeceği bir yemek bileti varken neden çalışmak isteyeyim ki? Onunla konuşamıyorum."

"Ben daha çok doktorunuzla konuşmayı düşünüyordum," diyorum sessizce. "Uzman değilim tabii ki ama belki de depresyon ya da başka bir şeydir. Kötü bir insan değilsin ve kötü bir anne olduğunu da düşünmüyorum. Belki de hayallerini askıya almak zorunda kalmaktan nefret eden ve hormonları bozulmuş birisin."

Gözleri büyür ve dudağını ısırarak kızına bakar.

"Belki," diye mırıldanıyor sonunda. "Bunu daha önce kimse önermemişti. Ben de kimseyle bu konuda konuşmadım."

"Yardımcı olabilir. Bu arada adı ne?" Sesim neredeyse kibar, bu güzel bebeği görmenin beni nasıl etkilediğine, annesinin beni nasıl etkilediğine dair en ufak bir ipucu bile vermiyor.

"Sarai," diye yanıtlıyor Iris, kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık beliriyor. "Prenses demek."

"Öyle birine benziyor." Sarai bana gülümsüyor gibi göründüğünde dudaklarımı büküyorum. Bu aşamada bebekler gerçekten gülümser mi bilmiyorum ama yine de içimi bir sıcaklık kaplıyor.

"Ağustos." Iris'in duraksaması tereddüt ve kararlılıkla doludur. "Söylediklerimde ciddiydim. Caleb bizimle ilgileniyor. Ben kendi ayaklarımın üzerinde durabilecek bir pozisyona gelene kadar o ilgilenmek zorunda. Bu işi yürütmeye çalışmalıyım. Bunu anlıyorsun, değil mi? Yapamam... yapamayız..."

Kirpikleri düşer ve başını sallar. Başka bir şey söylemesine gerek yok. Muhteşem yüzü çok ciddi.

Onun için fazla iyi. Bunu hemen anladım. Eğer sadakatsiz olsaydı, düşünmeden edemediğim kız olmazdı. Aldatan biri olsaydı. Yine de Caleb'in gerçek yüzünü göstermesi an meselesi.

Ben bu kapıdan çıktıktan sonra, Iris ve ben hayatımızı yaşamaya devam edeceğiz, sanki bu birkaç dakika temellerimi sarsmamış gibi işimize devam edeceğiz, ama bir gün ondan uzaklaşacak. Bunu yapamayacak kadar akıllı ve iyi biri.

Ve bu olduğunda, ben de orada olacağım.

10

IRIS

Kendime zarar vermek istediğim günler oldu. Hatta belki bebeğime bile. Ben kötü bir insanım ama dürüst bir insanım. Tek yapabildiğim bu duyguların gerçekte olduğum kişi olmadığını ummak. Umarım sonsuza kadar böyle bir anne olmayacağım ama bugün böyle biriyim.

Haftalar önce yazdığım satırları okudum. Danışmanım filtrelenmemiş düşüncelerimi bir günlüğe yazmamı tavsiye etti. Bu tavsiye, genel olarak hayat hakkında nispeten hızlı bir şekilde daha iyi hissetmemi sağlayan bir reçete ile birlikte geldi.

All-Star Hafta Sonu pek çok açıdan bir dönüm noktası oldu. O gün emziren anneler için ayrılmış odada kendimi kötü hissediyordum. August ile yaptığım konuşma, onun doğum sonrası depresyonu hakkındaki önerisi, hissettiklerimin bencilliğimden daha fazlası olabileceği ihtimalini aklıma getirdi. Koşullarıma kızmaktan daha fazlası. Doktorumla yaptığım konuşma beni o karanlık, ıssız yerden çıkardı. Günlüğü kapattım ve yatağımın başucundaki komodine kilitledim.

Ben artık o kadın değilim. Sadece birkaç hafta oldu ama prensesim Sarai hak ettiği yere, yani dünyamın merkezine yerleşti.

"Sen annenin prensesisin, değil mi?" Altını değiştirme hareketlerini yaparken, ona mırıldanıyorum. Minik ayaklarının yumuşak pedlerini okşuyorum ve yatağımdaki muhteşem bebekten küçük bir kıs kıs gülme sesi çıkarıyorum. Belki önyargılı bir anneyim ama bence o şimdiye kadar gördüğüm en güzel bebek.

Ama August da öyle düşünüyordu.

August içeri girdiğinde şok oldum ama aynı zamanda onu gördüğüme çok sevindim. O kadar sevindim ki onu aklımdan çıkaramadım. O yüklü

Battaniyenin göğsümden düştüğü ve hemen kendimi örtmek yerine ona bir aşüfte gibi baktığım anlar. Şoktan donup kalmıştım ve dürüst olmak gerekirse ... Tanrım, bunu kendime bile itiraf etmekten nefret ediyorum. Bana öyle aç ve saygılı bakıyordu ki, daha fazlasını istiyordum.

August'u gördüğümde hâlâ 15 kilo bebek ağırlığı taşıyordum. Saçlarım haftalardır iyi bir bakım ve düzeltme görmemişti. Kendimi zorlayarak yaptığım asgari makyaj çoktan gitmişti ama o bana bir tanrıçaymışım gibi bakıyordu. Sanki yeterince yaklaşsa beni yiyip bitirecekmiş gibi.

Ve onu yeterince yakınımda istemiştim. Çok daha yakın. Göğüs uçlarım tişörtümün altında sertleşti, aramızda o elektrikli saniyeler boyunca kaynayan sıcaklığı hatırladım.

Bu hiç iyi değil.

Bu düşünceleri kontrol altına almalıyım.

Genelde takip ettiğim spor sitelerinden kasıtlı olarak uzak durdum ve basketbol dünyasını olabildiğince dışarıda bıraktım. August hakkında bilgi sahibi olmak istemiyorum - kiminle çıktığını, ne kadar iyi oynadığını ya da hayatının nasıl mükemmel olduğunu duymak istemiyorum.

Çünkü benimki değil.

Şu anda sevdiğimden daha fazla sevebileceğimi düşünmediğim kızım dışında hayatım darmadağın. Arkadaşım ya da ailem olmayan bir şehirde, sevdiğimden emin olmadığım bebeğimin babasına tamamen bağımlı olarak yaşıyorum.

İşte. Söyledim işte. En azından kafamda

söyledim. Caleb'ı sevdiğimi sanmıyorum.

August'la o odada hissettiklerimi nasıl hissedebildim, onu nasıl bu kadar sık düşünebildim ve Caleb'i nasıl sevebildim? Yani Caleb'a gerçekten *aşık olabilir* miyim? Kalbimin bu kadar kararsız olduğuna inanmayı reddediyordum.

Caleb'ın da beni sevdiğinden emin değilim. Beni aldattığından oldukça eminim, ama sormak bir yana, umursamıyorum bile. Yeni kadın doğum uzmanım vücuduma uygun bir doğum kontrol yöntemi bulmasına rağmen Caleb'a söylemedim. Eğer dışarıda beni aldatıyorsa, prezervatif kullanacaktır. Ona aşık olamayacağıma dair bir kanıt daha.

Geçen gün sosyal medya boykotuma bir parça dedikodu karıştı. Görünüşe göre August, tenis yıldızı Pippa Kim ile birden fazla kez görülmüş ve herkes çıktıklarını düşünüyor. Bu mantıksız ama buna içerliyorum. Bu beni ... kızdırıyor, yanlış kelime. I

Öfkelenmeye hakkım yok ama bundan hoşlanmıyorum. Bu duygu her neyse, için için yanan bir kömür gibi bütün gün karnımın derinliklerinde yanıyor.

Caleb'in pantolonunun cebindeki kâğıt parçalarına karalanmış rakamları kıskanmam gerekir ama kıskanmıyorum.

Telefonum çalıyor ve son zamanlarda kafamda sürekli dönüp duran planları bölüyor.

Ekrana bakıyorum. Lo artık gerçekten konuştuğum tek kişi, zaman zaman annem dışında.

"Hey, Lo," diyorum Sarai'yi kalçama yaslayıp ısıtmalı zemini yalınayak geçerken. Caleb'i terk edersem ısıtmalı zeminlere ve araba dolu bir otoparkı olan bir malikâneye sahip olamayacağım kesin ama hayatımı geri kazanmış ve varlığım üzerinde bir nebze de olsa kontrol sahibi olmuş olacağım.

"Hey, Bo. *Neler* oluyor?" Lo'nun sesi yarı eğlenmiş, yarı kızgındı. "Kız arkadaşını unuttun mu yoksa?"

"Tabii ki hayır." Sarai'yi mama sandalyesine oturtuyorum ve mutfak robotunda öğle yemeğini hazırlamak için malzemeleri çıkarıyorum. "Anne olmakla meşgulüm sanırım."

"Bunu anlıyorum ve prensesimi ne kadar sevdiğimi biliyorsun, ama kendimi biraz ihmal edilmiş hissediyorum."

"İkimiz arasında senin daha zorlu bir hayatın olduğuna eminim. Ne zaman arasam bir defilede ya da çekimde oluyorsun."

"Doğru," diyor Lo utanmazca memnun bir kıkırdamayla. "Bu hayat uç."

Gözlerimi deviriyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Lo sert bir şekilde, "Senin de kendi sorunlarını çözmen gerekiyor," diyor. "Sonsuza kadar bu rutinin içinde kalamazsın."

Her zaman yaptığımız gibi planlarımı ona anlatmak için heyecanlıydım ama onun yorumu hevesimi kırdı.

"Rut?" Ben soruyorum. "Bebek sahibi olmaya ve kendimi ona adamaya rutin mi diyorsun?" "Bu kadar hassas olma," diyor alaycı bir şekilde, gerçi ben dalga geçilecek bir ruh hali. "O koca evden hiç çıkmıyorsun. Orada hiç arkadaş edinmedin. Kariyerini rayına oturtamıyorsun."

"Yapacağım," diyorum hissettiğimden daha fazla güvenle.

"Caleb'in seni ezip geçmesine izin verme," diye devam ediyor Lo. "Yalan söylemeyi kabul ettiğim tek bir şey var, o da iyi bir penis. O zaman bile muhtemelen üstte olacağım."

Diğer uçtan gelen cüretkâr kıkırdaması beni de kıkırdatıyor. Tanrım, onu özledim. Ben de bunu özledim.

"Caleb'la tanıştım," diyor Lo. "İyi bir penis aldığından çok şüpheliyim."

"Aman Tanrım. Bunu az önce söylemedin."

"Oh, evet yaptım, tatlım. Ne olursa olsun *iyi bir sikim* var. Bu bir önceliktir. Ve ben o zengin adam sikinden bahsetmiyorum."

"*Affedersiniz*?" Kahkaha iyi niyetime meydan okuyor ve ağzımdan fırlıyor.

"Sadece gerçekten sikişebilen zengin bir adamla tanışmadığımı söylüyorum, anlıyor musun?"

"Um, hayır, bilmiyorum."

"Caleb şimdiye kadar yattığın tek erkek, yani sadece zengin bir penisin var. Karşılaştıracak bir şeyin yok. Bana şu züğürt sikinden ver biraz. İşsiz, hala annesiyle yaşayan, kanepede uyuyan sikini."

Şu anda kontrolsüzce gülüyorum ve bu onu daha da teşvik ediyor.

"Şu telefonu yeni kapanmış sik," diye devam ediyor Lo, konusuna ısınarak. "Bana yemek kuponlarıyla büyüyen ve bir sonraki öğünün nereden geleceğini asla bilmeyen bir adam ver. Zengin olanlar sanki senin amında hakları varmış gibi sevişiyorlar. Beni hayatta kalacakmışım gibi sik. Sanki hayatın benim bokuma bağlıymış gibi. İşte bu minnettar bir sik."

"Yine de senin anlattığın gibi biriyle çıktığını hiç görmedim," diye hatırlatıyorum.

"Randevu mu?" Lo sorar, sesi kızgındır. "Çıkmaktan bahseden kim? Ben *sevişmekten* bahsediyorum. O heriflerle sadece çarşafların arasında ve ertesi sabah onu çek bozdurma dükkanına götürmek için gereken süre kadar ilgilenirim. Züğürt sikine *aşık* olmazsın. Tatlım, yapabiliyorken al ve iyi durumdayken kullan."

"Tanrım, hiç değişmiyorsun, değil mi?" Son konuşmamızdan bu yana hiç olmadığım kadar neşeli hissederek soruyorum.

"Ben değişirim." Lo'nun sesindeki mizahın bir kısmı kayboluyor. "Aslında çok şey değişiyor. Bu yüzden arıyorum."

"Öyle mi?" Buharda pişmiş tatlı patatesleri ve yeşil fasulyeleri mutfak robotuna atarken dalgınca soruyorum. "Ne var ne yok?"

"Hayatımın fırsatını yakaladım!" Lo'nun içinde tuttuğu heyecan çizgiyi aşıyor ve beni duraksatıyor.

"Ne tür bir fırsat?"

"Acele ettiğimi biliyorsun, değil mi?" Lo kıkırdar. "Geçinmek için ek işler yapmak gibi mi? Bana pizza ödeyen bir arkadaşım için çekim yapıyordum ve Jean Pierre Louis, hani şu herkesin övgüyle bahsettiği yeni tasarımcı var ya? Onu tanıyor musun?"

Yaldızlı kafesime, Caleb'in evinin varlığımı tanımlayan duvarlarına bakıyorum. Tişörtüm Sarai'nin kahvaltıda yediği şeftali ve bezelye yüzünden lekeli. Saçlarım günlerdir yıkanmadı ve ağır bir şekilde bozuk süt kokuyorum.

"Modayı pek takip ettiğim söylenemez," diye cevap veriyorum kuru bir sesle.

"Oh." Lo'nun sesi bir saniyenin çeyreği kadar sönük kaldıktan sonra tekrar tam güçle coşkuya dönüyor. "O tam bir bomba ve onun ateş ettiğini fark etmemiştim. Üzerine MiMi'nin Fransızcasından biraz döktüm, iyi bir minyon gibi talimatları takip ettim ve tüm zaman boyunca onu gülmekten kırıp geçirdim. Sonunda bana New York'taki atölyesinde iş teklif etti. Buna inanabiliyor musunuz?"

Bilgiler zihnimden hızla geçiyor, bir kısmı beynimin kenarlarına yapışırken bir kısmı hiç yapışmıyor.

"Ama . . ." Biraz bocaladım. "Ama Spelman'da bir döneminiz daha kaldı. Bu bir yaz işi mi?"

"Hayır, hemen başlıyor. Okulu istediğim zaman bitirebilirim." Lo'nun enerjisi telefonda bile çatırdıyor. "Bu hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsat."

"Bu biraz riskli, değil mi?" Onu üzmek istemediğimden ama aklı başında bir bakış açısı sunmam gerektiğini hissettiğimden çekingen bir şekilde soruyorum. "Yani, bu adamla bir öğleden sonra geçiriyorsun ve onun için tüm hayatını, tüm planlarını altüst mü ediyorsun?"

"Caleb'in peşinden gitmek için tüm hayatını ve planlarını bir kenara bırakmandan mı bahsediyorsun?" Sesi keskin geliyor ve beni iğneliyor. Lo ile anlaşmazlık içinde olabileceğimiz bu yabancı ülkede yolumu bulmaya çalışırken birkaç dakika sessizlik oluyor.

"Aynı şey değil," diyorum sessizce. "Durumlarımız aynı değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Hayır, değiller," diye karşılık verir Lo. "Çünkü senin aksine ben hayatımı bir adama teslim etmeyeceğim. Bu fırsatı sonuna kadar kullanacağım ve hayallerimin peşinden gideceğim. Bir başkasının benim için yaptığı planlara hapsolmama asla izin vermem."

"Kapana kısılmak mı?" Topla karşılık verdim. "Ne demek istiyorsun? Kürtaj mı yaptırmalıydım?"

"Sarai'yi sevdiğimi biliyorsun." Duraksıyor. "Ama ben olsaydım kadınlık işlerimde daha dikkatli olur ve onun sıkı sıkıya sarıldığından emin olurdum."

"Bunun başına geldiği ilk kadın ben değilim, Lo. Prezervatiflerin yüzde yüz işe yaramadığını biliyorsun."

"Biliyorum, ama ..." Diğer uçtaki sessizlik onun tereddütüyle birlikte artıyor. "Ama ne?"

"Caleb'a güvenmiyorum."

Sebzeleri tamamen bırakıyorum, ellerim yana düşüyor ve gevşiyor. "Biri sana bir şey mi söyledi? Onun hakkında bir şey mi duydun?" Dehşet midemde toplanırken soruyorum.

"Hayır, öyle bir şey değil," diyor hemen. "Bir gölge gördüm."

Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken başım öne eğiliyor. "Bir gölge mi? Anlamıyorum."

"Onun ... ruhunda," diyor, sesi fısıltıya kadar alçalmış. "Sanırım ruhunda bir gölge gördüm."

"Ne yapıyorsunuz? . ." Doğru düzgün kekeleyemiyorum bile. Bu çok saçma. "Bu da ne demek oluyor? *Ruhunda* bir gölge mi? O benim çocuğumun babası, Lo. Bu ciddi bir mesele. MiMi'den kaptığın voodoo saçmalıklarının zamanı değil."

"Belki o voodoo *saçmalığını* öğrenmek için zaman ayırsaydın," diyor Lotus, sesi onaylamamakla çatırdıyor, "şu anda onunla birlikte olmazdın."

"Bak, bu batıl inanç saçmalıklarını kendine sakla. MiMi'yi ben de senin gibi seviyorum, ama-"

"Oh, bundan şüpheliyim," diye alay ediyor Lo. "Onu çok az tanıyorsun. Yorumların bunu kanıtlıyor."

Acım kabarıyor ve gözlerimi ıslatıp çenemi sıkana kadar artıyor. "Senin gibi onunla yaşamamış olmam onu sevmediğim anlamına gelmez."

"Her neyse." Aramızda bir kapı kapandı. Lo'nun New Orleans'ı terk edip MiMi ile yaşamasına neden olan koşullar hakkında nadiren konuşuruz. Bunun hassas bir konu olduğunu biliyorum. Nasıl olmasın ki? Ama birdenbire, bu konu hakkında daha fazla konuşmamız gerektiğini hissettim. Ailemizin yıllarca halının altına süpürdüğü bir şey bizi yıkmak üzereymiş gibi geliyor.

"Lo, bekle. Bütün bu konuşma kontrolden çıktı. Hadi ..."

Ne olduğunu bilmiyorum.

"Ne yapalım, Bo? Baştan mı başlayalım?" Lotus'un sesi acıyla çatlıyor. "Bazı şeylerin tekrarı olmaz. Kırk yaşında bir adamın sen daha ilk adetini görmeden bekaretini alması gibi. Öz annenin onu sana tercih etmesi ve seni büyük büyükannenle yaşaman için bataklığa göndermesi değil."

Bu olay muhtemelen hayatımız boyunca ikimizin de peşini bırakmayacak. Lo'yu New Orleans'tan uzaklaştıran şey buydu. O benim için son nefesine kadar savaşırdı, ben de onun için aynısını yapardım ama onun derin yaralarını saracak kelimeler bulamıyorum. Bu korkunç konuşma gerçekleşmeden önce olduğumuz yere dönmemiz için ne söyleyebilirim bilmiyorum.

"Ama şaka annemde," diye devam ediyor Lo sert bir kahkaha atarak, "çünkü ondan uzaklaşmak başıma gelen en iyi şeydi. Aşağı Dokuzuncu'da kalsaydım asla öğrenemeyeceğim çok şey öğrendim. Artık bir adamın ruhunda bir gölge olduğunu görebiliyorum ve size bir gölge gördüğümü söylüyorum. Bununla ne isterseniz yapın."

"Bu bana hiç mantıklı gelmiyor Lo," diyorum, anlaması için yalvarıyorum.

"Bir terslik var. Ne olduğunu bilmiyorum ama var ve ben, kendi adıma, oturup annelerimizin yaptığı gibi kendini takas etmeni izlemeyeceğim."

Neredeyse beni boğacak olan acının sıcak düğümünü yutuyorum. "Vay canına. Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?" Sesim o kadar kısık ki kendimi zar zor duyuyorum. "Annelerimizin yaptığını mı? Şimdi onlar gibi olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Öyle demek istemedim." Lo derin bir iç çekti. "Bazı şeyleri biraz daha farklı yapabileceğini düşünüyorum ama anlıyorum. Bir şeyleri kendi başına yapmayı düşünmek zor."

"Bu yüzden burada değilim, Lo." Sesim sert bir hal alıyor. "Caleb Sarai'nin babası."

"Evet, ama senin değil," diye tersliyor Lo. "Öyleyse neden her şeyi onun dikte etmesine izin verdin? Seni bu duruma sokmasına?"

"Manipüle etmek mi?" Göğsümden öfkeli bir nefes çıkıyor. "Beni manipüle etmesine izin vermedim. Sen de *oradaydın*. Yatak istirahatinde olduğumu biliyorsun. Çalışamıyordum. Evden bile çıkamıyordum. Gidecek hiçbir yerim yoktu."

"Bunu görmüyorsun." Sözleri acı geliyor. "Tıpkı annenin hiç görmediği gibi. Tıpkı benimkinin de görmediği gibi."

"Beni onlarla kıyaslamaya nasıl cüret edersin?" Her kelime olmaması gereken bir yere düşüyor. Kalbime. Ruhuma.

"Senin farkın ne? Başını sokacak bir çatı ve sırtına giyecek bir şeyler almak için bir adamın servetiyle yaşıyorsun. Sana baksın diye zengin bir adamla yatıyorsun."

"Yaptığım ya da yapmadığım her şey Sarai içindi ve bunu sen de biliyorsun. Çok az seçeneğim vardı. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

"Biliyorum, Bo. Keşke ..." Sesi kesiliyor ve son birkaç dakikadır birbirimize savurduğumuz düşmanlığın bir kısmının akıp gittiğini hissedebiliyorum. "Keşke sen de onlardan uzaklaşmış olsaydın. Umarım seni fark ettiğinden daha fazla etkilememişlerdir."

"Bu söylediğin korkunç bir şey." Acı sesimi çatlatıyor.

"Onu asla Sarai'ye tercih etmeyeceğini biliyorum," demek için acele ediyor Lo. "Öyle demek istemedim. Demek istediğim-"

"Bence buna bir son vermeliyiz," diye araya giriyorum. "Bu konuşma daha da kötüye gidiyor ve sonunda konuşacak durumda olmayabiliriz. Okulu bırak. Atölye için New York'a taşın ya da adına her ne diyorsan."

Aramızdaki sessizlik, paylaştıklarımıza hiç benzemiyor. Görünmez tuğlalardan oluşan bir duvar, incitici sözlerimizin harcı ile katmanlanmış.

"Tamam," diye yanıtlıyor Lo sonunda. "Bana ihtiyacın olursa, bir şeye ihtiyacın olursa seksek oynamayı unutma."

Bu kelimeyi söylediğinde gözlerim yaşarıyor. Küçük bir kızken seksek oynamayı bir türlü beceremezdi, ben de ona yardım ederdim. Önce ben zıplardım, o da arkamdan zıplar, kendi başına yapana kadar benim adımlarımı taklit ederdi. Aptalca görünse de işe yaradı ve o tebeşirle çizilmiş kareler arasında kendi başına uçmaya başladıktan çok sonra bile "seksek" birbirimize ihtiyaç duyduğumuzda kullandığımız bir parolaydı.

Aile buluşmamızda havaya yayılan kan dondurucu çığlığı asla unutmayacağım. O adam onun tepesindeyken söylediği benim adım değildi. Panik içinde seksek diye bağırdı ve ben de koştum. Onları görmeden önce homurtularını duydum. Ve Lo'nun bir kelimeyi tekrar tekrar söylediğini duydum.

Sek sek. Sek sek. Seksek.

O zaman yemin etmiştim, bir daha kimse Lo'yu incitmeyecekti, elimden gelse bile. MiMi onu yıllarca bataklıkta yaşarken korudu, ancak üniversite için Atlanta'ya taşındığında, koruyucu mantoyu kişisel olarak üstlendim. "Seksek" kelimesini uzun zamandır kullanmıyorduk, o yüzden Lo'dan duymak

Şimdi onu inciten ben, beni inciten de o olunca ne yapacağımı bilemiyorum.

Hoşça kal diye mırıldanıyorum ve aceleyle telefonu kapatıyorum. Benim hakkımda böyle düşündüğünü bilmek, bunca yıldan sonra, onun yaşadığını gördüğüm her şeyden sonra -şu anda, seksek diyemiyorum. Yardım için arayacağım son kişi Lo olurdu.

11

IRIS

ORGAZM TAKLIDI YAPTIM.

Yatak istirahati, pelvik istirahat, bebek sonrası zorunlu perhiz ve Caleb'in yoğun antrenman ve seyahat programı arasında Caleb ile aylardır seks yapmadım. Ve ilk seviştiğimizde orgazm taklidi yapıyorum.

August'a ilişkimi yürütmeye çalışmam gerektiğini söylediğimde ciddiydim. Bu ilişkiyi yürütmeye niyetim vardı ama artık işaretleri görmezden gelemem. Caleb'ı sevmiyorum. Artık biliyorum ve bunu ona söylemeliyim.

Onu seviyor olsaydım çok uygun olurdu. Ondan ayrılmak elma arabasını altüst edecek. Kahretsin, elmaları sokağa fırlatacak. Caleb'la kalırsam, istediğim buymuş gibi davranırsam her şey çok basit. Sarai ve benim başımızın üzerinde milyonlarca dolarlık bir çatı olacak, ne yapacağımı bildiğimden daha fazla param olacak ve velayet basit kalacak. Çocuğumu büyütmeme yardım edecek bir ortağım olacak. Caleb'in hamileliğimle ilgili ilk takıntısına rağmen, gerçek ebeveynlik konusunda şaşırtıcı derecede laissez faire oldu. Belki de tüm bu seyahatler ve ilk NBA sezonunun talepleri yüzündendir. Belki bu yaz, izinli olduğunda, bir baba olarak kendine gelir.

Başlarda ben de zorlandım. Kendimi tamamen vermem için terapi ve reçete gerekti ama şimdi veriyorum. Kızım için yapabileceğim en kötü şey kötü bir ilişkiyi berbat bir evliliğe dönüştürmek olur. Annemin yaşadığı saçmalıklara razı olmayacağıma her zaman kararlıydım ve Sarai de bende bunu asla görmeyecek. Sadece Caleb'a ne zaman ve nasıl söyleyeceğimi bulmalıyım.

"Kahretsin, bu çok iyiydi Iris," diye mırıldanıyor Caleb boynuma doğru, hâlâ içimde. "Buna çok ihtiyacım vardı bebeğim."

Sadece başımı sallıyorum, kalkmasını istiyorum, böylece kalkmasını istemek zorunda kalmayacağım. Caleb hiçbir zaman nazik bir aşık olmadı ve uzun zaman geçtiğini biliyorum, ama sertti ve canım yanıyor.

"Bu ilk sezonun stresi tahmin ettiğimden daha fazlaymış." Başını kaldırıyor ve yatağımızın yanındaki lambanın loş ışığında yüzüme bakıyor. "Yılın çaylağı olabilirim. Babamın nasıl hissedeceği hakkında bir fikrin var mı? Böyle bir şey olursa ne kadar gurur duyacağını? Ama son birkaç maçı kaybettiğimiz için çok gerginim. Lanet yorumcular spekülasyon yapıyor ve eleştiriyor."

Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyor, dokunuşu nazik. "Başka hiçbir şeyin olmadığı kadar rahatlatıyorsun, Iris."

Kaşlarını çatıyor ve ben de bakışlarının yönünü takip ediyorum. Göğsümde şimdiden belli belirsiz morarmalar var. Muhtemelen kalçalarımda ve uyluklarımda da onları çok sert kavradığı yerlerde. "Canını yaktım mı?"

Yaptı. Ona hazır değildim ama içime girdi. Tatmin olduğumdan asla emin olmuyor. Önce benim memnun olduğuma asla emin olmaz, sadece alır. Her zaman alır ve asla bana ihtiyacım olanı vermenin yollarını aramaz. Her zaman boyun eğen, ödün veren, eksik kalan ben oluyorum. Bunu ne zaman fark etmeye başladım? Neden daha önce fark etmedim?

"Sorun yok." Ağırlığının altında kıpırdanıyorum. "Yine de biraz ağırsın." Acıyan bedenimden kayıyor. Kadınların sert sevişmelerden hoşlandıklarını söylediklerini duymuştum ama ben bunun cazibesini anlayamıyorum. Bu morlukların ve ağrıların nasıl seksi olduğunu anlamıyorum. Ama Lotus'un bana hatırlatmakta gecikmediği gibi, ben sadece Caleb ile hiç birlikte olmadım. Onu kıyaslayabileceğim başka kimse yok.

Kendimi sürekli onu August ile kıyaslarken buluyorum ki bu haksızlık. August'la birlikte yaşamadım. Onunla bir günden fazla zaman geçirseydim, belki de bu kadar ilgili, nazik, kibar, düşünceli ve konuşması kolay olmazdı.

Ve çok seksi.

Başka bir adamı, Caleb'in rakibini bu şekilde düşünmeye devam edemem ve burada yaşamaya, bu ilişkiyi sürdürmeye devam edemem. Belki de çaylak sezonu bitene kadar beklemeliyim. Az önce ne kadar stresli olduğunu itiraf etti. Bu Caleb'ın uzun zamandır bana en çok açıkladığı şey. Uydular gibiydik, birbirimizin yörüngesindeydik ama dokunacak kadar yakın değildik. Aramızdaki mesafeyi *hissetmiyor* mu? Umursuyor mu ki?

"Hey, sana sormak istediğim bir şey var," diyor Caleb yatağın kendi tarafından. Yan yatmış, çenesini eline dayamıştı.

"Tamam." Dudaklarımı endişeyle yalıyorum ve çarşafı çıplaklığıma daha sıkı sarıyorum. "Vur."

Yaramazlık gözlerini aydınlatıyor ve gülümsemesini genişletiyor ve bir anlığına, her gün elinde kahveyle kitapçıya gelen ve onunla çıkmam için bana kur yapan o adam oluyor. Arkasını döndü ve komodinine uzandı. Geri döndüğünde gözleri yüzümle elinde tuttuğu devasa elmas arasında gidip geliyor. "Iris, benimle evlenir misin?"

Her zaman bu sözler bana söylendiğinde çok mutlu olacağımı hayal ederdim. Hiç tereddüt etmezdim. Kendimi o adamın kollarına atar ve sevinçten ağlardım. Sadece ağlama kısmı doğru çıktı. Hayal kırıklığı ve pişmanlık gözyaşlarımı geri kırpıyorum. Ondan nasıl ayrılacağımı düşündüğümden beri aynı sayfada olmanın yakınından bile geçmiyoruz. Bu düşündüğümden daha zor olacak.

"Caleb, ne diyeceğimi bilemiyorum," diye mırıldanıyorum, diğer ağrılarımla eşleşene kadar dudağımı ısırıyorum. "Ben ... şey, bu konuda emin misin?"

"Ne demek emin miyim?" Yüzünde açıkça gördüğüm öfkeyle yüzük parmaklarının arasında titriyor. "Birlikte yaşıyoruz. Birlikte bir bebeğimiz var. Tabii ki eminim. Bu nasıl bir soru böyle?"

Keşke retorik yapıyor olsaydı ve ben de cevap vermek zorunda kalmasaydım ama belli ki cevabımı sabırsızlıkla bekliyor. "Yani, hiçbir şey eskisi gibi olmadı, değil mi?" Yüzünde cevap verebilecek bir anlayış arayarak soruyorum. "Aramızda bir mesafe vardı ve ben-"

"Aylarca seks yapamadık Iris, sen pelvik istirahatteyken ya da her neyse. Sonra altı hafta daha beklemek zorunda kaldık." Paha biçilmez elması komodinin üzerine fırlatıp atıyor, sanki o şeker yüzüklerden biriymiş gibi. "Ben yollardaydım. Sen haftalardır en yakın arkadaşını kaybetmiş gibi üzülüyordun. Bebeğimizi bile istemedin. Elbette aramızda mesafe vardı."

"Sarai hakkında ne dedin?" Şikâyet listesinden en rahatsız edici olanı seçiyorum. "Elbette ilk başta zordu ve çok fazla şey sıralıyordum ama-"

"Söylediğimi unut." Ayağa kalkıyor ve banyoya doğru yürüyor, ışığı açıyor ve kondisyonlu vücudunu aydınlatıyor. O seçkin bir atlet. Bir buçuk metre boyuyla August kadar uzun. Klasik sarı saçları ve lacivert gözleriyle, tamamen farklı bir şekilde yakışıklı. Ama ona çıplak baktığımda hiç heyecan duymuyorum. Birden zihnimi, kalbimi tarıyorum, en son ne zaman olduğunu hatırlıyorum.

Bornozumu giyip onu banyoya kadar takip ediyorum, ilişkimizin bu bölümünü bitirip bir sonraki bölüme geçebilmemiz için bunu çözmeye kararlıyım. Velayeti, ortak ebeveynliği ve ayrılıkla birlikte gelen tüm ayrıntıları çözmeye kararlıyım.

"Caleb, konuşabilir miyiz?" Yumuşakça soruyorum.

Sessiz, geniş, bronzlaşmış sırtı bana dönük, duruşu sert. Omzuna dokundum. Elimi savurdu. Bunun şiddetiyle sendeleyerek geri çekiliyorum ve kalçam acıyla tezgâhın keskin kenarına çarpıyor.

"Ow." Kısa süreli, kör edici acıya karşı gözlerimi sıkarak irkiliyorum. "Caleb, Tanrım. Bu acıttı."

Bir özür bekliyorum ama gelmiyor. Gözleri kayıtsızca üzerimde geziniyor, çıplak ayaklarımdan başlayıp gözlerimle buluşana kadar her santimi inceliyor. Sanki sahip olduğu ama pek de sevmediği, yaramazlık yapan bir evcil hayvanmışım gibi soğuk bir sahiplenme duygusu var. Hizaya girdiğinden emin olması gereken biri.

O buz gibi bakışın altında titriyorum. Başka tarafa baktığında hala hissediyorum. Soğuk etkisini gösterdi.

"Hey, zamanımız var." Kollarında ne kadar sert olduğumu hissetmiş olsa da beni kendine çekiyor. "Sezon bitene kadar evlilik hakkında bir daha konuşmayalım. Bana bunu verebilir misin? Önümde bir dizi zorlu maç var ve odaklanmam gerekiyor."

İçimdeki her şey bu işi halletmek için çığlık atıyor, çünkü yeterince uzun sürdü, ama başımı sallıyorum. Bunu ona verebilirim ama beni bir daha asla beceremeyecek. Bu gece kendimi bir nesne gibi hissettim, sanki kira parası topluyormuş gibi. Bedenlerimiz arasında bir alışverişti bu, benim hiçbir şey almadığım, onunsa her şeyi aldığı bir alışveriş. İlişkimize dönüp baktığımda, merak ediyorum.

Başından beri böyle miydi?

12

IRIS

"Senin için bazı hayır işleri planlamamız gerekiyor, Caleb."

Stingers'ın sosyal yardım koordinatörü Sylvia, bir fincan kahveyle birlikte kendisine ikram ettiğim beignet'i ısırıyor.

"Bunlar inanılmaz." İnliyor ve kendinden geçmiş gibi gözlerini kapatıyor. "Bunları kendin mi yaptın, Iris?"

"Evet." Gülüyorum ve parmağımı ağzımın önünde sallıyorum. "Biraz pudran var."

"Oh." Beyaz tozu fırçayla temizliyor. "Teşekkür ederim. İnsanların bunları evde yaptığını bilmiyordum."

"Ben Louisiana'lıyım." MiMi'nin Lo ve bana nasıl yapılacağını gösterdiği zamanı düşünerek gülümsüyorum. "Oldukça iyi takip ettiğim birkaç tariften biri."

"Bu akşamki maç için birazdan yola çıkmam gerekiyor," diye araya giriyor Caleb, kaşlarını çatarak. "Hayırseverlik fırsatları nelerdir?"

Sylvia'nın gülümsemesi biraz soluyor, benimki de öyle. Caleb bütün gün işbirliği yapmadı ve asık suratlıydı. Sylvia'yla bu buluşma için üzerindeki korkuyu atmasını umuyordum ama Sylvia burada olduğu sürece dikkati dağınık ve ani davrandı.

Sylvia, "Şehir merkezindeki bir toplum merkezinde harika bir merkezimiz var," diyor. "Baltimore ve çevresindeki ilçelerdeki eroin salgını inanılmaz boyutlarda. Geçen yıl cinayetlerin iki katı kadar aşırı doz vakası yaşadık."

"Aman Tanrım." Öne doğru eğildim ve dirseklerimi dizlerime bastırdım. "Bu korkunç."

"Peki bunun Stinger'larla tam olarak ne ilgisi var?" Caleb onun için doldurduğum kahveyi yudumlarken soruyor. "Iris, bu da ne böyle? Ne zamandan beri kahveme şeker atıyorum?" Fincanı bana doğru itti. Bir kısmı kenara dökülüp elimi haşlıyor.

Nefes nefese kaldım, ıslaklığı kot pantolonumdan sildim ve hassas noktayı ovaladım.

"Özür dilerim bebeğim." Yarım saniye endişeli görünüyor. "Bana aldığım şekilde bir kahve getirirsen çok memnun olurum."

Ona yeni bir fincan getirmek için mutfağa gitmeden önce Sylvia'ya bakıyorum. Gözlerimiz kısa süreliğine buluşuyor, onunki şaşkınlıkla irileşiyor ama hemen çantasına bakıyor. Caleb'in düşüncesiz davranışı karşısında o da benim kadar şaşırmış durumda. Birkaç hafta önce evlilikle ilgili tartışmamızdan beri böyle davranıyor. Kaba. Düşüncesiz. Pislik. Gün geçtikçe daha da kötüleşiyor. Onun sabrı azaldı, benimki de neredeyse tükendi. Sezon bitmek üzere ama o zamana kadar dayanabileceğimizden emin değilim.

"Şehir merkezi mi?" Oturma odasına tekrar girdiğimde Caleb soruyor. "Baltimore şehir merkezi mi? Vay be. O zaman etrafta dolaştığımdan oldukça eminim."

"Henüz herhangi bir tarih belirlemedik Caleb," diyor Sylvia dudaklarını birbirine kenetleyip kucağındaki deftere bakarak. "Toplum merkezi bazı yerel gençlerle etkileşime geçmek için harika bir fırsat. Belki onlarla bazı temel alıştırmalar yapar, belki de merkezde bir güzelleştirme projesi üzerinde çalışırız. Bunun gibi şeyler."

"Yardım edebilir miyim?" Daha iyi düşünmeden önce sordum. Sylvia ve Caleb şaşkın bakışlarını bana çeviriyor. "Yani, eğer yardım edebileceksem, hazırım."

Caleb kaşlarını çatar, dudakları çoktan ayrılmıştır ve gözlerinde inkâr vardır. O hoşnutsuzluğunu dile getiremeden Sylvia araya girer.

"Bence bu harika bir fikir." Sıcak gülümsemesi konuştuğum için duyduğum pişmanlığı biraz olsun hafifletiyor. "Oyuncuların eşleri için daha fazla görünürlük sağlamaya çalışıyorduk."

"Oh, Iris benim karım değil," diye araya giriyor Caleb, gözleri MiMi'nin bana verdiği yüzüğe kayıyor. "Biz nişanlı bile değiliz."

O ve ben bakışlarımızı kilitledik, ikimiz de meydan okuyorduk. O istediğini elde etmeye kararlı, bense onun yapamayacağına.

Sylvia boğazını temizler.

"Ama siz bir ailesiniz," diyor bana güven verici bir bakış atarak. "Birlikte bir kızınız var. Pek çok oyuncunun kız arkadaşı bu işin içinde. Bence bu harika olur. Baltimore şehir merkezi gözünü korkutmazsa tabii,

Iris."

"Aşağı Dokuzuncu Bölge'de büyüdüm." Caleb'ın kahvesini bir çınlamayla önüne koyuyorum ve bir sonraki sözlerimi söylerken ona bakıyorum. "Kolay kolay gözüm korkmaz."

Gözlerini kısmış ve ağzını sert bir çizgiye oturtmuş bir halde yudumlarını yudumluyor ve isteksizce onaylarcasına başını sallıyor. "Toplum merkezi, ha?" Bir beignet ısırıyor, çiğnemenin ortasında duruyor ve gözlerini kısıyor. Menajeriyle birlikte bir şeyin kariyeri için iyi olup olmayacağını değerlendirirken de böyle baktığını görmüştüm. Şu anda yaptığı da bu: Bunu yapmamın ona nasıl yansıyacağını tartıyor.

Bu nereden çıktı bilmiyorum. Dar kafalılık yapıyorum.

"Haklısın. Toplumdaki imajım için iyi olacak," diyor Sylvia'ya ve şüphelerimi doğruluyor. "İnsanların bizi aktif ve ilgili görmesi. Takım için iyi niyet. Iris bizi temsil edebilir."

İzin verildi.

Sinirden dişlerim birbirine vuruyor. Beni sürekli görünmez hissettiriyor ya da hayatımı vekaleten yönetiyormuş, benim adıma kararlar veriyormuş gibi. Kariyerim yolunda gitseydi bu tür şeyleri organize edebileceğimin farkında mı acaba? Sylvia'nın işini gözlerim kapalı yapabileceğimin? Uykumda?

"O zaman anlaştık." Sylvia ayağa kalkar, çantasını ve ceketini toplar. "Ayrıntıları öğrenmek için seni arayacağım, Iris. İkinize de teşekkür ederim."

"Elbette." Caleb merdivenlere doğru dönüyor ve omzunun üzerinden bir yorum atıyor. "Bu akşamki maç için hemen gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz, Sylvia."

Kapıda ona "Bu fırsat için gerçekten heyecanlıyım," dedim. "Bir süredir anlamlı bir şey yapmak istiyordum."

"O zaman burası çok uygun olabilir. Kızınızın bir saat kadar orada kalmasının iyi olacağını düşünüyorsanız kreş de var," diyor Sylvia ve kısa merdivenlerden inerek dairesel yola park ettiği arabasına doğru ilerliyor. "Sizinle temasa geçeceğim."

O gittiğinde ve ben mutfağa geri döndüğümde, kendime beklentinin basit zevkine izin veriyorum. En azından bir saatliğine bu evin dışında bir şeyler yapacağım. Meme bezleri, çocuk bezi ya da sebze püresi içermeyen bir şey.

Ama bugün değil.

Lavabodaki bulaşıklar, çoğunlukla biberonlar, bebek kaşıkları ve kaseler, bana en azından bugün için bu evin varlığımın kapsamı olduğunu hatırlatıyor.

Mutfağı düzene sokmaya, mutfak robotunu temizlemeye ve Sarai'nin

kahvaltısından arta kalan parçaları toplamaya başladım.

ağzına götürdü.

Caleb yakında arenaya gidecek. O yoldayken mi yoksa evdeyken mi her şeyi daha çok sevdiğime karar veremiyorum. O buradayken de bu kocaman evde yalnızım, o yokken de. Evlilikte istediği şey bu değil mi? Sadece birlikte yaşıyoruz. Gerçek bir bağ yok, arkadaşlık yok. En azından eskiden vardı. Arkadaş olarak başladık ama şimdi onu bile hatırlamak zor.

"Bu da ne?"

Sarai'nin şişelerini yıkarken başımı kaldırdığımda kemerli mutfak girişinde elinde birkaç sayfa kâğıt tutan Caleb'i görüyorum.

"Nereden buldun bunları?" Tam olarak nereden aldığını biliyorum. Sadece o kağıtların yol açacağı soruları erteliyorum.

"Ofisimde," diyor aniden. "Yazıcının üzerinde. Konu nedir, Iris?"

Onun ofisi. Bu evdeki her şey ona ait. Gözleri göğüslerimin, kalçalarımın ve bacaklarımın üzerinde dolaşıyor ve bana benim de ona ait olduğumu hatırlatıyor. En azından öyle düşünmeyi seviyor. Aynı yatakta yatıyoruz ama yine seks yapmaktan kaçınmayı başardım. O da tekrar nişanlanmaktan bahsetmedi. İkimiz de bizi yol ayrımına götürecek meselelerin etrafında dolanıyoruz. Bir işim, bir evim, kaynaklarım olmadan tek başıma dışarı çıkmaya hazır değilim. Sarai ve benim düzgün olmamızı sağlayacak bir şey.

Şimdi gidersem Caleb'ın Sarai'ye bakacağını biliyorum. Yasal olarak bunu yapmak zorunda ama Caleb bu kadar baskı altındayken şu anda bu konulara girmek istemiyorum. Yani belirsizlik içindeyiz ama geleceğimizi, benim ve kızımın geleceğini güvence altına almak için sonraki adımları araştırıyorum. Ve elinde tuttuğu şey de bu.

"Spor endüstrisinin temelleri için çevrimiçi bir sertifika programı hakkında bazı bilgiler." Caleb'ın buz gibi mavi gözleriyle buluşmadan önce bir tutam saçımı kulağımın arkasına itiyorum. "Kaydolmayı düşünüyorum."

"Hayır." Sertçe söylediği bu söz beni lavaboya karşı donduruyor. "Olmaz."

"Sarai yaşlanıyor," diyorum dikkatlice, Caleb'in oyunundan önce kavga etmek istemiyorum. "Hayatımın geri kalanında ne yapacağımı düşünmek zorundayım."

"Bu da ne demek oluyor?" Birkaç adımda yanıma geldi, üzerimde yükseliyordu. Bana bakıyordu. "Hayatının geri kalanı mı? Benimle evleneceksin ve çocuklarımı büyüteceksin, Iris. Düşünecek bir şey yok."

"Çocuklar mı?" Şok sesimi bastırıyor. "Başka çocuk yapmayacağım."

Sözlerimin ardından gelen sessizlik, gözlerindeki öfkeyle birlikte kabarıyor. "Ne dedin sen?" diye soruyor, sesi ölüm sessizliğinde.

"Yani, geleceğimi yoluna koyana kadar olmaz. Caleb, hayatımın bu aşamasında hamile kalmayı hiç planlamadığımı biliyorsun. Sarai'yi seviyorum ama o gelmeden önceki umutlarım ve hayallerim hâlâ aynı. *Hayatıma* devam etmek istiyorum."

Gözleri yumuşuyor, ama bu sahte bir yumuşaklık. Gerçek duygularının üzerine çektiği bir perde, ama ben onları açıkça görüyorum. Bu numarayı daha önce neden fark etmediğimi bilmiyorum ama artık fark ediyorum.

"Bebeğim, bence evlendiğimizde," diyor ellerini kalçalarıma koyarak, "bunu tekrar gözden geçirebiliriz, ama şimdilik yapmamız gereken bir şey değil."

"Haklısın." Sesimi yumuşak ve eşit tutuyorum ama parmaklarının arasından sıyrılıp uzaklaşıyorum. "Bu gece bir maçın var. Bunu daha sonra konuşalım."

Yüz ifadesi bir uçurumun yüzü gibi düz ve sertleşiyor. Elimi tutup büküyor ve yüzük parmağımı yüzüme doğru itiyor.

"Ne istediğini anlamıyorum," diye tükürdü. "Sana on karatlık bir elmas teklif ediyorum ve sen hâlâ yüzüğümün olması gereken yerde bu ucuz mücevheri takarak dolaşıyorsun."

"Ivır zıvır değil." Bileğimdeki acıyı ovuşturarak elimi geri çekiyorum. "Bu benim büyük büyükannemden." Gözlerimi ona dikiyorum ve kelimelerimi özenle sıralıyorum. "Bana zarar vermek isteyen herkesten korunmak için."

"Seni incittim mi?" Hayal kırıklığı yakışıklı yüzünü karartıyor ve iki kolumu da sıkıca kavrıyor. Boylarımız ve kilolarımız arasındaki eşitsizliği hiç bu kadar hissetmemiştim. Ufak tefek bir kız değilim ama benden bir karıştan fazla olan, vücudu en üst seviyede yarışmak için bilenmiş bir basketbol oyuncusu tarafından tutulduğumda neredeyse savunmasız kalıyorum.

"Seni *seviyorum* Iris, ama aşk ile acı arasındaki farkı bilmiyorsan," diye homurdandı. "Belki de sana öğretmeliyim."

Beni sarsıyor ve her sarsıntıda başım boynuma çarpıyor. Kollarım parmaklarının mengenesi altında zonkluyor.

"Bırak beni," diye soluyorum, ellerimi göğsüne bastırarak. "Hemen şimdi Caleb."

Bir an için gözlerinde ret parlıyor. Acı veren tutuşunu birkaç saniye daha sıkılaştırıyor, isterse bunu yapmaya devam edebileceğini sözsüz olarak bana bildiriyor. Parmakları yavaşça gevşiyor ama gözlerindeki yoğunluk

kaybolmuyor.

Beni bırakır bırakmaz, mutfağın izin verdiği ölçüde aramıza mesafe koyarak hızla odanın diğer ucuna yürüyorum. Ondan uzakta olmanın verdiği rahatlamayla neredeyse gevşiyorum ve kendimi ona bakmaya zorlayarak lavaboya yaslanıyorum.

"Ellerini bir daha böyle üzerime koyarsan," diyorum, sesim kurşuni ve emin, "kızımla birlikte o kapıdan çıkıp giderim ve bizi bulmada iyi şanslar."

Gözlerindeki fırtına, korkuya benzeyen ve pişmanlık gibi görünen bir şeye dönüşüyor. Gerçekte ne olduğunu asla bilemeyeceğim çünkü o bakışını çabucak kapatıyor.

"Özür dilerim," diyor sessizce. "Bir daha olmayacak. Şu anda çok fazla baskı altındayım. Playofflara kalmaya çok yakınız. Bu akşamki maç bizim için çok önemli. Hissediyorum ama bu hıncımı senden çıkarmamı mazur göstermez."

Ona inanmak istiyorum. Beni daha önce hiç bilerek böyle incitmemişti.

"Baskıyı anlıyorum, ama ..." Gözlerimi yere indiriyorum. "Annemin ve teyzemin biz büyürken erkeklerden çok çektiklerini gördüm. Buna hiç tahammülüm yok."

"Bir daha olmayacak." Sanki havayı temizliyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "Bunu aradan çıkardığımıza göre, bu akşamki maça gelir misin? Seni ve Sarai'yi tribünde görmek benim için çok anlamlı olur."

"Elbette." Ellerimi kotumun arka ceplerine sokuyorum. "Siz kiminle oynuyorsunuz?"

"San Diego Waves," diyor, sanki bir tepki bekliyormuş gibi yüzümü dikkatle izliyor, ona vermeyi reddettiğim bir tepki, ama içimde kalbim tekliyor ve çarpıyor.

Ağustos'tan kaçmak için çok fazla.

13

AĞUSTOS

"HEY, WEST. BIR SANIYEN VAR MI?"

Deck'e dönüyorum. San Diego Waves'in basketbol operasyonları başkanı olmasının yanı sıra, aynı zamanda ilk turda Hall of Fame olacak. O aradığında, cevap vereceksin.

Ceketimi dolaba asıyorum ve omzumun üzerinden gözleriyle buluşuyorum. Baltimore Stingers'ın misafir takım soyunma odasında birkaç kişi dolaşıyor ama çoğunlukla bu köşe bize kalıyor.

"Öyle mi?" Ona 'efendim' demeyi uzun zaman önce bırakmıştım.

"Ne oldu?" "Bunun büyük bir oyun olduğunu biliyorum."

Hiçbir maç büyük bir maç değil çünkü neredeyse sezonun sonuna geldik ve playofflara kalma umudumuz bir buz saçağı kadar az. Bizim için sezon sonrası olmayacağı için son birkaç maçın bir önemi yokmuş gibi geliyor. Biz bir genişleme takımıyız, bu yüzden ilk yılımızda bu beklenen bir şey, ancak yine de dişlerimizle ısırıyoruz.

Hayatımda hiç kaybeden bir takımda yer almadım. İçimdeki azılı rekabetçi bunun olmasına asla izin vermedi. Bulunduğum her takımı her zaman *ilk* sırada bitirmeyi başardım. Ama burası NBA. Dışarıdaki her adam mahallesinin en iyisi, lisesinin ve kolejinin en iyisi. Bir adam çok şey yapabilir ama bu ligde bir adam asla her şeyi yapamaz.

"Bu oyunu bu kadar özel yapan ne Deck?" Dolabı kapatıp yüzümü ona dönüyorum.

"Birincisi, memleketinde oynuyorsun," diyor Deck. "Ailenin seni görmek için burada olacağını varsayıyorum."

Bu gece tribünde olacak annemi ve üvey babamı düşünerek içten bir gülümsemeye izin veriyorum. "Evet, burada olacaklar. Sabaha kadar uçmayacağımız için annem maçtan sonra takımı akşam yemeğine davet etti. Sen de gelebilirsin."

"Hayır." Neredeyse utangaç bir gülümseme yüzünün güçlü düzlemlerinde yersiz görünüyor. "Sevgilimi görmek için New York'a uçuyorum, ama annene benim için teşekkür et."

Deck ve Avery uzun mesafeli aşkı kolaymış gibi gösteriyorlar ama eminim zorlukları da vardır. "Avery'e en iyi dileklerimi ilet." Ona bilmiş bir sırıtış attım.

"Onu üç haftadır görmedim, bu yüzden ona elimden gelenin en iyisini yapmakla meşgul olacağım ve senin serseri kıçını düşünmeyeceğim." Onun çapkın gülüşü beni de güldürüyor.

"Şanslı adam." Dolaba yaslanıp gelme sebebine gelmesini bekliyorum ki bunun ne memleketimle, ne annemle, ne de kız arkadaşıyla bir ilgisi var.

"Yani medya bu maçı abartıyor çünkü sen ve Bradley varsınız," diyor Decker, ifadesindeki mizah azalıyor. "Herkes bunun Yılın Çaylağı için iki kişilik bir yarış olduğunu söylüyor." Decker iki kaşını da kaldırıyor. "Yoksa kendini tenis yıldızı kız arkadaşına o kadar kaptırdın ki fark etmedin mi?"

Göğsümden bir kıkırdama yükseliyor ve ona yavaşça başımı sallıyorum. "Okuduğun her şeye inanma Deck. Bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın."

"Yani Pippa Kim'i becermiyorsun?"

Parmağımı dudaklarımda gezdiriyorum. "Bir centilmen asla sikişmez ve söylemez."

Gerçek şu ki, Pippa'yı aylar önce becerdim. Güzeldi ama tekrarlamak istediğim bir şey değildi. İkimiz de spor dünyasında yeniyiz, ben basketbolda, o teniste, bu yüzden çoğu insanın hayal bile edemeyeceği benzersiz zorlukları anlıyoruz. Arkadaş olarak kaynaştık ve çeşitli etkinliklere birlikte katıldık. İnsanlar bana Pippa hakkında soru sorduklarında asla yorum yapmıyorum, o da insanlar ona benim hakkımda soru sorduklarında asla yorum yapmıyor. Görünüşe göre "yorum yapmamak" başlı başına bir yorum çünkü artık herkes birlikte olduğumuzu varsayıyor.

Pippa benim "sikimi kaç deliğe sokabilirim" dönemimdeydi. Aklımı Iris'ten uzaklaştırmaya yardımcı olacağını düşünseydim muhtemelen duvarda bir delik açardım.

Bu da bizi Deck'in bu akşamki maç için endişelenmesi gereken *asıl* nedene getiriyor.

"Ben ve Caleb iyiyiz." Yalan kolayca ortaya çıkıyor. "Ama medya bir şeyler uyduruyorsa, neden umursayasın ki? Ortada bir drama olduğunu düşünürlerse koltuklara daha çok kişi oturur, değil mi?"

Deck benim iyiliğim için fazla keskin. Gözlerini kısıyor ve kalın kaslı kollarını geniş göğsünde çaprazlıyor. Onu hep sarı saçları ve gözleriyle bir aslana benzetirim. Ligden düşeli birkaç yıl olmasına rağmen hala çok iyi. Takıma katıldığımda ilk olarak benim beslenme ve egzersiz düzenimi değiştirdi. Şimdi ön büro yöneticisi olabilir ama o önce bir basketbolcuydu. Oyuncularla yakından ilgileniyor ve şu anda Caleb'in durumunu anlamaya çalışıyor.

"Madem öyle diyorsun, sana inanıyorum," diye yanıtlıyor birkaç saniye sonra. "Ama bu gece sahada saçmalamaya başlarsa daha büyük adam olacağına güveniyorum."

Yüzümü umursamaz bir ifadeye büründürüp umursamazca omuz silkiyorum, bir orospu çocuğu gibi umursamazlık numarası yapıyorum. "En azından onun bir pislik olduğu gerçeğini fark etmişsin," diyorum. "Çoğu kişi altın çocuk rolüne kanıyor."

"Onu neden seçmediğimi sanıyorsun?" Deck başını eğiyor, alaycı kaşları bir santim yukarı kalkıyor. "Özenle hazırlanmış bir imajı gördüğümde tanırım ve Caleb'in babası bu çocuğu bebekliğinden beri özenle hazırlıyor. Artık istediği her şeyi elde etmeye alıştı. İstediklerini elde edemediği zaman onu görmekten nefret ediyorum." Bana bir uyarı parmağı doğrulttu. "İşte bu küçük konuşma. Siz i k i n i z her zaman birbirinize çok sert giriyorsunuz ve her zaman galip geliyorsunuz."

"Her zaman değil."

Kızı kaptı.

Ve bunun için ona derinden kızıyorum.

Beni nasıl kışkırtırsa kışkırtsın, bu gece demir irade ve lastik bantlarla kendimi bir arada tutacağım. Tamamen odaklanmam gerekecek. Iris'in bu akşamki maça gelip gelmeyeceğini merak etmeme izin vermedim. Tıklım tıklım olacak ve muhtemelen gelip gelmeyeceğini bile bilemeyeceğim. Onun iç saha maçlarına gittiğini varsayıyorum.

Lanet olası şanslı piç.

Tribünlere bakmak ve o kadının sizi desteklediğini bilmek dünyanın en güzel duygusu olmalı. Belki bir gün ben de öğrenirim, pek mümkün olmadığını bilsem de. Evlenmelerine iki ay kaldı. Birlikte yaşıyorlar ve bir çocukları var. Tüm olasılıkları anlıyorum

ama içimden bir ses umursamıyor ve umut etmeye devam ediyor.

"Seni tanıyorum August," diye devam ediyor Deck usulca. "Caleb'la her karşılaşmanızda birbirinize hırlamanıza neden olan şey her neyse, bu gece onu kilit altında tutun. Çirkin faulller, ihraçlar, kavgalar istemiyorum, bunların hiçbirini istemiyorum. *Anlaştık* mı?"

Boğazımda düğümlenen meydan okuyan tepkiyi yutuyorum, Caleb'ı yerden yere vuracağımı ilan etmek isteyen bir isyan çığlığı. Kavgada değil. Kirli oynayarak değil. Hayır, onu adil bir şekilde aşağılamak istiyorum. Onu alt etmek istiyorum.

Her zaman yaptığım gibi.

Giyinmeden önce Decker'ı "*Capisce*," diye temin ettim.

14

IRIS

Caleb'ın bu geceki maç için Sarai ve bana tahsis ettiği koruma Ramone'a "Tek başıma iyi olacağım," diyorum.

Caleb gibi popüler profesyonel sporcuların kendileri ve aileleri için güvenlik bulundurmaları alışılmadık bir durum değil ama bu geceden önce hiç kullanmadık. İhtiyacımız yok ama Caleb ısrar etti.

"Gerçekten, benimle oturmak zorunda değilsin," diyorum sabrımı koruyarak. Ramone'nin yüzü vurdumduymazdan inatçıya dönüşüyor. "Sizi korumak benim işim Bayan DuPree," diyor, sesi ağır yakası kadar sert kolalı gömlek.

"Senin işin mi?" Sarai'yi kalçamda kaydırıyorum ve Caleb'ın tuttuğu koltuklara doğru ilerlerken aldığım nacho'larla hokkabazlık yapıyorum. "Sadece bu gece için demek istiyorsun, değil mi?"

Sanki ona zor bir soru sormuşum gibi bana göz kırpıyor. Biri arkamdan adımı seslendiğinde zil onu kurtardı.

"Iris?" diye tekrar soran derin ses beni etrafımızdaki insan kümesine bakmaya itti. "Sen misin o?"

Jared Foster'ı gördüğümde yüzümü kocaman bir gülümseme kaplıyor.

"Aman Tanrım, merhaba." Her adımımda yanımda olan Ramone'a yan gözle bakarak ona doğru birkaç adım atıyorum. "Seni görmek çok güzel."

"Sen olduğunu düşündüm ama emin olamadım." Benden Sarai'ye bakarak sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Peki bu güzel kız kim?"

"Kızım, Sarai." Koyu renk buklelerini alnından geriye doğru tarıyorum ve oraya bir öpücük bırakıyorum.

Jared, Sarai'nin lacivert gözlerine bakmak için eğilerek, "Demek annemin benim için çalışmaya gelmemesinin nedeni sensin," diyor.

"Oldukça fazla." Küçük kızıma baktığımda hissettiğim gururun yanı sıra pişmanlık da içime işliyor. "Şu anda stajın gerektirdiği her şeyi yapamam, seyahat edemem, koşuşturamam ve eziyet edemem."

"Doğru." Jared elini cebine attı ve cüzdanını çıkardı. "Ama belki koşullar değişir ya da iş değişir."

Bana bir kartvizit uzatıyor, ben de Willy Wonka'nın Altın Bileti gibi bakıyorum. Kartı almak için boşta bir elim yok ve zaten alamayacak kadar da şaşkınım.

"Artık Richter'le birlikte değilim." Küçük ikilemimi fark ediyor ve kartı omzumdan sarkan bebek çantasının açık ön cebine sokuyor. "Cep telefonum kartın üzerinde. İşler biraz yoluna girdiğinde beni ara."

Çantadan çıkan karttan Jared'in yakışıklı yüzüne bakıyorum. "Sarai'nin babası Caleb Bradley ile birlikteyim ve burada Baltimore'da yaşıyoruz, bu yüzden ne zaman ... yani ... yapabileceğimden emin değilim." Dudaklarımdan kırılgan bir kahkaha dökülüyor. "Sadece bir sürü engel var."

"Hiçbir şeyin sizi geride tutmasına ya da engellemesine izin vermeyin," diyerek hafızamı canlandırıyor. "Görüşmemizde bana söylediğin bu değil miydi?"

"Evet." Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Sanırım öyle."

Gülümsüyor, gözleri meraklı. "Bradley, ha? Hiç tahmin etmezdim."

"Caleb'i tanıyor musun?" *Tabii ki tanıyorum. Onu herkes tanır.* "Yani, kişisel olarak?"

"Hayır, sadece itibarım var." Jared sanki bu ün çok iyi değilmiş gibi yüzünü buruşturuyor ki bu hiç mantıklı değil. Herkes Caleb'i sever. Onunla birlikte yaşarken, dünyaya yansıttığı cilalı dış görünüşündeki delikleri gördüm, ama çok azı görüyor.

Ramone, Jared'e sert bir bakış atarak, "Yerlerinize geçmeliyiz, Bayan DuPree," dedi.

"Seni tutmama izin verme," diyor Jared kolayca, Ramone'u görmezden gelerek bana hitaben. "Çok güzel bir kızın var, Iris. Biraz daha büyüdüğünde iş hayatına geri dönmeye karar verirsen beni ara."

"Geleceğim." Kafamın içinde dönüp duran soruyu sormadan önce bir süre tereddüt ediyorum "Neden? Neden gelip senin için çalışmamı istiyorsun? Bir görüşme yaptık ve ben-"

"Beni etkiledi," diye araya giriyor. "Sadece kağıt üzerinde olanlar değildi. Sizdiniz. Spora olan tutkun. Basketbola olan aşkın ve cesaretin. Senin

İstihbarat. Hepsi o röportajda ortaya çıktı. Pek çok insan senin takımlarında olmanı isterdi ve ben de onlardan biriyim."

Bir ayağından diğerine sabırsızca kayan Ramone'a bakıyor. "Seni bıraksam iyi olacak," diyor Jared, gözlerinde eğlenceyle. "Unutma. Hazır olduğunuzda beni arayın."

Stingers'ın yedek kulübesinin birkaç sıra arkasındaki yerimize otururken Ramone'a ters ters bakmamaya çalışıyorum. O sadece işini yapıyor. Anlıyorum, ama Caleb ve ben bu konuyu kesinlikle konuşmalıyız.

Ramone'un zorba varlığı bile moralimi bozamıyor. Jared Foster beni takımında istiyor. Bağımsızlığa düşündüğümden daha yakın olabilirim.

15

AĞUSTOS

İlk andan itibaren Caleb'de bir sorun olduğunu biliyordum. Henüz sesleri değişmemiş, çıplak yüzlü ergenler olduğumuzdan beri onunla yüzleşiyorum. Onu inceledim ve her söylediğini ve tüm tetikleyicilerini biliyorum. Bir şeyler farklı. Bir şeyler değişti. Her zamankinden daha da agresif, ama bunu hakemlerin ve kameraların kaçırdığı sinsi yan oyunlarla saklamıyor. Onu hiç görmediğim kadar bariz ve daha az kontrollü. Neredeyse akli dengesi yerinde değil. Özensiz. Oyununu parçalara ayırmak bu sefer bir meydan okuma bile değil ve hayal kırıklığı her zamankinden daha hızlı bir şekilde yüzeye ve kenarlara taşıyor.

Ben hayatımın maçını oynuyorum.

Tres. Trois. Üçlü.

Nasıl derseniz deyin, üçlük yağdırıyorum. Bir şutörün girdiği bir bölge vardır, çember daha yakın ve daha geniştir, tıpkı bir kadının kendini açması ve sizin içeri girmenizi kolaylaştırması gibi. Top elinizden çıkmadan önce *vınlama* sesi duyarsınız. Sanki gözlerinizi kapatıp her atışı yapabilecekmişsiniz gibi hissedersiniz; potayla o kadar uyum içindesinizdir. Bu gece ben de bu bölgedeyim ve nedense Stingers koçu Caleb'i bana bırakıyor, oysa *hepimiz* onun beni kılıç ve kalkanla bile koruyamayacağını *biliyoruz*. Hiçbir zaman yapamadı ama her zaman denemekte ısrar ediyor. Egosu sadece onun değil, takımının da çöküşüne neden oluyor çünkü dikkat çekici bir şekilde ilk yarıda öndeyiz. Bu maç onlar için önemli. Muhtemelen playofflara kalacaklar ama wild card pozisyonundalar. Kazanmaları ya da diğer takımların kaybetmesi gerekiyor. Ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, bu gece bir *bok* kazanamayacaklar.

Devre arasından sonra üçüncü çeyrek başlamadan önce toplandığımızda Koç Kemp gözlerini bana dikerek, "Onları mahvediyorsunuz," diyor. "Böyle devam edin."

O iyi bir lider ama herkes bu operasyonun arkasındaki beynin yardımcı koçu Ean Jagger olduğunu biliyor. Üniversitede geçirdiği bir sakatlık Jagger'ın profesyonel umutlarını bitirdi ama o bir basketbol dehası. Koyu renk, sık kesilmiş saçları ve siyah çerçeveli gözlükleriyle biraz Clark Kent havası var. Deck'in yaşlarında, ligdeki en saygın beyinlerden biri. Her takım ona kur yapıyordu ve Decker'ın genişleme takımına katılması için onu nasıl ikna ettiği ya da rüşvet verdiği konusunda hiçbir fikrim yok ama Tanrı'ya şükürler olsun ki bunu yaptı.

Mola verdiğimizde Jagger bana el sallıyor. Bankın yanında ona katılıyorum, formamı şortumun içine sokuyorum.

"N'aber, Jag?" Eğilmeme gerek yok çünkü 1.80 boyuyla benden bir santim önde.

"Şu anda havanda olduğunu biliyorum." Derin tınısı, bekleyen kalabalığın ortak uğultusu altında alçak sesle gürlüyor. "Ve her atış düşüyor, ama soğursan, boku yeriz."

"Affedersiniz?" Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Evet, her atışı sen yaptığın için ritmi yakalayan tek kişi sensin," diyor Jagger, ünlü sakin tavrını bozmadan. "Sen ıskalamaya başlıyorsun, başka kimse hazır değil. Hepimiz senin yetenekli bir atlet olduğunu biliyoruz August. Sadece gösteriş yapma. Bize *liderlik* edebileceğini göster."

Vurgulama için panosuna vuruyor ve gözlüklerinin arkasından bana bir bakış fırlatıyor.

"Sen oyun kurucusun. Oyun kurucusun. Takım arkadaşlarınızı daha fazla oyuna dahil edin" diyor. "Oyunu yavaşlatın ki onlar da size yetişebilsin. Sahayı açın. Bütün sezon üzerinde çalıştığımız paslaşmaya ne oldu? Topu saklamaya geri döndün. Aklın nerede, dostum?"

Dışarıdan bakıldığında her şey daha iyi olamazmış gibi görünürken ve ben harika bir oyun oynarken sadece Jag bu sorunlara odaklanır.

Söylediği her şey doğru. İyi oynuyorum ama iyi oynayan bir tek ben varım. Böyle bir takım olmak istemiyoruz ve ben de böyle bir oyuncu olmak istemiyorum. Caleb'in beni oyunumdan almasına izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim ve iyi görünsem de bunu yapan bencilce bir oyun. Ve bu onun oyunu, benim değil.

"İyi görünüyorsun." Ona yumruk atıyorum ve başımı sallıyorum.

"Teşekkürler, Jag."

"Sorun değil." Gözlüklerini burnuna doğru itiyor, panosuna dönüyor ve bir sonraki oyunumuzu işaretlemeye başlıyor.

İkinci yarıyı başlatmak için sahaya doğru yönelmiştim ki jumbotrona baktım. Bir kameramanın harika bir gözü var çünkü

Bu arenadaki tüm insanlar arasında en güzel ikisini buldu.

Iris kameranın kendisine çevrildiğinin farkında değil gibi görünüyor. Kırmızı tişörtünün önünde "Shot Caller" yazıyor ve Sarai'yi dizlerinin üzerinde zıplatıyor, onu gülmeye ikna etmek için hareketli yüz ifadeleri takınıyor. Sarai'nin küçük elleri çırpınıyor ve parmakları annesinin burnuna dolanıyor. Iris'in kahkahasını duyamıyorum ama hatırası bile üzerime dökülen ılık bir bal gibi. Gülüşü boğuk, dolgun ve gerçek; ruhunun pişirdiği ve kalbinin servis ettiği bir şey.

Nihayet kameranın kendisine çevrildiğini ve kendisi ile kızının ekranda olduğunu fark ettiğinde, bir an için utanmış gibi görünüyor ama sonra toparlanıyor. Mükemmel bir oyuncu kızı gibi kameraya bakıyor ve Sarai'nin elini sallıyor. Melek gibi bir gülümseme küçük kızın yüzünü aydınlatıyor, menekşe mavisi gözlerinde kıvılcımlar çakıyor.

Takımım öndeyken ve en yüksek skorlu maçım devre arasına girmişken bile hayal kırıklığı içimi yakıyor. Tam arkamı dönüp sahaya çıkmak üzereydim ki Iris bana doğru baktı. Bench'in sadece birkaç sıra arkasında, gözlerinin genişlediğini ve o muhteşem, sikilebilir ağzının en ufak bir şekilde açıldığını görebileceğim kadar yakın.

Ben oyundan çıktıysam, Iris de çıkar. Bunu saklamak için şimdiye kadar gözlerini kaçırmış olmalıydı. Kamera hâlâ onun üzerinde ve saniyeler içinde biri benim ona bakmamla onun bana bakması arasındaki noktaları birleştirecek ama ikimiz de başka tarafa bakmıyoruz. Yalnız gecelerde, içki yerine amda boğulurken, uyanık yattım ve aramızdaki bu çekimi hayal ettiğime kendimi ikna etmeye çalıştım. Ama bizi birbirimize bağlayan bu şey, herkesin görebilmesi için aydınlatılmış neon bir iplik de olabilir. O kadar elle tutulur ki koparabilirsin. Ona dolanmış durumdayım ve kendimi kurtaramıyorum.

"Batı!" Kenan sesleniyor, sonunda dikkatimi başka yöne çekiyor. "Oynuyor musun, oynamıyor musun?"

Kahretsin.

Bizim ilk beşimiz sahaya çıktı bile, Stingers'ınki de öyle. Sahada olmayan bir tek ben varım. Sahaya çıkmadan önce, artık bana değil kızına bakan Iris'e son bir kez bakıyorum.

Yerimi aldığımda Caleb'in gözleri kısılmıştı. Benden tribünlere bakıyor ve bebeğinin annesiyle paylaştığım uzun bakışı fark ettiğine şüphe yok.

Her neyse.

Olayı geride bıraktım ve Jag'ın tavsiyesine sarıldım. Takımımı oyuna dahil etmek, zemini yaymak ve oyunu yavaşlatmak, Iris'in içimi titrettiği o anı atlatmama yardımcı oluyor.

Oyuncularımızdan biri serbest atış çizgisinde, Caleb ve ben de yan yana durmuş onun iki atış yapmasını bekliyoruz.

"Tribünlerde hoşuna giden bir şey görüyor musun West?" diye soruyor, topun fileye düşmeden önce çemberin etrafında dönmesini izlerken.

Cevap vermiyorum. Bence en iyisi bu. Ne gördüğünü biliyor ve ona yalan söylemek istemiyorum.

"Maçtan önce onu götten siktim," diyor, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. "Daha önce kimse ona böyle sahip olmamıştı. Onun bütün ilklerini ben yaşadım. Onun ilkinin ben olduğumu biliyor muydun West? Onun tek ve sonuncusu olacağım."

Öfke ve tiksinti boğazımda safra gibi yükseliyor. Ona bakıyorum, gözlerim nefretle yanıyor. Öfkemi bastırıyorum ve bu adamın gecesini mahvetmenin her zaman bir yolunu bulan soğuk kalpli, acımasız rakibe uzanıyorum.

"Çocuğunun annesi hakkında böyle mi konuşuyorsun?" Cık cık diyorum ve ayıp bir şeymiş gibi başımı sallıyorum. "Sana yumuşak davranacaktım, biraz merhamet gösterecektim ama şimdi o kaltak kıçını yerden yere vuracağım."

Ve biliyorum.

Sonraki yirmi dakika boyunca Maverick'in tavsiyesine bir dereceye kadar uyuyorum, ama Caleb'i sarsıyorum, topu ondan esirgiyorum, onu parçalamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Sadece birkaç dakika kala, ev sahibi seyirci on sayı farkla önde olduğumuz için hayrete düşmüş durumda. Caleb bir smaç deniyor. Benim gözetimimde değil. Topu arkalığa sıkıştırmak için sıçradım ve hakem bunu temiz bir blok atışı olarak değerlendirdi. Caleb'ın bağırıp çağırmaları kararı bozdurmadı. Salon bütün gece olduğu kadar sessizdi ve hatta bazı taraftarlar salonu terk etmeye başlamıştı.

Bir dahaki sefere Caleb bu iyiliğe karşılık vermeye çalışıyor ama şut atarken sırtüstü düşmeme rağmen şutum giriyor. Ayağa kalkmak üzereyken üzerime geliyor, bacaklarını açmış ve kasıkları yüzümün üzerinde, çok da ince olmayan bir "sikimi yala" mesajı veriyor, yani basketbolcular arasında bariz bir saygısızlık.

Beynim vücudumun geri kalanına yetişemeden ayağa kalktım ve yüzüne baktım. Terli kafa kafaya, göğüs göğüse, burun buruna, hırlamaya hırlıyoruz. Aramızdaki dar alanda dişler gösterilmiş ve gerilim serbest bırakılmıştı. Zayıf kaslı bir kol beni geri itiyor.

"Ne oluyor lan?" Kenan burnunu benimkine dayayarak soruyor. "Bir sonraki maç için ceza mı almaya çalışıyorsun? Kendine gel Rook."

Caleb bir takım arkadaşının omzunun üzerinden bakıyor, gözleri kin dolu ve kötü niyetli. Onun bakışlarını üzerimde tuttuğum her saniye içimdeki öfke boşalıyor. Ondan skor tabelasına bakıp geri dönüyorum, sırıtışım ona Iris'le eve gidebileceğini söylüyor, ama bu sahada kıçına tekmeyi yiyen bir ezik olarak. Onu önemli anlarımın kaltağı yaptım ve o da her saniyesine tanık oldu.

Siktir git, seni korkak orospu çocuğu.

Ona olduğu kadar kendime de iğrenerek arkamı dönüyorum. Kenan'a duygularımı tekrar kontrol altına aldığımı belli eden bir baş selamı veriyorum. Maçın bitimine bir dakika kala, neredeyse evimizdeyiz. Son molada Decker yedek kulübesinin arkasında duruyor.

"Oyun bitti Koç," diyor, gözlerini bana dikmiş. "August'a ihtiyacımız var mı? Bu iş bitti, değil mi?"

Koç Kemp spekülatif bir şekilde bana bakıyor. "Bu doğru West. Neden bu son maça çıkmıyorsun-"

"Hayır," diye araya girdim, ondan Decker'a ve tekrar ona bakarak. "Bırak da bitireyim."

Zil çaldığında orada olmak istiyorum. Bu iş bittiğinde o pisliğin iyi bir altın çocuk gibi elimi sıkmasını ya da herkesin onu mızmız küçük bir sürtük olarak görmesini istiyorum.

"Sana kalmış," diyor Decker, hayal kırıklığı yüz ifadesine yansıyor ve sonra onu düzeltiyor. "Ama dışarıda oturmanı tercih ederim."

Tekrar düşünmelerini beklemiyorum. Topluluktan ayrılıp sahaya yürüyorum.

Son hücumumuz ve top bende. Ben ve Caleb, teke tek. Sola fake attım. O daldı. Sağa döndüm. Ben kaçtım. Savunmacılardan kaçıyorum, boyalı alana giriyorum, kaleye doğru ilerliyorum. Sıçrıyorum ve topu içeri atıyorum. Yüksekteyim. Caleb aşağıda ve gözlerimiz birleşiyor.

Tabutuna çivi çak, orospu çocuğu.

Aşağı indiğimde, Caleb hala orada duruyordu. Vücutlarımız çarpıştı. Yere düşüyorum, yere indiğimde bacağım garip bir şekilde bükülüyor.

Beyaz bir acı bacağıma yayılıyor ve görüşümün kenarları kararıyor.

Takım antrenörü hemen yanıma geliyor ve hareket etmememi söylüyor. Doğrulmaya çalışıyorum ama başım acıdan dönüyor.

"Kahretsin," diye mırıldanarak sahaya geri yığıldım.

"Kıpırdama dedi," diye emrediyor Decker sağımdan, çatık kaşları ve sıkıca tuttuğu dudakları bir endişe haritası. "Ve sakın bakma."

Bakmıyor musun? Görülecek ne var ki?

Etrafımı saran asık suratlı oyunculardan oluşan dar çembere bakıyorum.

Yüzlerinde savaşan duygular dehşetten acıya ve acımaya kadar değişiyor.

Kalbim göğsüme çarpıyor, acıdan dolayı değil, dayanılmaz olsa da, gözlerindeki merhametten dolayı. Çok az insan bu seviyede oynayabiliyor ve biz bir tür seçkinler topluluğuyuz. Hepimiz buraya gelebilmek için hayatımızın büyük bölümünde hayal edilemeyecek kadar çok çalıştık ve bunların hepsi bir anda yok olabilir. Kötü bir düşüş kariyerinizi mahvedebilir.

Bacağımı görmem lazım.

Bir sedye getirdiler ve ben başımı salladım. Bu şekilde çıkmamın imkanı yok. Sahadan topallayarak çıkmak zorunda kalsam bile, kendi gücümle gitmek istiyorum.

Onlara bunu söylemek için doğruluyorum ve başka bir baş dönmesi dalgası beni ele geçiriyor, ama acı yüzünden değil. Gördüğüm şey yüzünden.

Sağ bacağımdaki büyük kemik deriden dışarı çıkıyor. Korkunç manzara karşısında midem bulanıyor. Bu bir zorlanma, yırtılma ya da kolayca atlatabileceğiniz bir şey değil. Bu bir kırılma ve iyileşmek için inanılmaz bir çaba ve zaman gerekecek, tabii eğer başarılabilirse.

Beni sedyeye bağlayıp kaldırdıklarında, zihnimi uyuşturan bir acının sisi içinde, top tutmaya dair ilk anım canlanıyor. Arka bahçedeyim ve ellerim çok küçük olduğu için topu zar zor tutabiliyorum. Babamın omuzlarına tünüyorum ve onun uzun boyu sayesinde kaleye ulaşıp topu ağlara bırakabiliyorum. O ve annem tezahürat yapıyorlar ve o yaşta bile bu onay, yakınımda tuttuğum ve hemen daha fazlasını istediğim sıcak bir telaş.

Kalabalık bir daha benim için kükreyecek mi?

Kendi seyircimiz değil ama sedyeye alınıp soyunma odasına götürülürken herkes beni alkışlıyor. Yanından geçtiğim her yüz bana sempati gösteriyor, Stingers oyuncuları bile. Caleb'in yanından geçtiğimde ise mavi gözlerini siyah bir memnuniyet kaplıyor. Dudağının kıvrımında bir intikam var.

Savunmadaki oyuncunun topa sahip olan oyuncuya inmesi için alan açması gerekir. Caleb bunu yapmadı. Bu kirli bir oyundu. Olanları izleyen hiçbir makul bilgili kişi aksini söyleyemez.

Küçümsemesi ve acımasızlığı kör edici ışıkların ve yanıp sönen kameraların altında beni örtüyor ve Iris'in hala burada olup olmadığını merak ediyorum. Oyunu görüp görmediğini. Caleb bunu beni uyarmak için yaptı ama umarım Iris de bunu bir uyarı olarak algılar.

16

IRIS

OH. Aman Tanrım. Tanrım.

Kirli oyun.

Bu iki kelime bir spekülasyon ve inançsızlık fısıltısı olarak başlıyor, ama etrafımdaki herkes Caleb'ın yaptığı şeyin kirli bir oyun olduğunu söyleyene kadar daha yüksek ve daha kesin hale geliyor. Sarsılmış bir halde August'u sedyeyle yerden kaldırmalarını izliyorum. Misafir takım tünelinin karanlığı tarafından yutulduktan sonra gözlerimi tekrar sahaya çeviriyorum. Caleb bana bakıyor ve gözlerinde gizlediği öfke, kötü niyet tüm çıplaklığıyla ortaya çıkıyor. Nefesimi rehin alıyor. Bir an için onu tanıyamıyorum bile ve az önce yaptığı şeyin benimle ilgili olduğunu biliyorum. Benimle ve August'la ilgili.

August harika bir performans sergileyerek kişisel puan rekorunu kırdı ama bunun bedeli ne oldu? Sakatlığının ciddi olduğu açık ama ne kadar ciddi? Sezonun geri kalanını kaçıracak mı? Kariyerini bitirebilir mi?

Benim hatam mı?

Ramone'a "Gitmeye hazırım" dedim.

Kaşlarını hızlı ve sert bir şekilde çatıyor ve beni zerre kadar korkutmuyor. "Ama Bay Bradley onunla buluşmamızı istedi-"

"Eve geldiğinde Bay Bradley'i göreceğim." Sarai omzumda uyurken ayağa kalktım. "Benimle arabaya kadar yürüyebilirsin ya da kendim giderim. Tek seçeneğim bunlar."

Tereddüt ediyor, sahaya bakıyor. Gözlerini hala beni izleyen Caleb'a doğru takip ediyorum. Ramone'un beni takip ettiğinden emin olmak için arkama bakmadan sıraya doğru ilerliyorum. Arkamdan attığı adımların hızlı gümbürtüsü geldiğini doğruluyor.

"Bayan DuPree." Dirseğimi tuttu ve bana baktı. "Size arabanıza kadar eşlik edeceğim ve sizi evinize bırakacağım."

"Bak, ihtiyacım yok-"

"Israr ediyorum." Parmakları kemiklerimin etrafında acıya yakın bir noktaya kadar geriliyor.

"Bırak beni." Dirseğimden onun amansız yüz ifadesine doğru bir bakış fırlattım. "Yoksa polislere bağırırım."

Parmakları hemen düşüyor, ama cüssesi hâlâ beni sıkıştırıyor ve Sarai'yi daha sıkı kavrıyorum. Koruma olması gereken şey şimdi esir alma gibi geliyor. Çıkışa, arabamın park edildiği özel garaja doğru işaret ediyor.

O sormadan, Caleb'in bana verdiği G-Serisi Mercedes SUV'un direksiyonuna geçmesine izin verdim ve Sarai'yi araba koltuğuna bağlayarak arkaya tırmandım. Ramone'a tek kelime etmedim, o da bana tek kelime etmedi ama bir şeyler değişti, sadece Ramone ile benim aramda değil, Caleb ile benim aramda da. O kirli oyun bir savaş eylemiydi, August'a sıktığı bir kurşundu, ama beni de vurdu. Kalbimin tam ortasından geçti ve August'un bu gece kaybetmiş olabileceği her şey için acı çekiyorum.

Telefonumu çıkarıp Google'da sakatlığıyla ilgili son durumu kontrol ediyorum. Zaten bildiğimden daha fazla bir şey yok, testler için hastaneye götürdükleri dışında. Çaylak sezonunda sadece birkaç maç kaldı ve bu oldu.

Benim yüzümden mi?

Suçluluk duygusuyla boğuluyorum ve şehrin caddelerinde ilerlerken ufuk çizgisinin parlak ışıkları gözyaşlarımın arasında bulanıklaşıyor. Garaja girer girmez Sarai'yi çözüp kapıya doğru ilerliyorum. Ramone zaten orada, kapıyı benim için açık tutuyor. Ona bakmıyorum bile, aceleyle içeri girip bebek odasına çıkıyorum, onu beşiğine yatırıyorum ve monitörünün açık olduğundan emin oluyorum.

Yatak odamızda şöminenin üzerindeki duvarın içine yerleştirilmiş dev televizyonu açıyorum. SportsCo'nun en popüler sunucularından biri olan Avery Hughes, sahadaki bir muhabirle bölünmüş bir ekranı paylaşıyor.

"Bize ne anlatabilirsin, John?" Avery soruyor. "August West'ten haber var mı?"

"O içeride." John başparmağıyla omzunun üzerinden arkasındaki hastaneyi işaret ediyor. "Tek duyduğumuz, yaralanmanın boyutunu ölçmek için testler yaptıkları. Oldukça kötü görünüyordu ama sonuçlar gelene kadar bilemeyeceğiz."

Kamera dışındaki küçük bir kargaşa John'un dikkatini bir an için dağıtır ve sonra dikkatini tekrar Avery'ye yöneltir.

"Elimizde bir şey olabilir." Kameramana kendisini takip etmesini işaret ediyor. "Ben MacKenzie Decker, San Diego Waves basketbol operasyonları başkanı."

Hastane girişinde toplanan gazeteciler Decker'ın ilerleyişini yavaşlatıyor, mikrofonlar, kayıt cihazları ve merakla etrafında kümeleniyorlar.

"Bize ne söyleyebilirsin Deck?" diye bağırıyor bir muhabir. "August sezonun geri kalanında oynamayacak mı?"

"Yaran ne kadar kötü?" diye sorar bir başkası, o cevap vermeye vakit bulamadan.

"Bacağı kırıldı mı?" Decker'a yöneltilen bu soru yakışıklı yüzün kaşlarını hızlıca çatmasına neden olur.

"Ben basketbol oynadım, beyzbol değil, çocuklar," diyor Deck, sorularını yanıtlamak için durduğunda, ağzının bir tarafında gergin bir gülümseme beliriyor. "Bu hızlı topları bana atıp duruyorsunuz. Bir tanesine cevap vermem için bana bir şans verin."

Muhabirlerden birkaçı kıkırdıyor ama kimse kıpırdamıyor, sorularına yanıt bekliyorlar.

"Sakatlığın ne kadar ciddi olduğunu söylemek için henüz çok erken," diye devam ediyor Deck, gözleri yüzüne yerleşen gülümsemeden daha ciddi. "Önlem olarak August'un muhtemelen sezonun son birkaç maçına dönmeyeceğini söyleyebiliriz ki bu zor bir durum. Herkes onun hayatta bir kez görülebilecek bir oyuncu olduğunu biliyor. İyi olacağından hiç şüphem yok." Onların yanından geçip hastane girişine bakıyor. "Şimdi içeri girip oğlumuzu kontrol etsem iyi olacak." Takip eden soruları duymazdan gelerek el sallıyor ve içeri doğru ilerliyor.

Kamera Avery'ye geri döndüğünde, onu korumasız bir anında yakalıyor ve güzel yüzünü gerçek bir endişe gölgeliyor. Aylardır MacKenzie Decker ile çıktıkları söyleniyordu. August'u şahsen tanıyıp tanımadığını merak ediyorum. Yüz ifadesi kesinlikle profesyonellik sınırlarını aşıyor.

Kameraya bakıyor, kendini toparlıyor ve muhabir maskesini tekrar takıyor. "Bizi haberdar et, John. Şimdi, sanırım sahanın diğer tarafından bir yorumumuz var. Ligde Caleb Bradley'nin kirli bir oyun oynadığına dair spekülasyonlar neredeyse West sahaya çıkmadan önce başladı. Sanırım Stingers'ın soyunma odasından bu konuda bazı sesler duyduk."

Caleb'in yüzü ekranda belirir; dolabının yanında durup deri ceketini alırken yüzünde endişeli ve pişman bir ifade vardır. Saçları duştan çıktığı için hâlâ nemli.

"Bunun olduğu için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam." Yutkunmakta zorlanıyormuş gibi yutkunuyor, gözleri mavi, kötülükten arınmış ve temiz. "August ve ben çocukluğumuzdan beri birlikte oynuyoruz ve tabii ki aramızda dostça bir rekabet var. Sahada birbirimizin en iyi yönlerini ortaya çıkarıyoruz. Onun oyununa saygı duyuyorum ve o harika bir adam. Bunun kirli bir oyun olduğunu kesinlikle reddediyorum. Ben asla böyle bir şey yapmam ve bence itibarım her şeyi açıklıyor." Yere bakıyor, başını sallıyor ve bir elini yakasında kıvrılan sarı saçlarında gezdiriyor.

"Dualarımda o var ve umarım iyi olur." Ceketini güçlü omuzlarına kaydırıyor ve ciddiyetle etrafını saran gazetecilere bakıyor. "İzninizle, eve, nişanlıma ve küçük kızıma gitmem gerekiyor."

Nişanlın mı?

Nişanlı değiliz ve o da bunu hiçbir zaman açıkça söylemedi.

Evet, kesinlikle bir şeyler değişti. Yatağımızın kenarına oturup eve gelmesini bekliyorum ki tüm bunların ne anlama geldiğini öğrenebileyim.

17

AĞUSTOS

"SENI APTAL OROSPU ÇOCUĞU."

Decker'ın öfkesi neredeyse bacağım kadar acıtıyor. Daha arenadan çıkmadan bana ağrı kesici verdiler, bu yüzden kör edici ağrı kalıcı bir zonklamaya dönüştü. İlaçlar aklımı başımdan alırken Decker'ın sözlerine odaklanmakta zorlanıyorum.

"Sana söylemiştim West," diyor Decker, burun deliklerini açarak derin bir nefes alıyor. "Bradley'le ilgili bu bok hakkında seni uyarmıştım."

Ben konuşmam. Her şeyi berbat ettim ve buna katlanmak zorundayım.

"Maçı kazandığımızda ve sana son dakikaya kadar oturmanı tavsiye ettiğimde ne yaptın?" Decker retorik olarak soruyor. "Daha büyük penisin olduğunu kanıtlamak için Caleb'in etrafına işemen mi gerekiyordu?"

Annem köşeden boğazını temizliyor.

Decker yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim hanımefendi."

"Sorun değil," diyor annem. "Ama belki suçlamalarını oğlumun dayanılmaz acılar içinde olmadığı ve cerrahın gelmesini beklediği zamana saklayabilirsin."

"Evet, hanımefendi." Decker ona hürmeten başını öne eğdi. "Haklısınız. Sadece biraz hayal kırıklığına uğradım."

"Anlıyorum. Hepimiz anlıyoruz ama August'un iyileşmesi benim için öncelikli ve önemsediğim tek şey," diyor annem sessizce. "Şimdi ikinizi yalnız bırakayım. Kocam yolda. Onu karşılamaya gideceğim."

Kapı arkasından kapanıyor ve Decker bana dönüp bakıyor.

"O haklı ve ben üzgünüm." Bana bakışında hayal kırıklığı ve öfke çarpışıyor. "Senin için üzülüyorum ama aynı zamanda

sen."

"Kendime kızdığım kadar değil." Yumruğumla yatağa vuruyor, kendi umursamazlığıma karşı başımı sallıyorum.

Kapı açılır ve ortopedi cerrahı Dr. Clive içeri girer.

"Nasıl hissediyorsun August?" diye soruyor, elindeki dosyaya bakarak.

"Uçurtma gibi uçuyorum. Bana biraz ağrı kesici verdiler." Ağır bir iç çekiyorum ve bacağımdaki ağrı iğneleriyle irkiliyorum. "Ama hâlâ biraz acıyor. Cehennem."

"Neye bakıyoruz, Doktor?" Decker duvara yaslanır ve ellerini ceplerine sokar.

Dr. Clive'ın kaşları gözlüklerinin gümüş çerçevelerinin üzerinden kalkıyor. Bacağımdan çıkan kemik bana bunun iyi bir şey olamayacağını söylemediyse bile, dudaklarının kıvrılması ve gözlerindeki isteksizlik bunu söylüyor.

"Bileşik kırığın var, August." Duvara doğru ilerliyor, monte edilmiş röntgen monitörüne bir film yerleştiriyor ve görüntüyü işaret ediyor. "Tibia ve fibuladaki şuradaki ve şuradaki kırığı görüyor musun? İyi haber şu ki kırık temiz. Sinirlerde, tendonlarda ya da bağlarda hasar yok."

"Neden ben de kötü haberler varmış gibi hissediyorum?" Dikkatimi vermem gerekiyor ama ilaçlar ve onlara rağmen devam eden acı arasında odaklanmak zor.

Dr. Clive, "Hemen ameliyat için hazırlıklara başlamamız gerekiyor," diyor. "Kemik deriden kırılmış ve havaya maruz kalmış. Enfeksiyon riski var. Kaval kemiğine derhal intramedüller rodding yapmamız gerekiyor. Kaval kemiğinin ortasına bir titanyum çubuk yerleştireceğiz ve ardından çubuk ile kırık bölgesinin üstündeki ve altındaki kemik arasına küçük vidalarla daha da stabilize edeceğiz."

"Bir çubuk mu?" Başımı yastığa yaslıyorum. "Bu sonsuza dek bende mi kalacak?" "Evet, korkarım öyle." Dr. Clive'ın ağzındaki acımasız çizgi biraz. "Bunu başka bir kemik gibi düşünün, ama asla kırılmayacak bir kemik."

"Bunun iyileşme durumu nasıl, Doktor?" Decker soruyor. Dr. Clive'ın konuştuğu her kelimede kaşları daha da çatılıyor.

"İyimser olmak gerekirse, böyle bir olaydan sonra tam rekabetçi basketbola dönmek altı ila on iki ay sürebilir." Görüntüleri indiriyor ve dosyaya geri koyuyor. "Ağustos ayında yaklaşık iki ay Aircast'te kalacaksın. Ve tabii ki oradan sonra agresif bir rehabilitasyon süreci. Çoğu sporcu sakatlık öncesi seviyelerine dönebilir. Sadece çok zaman ve sıkı çalışma gerekiyor."

"Ne pahasına olursa olsun rehabilitasyona hazır olacağım," diye doktoru ama daha çok Decker'ı temin ediyorum. Benim için endişelendiğini biliyorum ama basketbol bir iş ve ben de takımın çok para yatırdığı bir metayım.

Dr. Clive kapıya doğru yürürken, "Ameliyatı geride bırakalım, sonra rehabilitasyon hakkında konuşabiliriz," diyor. "Ben hazırlanmaya gidiyorum. Yirmi dakika kadar sonra sizi almaya geleceğiz."

Prognoz düşündüğümden daha iyi ama yine de kendimi aptal gibi hissediyorum. O son dakikayı geri alabilseydim, galibiyeti Caleb'ın yüzüne vurmayı tekrar düşünebilseydim, yapardım.

"Bak, Deck, özür dilerim." Utancımı ve pişmanlığımı bastırıyorum. "Aptalca olduğunu biliyorum. Ben sadece ..."

Ne diyebilirim ki? Caleb istediğim kıza sahip mi? Başka bir adamla yaşayan, onun bebeğini doğurmuş ve beni çoktan reddetmiş bir kadın için otuz milyon dolarlık bir anlaşmayı tehlikeye mi attım? Sadece dört kez gördüğüm bir kadın için mi? Eğer Iris'i bir daha görürsem, diğer tarafa yürüyeceğim.

Kimi kandırıyorum ki? Iris'le bu gece paylaştığımız o yüklü anda, gözümü bile kaçıramadım. Ondan uzaklaşabileceğimi düşündüren ne?

Bu da beni sayamayacağım kadar çok kez aptal durumuna düşürüyor.

"Sadece ameliyatı atlatmak için endişelen." Decker bariz endişesine rağmen yarım ağızla sırıtmaya zorluyor. "Biraz daha iyi dayanabildiğinde sana yeni bir tane yapacağım."

Kapı açılıyor, annem ve Matt içeri giriyor, yanlarında üvey kardeşim de var. Uzun boylu ve sarışın, Matt'in tıpatıp aynısı.

"Hey, burada olamazsın Foster," diyor Deck ona sertçe. "Ajanların etrafı koklamasına ihtiyacımız yok. İçeri nasıl girdiğinden bile emin değilim. Sadece ekip ve aile."

Bağlantımızı gizli tutmaya o kadar dikkat ettik ki Decker'ın bile bilmediğini unuttum.

"Sorun yok Deck," diyorum ona. "O aileden biri. Jared benim üvey kardeşim."

18

IRIS

Caleb yatak odamıza girer girmez ayağa kalkıyorum. Yanıma gelip yanağıma bir öpücük kondurmadan önce birkaç dakika temkinli bir sessizlik içinde birbirimizi izliyoruz. Ona ters ters bakarak geri çekiliyorum. "Yapma, Caleb."

Omuz silkip ceketini çıkararak dolaba doğru yürümeden önce kaşları gözlerindeki sert mizahın üzerine yaylanıyor. Onu yakından takip ediyorum, bu işi çözmeye kararlıyım.

"Bu gece ne oldu?" Soruyorum, sesim kırılgan.

"Ne neydi?" diye soruyor, biraz fazla rahat, fazla kolay, ama omuzları gömleğinin ince pamuğunun altında gergin.

"Ağustos."

İsmini duyunca Caleb dolap aynasında gözlerimle karşılaşıyor. Küçümsüyor ve nefes nefese kalıyor. "Oh, onun küçük düşüşünü mü kastediyorsun?"

"Küçük düşüş?" Önünde durmak için yürüyorum, yukarı bakıyorum ve yüzünü inceliyorum. "Kariyeri sona erebilir Caleb. Bunu neden yapasın ki?"

Gözleri buz gibi soğuk mavi. "Peki beni tam olarak neyle suçluyorsun, Iris?"

"Bu kirli bir oyundu."

Elinin tersi ağzıma çarpıyor ve diğer tüm kelimeleri boğazımdan aşağı itiyor. Tökezledim. Sırtım aynaya çarpıyor ve omzumdan acı fışkırıyor.

Yüzüme hiç vurulmadı. Annem beni disipline etme zahmetine girmedi. Zaman zaman erkeklerin ona ve teyzeme vurduğunu görsem de, hiçbir erkek bana vurmadı, bu yüzden bilmiyordum. İlk vuruşun, şiddete vaftiz olmanın sadece bedeni acıtmadığını bilemezdim. Ruhu ürkütür.

Kırık bir kalp atışı süresince ona bakıyorum. Her his ve duygu -acı, öfke, korku, panik- dişlerimin sızısına ve dudaklarımın zonklamasına dönüşüyor. Ağzıma dokunuyorum, kan lekesini hissediyorum ama tekrar saldırır diye gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Şokun etkisi geçtikçe parmaklarım seğiriyor, her kasım karşılık vermek için can atıyor ama yapamayacağımı bilecek kadar aklım başımda. Lotus, Caleb'in ruhunda bir gölge gördüğünü söylemişti. Ben de bir yılan görüyorum; beni zorlukla ezen, yağsız kaslardan oluşan bir boa yılanı.

"Özür dilerim, bebeğim." Pişman görünüyor. "Beni kirli bir oyunla suçladığın için çok üzgündüm. İçgüdüseldi. Bir daha olmayacak."

Bana doğru adım atıyor, eli yüzüme uzanıyor.

Elim başka bir darbeyi savuşturmak için havaya kalkıyor. Kaşlarını çatıyor ve bir adım daha atarak beni ayna ile devasa gövdesi arasına hapsediyor. Konuşabilmek için korkumu ve şokumu yutuyorum. "Bunu yaparsan ne olacağını sana söylemiştim Caleb." Sesim güçlü çıkıyor ama vücudumdaki her hücre titriyor. Dayanmak zorundayım çünkü en ufak bir zayıflığımdan yararlanacağını biliyorum.

Sözlerim havaya karışır karışmaz taktiksel bir hata yaptığımı anlıyorum. Sahte pişmanlık, fırındaki plastik bir maske gibi eriyor. Ve ateşin içinden gerçek yüzü beliriyor, çelik gibi.

"Oh, şimdi hatırladım." Kollarını göğsünün genişliği boyunca kavuşturuyor. "Sana vurursam kızımla birlikte gitmenle ilgili bir şey ve seni bulmaya çalışırken iyi şanslar. Doğru anlamış mıyım, Iris?"

"Ben gidiyorum." Aynadan uzaklaşıyorum, sırtım dik ve adımlarım kendinden emin, damarlarımdaki kan titriyor olsa da. Benim iki katım büyüklüğünde. Dudaklarıma vurduğu elinin gücü hâlâ acıtıyor.

Acıyı görmezden geliyorum ve Sarai ile beni bu evden sağ salim çıkarmaya odaklanıyorum. Bir gece çantası alıp içine birkaç parça giysi atıyorum, bir çift Chucks'ı da içine sokarken ona bakmıyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Sözlerinin arasından kahkahalar yükseliyor. Cevap verme zahmetine girmeden, çantamı kaptığım gibi hızla yatak odasına doğru yürüyorum. Koridorun sonundaki çocuk odasına sessizce ilerliyorum ve duvarındaki yarı aydınlık apliklerin soluk ışığında Sarai için gerekli eşyaları ve birkaç kıyafet alıyorum. Onu dikkatlice kucağıma alıyorum, dua ediyorum ki Uyan.

Koridora adım attığımda Caleb orada, merdiven tırabzanına yaslanmıştı.

"Gerçekten beni terk etmene izin vereceğimi mi düşünüyorsun?" Kıkırdıyor, başını sallıyor.

"Velayeti tartışabiliriz," diye cevap veriyorum duygusuzca. "Ama bu iş bitti. Biz bittik, Caleb."

Zalim eğlence, geriye kalan tek şey zalimlik olana kadar kaybolur.

"Beni terk etmeye çalış." Sözleri çivilerle sarılmış ve uyarılarla ağırlaşmış. Gözlerinin koyu merkezleri, irisleri cam kırıkları gibi. "Denediğini görmek istiyorum."

Bunun ne anlama geldiğini düşünmek için duraklamıyorum, merdivenlerden aşağı koşuyorum. Antrede donup kalıyorum, Ramone'un hâlâ burada olduğunu ve sanki bir yönlendirme bekliyormuş gibi durduğunu görünce şaşırıyorum. Merdiven boşluğundan yukarı, sahanlıktan beni izleyen Caleb'a bakıyor. Caleb'ın başını bir kez salladığını görmek için yukarı bakıyorum. Ramone geri adım attı. Garaja doğru koşuyorum, kalbim bir tilki avındaymışım da peşime köpekler takılmış gibi çarpıyor, ama kimse beni takip etmiyor.

Sarai'yi araba koltuğuna oturtuyorum, kıpırdamamasına bile şaşırıyorum ve çantalarımızı arabamın arkasına yerleştiriyorum, bu sırada garaj kapısına kaçamak bakışlar atıyorum. Hareket yok.

Arabayı çalıştırıp yola çıkıyorum, dairesel garaj yolunu dönüyorum ve yola çıkar çıkmaz gaza basıyorum. Birkaç saniyede bir dikiz aynamı kontrol ediyorum, Caleb'ın beni takip ettiğinden eminim ama arkamda ışık yok. Sesindeki soğuk kesinlik beni rahatsız ediyor. Sanki kaçamayacağımdan çok eminmiş gibi. Ağrıyan dudaklarım acıyla çarpık, rahatlamış bir gülümsemeye dönüşüyor. Omuzlarımdan bir ton yükü silkeliyorum ve başımı koltuk başlığının tereyağlı derisine yaslıyorum. Uzun zamandır aramızdaki şeyler yolunda gitmiyordu ama bu kadar kötüye gideceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bana vurdu.

Hâlâ içim sızlıyor ve elinin arkasında vücudunun tüm gücüyle ağzıma vurduğu yer ağrıyor. Evden çıkmanın ötesinde bir şey düşünmemiştim ama çok geç oldu. Bu gece için bir oda bulacağım ve yarın yeni bir başlangıç yapacağım.

Otoyolun dışındaki Holiday Inn'in otoparkına giriyorum. Caleb'ın bizim için her zaman ayırdığı pahalı otellerden değil ama daha önce hiç umursamamıştım, bu gece de umursamıyorum. Aklımdaki tek lüks özgürlüğüm.

Kendi çantamı ve Sarai'ninkini alıp onu battaniyeye sarıp göğsüme yaslayarak park ediyorum. Her şeyi kollarımda hokkabazlık yaparak, onu uyandırmadan kapıyı açmak için mücadele ediyorum.

"Bu gece için bir odaya ihtiyacım var, lütfen," diye fısıldıyorum resepsiyon görevlisine. Sarai'nin tüm bu çile boyunca uyumasını çok isterdim.

"Elbette." Genç adamın gözleri kısılıyor ve profesyonel tavrını bir gülümseme kırıyor. "Seni tanıyorum."

"Affedersiniz?" Sarai'nin küçük poposunu okşayarak temkinli bir şekilde soruyorum.

"Şey, seni *tanımıyorum*." Kredi kartımı alırken neredeyse utangaç bir gülümseme sunuyor. "Seni ve bebeğini bu gece televizyonda gördüm."

Jumbotron.

Yirmi bin kişilik bir arenada, August ve ben bir elektrik balonunun içinde yalnızmışız gibi hissettiğim anları hatırlamadan beyaz perdede olmayı düşünemiyorum. Onunla geçirdiğim her an zihnimde canlandı ve her birine değer verdim. Nazik, komik, düşünceli adam, sahadaki vahşi rakiple çelişkili görünmeliydi ama öyle değildi. Tüm farklı parçalar, umutsuzca daha iyi tanımak istediğim bu adamı oluşturmak için rahatça ve doğru bir şekilde oturdu.

Ve belki şimdi yaparım.

Kötü bir zamanlama ama en azından Caleb'la aramızdaki *şeylerin* bitmesiyle August'la bir *şeyler* olacağını kendime itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Ben peşine düşmesem bile, o düşecek. Bu bilgi içimde küçük bir heyecan yaratıyor.

"Hanımefendi, kartınız reddedildi." Bu garip cümle beni düşüncelerimden kopardı.

"Ah. Özür dilerim." İki parmağının arasında uzattığı siyah karttan yüzündeki çatık kaşlara bakıyorum. "Emin misiniz? Bunun bir sınırı yok."

"Doğru. Bu bir Siyah kart, ama ..." Tereddüt ediyor, gözleri spekülatif. "Bu kartın çalıntı olduğu bildirildi."

"Çalındı mı?" Bu kelime sessiz lobide yüksek sesle ve sert bir şekilde duyuluyor ve masanın diğer ucunda check-in yapan iki kişinin dikkatini çekiyor.

"Bu imkânsız," diyorum daha yumuşak bir sesle.

"Bu kartı kullanamayız." Sesi sertleşiyor. "Deneyebileceğimiz başka bir kartınız var mı?"

"Ah, evet." Cüzdanıma uzandım ve ona banka kartımı uzattım. "Al bakalım. Bunun iyi olduğunu biliyorum. Diğerini anlamak için aramam gerekecek."

Kaşları çatıldığında ve bana şüpheyle baktığında sözlerim yarım kalıyor. "Bu da çalışmıyor."

"Bu doğru olamaz çünkü ben ..."

Bu kartların ikisi de bana ait ve yüzlerce kez kullanmış olmama rağmen teknik olarak Caleb'in adına. Caleb'ın hesapları. Uzun farlarla peşimde olmayabilir ama yine de beni kovalıyor.

Kartımı geri istemek için elimi uzattım. Sanki ayrıntılı bir dolandırıcılık operasyonu yürütüyormuşum gibi isteksizce kartı bana veriyor.

"Bir yanlış anlaşılma var," diye onu temin ediyorum. "Nakit mi alıyorsunuz?"

Başını sallıyor ama hâlâ şüpheli görünüyor. Cüzdanımın bölmelerini karıştırıp nakit para arıyorum.

Lanet olsun. Nacho ve park yeri paramın çoğunu aldı. Sadece tek bir on dolarlık banknot görüyorum.

Bir oda tutacak kadar param yok ve annemin Atlanta'daki evine ya da Lotus'un New York'taki evine gidecek kadar benzinim de yok. Eğer konuşuyor olsaydık, ki konuşmuyoruz. Oradaki yeni adresini bile bilmiyorum.

Görevli polisleri arayıp aramayacağına ya da beni dışarı atıp atmayacağına karar verirken burada öylece duramam. Gözlerini kaçırıyorum, Sarai'yi kucağıma alıyorum ve arabaya doğru yürüyorum. Çantam, gece çantam ve Sarai'nin bez çantası bana ağırlık yapıyor ama durumumun gerçekliği kadar değil. Caleb kartlarımı kapattı. Gecenin bir yarısı kızıyla dışarıda olduğumu bildiği için kartlarımı kapattı. Belki sabaha kadar beklemeliydim ama ondan uzaklaşmak acildi. Gözlerindeki bir şey bana yapabiliyorken kaçmamı söylüyordu.

Nereye gideceğimden ve ne yapabileceğimden emin olmadan amaçsızca araba sürerken, yanıp sönen mavi ışıklar ve polis sireninin "bip" sesi dikkatimi çekiyor. Bir an için kimi takip ettiklerini merak ediyorum ama yoldaki tek kişi benim.

Lanet olsun. O mavi ışıklar benim için. Hayatımı sikeyim. Bu gece daha kötü olabilir mi?

Kalbim küt küt atarken, kenara çekiyorum. Dikkatim dağılmıştı, belki de hız *yapıyordum*. Camımı açtım, yüzümde trafik durdurmalarında takındığım kendini küçümseyen gülümseme vardı.

"Memur bey, özür dilerim-"

"Arabadan inin hanımefendi." Kısaltılmış sözleri beni şaşırttı.

"Ne? Hız mı yapıyordum? Bozuk bir stop lambası mı? Neler oluyor?"

Hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyordum ki iki polis arabası daha yanaştı, ışıklar yanıp sönüyordu ve polisler sanki burası *Amerika'nın En*

Aranıyor.

"Bu araç ve plakası çalıntı olduğu bildirilen bir arabanın tarifine uyuyor." Memur arka koltuğa bakar. "Ve bir çocuk kaçırma olayında rapor edilmiş."

"Kaçırılma mı?" Kelime ağzımdan bir roket gibi fırlıyor. Öfke ellerimi sıkı toplar halinde sıkıyor. "Ne haltlar dönüyor burada? Kızım güvende, arka koltukta uyuyor."

"Hanımefendi, lütfen ellerinizi kaldırarak araçtan inin."

Birkaç saniye daha ona bakakaldım, bunun yasal olup olmadığından bile emin değildim. Gece vakti karanlık ve ıssız bir yolda arabamdan inmem gerektiğinden bile emin değilim. Kendimi sersemlikten kurtarmak için torpido gözüne uzandım.

"Hanımefendi," diye tersledi, gözleri yolcu koltuğuna uzattığım koluma kaydı.

"Sadece ehliyet ve ruhsat alıyorum," diye onu temin ediyorum. Evrakları uzatıyorum ve el fenerini belgelerin üzerinde parlatmasını izliyorum.

"Kayıtlarda Caleb Bradley yazıyor." Kapıya vuruyor. "Araçtan inin lütfen."

Bu bir kabus. Diğer iki polis memuru yaklaşıyor, içlerinden biri omzundaki dahili telefonla konuşuyor. Lastik gibi bacaklarımla cipten inip ellerimi kaldırarak yere uzanıyorum.

"Korkunç bir yanlış anlaşılma oldu." Sesimin titremesini durdurmaya çalışıyorum. Korku boğazımı kaplıyor. Üç adamla birlikte karanlık bir yoldayım. Polisler, evet, ama yine de adamlar. "Dediğim gibi, arka koltukta oturan benim kızım ve bu benim arabam."

"Ama kayıt-"

"Caleb Bradly benim erkek arkadaşım," diyorum aceleyle. "Bu arabayı aylar önce bana o verdi. Bebek bizim kızımız. Söylediklerimi doğrulamanın bir düzine yolu var."

"Hanımefendi, şüpheli çocuk kaçırma vakalarında," diyor diğer memurlardan biri, "çocuğu korumak zorundayız. Korkarım sizi gözaltına almamız gerekecek."

"Cehenneme kadar yolun var!" Geri çekiliyorum, baldırlarım arabanın yürüyen aksamına çarpıyor. "Kızım-"

Memur, "Babasıyla çoktan iletişime geçtik," diyor. "Şu anda yolda."

"Yolda mı?" Hırladım. "Yolda olabilir ama kızımı hiçbir yere götürmeyecek."

Polis beni çeviriyor ve bileklerime kelepçeleri geçirirken vücudum arabaya doğru düzleşiyor. Kelepçelerin tıkırtısı içimdeki paniği tetikliyor.

Sarai'yi nereye götürecekler? Ona ne olacak?

Omuzlarımı bükerek ve ayaklarımı geriye atarak demir halkalara karşı zorlanıyorum.

"Ouch." Memur nefesinin altında küfrediyor. "Bakın bayan, hırsızlık ve adam kaçırma suçlarına tutuklanmaya direnme ve memura saldırma suçlarını da eklemeye çok yaklaştınız."

"Ben hiçbir şey yapmadım." Sesim titriyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Aman Tanrım. Beni dinlemek zorundasın. O benim bebeğim. Onu ben almadım! O benim bebeğim. Lütfen onu almayın. Lütfen sadece beni dinle."

Hıçkırıklar omuzlarımı sarsıyor. Hayal kırıklığı, öfke ve korku kanıma bir kibrit çakıyor ve kalbimi hızlandırıyor. Alnımı, geride bırakmayı hiç düşünmediğim pahalı arabanın soğuk metaline dayıyorum. Kredi kartları, araba, para, bana verdiği her şey hücremde beni hapseden birer parmaklık.

Başka bir arabanın kapısı çarptı ve başımı çevirdim. Karanlıkta Caleb'ın geniş omuzları etrafımı saran küçük erkek çemberini yarıyor.

"Sarai nerede?" diye soruyor, sesi ve yüzü panik içinde. "Ona zarar verdi mi?"

Karnımda bir hırıltı gümbürdüyor ve boğazımdan fışkırıyor. Kollarım arkamdan kelepçeli olsa bile kendimi ona doğru fırlatıyorum.

"Seni piç!" Ellerim arkamda, göğsüne kafa atıyorum ve bacaklarını tekmeliyorum. "Ne yaptın sen?"

Yükselen sesim gece gökyüzünde yankılanıyor, ormandaki bir çığlık gibi etrafımızda yankılanıyor.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye soruyor kendisine en yakın memura. "Doktorun verdiği ilaçları almayı bıraktığından beri haftalardır böyle."

"Orospu çocuğu!" Kelime göğsümü tırmalayarak dudaklarımdan döküldü.

"Bana inanmıyor musunuz?" diye sorar memura. "Bu benim arabam, o kullanıyor. Söylediklerimin doğru olduğunu kanıtlayacak bir şey bulmak için içeriye uzanacağım."

Bir an için uzaklaşıyor ama çantamla geri dönüyor. Küçük haplardan oluşan bir şişe uzattığında kalbim göğsümde duracak gibi oluyor.

"Gördünüz mü?" Memurlardan birine uzatıyor. "Adı tam burada. Bu hapları almayı bıraktığından beri, o-"

"Seni öldüreceğim!" Kelimeler benden itici bir güçle fırladı. "Seni yalancı orospu çocuğu." Tekrar ileri atıldım ama Caleb'a çarpamadan polis beni yakaladı.

"Size söz veriyorum, memur beyler," diyor Caleb, "o her zaman böyle değil. İlaçlarını aldığında bambaşka bir kadın oluyor ama kızımı alıp gittiğinde neden endişelendiğimi anlayabilirsiniz. Dengesiz bir durumda ve bebeğimizin güvenliğinden endişe ettim."

"Onun güvenliği mi?" Göğsümden hıçkırıklı bir kahkaha yükseliyor. "*Bana* vurdu!" Omzumun üzerinden bana en yakın olan memura yalvararak bakıyorum. "Bana inanmak zorundasınız," diye mırıldanıyorum. "Beni terk ettim çünkü o bana vurdu."

"Oh, sana vurdum mu?" Caleb araya giriyor. "Nerene? Sende bir çizik bile göremiyorum."

Aldığı darbeden dolayı hâlâ ağrıyan dudaklarım titriyor. "Ağzıma vurdu," diyorum memura, sesim çaresiz. "Lütfen bebeğimi almasına izin vermeyin. Oh, Tanrım. Lütfen dinleyin. Size yalvarıyorum."

Bir feryat havayı yarıyor.

"Sarai." Bakışlarım subayların arasında geziniyor. "Karnı aç. Onu beslemem gerek."

Dört çift göz tişörtümden süzülen göğüslerime dikiliyor. Bu dünyada penisi olan her canlıdan nefret ediyorum.

Caleb arka kapıyı açıyor ve küçük kızımı sevmek için içeri uzanıyor.

"Hayır." Başım öne eğiliyor ve tuzlu gözyaşları ağzımdaki belli belirsiz kesikleri yakıyor. "Onu almasına izin verme. Oh, Tanrım. Lütfen, hayır."

"Sorun yok. Baban burada." Caleb, Sarai'yi kollarının arasında zıplatırken gözleri şefkat doluydu.

"Memur beyler, benim kim olduğumu biliyor musunuz?" Caleb soruyor, kazanan gülümsemesi bembeyaz parlıyor.

Üç memur başlarını sallamadan önce birbirlerine bakarlar.

Bu gerçekleşiyor olamaz.

Yenilgi omuzlarımı çökertiyor ve subayın kollarında gevşiyorum.

"Caleb Bradley," diye konuşuyor içlerinden biri. "Bu akşamki maç için üzgünüm dostum. Zor bir mağlubiyetti."

"Hey, biraz kazanırsın, biraz kaybedersin." Caleb omuz silkiyor. "O zaman bunun benim çaylak sezonum olduğunu biliyorsun. Bizi gerçekten playofflara sokmak istiyorum."

Bir subay kaşlarını çatarak, "Geçen yıl onları kıl payı kaçırdık," diyor. "Seni askere aldığımızda çok sevinmiştim."

"Şimdiye kadar iyi bir sezon oldu." Caleb, Sarai'nin burnunu öpmek için eğiliyor, annelik hırıltım sessizlikte gürlediğinde başını kaldırıp bakıyor. "Ama ben ve nişanlım için zor oldu."

"Ben senin nişanlın değilim," diye tükürdüm. "Senin yüzüğünü *asla* takmayacağım, Caleb."

Gözlerini bana dikiyor ve dikkatle kontrol altında tuttuğu öfkesi bir saniyeliğine zincirinden kurtuluyor. Dişlerini gösteriyor ve bana elini sürerse, ağzıma inecek bir tokattan daha fazlasını yiyeceğimi biliyorum.

"Dediğim gibi, bizim için zor oldu," diye devam ediyor Caleb, bir nebze nezaketle. "Yeni bebek. Çaylak sezonu. Çok zorlandık ve sanırım nişanlım kötü bir gece geçirdi." Bu ifadeyi bizim ve polislerin oluşturduğu dar çemberde askıya alıyor ve her birinin gözlerinin içine bakmak için zaman ayırıyor. "Ama sanırım o ve ben bunu evde çözebiliriz."

Sert gözleri benimkileri delip geçiyor. "Ya da onu içeri alırsın, bebek de benimle eve gelir."

"Hayır." Gözyaşlarımda boğuluyorum. Gözlerimi Sarai'den alamıyorum, küçük ağzı kök salmış, göğsümü arıyor. Sızlanıyor, kolları kundaktan fırlıyor. Caleb onun parmaklarını yakalayıp ağzına götürüyor.

"Aç mısın bebeğim?" diye soruyor, sesi nazik ama yine de sinirlerimi bozuyor. "Seni buradan çıkaralım da annen karnını doyursun." "Emin misiniz Bay Bradley?" diye soruyor ikinci kaptan.

"Eğer ihtiyacımız olursa-"

"Haklı," diye araya giriyorum, ellerim ne pahasına olursa olsun kızımı ondan uzaklaştırmak için yanıp tutuşuyor. "Kötü bir gece geçirdim. Ben ..." Yalana yer açmak için gururumu ayaklar altına alıyorum. "Söylediği gibi ilaçlarımı almayı unuttum."

Caleb bana hoşgörüyle gülümsüyor.

"Görüyorsunuz ya, memur beyler," diyor. "Hepsi bir yanlış anlaşılma."

"Kaçırılma gibi bir suçlama söz konusuysa," diyor birinci subay, kelepçelerimi çözerken bile sesine ve yüz ifadesine rahatsızlık sinmiş bir şekilde, "yine de olayı belgelememiz gerekiyor."

"Elbette, belgeleyin." Caleb'ın bakışları benimle alay ediyor ve beni uyarıyor. "Anlıyorum ama bir daha böyle bir sorun yaşamayacağız, değil mi bebeğim?"

Bileklerimi ovuyorum ve hemen Caleb'in yanına geçiyorum. Sarai'ye uzanıyorum ama o gitmesine izin vermiyor. Birbirimizin bakışlarını tutuyoruz, kazanmak için doğru zamanı beklemem gereken sessiz bir irade savaşı.

Caleb sonunda Sarai'yi bırakıyor. Onu kendime çekiyorum, tatlı bebek kokusunu içime çekiyorum, gözyaşlarımı saklamak için burnumu saçlarına

gömüyorum.

"Ben sürerim." Caleb şoför kapısını açar.

"Peki ya senin araban?" diye soruyorum.

"Oh, o eve götürecek." Caleb birkaç metre ötedeki Ferrari'sine doğru başını sallıyor.

Ramone arabadan iniyor ve şoför tarafına doğru dönüyor. Karanlıkta bile soğuk bakışları giysilerime nüfuz ediyor ve tenimi nemli bırakıyor.

Caleb memurlara, "Iris'in bu geceki maçtaki dengesiz davranışlarını ilk fark eden korumamızdı," diyor ama gözleri benim üzerimde. Ramone'un bu oyunda onun müttefiki olduğunu anladığımdan emin olmak istiyor. "Günler önce endişeliydi ama bir şey söylemesi gerektiğinden emin değildi. Aslında sosyal hizmetleri aradı."

Sarai'yi araba koltuğuna bağlarken donup kalıyorum ve Caleb'in bakışlarını yakalamak için omzumun üzerinden bakıyorum.

"Elbette, ona bir daha bu şekilde müdahale etmemesini söyledim." Caleb'in sesi azarlayıcıdır. "Sarai için en iyisini yaptığını düşünüyordu ama nişanlıma bir açıklama yapması gerekecek."

Bu her saniye daha da kötüleşiyor. Caleb'ın söylediği her yalan bir deli gömleği gibi beni engelliyor, deli bir kadın gibi görünmeme neden oluyor.

Bundan nasıl kurtulacağım?

Arabaya tırmanıyorum ve ön camdan memurların Caleb'e imzalatmaya çalıştıklarını izliyorum.

Polisler gittikten sonra Ramone ve Caleb dışarıda konuşmaya başladılar. Muhtemelen Caleb yoldayken beni o evde en iyi nasıl rehin tutabileceklerini planlıyorlardı. Aramızda bir değişim hissettiğimi biliyordum ama hayatımın nasıl alt üst olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu geceki pembe dizinin ortasında, sıradan şeyler araya giriyor. Göğüslerim çok kötü ağrıyor, beslenmeyi kaçırdığım için sütle dolmuş. Sarai bana bakıyor-aç, tetikte, sabırsız. Göğsümü okşuyor, ağlamaya başlamadan önce iki saniyem olduğuna dair kesin bir işaret.

Onu içeri alıyorum, yüzü benimkinin küçük bir kopyası: talepkâr ve savunmasız. Tüm dünyam bir battaniyeye sarılmıştı. Mutlu bir şekilde emiyor ve başlangıçta ona, anneliğe duyduğum kızgınlık ve kafa karışıklığı duyguları şimdi tamamen yabancı. Onun eksen olmadığı zamanlardaki dünyamı zar zor hatırlıyorum. Kollarımdaki yumuşak ağırlığı bir zamanlar yük gibi geliyordu. Şimdi ise hak etmediğim bir ayrıcalık gibi geliyor. Bu küçük kız için benzinli tekerlekler üzerinde cehenneme gitmeye hazırım.

Yukarı bakıyorum ve şeytanı görüyorum.

Caleb arabanın kaputunda duruyor, yüzünün taş gibi hatları farlarla aydınlanıyor, gözleri küfürler yağdırıyor. Midem bulanıyor. Bu canavar içimdeydi.

Sürücü tarafındaki kapıyı açıyor ve arabanın içindeki ışıkta saçları ve altın rengi teni neredeyse melek gibi görünüyor ama gözleri şeytani. Sarai'yi beslememi izlerken bakışları aç ve sahiplenici bir hal alıyor. Zihnim bana işkence etmekten hoşlanıyor olmalı çünkü August'la konuşurken onu beslediğim All-Star maçına geri dönüyor. Belki de paralel bir evrende, hâlâ o odadayım, onun nezaketini içime çekiyorum ve bakışlarının arzusu altında kendimi seksi hissediyorum.

Caleb'in amansız profiline, ağzının zalim vaadine ve ellerinin direksiyonu sıkıca kavrayışına bakıyorum, sanki benim boynum olmasını diliyormuş gibi. Tek kelime konuşmuyoruz ama bu cezasız kalmayacak.

19

IRIS

"BURADA DEĞİL" diye mırıldanıyorum boş yatak odasına. Başucu çekmecemdeki rastgele eşyaları karıştırıyorum, hiçbiri günlüğüm değil. O günlüğümde annelikle ilgili çelişkili duygularımı, hamileliğime duyduğum kızgınlığı tamamen, utanç verici bir şekilde şeffaf bir şekilde anlatmıştım. Pek çok karanlık, yalnız günde duygularımı dökmek için boş sayfalara döndüm.

Ve burada değil.

Caleb günlüğümü mü aldı? O sezonun çalkantılarının kâğıt üzerinde ne kadar kötü göründüğünü biliyorum. Bırakın başka birinin yargısına maruz kalmasını, tek başıma okumaktan bile utanıyorum. Caleb'ın elinde, en savunmasız anlarım cephaneliğindeki bir başka silah.

"Bir şey mi arıyorsun?" Caleb kapıdan soruyor.

Cevap vermiyorum, yüzümü ona dönüyorum ve dizimle çekmeceyi kapatmaya çalışıyorum. Onu izliyorum ve bekliyorum.

"Bunu yapmamalıydın, Iris." Sesi sinir uçlarımı titretiyor. "Beni terk etmeye çalışmamalıydın."

"Bana başka seçenek bırakmadın." Yatağın kenarına oturdum, Sarai'nin karnını doyurup uyuduğu için rahatlamıştım, bu arada tüm bu yalanları nasıl çözeceğime ve bizi ondan nasıl uzaklaştırabileceğime odaklandım. "Bana vurursan ne olacağını sana söylemiştim."

"Sana vurdum çünkü bana hakaret ettin." Başını eğerek tam karşımda durdu. "Kirli bir oyun, ha? Eski dostum August'a karşı zaafın var gibi görünüyor."

Cevap vermiyorum, devam etmesini bekliyorum.

"Seni ona bakarken gördüm," diye fısıldıyor, gözlerinde buz parçaları. "Ben de onu sana bakarken gördüm."

"Hayır, hayal etmiş olmalısın." Bakışlarımı kucağımda kavuşturduğum ellerime indiriyorum. "Onu gerçekten çok az tanıyorum Caleb."

"Onu becermek istemen için tanıman gerekmiyor, değil mi?" Başımı kaldırdım. Gözlerinde sinsice dolaşan öfke, dayanıksız bir tasma üzerinde.

"Ama onu beceremezsin," diye tıslıyor Caleb. Beni kendine doğru çekerek başımın arkasını avuçluyor. Burunlarımızı ve alınlarımızı birbirine bastırıyor, nefesi dudaklarımın üzerinde dolaşıyor. "Sadece beni becerebilirsin."

Elini cebine atıyor ve küçük gümüş bir tabanca çıkarıyor. Onun bu yönünü hiç görmemiştim ve bu silahı da hiç görmemiştim. Farkında değildim. Bu hayatıma mal olabilir.

Silahı şakağıma dayadı. Korku, kaburgalarımın arkasındaki kalp atışlarımın felaketidir. Damarlarımdaki kaostur, kulaklarımda kükrer ve başıma hücum eder. Korku, bedenimi uyaran bir işaret ateşidir.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için silahı kullanıyor. "Bu kıyafetleri çıkarmanı istiyorum."

"Tanrım, Caleb, lütfen hayır," diye fısıldıyorum. "Bu şekilde olmaz."

"Seçeneklerin olduğunu mu sanıyorsun? Seçeneklerin?" Acımasız kahkahası göğsünden gürlüyor. "Sen ve o zavallı günlük her şeyi çok kolaylaştırdınız."

"Nerede o? Günlüğümü istiyorum."

"Ve yirmi saniye önce bu kıyafetleri çıkarmanı istedim." Bu akşamki maçta giydiğim kot pantolon ve tişörtü başıyla işaret ediyor. "O günlük seninle olan sigorta poliçemin bir başka sayfası. Sana kıyafetlerini çıkar dedim."

Titreyen parmaklarımla gömleğimi başımın üzerinden çekip yere atıyorum. Bacaklarımı kot pantolonumu aşağı indirecek kadar kaldırıyorum. Ayak parmaklarım parke zemini kaplayan halıya kıvrılıyor.

"İç çamaşırları da," diyor, sesi nefes nefese kalıyor. Çenesinde bir nabız atıyor. Beni sayamayacağım kadar çok kez kıyafetsiz gördü, ama sütyen düşüp külot yere düştüğünde, bir yabancının bakışları tarafından ihlal ediliyorum.

"Arkana yaslan," diye hışırdıyor, kapüşonlu bakışları çıplaklığımı yırtıyor.

Dişlerimi sıkıyorum, direnmeye kararlıyım ama Sarai bebek telsizinden uykusunda iç çekiyor, masumiyet ve memnuniyet dolu bir ses. Bunu korumak için her şeyi yaparım - onu babası olan o piçten korumak için.

Dizlerim bükülmüş ve bacaklarım yatağın kenarından sarkmış halde arkama yaslanıyorum. Yana doğru yürüyüp üzerimde yükseliyor, gülümsemesi alçaklık ve neşeden oluşuyor.

"Sen ve ben yeni kurallar üzerinde pazarlık yapacağız." Tabancayı dudaklarıma dayadı. Sızlanıyorum ve titremeye başlıyorum. Şiddet saldırmaya hazırlanıyor.

"Şşşt." Eğildi, saçlarımı geriye doğru taradı ve tabancayı dikkatlice ağzıma sokarak dişlerime dokundu.

Bir çığlık zihnimi yarıp geçiyor. Korkumun tadına bakıyorum; ekşi bir nane gibi dilimin üzerinde yuvarlanıp duruyor. Çözülmesini bekliyorum ama asla çözülmüyor. Boğazımdan aşağı kayıyor, göğsüme saplanıyor ve kaburgalarımı sıyırıyor. Karnımda birikiyor, bir korku çamuru. Hareket etmeye cesaret edemiyorum. Gözlerim merhamet diliyor ama onun gözlerinde merhamet yok. Onlar sadece kara ruhunun aynaları.

Ruhunda bir gölge var.

Lo haklıydı ve artık çok geç. Keşke geriye dönüp her şeyi farklı görebilseydim. Her şeyi farklı yapabilseydim. Farklı seçebilseydim.

Oh, Tanrım. Lütfen beni bundan kurtar. Lütfen bebeğim için beni bağışla.

"Bir numaralı yeni kural." Gözleri silahın namlusuna dolanmış dudaklarımda sabitleniyor. "Sen araba kullanmayacaksın. Ben yoldayken Ramone burada seninle kalacak ve gitmen gereken her yere seni götürecek. Her zaman eve, yanıma gelmeni sağlayacak."

Dudaklarım silahın etrafında açıkken yutkunmakta zorlanıyorum. Tükürük ağzımda birikiyor ve köşeden akarak yanaklarımdan süzülen gözyaşlarıma karışıyor.

"Anlaşmamızın ayrıntılarıyla Lotus'u rahatsız etmemeni tavsiye ederim," diye devam ediyor Caleb. "Onun ne iş yaptığını biliyorum. Nerede çalıştığını. Brooklyn'deki dördüncü katını da. Bu gece August'a ne yaptığımı gördün. Ona yapacaklarımın yanında bu hiçbir şey. Aramıza girmeye çalışan herkesten kurtulacağım."

İlk defa Lotus'la ayrıldığımız için mutluyum. Onu hayatımdaki karmaşanın yakınında istemiyorum. Benim yüzümden başka birinin incinmesini kaldıramam. Sarai'ye odaklanmalıyım. Başkalarının güvenliği için endişelenmek sadece dikkatimi dağıtır.

"Birbirimizi anlıyor muyuz?" diye soruyor.

Dilimin üzerinde duran silahı sarsmak istemediğim için başımı hafifçe sallıyorum.

"Güzel." Sertçe gülüyor. "Ve annen için endişelenmeme gerek yok. İkimiz de onun ne kadar paralı bir fahişe olduğunu biliyoruz. Onun sessizliğinin bedelini ödüyorum."

Söylenmemiş bir soruyla gözlerim açılıyor.

"Evet, Atlanta'da onun faturalarını ödüyorum," diye onaylıyor. "Artık çok daha iyi bir dairesi var. Hem de Buckhead'de. Bunu elde etmek için kaç erkekle yatması gerektiğini biliyor musun? Ona bir iyilik yapıyorum ve sana nasıl davrandığım hakkında soru sormayacak kadar minnettar."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, anneme duyduğum ihanet ve utanç kalbimde bir delik açıyor. Kulağıma fısıldamak için eğiliyor, silahı ağzımdan çıkarıp boynumda gezdiriyor.

"Umarım bu gece tüm kartların benim elimde olduğunu göstermiştir." Ağzıyla meme uçlarımda daireler çiziyor ve göbek deliğime saplamak için duruyor. "Eğer beni terk etmeye kalkarsan, en azından Sarai'nin kısmi velayetini alırım. Hiç paran yok ve mahkemenin atayacağı avukat da benimkiyle boy ölçüşemez - paranın satın alabileceği en iyi yasal temsil. Bu, *Sevgili Günlük* yazıların ve Ramone'un sosyal hizmetlere bildirdiği 'endişe verici davranışlar' arasında, sanırım oldukça güçlü bir davam olacak."

Yatağın ucuna doğru yürüyor, tabancayı uyluklarımın birleştiği yere doğru kaydırıyor ve kanım her nabız noktasında protesto amacıyla derime çarpıyor.

"Bu gece polisle olan maceralarını da eklersek, seninle işim bittiğinde onu hafta sonları görebildiğin için bile şanslı olacaksın."

Silahı bir santim daha aşağı kaydırarak amıma dayıyor ve dudakları ayırıyor. Göğsüm endişeli nefeslerle yükselip alçalıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor ve bir ilmik gibi boynumda toplanıyor.

"Ama Sarai'nin velayetinin ötesinde, annenin, Lotus'un ve seni yanımda tutmak için kullanabileceğim her şeyin ötesinde," diyor, her kelime etrafımda inşa ettiği kalenin bir tuğlası, "gerçekten anlaman gereken tek şey bu."

Kalçalarımın arasından yukarı bakıyor ve bana daha önce söylediği her şey hile ve yalansa, söylemek üzere olduğu şeyin mutlak gerçek olduğundan hiç şüphem yok. Gözleri nihayet dürüst. "Eğer beni bir daha terk etmeye kalkarsan, Iris, seni öldürürüm."

Bir hıçkırık göğsümü sarsıyor ve onu tutmak için dudağımı ısırıyorum.

"Bir silahla bir alet arasındaki benzerlikleri hiç düşündün mü?" diye soruyor, boştaki eliyle dizlerimi daha da açıyor.

"Lütfen bunu yapma Caleb," diye yalvarıyorum, dudaklarımı bir iniltiye karşı birbirine bastırarak.

"Bariz olan bir şey var," diye devam ediyor. "Bir silahı kuruyorsun. Al şunu. Sik. Sik mi?" Kahkahası alçak ve soluk soluğa, heyecanlı. Namluyu açıklığıma doğru itiyor, hafif bir baskı uyguluyor.

"Oh, Tanrım, Caleb. Lütfen, dur." Bir hıçkırık sözlerimi böldü. "Lütfen. Oh, Tanrım, lütfen, Caleb."

Bir eliyle kemerini çözüyor, tokanın şıngırtısı ve düşen fermuarın sertliği kulaklarımı bıçak gibi kesiyor.

"Bir silah söz konusu olduğunda, güvenliği göz önünde bulundurmanız gerekir" diyor. "Tıpkı seks gibi. Bu gece prezervatif kullanacağımdan değil. Yeni bir kural daha. Bundan sonra seni çiğ çiğ sikeceğim."

Gözlerim kapalı ve her şey duyularıma hücum ediyor. Yeni aldığı duşun taze kokusu dehşetimin kokusuyla karışıyor. Sert ağzı vajinamın hassas dokusunu ısırıyor. Pantolonunun sesi bacaklarının üzerinden kayarak yere çarpıyor.

"Ne kadar rahatladım." Gülüyor. "Artık delikli prezervatifler yok."

Öfke içime işliyor. Gözlerimi açıyorum, devam etmesini bekliyorum, çünkü edeceğini biliyorum.

"Evet." Utanmadan sırıtıyor. "Birkaç delikli prezervatif kullanmış *olabilirim* ama Sarai'yi elde ettik, yani her şey yolunda gitti."

Lo haklıydı. Tanrım, bedenimi ve geleceğimi başkasına emanet ederek tam bir aptallık etmişim. Ve şimdi saflığımın bedelini ödüyorum.

"Özür dilerim," diyor gülerek. "Orada biraz tavşan izi sürdüm. Benzerliklere geri dönelim. Bir silah ateş alırsa benim aletim de ateş alır."

Kalçamı o kadar sıkıyor ki, Sarai'yi uyandırmamak için çığlığımı bastırmak amacıyla dudağımı ısırıyorum.

"Sana soruyorum, Iris." Çenemi tutmak için uzanıyor ve ben gözleriyle buluşana kadar parmaklarını orada sıkıyor. Gözleri obsidyen, sert ve şehvetle kapkara. "Seç bakalım. Bu siki mi yoksa benimkini mi istiyorsun?"

Silahı daha derine bastırıyor, tam içime değil ama yeterince derine, en hassas yerimde sıyrıklar bırakacak kadar sert. Başım yana yatıyor ve ağlarken gözlerimi tamamen karanlığa gömüyorum. Babası bu kadar kötü olan küçük kızım için ağlıyorum. Annemin eve getirdiklerinin hepsinden daha kötü bir adam için harcanan masumiyetim için ağlıyorum. August West gibi iyi bir adamla kaybedilen şanslar için ağlıyorum, bana asla sahip olamayacak

Şimdi. Bu duvarların ötesinde hiçbir şey hayal edemiyorum. Bacaklarımın arasındaki silahtan başka bir şey düşünemiyorum.

"Sana bir soru sordum." Caleb'in sesi keskin ve sert geliyor, dokuz kuyruklu bir kedi, kancalarıyla etimi sürükleyen bir kırbaç. "Hangi siki istediğini seç, Iris."

Minik iç çekişler, bebek telsizinden gelen zayıf, sabit bebek horlamaları olmasaydı, beni vurması için ona yalvarırdım. Olmak üzere olan şey yerine beni hemen şimdi vur. Ama Sarai var.

Sonunda fısıldadığım kelimeyi teslimiyet değil, hayatta kalma haline getiriyor. "Senin."

"Seni duymadım," diyor. Ama silah çoktan gitmişti ve dirseği başımın bir yanında, silahı da diğer yanında olacak şekilde üstüme doğru eğildi. Aleti girişime doğru sertleşti, çivi çakmaya hazır bir çekiç gibi. "Bu sik mi, benimki mi?"

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Zalim ağzı, kanunsuz ruhu, Tanrı'nın bu hayvana harcadığı güzelliği. Acımı ve şiddeti üzerime salarken dile getiremediğim reddimi görmesini istiyorum. Bunu benden aldığında gözlerimdeki nefreti görmesini istiyorum. Bu korkunç anda yapabileceğim tek cesurca şey bu.

"Senin."

Keskin bir acıyla başlıyor ve her itişte azalıyor. Ben kuru ve hazır değilim, o ise kalın ve tahrik olmuş durumda. İçime girip çıkıyor, şehveti için ham bir geçit. Açgözlü bir canavar gibi, ben ağlayana kadar meme uçlarımı ısırıyor. Başım dönene kadar canımı yakıyor, iniltilerimle besleniyor. Sertleşiyor, vücuduma öldürücü bir akıntı boşaltıyor.

Utancımın, kapalı göz kapaklarımın ardına saklanmak istiyorum ama çenemi sarsıyor ve içimde kimin olduğunu bildiğimden emin olmak için bakışlarımı yeterince uzun tutuyor. O çürümüş ve altın rengi cephesi gitmiş. Yanaklarımdaki ıslaklığı siliyor ve başparmağını ağzıma sokuyor, böylece kendi gözyaşlarımın tadını alıyorum.

Yuvarlanıp gittikten sonra bile onu hala hissediyorum. Korkarım hep hissedeceğim. Dölleri dışarı sızıyor, kalçalarımın içindeki parşömen inceliğindeki deriyi haşlayan bir şiddet damlası. Banyo kapısında, gözleri vücudumu yağmalıyor, ısırıkları ve morlukları inceliyor. Bana sanki o bir fatihmiş ve ben de onun kavrulmuş toprağıymışım gibi bakıyor.

20

AĞUSTOS

BU BENIM ILK AMELIYATIM.

Hayatımın çoğunda top oynadım ve bu benim ilk sakatlığım değil ama ilk kez bıçak altına yattım. Ağrım ilaçlarla kontrol altına alınıyor ama fazla bağımlı olmak istemiyorum. Almam gerekenden daha az alıyorum ve bacağım çok ağrıyor. Üç gün oldu ve sonunda evdeyim. Maryland'deki gerçek evimde, San Diego'daki boş apartman dairesinde değil. Tüm sezon boyunca rehabilitasyon yapmam gerekiyorsa, bunu sevdiğim insanlarla birlikte ve bana en tanıdık gelen yerde yapmak istiyorum.

Fizik tedaviden en az altı hafta uzaktayız. Bu ilk bölüm tamamen bacağıma ağırlık vermemek, iyileşmeyi zamana ve titanyuma bırakmakla ilgili. Bu da emekleyebildiğimden beri olduğumdan daha hareketsiz olmak anlamına geliyor. Bu beni çıldırtıyor ve düşünmek için çok fazla zaman bırakıyor. Hayal kurmak için çok fazla zaman.

Dün gece rüyamda Iris'i gördüm. Su kenarındaydık, etrafımız ağaçlarla çevriliydi ve güneş tepedeydi. Gökyüzü bir renk patlamasıydı, gün batımından hemen önce canlı, capcanlı.

Mutluyduk.

Dolaylı yoldan da olsa burada olma sebebim o iken nasıl Iris'i hayal edebilirim? Sırt üstü yatmış, on yaşındayken altında uyuyakaldığım sıvalı tavana bakıyorum. Ve tıpkı o zamanki gibi, annem kapıda duruyor, benimle ilgilenmeye hazır.

"Aç mısın?" diye soruyor, başımın arkasındaki yastıkları kabartmak için içeri giriyor. "O çok sevdiğin yengeç keklerinden yapabilirim."

"Hayır." Sol bacağımı yatağın üzerinde, sağ bacağımı da yatağı yükselten ve sabitleyen küçük platformun üzerinde kaydırıyorum.

"Yemek yemen gerek," diyor Jared kapıdan. Lisedeyken bir atletti ve bugünlerde genellikle takım elbisenin altına gizlenmiş olsa da hâlâ bir balerin havasının izlerini taşıyor.

"Tamam," diyorum, aç olduğumdan çok annemi odadan çıkarıp Jared'le konuşabilmek için. "Meşhur yengeç keklerin harika olur anne."

Yüzü aydınlanıyor. Son birkaç gündür kendini çaresiz hissediyordu, sanki yeterince şey yapmıyormuş gibi. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca yatağa bağlı kalacağım ve bu lanet yataktan zar zor çıkabileceğim için ben de kendimi çaresiz hissediyorum. Keşke beni tekrar işe yarar hissettirmek bu kadar kolay olsaydı.

Hâlâ çocukluk kahramanlarımla, oyunumu şekillendiren idollerle kaplı duvarları inceliyorum: Jordan, Magic, Kareem, Kobe. Sahaya çıktığımdan beri depresyondan uzak duruyorum ve Kobe Bryant ve Lakers'ı düşünmek bana Iris'le tanıştığım ilk geceyi hatırlatıyor.

"Lig Caleb hakkında ne diyor?" Jared'e öfkemi kontrol altına almak için yumruklarımı yatakta sıkarak soruyorum. "Kirli olduğuna mı hükmediyorlar?"

Jared yüzünü buruşturuyor, yatağımın yanına bir sandalye çekiyor ve sandalyeyi çevirip üzerine oturuyor. Çapraz kollarını arkaya yaslıyor. "Herkes bunun kirli bir oyun olduğunu biliyor," diyor Jared. "Ama babası bir Hall of Famer, bir takımın yarı sahibi ve bir ön büro yöneticisi. Bu çok büyük bir güç ve etki demek. Boktan bir fırtınada bile Caleb'e bok bulaştırmak her zaman zor olacak."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Bacağımı gösteriyorum. "Yaptığı şey yüzünden bu sezonun sonunu ve gelecek sezonun bir kısmını kaçırıyorum. Herkesin düşündüğü gibi bir aziz olmadığını biliyordum ama bu kadar alçalacağını ben bile bilmiyordum."

"Caleb'la aranızda ne var?" Jared başını eğiyor, bakışları araştırıyor. "Yani, üniversite boyunca birbirinizin hayranı olmadığınızı biliyordum, ama profesyonel olduğunuzdan beri daha da kötüleşti gibi görünüyor."

Jared spordaki en iyi menajerlerden biri. Aile bağlantımızı gizli tutmamız gerekmeseydi, menajerim olarak onun yerine Lloyd'u seçmemin imkanı yoktu. Jared'i bu kadar iyi yapan şeylerden biri de saçmalık dedektörü. Saçma sapan bahaneleri ve yalanları bir mil öteden görür, ama ona kariyerimi bir kız için tehlikeye attığımı söylememin imkanı yok, hele de hiç tanımadığım biri için.

"Aynı eski bok sanırım. Sadece daha yüksek riskler." Omuz silkiyorum. "Yıllardır bu işi yapıyoruz. Bunu biliyorsun."

"Her şeyin bu kadar olduğuna emin misin?" Jared soruyor. "Buradan çok uzakta yaşamıyor. Senin evde rehabilitasyon görmenin onunla bir ilgisi yok, değil mi?"

Belki de bilinçaltımda Iris'le karşılaşma umuduyla burada kaldım ama bunu gerçekleştirmeyeceğim. Yollarımızın tekrar kesişmesi gerekiyorsa, kesişecektir. Kenardayken başarmak istediğim başka şeyler var.

"Elevation hakkında konuşmamız gerek." Konuyu aniden değiştirmenin üvey kardeşimi Caleb'den bahsetmekten uzaklaştıracağını umuyorum. Onu onunla birlikte düşünmek başımı bacağımdan daha çok ağrıtıyor.

"Tam olarak neyi tartışmamız gerekiyor?" Jared soruyor. "Beş yıllık planımızın birinci yılındayız. Aceleci davranmayalım."

"Beş yıl beklemek istemiyorum." Parmaklarımı, normalde kullandığımdan daha uzun olan karmakarışık saçlarımın arasından geçiriyorum. "Benim sermayem var. Senin de uzmanlığın var. Haydi başlayalım."

"Sen birkaç sezon çalışana kadar beklemeyi planlamıştık." Jared çenesini kaplayan saat beş gölgesini ovuşturuyor. "Biraz daha güvenilirlik ve odaklanmak için zaman."

Kırık bacağımı işaret ediyorum. "Şu anda sahip olduğumdan daha fazla zamanım olacağını sanmıyorum ve senin ikimize de yetecek kadar güvenilirliğin var," diyorum. "Sen mükemmel bir üne sahip harika bir menajersin. Ve spor pazarlamasından anlıyorsun. Müşterilerle hemen sözleşme imzalamaya başlayabilirsin. Bence bu aşamada benim adımın şirketle anılması güvenilirliği *azaltır*. Bu sporcuların Elevation'ı ciddiye almalarını istiyoruz. Çaylak bir top oyuncusunun dümenin yakınında olması bana güven vermez. Şimdilik sessiz bir ortak olacağım."

"Haklı olabilirsin," diye itiraf ediyor Jared. "Eğer yaz için burada rehabilitasyona gireceksen, ofisi nereye kuracağım?"

"Bildiğim kadarıyla hala San Diego'dayım, değil mi?"

"Evet, tabii." Jared'in yüzü kapanıyor, ajan maskesi yerine oturuyor.

"Bruh, bana söylemediğin şey ne?" diye soruyorum.

"Şimdiden sakat oyuncu istisnasını kullanmaktan bahsediyorlar," diyor Jared. "Rehabilitasyonun bitene kadar senin yerini alabilecek orta seviye serbest oyunculara bakıyorlar. Özellikle de bu süre sekiz aydan bir yıla çıkarsa."

Başımı ellerimin arasına aldım. Benim gibi yüksek maaşlı bir oyuncu sakatlandığında geçici bir yedek bulmak oldukça standart bir durum ama ben ameliyattan yeni çıktım ve şimdiden geri dönüşümden şüphe mi ediyorlar? Şimdiden bir ihtimal üzerinde mi çalışıyorlar?

Anlıyorum. Bu düşüş, bu yaralanma bana kendi ölümlülüğümü hatırlattı. Havada süzülmenin size verdiği yenilmezlik yanılsamasını paramparça etti. Havada süzülebiliriz ama yere ineriz. Her zaman ayaklarımızın üzerinde duramayız ve bazen kemiklerimizin kırılmasına neden olacak kadar garip bir şekilde.

"Kanıtlamam gereken bir şey var gibi görünüyor," diyorum sonunda, Jared'e kararlı bir gülümseme göstererek. "Dr. Clive oyuna hazır olmam için en az sekiz ay öngördü, değil mi?"

"Evet, en az sekiz ay."

Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum ve kan bağı olmasa da bana kardeş olan bu adama gülümsüyorum. "O zaman yedide yaparım."

21

IRIS

"Kızıma herhangi bir şekilde zarar verdiğimi KESİNLİKLE İNKÂR EDİYORUM." Sesim doğrulukla sabit kalıyor ama bedenim öfkeyle titriyor. "Asla yapmam."

Sosyal hizmetler görevlisi Bayan Darling, kaşları çatılmış ve dudakları incelmiş bir halde küçük defterine bir şeyler karalıyor. Neredeyse şüphe ve onaylamama titreşimleri yayıyor.

"Beni bununla kim suçladı?" Elbette Ramone olduğunu biliyorum ama onun ağzından duymak istiyorum.

Gözlüklerinin arkasından bana bakıyor, keskin gözleri saçlarımdan tenis ayakkabılarıma kadar her şeyi inceliyor ve hiçbir şeyi kaçırmadığından emin olmak istercesine üzerimde geziniyor.

"Şüpheli istismarı bildirmek için öne çıkanların anonimliğini koruyoruz" diyor.

"Bu hiç adil değil." Avuçlarımı uyluklarıma bastırıyorum.

"Çocuğun iyiliğini düşündüğünüz zaman, ki *biz* bunu yapıyoruz."

"Ben de öyle." Derin bir nefes alıyorum. "Bebeğime asla zarar vermemiş ve onu korumak için her şeyi yapabilecek bir ebeveyn olarak böyle bir suçlamanın gerçekten sinir bozucu olduğunu tahmin edebileceğinizden eminim. Aslında aşağılayıcı."

Caleb merdiven boşluğunun dibinden, "Iris, işbirliği yapalım," diyor. Sarai'yi kollarına almış, uykulu gözlerle bana bakıyor.

"Onu uykusundan bunun için uyandırdık," diyorum Bayan Darling'e, ses tonumun üçte biri özür, üçte ikisi suçlama.

Kanepede kayıyorum, rahatlamaya çalışıyorum, rahatlama arıyorum. Caleb'ın dün geceki saldırısı yüzünden hâlâ ham ve zonkluyorum. Onun

Bana vurdu, ama görünüşe göre, kafama silah dayayıp bacaklarımın arasına sokmanın beni hizada tutmak için yeterli olduğuna inanıyordu.

Yanılmamıştı.

Şimdilik. En azından günlüğümü geri alıp beni içine hapsettiği bu yalan duvarını yıkmaya başlayana kadar. Onun sözüne karşı benim sözüm beni bu durumdan kurtarmaya yetmez.

Sarai'yi Caleb'in kollarında görünce göğsüm sıkışıyor. Yanına gidip onu aldım.

"Hey, prenses." Uykulu gözlerine gülümsüyorum. "Uyandırdık mı seni?"

Gözleri uyku sersemi olsa da mutlu bir şekilde mırıldanıyor. O çok mutlu bir bebek ve öyle kalacağına kararlıyım.

Bayan Darling'in yüzü, Caleb'in yanında kadınların her zaman eriyip gittiği o kadınsı ifadeye bürünüyor. Anlıyorum. Kabuk oldukça etkileyici. 1.80 boyunda, kaslı, bronz tenli, sarışın. Adam neredeyse yaldızlı. Kızımıza geçen menekşe mavisi gözlerinden bahsetmiyorum bile. Yine de merkeze geldiğinizde -altın kaplamayı soyduğunuzda- özünde çürüyen bir et parçasından başka bir şey değil. Bozulmuş ve kurtçuklarla dolu. Ve ben her gece *ona* sarılabilen şanslı kızım.

"Bay Bradley," diye nefes alıyor Bayan Darling, gözleri hayranlıkla bakıyor. "Onu aşağı indirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Lütfen bana Caleb deyin." Megawatt gülümsemesini de ekliyor. "Birinin neden bizim hakkımızda böyle bir şey söylediğini öğrenmek istiyoruz."

Gözlerimi deviriyorum. Eğer bir şeyin derinine inmek istiyorsam, o da Ramone'la birlikte bu kadını buraya getirmek için söyledikleri yalanlardır.

"Teknik olarak," diyor Bayan Darling, bana hızlı bir bakış atarak, "şikayet size karşı yapılmadı. Sadece nişanlınız."

"Ben onun nişanlısı değilim."

Ben daha iyi düşünemeden kelimeler ağzımdan dökülüveriyor. Caleb'in gözlerindeki buz gibi bakış keşke çenemi kapalı tutsaydım dedirtiyor ama çenem yine de meydan okuyan bir açıyla eğiliyor.

"Özür dilerim." MiMi'nin parmağımdaki yüzüğüne baktı. "Düşündüm ki-
"

"Sorun değil," diye araya giriyor Caleb, tereyağından kıl çeker gibi. "Biz bir aileyiz, üçümüz. Doğal bir hata. Ne yapmanız gerekiyor? Tamamen işbirliği yapmak istiyoruz."

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişi bastırıyorum. Sahte ilgisizliği sinirlerimi bozuyor.

"Bayan Darling, "Daha büyük çocuklarla kendi başlarına görüşüyoruz, ancak Sarai bebek olduğu için onu muayene etmem gerekecek" diyor.

"Bu çok saçma," diye mırıldanıyorum, içimde öfke kabarıyor. "Onu incitecek hiçbir şey yapmadım ve bu suçlamalar tamamen asılsız."

Caleb yatıştırıcı bir şekilde, "Tabii ki öyleler, bebeğim," diyor. "O yüzden şu işi bir an önce bitirelim. Bayan Darling sadece işini yapıyor."

Omzumdaki saçları geriye doğru taramak için uzanıyor ve ben irkiliyorum. Gözleri kısılıyor ama gülümsemesi öfkesinin üzerine sürülmüş kalın bir pomat gibi, hoşnutsuzluğunu gizliyor.

"Onu görebilir miyim?" Bayan Darling kollarını uzatıyor ve Sarai'yi ona teslim etmek için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum. Herhangi bir iz ya da çürük bulamayacağını biliyorum ama bu süreç aşağılayıcı. Caleb'ı asla affetmeyeceğim şeyler listesine bunu da ekliyorum.

Caleb ve ben Bayan Darling'in Sarai'yi kanepeye yatırıp kıyafetlerini çıkarmasını ve onu sadece beziyle bırakmasını izliyoruz. Küçük kızımın tombul kollarını ve bacaklarını üzerinde bırakmış olmam gereken izler için tararken gözlerim yaşarıyor. Acı verici ironi şu ki, gerçek istismarcı tam yanımda duruyor. O günlüğü bulana kadar Caleb haklı. Hukuk sistemimizin, bana karşı biriktirdiği yalan kulesi ve ikinci derece kanıtlardan sonra Caleb'a tam olmasa bile ortak velayet vermeyeceğine güvenmiyorum.

"Sanırım burada her şey yolunda." Bayan Darling Sarai'nin ayaklı tulumunu tekrar giydiriyor. "Herhangi bir istismar kanıtı görmüyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun, çünkü ben asla yapmam," diye çıkışıyorum. Keskin ses tonum karşısında kaşları kalktı.

"Özür dilerim. Bu çok korkunç ve iğrenç. Birinin beni böyle bir şeyle suçlayacağını düşünmek ve biz ... . Tahmin edebileceğiniz gibi, buna maruz kalmak benim için çok acı bir durum."

Bayan Darling, "Rahatsızlık verdiğimiz için özür dilerim," diyor. "Ancak böyle bir telefon aldığımızda, emin olmak zorundayız."

"Birinin bu konuda neden yalan söylediği hakkında bir fikrin var mı?" En azından birinin beni ele geçirmek, lekelemek için dışarıda olduğunu düşünmesini istiyorum. Caleb'ın şeytani planını anlatmak isterdim ama elimde kanıt yok ve sadece dikkatleri başka yöne çekmeye çalışıyormuşum gibi görünecek. Ona bakmıyorum ama Caleb'ın bakışlarının dün gece silahının namlusunun yaptığı gibi yüzümün yan tarafını deldiğini hissediyorum.

"Ben de tam size aynı şeyi soracaktım," diyor Bayan Darling, kaşlarını çatarak. "Ne olursa olsun, irtibatta kalacağız."

"İrtibatta kalmak mı?" Sesim birkaç oktav yükseliyor. "Neden? Onun iyi olduğunu gördün. Bu iş bitmedi mi?"

"Önlem olarak, koşulların değişmediğinden emin olmak için bir ziyaret daha planlayacağız."

Lanet olsun. Bu gereksiz saçmalığa tekrar katlanmak zorunda kalmadan endişelenecek yeterince şeyim var.

Caleb onu dışarı çıkardığında, arabasının uzaklaştığını duyduğumda ben çoktan merdivenleri yarılamış ve çocuk odasına girmiş oluyorum. Sarai'nin küçük gözlerinin sarkması ve uykusuna devam etmesi için biraz mırıldanma, birkaç yürüyüş ve birkaç dakika yetiyor. Çocuk odasının kapısını sessizce kapatıp aşağı inmek için döndüğümde bir kas duvarıyla karşılaşıyorum.

"Oh." Ona bu kadar yakın olmanın verdiği endişe gövdemi korseliyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. "Seni orada görmedim."

Cevap vermiyor ama dirseğimi sertçe kavrıyor ve beni koridorda yatak odamıza doğru sürüklüyor. Ayak uydurmaya çalışırken ayaklarım takılıyor. Odaya girer girmez kapıyı kapatıyor.

"Demek bu ziyaret senin için *hassas* bir *noktaydı*, ha?" diye soruyor. "Sana bir acı nokta vereceğim."

"Caleb, ben-"

Caleb'ın kocaman elinin tersi ağzımdan çıkan kelimeleri tokatlıyor. Dudaklarıma dokunuyorum, harekete geçmeden önce parmaklarımdaki kan görüntüsü beni sadece bir saniyeliğine etkiliyor. Banyoya doğru havalanıyorum ama Caleb'ın kolu, affetmeyen kemiği, sıkı siniri ve sertleşmiş kasıyla arkadan belime dolanıp beni ayaklarımdan çekmeden önce sadece birkaç adım atabiliyorum. Beni öyle sert bir şekilde yatağa fırlatıyor ki neredeyse zıplayacağım. Güvenli bir yere gitmeye kararlı bir şekilde doğruluyorum ama yumruğu yüzüme çarpıyor. Dişlerim takırdıyor, çenemde ve elmacık kemiğimde acı çiçekleri açıyor.

Dün gece bana neden vurmadığını şimdi anlıyorum. Bayan Darling'in geleceğini biliyordu ve tüm bu öfkesini o gittikten sonraya sakladı. Onun şiddeti kontrolsüz değil. Soğukkanlılıkla hesaplanmış bir şey, ki bu da onu daha tehlikeli kılıyor.

"Caleb, lütfen," demeyi başarıyorum ama şişen dudaklarımdan kelimeleri güçlükle çıkarabiliyorum.

"Bir daha asla başkalarının önünde bana karşı gelme," diye homurdanıyor, ifadesi taştan, gözleri öfkeden neredeyse simsiyah.

Yumruğu bir füze gibi üzerime doğru uçuyor ama ben eğilip yataktan yuvarlanıyorum ve onursuz bir yığın halinde yere düşüyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama beni arkamdan itiyor ve komodine çarpıyorum. Devrildi, lamba duvara çarparak kırıldı. Yerden, kemerini gevşettiğini gördüm.

Tanrım, hayır.

Yüzümü havada savrulan deri kayıştan korumak için ellerimi kaldırıyorum. Bileğime ve parmaklarıma çarparak derimi kesiyor. Daha ilk kırbacı algılayamadan, koluma birkaç tane yağıyor; etimi canlı yaralarla kızartan bir dehşet tufanı. Kemer art arda düşüyor, hiç azalmayan bir dalga, ama sadece gelmeye devam ediyor, üzerime çarpmaya devam ediyor. Deri sırtımı ve bacaklarımı kesiyor. Toka dizimi sıyırıyor ve yaralı bir hayvan gibi uluyorum ama beni kurtaracak kimse yok. Ben sürüden ayrılan dilsiz bir kuzuyum ve bir avcının tuzağının jilet gibi dişlerinin arasına düştüm.

"Oh, Tanrım. Caleb, lütfen." Acı nefesimi çalıyor ve bir yumruk daha kafamı duvara çarpmadan önce kelimelerimi zar zor çıkarabiliyorum. Oda dönüyor, eğiliyor ve kenarları kararıyor.

Duvara doğru yığılıyorum, cevap veremeyecek kadar şaşkınım. Kemer düşmeye devam ediyor, gözden kaçırdığı hassas etleri arıyor ve ben karanlıkla savaşmayı bırakıyorum çünkü merhamet bulabileceğim tek yer orası.

22

IRIS

"SARAI!"

Adı ağzımdan fırlıyor ve yatakta sarsılıyorum. Göğüslerimin altında bir acı hissediyorum. Göbeğimi tuttum, bir an için kafam karıştı. Bilincimi kaybettiğimi ve son gördüğüm şeyin o canavarın yüzü olduğunu biliyorum. Ben baygın olduğum sürece kızım onunla yalnızdı.

Bacaklarımı yatağın kenarına atıyorum, kaslarım protesto çığlıkları attığında irkiliyorum. Çıplağım ve bu hale nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yok. Caleb'ın bana ne yapmış olabileceği düşüncesi midemi bulandırıyor. Çıplak bacaklarım ve kollarımda sıyrıklar, kesikler ve çürükler var. Utanç göğsümde birikiyor ve gözlerimi yakıyor. Bunun olmasına nasıl izin verdim? Nasıl böyle hırpalanmış bir kadın oldum? Bir hıçkırık göğsümü sarsıyor ve acı göğüs kafesimden sekiyor.

"Dikkatli ol," diyor derin bir ses odanın köşesinden. "Kaburgaların muhtemelen çürümüştür. Yatağın yanında ağrı kesiciler var."

Yüz tanıdık geliyor ama kafam hâlâ bulanık. Yüz hatlarını tanıdığım birine benzetmek için elimden geleni yapıyorum.

"Andrew?" Çığlıklarımdan dolayı sesim kısık bir şekilde soruyorum.

"Evet." Caleb'in kuzeni bir sandalyeden kalkıyor ve gözlerini morarmış, çıplak bedenimden kaçırıyor. "Üstünü örtmek isteyebilirsin."

Çarşafı göğüslerimin üzerine çekiyorum. Bu tüyler ürpertici yapbozun parçalarını yerlerine yerleştirirken tüm tepkilerim gecikmiş gibi hissediyorum.

"Sarai?" Ben soruyorum. "Nerede o?"

Beklerken nefesimi tutuyorum.

"Çocuk odasında. Biraz önce onu kontrol ettim. Bir şeyi yoktu. Buzdolabındaki biberonlardan biriyle besledim."

Rahatlamayı hızla öfke, korku ve endişe izler. "Ya

Caleb? O nerede?" diye sordum.

Andrew'un yanakları kızarır ve boğazını temizler.

"O, uh, bir oyunu vardı." Yatağın başucundaki masadan bir şişe ve bir bardak su aldı. "Belki önümüzdeki birkaç hafta kaburgaların için bunlara ihtiyacın olacak."

Haplara bakıyorum, bu evdeki herhangi birinin sunduğu herhangi bir şeyi almaktan korkuyorum.

Be

n. "Bu sadece naproksen," diyor. "Anti-inflamatuar bir ağrı kesici."

"Sen doktorsun," diyorum aptalca, sanki bilmiyormuş gibi, ama Neden burada olduğunu ve Caleb'ın beni fena halde dövdüğü ortadayken neden bu kadar sakin olduğunu anlamak için kafamda bilgiler sıralanıyor.

"Hâlâ tıp fakültesindeyim." Andrew şişeden çıkardığı iki hapı avucunun içinde sallayıp bana uzatıyor. "Hatırladın mı?"

"Bu Hipokrat Yemini'nin bir parçası mı?" Hapları atıyorum ve suyu yudumluyorum, sarsıntılı hareketler çenemi ağrıtınca gözlerim doluyor. "'Zarar verme' aslında 'sadece yardım ve yataklık et' anlamına mı geliyor?"

"Özür dilerim, Iris." Başını sallıyor. "Ona daha önce de söyledim-"

"Bunu daha önce de mi yaptı?" Dehşet gözlerimi büyütüyor ve ağzım açık kalıyor. "Aman Tanrım."

"Ona daha önce de yardım etmiştim, evet."

"Yani kadınları dövdüğünde gelip onları tedavi mi ettiniz?" Alaycı bir şekilde sordum. "Bunu bilmek iyi olurdu."

"Her şeyin kontrol altında olduğunu sanıyordum." Ellerini Caleb'ınkinden sadece bir ton daha koyu olan saçlarında gezdiriyor. "Bu uzun zamandır olmamıştı ve seni çok seviyor."

"Sakın bir daha bunu söylemeye cüret etme." Gözyaşlarım sel suları gibi boğazımda yükseliyor. Konuşmadan önce çekilmelerini bekliyorum. "Bunun aşk olduğu konusunda kendini kandırabilir ama ben bu oyunu oynamayacağım. O hasta ve eğer ona yardım edersen sen de öyle olacaksın."

Yatak odasının ortasında duruyorum ve duvardaki aynada kendimi ilk kez görüyorum. Toga tarzında düğümlenmiş çarşaf omuzlarımı ve kollarımı açıkta bırakıyor. Caleb'in vahşeti tenimi siyah ve kırmızının tonlarına, ıssızlığa ve öfkeye boyamış. Yüzüm . . .

İçimden yüksek sesli ve istemsiz bir inilti çıkıyor ve duvarlara çarpıyor.

Yanaklarım düzensiz, biri korkunç derecede şişmiş, diğerine neredeyse hiç dokunulmamış. Bir gözüme Caleb'ın yumruğunun bıraktığı gölgeler bulaşmış. Kurumuş bir kan çizgisi ağzımın köşesinden boynuma doğru uzanıyor ve çarşafın kıvrımının altında kayboluyor. Şişmiş, morarmış, kabarık etime hafifçe dokunuyorum.

Aynadan Andrew'a döndüm. "Bana yardım etmelisin."

Bir adım geri çekiliyor, yüz ifadesi de vücudu gibi geri çekiliyor. "Yapamam, Iris. Ağrı kesicilerim var ve-"

"Ağrı kesici mi?" Sesim histerik çıkıyor ama elimde değil. "Dün gece silah zoruyla bana tecavüz etti Andrew ve bugün de beni dövdü."

Başını sallayarak gözlerini sıkıca kapatıyor. "Çok özür dilerim."

"Bana şantaj yapıyor," diyorum aceleyle, anlattığım her şeyin bir şekilde onu bana yardım etmesi gerektiğine ikna etmesi için dua ederek. "Günlüğümü çaldı ve eğer gitmeye çalışırsam Sarai'nin velayetini almak için yazdıklarımı çarpıtacak. Ramone'ye, o çılgın korumaya, beni sosyal hizmetlere ihbar ettirdi. Paraya olan tüm erişimimi kesti. Ayrılmaya çalışırsam beni öldüreceğini söylüyor Andrew ve ben de ona inanıyorum." Ne kadar berbat durumda olduğumu anlatırken gözyaşlarım serbestçe akıyor. -Caleb'ın beni tuzağa düşürmesine nasıl izin verdiğimi. "Peki ya Lotus?" Andrew soruyor.

"Eğer onu bu işe bulaştırırsam ona da zarar vereceğini söylüyor. New York'ta nerede yaşadığını biliyor." Ellerimi ıslak yanaklarımda gezdiriyorum. "Hayır, sadece ondan uzaklaşmak velayet sorunumu çözmeyecek. Tehditleri beni yakalayacaktır. Bana yaptığı gibi onun da canını yakacak bir şey yapmalıyım."

"Caleb tehditler konusunda iyidir," diyor acı bir şekilde. "O bilgiyle uğraşır." "Bu yüzden mi ona yardım ediyorsun?" diye soruyorum. "Elinde seninle ilgili bir şey mi var? Bu neden bana yardım edemiyorsun?"

Andrew'un dudakları sıkıştı. "Sana daha fazla ağrı kesici getirebilirim."

"Ağrı kesici istemiyorum!" Çığlık atıyorum. "Onlara ihtiyacım olmasın istiyorum. Buradan çıkmak istiyorum." Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, duvara yaslanıyorum ve kendime bir anlık zayıflık izni veriyorum. "Sarai'yi buradan çıkarmalıyım." "Bence her şey daha iyi olacak," diyor Andrew. "Muhtemelen kendini kaybetmiştir, August onu bu şekilde aşağılamışken."

"Onu küçük düşürmedi," diye karşı çıktım. "Sadece oyunu oynadı. Caleb her zaman yaptığı gibi onun aklına girmesine izin verdi."

"Seni sevmediğini söylediğini biliyorum." Ben itiraz etmek için ağzımı

açtığımda Andrew elini kaldırdı. "Ama başka biri için hiç böyle hissetmemişti.

kadın."

"Tacizci mi demek istiyorsun? Şiddet mi? Psikopat mı? Vay canına. Çok gururlandım."

"Hayır, demek istediğim sen onun için özel olmalısın. Seninle evleniyor." "Biz nişanlı değiliz," diye otomatik cevap veriyorum.

Andrew'un kaşları çatılıyor ve başını sol elime doğru eğiyor. "O zaman parmağındaki ne?"

Aşağı bakıyorum ve ilk kez MiMi'den aldığım gris-gris yüzüğümün yerinde olmadığını fark ediyorum.

Onun yerinde on karatlık elmas var.

23

AĞUSTOS

OTUZ ÜÇ NUMARA.

Babamın eski basketbol formasını karton kutudan çıkarıyorum, tozdan biraz öksürüyorum. Küçük bir çocukken bunu giyerken çekilmiş fotoğraflarımı görmüştüm. Omuzlarımdan sarkar ve yerde sürüklenirdi. Şimdi başıma geçirdiğimde tam oturuyor. Babam 1.80 boyundaydı ve benden bir santim daha uzundu. Kanat açıklığı benimkinden fazlaydı ve ayakları bir numara daha büyüktü, ama karşılaştırma yapmayı burada bırakıyorum. Bunu, onun ne olabileceği ve benim neleri başarabileceğim konusunda spekülasyon yapan uzmanlara ve medyaya bırakıyorum. Vaat ettiklerinin bir kısmını bile gerçekleştirme şansı bulamadan çok genç yaşta aramızdan ayrıldı.

Bacağımdaki ağrıya masaj yapıyorum ve geçmişi tekrar edip etmeyeceğimi merak ediyorum. Bu iyileşme sürecinin kolay kısmı bitti. Ameliyattan bu yana geçen sekiz hafta boyunca çoğunlukla ayağımı kullanmadım. Yakın zamanda Baltimore'un hemen dışındaki bir spor salonunda üst vücut çalışmalarına başladım ve bu sadece başlangıç. Önümde, sonunda yüzde yüz iyileşeceğimin garantisi olmayan aylar sürecek yorucu bir rehabilitasyon süreci var. Hız ve çeviklik, bir anda dönebilme yeteneği - bunlar benim oyunumun alametifarikaları ve bu sakatlığın onarılamaz bir şekilde tehlikeye atabileceği şeyler. Bunu sadece zaman ve hayatımın en zor çalışması gösterecek.

Kahrolası Caleb ve onun kirli oyunu, kirli oyun olarak kabul edilmedi. Hayatı boyunca sonuçlarından kaçtı. Bu onu şımarık ve zalim yaptı ama bunu saklayacak kadar da zeki. Benden nefret ediyor, bu yüzden beni en azından geçici olarak yolundan çekecek bazı el altından işler yaptı.

Yine de onlara asla zarar vermezdi, değil mi?

Sırt üstü yatıp tavana bakarak düşündükçe, Caleb'in sınırlarından o kadar az emin oluyorum. Tanrım, Iris benim olsaydı, ona kraliçe gibi davranırdım.

Hiç sahip olmadığın birini özleyebilir misin?

Çünkü Iris'i özlüyorum. Bunu kimseyle paylaşamam bile çünkü deli olduğumu düşünürler. Takıntılı. Saplantılı.

Bunu *kesin* olarak düşünmeyi seviyorum. Kendimde olduğumda oyun bana kolayca gelir ve top daha ellerimden çıkmadan her atışı yapacağımdan emin olurum; Iris hakkında da böyle hissediyorum. O daha ellerimden çıkmamış bir şut, ama biliyorum ki netten başka bir şey olmayacak. Eğer şans verilirse, bizim için de böyle olacağından eminim. Her şey her zaman kolay olacak diye bir şey yok, ama biz sadece ... tıklardık. Birbirimize *ait* olurduk, bu ikimizin de uzun zamandır ihtiyaç duyduğu bir şeydi. Tanıştığımız ilk gece bunun ipuçlarını hissettim ve her karşılaşmamızda daha da netleşti. Nefes nefese kaldığımız anlarda ve atlayan kalp atışlarında ölçüldü. İşaret edebileceğim ya da kanıtlayabileceğim bir şey değil ama gerçek. Birlikte bir yere ait olabileceğimizden daha da emin oldum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor annem açık garaj kapısından. "Evin her yerinde seni arıyordum. Telefonun sabahtan beri çalıyor."

"Muhtemelen Lloyd." Menajerimle bir konuşma daha yapacağım düşüncesiyle yüzümü buruşturuyorum. "Bana iyi bir takas ayarlayabileceğini düşünüyor."

"Takas mı?" Annemin kaşları çatıldı. "Waves sakatlığın yüzünden senden kurtulmak mı istiyor? Her zamankinden daha güçlü döneceğini bilmiyorlar mı? Onların nesi var böyle?"

Keşke herkesin benimki gibi, kendilerinden emin olmadıkları zamanlarda bile onlara inanan bir annesi olsaydı.

"Lloyd sadece olasılıklara bakıyor." Omuz silkiyorum ve babamın formasını başımın üzerinden çekip kutuya geri bırakıyorum. "Waves bir genişleme takımı ve bu onların ilk sezonuydu. Decker bana çok yatırım yaptı. İlk yılımda sakatlanmam, muhtemelen güçlü bir şekilde geri dönmemem durumunda zararlarını azaltmayı düşünmelerine neden oldu."

"İlk sezonunuz Yılın Çaylağı seçilmenizle sona erdi." Gözleri ve gülümsemesi gurur dolu. "Gitmene izin verirlerse aptallık etmiş olurlar."

"Belki de kalmakla aptallık ederim." Bir nefes çekiyorum. "*Şu anda* şampiyonluğa oynayan bir takımda olabilirim. Belki gelecek sezon playofflarda bir yüzük için oynarım. Lloyd bunu başarabilirse, geri çevirmek aptallık olur."

"Oraya vardığınızda ne yapacağınızı bileceksiniz. Neyin en önemli olduğunu bileceksin. Eminim Jared'in de fikirleri olacaktır."

"Oh, her zaman." Gülüyorum. "Ve her şeyde."

Telefonumu bana uzatıyor. "Siz ikiniz hâlâ Elevation'ı erkenden hayata geçirmeyi düşünüyor musunuz?" diye soruyor anı kutusunu karıştırırken.

"Ben istiyorum. O emin değil, bu da muhtemelen yapacağımız anlamına geliyor."

Kıkırdıyor, başını sallıyor ve kutunun altından bir fotoğraf albümü çıkarıyor. "İstediğini elde etme eğilimindesin, August."

"Sonunda. Bazen." Albümü karıştırırken yüzündeki ifadeye bakıp duraksıyorum. Aşk, acı ve pişmanlık. "Neye bakıyorsun?"

Bana bir fotoğraf göstermek için albümü çevirdi. Daha önce hiç görmediğim bir fotoğraf. Annem, babam ve ben arka planda tıklım tıklım dolu bir stadyumun olduğu bir basketbol sahasında duruyoruz ve babam beni kucağına almış, kolunu anneme dolamış. Birbirimize benzediğimizi hiç düşünmemiştim ama bu fotoğrafta babamın yüz hatlarında benimkilerin yankılarını görüyorum.

"Vay canına," diyorum usulca. "Aslında birbirimize biraz benziyoruz."

"Tabii ki biliyorsun." Babamın yüzünde bir parmak ucunu gezdiriyor. "Daha esmer ve saçları daha kaba ama kemik yapısı aynı. Aynı yakışıklı yüz. Aynı ağız."

Gülümsemesi hüzünlü ve belki biraz da hınzırca. Eminim onun ağzından, hakkında hiçbir şey bilmek istemediğim anıları vardır. Babam hakkında bildiklerimin çoğunu medyadan ve eski arkadaşlarımın anlattıklarından öğrendim. Anneme hiç sormadığım, belki de sadece onun bildiği şeyler var.

"İyi bir adam mıydı?" Gerçeği öğrenmek için yüzüne bakarak soruyorum. Dudaklarının acıyla eğilip pişmanlığa dönüşmesini kaçırmıyorum.

"O harika bir babaydı." Fotoğraftan başını kaldırıyor. "Seni her şeyden çok severdi. Sana karşı çok iyiydi."

"Peki ya sana?" Yumuşakça soruyorum, vereceği cevaba hazırlıklı olarak. "Nasıl bir kocaydı?

Tereddüt ediyor, gözlerimin içine bakmadan önce resmi tekrar inceliyor. "Nasıl bir kocaydı?" Ağzını o alaycı küçük kıvrımla bükmeden önce sorumu geri çeviriyor. "Genç, yakışıklı, çok parası olan ve yollarda vakit geçiren biri."

"Benim gibi o zaman," diye yarı şaka yapıyorum. "Bazen aramızda çok fazla paralellik görüyorum."

"Evlendiğinde babanın yaptığı seçimleri yapmayacaksın August. Bu konuda endişelenmiyorum."

"Gerçekten mi?" Çaylak yılımda çektiğim onca kıçı düşünerek soruyorum. "Neden olmasın?"

"Çünkü seni bundan daha iyi yetiştirdim." Göz kırpıyor ve ellerini saçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Sadece doğru kızı bulman gerekiyor."

Tabii ki aklıma Iris geliyor - onu en son Sarai'yle gülerken ve onu dizinde zıplarken gördüğüm zaman. Hatırlatma. Başka bir adamın bebeği onun dizinde zıplıyor.

"Belki de doğru kızı buldum." Kutunun kapaklarını kapatıyorum. "Belki de bu sadece bir zamanlama meselesidir."

Annemi şaşırtmak benim için zordur. Genelde her şeyi bir mil öteden görür ama gözleri dolar ve ağzı açık kalır.

"Onu tanıyor muyum?" diye soruyor. "San Diego'da mı? Onunla nasıl tanıştınız? Onunla ne zaman *tanışabilirim*?"

"Anne." Dalga dalga gelen soru tsunamisini durdurmak için bir elimi kaldırıyorum. "Öyle bir şey değil. Yani, öyle. Benim için öyle. Elimden gelse onu hemen seninle tanıştırmaya getirirdim."

"Seninle birlikte olmak istemiyor mu?" Yumruklarını kalçalarına dayıyor, kızıl saçlarına eşlik eden İrlandalı alınganlığı gözlerinde parlıyor. "Ne kaçırdığının farkında mı?"

"Sözleşmem, para ya da bunların hiçbiri umurunda değil." Iris Caleb'le birlikte olsa da, bu şeylerden herhangi birine sahip olduğu için olmadığını biliyorum. Ve neden onunla birlikte *olduğunu* öğrenir öğrenmez, bunun yeterli olmadığına onu ikna edeceğim. Ona verebileceğim kadarını değil.

"Benim de kastettiğim bunlar değildi," diyor annem. "Naziksin, cömertsin, akıllısın ve hırslısın. Seni bir kadına nasıl davranılacağını bilerek yetiştirdim. Sana sahip olduğu için çok şanslı."

"Sağ ol anne, gerçi biraz önyargılı olabilirsin. Bence onu seversin." Gülümsemem düştü. "Yani, eğer erkek arkadaşından ayrılırsa."

"August, ne?" Gözleri gerildi. "Anlat bana."

"Bu uzun bir hikâye."

Kollarını kavuşturuyor ve garajdaki çöp kutularından birinin üzerine oturuyor. "Meşgul görünüyor muyum?"

Bir kutu çekip ona turnuvadan önceki o ilk geceyi, Iris'le nasıl her şeyden konuştuğumuzu; geçmişimizi, ailelerimizi, hayallerimizi ve umutlarımızı paylaştığımızı anlatıyorum. Ona, Iris'le aramızdaki ilişkiyi fark ettiğimde ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı anlattım.

Iris Caleb'la çıkıyordu. All-Star hafta sonunda onun çıplak göğsünü gördüğüm kısmı atlıyorum ama diğer önemli noktalara değiniyorum ve onu son kez Caleb'in kirli oyunundan önceki maçta gördüğüm anla bitiriyorum.

"Yani onu sadece birkaç kez mi gördün?" Annem soruyor. Yüzündeki şaşkınlık beni duraksatıyor. Deli olduğumu düşünüyor. Öyle olduğumu biliyorum.

"Ama ilk seferinde saatlerce konuşmuştuk," diyorum sesimdeki savunmacılığı duyarak. "Her şey hakkında konuştuk. Hiç kimseye bu kadar çabuk bağlandığımı hissetmemiştim. All-Star maçında bile sanki yeniden bir araya gelmiş gibiydik." Telefonumu ellerimin arasında ileri geri savuruyorum ve omuz silkiyorum. "Ne düşündüğünü biliyorum, karasevda falan. Ya da belki de Caleb'ın sevgilisi olduğu için ondan hoşlandığımı düşünüyorsun, değil mi?"

"İlk buluşmamızdan sonra Matt'in aradığım kişi olduğunu biliyordum." Yüzümdeki şaşkın ifadeye bakıp kıkırdıyor. "Biliyordum. Bizde tam olarak bahsettiğin şey vardı. O rahatlık. O kıvılcım. Sanki dünyadaki tek iki kişi sizmişsiniz gibi."

Bardaki o ilk gece, diğer müşterilerin gittiğini bile fark etmedim. Barmenin temizlik yaptığını fark etmedim. Oyunun bittiğini bile fark etmedim.

"Beni içine çekti," diyorum başımı sallayarak. "Başka hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Bana bir erkek arkadaşı olduğunu söylediğinde, sanki yanlış senaryoyu okuyormuş gibi hissettim. Sanki böyle olmaması gerekiyormuş gibi. Ben zaten böyle hissederken nasıl böyle olabilir ki?"

Gözlerimi deviriyorum, sözlerimi kendi kulaklarımda oynatıyorum. "Piliç gibi konuşuyorum."

"Kadın gibi konuşmanın nesi yanlış?" Annemin kırgın sözleri beni azarlıyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Tüm duygularım gibi. Çaresiz." Onun keskin bakışını yakaladım. "Bütün kadınların çaresiz olduğunu söylemiyorum. Sadece onunla birlikte olmak için her şeyi yapabilecekmişim gibi geliyor."

"Bana aile geçmişi hakkında anlattıklarına bakılırsa, belki de ona büyük bir şans verecek birine ihtiyacı vardır. Kolay bir hayatı olmamış ve erkeklerde çok fazla kötülük görmüş gibi görünüyor."

"Neden hâlâ o pislikle birlikte olduğunu anlamıyorum." Tedirgin bir elimi gözlerimin üzerine düşen saçlarımda gezdiriyorum. "O gece oyunda aramızda olanları hissedebilseydin. İkimiz de başka tarafa bakamadık. Benim için hala orada ve onun için de hala orada olduğunu biliyorum. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama bunu uydurmuyorum."

"Bu adamdan bir çocuğu var, August. Yatak istirahatinde olduğunu ve çalışamadığını söylemiştiniz. Muhtemelen kendine ait çok az şeyi vardır. Bir annenin çocuğu için en iyisini yapmak için ne yapması gerektiğini asla bilemezsiniz."

Sırıtıyor.

"Matt'i sevdiğimi bilsem de onu hayatıma tamamen almam uzun zaman aldı. Seni korumak istedim. Babanın ölümünün üzerinden çok zaman geçmemişti ve sen çok kolay etkileniyordun. Etrafına kimi getirdiğim konusunda dikkatli olmalıydım. Her konuda dikkatli olmalıydım. Bana öyle geliyor ki koşullar Iris'inizi olmak istediğinden daha savunmasız hale getirdi."

Iris'im.

Onun benim Iris'im olması için tüm yıldızların, gezegenlerin ve ayın kendisinin aynı hizaya gelmesi gerekecekmiş gibi geliyor.

"Babanla karşılaştırılmaktan hoşlanmadığını biliyorum," diye düşüncelerimi bölüyor annem. "Ama ondan miras aldığın kesin olan bir şey var."

"O da ne?"

"Zamanlama." Gülümsemesi sevgiye dönüşüyor, gözleri uzaklara dalıyor. "Mümkün olan son saniyeye kadar topu tutardı. Ben tribünden şutu atması için bağırırdım ama o sadece top sürer, saati izler ve tam doğru anda şutu atardı."

"Haklısın." Gülüyorum, çünkü gençken onun kasetini izlediğimi ve aynı şeyi düşündüğümü hatırlıyorum.

"Baban saha dışında bazen ne kadar toy ve aceleci olsa da," diyor annem, "sahada sabır ve öngörü üzerine bir çalışmaydı. Doğru fırsatı görür ve zamanı geldiğinde atışı yapardı. Buna 'oyunun ona gelmesine izin vermek' derdi. Bu yaklaşımı Iris ile deneyin. Oyunun size gelmesine izin verin ve doğru zamanda atışı yapın."

Telefonum çalınca ikimiz de irkildik. Ekranda Lloyd'un adını görünce yüzümü buruşturdum. Ben yetişkin bir adamım. Kariyerime de bacağıma baktığım gibi bakmalıyım ve bu da Lloyd'la konuşmak anlamına geliyor. "Bunu kabul etmeliyim. Menajerimden kaçıyordum."

"Pekala." Ayağa kalktı ve kot pantolonunun tozunu aldı. Asi buklelerimin üzerine bir öpücük bırakıyor. "Ve bir noktada saçını kestireceksin, değil mi?"

"Rehabilitasyon saçı. İşte bu yüzden uzamasına izin vermiyorum." Parmaklarımı kalın buklelerin arasından geçirip Lloyd'un çağrısına cevap veriyorum.

Lloyd'un bana on dakikalık bir bilgiyi anlatması kırk beş dakika sürüyor, bu yüzden konuşmayı bitirdiğinde telefonu kapatmak için sabırsızlanıyorum.

"Bakmanız ve imzalamanız için sözleşmeleri e-posta ile göndereceğim" diyor. "Şu reklam filmini çekmemiz gerekiyor. Ne olur ne olmaz diye San Diego formanla yapmamayı önerdim."

"Öyle mi?" San Diego'nun beni takas etmeyi ciddi ciddi düşünmesi beni heyecanlandırdı mı yoksa aşağıladı mı emin olamadan soruyorum. Sezon başında istediğim şey bu olabilirdi ama özel bir şey inşa ettiğimizi hissetmeye başlamıştım.

"Göreceğiz." Lloyd'un sesi diplomatik ve ikiyüzlü. "Beklenmedik durumları severim. O reklamın ne zaman yayınlanacağı ya da senin o sırada nerede olacağın belli olmaz. Sylvia denen kadınla konuştun mu?"

"Hangi Sylvia hanım?" Babamın kutusunu yeniden açıp önemli bir şeyi gözden kaçırmadığımdan emin olmak için karıştırırken sadece yarı yarıya dinliyorum.

"Bu sabah beni aradı ve senin için birkaç sesli mesaj bıraktığını söyledi. NBA hayır işleri ve Baltimore'da gönüllü olmak istemenle ilgili bir şeyler."

"Oh, evet. Evet. Bir sürü cevapsız çağrım var. Onu geri arayacağım." "Haftaya fizik tedaviye başlıyorsun, değil mi?"

"Evet. Yani, bazı üst vücut hareketleri yapıyordum ama daha önce bacağıma ağırlık yüklememe izin verilmemişti. Şimdi izinliyim, bu yüzden önümüzdeki hafta canavar moduna geçeceğiz."

"*Bleacher Report* iyileşme sürecinizi belgelemek için benimle temasa geçti." Telefonda Lloyd'un dudaklarının beklentiyle şapırdadığını duyuyorum. "Bir web dizisi ya da özel bir program gibi."

"Hayır. Sirk gösterisi yapmak, sempati duymak, ona bakıp gitmek istemiyorum."

"Halkın gözü önünde olmak iyi bir fikir. Bir sonraki kontrat daha çok sahada ne yapacağınla ilgili ama koltukları doldurabildiğini bilmelerinin de bir zararı olmaz. Ayrıca normal sezonun son maçlarını kaçırmana rağmen Yılın Çaylağı *olduğunu* da unutmayalım."

"Bu muhtemelen bir teselli ödülüydü," diyorum sözlerime sinirlenerek. "Caleb'in oyununun kirli olduğunu biliyorlardı ve ödülü ona vermek istemediler. Ödülü bana vermeleri, babası her zaman onu korumanın bir yolunu bulduğu için sessiz protestolarıydı."

"Bu kesinlikle halkın ikinize olan ilgisini artırdı. Magic Johnson-Larry Bird rekabetine dönüşüyor. Onlarınki de üniversitede başladı."

"Evet, ama onlar arkadaş oldular ve Caleb ve ben asla olamayacağız."

"Gerçekten birlikte oynadılar. Birlikte reklamlar falan yaptılar."

Cevabım daha ağzımdan çıkmadan boğuluyorum. "O orospu çocuğuyla reklam yapıyorum."

Tam bir sessizlik.

"Yani . . . Sanırım bu kesin bir hayır," diyor.

"Beni bir daha o adamla aynı odaya sokarsan, seni kovarım. Birbirimizden gerçekten hoşlanmıyoruz, Lloyd. Kameralar için ya da reytingleri artırmak için değil. Adam kariyerimi tehlikeye atan bir pislik. Benden bir soytarı gibi sırıtmamı ve onunla Pepsi içmemi isteme."

Daha fazla sessizlik.

Lloyd sonunda, "Anlaşıldı," dedi. "En azından Sylvia'yı geri arar mısın?" "Evet. Hemen şimdi arayacağım."

Onunla telefonda konuşmak için sabırsızlanıyorum. Lloyd'la aynı fikirde olmadığımız o kadar çok şey var ki. Düşündükçe işleri Jared'e devretmeye daha da hazır oluyorum. Elevation'ı hayata geçirmemiz için mükemmel bir zaman ve ideal bir senaryo: O benim kariyerimi yönetirken diğer sporcuları da kendi kariyerlerini yönetebileceklerine ikna edecek.

Sylvia'nın bıraktığı mesajı dinledim. Beni Baltimore'un hemen dışında, çocukluğumda sürekli oynadığım toplum merkezinde bir hafta boyunca bazı konuşmalar yapmaya davet ediyor. Bu tam da ülkenin bu tarafında rehabilitasyon görürken yapmayı umduğum türden bir şeydi.

Sylvia onu geri aradığımda, "Geri döndüğünüz için teşekkür ederim Bay West," diyor.

"Lütfen. Bana August de. Bir dakika sürdüğü için özür dilerim. Spor salonuna yeni başladım ve sanırım birkaç gündür mesajlara dikkat etmemiştim."

"Sorun değil. Aklımdaki fırsatı duydun mu?"

"Mükemmel," diyorum, o halk merkezinde kıçıma tekmeyi yediğim onca zamanı düşünerek. "Orada top oynayarak kendimi geliştirdim. Rehabilitasyonum sırasında kaldığım annemin evine de çok uzak değil. Şehrin hemen dışındayız."

"Oh, güzel." Sylvia'nın sıcak sesi diğer uçtan geliyor. "Ayrıntıları size e-posta ile göndereceğim, ama temelde bir yaz programı ve birisini getiriyoruz

Çocuklara ilham vermek ve cesaretlendirmek için her hafta farklı. Otuz dakika kadar konuşacaksınız."

"Kulağa harika geliyor." Bir an duraksıyorum, garip sorumu sormakta tereddüt ediyorum. "Açıkçası ben San Diego'daki Waves için oynuyorum, Stingers için değil ama burası benim memleketim ve buraya da katkıda bulunmak istiyorum. Başka Stinger'lar da katılacak mı?"

"Aslında-"

"Ekipten herhangi biriyle çalışmakta sorun görmüyorum," diye araya girdim. "Ama Caleb Bradley ve ben-"

"İkiniz arasındaki, nasıl desem, zorlukları biliyorum."

"Güzel." Demek istediğimi anlatmak için daha fazla ayrıntıya girmek zorunda olmadığım için rahatlamış bir şekilde nefes alıyorum.

"Ancak," diyor Sylvia, "nişanlısı, pardon . . kız arkadaşı gönüllülerden biri olacak. Oyuncuların partnerlerinden birkaçı o hafta merkezde çalışacak, ama onlar-"

"Iris?" Söyleyeceği her neyse onun üzerinde tepiniyorum, telefonu neredeyse çatlama noktasına kadar kavrıyorum. "Iris DuPree'nin aynı hafta orada olacağını mı söylüyorsun?"

Diğer hattan cırcır böcekleri. Çok mu heveslisin?

"Yani, eğer söylediğin buysa," diye devam ediyorum, kasıtlı olarak sesini alçaltarak, "Iris'e bundan bahsetmeyelim."

"Um ... ne?" Sylvia'nın duraklamasında kafa karışıklığı ve isteksizlik birikir. "Yalan söylemeyeceğim-"

"Yalan mı?" Onu rahatlatmak için biraz gülüyorum. "Yalan söylemekten bahseden kim Sylvia? Caleb'le aramızın nasıl olduğunu düşününce kendini garip hissetmesin ya da gelmemesi gerekiyormuş gibi hissetmesin diye düşünüyordum. Bence gönüllü olması harika."

"Eğer sorarsa, ona söylemek zorunda kalacağım," diyor biraz sert bir şekilde.

"Elbette. Ve eğer sormazsa ..." Beni görebiliyormuş gibi omuz silkiyorum. "Oraya gittiğinde öğrenecek ve biz de nihai amacımız olan toplum merkezine yardım etmiş olacağız, değil mi?"

"Doğru, ama sorun çıksın istemiyorum." "Olmayacak. Söz veriyorum."

Diğer uçta birkaç dakika sessizlik oluyor ve umarım onu ikna etmişimdir.

"Pekâlâ," diyor sonunda, sesi hâlâ biraz kararsız. "Sanırım bunu herkes için bir sürpriz olarak bırakabiliriz. Bu biraz heyecan katabilir."

"Heyecan. Aynen öyle. Harika bir fikir. Her şey iyi olacak. Iris'le bir sorunum yok." "Tamam, önerdiğimiz konuların yer aldığı e-postayı göndereceğim. Sen de
uygun gördüğünüz şekilde değiştirin."

"Teşekkürler, Sylvia. Gerçekten dört gözle bekliyorum."

Sylvia'dan ayrıldıktan sonra plastik kutunun üzerine tek başıma oturuyorum. İçgüdüsel olarak babamın eşyalarının olduğu kutuya geri dönüyorum ve formayı çıkarıp tekrar başıma geçiriyorum.

"Mükemmel zamanlama, ha?" Boş garaja soruyorum. "Görünüşe göre oyun bana geliyor baba. Bakalım atışı ben yapabilecek miyim?"

24

IRIS

Caleb ve ben yeni bir normal bulduk.

İçinde sıkışıp kaldığım cehennemin arazisinde müzakere etmeyi öğrendim. Uyum ve stratejik direniş arasında garip bir denge var. Caleb uyuyan bir volkan, her an patlamaya hazır. Onun döngülerini öğrendim. Jekyll'den Hyde'a salınan bir sarkaç gibi. Tetikleyicilerini elimden geldiğince önceden tahmin etmeye çalışıyorum, ancak bazen olması gereken düzeni takip etmiyorlar.

Her gün saldırmıyor. Bazı açılardan, öngörülemez olması durumu daha da kötüleştiriyor. Haftalarca mükemmel bir şekilde uslu durabiliyor. Hâlâ itici çünkü neler yapabileceğini biliyorum ama davranışlarını kontrol ediyor ve ben de görmezden geliyorum. Ve sonra bir şey onu kızdırıyor, devenin sırtına indiğini bile bilmediğim bir saman çöpü. Bifteği çok az pişmiştir. Bir oyunu kaybetmiştir. En sevdiği program iptal edilmiştir. Hırçınlığının bir nedeni ya da mantığı yok.

"Gelecek haftayı dört gözle bekliyoruz, Iris."

Tavuk, patates püresi ve yeşil fasulye tabağımdan başımı kaldırıp bu ifadenin kaynağına bakıyorum.

Sylvia.

Sylvia masamızdaki sekiz kadar kişiden biri. Stingers bu yemekle başarılı bir sezonun bitişini kutluyor. Playoffların ikinci turuna yükseldiler.

Whoop-dee-doo.

"Özür dilerim." Sylvia'nın yüzüne odaklanıyorum. "Gelecek hafta hakkında ne demiştin?"

"Evet." Caleb yanımdaki koltuğuna biraz çöküyor, sonra arkasına yaslanıp dirseğini sandalyemin arkalığına dayıyor. "Gelecek hafta ne var?"

Saçlarımın altından boynumu okşamak için kayıyor. Dokunuşu karşısında irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. İrkildiğimi görmek onu çileden çıkarıyor.

En azından bunu toplum içinde yapmam onu çileden çıkarıyor.

Yalnız kaldığımızda, bu onu besliyor. Son birkaç haftadır özenle geliştirdiği korkunun içimde gelişip büyüdüğünü görmek ona güç veriyor. Benim korkum onun karanlıkta beslediği bir bitki.

"Oh." Sylvia'nın bulaşık suyu sarısı kaşları birbirine çarptı. "Toplum merkezi mi? Iris önümüzdeki hafta orada gönüllü olarak çalışacak."

Tanrı'ya şükür.

Bana bir şey ver. O evin ve Caleb'la yaşadığım açık hava hapishanesinin dışında bir şey.

Caleb kaşlarını çatarak, "Bunu hâlâ yapabilecek mi bilmiyorum," diye araya giriyor.

Boynumun kıvrımındaki eli muhtemelen dışarıdan şefkat gibi görünüyor; zengin, güçlü bir adamın evcil hayvanını okşayan eli gibi. Bir başkasını heyecanlandırabilecek bir sahiplenme sergiliyor. Çoğu kadın Caleb'le ilk tanıştıklarında ona biraz aşık olur. Onu benim tanıdığım gibi tanımıyorlar. Parmaklarının sıkılaştığını sadece ben hissediyorum. Boynumdaki elinin aşk olmadığını sadece ben biliyorum. Bu bir uyarı. Bir pranga.

Gerçek Caleb'i sadece ben tanıyorum ve bu kimsenin istemeyeceği kadar şiddetli bir yakınlık.

"Gerçekten mi? Çok yazık." Sylvia dehşetini nereye yönelteceğinden emin değilmiş gibi ikimizin arasında bir bakış fırlatıyor. İçgüdüsel olarak, çok az söz hakkım olduğunu biliyor.

"Yine de her şey ayarlandı," diye devam ediyor Sylvia . . . endişeyle mi? Evet, gergin bir şekilde. Caleb'in bir yırtıcı olduğunu *bilmiyor* ama hücresel düzeyde, belki de atavistik olarak, vücudu biliyor ve bu onu tedirgin ediyor.

Kalp fısıltılarla konuşur. Çok
geç duydum.

"Siz orada olamasanız da çocuklar ailenizi görmek için sabırsızlanıyor," diyor. "Iris'in dağıtması için imzalı formalarımız ve imzalı fotoğraflarımız var ve çocukların kızınızla tanışabileceğini düşündük. Siz Stingers'ın yıldız oyuncularından birisiniz. Bu onların çok hoşuna gidecektir."

Sylvia bana kendimi savunmamı bekliyormuş gibi bakıyor. Bu isteğinin eve gittiğimde bana bir tokat ya da daha kötüsünü kazandıracağından haberi yok. Belki masanın altından sert bir çimdik. Caleb genelde yüzüme dikkat eder.

-İnsanların gördüğü her yerimle. Sadece beni iyileşecek kadar uzun süre evde tutabileceğini bildiğinde yüzüme vuruyor. Eğer telefonum yanımdaysa, gösterecek gerçek bir kanıtım olmadığından emin olur. Ve onun vahşetine dair gerçek bir kanıtım olduğunda, telefonum günlerce 'kayıp' olacak. O ve Ramone tutsaklığımı bir bilime dönüştürdüler.

Caleb bir kadeh şarap alıp yudumlarken, "Gelecek hafta yokum," diyor. Sıradan görünüyor, ama artık onu, ruh halini o kadar iyi anlıyorum ki, sıradan bir yanı olmadığını biliyorum. Yanımda gergin, kendini tehdit altında hisseden bir yırtıcı gibi, sanki kafesinden çıkarsa avını kaybedebilirmiş gibi. "Aslında önümüzdeki iki hafta boyunca Çin'deyim."

Orada basketbol patlıyor ve piyasa o kadar olgunlaşmış durumda ki Caleb ve menajeri sponsorluk fırsatlarını araştırıyor. Tanrıya şükür Sarai hastaydı ve gerekli aşıları olamadı. Çocuk doktoru seyahat etmesine izin vermedi, bu yüzden Caleb olmadan iki hafta geçireceğim. Ramone hala orada olacak ama Ramone bana vurmayacak. Bana tecavüz etmiyor. Sadece asla kaçamayacağımdan emin oluyor.

Suçlu piç.

"Yine de orada olmayacağını biliyorduk." Sylvia kaşlarını çatıyor. "Yapabilirdik-"

"Iris Sarai'ye kimin bakacağı konusunda çok titizdir," diye araya giriyor Caleb, başparmağını çıplak omzumun üzerinden kaydırarak.

"Sarai bu akşamki etkinlik için sağlanan çocuk bakım hizmetinden memnun, değil mi?" Sylvia sorusunu bana yöneltti.

"Evet, tabii ki. Harika görünüyorlar," diyorum. "Ve Sarai insanları sever. Dışarıda olmayı ve diğer çocuklarla etkileşime girmeyi seviyor."

Caleb bana bakmıyor ama hoşnutsuzluğu soğukkanlılığımı bozuyor.

Sylvia, "Ayrıca oyuncuların eşleri ve kız arkadaşlarının çocukları için toplum merkezinde çocuk bakımı olacak," diyor. "Bölgeyi inceleyebilir ve işçilerle tanışabilirsin, Iris. Tabii hâlâ bunu yapmak istiyorsan?"

Kahretsin.

Tabii ki biliyorum ama savaşmaya değmez. Savaşlarımı seçerim ve bu benim seçtiğim bir savaş değil. Biri benden önce davrandığında hala en iyi yanıtı arıyorum.

Michael Cross, "Bence bu harika bir fikir," diyor.

Bütün gece masamızda oturan Stingers'ın basketbol operasyonları başkanıyla konuşmamıştım ama şimdi burada olmasından gerçekten memnunum.

"August West ile oynadığımız kirli oyundan sonra biraz iyi niyete ihtiyacımız var," diyor sert bir şekilde. "Bu bulut hala organizasyonun üzerinde asılı duruyor."

Masaya garip bir sessizlik çöküyor, boğazların temizlendiği ve bedenlerin düz sırtlı sandalyelerde kaydığı bir sessizlik. Ben değil. Caleb'ı August'u bilerek incitmekle suçladığımda neler olduğunu hatırlıyorum. Sessizim. Hareketsizim ama August'un adı kulaklarıma ağır geliyor. Kalbime daha da ağır geliyor.

"Lig bana ceza vermedi," diyor Caleb, "ben yakışıklıyım ve zararsızım" gülümsemesini hiç bozmadan. "Hiçbir şey kanıtlanmadı çünkü bu bir kazaydı. Sahadayken böyle şeyler olur."

"Evet, takımın imajı için kötü oldu. West'in Yılın Çaylağı seçilmesi de yardımcı olmadı," diyor Michael, gözleri Caleb'ın üzerinde.

Ne geceydi ama.

August yılın çaylağı seçildiğinde, kötü bir gece geçireceğimizi biliyordum. Aslında beni cinsel açıdan çok fazla rahatsız etmiyor - muhtemelen başka her yerden aldığı için. O kadınlara meyve sepeti gönderebilseydim, gönderirdim. Ama o gece, başka kimse yapamazdı. Öfkesini çıkarabileceği August orada değildi ve ben de ondan sonraki en iyi şeydim.

"West'in o çok sevdiği güzel yüzünü süsleyelim," diye homurdanarak yüzümün her yerine boşaldı. Menisi ağzıma dolmuş, görüşümü bulanıklaştırmış, burnumu istila etmiş ve gözeneklerime işlemişti.

"Iris, hâlâ yapmak istiyor musun?" Michael Cross'un sorusu beni masaya, sohbete geri döndürüyor. "Yapacak mısın?"

Bütün gözler üzerimde.

Caleb'e doğru bir bakış atıyorum ama o kadehindeki şarabı inceliyor. Burada ne söylemem gerekiyor?

Bunu yapmak istiyorum. Buna ihtiyacım var. O ve Ramone günün her saati beni kilit altında tutuyorlar. Onlardan bağımsız birkaç nefes almak için mi? Caleb'in patronunun bunu yapmama "izin vermesini" emretmesinden daha iyi bir bahanem olamaz.

"Elbette." Masanın etrafına rahat bir gülümseme yaydım. "Yardım etmek isterim."

"Harika," diyor Michael Cross ve bana dostça bir gülümseme sunuyor. "O zaman anlaştık." Gözleri Caleb'a kayınca biraz daha sertleşiyor. "Bu

senin için sorun değil, değil mi Caleb?"

"Elbette." Caleb parmaklarını masanın üzerinde benimkilerle birleştiriyor, ellerimizi çevirerek yüzüğünün albatrosunun ışığı mükemmel bir şekilde yakalamasını sağlıyor. "Iris ailemizi iyi temsil edecek."

"Yüzüğünü yeni fark ettim," diyor Sylvia, parmağımdaki taşa bakıp gözleri büyüyor. "Fark etmemiştim ... şey ... tebrikler."

Masadaki herkesin iyi dilek korosu sırasında gözleri imrenerek nişan yüzüğüne takılır,

Onu alabilirsin!

Sylvia ve otuz mil yarıçapındaki her kadın Caleb'i istemediğimi ve onun piyasada olduğunu bilsin diye bağırmak istiyorum. Eğer tokatlanmaktan, şantajdan, tuzağa düşürülmekten ve esir tutulmaktan hoşlanıyorsanız, o sizin erkeğiniz.

Çünkü o kesinlikle benim değil.

Görünüşü korumak onun için önemli. Caleb'ın yanında, yapay ışıkla aydınlatılmış ve parıldayan bir avizeyim. Bu gece benim parlamama ihtiyacı var. Neyse ki Cross, Caleb'ın bu konudaki seçim şansını elinden aldı.

Bu nasıl bir duygu, Caleb? Seçeneklerinin elinden alınması?

Birkaç saat sonra, eve dönerken arabada sessizliğiyle benimle alay ediyor. Yalnız kaldığımız anda bana saldırmaya başlasaydı, bu mantıklı olurdu. Ama hayır, beni diken üstünde tutmayı seviyor, bu yüzden yılanın ne zaman saldıracağından emin değilim.

Ben banyoda yatmaya hazırlanırken konuyu tekrar açtı. Bana arkamdan yaklaşıyor. Aynada geniş omuzları ve çıplak göğsü görünüyor, yontulmuş düzlemler ve kaslı göbek beni cezbetmiyor. Gözlerimi kaldırıp yansımada onunla buluşuyorum, yüz ifademin dinginliği çarpan kalbimi yalanlıyor. Son zamanlarda beni yalnız bıraktı, muhtemelen yemeğin yaklaştığını bildiği için. Ve şimdi, gelecek hafta toplum merkezi var. Aynadaki yüzüm lekesiz ve öyle de kalacak.

Parmaklarının kavradığı yerlerde koyu halkalar oluşan kollarım ya da ayakkabısından morarmış sırtım için bu doğru değil. Beni o kadar çok gizli şekilde işaretledi ki, kaçsam bile ondan asla kurtulamayacağımdan korkuyorum.

Ama kaçacağım.

Caleb'den kaçmak için kaçmak yeterli değil. Kaçsam bile yalanları peşimi bırakmayacak ve sonunda Sarai'ye ulaşabilecek. Benim için bu kazanmak değil. Bu özgürlük değil. Caleb beni öldüreceğini söylediğinde

Onu terk edersen, ciddidir. Gözlerinde cinayet var, henüz çekilmemiş bir tetik. Bundan daha zeki olmalıyım. Ondan daha akıllı. O beni tuzağa düşürdü, ben de ona tuzak kurmalıyım. Zamanlama mükemmel olmalı. Sadece bir atış hakkım olabilir.

"Gelecek hafta pişman olacağın bir şey yapma," diyor yumuşak bir sesle.

Makyajımı siliyorum, gözlerimi aynadaki yansımama dikiyorum. Onu tanımıyorum, küçük bir isyan. İzin verilen tek isyan.

"Beni duydun mu?" Kolumu tam olarak zaten işaretli olan yerden tutuyor, benden bir irkilme ve keskin bir nefes alıyor.

"Seni duydum." Aynadan ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Ben olsam ne yapardım Caleb? Kaçar mıydım? Bunu denedim, hatırladın mı?"

"Sadece gelecek hafta halk merkezinde olacağın zamanı unutma." Eli kolumdan aşağı iniyor, belime dolanıyor ve göğsümü avuçlamak için yukarı çıkıyor. "Sende o kadar çok şey var ki, hafta sonları Sarai'yi gördüğün için şanslısın."

"Farkındayım Caleb." Elinin altında geriliyorum, ağzımdan çıkan sözcüklere acı bir tat katıyor. "Neyin tehlikede olduğunun."

Bayan Darling geçen hafta Sarai'nin hâlâ "güvende" olduğundan emin olmak için aradı. Şimdilik iyi olduğumuzu ve daha fazla ev ziyaretine ihtiyaç duymayacağımızı söyledi, ancak o günlüğü bulmam ve Caleb'e durumu tersine çevirmem gerekiyor. Benim için en önemli olan şeyleri bana karşı kullandı; ailemi ve kızımı. Neler yapabileceğini gördükten sonra Sarai'nin ortak velayetini bile almasına izin vermeden öleceğimi biliyor. Ben daha oyunun içinde olduğumu fark etmeden benden çok daha önde olmak için planlar yaptı.

"Cross'un West'ten bahsetmeye cüret ettiğine inanamıyorum," diyor Caleb sert bir şekilde, parmakları üzerimde sıkılaşıyor. "O orospu çocuğu Yılın Çaylağı ödülünü benden çaldı."

Göğüs ucumu sıkıyor ve ben derin bir nefes alıp acıyla nefes veriyorum.

"West her zaman benim olanı ister," diye devam ediyor Caleb, gözleri aynada bende, aklı August'ta. "Yine de sana sahip olamaz.

Sarsılarak başımı sallıyorum, göğsümü delen acı iğnelerinden kendimi uzaklaştırmak için ona kadar sayıyorum. Ve sonra eli gitti.

Banyo tezgahına güçsüzce yaslanıyorum, uzaklaşmasını umuyorum. Beni yalnız bırakması için dua ediyorum ama son birkaç aydır dua ettiğim pek çok gecede olduğu gibi kimse beni dinlemiyor.

Geceliğimin eteklerini kalçalarıma ve popoma serin hava vurana kadar kalçalarımın üzerinden itiyor. Külotumu aşağı itiyor. Yere düşüyor, ayak bileklerimi kelepçe gibi sarıyor. Sırtıma bastırıyor, göğsümü banyo tezgahına doğru zorluyor. Yanağım soğuk kuvarza çarpıyor.

"Caleb, lütfen." Aynaya bakıp gözlerinde herhangi bir hoşgörü belirtisi arıyorum. "Yapma."

Cevap vermiyor ama kıçıma bakıyor, bakışları açlık, sahiplenme ve kötülüğün bir karışımı. Parmaklarını kalçalarıma geçiriyor ve pijama altlarının bacaklarından aşağı kaydığını duyuyorum; istilasının ilk baskısını hissediyorum.

Ben dindar değilim. Baş rahibe değilim. Artık hiçbir şeye inanan biri değilim. Lotus'un batıl inançlarına inanamıyorum ya da MiMi'nin mistisizmine aklım ermiyor ama Caleb bana her dokunduğunda dudaklarımdan aynı kelimeler dökülüyor, kalbimin dehlizlerinde yankılanan fısıltısız bir dua.

Tanrım, beni bundan
kurtar. Kurtar beni.

25

IRIS

"Burada tek başıma iyi olacağım, Ramone."

Caleb ehliyetimi almadan önce kullandığım cipin sürücü koltuğunda o oturuyor, ben de arka koltuktayım. Toplum merkezi, tatlı özgürlük -en azından iki saatliğine- caddenin karşısında.

"Ben de seninle geliyorum." Emniyet kemerini çözdü.

"Hayır." Ben Sarai'nin araba koltuğunu çözerken gözlerimiz dikiz aynasında kilitleniyor. "Orası çocuklar için bir toplum merkezi. Bizimle oraya gelmen çok saçma olur. İşim bitince burada buluşuruz."

Bana şüpheyle bakıyor.

"Merak etme. Adam kaçırmaktan tutuklanmadan gidemeyeceğimi biliyorum," diyorum acı bir şekilde. "Ya da sosyal hizmetler kapıma dayanmadan. Bunun için teşekkürler bu arada."

Ramone sosyal hizmetlere yalan söylediğini bildiğim için endişeli görünmüyor. Caleb bana bunları yaparken suç ortaklığı yapan birinin utanması olamaz.

"İki saat." Toplum merkezinden saatine doğru bir bakış attı. "Hemen geliyorum."

Fikrini değiştirmeden önce koşmaya başladım. Sarai'yi bebek arabasına yerleştirdim, bez çantasını aldım ve onu kaldırımdan aşağı itmeden önce kapıyı zar zor kapattım. Ramone'un nefesi ensemde olmadan biraz zaman geçirmeye kararlıyım. Caleb'in Çin'de olması bu hafta daha da kötü oldu. Bekçi köpeği yüksek alarmda ve eminim her türlü olağandışı davranışı rapor etmesi için sıkı talimatlar almıştır. Bir omurga ya da iradenin ortaya çıkması gibi.

Caleb gittikten sonra hayatım nispeten sakinleşti. Sadece kimsenin görmeyeceği yerlerde birkaç çürüğüm var. Derimin altında, kalbimin etrafında olanlar dışında, örtbas etmem gereken yaralarım olmadığı için bir kez olsun rahatladım. En kötüsü de onlar.

Halk merkezinin girişine ulaştım. Tam olarak mahallede değiliz, banliyöde de değiliz. Mahalleyi bilirim, hayatımın ilk on iki yılında pazarlık ettim ve burası değil. Görünürde ne bir keş ne de bir fahişe var. Bina daha iyi günler görmüş ama temiz ve iyi durumda.

Resepsiyondaki genç kadın aşk romanından başını kaldırıp bana hoş bir gülümsemeyle bakıyor.

"Merhaba." Ben de ona gülümsüyorum. "Basketbol kampı için buradayım."

Tüm detaylarımı inceliyor. Mümkün olduğunca mütevazı giyinirdim, ancak hamileliğimden sonra Caleb bana yepyeni bir gardıropla "sürpriz" yaptı. O zamanlar daha minnettar hissetmediğim için kendimi azarlamıştım, ama şimdi bunun onun kontrolünü uygulamak için çektiği bir kukla ipi daha olduğunu anlıyorum. Koyu renk kot pantolonum basit ama pahalı. Sadece Sarai'nin bebek bezi çantasını getirdim ama o da tasarım. Parmağımdaki albatros yüzükten bahsetmiyorum bile. Caleb yemekte yüzüğümü o kadar büyüttü ki, onsuz gönüllü olmaya cesaret edemiyorum. Yüzük ve Sarai onun aksesuarları, bu da onu tanıdığım ve nefret ettiğim canavar yerine ideal aile babası olarak gösteriyor.

Bebek arabasındaki Sarai'ye bakarak, "Sen bir balerin eşisin, ha?" diye soruyor. "Um, kız arkadaşım."

İnsanların beni gördüklerinde ne düşündüklerini biliyorum: her şeyi başardığımı ve Sarai'nin beni hayata hazırlayan yemek bileti olduğunu ya da en azından on sekiz yaşına kadar. Tasarım kot pantolonumun içine soktuğum bu ipek bluzun altında, siyah, mavi ve sarı çürüklerin kaburgalarıma mürekkep lekeleri gibi sıçradığını, düzenli olarak kendi kanımı tattığımı bilmiyorlar. Her gece birlikte uyuduğum kuyruksuz şeytandan kurtulmak için en yoksullarla, evsizlerle, buradaki genç bayanla takas yaparım.

"Gönüllüyken bebeğimi kreşe bırakabileceğimi duydum." Merakla küçük lobiye bakıyorum. "Görebilir miyim?"

Sarai'yi orada bırakmadan önce nasıl bir yer olduğunu kesinlikle bilmem gerekiyor.

Köşeyi döndüğümüzde, muhtemelen birinin büyükannesi olan yaşlı bir kadın, altı kapalı ve üstü açık olan yarım kapıya doğru ilerliyor.

"Kim bu küçük sevgilim?" diye soruyor, eğilip Sarai'ye kocaman gülümseyerek. Kızım asla bir yabancıyla karşılaşmaz ve hemen üflemeye

başlar.

baloncuklar ve küçük denizyıldızı ellerini sallıyor.

"Adı Sarai." Onu bebek arabasından çıkarıyorum. "Onun için yeriniz var mı?"

"Elbette." Kapının alt yarısını açıyor ve içeri girmem için eliyle işaret ediyor. "Ben Audrey."

Kreş için ayrılan alan küçük ama düzenli ve tertipli; Sarai'nin yaşlarında birkaç çocuk emekliyor ve etrafta dolaşıyor. Alt değiştirme masaları odanın çevresini kaplıyor ve kitap ve oyuncaklarla dolu raflar duvarları süslüyor. Diğer dört kreş çalışanı benim yaşlarımdan Audrey'nin yaşlarına kadar değişiyor. Hepsi ya bebeklerin altını değiştiriyor ya yerde onlarla oynuyor ya da köşedeki planörde onları sallıyor. Sıcak ve güvenli hissettiriyor. İki saat boyunca rahat nefes alabiliyorum.

Sarai'nin kaydını yaptırdıktan ve bana ihtiyaçları olursa diye verdikleri küçük çağrı cihazını aldıktan sonra resepsiyona geri dönüyorum. Orada benim gibi tasarımcı kotu giymiş iki kadın daha duruyor, ama benim düz ayakkabı tercih ettiğim yerde onlar stiletto giymişler. Onların cazibe katsayısı kesinlikle benimkinden birkaç kademe yüksek. Görünürde yüzük yok.

"Çocuklar koridorun sonunda solunuzdaki odaya girecekler." Genç masa görevlisi o yönü işaret ediyor. "Sabah aktivitelerini tamamladıktan sonra içeri girecekler. İsterseniz bekleyebilirsiniz."

İki kadın da beni fark etmeden koridorda yürümeye başlıyor, yürürken başları birbirine eğik, fısıldaşıyorlar. Odaya ulaştığımızda ve sadece üçümüz kaldığımızda, burada öylece durmak bana garip geliyor. İçlerinden birine elimi uzatıyorum. "Merhaba, ben Iris."

Önce biri, sonra diğeri elimi sıkmadan önce birkaç saniye elime bakıyorlar.

İkincisi sağ elimi sıkarken sol elimi tutuyor.

"Oh, güzel." Yüzüğüme o kadar uzun süre bakıyor ki acaba büyüteç mi çıkaracak diye merak ediyorum. "Ve çocuk odasına gittiğini söyledi. Bebeği *ve* mücevheri almışsın."

Anlamlı bir bakış alışverişinde bulunuyorlar ve sonra gözlerinde yeni bir saygıyla bana dönüyorlar.

"Sen #Goals'sın, tatlım. Yapabiliyorken yapabildiğini almak akıllıca. Bir balerin kısa ömürlü mü sanıyorsun? Bizim raf ömrümüz daha da kısa," diyor içlerinden biri. Omuzlarından aşağıya doğru uzanan, göz alıcı uzantılarıyla erkeklerin ağzının suyunu akıtacak bir vücuda sahip. "Ben Sheila."

"Tanıştığımıza memnun oldum Sheila," diye cevap veriyorum açık bir kapı olmayan ama yüzünüze de tam olarak çarpılmamış bir gülümsemeyle. Aralık. Ben aralıkım. Caleb gerçek yüzünü gösterdiğinden beri kendimi Sarai ve benim etrafımdaki safları sıklaştırırken buluyorum. Bağlılıkları, kırılganlıkları ya da arkadaşlıkları göze alamıyorum. Artık kime güveneceğimi bilmiyorum. Güvendiğim son kişi kendimim çünkü Caleb'i çok geç olana kadar gerçekten göremedim. Yanlış kişiye güvenmek sizi mahvedebilir.

"Ben de Torrie." Çırpılmış çikolata kadar pürüzsüz teni ve koyu renk bukleleriyle heykelsi bir görünüme sahip olan diğer kadın, metalik manikürlü elini uzatıyor.

"Sanırım bugün sadece üçümüz varız," diyor Sheila, kırmızı plastik bir sandalye çekip bana da aynısını yapmamı işaret ederek. "Bonnie yine 'hasta'." Hasta kelimesini tırnak içine almış.

Torrie yakınına eğiliyor ve bir sonraki sözlerini sessizce söylüyor. "Onun adamı da Stingers için oynuyor ve o her zaman uçuyor."

"Ama bulduğu her fırsatta onu dövüyor," diye bitiriyor Sheila, ağzının bir köşesi eğik. "Yani 'hasta' olduğunda, bunun 'onu tekrar ele geçirdi' anlamına geldiğini biliyoruz."

Sandalyemde donup kalıyorum, mide bulantısı karnımda başlayıp yavaşça vücuduma yayılıyor, Caleb'ın dehşet saçtığı her bir et ve kemiğe dokunuyor. Yüzümü hafif bir merak maskesi olarak tutuyorum ama parmaklarım avucumun içinde sıkılıyor, tırnaklarım derimi kesiyor. Caleb beni en son gerçekten dövdüğünden beri birkaç hafta geçti, bu yüzden ara sıra kolayca gizlenebilen çürükler veya kesikler dışında, bana bakıp yaşadığım cehennemi bilemezsiniz. Yine de şu anda kendimi çıplak gibi hissediyorum.

Torrie aramızdaki koltuğa oturarak, "Asla gitmeyecek," diyor. "Bu para çok iyi."

Belki de onu öldüreceğinden korkuyordur.

"Kızım, bir erkek bana ilk kez vurduğunda," diyor Torrie, dudakları küçümsemeyle bükülmüş, "o da karşılık veriyor. Kafasına tokadı yer."

Ama ya bir ayak daha uzunsa? Yüz kilo daha ağırsa? Ya silahı varsa?

"Neden kaldığını bilmiyorum," diye devam ediyor Torrie. "Ama ben ve çocuklarım kapı dışarı edilirdik."

Ama onları geri getirebilir miydi? Çocuklarını alabilir miydi?

"Çocukları var mı?" Çok fazla ilgi göstermek istemediğim için soruyorum.

"Kızım, dört çocukları var," diye onaylıyor Sheila. "Üniversiteden beri, yaklaşık yedi yıldır birlikteler."

"Belki de velayeti falan almasından korkuyordur," diye öneriyorum.

"Onu döverse olmaz!" Torrie'nin sesi öfkeliydi. "Kötü davranırsa çocukları ona vermezler."

"Yapıyorlar," diye sessizce karşı çıkıyorum. "Bu her zaman olur, özellikle de çocukları hiç istismar etmemişse ve sabıkası yoksa. Pek çok istismarcı kısmi velayet alıyor. Hatta bazıları kaçtığı kadın sığınma evini ziyaret edebiliyor. Sistemimiz kadınları pek çok yönden yüzüstü bırakıyor."

"Hmmmph. *Kendini* başarısızlığa uğratıyor," diyor Sheila. "Biri seni fena halde dövüyorsa, 'güle güle' ne kadar zor olabilir ki?"

Sheila ve Torrie bu şakaya kahkahalarla gülüyor ve beşlik çakarak diğer ilginç dedikodulara geçiyorlar. Konuşmaları beni geçip gidiyor. Hayatımın dışarıdan nasıl göründüğünü düşünmekle meşgulüm. İnsanların sandığı gibi biri olmadığımı biliyorum; paralı asker ya da erkeğini terk etmekten korkan zayıf iradeli bir kadın değilim, hatta Caleb'in beni sevdiğini düşündüğüm için kafam karışık bile değil. Yine de utanç kalbimde kök salıyor. Ertesi sabah Andrew kesiklerime ve sıyrıklarıma bakarken hissettiğim utancın aynısı. Aynada şişmiş yüzümü, şişmiş bir gözümü gördüğümde hissettiğim utançla aynı. İçinde bir asi var, ama vurduğu, tekmelediği, tecavüz ettiği ve küçümsediği kız, zamanını bekleyen ve bir çıkış yolu için gözlerini süzen kız, utanç duyuyor.

"İkiniz de bugün ne yapacağımızı biliyor musunuz?" Torrie çantasındaki sakıza uzanıyor ve ikimize de birer çubuk uzatıyor. "Adamım Almanya'da keşif yapıyor, benim de yapacak bir şeylere ihtiyacım vardı zaten."

"Bugün ilk gün," diyor Sheila sakızı ağzına atarken. "Bazı formalar ve imzalı fotoğraflar dağıtacağız. Fotoğraf çektirmek isteyecekler, bazıları bizimle ama çoğunlukla basketbolcuyla."

"Basketbolcu mu?" diye sordum. "Basketbolcuların yerine geçtiğimizi sanıyordum."

Torrie, "Bu haftayı idare etmesi için birini buldular," diyor. "Kim olduğundan emin değilim. İlk gün oldukça rahat geçecek. Birkaç temel konu üzerinde çalışacak, bazı basit alıştırmalar yapacak ve sonra da rol model olacak."

"En azından daha önce böyle olmuştu," diye ekliyor Shelia.

Ben daha fazla araştıramadan Sylvia odaya giriyor. Gülümsemesini üçümüz arasında paylaştırıyor ve bizi sıcak bir şekilde selamlıyor.

"Bugün burada olduğunuz için teşekkür ederim hanımlar." Bana endişeyle bakıyor, belki de Caleb'ın gelmeme ne kadar direndiğinden dolayı. "Çocuklar gerçek bir sürprizle karşı karşıyalar. Bugünkü maçın en popüler oyuncularından biri bütün hafta burada olacak."

"Kim o?" Boş boş soruyorum, pek de umurumda değil.

"Benim," diye tanıdık bir ses odanın öbür ucuna ulaşıyor ve tüm dikkatimi üzerine çekiyor.

Tüm hava odayı terk ediyor, ciğerlerimi terk ediyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor ve damarlarımda şimşekler çakıyor. Tıpkı basketbol maçındaki gibi ve onu her gördüğümde olduğu gibi, onu görmezden gelemiyorum; gözlerimi kapı aralığında duran August West'ten alamıyorum.

Bu durumun tehlikesi karnımda bir taş gibi kristalleşmeden önce kendime sadece bir saniyelik şok izni veriyorum. Caleb öğrenirse bunun onu ne yapmaya iteceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ramone görürse, mutlaka anlatacaktır.

Kendimi korumak için ayaklarımın üzerinde duruyorum. Bilgelik August'un gözlerinin içine bakmadan yanından geçip gitmemi sağlıyor. Çaresizlik, Caleb'ın yalanlarının ve acımasızlığının beni her gün yapmaktan alıkoyduğu şeyi yapmamı sağlıyor.

Koşuyorum.

26

AĞUSTOS

"IRIS!" Geri çekilen arkasından sesleniyorum. Duraklamıyor ya da omzunun üzerinden bakmıyor bile.

En azından benimle konuşmadan giderse lanetleneceğim. Bacaklarım onunkilerden çok daha uzun, bu yüzden acıyı görmezden geliyorum ve onu yakalamak için iki gergin adım atıyorum.

"Hey." Dirseğinden tutuyorum, sert ama nazikçe, ve onu yüzüme çeviriyorum, bir elim kolunda, bir elim belinde. "Iris, bekle."

Gözlerimizi hizalamak için başımı eğdiğimde, bacağımın tendonlarını ve kemiklerini bir arada tutan titanyum pimi düşünmüyorum. Dizimdeki donuk ağrı ve hareketsiz kaldığım ve hayal kırıklığına uğradığım uzun haftalar - hepsi kayboluyor. Önümdeki aylarca sürecek zorlu rehabilitasyon sürecini düşünmüyorum. Gelecek sezon döndüğümde tam gücümde olamayacağımdan endişeleniyorum, belki de bir daha asla, ama şu anda bu büyüleyici anın ötesini düşünemiyorum. Tüm bu şeyler önümdeki kadın karşısında soluyor ve kuruyor. Caleb'ın bunu onun için yaptığını bilsem de, şu anda bunun bir önemi yok.

Tıpkı Stingers maçında ve All-Star hafta sonunda olduğu gibi, tanıştığımız gece olduğu gibi, gözlerimizi kaçırmıyoruz. Birlikte olduğumuz her an bizi birbirimize çeken ve yakınlaştıran o iplik, bir santim bile kıpırdamasak da aramızdaki mesafeyi daraltıyor. Aramızdan yüzlerce özlenen an ve binlerce hiç söylenmemiş söz geçiyor ve bedeninde, yüzünde katı ve sıkı tutulan her şey o yaklaştıkça yumuşuyor.

Uzaktaki spor salonunun zemininde tenis ayakkabılarının çıkardığı gıcırtı anı bozuyor ve ikimiz de gözlerimizi kırpıştırıyoruz. Arka plana gömülmüş olan çevreyi özümsüyorum. Başını sallıyor ve uzaklaşıyor.

"Neden buradasın August?" Iris soruyor. Sonbahar, yeşil ve altın rengi benekli kahverengi gözleri, onu son gördüğümden daha koyu görünüyor. Renkten değil. Arkalarında bir şey var. İçindeki bir şey daha karanlık. Donuk.

"Gönüllüyüm," diye cevap veriyorum.

"Ve bu bir tesadüf mü? Aynı hafta burada gönüllü olmamız?" "Evet, öyle."

Gözleri benimkileri arıyor, görünüşe göre cevabımdan tatmin olmamış.

"Tamam, burada olacağını biliyordum," diye itiraf ediyorum ama o bir sonuca varmadan önce hızlıca konuşuyorum. "*Ama* bunu ben ayarlamadım. Lige başından beri yerelde gönüllü olmak istediğimi söyledim, burada büyüdüğüm yerde, sadece takımımın şehrinde değil. Annemin evi uzak değil. Çocukken hep burada top oynardım."

Başını sallamadan önce uzun kirpiklerini kırpmadan beni inceliyor. "Ben gidiyorum o zaman."

Uzaklaşıyor ama ben onu yakalayıp yerinde tutuyorum. Gözleri bileğinin etrafındaki parmaklarımda, irkiliyor ve keskin bir nefes alıyor.

Elim bileğinin narin kemiklerini sarmış kocaman görünüyor. Onu bırakıyorum ve geri çekiliyorum.

"Özür dilerim, Iris. Seni incittim mi?"

Onu bu şekilde yakaladığım için kendi gücümün farkında bile olmayan bir Hulk gibi hissediyorum.

"Hayır." Bir süre yeri inceledi, başını salladı ve bileğini ovuşturdu. "Ben ... hayır. Bana zarar vermedin. Sadece yorgunum, sanırım, ve gerginim."

"Dört gözle beklediğin bir şeyi yapmak için bir neden daha, değil mi?" Ben soruyorum. "Gitme. Yanlış bir şey yapmıyoruz."

Başını kaldırıyor ve alaycı bir şekilde gülüyor. "August, bunu yapamam." "Neyi yapamazsın?" Temkinli bir adım daha yaklaşıyorum.

"Bu." Gözlerimiz birbirine kenetlendi. Sesi boğuk ve alçak geliyor. "Gitmem gerek."

Kokusunu ve sıcaklığını yakalayacak kadar yakınım. Bunu bütün gün yapabilirim. Sadece kokla onu. Ona dokunabilirim. Birbirimizi sadece birkaç kez görmüş olsak da onu özledim. Bu kadar çabuk bağlandığım başka kimse yok, sohbet, şakalaşma ve bağlantı. Kimyası. Bunu tekrar arzuluyorum. Evet, büyüdüğüm yerde gönüllü olmak istedim ama şu anda burada olmamın sebebi Iris.

"Eminim gönüllü olmayı dört gözle bekliyordun, değil mi?" diye sordum. "En son konuştuğumuzda bazı çıkış noktaları istemiştin."

"En son konuştuğumuzda doğum sonrası depresyondan muzdariptim ve hiçbir fikrim yoktu." Küçük bir gülümseme verdi. "Ta ki sen doktorumla konuşmamı önerene kadar. Bu arada teşekkür ederim."

"Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, çok daha iyi, ama haklısın. Gönüllü olmayı dört gözle bekliyordum." Başını sallıyor, ağzı ve çenesi kararlı. "Yine de yardım etmek için başka şanslar da olacak."

"Ama bu artık burada." Bileğini sıkıyorum ve sırıtarak onu kızdırıyorum. "Söz veriyorum ısırmam ya da bitlenmem."

Gözlerini deviriyor, gülüşü yumuşak ve zoraki ama cesaret verici bir işaret. Bakışları bacağıma düşüyor ve hıçkırarak ağlıyor. "Hâlâ acıyor mu? Bacağın mı?"

Ben de aşağı bakıyorum. Kotumun altına Aircast giyiyorum. Dikkatli bir şekilde yürüyebiliyorum ancak yakın zamanda üzerine ağırlık koymam için izin verildi.

"Fena değil." Omuz silkiyorum. "Hepsi oyunun bir parçası."

Dudaklarını sıkıca bastırarak gözlerini kapatıyor. O kadar sıkı ki bir sonraki söylediğini neredeyse kaçırıyorum.

"Bizi gördü, August."

Ne demek istediğini sormama gerek yok. Ben biliyorum. Maçta bizi gördüğünü gördüm. Ve hissettiğimden emin olmadan önce bunun neden olduğu öfkeyi gördüm. "Biliyorum."

Gözyaşlarıyla dolan irkilmiş gözlerini kaldırıyor. "Bu benim yüzümden oldu." Yaralı bacağımı işaret ediyor. "Çok üzgünüm. Tanrım, kendimi çok suçlu hissediyorum."

"Suçlu hissedecek bir şey yok. Sen yapmadın. O yaptı."

"Doğru ve benim yüzümden seni tekrar incitmesini istemiyorum." Titreyen dudaklarını sert bir çizgi halinde sabitliyor. "Benim yüzümden *kimseye* zarar vermesini istemiyorum."

"Neden onunla birliktesin, Iris?" Soruyorum, şaşkınlığım soruyu içimden itiyor.

Gözlerinin ardında gizlenen o şey, o tanıdık olmayan şey, ifadesinin üzerine gölgeli bir perde çeker ve gerçek saklanır.

"Her şey her zaman göründüğü gibi değildir. Basit değiller." Ellerim ondan tamamen uzaklaşana kadar geri çekiliyor. "Hiçbir şey basit değildir."

"O zaman bana açıkla. Böyle bir şey yapacağını bile bile," diyorum bacağımı göstererek, "onunla kalmana inanamıyorum."

"Iris!" Sylvia koridorun sonundan sesleniyor, gözleri Iris ve benim aramda gidip geliyor. "Her şey yolunda mı?"

Muhtemelen şimdiye kadar Iris ve benim aramdaki ilişki hakkında kafasında türlü türlü senaryolar yaratmıştır, özellikle de Iris'e burada olacağımı söylememesini istediğimden beri. Bizi bu şekilde birlikte görünce muhtemelen daha fazla sorusu vardır. Benim umurumda değil ama Iris'in umurunda olacağını biliyorum.

Iris bir adım daha geri çekilerek, "Her şey yolunda," diye cevap veriyor. "Kreşin kızım için beni aradığını sandım, o yüzden kontrol etmeye geldim. O iyi ama."

Kalçasında fark etmediğim çağrı cihazına dokunuyor. İşte o zaman fark etmediğim başka bir şey görüyorum. Kocaman bir nişan yüzüğü.

Kahretsin. Kendimi kandırıyorum. Rüyalarımda kovaladığım bu şey, anneme bile bahsettiğim bu bağlantı, hepsi kafamın içinde ve hepsi benim tarafımda. Gözleri parmağındaki yüzüğe doğru benimkileri takip ediyor.

"August," diye fısıldıyor. "Eski olabilirim-"

"Sanırım oraya geri dönsem iyi olacak, ha?" Sylvia'ya hitaben sertçe sözünü kestim.

"Başlamaya hazırız," diyor Sylvia kararsızca. "Çocuklar şimdi dinlenme odasına geliyorlar."

"Güzel." Iris'e bir daha bakmadan koridordan yukarı çıkıp dinlenme odasına giriyorum.

Ben bir aptalım. Karmaşık mı? Hayır, basit. Onun bebeğini doğurdu. Onun yüzüğünü takıyor. Onunla evlenecek. Bunu kalın kafama ne kadar çabuk sokarsam o kadar iyi. Başkasına ait olan bir kız için yeterince üzüldüm. Uykumu ve değerli zamanımı kaybettim.

Bugün aşırı kullanımdan dolayı bacağıma yayılan ağrıya yüzümü buruşturuyorum. Olmayan bir şey için kariyerimi, geleceğimi kaybetmiş olabilirim. Hayal kırıklığımı ve öfkemi bastıracağım, kalbimi bu konuşmayı yapabilecek kadar kapatacağım ve sonra bu fanteziyi sonsuza dek bir kenara bırakacağım. Motive edici sözler ve ünlü rol modellerinin fotoğraflarıyla kaplı duvarlara bakıyorum. Toplum merkezi, çocukken burada top oynadığım zamandan bu yana neredeyse hiç değişmemiş. Boya yer yer duvardan sıyrılmış ve spor salonundaki çemberler daha iyi günler görmüş. Bir fanteziden kurtulmak için en iyi şey bir doz gerçekliktir ve bu topluluk size her zaman neyin gerçek olduğunu hatırlatacaktır.

Ailem orta sınıftandı. Annem öğretmendi ve üvey babam ordudan emekli olduktan sonra satış işine girdi. Ev hayatım

istikrarlıydım ama her zaman yerimi bulmaya çalışıyordum. Kendimi hiçbir çarka uymayan bir dişli gibi hissediyordum. Başıboş bir yapboz parçası.

Şehrin en iyi oyuncuları burada maç yapardı. Ben de meydan okumak ve kendimi geliştirmek istedim, bu yüzden ben de burada oynadım. Bu sahalarda kendimden kayıp parçalar bulmayı beklemiyordum; babam yaşasaydı benimle paylaşacağı kültürden.

Basketbol bana yerimi bulmamda yardımcı oldu. Otuz üç numara, oyun kurucu, basketbol şampiyonu ya da All-American oyuncu değil. Bunlar benim kim olduğum değil. Ben bunlardan daha fazlasıyım. Burası beni bundan daha fazlası *yaptı*.

Iris'in yüzüğünü görmenin bende uyandırdığı duyguyu yutkunarak bölümlere ayırıyorum ve duvardan duvara genç yüzlerle -çoğunluğu siyah ve kahverengi- dolu odaya bakıyorum. Burada büyümenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum; kimliğimi ararken nasıl bir arayış içinde olduğumu; dünyalar arasında sıkışmış ve hiçbir yerde rahat hissetmediğimi. Bu çocukların çoğu da mücadele ediyor. Belki çift ırklı oldukları ve kendilerini nasıl kategorize edeceklerini merak ettikleri için değil ama hayatlarının sert gerçekleriyle hayallerinin enginliğini uzlaştırmak için mücadele ediyorlar -İmkansız hırslarıyla. Çok büyük hayaller kurmayı ve çoğu kişinin asla yakalayamayacağı bir hayatın peşinden koşmayı anlıyorum. Her şeye rağmen ben o hayata sahibim ve o rüyayı yaşıyorum.

"Buraya size nasıl profesyonel bir basketbolcu olacağınızı anlatmaya gelmedim," diye söze başlıyorum. "Bunun hiçbir garantisi yok ve büyük olasılıkla hiçbiriniz NBA'e gidemeyeceksiniz."

Bu gerçeklik karşısında birkaç kişinin yüzü düştü ama dikkatlerini çekmeyi başardım. Ortaokullu çocuklarla savaşın çoğu bu. Iris içeri giriyor ve burada gönüllü olarak çalışan diğer iki kadınla birlikte arka tarafta yerini alıyor. Hüzünlü gözleri benimkilerle buluşuyor ama bu kez gözlerimi kaçırıyorum. O tuzağa tekrar düşmeyeceğim.

"Erkekler *ve kızlar* bile," diyorum ön sıradaki birkaç genç bayana gülümseyerek, "yetenekli olanlar her zaman seçilemiyor. Önemli olan basketbol değil. Önemli olan hayal kurmaktır."

Iris'e doğru kısa bir bakış atıyorum ve gölgeli gözleriyle bile gördüğüm en parlak, en güzel şey o.

"Muhtemelen asla sahip olamayacağın bir şeyi istemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim." Ben gözlerimi ayırmadan önce gözlerimiz kısa bir an için birbirini tutuyor. "Birinin asla sahip olamayacağını söylemesinin yarattığı hayal kırıklığını anlıyorum. Başka bir şey hayal et. Yapamayacağını söyleyen çok fazla şey var, bu yüzden yapabileceğini söylemek için buradayım. Neyi yapabilirim?"

Omuz silkiyorum, ağzımın kenarlarını aşağı doğru çeviriyorum. "Her neyse olabilir." Bacağımı işaret ediyorum. "Ben yere düştüğümde kaçınız maçı izledi?"

Eller havaya kalktı. Yüzler sempatik bir şekilde buruşur.

"Evet, çok zordu. Hayatım boyunca uğruna çalıştığım bir şey bir anda bitebilirmiş gibi geldi. Ameliyatımdan bu yana geçen zamanı kendimi bu olasılıkla barıştırarak geçirdim. Ya basketbol benim için bittiyse?"

Dikkat kesilmiş yüzleri tarıyorum, pek çoğunda cevap veren bir açlık ve merak buluyorum.

"Eğer böyle bir şey olursa, berbat olmayacakmışım gibi davranmayacağım, çünkü olurdum." Gülmeleri için duraklıyorum ve onlara da bir gülümseme veriyorum. "Ama ben burada, bu toplum merkezinde, cumartesi maçlarında, yaz liginde ve kamplarda yerimi buldum. Burası, diğerlerinden daha fazla, bana daha fazlasına ulaşmayı öğretti. Evde her şeyin her zaman harika olmadığını biliyorum. Okulda her şeyin her zaman mantıklı olmadığını biliyorum. Hatta bazen bırakmak istediğinizi de biliyorum, çünkü ben milyonlarca kez bırakmak istedim."

Onlara alaycı bir gülümseme gönderiyorum. "Bazen hâlâ yapıyorum ama artık yapmayacağım. Burası bana bunu öğretti. Buradaki danışmanlar ve öğrenciler, yani diğer hayalperestler." Kapıyı işaret ediyorum ve bir gözümü kısıyorum. "Annemin evi yaklaşık on mil ötede. Bu şehir benim evim. Yıllar önce tam olarak senin oturduğun yerde oturmuş, hayallerim pek mümkün olmasa da birinin bana yapmak istediğim her şeyi yapabileceğimi söylemesini dinliyordum."

Bacağımı biraz kaldırıyorum, kot pantolonumu kaldırıyorum, hepsinin Aircast'i görebildiğinden emin oluyorum. "Her zamankinden daha güçlü ve daha hızlı geri dönmeye karar verdim. Herkesin düşündüğünden daha erken ve beklediğinden daha iyi döneceğime karar verdim," diyorum. "Bacağımda bu iğnelerle sırtüstü yatarken ve herkes geleceğim hakkında spekülasyon yaparken, umudumu kaybetmemeye karar verdim. Umut, eğer ile olan arasındaki boşluktur, ancak bu boşluğu çok çalışarak doldurmanız gerekir. İşte bu hafta bunun hakkında konuşacağız. Umut. Hayaller. Çalışmak."

Önce saatime, sonra da Iris ve diğer iki kadının odanın arka tarafında hazırladıkları pizzalara bakıyorum. "Sanırım öğle yemeğiniz burada. Bugünlük sürem doldu ama konuşmak isterseniz, yemek servis edilirken birkaç dakikalığına burada olacağım."

Konuşmamdan sonra etrafımda toplanan çocuklara imza dağıtıyor ve onlarla konuşuyorum. Onlara tüm dikkatimi veriyorum ama arada bir Iris'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Onunla bu kadar uzun süre aynı odada olmak baş döndürücü bir duygu, bu hisleri test edebilmek

için istediğim bir şeydi.

normal aşınma ve yıpranma altında tutun. Artık bir önemi yok. Başka bir adamın karısı olduğunda, bu duygular dayanmak için değil, bastırılmak içindir. Ve bunu bugün sahadaki bir rakibe yaklaşır gibi acımasızca yapmaya başlayacağım. Sadece rakip benim, çünkü NBA'de oynama hayalimden vazgeçmeme asla izin vermeyen inatçı yanım ondan da vazgeçmemi istemiyor.

Sylvia ve ben çıkışa doğru yürüyor, haftanın planlarını gözden geçiriyoruz. Konuşacağım, fiziksel olarak yapabileceklerim sınırlı olsa da basketbol oynayanlarla bazı antrenmanları paylaşacağım ve dinlenme odalarından birinde bir güzelleştirme projesine katılacağım.

Iris adımı söylediğinde bitiriyorduk.

Bize doğru yürüyor, kızı kalçasında. Bu hiç adil değil. *İkisi de* mi? Bir erkeğin hayal kurmaya devam etmesini istiyorsan, ona olabilecekleri göster.

Benim olabilirler.

İçimden yersiz bir sahiplenme dalgası geçiyor. Caleb'in evine döndükleri düşüncesi dişlerimi gıcırdatıyor. Iris'i onun yatağında düşünmek fiziksel olarak acı veriyor, içimi sıkıyor. İkisi de Caleb'ın ve onlara imreniyorum.

Ama parmağındaki bilmem kaç karatlık elmasın bir parıltısı bana umudun ne kadar boş olduğunu hatırlatıyor.

Bize ulaştıklarında Iris kararsızca benden Sylvia'ya bakıyor ve boğazını temizliyor.

"August, gitmeden önce seninle konuşabilir miyim?" diye soruyor, gözlerini bana dikiyor ve Sylvia'dan ayırmıyor.

"Elbette," diyorum kolayca, sanki onunla her gün konuşuyormuşuz gibi. "Yarın görüşürüz, Sylvia."

Sylvia bu yorumu bir kovulma olarak yorumluyor ve gülümseyerek vedalaşıp uzaklaşmadan önce bizi spekülatif bir şekilde değerlendiriyor.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" Aniden sordum. "Aracım muhtemelen bekliyordur."

Sesimdeki sabırsızlıkla irkiliyor ve kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Sarai kalçasının üzerinde kıpırdanıyor ve uzun, kıvırcık kirpikleriyle bana göz kırpıyor. Sarai ile aynı hizaya gelene kadar eğiliyorum ve menekşe mavisi gözlerine gülümsüyorum. Buna pişman olacağım ama çocuk da annesi kadar karşı konulmaz.

"Çok büyümüş," diyorum Iris'e ama bana bakan küçük kızdan gözümü ayırmıyorum.

"Evet." Iris gülüyor. Sarai'nin koyu renk bukleleri onu son gördüğümden beri uzamış ve Iris onları yüzünden geriye doğru fırçalıyor. "Şimdiden çok hızlı gidiyor."

Sarai uzanıp saçlarımdan bir tutam tutuyor ve yüzümü yaklaştırıyor. Bu aynı zamanda beni Iris'e de yaklaştırıyor. Yakınlığımızın yarattığı elektrik alanını görmezden geliyorum ve Sarai'ye odaklanıyorum. Küçük elini gözlerimin ve burnumun üzerinde gezdiriyor ve ıslak bir keşif izi bırakıyor.

"Oh, Tanrım." Iris yanağımda hissettiğim ıslak lekeyi işaret ediyor. "Seni yakalamış. Özür dilerim."

Iris'e tekrar bakmak için kendime izin verdiğimde, gölge kayboluyor. Mizah ve şefkat gözlerini aydınlatıyor, kızı için, belki de benim için. Hatta birkaç yıl önce barda tanıştığım kızdan bile daha güzel. Bir güç, bir olgunluk, bir kararlılık var - önceki haline neyin boyut kattığını bilmiyorum, ama bu içimde bir açlık uyandırıyor. Sadece vücudunu tatmak değil, kalbini de tanımak istiyorum. Aklını okumak ve düşüncelerini paylaşmak için.

Sikeyim. Bu kadını istemekten kendimi alamıyorum. Sarai küçük gamzeli gülümsemesiyle bana bakarken, ben de onu hayatımda istiyorum. Çok fazla istiyorum. Sahip olamayacağım şeyleri, benim olmayan şeyleri istiyorum ama her cumartesi toplum merkezinin kapıları açılmadan önce gelen, sahadan en son çıkan o çocuk, imkânsız şeyleri istemeyi bırakmayı asla öğrenemedi.

Iris'in gözlerindeki mizah kayboluyor, geniş, tatlı ağzındaki gülümseme eriyor ve kesik kesik bir nefes veriyor. O da bunu hissediyor. Hissedip hissetmediğini sormama gerek yok. Açılan gözleri ve kekeleyerek aldığı nefesi, bedeninden benimkine yayılan cevap niteliğindeki farkındalık sarsıntısı bana bunu söylüyor. Ama aramızda çok fazla şey var: başka bir adam ve parmağındaki gösterişli yüzük, anlamadığım koşullar. Aramızda hesaplanamaz bir mesafe var ama o çok yakın hissediyor.

"Ben nişanlı değilim," diyor usulca ve beni hazırlıksız yakalıyor.

"Ne dedin sen?" Sol elindeki yüzüğe bakıyorum. "O zaman bu yüzük ne anlama geliyor?"

"Caleb bana evlenme teklif etti ama ben henüz evet demedim." Çenesi bükülüyor ve gözleri buz kesiyor. "Evet demeyi düşünmüyorum ama şimdilik takmamı istiyor, düşünmemi istiyor."

"Anlamıyorum." O anlattıkça, ben daha az anlıyorum.

"Biliyorum ve tam olarak açıklayamıyorum ama bir gün açıklayacağım. Bunu kendi başıma çözmeliyim." Sarai'nin omzuna yaslanmış başına bir öpücük bırakıyor.

"Sadece onun en önemli şey olduğunu bilin - Sarai'nin geleceğini güvence altına almak en önemli şeydir."

"Geleceğini güvence altına almak mı? Para mı demek istiyorsun? Paraya ihtiyacın var mı, çünkü ben-"

"Lütfen beni aşağılamayın. Caleb'la para için birlikte değilim." Kaşları hızla çatıldı. "Yani, para bir faktör ama düşündüğünüz gibi değil."

Eğer umut "eğer" ile "olan" arasındaki uçurumsa, onun sözleri, bu birkaç an bu mesafeyi kısaltıyor. Elimi Sarai'nin yumuşak buklelerinde gezdiriyorum. Kıkırdıyor ve başını Iris'in omzuna gömüp utangaç bir şekilde bana bakıyor. Tanrım, bu ikisi elleri arkalarında beni düğümleyebilirler. Zahmetsizce.

"Gitsem iyi olacak." Iris saatine bakıyor, gözleri kocaman ve panik içinde. "Aracım da muhtemelen bekliyordur."

"Sen kullanmadın mı?" Yanında yürüyorum, önümden geçebilmesi için kapıyı açık tutuyorum.

Caddenin karşısına ve kaldırımın yukarısına, büyük siyah bir SUV'ye doğru bakıyor. Gözleri irileşiyor ve yutkunarak tekrar bana bakıyor.

"Bizimle yürümeyin. Bizimle yürümenize gerek yok. Biz iyi olacağız. Aracım burada."

Bana hızlı bir gülümseme ve el sallamadan önce bir kez daha SUV'a bakmak için başını geriye doğru sallıyor.

"Gitmeliyim," diye tekrarlıyor. "Yarın görüşürüz."

Ben cevap veremeden caddenin karşısına fırladı. İri yarı, vücut geliştirmeci görünümlü bir adam arabadan inip Sarai'yle birlikte arka koltuğa geçmelerine yardım ediyor. İçeri girdiklerinde bana b a k ı y o r, varlığı bir tehdit gibi, bir uyarı gibi. İçimde Iris ve Sarai'yi ondan uzaklaştırma isteği uyandırıyor. Kırmızı stop lambaları köşede kaybolana kadar orada öylece donmuş, çaresizce koruyucu hissederek duruyorum.

"Gus!"

Bana böyle seslenen tek kişiye doğru dönüyorum. Jared birkaç metre öteye park etmişti. Hâlâ pek araba kullanmıyorum, o yüzden beni bıraktı.

Alçak spor arabasının kaputuna dokunuyorum. "Dostum, sen tam bir pozcusun." Gülüyorum ve zonklayan bacağıma dikkat ederek ön koltuğa kayıyorum.

Jared, "Sen sadece kırbacımı kıskanıyorsun," diye yanıtlıyor.

"Gerçek bir konuşmada 'kırbaç' kelimesini kullanmış olmanız beni haklı çıkarıyor."

Bir sırıtış paylaşıyoruz, ama Jared'inki ortaya çıktığı kadar çabuk sönüyor. "Düşündüğüm kişi miydi o?" diye soruyor, asla lafını esirgemeyen biri olarak. "Seninle yürüyen mi? Çocuğu olan piliç mi?"

"Kim?" Penceremin dışında büyüleyici bir şey buluyorum. "O kim miydi?"

"Saçmalamayı kes. Caleb'in kız arkadaşı Iris DuPree'ydi, değil mi?" Meraklı bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Iris'i nereden tanıyorsun?"

"Onunla iki yıl önce bir staj için görüşmüştüm," diyor. "Çok zeki biri."

"Evet, öyle. O zaman neden ona bir iş vermediniz?"

"Çünkü röportajın sonunda üzerime kustu." Jared'in sırıtışı hüzünlüydü. "Hamile olduğunu öğrendi. Ona bir iş teklif ettim ama o sırada yatak istirahatindeydi ve çalışamıyordu. Sanırım neredeyse tüm hamileliği boyunca yatak istirahatindeydi."

Hamile. Çalışamıyor veya para kazanamıyor. Aylarca yatağa hapsolmuş. Zor seçimler yapmak zorunda kaldığını söylemesine şaşmamalı. Yapabileceği tek şeyi yapmış gibi görünüyor. Caleb'la kalmak.

Bu beni çileden çıkarıyor. Beni çok az tanıyordu. Elbette bana dönmezdi ama keşke dönseydi. Onu ondan uzak tutmak için her şeyi yapardım.

"Lütfen bana tüm bunların onunla ilgili olmadığını söyle. Caleb'i kışkırtmadığını ve kariyerini, otuz milyon dolarlık kontratını bir piliç için tehlikeye atmadığını söyle."

"Bir piliç mi?" Tek kaşımı kaldırıyorum. "Onun sadece bir piliç olduğunu düşünüyorsan onu hatırlamıyor olmalısın."

"Onu hatırlıyorum. Nasıl göründüğünü biliyorum." Jared tiksintisini kaşlarını çatarak gösteriyor. "Sesin kırbaçlanmış gibi geliyor. Sadece kuku olduğunu sanmıştım."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun Jared," diye çıkışıyorum ve parmağımla onu uyarıyorum.

"Saygısızlık etmek istememiştim ama lanet olsun. Caleb ile yaşıyor. Birlikte bir çocukları var. Eğer ona karşı bir *şeyler* hissediyorsan, bu gerçekten uygunsuz bir *durum*, Gus."

"Biz arkadaşız." Onu ters ters bakarak azarladım. "Ve bana Gus deme."

Jared çocukluk lakabından nefret ettiğimi biliyor ve bunu sinirlerimi bozmak için kullanıyor. Onu eklemeden de yeterince sinirlerim bozuk zaten.

"Yani bu kirli oyun Iris'le mi ilgiliydi?" Jared soruyor. "Onu kızıyla birlikte maçta gördüm."

"Evet, onu ben de gördüm."

"Burada, Maryland'de rehabilitasyon görmek onunla ilgili değil, değil mi?" Jared cevabımı beklemeden başını sallıyor. "Ve şimdi de onunla birlikte gönüllü olarak çalışıyorsun."

Başımı koltuk başlığının yumuşak derisine yaslayıp sadece iç çekerek cevap veriyorum.

Jared direksiyona bir yumruk indirir. "Kahretsin, August. 'Kız arkadaşımdan uzak dur' cümlesinin neresini anlamadın? Mesajı alabilmen için Caleb'ın daha ne kırması gerekecek?"

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "O orospu çocuğunun başka bir şeyi kırmaya çalıştığını görmek isterdim." Halk merkezinde geçirdiğim birkaç saatin yorgunluğuyla arkama yaslanarak koltuğumu düzeltiyorum. "Göründüğünden daha fazlası var. Adamın yüzüğünü takıyor ama bana nişanlı olmadıklarını söyledi."

"Belki ikinizle de oynuyordur. Zengin bir adamın sizi aldatmasından daha iyi olan tek şey iki tane olmasıdır."

"Kapa çeneni. Eğer Iris'le tanıştıysan, onun öyle biri olmadığını bilirsin."

"İyi bir kıza benziyordu. Azimli. Parlak. Zeki. Onu takımımda istedim," diye itiraf ediyor Jared. "Bu onun sorun çıkarmayacağı anlamına gelmez."

"Eğer o belaysa, ben de belaya bulaşmak istiyorum," diyorum ona, yolcu koltuğundan ona yönelttiğim bakışımdaki meydan okumayla. "Nişanlı olmadığını bilmemin bir nedeni vardı. Vazgeçmemi istemiyor."

"Ama yapmalısın."

"Ama yapmayacağım." Başımı sallıyorum. "Anlamıyorsun."

"*Anladığım* kadarıyla Caleb'in bebek annesiyle meşguliyetin yüzünden bacağın kırıldı, kariyerin tehlikede, takımın seni takas edebilir ve hayatın boyunca uğruna çalıştığın her şey tehlikede. Bir amcık için."

"Öyle bir şey değil. O-"

"Yani onu becermek istemiyor musun?"

Tabii ki onu becermek istiyorum. Neyim ben? Hadım mı?

"*Sadece* o değil." Durdurmaya çalışıyorum ama dudaklarımın kenarları seğiriyor.

"Hiç komik değil," diyor Jared ama ona baktığımda onun da dudaklarının seğirdiğini görüyorum. İkimiz de teslim oluyor ve kıkırdıyoruz.

Tanıdık sokaklardan hızla geçerken ortalık sessizleşiyor. Yıllar boyunca pek çok cumartesi beni külüstür Camry'siyle toplum merkezine getirdi. Benim çok uzak hayalim olan

NBA. Spor dünyasının en büyük isimlerini yönettiğini. Birlikte dünyanın zirvesine oturacağımızı.

Şimdi onun Porsche'sindeyiz. Ligin en çok satan formalarından birine sahip bir markayım. Bir çaylağın alabileceği en yüklü kontratlardan birine sahibim. Ve bir kız için her şeyi riske mi atacağım? Ne demek istediğini anlıyorum ama basketboldan fazlasını istiyorum. Bunun ötesinde bir hayat istiyorum. Bu hayatın Iris'le olduğunu söylemiyorum, ama onunla hissettiklerimi başka hiç kimseyle hissetmediğimi ve basketbolu kovaladığım kadar bunu da kovalamam gerektiğini söylüyorum. Bugün hissettiğim şey, onunla her birlikte olduğumda hissettiğim şey, gerçek ve özel. Kovalamaya değer. Eğer denemezsem, hep merak edeceğim.

Ya imkânsız bir rüya gibi görünen şey elimin altındaysa?

27

IRIS

Ona nişanlı olmadığımı söylememeliydim.

August'u cesaretlendirmek bencilce ve umursamazca. En azından Caleb'ın altından kurtulana kadar. Bir noktada, birinden yardım istemem gerekeceğini biliyorum, ancak bu sadece Caleb'den kaçmak için değil, onu hayatımızdan uzak *tutmak* için gerekli araçlara sahip olduğumda doğru zamanda olacak. Buna sahip olana kadar, attığım her adımda çok dikkatli olmalıyım ve August'un gözlerinde gördüğüm ve dokunuşunda hissettiğim şeye duyduğum özlemle kendimi şımartmalıyım. Dikkatli olmaktan başka bir şey değil. Eğer Caleb düşündüğüm şeylerin yarısını bile yapabiliyorsa, dikkatsizlik August'un daha da fazla incinmesine neden olabilir.

Ama August'un Caleb'in yüzüğünü gördüğündeki ifadesi ... Yıkım mı? İhanet mi? Hayal kırıklığı mı? Yenilgi mi? Bunların hepsi tek bir yakışıklı yüzündeydi. Ve belki de en nefret ettiğim yenilgiydi - aramızda bir çiçek gibi açan, her birlikte olduğumuzda biraz daha açılan her neyse ondan vazgeçeceği düşüncesi.

Geride durup objektif olarak söyleyebilirim ki aramızda her ne varsa bu kadar güçlü hissettirmemeliydi. Birlikte o kadar çok zaman geçirmedik ama o ilk geceden itibaren Ağustos ayı hayatımda bir dönüm noktası gibi hissettirdi. Bir dönüm noktası gibi

-Geleceğimin bir parçası menteşe gibi sallanıyor. Ve eğer vazgeçerse, tüm engeller ortadan kalktığında ne olabileceğimizi asla bilemeyeceğiz. Caleb aramıza girmediğinde.

"İki saat," diyor Ramone ön koltuktan, sert bakışları dikiz aynasında bir uyarı gibi. "İki saat içinde döneceğim."

Ramone'un toplum merkezinde geçirdiğim zamanın hapishanemden sadece bir izin olduğunu aniden hatırlatması gereksiz. Her gece evdeyim.

Yalnızım ve Caleb yanımdaykenki halime kıyasla çok mutluyum. Ama yalnızım ve bunu en açık şekilde dün gece August'u gördükten sonra hissettim. Onunla geçirdiğim zaman hislerimi yeniden canlandırdı ve midemde çoktan öldüğünü sandığım kelebekleri uyandırdı.

Ramone'a cevap vermeden arka koltuktan inip Sarai'yi bebek arabasına bindiriyorum. Caddeyi geçip toplum merkezine girmeden önce ona bir kez bile bakmadım.

Bayan Audrey Sarai'yi nazik bir gülümsemeyle kucağına alıyor ve Sarai ben daha gözden kaybolmadan diğer bebeklerle birlikte emeklemeye başlıyor. Sosyalleşmek onun için iyi. Keşke bunun için daha fazla fırsat olsaydı, ama Caleb bunu duymaz, hele para ödemez. Bu onun kontrolü dışında çok fazla faktörün ortaya çıkmasına neden olur.

Ben geldiğimde Torrie ve Shelia çoktan dinlenme odasındalardı. Bugün biraz daha çaba gösterdim, siyah geniş paçalı keten pantolon ve pembe-siyah kolsuz bir üst giydim. Saçlarım sırtımda, yeni yıkanmış. Makyajım sade ama düne göre daha ağır. Başka bir deyişle, *denedim*. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, Ağustos'un bugün burada olacağını bildiğim için denedim. Belli oluyor olmalı çünkü Torrie ve Shelia ben içeri girdiğimde kaşlarını kaldırdılar.

"Mmmm-mmm-mmmph." Torrie kulağımdaki büyük altın halkaya hafifçe vuruyor. "Oh, hoşuna gitti, ha?"

Shelia, çocukların spor salonundan döndüklerinde oynamaları için hazırladığı masa oyunlarından başını kaldırıp bakıyor.

"Gördüğüm kadarıyla küçük bir yükseltme," diye ekliyor Sheila. "Bu bizim için mi yoksa Bay Yılın Çaylağı için mi?"

Küçümseyici bir kahkaha atıyorum. "August ve ben birbirimizi çok az tanıyoruz." Kendimi onların gözlerine doğrudan bakmaya zorluyorum.

"*Bir şeyler* biliyor gibiydin," diyor Torrie, "senin peşinden koşarken hepiniz yuhalandınız."

Pervasız. Dikkatsiz. Bugün daha iyisini yapmalıyım. "Hayır. Bir şey yok." Oyunlarla dolu masaya bakıyorum. "August onlarla konuştuktan sonra oyun mu oynayacağız?"

Shelia bana sinsice bakarak, "Oh, şu anda onlarla birlikte spor salonunda bazı antrenmanları denetliyor," dedi. "Muhtemelen ondan sonra gidecek, o yüzden boşuna giyinmişsin gibi görünüyor."

"Ben buna şık giyinmek demezdim ..." Sözleri içime işliyor ve ardından hayal kırıklığı geliyor. İnkârımı bitirme zahmetine bile girmiyorum.

Yani bugün August'u göremeyeceğim. En iyisi bu.

Çocuklar terli ve gülerek spor salonundan içeri doluştuğunda kendimi hâlâ buna ikna etmeye çalışıyorum. Parlak bir gülümseme takınıyorum ve oyunlar başlamadan önce yiyecekleri poşet öğle yemeklerini servis ediyorum.

Gatorade dağıtıyordum ki derin bir kahkaha sesi kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Başımı çevirip kaynağını aramaya başladım. August masalardan birinin üzerinde oturuyor, bir ayağı bankın üzerinde ve yaralı bacağı alçıda gerilmiş. Etrafında kümelenmiş çocuklarla birlikte bir şeye gülüyor ve başını geriye atıyor. Saçları hiç görmediğim kadar uzun ve o koyu, karamel öpücüğü bukleleri, altınla birleşmiş bronz teni ve yüzünün güçlü düzlemlerinde bembeyaz parlayan dişleriyle gözlerimi ondan alamıyorum.

Ona bakmak için kendime üç saniye vereceğim.

Bir.

İki.

Sonra başını kaldırıyor ve göz göze geliyoruz. Bu sıradan bir şeymiş gibi davranmak isterdim. Bir tutam çekiciliği olan arkadaşlar. Biraz yasak ama çoğunlukla zararsız. Yine de, gözlerim onunkilerle birleştiğinde inkar edilemez bir gerçek var. Gözlerimiz buluştuğunda, bu sıradan bir şey değil. O ve ben birlikte kargaşayız. Bana baktığında, başka türlü davranamam.

Torrie ve Shelia daha fazla dikkat kesilmeden arkamı dönüyorum ve oyun masasına doğru yürüyüp UNO, Monopoly ve Tabu'yu düzenliyormuş gibi yapıyorum.

"Masa oyunlarını sever misin?"

Sorusu üzerine sıçradım ve bir deste kâğıdı yere, August'un ayaklarının dibine düşürdüm.

"Ugh." Onları toplamak için dizlerimin üzerine çöküyorum. "Tam bir sakar." Garip bir şekilde çömelip kartları topluyor.

"August, hayır! Bacağın."

Kolundan tutup dikkatlice dik durmasını sağlıyorum, böylece vücutlarımız neredeyse aynı hizaya geliyor. Bana baktığında, bakışları vücudumda titreşen duyguları ve arzuyu yansıtıyor. Bu bakış sıcak, aç ve meraklı. Tadımın nasıl olduğunu merak ediyor. Ona karşı nasıl ezilmiş hissedeceğimi soruyor. Yaşayacağımızdan emin olmadığım bir ilk öpücüğü hayal ediyor.

"Bugün çok güzel görünüyorsun." Sözleri yeterince kibar, ama aramızdaki hava kalın ve cinsel. Yanlış bir kelime onu kesip atabilir.

"Teşekkür ederim. I . . ." Omzunun hemen ötesinde Sylvia'nın sorgulayan gözleriyle karşılaşıyorum. Başımı çeviriyorum ve Torrie ve Shelia ile bakışlarımız çarpışıyor. "Neden herkes bizi izliyor?"

August göz ucuyla ihtiyatlı bir bakış atar ve kaşlarının koyu çizgisi düşer.

"Sanırım Caleb'ın o gece maçta gördüğü şeyin aynısını görüyorlar." Gizlice serçe parmaklarımızı birleştiriyor. "Senden uzak duramadığımı görüyorlar. İstemediğimi."

"August." Parmaklarımızı isteksizce çözüyorum ve hâlâ kimin izliyor olabileceğini görmek için odayı tarıyorum. Herkes dikkatini meşgul edecek başka şeyler bulmuş gibi görünüyor ama ayrılmalıyız. "Ben içecekleri doldurmaya gidiyorum. Sonra görüşürüz."

Dirseğimi yakalıyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor, "Maçlar başladığında benimle basketbol sahasında buluş."

Başımı sallıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyorum çünkü yapılacak en akıllıca şey bu ama zaten bir yolunu bulacağımı biliyorum.

Çocuklar oyun oynarken öğle yemeğinden sonra temizlik yapıyorduk ki Torrie tartışmak istemediğim bir konuyu açtı.

"Demek sen ve August West," diyor çöp kutusundan bir poşet çıkararak. "Birbirinizi tanıyor musunuz?"

Köpüklü lavabodan ve yıkanacak birkaç bulaşıktan başımı kaldırıp bakmıyorum.

"Pek sayılmaz." Ona en masum gülümsememi veriyorum. "Yani, herkesin onu tanıdığı gibi. Harika bir oyuncu olduğunu."

"İkiniz aynı sayfada olmalısınız." Gülüyor ve başını sallıyor. "Çünkü o numara yapmaya bile çalışmıyor ve sen de bu konuda pek iyi değilsin."

Ellerim buharlı suyun üzerinde hareketsiz duruyor.

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Bulaşıkları kurulamak için bir bulaşık havlusu almadan önce gözlerim açık bir şekilde ona bakıyorum.

"Oh, kendini kötü hissetme," diyor "O güzel kıçıyla değil. Burnu senin için sonuna kadar açık, kızım. Stevie Wonder bunu görebilir."

"Vay canına. Bu tam olarak politik açıdan doğru değil." Esprisinin uygunsuzluğuna rağmen dudaklarımdan kaçan kıkırdama için kendimi suçlu hissediyorum.

"Lafı dolandırma konusunda pek iyi değilimdir," diyor, ifadesi kararsızlıktan meydan okumaya ve umursamamaya doğru gidiyor. "Kendininkini al, Iris, çünkü Caleb kesinlikle kendininkini alıyor."

Caleb'in adını anmak bile kanımı donduruyor. Önümüzdeki haftaya kadar Çin'den dönmeyecek ama hâlâ kötü niyetli bir hayalet gibi peşimi bırakmıyor, her adımımı takip ediyor.

"Bakın, erkekler konuşur." Yüzünü buruşturuyor. "En azından benimki konuşuyor, bana göre konuşuyor.
Nişanlınızın en büyük hayranı sayılmaz."

Ben de değilim.

Onu durdurabilecek tek bir kelime ya da nefes almaya bile gönüllü değilim.

"İnsanların Caleb'in gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söylüyor." Torrie elini benimkinin üzerine koyuyor ve bana nazik bir gülümseme sunuyor. Parmakları daha birkaç hafta önce Caleb'ın kırdığı bileğimi okşuyor. Son zamanlarda o kadar az nezaket, o kadar az nazik dokunuş gördüm ki, onunki gözlerimi yaşartıyor.

"August West ile bu hafta bir anınız olursa kendinizi suçlu hissetmeyin." Devam etmeden önce bana doğrudan bir bakış attı. "İlk başta biraz hoppa olabileceğini düşünmüştüm ama iyisin. Ben olsaydım, birinin bana söylemesini isterdim, bu yüzden sana söylüyorum. Seni sağda solda aldatıyor. Aletini hareket eden her şeye sokuyor."

Caleb'ın aldattığını biliyorum ama diğer kız arkadaşlarının bile bildiği bu kadar bariz olması çok sinir bozucu. Beni özel hayatımda aşağılaması yetmiyor. Beni herkesin önünde de gülünç duruma düşürmesi gerekiyor. Aldatması umurumda değil ama beni nasıl ifşa ettiği midemi bulandırıyor. Bana silah zoruyla tecavüz ediyor ve prezervatif bile kullanmıyor. Tanrım, bende ne olabilir? Cinsel yolla bulaşan bir hastalık mı? Daha kötüsü? Kızgınlık ve nefret derimin altında kaynıyor.

"İzninizle." Bulaşık havlusunu muşamba tezgâhın üzerine atıp gitmek için dönüyorum. Kapıda, gözlerindeki sempatiyle karşılaşmak için omzumun üzerinden geriye bakıyorum. "Teşekkürler, Torrie."

Başını sallıyor ve çöpü atmayı bitirmek için arkasını dönüyor. Öfke ve acı üzerime bir sis gibi çöküyor ve koridorda tökezleyerek ilerliyorum. Kendime spor salonuna girmek istemediğimi söylüyorum ama bu bir yalan.

August üç sayı çizgisinin birkaç metre ötesinden şut atıyor. Topu bırakıyor ve top fileye takılıyor.

Spor salonunun kapısından usulca "Gösteriş yapıyorsun," diyorum ama sadece ikimiz olduğumuz için duyuyor.

Dolgun dudaklarına ve fırtına bulutları rengindeki sakin gözlerine yavaşça bir gülümseme yayılıyor.

"Eğer bu kadar gösterişçiysem ..." Topu bana doğru sektiriyor, ben de refleksle yakalıyorum. ". . . gel bana daha iyisini yapabileceğini göster."

Topu sahanın ortasına doğru sürüyorum ve ona sırtımı dönerek serbest bırakıyorum. Top fileye çarpıp havalanıyor ve yüzümde bir palavracı sırıtışıyla ona bakıyorum.

"Şans," diyor, topu sektirerek ona geri verdiğimde yakalıyor. "Hiç HORSE oynadın mı?"

Küçümseyen bir nefes benim tek cevabım.

"Tamam o zaman." Gülüyor ve topu bana geri atıyor. "Önce bayanlar."

Sonraki yirmi dakika boyunca HORSE'da beni o kadar kötü dövüyor ki, sonunda atış sırası ona geldiğinde kollarımı önünde sallıyorum. Atış yapmaya devam etmemesi için her şeyi yapıyorum.

"HORSE'da gardiyanlık yapmıyorsun," diye hatırlatıyor bana tek taraflı bir sırıtışla ve kalbim göğsümde iki kez çarpıyor. "Savunma yok."

"Savunma yok, ha?" Ben soruyorum. "Bu işte bu kadar iyi olmana şaşmamalı."

"Ohhhh." Kalbine hayali bir hançer saplar. "Hâlâ D oynamakla uğraşıyorum. Daha iyi oldum. En azından bunu bana ver."

"Gelişmek için her zaman yer vardır." Yüzündeki ifadeye gülüyorum. O yılın çaylağıydı. Egosu biraz top ezmeye dayanabilir.

Şut atmaya gidiyor ve ben kolunu tutarak topun salonda çılgınca uçmasını sağlıyorum. Gülüyorum, aylardır, belki de Sarai doğmadan önce hiç olmadığım kadar özgür hissediyorum, elleri kalçalarıma iniyor ve beni kendine çekiyor.

Gülümsemem kayboluyor. Onunki de öyle. Geniş avuç içleri pantolonumun ince kumaşını yakıyor. Nefeslerim çok sığ olduğu için ciğerlerim daralmış gibi hissediyorum; hızlı, acil çekişler göğüslerimi onun geniş göğsüne doğru kaldırıyor. Etrafımızdaki hava ısınıyor ve karamelleşiyor; kalın, zengin, tatlı ve karanlık olana kadar - neredeyse tadını alabileceğim kadar.

"Bu alçıyı uzun zamandır takıyorum," diye fısıldıyor, parmaklarını boynuma ve saçlarıma geçirerek. "Çok kötü kaşınan bir nokta var, ama asla tam olarak ulaşamadığım bir yerde."

Gözleriyle, başparmağının boynumda çizdiği çizgiyi takip ediyor ve aldığım her nefesin tadı ona benziyor. Bu kadar yakınken onun kokusu kaçınılmaz, içime işliyor. Sertleşmiş ve üzerimde yükselen vücudu görebildiğim tek şey. Alnımızı birbirine bastırmak için eğiliyor.

"Hiç kaşıyamadığın bir kaşıntın oldu mu?" diye soruyor. Soru dudaklarımın üzerinde geziniyor ve ürperiyorum. Elleri üzerimde sıkılaşıyor ve nefeslerimiz açık ağızlarımızın arasında çarpışıyor.

Başımı hayır anlamında sallıyorum, gözlerim arzuyla doluyor, onları kapatmak istiyorum ama başka tarafa bakamıyorum.

"O kadar kötü kaşınıyor ki, yanmaya başlıyor." Parmakları üzerimde geziniyor, elleri o kadar büyük ki göğüslerimin hemen altından kalçalarıma kadar olan alanı kaplıyor.

"O kaşıntı her şeyin merkezi haline geliyor," diye devam ediyor August. "Onun yanma şekli ve ona ulaşamamanız, dokunamamanız dışında hiçbir şeye odaklanamıyorsunuz."

Ona doğru eğildim, gevşedim ve sözleriyle, bu anın kavurucu yoğunluğuyla baştan çıktım.

"Sen benim kaşıntımsın, Iris," diye itiraf ediyor. Nefesi daralıyor, çenemi kaldırıyor, böylece gözlerindeki çaresizliği görebiliyorum. "Ve şimdi geri adım atmazsan, kaşımak zorundayım."

Yap hadi.

Cesaret, kovalamam gereken bir top gibi kafamın içinde zıplıyor. Bunu istiyorum; dudaklarıma sert bir öpücük kondurmasını, ellerinin vücudumda nazik ve ikna edici olmasını istiyorum ama kaybedecek çok şeyim var.

Sarai.

Benim

hayatı

m.

Her şeyi.

Ve ne kadar canlı hissetsem de, gözlerinin vaat ettiği şey için ne kadar yanıyor olsam da, hepsini riske atamam. Hiçbirini riske atamam.

Sözsüzce geri çekiliyorum, topu almak için dönmeden önce birkaç saniye ona bakıyorum ve benden ona doğru akan sıcak akımı kesiyorum.

Döndüğümde dizine masaj yapıyordu. Suçluluk duygusu beni bıçakladı. Sanki ona yeterince pahalıya mal olmamışım gibi, onu daha da fazla tehlikeye atmaya bu kadar yakındım. Beni gülümsemeden izlediği yere, sahanın ortasına doğru top sürüyorum. Topu ona fırlatıyorum, o da yakalıyor, bir eliyle avuçluyor ve kolunun altına sıkıştırıyor.

"Gitmeliyim," diyorum ama spor salonunun çıkışına yönelmiyorum. Aramızda birkaç santim bırakarak yaklaşıyor.

"Muhtemelen yapmalısın," diye kabul ediyor ve bileğimi parmaklarının arasına alıp beni kendine çekiyor. "Ama yapmayacaksın. Henüz değil. Sarai'yi almadan önce yirmi dakikan daha var."

Konuşmuyorum ama birbirimizi incelerken sessiz kalıyorum. Kulağımın arkasındaki saçları tarıyor ve bu bana Caleb'ın tabancasıyla bunu yapmayı nasıl sevdiğini hatırlatıyor. Caleb'ın zalimliğini hatırlayınca

ürperiyorum. August'un dokunuşundan aldığım zevkle ürperiyorum.

"Lotus nasıl?" diye soruyor sonunda, bir tür güvenli sohbete geçmeye çalışarak. "Kuzenin mi?"

Şaşkın gözlerimi onunkilere çeviriyorum. "Sana ondan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Gözleri yüzümü okşuyor. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok, gerçekten. Yanaklarımı öpen ve dudaklarımı karıncalandıran bir bakış bu.

"Iris, tanıştığımız geceyle ilgili her şeyi hatırlıyorum."

Caleb'in sertliğine karşı ruhuma barikat kurmak zorunda kaldım. Tek yumuşak noktam Sarai oldu. Şefkatimi sadece ona sakladım, ama August . . . beni yumuşatıyor. Kilitli tutmak istediğim kapıları çalmaya devam ediyor. Sözleri, beni açmakta ısrar eden bir anahtar halkasında şıngırdıyor.

"Evet. Harika bir geceydi." Gözlerimi kırpıştırıyorum ve gözlerimi sürtünmüş kort zeminine indiriyorum. "Sanki seni yıllardır tanıyormuşum gibi hissettim."

Çenemin altındaki parmağı yüzümü yukarı kaldırıyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. "Benim için de." Gülümsüyor ve elini yüzümden indiriyor, onunla sıcaklık ve rahatlık alıyor. "Peki Lotus. O nasıl?"

"Şey, ben gerçekten, um ..." Bana her zaman diğerlerinden daha yakın olan kişi hakkında konuşmak için sendeliyorum. "Yani, uzun zamandır konuşmuyoruz."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını çatıyor ve yüzümü inceliyor. "Şaşırdım. O gece onun hakkında çok konuştunuz. Sanki ayrılmaz ikiliymişsiniz gibiydi."

"Öyleydik." Boğazımı temizliyorum. "Öyleyiz ya da en azından tekrar öyle olacağımızı umuyorum. Bir anlaşmazlık yaşadık. Bir konuda anlaşmazlığa düştük. Nasıl olduğunu bilirsin."

Umarım omuz silkmem dikkatsiz görünüyordur ama o kadar önemsiyorum ki kalbimde Lotus'un ait olduğu yerde kocaman bir boşluk var. Onu kendi alanıma geri getirmek için yeterince güvenli olana kadar bekleyemem. Şu anda hayatım güvenli bir yer değil.

"Geri döneceğiz," diyorum. "Bu bizim ilk ayrılışımız değil."

"Evet, Atlanta'ya taşındığınızda büyük büyükannenizle yaşadığını söylemiştiniz, değil mi?"

O geceye dair her şeyi hatırladığını söylese de hâlâ şaşkınım.

"Evet, MiMi'yle kaldı."

Topu ondan alıyorum ve şut atıyorum, top içeri girdiğinde küçük bir zafer dansı yapıyorum ve topu ona geri atıyorum.

"Şimdi kim gösteriş yapıyor?" diye soruyor sırıtarak. "Demek senin MiMi'n. Nasıl biri?"

"Doksanlı yaşlarında." Duraksıyorum, bildiklerimi düşünüyorum, neyi paylaşacağımı tartışıyorum ve onu şok etmek istediğime karar veriyorum. "O bir voodoo baş rahibesiydi."

Donup kalıyor, top başının üzerinde şut atmaya hazırlanıyor ve bana inanmayan bir bakış atıyor. "Ne? Voodoo mu dedin?"

Şaşkın ifadesine gülüyorum.

"Filmlerdeki gibi falan değil. Eskiden toplumda en çok saygı duyulan insanlardı. Eyaletin dört bir yanından politikacılar ve güçlü insanlar tavsiye ve rehberlik için onlara gelirdi." Ona alaycı bir sırıtış attım. "Ben doğduğumda o sadece iyileştirici iksirler yapar, arınma törenleri düzenler ve gris-gris yapardı."

"Gris-gris nedir? Yoksa ben mi bilmek istiyorum?"

"Korunmak için bir tılsım gibi." Caleb'ın yüzüğünü parmağımda çeviriyorum. "Yıllar önce Lotus ve bana bizi koruması gereken yüzükler vermişti."

Nişan yüzüğünü inceliyor. "Peki seninki nerede?" diye sorar usulca.

"Kayıp." Boğazımı yakan duyguyu yutkunuyorum, gözyaşlarım beni ele geçiren ani kayıp duygusuyla düşmekle tehdit ediyor. Lotus'u kaybettim. Annemle aylardır konuşmuyorum. Kendime olan saygımı, haysiyetimi, bağımsızlığımı... Hepsi Caleb'ın bir hırsız olduğunu bile fark edemeden benden çalındı. Burada durup tüm kaybettiklerimi düşünmeye devam edersem ağlayacağım, bu yüzden konuyu değiştiriyorum ve August'un bundan kurtulmama izin vermesini umuyorum.

"Adımı bataklıktan alıyorum," diyorum hafif bir gülümsemeyle. "Annem bir keresinde bana böyle söylemişti. Doğru olup olmadığını kim bilebilir. MiMi'nin evinin bataklıkta olduğunu, sudan çok uzakta olmadığını ve suyun kenarında Louisiana süsenleri denilen bu çiçeklerin yetiştiğini söyledi."

"Sana o mu söyledi?" diye soruyor. "Kendin hiç görmedin mi?"

Kaşlarımı çatıyorum, yine bir kayıp hissediyorum ama aslında hiç sahip olmadığım bir şey için. "Hiç gitmedim. En azından hatırladığım kadarıyla." Yüzümü buruşturuyorum. "MiMi beni görebilsin diye annem beni bebekken götürdü ama o kadar. MiMi bizi şehirde birkaç kez ziyaret etti. Lotus onunla birlikte yaşadığı için onu çok daha iyi tanıyor." "İris, Lotus," diyor gülümseyerek. "Bir çiçek teması görüyorum. Siz ikiniz bir çok benziyor?"

Lotus'un korkusuzluğuna kıyasla kendi zayıflığımla alay edercesine, kendimi küçümseyerek gülüyorum. "Keşke." Topu alıyorum ve üç sayı çizgisinin arkasına geçiyorum. "Hiçbir yerde Lotus kadar güçlü değilim."

"Muhtemelen düşündüğünden daha güçlüsün." Elimdeki topa kara

kaşlarını kaldırıyor. "Ama o üçü yapacak kadar güçlü değilsin."

"Öyle mi? Uzun bir atış yapabilecek tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Kaleye dönüyorum ve sahip olduğum tüm gücü ve odağı elimdeki topa ve onun kaleye doğru olan yörüngesine veriyorum. Topu bıraktığımda gözlerimi kapatıyorum ve ağın "vınlama" sesini duyana kadar açmıyorum.

"Ben mi yaptım?" İnanılmaz bir kahkahayla soruyorum.

"Bakmadın bile mi? Evet, sen yaptın. Nasıl bakmazsın?"

"Woohooo!" Kollarımı Rocky tarzı kaldırıp ona bakıyorum. "Profesyoneller için hazır mıyım?"

Bana bakışı şefkat ve hoşgörü arasında gidip geliyor. "Benim takımımda olabilirsin."

"Oh." Ona bir gülümseme fırlattım, flört etmeye çok yakındım. "Peki takımınızda hangi pozisyonda oynayacağım?"

Gülümsemesinin kenarları biraz eriyor ve gözleri mizahını biraz kaybediyor. "Beş noktasında," diyor usulca.

Beş numara mı? Onun pozisyonu oyun kurucu ya da bir numara. Şutör gard iki numara. Üç numara kısa forvet, dört numara da power forvettir. Beş ise . . .

"Merkez," diyor, parmaklarımızı birleştiriyor ve omzumda asılı duran saçlarımla oynuyor. "Eğer benim olsaydın, Iris, hayatımda hangi konumda olacağın konusunda hiçbir şüphe olmazdı. Sen merkezde olurdun. Seni beşte oynatırdım."

Gülmek istiyorum. Ağlamak istiyorum. Böyle bir adam olduğu ve onu tanıdığım için şükürler olsun demek istiyorum. İçimde derinlere kök salmış bir özlem uyanıyor ve buna ne zaman boyun eğebileceğimden emin değilim. Bana sarılmasına izin vermeyi arzuluyorum. Onu tutmama, ona sahip olmama izin vermesini. Alnımı göğsüne koyup kokusunu ve sarhoş edici yakınlığını içime çekiyorum. Saçlarımı okşuyor ve dudaklarını başımın üstünde hissediyorum.

Sallanarak açılan kapı bizi ayırıyor. Sylvia spor salonunun girişinde duruyor, bana odaklanmadan önce aramıza bakıyor.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyor. "Ama seni arayan bir adam var, Iris. Oldukça ısrarcı aslında. O-"

Ramone bir tuğla duvar kadar inatçı ve korkutucu bir şekilde yanında belirdiğinde duruyor. Panik vücudumdaki havayı boşaltıyor ve kulaklarıma kan hücum ediyor.

"Gitmem gerekiyor." Kapıya doğru iki adım atıyorum ama August'un eli beni nazikçe engelliyor.

"Kim bu adam?" diye soruyor.

Ramone'nin dar bakışlarının August'un bana dokunan elinin üzerinde yoğunlaştığını hissedebiliyorum. Hiç şüphesiz Caleb'a vereceği rapor için zararlı bilgiler. Bu sadece işleri daha da kötüleştiriyor. August'la burada oyun oynayarak ve bir savaş bölgesinde yaşadığımı unutarak ne kadar aptalca davrandım. Kendim ve Sarai'nin hayatı için savaşıyorum.

"O benim şoförüm, August." Kolumu çekiyorum ve arkama bakmadan spor salonunun zemininde hızla yürüyorum.

Kapıya ulaştığımda Ramone beni koridorda takip etmeden önce birkaç saniye August'a bakıyor. Sarai'yi almak için kreşe koşuyorum.

August göründüğünde bebek arabasını çıkışa doğru itiyorum. Şaşkınlığı, hoşnutsuzluğu ve endişesi tek bir bakışta birleşiyor ve sırtımda delikler açıyor. Onu tanımıyorum ama bebeğim ve bekçi köpeğimle yanından geçip gidiyorum. Sanki hatırlayabildiğim en güzel öğleden sonramı paylaşmamışız gibi, sanki kendi güvenliğim için kalbimin etrafına diktiğim muhafızları geçememiş gibi kayıtsızca geçip gidiyorum.

Veda bile etmedim.

28

AĞUSTOS

HIÇ MANTIKLI DEĞIL. Dün, Iris'le tanıştığımız ilk gece gibiydi; gülüştük, takıldık, açıldık. Aramızdaki çekim bazen sohbetimizin derisinin altında gizleniyor, bazen de yüzeyinde titriyordu. Sonra Kaslı Kafa ortaya çıktı ve tek kelime etmeden kendini kapatıp binayı terk etti.

Peki ya bugün? Hâlâ konuşmuyor. Bana bakmadı. Konuşmadı, hatta varlığımı bile kabul etmedi.

Aslında toplum merkezini güzelleştirme projesi için burada olmamam gerekirdi. Sylvia bana ihtiyaç olmadığını söyledi. Öğrenciler dinlenme odasını boyuyor ve Torrie, Shelia ve Iris de onlara yardım ediyor. Iris odanın karşısındaki duvarı boyuyor ve koyu renk kot tulum ve Chuck Taylors giyiyor. Saçları dağınık bir topuz yapılmış ve çalışma yanaklarının yumuşak kıvrımlarına bir parlaklık katıyor. Küçük bir kız gibi görünüyor.

Eğiliyor, kotu kıçının dolgunluğu boyunca geriyor.

Belki küçük bir kız değildir.

Ben bir erkeğim. O kotun içinde kıçının ne kadar güzel göründüğünü görmezden gelmem beklenemez. Ama en önemli şey bu değil. Sadece iki günümüz kaldı ve onunla geçirdiğim azıcık zamandan sonra bile işlerin eskisi gibi olamayacağını biliyorum. Hiç iletişimimiz yok. Caleb ile yaşaması, Caleb ile yatması. Caleb'la kalması artık bir seçenek değil ve bunu söylediğini, söz verdiğini duymaya ihtiyacım var. Sorunun ne olduğunu açıklamasına ihtiyacım var, böylece düzeltebilirim.

Onu terk etmek ne kadar zor olabilir ki? Onun yerine beni seçmek ne kadar karmaşık olabilir? Lanet yüzüğünü suratına fırlatıp çekip gitmek?

Onunla para için birlikte olmadığını söyledi. Ya da benim düşündüğüm gibi değil, her ne demekse.

Ve ben buna inanıyorum. Onun hakkında her şeyi bilmiyor olabilirim ama servet avcısı değil.

Onu açıkça gördüğünü biliyorum. Bunun kirli bir oyun olduğunu kendisi söyledi. Onunla evlenmeyeceğini söylüyor ama yüzüğünü takıyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Bugün cevapları almadan gitmeyeceğim. O benden kaçarken cevapları alamayacağım, bu yüzden üç kadının boyadığı duvara doğru yürüyorum.

"Iris, seninle bir dakika konuşabilir miyim?" Burada zaten olduğundan daha fazla dikkat çekmemek için sesimi alçaltıyorum.

Fısıltı yerine kulağının yanından vızıldayarak geçen bir kurşun gibi sıçrıyor. Gözlerini tekrar duvara dikmeden önce geniş ve hızlı bir bakış atıyor.

"Bu duvarı gerçekten bitirmeye çalışıyorum," diyor. "Ben ... belki sonra."

Torrie ve Shelia'ya gizlice bakıyorum. Resim iğnelerini duvarın üzerinde yuvarlıyorlar ama bizi izliyorlar.

"Sadece birkaç dakika sürecek." Yuvarlanma hareketini durdurmak için elini kapatıyorum ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Lütfen."

Gözleri Shelia ve Torrie'den köşedeki Sylvia'ya kayıyor, sonra iç çekip boya rulosunu ayaklarının dibindeki tepsiye yerleştiriyor. Arkasında olup olmadığımı kontrol etmeden sözsüzce kapıya yöneliyor. Tabii ki arkasındayım.

Koridorda duvara yaslanıp kollarını kavuşturuyor, hâlâ bana bakmıyor. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Elini tutup onu koridorun sonuna ve köşeye doğru arkamdan çektiğimde sözleri dağılıyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesi bir oktav yükseliyor ve kurtulmaya çalışıyor. "Bunu yapamam. Oraya geri dönmem gerek."

Bir malzeme dolabına ulaşıyoruz. Neyse ki kapı kolu kolayca dönüyor ve kapı açılıyor. Onu nazikçe içeri itiyorum ve ışığı açarak peşinden gidiyorum. Sırtımı kapıya yaslıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Bazı cevaplar alana kadar gitmiyoruz. Bana verdiği şifreli cevapları değil, gerçekte neler olup bittiğini anlatan cevapları.

"Geri dönmem gerek August." Etrafımdan dolanıp kapı koluna uzanıyor ama sırtım kapansın diye yer değiştiriyorum. Sinirli gözleri benimkilere kilitlendi. "Bu hiç komik değil. Beni dışarı çıkarmalısın."

"Hayır, benimle konuşmak zorundasın. O serseri dün ortaya çıktığından beri benden kaçıyorsun." Kapı koluna doğru uzattığı kolunu tutup onu kendime doğru çekiyorum. Bedenlerimizin birbirine fısıltısı, giysilerimizin içinden bile geçen o basit temas, benzinle ıslanmış havada yanan bir kibrit gibi. Bu tatlı bir yanık; tüm vücuduma yayılan, yoluna çıkan her şeyi - çekincelerimi, sağduyumu ve sabrımı- tüketen, hızla yanan bir çalı yangını.

"Bunu hissediyorsun, Iris." Sözlerimi kulağının üzerinde gezdirmek için eğiliyorum, boynuna dökülen ince saç tellerini hışırdatıyorum. "Lütfen bana bunu senin de hissettiğini söyle. Birlikte iyi olacağımız konusunda kendimi kandırmadığımı söyle."

Bir iç çekiş buğulu dudaklarını ıslatıyor. Kalın ve gece yarısı karası kirpikleri gözlerini benden saklıyor. Omuzlarının çökük çizgisinde yenilgi izleri var.

"Kendini kandırmıyorsun," diye itiraf ediyor sesi titreyerek.

"Olmadığımı biliyorum." Elim kolunun üzerinde kayıyor ve teni tüylerim diken diken oluyor. Parmak uçlarımla avucunu okşuyorum ve keskin bir nefes alıyor. Dudakları titriyor. Yavaşça yüzüğü çeviriyorum, parmağından çıkarıyorum ve tulumunun ön cebine koyuyorum.

"Ne yapıyorsun?" Soruyu soluyor, göz kapakları gözlerini bulandıran bulutlu tutkunun üzerinde ağırlaşıyor.

Yüzünü çerçeveliyorum, yüksek, yontulmuş elmacık kemiklerinin çarpıcı çerçevesini izliyorum.

"Seni ilk öptüğümde onun yüzüğünü takarsan lanetleneceğim."

Ağzı muhtaç bir solukla açılana kadar başparmaklarımla dudaklarını okşuyorum. Dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde eğiliyorum, dar alanda hırıltılı nefeslerimiz birbirine karışıyor. Parmaklarım saçlarına saplanıyor, avuç içim kafatasının tabanını kavrıyor.

"Bunu tanıştığımız gece yapmalıydım," diye fısıldıyorum ağzına, onun havasını solumaktan başım dönüyor. "Bunu ben yapmalıydım, Iris."

Gözleri sıkıca kapanıyor ve bir damla yaş yanağından süzülüyor. "Biliyorum." Dudağını ısırıyor ve başını sallıyor. "Sen olmalıydın."

Dilimle dudağının kenarını çiziyorum ve ilk iniltimizi paylaşıyoruz. Elim tulumun altına kayıyor, pamuklu tişörtün üzerinden sırtını okşuyor. Kalçasının kıvrımını takip edip aşağı kayarak sırtının küçük kısmına dokunuyorum ve onu kendime doğru bastırıyorum. Ona karşı şişen sikimi hissediyor olmalı. Bunu saklayamam. Onu çok uzun zamandır ve çok kötü bir şekilde istiyordum.

Alt dudağının dolgunluğunu avuçlarımın arasına alıp sertçe ve açgözlülükle emiyorum. Tanrım, o çok tatlı. Hayallerim, fantezilerim, hayal ettiğim her şey

Bu ağzın tatlılığının, bu vücudun gergin, yuvarlak kıvrımlarının yanında kül gibi kalıyor. Başını eğiyor ve alt dudağımı emerek iyiliğime karşılık veriyor.

"Siktir, Iris." Dizlerimi büküyorum, iki elim de kıçına doğru kayıyor. "Bütün gün başka bir yere bakamadım. Sadece sana."

Elleri kollarımdaki ve göğsümdeki kasların haritasını çıkarıyor, gözleri sanki vücudumu Braille alfabesiyle okuyormuş gibi kapalı. Parmak uçlarında yükseliyor, parmakları saçlarıma gömülüyor. Kollarımla poposunun altından tutarak onu yerden kaldırıyorum, boylarımız arasındaki boşluğu kapatıyorum ve ağzının etrafını dişliyorum.

"Benim için aç," diye dudaklarını törpülüyorum. Ondan hiçbir şey almayacağım. Her öpücük, her dokunuş özgürce verilmeli ki benimle olduğunu ve bunu istediğini bileyim. Caleb'in yüzüğü cebindeyken bile *beni* istediğini bilmeliyim.

Eğiliyor, ağzı açık, arıyor ve istekli, ama ben biraz geri çekiliyorum, yavaşlatıyorum, ilk öpüşmemizin tadını çıkarıyorum. Yavaşça ağzını yalıyorum, dilimi dişlerinin üzerinde gezdiriyorum, çenesinin tatlı, kaygan duvarlarına vuruyorum.

"August, oh Tanrım." Kollarıyla boynumu sarıyor ve bacaklarını belime doluyor. "Kahretsin, öp beni."

Ve kendimi kaybediyorum. Onunla birlikte olmasına seyirci kalmam için gereken her türlü kısıtlama buharlaşıp uçuyor. Bu öpücüğün zamanı yıllar önce gelmişti ve ben bunun için çaresizdim. O kadar çaresizim ki onu dolabın duvarına doğru çeviriyorum ve ölmek üzere olan bir adamın son nefesi gibi ağzına dalıyorum. Ellerim omuzlarına dökülen ipeksi saçlarının arasından süzülüyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve güreşiyor, ağızlarımızın ıslak sıcaklığında birbirine karışıyor. Dilini emiyorum ve ağzının çatısını yalıyorum, dişlerim ısırıyor, dudaklarım yalvarıyor.

"Oh, Tanrım. Tanrım," diye fısıldıyor tekrar tekrar, öpücükler arasında bir dua gibi. "Durma. August, durma."

Burnumu boynunda bir ileri bir geri gezdiriyorum ve sonra dudaklarım saten tenin üzerinde geziniyor. Dilimin geniş vuruşları ve ağzımın açgözlü çekişleriyle, inleyene kadar boğazındaki hassas tendonla sevişiyorum. Dudaklarım köprücük kemiğinin kırılgan çizgisinde geziniyor. Tulumunun düğmelerini karıştırıyorum. Çözdüğüm her düğme beni çözüyor. Ön kapak düşüyor ve göğüs uçları dar tişörtün içinden görünüyor, geriliyor ve tomurcuklanıyor. Geri çekiliyorum ve bacakları belimden düşüyor. Ayağa kalkıyor ve bacağıma dikkat ederek önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Avuçlarım sırtında düzleşiyor, onu kendime çekiyor, kendime doğru çekiyorum. Bana bakıyor, ağzı açık, nefes nefese bekliyor. Tişörtünün

üzerinden sıkı bir meme ucunu emiyorum.

bakışlarımızı hiç bırakmıyoruz. Göğüs ucunu dilimin üzerinde yuvarlarken gözlerimizin birbirine kilitlenmesinin samimiyeti neredeyse dayanılmaz. Aletimi sertleştiriyor, kemiklerime işliyor ve kalbimi durduruyor.

Başı geriye düşüyor ve parmakları saçlarımın arasından kayarak, ağzımın göğsünü çizmesiyle ritim tutuyor. Küçük solukları, öpüşmelerimizle boğucu hale gelen havayı noktalıyor.

"Iris." Parmaklarım, kotu yerinde tutan kalçalarındaki son düğmenin üzerinde bekliyor. "Yapabilir miyim?"

"August, beni yakalayacaksın ..." Düşüncesini tamamlayamıyor ama alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp başını sallıyor.

Tulum yere kaydığında, bacaklarını sadece bir kez gördüğümü fark ediyorum, NCAA Şampiyonası gecesi o kısa etekle. Sarai'yi doğurduktan sonra artık daha kalın. Tanrım, buna bayıldım. Bacakları uzun, sıkı ve biçimli, kalçaları ve poposu belinin darlığından dramatik bir şekilde kıvrılıyor.

"Sen mükemmelsin." Burnumla tişörtünü yukarı doğru itiyorum, dilimi göbek deliğine daldırıyorum ve külotunun bel bandının üzerinde öpücükler bırakıyorum.

Normalde lekesiz olan cildinde neredeyse bir leke gibi bir iz var. Hafifçe parmaklıyorum ve ona bakıyorum.

"Ne oldu burada?" Endişeyle kaşlarımı birleştirerek soruyorum.

"Hiçbir şey." Bakışları benimkiyle tekrar buluşmadan önce yana kayıyor ve panik anını hayal etmiş olmalıyım, çünkü bana geri döndüğünde sakin. "Sadece birkaç ağır eşya taşıyordum ve bir tanesi tarafından ısırıldım. Bir hafta önceydi, o yüzden soluyor. Önemli bir şey değil."

İzi tekrar okşuyorum ve dudaklarımı oraya yerleştiriyorum, dilimi belindeki ipeksi tenin üzerinde ileri geri gezdiriyorum. Tanrım, kaç gece onun tadının nasıl olacağını merak ettim? Teninin dudaklarımın altında nasıl hissedeceğini? Şimdi tadının cennet gibi olduğunu ve saten gibi hissettirdiğini biliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, nefesi daralıyor.

Başımı kaldırıp onun ağır bakışlarını yakalıyorum ve gülümsüyorum.

"Öpmek daha iyi."

Yüz ifadesinde bir şey titreşiyor. Tanımlayamıyorum ama özleme benziyor. Sanki şu anda beni saran özlem onu da sarmış gibi.

Parmakları kafa derime giriyor. Saç çizgim boyunca öpmek için eğiliyor, başımı eğiyor ve dudaklarını kirpiklerimin, burnumun, elmacık kemiklerimin üzerinde gezdiriyor.

"Sana direnmekten yoruldum," diye fısıldıyor.

"O zaman dur." Başparmaklarımı külotunun bel bandına sokuyorum, kalça kemiklerinin kıvrımı ve kıçının kavisi görünene kadar çekiştiriyorum. "Yapma."

Külotunu indiriyorum. Ayak bileklerinin etrafındaki tulumun içinde birikiyorlar. Amı çıplak, dudakları dolgun ve ıslak. Beni ne kadar çok istediğinin kokusunu alıyorum. Bu kokuyla sarhoş oluyorum, bu hisle sersemliyorum, onun görüntüsüyle büyüleniyorum. Burnumu kasık kemiği boyunca gezdiriyorum ve aşağıya doğru kayıyorum. Dudaklarını ayırıyorum, klitorisini ortaya çıkarmak için onu açıyorum, bir kiraz gibi parlıyor ve dolgunlaşıyor. "Tanrım, Iris."

Dudaklarımın arasına alıyorum ve onun tepkisini, çekirdeğinden uzuvlarına doğru akan bir şok dalgası gibi hissediyorum. Parmaklarım onu daha da açıyor, tüm ağzım genişliyor ve amının olabildiğince büyük bir kısmını kaplıyor ve onun en mahrem yerlerinin tadı ve dokusuyla kendimden geçiyorum. Tulumunu ve külotunu tamamen çıkarıyor, sadece tişörtünü bırakıyor ve bacaklarını omuzlarıma çekiyorum, destek için sırtını duvara yaslıyorum, böylece özensiz bir şekilde ziyafet çekebiliyorum, çenem, dudaklarım ve burnum vücudundan damlayan nektarla ıslanıyor.

Aceleyle kıçını kavrıyorum ve bacaklarını omuzlarımda gidebildikleri kadar geniş bastırıyorum. Dilim bir damlasını bile kaçırmadan aşağıdan yukarıya doğru süpürüyor. Dudaklarını emiyorum, klitorisini ısırıyorum, onu ilk yemeğini yiyen bir adam gibi yiyorum. Ve tüm bu süre boyunca yüzüme doğru sallanıyor, kalçaları şehvetimiz için bir metronom, elleri kafatasımı sıkıştırıyor, homurtularını başımın bacaklarının arasında sallanmasıyla zamanlıyor.

"August." Adım nefesini kesiyor. "Oh, Tanrım. Çok güzel. Çok güzel."

Bacakları başımın etrafında geriliyor ve omuzlarımda titriyor. Başımı kaldırdığımda kaskatı kesildiğini, sırtının kamburlaştığını, ağzının sessiz bir çığlıkla açıldığını, gözyaşlarının yüzünden süzüldüğünü görüyorum. Başka bir kadının boşaldığını görmesem de benim için sorun değil. Eğer bu kadını fırtınanın gözünde, zevk krizinde izleyebilseydim, bu yeterli olurdu. Tanrım, hayatımın geri kalanı için bu yeterli olurdu. Yüzündeki ifade harikulade, sanki gerçekler arasında asılı kalmış, bir fanteziye dalmış ve bu kendinden geçişte boğuluyormuş gibi.

Aşağı iniyor, çılgınca itişler kalçalarının durgun bir yuvarlanışına dönüşüyor. Gözleri ağırlaşmış, uzuvları gevşemiş, gülümsemesi yavaş ve doygun. Parmakları dağınık buklelerimi tarıyor ve henüz içine girmemiş olmama rağmen başparmaklarını bir aşığın rahat sahipleniciliğiyle dudaklarıma sürtüyor. Seks bir formalite. Çok istediğim bir şey ama gerçek

Zaten sahip olduğumuz samimiyet. Etrafımızdaki havada parıldıyor ve kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

Kapının dışındaki koridorda ağır ayak sesleri duyuluyor ve dolabın ötesinden öfkeyle karışık derin bir ses yükseliyor. Iris sesle sarsılıyor, bir bacağı omzumdan kayıyor.

"Neydi ... kim ...?" Panikle gerilmiş gözleri benimkilere kilitlendi. "Sanırım Caleb'ı duydum."

"Hayır, o hala Çin'de, değil mi?"

Avucumu kalçasının dar kıvrımında gezdiriyorum. Paylaştıklarımızdan sonra onun adını duymak bile yanlış geliyor. Ona geri dönemez. Tüm gizemi açıklamalı ve ondan uzaklaşmalı. Sarai'yle bir ilgisi olduğunu biliyorum ama hiçbir yargıç ona tam velayet vermez. O bir pislik, ama sanırım onun bile çocuğunu görmeye hakkı var. Detayları halledebiliriz ama Iris artık bu paketin bir parçası olamaz.

"Iris, az önce olanlar hakkında konuşabilir miyiz?"

"Gitmem gerek." Ayağa kalkıyor, külotunu yukarı çekmeye ve tulumunu bağlamaya çabalıyor. Yüzüğü aceleyle ön cebinden çıkarır ve tekrar parmağına takar.

Tabii ki hayır.

"Bekle." Dizimdeki keskin acıdan irkilerek kendimi yukarı çekiyorum ve onu dikkatlice omuzlarından tutuyorum. "Ona geri dönecek misin? Ondan sonra mı? Sen . Yapamazsın."

"August." Gözlerini kapatıyor ve titreyen bir elini gevşemiş saçlarında gezdiriyor. "Yapmak zorundayım. Anlamıyorsun."

"Hayır, istemiyorum." Alnım çatıldı, kaşlarım çatıldı. "Bunu bana açıkla."

"Yapamam. Şu anda olmaz." Kapıya ve tekrar bana baktı. "Sanırım onu duydum, August. Gitmem gerek."

Öfke ve hayal kırıklığı karnımda ikiz asit izleri bırakıyor.

"Her neyse," diye ısırdım. "Paranoyaklaştığından eminim ama ne yapman gerektiğini düşünüyorsan onu yap."

Kenara çekilip dolabın kapısını açıyorum. Dışarıda, koridorda, cehennemden yeni çıkmış gibi duran Caleb'in gözleri benden ikimizin de istediği kadına kayarken ölümcül bir maviye bürünmüştü.

29

IRIS

EĞER BAKIŞLAR ÖLDÜREBILSEYDI . . .

İşte böyle derler. Caleb'in bunu bir bakışa bırakmasına gerek yok. Elleriyle neler yapabildiğini gördüm. Kemerinin, ayakkabısının ya da elinin altında ne varsa onun acısını biliyorum. Şu anda yalnız olsaydık, sanırım beni bir kulak çubuğuyla öldürmenin bir yolunu bulurdu.

Ama yalnız değiliz. August arkamda duruyor ve Sarai önde, babasının omzundan bana uykulu gözlerle bakıyor.

"Bu ne sürpriz," diye söyleniyor Caleb, gözleri buz gibi. "Uzak duramıyorsun, değil mi West?"

August bana dokunmuyor ama hava sertleşiyor. Bu iki adam birbirinden nefret ediyor. Ben onların karşılıklı nefretinin sadece bir parçasıyım, ama şu anda aralarında duran parça benim.

"Bu kadar çabuk mu döndün?" August'un sözleri kolay geliyor, ama sözlerinin altında Caleb'ın yanlış bir adım atmasını bekleyen bir tuzak var. "Bu utanç verici."

"Kedi uzaktayken, ha?" Bir sırıtma Caleb'ın ağzının sert çizgisini bir saniyeliğine bozuyor, ama kısa süre sonra tekrar sert bir çizgiye dönüşüyor. "Iris, hadi gidelim."

Küçük kızımı alıp gittiğinde onu takip edip etmeyeceğimi beklemiyor. Geleceğimi biliyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor. Pamuk şeker pembesi ağzı sallanıyor ve küçük tombul kolları bana doğru uzanıyor. Uykudan yeni uyanmış olmalı. Beni hep hemen ister.

Kolumdan çekildiğimde neredeyse onları yakalıyordum.

"Iris." August bana bakıyor, kaşları çatık ve şaşkın. "Onunla gitme."

Nazik tutuşundan kurtuluyorum. Bu bir süre için sahip olacağım son nazik şey, ama oyalanamam. Kızım Caleb'in elinde ve sosyal hizmetler bu fiyaskodan sonra başka bir isimsiz ihbar almazsa şanslı olacağım. Benim için daha fazla tuzak ve kapan kurmadıysa şanslıyım. Ondan bir adım önde olmalıyım ama geride kaldım. Bugün zayıf arzularıma teslim olarak yine geride kaldım.

"Onunla gitmeyeceğim." Gözlerimle, göğsüne koyduğum elimle, kalbimle yalvarıyorum, anlaması için yalvarıyorum. Ona kelimelerim dışında her şeyimle yalvarıyorum. "*Onunla* gidiyorum. Sarai benim önceliğim, August. Öyle olmak zorunda."

August, "Elbette Sarai senin önceliğin olmalı," dedi. "Ama ben ... kendimi kandırmadığımı söylemiştin. Hayal kurmadığımı..." Yüzünü buruşturuyor ve uzun parmaklarını saçlarında gezdiriyor -biraz önce orgazmım sırasında tırmaladığım ve darmadağın ettiğim saçlarında. Boşalmayalı çok uzun zaman olmuştu. Caleb beni memnun etmek, bana değer vermek için zaman ayırmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. August bana istendiğimi hissettirdi ama Caleb'ın beni istediği şekilde değil. Bencillikle lekelenmemiş. Zalimlikle çarpıtılmamış ya da saplantıyla lekelenmemişti. August bana kısa ve görkemli bir şey verdi ve buna bir daha sahip olabilir miyim bilmiyorum. O kapıdan çıkıp gidersem, bir daha asla sahip olamayabilirim.

"Kendini kandırmıyorsun," diyorum. "Birlikte iyi olamayacağımızdan değil. Zamanlamamız kötü."

August'un elini iki elimin arasında tutuyorum, keşke her şeyi itiraf edebilseydim.

Ne diyebilirim ki?

Caleb bana şantaj mı yaptı? Bana

yalan mı söyledi? Beni dövdü mü?

Tecavüz mü etti?

Beni gözünün önünde rehin mi tutuyor?

August anlamazdı. Bana kaçmamı söylerdi. Git derdi ama kaçmak yeterli değil. Caleb Sarai üzerinde hak iddia ettiği sürece, kaçmak gerçekten özgür olmak değildir.

Omzumun üzerinden bakıyorum ama Caleb görüş alanımda değil.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve August'un yanağını öpüyorum. Belime uzanıyor ama ben geri çekiliyorum, kendime asla izin vermemem gereken bir dokunuş için şimdiden can atıyorum. Bu sadece işi daha da zorlaştırıyor.

"Gitmek zorundayım." Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. "Güle güle

August."

Dönüp halk merkezinden kaçıyorum, Caleb'in gitmemiş olması için dua ediyorum. Ramone'yi hemen fark ediyorum, kaldırımda duruyor, mahkûmumun gardiyanı, gözleri küstah. Başımı dik tutarak yanından geçip arka koltuğa tırmanıyorum.

Ne beklediğimi bilmiyorum -muhtemelen Caleb'in yanına oturur oturmaz suratıma bir tokat yemeyi- ama ürkütücü bir sessizlikle karşılaştım. Şehirden ayrılıp saray gibi hapishaneme doğru yol alırken dakikalar bir işkence rafında uzayıp gidiyor. Sarai, uyku onu tekrar ele geçirene kadar araba koltuğunda uyukluyor.

"Caleb, açıklayabilirim," diye usulca girişimde bulundum.

Bana bakışı bir giyotin gibi, sunabileceğim her bahaneyi, her yalanı kesip biçiyor. Gerçeği biliyor ve bunun bedelini ödemekten kaçmamın hiçbir yolu yok. August West'i istemek Caleb için büyük bir suç. Vatana ihanet.

Kafamı kopar.

Evin önünde durduğumuzda Sarai'yi çözüyorum ve hızla içeri, çocuk odasına götürüyorum. Onu beşiğine yatırıyorum ve orada oyalanıyorum. Zihnim olası kaçış yolları üzerinde koşuşturuyor ama her zamanki gibi hiçbiri yok. Hiçbiri sorunumu gerçekten çözmüyor.

"Benimle yatak odasında buluş, Iris," diyor kapıdan. "Oyalanmayı bırak. Konuşmamız gerek."

Konuş.

Ben daha iyi biliyorum.

Yatak odasına girdiğimde, gözlerim olası bir silah için köşeleri ve yüzeyleri taradı. Daha önce de direnmiştim. Genelde benim için daha kötü oluyor ama bu gece bunu kabul etmeyi hayal bile edemiyorum. Bu genellikle tabancayı çıkardığı zaman oluyor, ki buna karşı savunmam yok.

"Soyun."

Bu tek kelime beklediğim tokattı. Tereddüt ediyorum, nasıl oynayacağımı bilemiyorum. Sabırsızca iç geçiriyor ve cebinden tabancasını çıkarıp havaya kaldırıyor.

"Neden işler hep bu noktaya gelmek zorunda, Iris?"

"Benden bu normalmiş gibi davranmamı isteme," diyorum sert bir şekilde. "Bana silah zoruyla tecavüz etmen normal değil ve ben de normalmiş gibi davranmayacağım."

"Bahse girerim West'in silaha ihtiyacı yoktur, değil mi?" Gözleri kısıldı. "Soyun dedim, seni düşük sınıf bataklık fahişesi."

Sözleriyle beni küçük düşürmeye çalışıyor ama ben artık bunu hissetmiyorum. Onun sözleri ısırmayan bir köpek gibi. Benimle dişleri yok.

Ama dişlerin varken kimin dişe ihtiyacı var ki?

Telaşsız hareketlerle kemerini çözüyor.

Gözlerimi tabancaya dikmiş, tulumumun düğmelerini açıp yere bırakıyorum ve tişörtümü başımın üzerine çekiyorum. Sütyenimi çıkardım ve külotumu çıkardım.

"Onları bana getir."

Donup kalıyorum, şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Bana külotu getir dedim, Iris." Sahte sakinlik, sözlerini iğneleyen bir iğnedir.

Ona doğru yürüyorum ve onları benden kapıp avucunun içinde sıkıyor.

"Islak," diye homurdanıyor.

Aman Tanrım.

"Külotun sırılsıklam olmuş." Yüzüne barbarca bir gülümseme yerleştiriyor. "Beni mi düşünüyordun?"

Başımı sallıyorum, dudaklarıma bir inkâr yayılıyor. "Yapmadım... yapmadım-" "Biiiiitch!" diye kükrüyor, ağzından tükürükler saçılıyor. "Yalan söyleme
Ben."

Duvarlar titriyor, ben de titriyorum. Hava sıfırın altına iniyor, kanım donuyor. Öfkesi ortaya çıkıyor, tamamen şekillenmiş ve tehlikeli. Beni yatağa itmek ve her zaman yaptığı gibi hızlı ve sert bir şekilde almak yerine, bir eli külotu, diğeri tabancayı kavrayarak kenara oturuyor.

"Buraya gel," diyor daha sessizce ama daha az tehditkâr değil.

Karşısında çıplak ve korku göstermemeye kararlı bir şekilde duruyorum. Haysiyetimin ve kendime olan saygımın üzerinde bir nasır oluştu. Artık onları zar zor hissediyorum. Onlar hayatta kalmamın ve nihai kaçışımın kayıpları.

"Beni istediğine inandır, Iris. Sür beni."

Gözlerim şaşkın ve sersemlemiş bir şekilde onunkilere kayıyor. Yapamıyorum. Caleb'ı istemenin nasıl bir his olduğunu bile hatırlamıyorum.

"Ben... şey, ben-"

"Öp beni," diyor yumuşakça, neredeyse ikna edici bir şekilde. Sanki umurundaymış gibi, ama bu oyunu onun kibarlığının her zaman bir hile kartı olduğunu bilecek kadar oynadım.

Tiksintimi bastırıyorum ve ağzımı onunkinin üzerine yerleştirmek için belli belirsiz eğiliyorum. Dili benimkine sürtündüğünde neredeyse öğürecektim.

Ağzımdan Ağustos'un tadını siliyor. Bir saat önce bile hissetmediğim mükemmel tutkunun iğrenç bir taklidi bu. Eli boğazımı sıkmak için yılan gibi uzanıyor, zar zor sıkıyor ama isterse nefes borumu koparabileceğini hatırlatacak kadar baskı uyguluyor.

"Bana bin dedim."

Her komut bir öncekinden daha kafa karıştırıcı. Beni boğazımdan tutup kucağına çekiyor, kalçalarımı onunkilerin üzerine yayıyor. Kendimi konumlandırmamı beklemeden beni yakalıyor ve aletinin üzerine oturtuyor. Darlığımın içine girdiğinde nefesim kesiliyor. Kalçamı acıyla kavrıyor, beni bulamadığım bir ritme ikna ediyor. Beni vücuduna doğru çekiyor, göğüslerimi göğsüne bastırıyor ve tabancayı yanıma sokuyor.

"Hâlâ ıslaksın. Onun için geldin, değil mi?" diye hırlıyor. "En son ne zaman benim için bu kadar ıslanmıştın?"

Korku vücudumda dalgalanıyor. Bu beni öldüreceği gece olabilir. Boğazıma uzanıyor, parmakları hava kalmayana kadar sıkıyor.

Boynumdaki kelepçeyi umutsuzca kavrıyorum. Görüşümü siyah noktalar kaplıyor ve kafam pamukla doluyor. Tam bayılacağımı düşündüğüm anda boğazımı serbest bırakıyor.

"Sana burada mı dokundu?" Fury sesini çatlama noktasına kadar zorluyor. "Amına mı, Iris? *Amıma* mı?"

"Dur." Kelimede boğuluyorum ve o içimi doldurdukça bulantı boğazıma doluyor. "Lütfen dur."

"Duracağım." Beni kucağından kaldırdı ve arkasındaki yatağa itti. "Bunu sen istedin."

İçimi bir rahatlama kaplıyor, bedenim kaslarımı sıkan korkuyu serbest bırakıyor. Tek istediğim bir duş. Hiç beklemediğim bir anda tepkiler alacağımdan eminim, ama belki bu gece değil.

Bu düşünce daha oluşmadan Caleb üzerime çıkıyor ve beni yüzüstü çeviriyor. Bir önsezi sızısı bilincimi gıdıklıyor. "Caleb, nesin sen-"

"West'in peşinden gideceğimi mi sanıyorsun?" diye homurdanıyor.

"Değilsin," diyorum çaresizce ve onu gevşetmek için çabalıyorum. "Biz yapmadık, Caleb."

"Şimdi de aptal mı oldum?" Mizahtan yoksun bir kahkaha havayı kırbaçlıyor. "Onun gitmediği bir yere gideceğim."

Buna boyun eğemem. Yataktan fırlayıp banyoya doğru koşuyorum ama Caleb'ın uzun kolları ve bacakları, iyi kondisyonlu atlet vücudunun şimşek hızıyla boy ölçüşemiyorum. Önümde kapıda duruyor, yolumu kesiyor, yüzüme gülüyor. Diğer yöne kaçmak için dönüyorum.

Kolu belime dolanıyor ve beni yerden kaldırıp yatağa fırlatıyor. Beni dört ayağımın üzerine kaldırdığında tutuşu biyonik bir his veriyor ve sırtımı göğsüne yaslayarak onu yerinden oynatmaya çalışıyorum. Kollarım çılgınca çırpınıyor. Kalçasını tırmalıyorum ve derisinin tırnaklarımın altında kıvrıldığını hissediyorum. Kafatasımın dibindeki tabancanın soğuk çeliği mücadelemi taşlaştırana kadar ulaşabildiğim her yerini tokatlıyorum.

"Ne cüretle benim olana dokunmasına izin verirsin?" diye hırlıyor arkamdan, saçlarımı acıyla çekiştiriyor.

Gözlerimden ve yanaklarımdan yaşlar süzülüyor. İri eli kürek kemiklerimin arasına giriyor ve kalçamı kavrayarak kıçımla aynı hizaya geliyor.

"Lütfen yapma," diye yalvarıyorum utanmadan, çarşafı yumruklayarak. "Tanrım, Caleb, bunu yapma."

Filmlerde olduğu gibi kadının dakikalarca güreştiği bir durum değil bu ve siz sürekli onun kirletilmeden kurtulma şansı olduğunu düşünüyorsunuz. Biri tam zamanında müdahale edip onu kurtarıyor.

Hayır, benim için öyle değil.

Caleb, tek bir acımasız hamleyle, hiç kimsenin bulunmadığı bir yeri işgal etti. Bunu ima etti, tehdit etti ama beni hiç bu şekilde almamıştı.

Yağlama yok. Hazırlık yok. Uyarı yok.

Sadece kuru bir acı.

Acı nefesimi çalıyor. Kelimelerimi çalıyor. Bir an için çığlık bile atamıyorum. Bu baş döndürücü acı sizi susturuyor, tamamen susturuyor. Her parçanız o yaralanmadan kurtulmaya odaklanıyor ve konuşmak için bile enerji harcayamıyorsunuz.

Bana defalarca bıçak saplarken dokuların yırtıldığını hissediyorum, acımasızca kullanılan keskin bir silah. Gözyaşları kontrolsüzce ağzıma yuvarlanıyor. Sözcüklerim yalvaran bir ayine dönüşüyor, acınası heceler dökülüyor içimden, o ise homurdanıyor, inliyor ve yorulmak bilmeyen bir makine gibi piston çeviriyor. Ne kadar sürdüğünü bile bilmiyorum. Bacaklarımın arasında ıslaklık hissediyorum ve bunun kan olduğunu biliyorum. Dirseklerim altımdan kayıyor, göğsüm yatağa çöküyor.

"Kahretsin, kıpırdama," diye mırıldanıyor. "Hepsi içinde değil."

Oh, Tanrım. Daha fazla olamaz, ama kendini daha da içeri itiyor ve yatak odasını yırtan çığlık için ruhumun en dibini kazıyorum. Uyuşmak için dua ediyorum ama her itişini hissediyorum, sanki yakıcı bir sopa beni mahvediyor.

"Lütfen dur. Lütfen. Lütfen," diye yalvarıyorum, sesim cızırtılı, kalbim hızla çarpıyor, bedenim perişan.

Ama Caleb kötücül bir zevk paroksizmi içinde kayboldu, ham, gergin girişime uzun ve yüksek sesle geliyor.

Boşaldıktan sonra kıçımı neredeyse şefkatle tokatlıyor ve çekip gidiyor. Rahatlama hemen oluyor ama acı devam ediyor. Uzun bir nefes vererek yanımdaki yatağa uzanıyor.

Kıpırdamadan yatıyorum, parçalanmış bir kadınım ve yırtıcının geri dönmesinden korkuyorum. Ölü taklidi yapıyorum ama rol yaptığımdan emin değilim. Bir parçam geri çekilmiş, bir mezara kıvrılmış, ölüm için yalvarıyor. Sonu kollarımı açarak karşılıyorum.

Caleb parmağını August'un okşayıp yatıştırdığı hafif morluğun üzerinde gezdiriyor. "Her zaman seni incitmeme neden olacak aptalca şeyler yapıyorsun," diyor. "Seni her şeyden çok sevdiğim halde neden bunu yapıyorsun Iris?" Sesi gerçekten şaşkın ve içtenlikle sinirli geliyor.

Deli bir adamla uğraşıyorum.

Gözlerim onun yakışıklı yüzüne yerleşene kadar başımı yavaşça çeviriyorum. "Siktir git, Caleb."

İfadesi donuyor, gözleri kısılıyor ve dudakları düzleşiyor. "Seni aptal sürtük. Tam bir mazoşistsin, değil mi?"

Bütün bu aylar boyunca dikkatliydim. Plan yaptım. Doğru anı, doğru zamanı bekledim. Ama tedbir elden gitti ve onu kışkırtmak bana daha çok zarar verecek olsa da, onu incitmenin bir yolunu arıyorum. Az önce yaptığı şeyden sonra, ben de onun canını yakmak istiyorum.

Bacaklarımın arasındaki rahatsızlık ve onun istilasının verdiği acıyla irkilerek yatağın başına doğru kayıyorum. Çarşafın üzerindeki kan izine dikkatle bakıyorum. Benim olduğunu biliyorum ama korku hissetmiyorum, onunla bir bağım yok.

"Soruna hiç cevap vermedim," diyorum sessizce.

"Ne sorusu?" Kaşlarını şaşkın bir şekilde çattı.

"Biliyorsun." Kasıtlı olarak ona bakıyorum ve gülümsüyorum. "Onun için gelip gelmediğimi sormuştun."

Yüzüne, kaşlarına bir kasırga iniyor. Fırtınalı gözlerine şimşekler çakıyor.

"Ben yaptım." Sesim yumuşak ama gözlerim tereddütsüz onunkilerle buluşuyor. "Hayatımın en iyi orgazmıydı Caleb. August West ile bir dolapta. Ne yapacaksın? Diğer bacağını mı kıracaksın? Bacağımı mı kıracaksın? Oyuncaklarını parçalayan şımarık küçük bir çocuk gibi etrafındaki her şeyi kırmaya devam mı edeceksin?"

Bana doğru hamle yaptı, dişlerini gösterdi ve yumruğunu vurmak için geriye çekti. Ama ben de geri çekildim. Yatağın başucundaki lambayı tutup sarsıyorum, böylece kablosu duvardan ayrılıyor.

Kafasına indirdim. Yüzünde acı ve şok ifadesi beliriyor, hemen ardından öfke geliyor. Saç çizgisinden akan kan çizgisine dokunuyor, parmaklarının arasındaki ıslaklığı şaşkınlıkla ovuşturuyor. Geldiğini görmediğin bir darbe yüzünden kanının çekildiğini görmenin şokunu bilirim.

"Ölmek istiyorsun," diye bağırıyor ve bana doğru uzanıyor. Acımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde kapıya doğru koşuyorum. Çıplak olduğumu umursamadan kapıyı açıyorum. Koşmak zorundayım. Bunca hafta bekleyip izledikten sonra, karşılık vermek için en kötü zamanı seçtim. Kaçmak için en kötü zaman. Kaçış yolu yokken. Planım yok.

Hiç şansın yok.

Çizmeli ayağı sırtıma çarpıyor, momentum beni öne doğru itiyor ve mermer zemin üzerinde kayarak karnımın çıplak derisini sıyırıyor. Sadece dirseklerime kadar yükselebiliyorum. Kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum ama o çizme kaburgalarıma çarparak vücudumdaki tüm havayı dışarı atıyor. İki büklüm olmuş bir haldeyken karnımdan çıkan manyak kahkahalarla şok oluyorum. Sırt üstü dönüyorum, onun öfkesine kafa üstü ve çılgın bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Şimdi ne olacak? Tabanca mı?" Alay ediyorum. "Beni kontrol altında tutabilmenin tek yolu bu, değil mi? Silahlı koca adam mı? Seni zavallı korkak."

"Silah mı?" Kendi çılgın sırıtışı yüzünün cilalı yüzeyini çatlatıyor ve ölüm maçındaki iki akılsız kaçık oluyoruz. "Seni çıplak ellerimle öldürebilirim."

Kalçalarıma kan bulaşmış, kaburgalarımda Afrika menekşeleri gibi çürükler açmış ve kemiklerimde yeni bir meydan okuma kaynarken, karmakarışık bir saç perdesinin arasından başımı kaldırıp hayatımın en pervasız sözlerini söylüyorum. "O zaman benimle bir erkek gibi dövüş."

Ve öyle.

Bentler yıkıldığında ben de oradaydım.

Canavar tüm dizginlerini kaybedip New Orleans'ı sular altında bıraktığında koğuşumda güvende olsam da şehirde yaşıyordum.

Daha sonra korkunç fırtınanın ardında bıraktığı yıkımı gördüm. Çılgınca eşyalarımızı topladık, daha yüksek bir yere gitmek için evimizden kaçtık. Ailem hayatta kalmak için ayrıldı.

Çok uzun süre kalanlar vardı. Kaçmaları gerekirken kaldılar.

Pişman olacak kadar yaşamadılar.

Bu selde, bu acımasızlık kaosunda, aynı hatayı yaptığımı fark ediyorum. Kaçmam gerekirken kaldım. Şimdi, bu canavarın tüm dizginlerini kaybettiği ana tanıklık ediyorum. Ve öfkesi, hiddeti bir su duvarı gibi üzerime hücum ediyor. Şiddetli bir rüzgar gibi üzerime esiyor ve ben onun ardında bıraktığı yıkım oluyorum. Yumruğu ve açık avucu etimi zedeleyen ve kemiklerimi çatlatan yorulmak bilmez örsler. Öfkesi hızlı ve etkili, senkoplu tokatlar ve mükemmel aralıklı darbelerden oluşan büyüleyici bir vahşet.

Zihin usta bir stratejisttir, ne zaman ilerleyeceğini ve ne zaman geri çekileceğini içgüdüsel olarak bilir. Acı dayanılmaz olduğunda zihnim bir sığınaktır. Görünürde kaçış olmadığında, bana kalan tek özgürlüğü ararım; düşüncelerimi, rüyalarımı ve anılarımı. Yıldızların altında, bir sokak lambasının altında, büyüklüğün arifesinde büyülü bir gece hatırlıyorum. Kahkahalar ve sırlarla dolu, vaatlere gebe bir gece. Ve onu çok net görüyorum, prensimi, bir öpücük istiyor.

Bazen yolumuzun, hayatımızın dönüşebileceği bir kavşakta dururuz. Yol ayrımında. Bazen kalp fısıltıyla konuşur ve biz duyduğumuzda, dinlediğimizde çok geçtir ve bilemeyiz. Sol yerine sağa dönmemiz gerektiğini bilmeyiz. Diğerinin yerine birini seçmeliydik. Ama şimdi, zihnimin geri çekilmesinde, biliyorum.

Ve onu öptüm.

Rüyalarımda sahtekâr yerine onu, prensimi seçiyorum. Bu paralel evrende, bu ikinci şans kavşağında, yanlışı seçmek yerine doğruya dönüyorum ... ve orada, sadece orada, birlikteyiz.

Ama bu benim evrenim değil, benim seçtiğim değil. Acı ve vahşet dolu bir galakside dünya kararıyor ve ben yıldızları görüyorum. Bir parıltı. Uzun zaman önce farkına varmam gereken bir ışık.

Yıldızlar kararırken ve karanlık çökerken, koğuşumda hayatta kalacaklarını varsayarak çok uzun süre kalanlar gibi olduğumu anlıyorum. Korkarım ki ben,

onlar gibi, pişman olacak kadar yaşamayacak.

30

IRIS

Işık çatlak bir kapaktan içeri süzülüyor. Farkındalığımla birlikte sadece ışık değil, acı da geliyor. Evrensel, her yerde, vücudumun dokunulmamış hiçbir yerini bırakmıyor gibi görünüyor. Tırnaklarım bile ağrıyor, ama bunu bastırmak zorundayım. Caleb Sarai'yi hiç incitmedi ama beni de daha önce hiç bu kadar incitmemişti.

Kalkmak zorundayım.

"Ramone, iyi iş çıkardın." Caleb'ın sesi koridordan geliyor. "West konusunda beni bu kadar çabuk uyararak gerçek bir sadakat gösterdin."

Kapının hemen dışında onun sesini duyunca, bir darbeye karşı hazırlıklı olmak için eğitilmiş, dövülmüş kaslarım istemsizce geriliyor.

"Teşekkür ederim efendim," diye cevap veriyor Ramone, sesi alçak ve hırçın.

Caleb, "Hesabınıza zaten yatırılmış bir ikramiye bulacaksınız," diyor. "Yetişmem gereken bir uçak var. Çin'den erken ayrılmak bazı şeyleri aksattı. Menajerim bu gece New York'ta olmamı istiyor. Yine de yarın döneceğim."

Öfke gözeneklerimde süzülüyor. Garip ama korku yok. Korkuyla işim bitti ve beklemekten de bıktım.

Yıldızlar ve ay aynı hizaya geldi. Koşullar uygun ve bugün saldıracağım.

Kapı açılıyor ve ben gevşiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve avcı için son bir kez daha possum oynuyorum.

Caleb'ın ayak seslerini nerede olsa tanırım. Yaklaşırken çıkardığı ses beni birçok kez dehşete düşürdü. Adımları ağır ve kasıtlı. Geldiğini bilmenizi ama kendinizi çaresiz hissetmenizi ister. Adımları *kaçabileceğinizi ama saklanamayacağınızı* söylüyor.

Seni her zaman yakalayacağım.

Pahalı parfümü yüzümde dolaşıyor. Gözlerim kapalı olsa bile tepemde dikilip ödülünün değerini ölçtüğünü biliyorum.

"Bunu neden yaptın?" diye sorar, sesi işkence gibidir. "Neden sana dokunmasına izin verdin? Neden sana zarar vermeme neden oldun?"

Parmak ekleminin sertleşmiş kıvrımı yüzümdeki saçları fırçalayarak hassas bir noktayı sıyırıyor. Hâlâ uyuyor numarası yaparak irkilme isteğimi bastırıyorum.

"Andrew yakında burada olacak ..." Caleb boğazını temizlemek için tek taraflı konuşmasına ara veriyor. İlk kez, beni incittiğinde gerçekten suçluluk duyup duymadığını merak ediyorum. Eğer bu psikopatın kalbinin eskiden olduğu yerde, ara sıra bir Lazarus işareti varsa - refleksif bir kalp atışı.

"Andrew seninle ilgilenmek için burada olacak," diye bitiriyor. "Yarın gece döneceğim bebeğim. Kızacağını biliyorum ama bunu atlatacağız. Birlikte çok şey atlattık." Kaba kıkırdaması tenime kirpi iğneleri batırıyor. "Belki döndüğümde iyi haberler alırsın. Başka bir bebek umuyorum."

Öğürme refleksim neredeyse beni ele veriyor. Tohumunun tekrar içime ekildiği düşüncesi midemi bulandırıyor ve yan odadaki kızının düşüncesi beni tutan tek şey. Alnıma bıraktığı öpücük etimin üzerinde kayıyor.

En hoş ses onun geri çekilen ayak sesleri. Arabasının çekilme sesi beni rahatlattı.

Bu kadar acımasız bir dayaktan sonra hareket etmem genellikle saatler alır ama benim saatlerim yok. Sadece şimdi var. Caleb'ın seyahatiyle aynı zamana denk gelen bu dayak mükemmel bir fırsat. Bu tür şeyleri daha önce de yaşadım ama eksik olan şey yardımdı. Bugün, yine de, isteyeceğim. Her nefes alışımda kaburgalarımın itirazına aldırmadan, kendimi oturmaya, yataktan kalkmaya ve çarşafa sarınmaya zorluyorum.

Kavgamızın enkazı yere döküldü. Parçalanmış bir lamba ve kırık resim çerçevelerinin camları. Duvarda benim yenilgimin şeklinde bir çatlak var.
-Vücudumun şekli sıvaya çarptı.

Ben de karşılık verdim.

Caleb'in ellerinden yediğim en kötü dayaktı ama dua ediyorum ki bu sonuncusuydu.

Odanın köşesinde duran Sarai'nin bez çantasına doğru usulca ilerliyorum. Küçük ceplerini arıyorum, cep telefonumu hala dün koyduğum yerde bulduğumda neredeyse rahatlayarak ağlayacağım. Koridorda ayak sesleri yaklaşıyor. Kapı hafifçe aralanırken bebek bezi çantasını göğsüme bastırıyorum.

Andrew ve ben birbirimize bakıyorduk. Yüzündeki dehşetten nasıl göründüğümü tahmin edebiliyorum.

"Tanrım, Iris." Acıma gözlerini köreltiyor. "Özür dilerim. Hadi seninle ilgilenelim." "Hayır." Kelimeyi zorla ağzımdan çıkardım.

"Ne demek 'hayır'?" Tıbbi çantasını bir elinden diğerine geçiriyor. "Seni tedavi etmemiz gerekiyor."

"Yamalı mı?" Küçümseme aramızdaki havayı doyuruyor. "İstediğimin bu olduğunu mu sanıyorsun? Beni tekrar dövebilsin diye yama yapmanı mı? Bir gün beni öldürene kadar? Çünkü bir gün öldürecek, Andrew. Eğer kalırsam, beni öldürecek. Dün gece neredeyse öldürüyordu."

Bakışları yüzümde geziniyor, hırpalanmış yüz hatlarım benim adıma tanıklık ediyor.

Ona haklı olduğumu söylemek.

Ona doğru yürüyorum, her adımımda acı hissediyorum. Bir elimle Sarai'nin bez çantasını, diğer elimle de çarşafı ölümüne kavrıyorum. Tam önünde durduğumda, yüzümün morarmış, kesilmiş ve şişmiş topografyasından kaçamayacağından emin olduğum yerde, konuşuyorum.

"Yardımına ihtiyacım var."

Ona her yalvardığımda olduğu gibi kapılar yüz ifadesinin üzerine kapanıyor.

"Yapamam." Başını sallar ve bakışlarını kaçırır. "Yapamayacağımı biliyorsun." "Tek ihtiyacım olan işbirliğiniz, yardımınız değil," diyorum umutsuzca.

"Sadece beni durdurma. Ben koşarken bağırma." Duraksıyorum, en büyük isteğimden önce basit isteğimin aklımda yer etmesine izin veriyorum. "Beni tedavi etme."

Keskin bir şekilde yukarı bakıyor, dar gözlü ve meraklı.

"Beni muayene edebilecek arkadaşların var, değil mi?"

diye sordum. "Hayır, Iris. Yok."

"Bunu ve bana yapılan her şeyi belgeleyebilecek bir doktor. Röntgenlere, testlere ve ..." Utanç, mahcubiyet ve suçluluk duygusunu, yani geçmişte yardım istemekten beni alıkoyan tüm yapay şeyleri yutuyorum. "Tecavüz kiti."

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve burnunun kenarını çimdikliyor.

"Birini tanıyor olabilirim," diye itiraf ediyor sonunda. "Ama seni buradan çıkaramam. Ramone her zamanki gibi aşağıda nöbet tutuyor. Kaçmaya çalışırsan seni sırtından vuracağını hiç sanmıyorum."

"Bir planım var." Bebek bezi çantasından cep telefonumu çıkarıyorum. "Bırak Ramone için ben endişeleneyim."

"Caleb'ın o telefonu izlediğini biliyorsun," diyor Andrew hemen. "Gönderdiğin her mesaja müdahale edecektir."

"Biliyorum." Bir kelime yazıyorum ve gönder tuşuna basıyorum. "Eğer bakmaya zahmet ederse, bu mesaj onun için hiçbir anlam ifade etmeyecek."

Ekranımdaki büyük harflerle yazılmış kelimeye bakıyorum ve bunun süvarilerimi getirmek için yeterli bir tehlike sinyali olmasını umuyorum.

HOPSCOTCH.

31

IRIS

Sadece birkaç saat sonra alt katta bir gürültü koptu ve bu şimdiye kadar duyduğum en kutsanmış sesti. Kulaklarım için meşhur bir müzik.

"Yolumdan çekil yoksa polisleri ve ulaşabildiğim tüm haber kanallarını ararım. Bokun ön kapına gelmesini mi istiyorsun? Çünkü ben kapınıza kadar getirebilirim."

"Burası özel mülktür," diye gürlüyor Ramone'un derin sesi bana doğru.

"Evet, kuzenim de bu özel mülkte yaşıyor," diye karşılık veriyor Lotus. "Eğer önümüzdeki otuz saniye içinde onu görmezsem, burada her ne oluyorsa bu geceki tüm büyük yayınlarda olacak. Test et beni."

Onu test etme şansı vermiyorum. Bu tür bir teşhir planımın aleyhine işler. Yatak odasının kapısını açtım ve sahanlığa çıktım. İki çift göz, kalçamda Sarai ile bana ulaşana kadar merdivenleri tırmanıyor.

"Aman Tanrım, Iris." Lotus'un sesinde ve yüzünde öfke, inanmazlık ve hiddet savaşları vardı.

Şimdiye kadar aynaya baktım ve onun ne gördüğünü biliyorum. Ben Iris'ten çok siyah gözlü bir Susan'ım. Yüzüm, biri diğerinden büyük, çarpık ve uyumsuz gözlerle soyut bir tablonun tuvali gibi. Üzerimde siyah, eflatun ve kırmızıdan oluşan vahşi çizgiler var. Dudaklarım yarılmış ve üç kat büyümüş. Alnımda çok renkli bir çürük çiçek açıyor ve saç çizgime doğru çiçekleniyor. Diğer bölgelerim de daha iyi durumda değil. Vücudum şiddetten yamalı bir bohça gibi.

İhtiyacım olan tek kanıt bu.

"Lotus." Onun adı, tutulmuş bir nefes gibi içimden çıkıyor. Önümde hala çok şey var ve planım en ince ayrıntısına kadar mükemmel bir şekilde uygulanmalı.

gerçekten kaçmamı sağladı, sadece bugün için değil, sonsuza dek.

Onun yanında duran Ramone'a bakıyorum. Panik gözlerini açıyor ve hemen aramaya başlıyor.

"Ara onu lütfen," diyorum, Sarai'yi yanımda tutarak ve içinde sadece en gerekli eşyalarımızın olduğu küçük bir çanta taşıyarak merdivenlerden inmeye başlıyorum. "Ona gittiğimi söyle."

Ramon kaşlarını birbirine vurarak, "Hiçbir yere gitmiyorsunuz," diye çıkıştı. "Bizi durdurmaya çalışın." Lotus benimle yarı yolda buluşmak için son birkaç basamağı tırmanıyor.

Sarai'yi alıyor ve elimi tutmadan önce yüzünü bir saniyeliğine bebek kokulu buklelere gömüyor. Ellerimiz birbirine bağlı, kalplerimiz yine birbirine bağlı, merdivenlerden aşağıya ve fuayeye koşuyoruz.

Kapıya vardığımızda Ramone'un eli kolumu tutmak için dışarı çıkıyor ama kendimi dik durmaya zorluyorum.

"Çek ellerini üzerimden." Hiç tereddüt etmeden gözlerine bakıyorum. "Ya da hemen şimdi polisleri ararız ve ben de onlara her şeyi anlatırım. Yetkililere yalan söyleyebilecek tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Senin de beni dövdüğünü ve tecavüz ettiğini söylerim. Caleb'la birlikte batmak mı istiyorsun? Sadakatin gerçekten bu kadar mı?"

Eli düşer ve boğazı bir yudumla düğümlenir.

Lotus ve ben kapıyı açıp hızla içeri giriyoruz. Yeşil bir Volkswagen Beetle ön tarafta, dairesel araba yoluna gelişigüzel park edilmiş bir şekilde duruyordu.

"Yeni bir araban mı var?" diye sordum. Bu sıradan soruyla ancak başa çıkabiliyorum. Kaçırdığımız kolay şeylerden konuşalım, hapsolduğum araftan değil.

"Hayır, arabam bile yok. Mesajını alır almaz bir arkadaşımınkini ödünç aldım." Lotus'un gözlerinden yaşlar süzülüyor ve arabaya tırmanırken bile akan burnunun altını temizleyerek burnunu çekiyor. "Ne oluyor Bo? Bu nasıl oldu da

. . . oldu mu? Neler oluyor?"

Sorularını duymazdan geliyorum, kalbim kaçış vaadinin bu kadar yakın olmasıyla göğüs boşluğumu dövüyor. Arkaya tırmanıyorum, çünkü Sarai için bir araba koltuğum bile yok. Caleb'ın aldığı diğer şeylerle birlikte onu da geride bırakıyorum. Eşyalarımızın küçük bir kısmı, Andrew'un bana verdiği bir avuç dolusu para ve zaman içinde saklayıp biriktirebildiğim az miktarda parayla birlikte spor çantasında. Emniyet kemerini ikimize doğru çekiyorum ve Lo'ya daha önce güvenmediğim için kendimden nefret ederek birkaç saniye geçiriyorum - utancımın, kızgınlığımın ve küçük anlaşmazlığımızın aramıza girmesine izin verdiğim için. Kendimden

nefret ediyorum.

Risk almamak ve ona ulaşmamak. Bu küçük ayrıntıların onunla benim aramda ve benimle özgürlük arasında çok uzun süre durmasına izin vermek.

Şimdi bunu telafi edeceğim. Perdeyi çekip ona yaralarımı göstereceğim. "Sadece sür Lo, sana her şeyi anlatacağım."

32

IRIS

"Bunun ortadan kalkması için ne gerekiyor?" Caleb'in babası önündeki konferans masasının üzerinde duran dosyayı kapatarak soruyor.

Caleb oturduğu yerde kıpırdanıyor, çenesindeki kaslar titriyor ve vücudunun sıkı sıkıya tuttuğu kaslarından zar zor kontrol edilebilen bir öfke yayılıyor. Başını kaldırıp bakışlarıma gözünü kırpmadan ve zerre kadar pişmanlık duymadan karşılık verene kadar ona bakıyorum.

Gözlerim Caleb'ın yüzünden hiç ayrılmadan, "Bu hiç geçmeyecek," diye cevap veriyorum. "Asla."

"O zaman burada ne işimiz var?" Caleb aniden ayağa kalktı, sandalye parke zemine sürtündü. Caleb, babası ve menajeriyle, kaçmaya çalıştığım ilk gece kredi kartımın reddedildiği otelde yaptığım toplantı için tarafsız bir zemin seçtim. Umarım Caleb bu ironiyi takdir eder.

"Otur Caleb," diyor Bay Bradley, sesi sertleşerek. "Ve kapa şu lanet çeneni. Bize şartlarını sunduğu için bile şanslısın."

Bay Bradley'nin soğuk gözleri tekrar bana dönüyor, Caleb'inkiyle aynı tonda mavi bir kibir.

"Sanırım şartları var?" diye soruyor bana, tek kaşını kaldırmış ve eli cebinden bir çek defteri çıkarmışken.

Hazırlıklı gelmiş.

"Bunu kaldırabilirsin." Çek defterine başımı salladım. "Paranı istemiyorum. Senden ya da oğlundan özgürlüğüm ve kızım dışında hiçbir şey istemiyorum."

"Hayır," diye hırlıyor Caleb. "Gitmiyorsun ve kızımı benden alamayacaksın."

"Seni sadist piç, ben çoktan gittim." Öne doğru eğildim, gözlerimi çocuğumun babası olan pisliğe diktim. "O benim kızım ve ben nereye dersem oraya gideceğiz." Ellerindeki dosyanın elimdeki kopyasını kaldırıyorum. "NBA'in, tüm hayranlarınızın, sponsorlarınızın ve tüm dünyanın altın çocuklarının istismarcı bir canavar olduğunu bilmesini istemiyorsanız."

Caleb'ın menajeri Maury, iki gün sonra bile kıyafetlerimin altında sızlayan morlukların ve şiş yerlerin her açıdan çekilmiş fotoğraflarını içeren dosyayı kapatıyor. Fotoğraflar, tecavüz kiti, önceki yaralanmaların belgeleri - hepsi Caleb'in benim hakkımda uydurduğu kadar lanetleyici kanıtlara sahip olana kadar aylarca sakladığım hikayeyi anlatıyor. Maury dosyayı çürümüş bir et tabağı gibi masanın üzerine itiyor.

"Kahretsin, Caleb," diye mırıldanıyor. "Bunu nasıl yapabildin?"

Maury bana ilk kez bakıyor ve Caleb'in yüzüme damgaladığı vahşetin kanıtlarıyla karşılaştığında irkiliyor. Bu odada bulabileceğim tek sempati onun gözlerinde yatıyor.

"Başına bunlar geldiği için üzgünüm Iris," diyor usulca, derin derin yutkunarak. "Ne istiyorsun? Bu nasıl olacak?"

Caleb'ın bakışlarının sıcaklığını görmezden gelerek güçlendirici bir nefes alıyorum. "Gördüğünüz gibi, sadece iki gün önce aldığım yaralar bir doktor tarafından belgelendi." Olanları ifşa etmenin utancı neredeyse beni boğacak olsa da sesimi sabit tutuyorum. "Röntgenler ve eksiksiz bir muayene, geçmişte uygun şekilde müdahale edilmemiş yaralanmaların kanıtlarını da gösteriyor." Tek bir bakışla Caleb'a masanın üzerinden bir atış yapıyorum. "Testler ayrıca tecavüz kanıtı da buldu." Caleb ya da bir başkası başıma gelenlerin rızaya dayalı olduğunu düşünmesin diye bu kelimeyi kasıtlı olarak kullanıyorum.

"Tecavüz mü?" Maury soruyor, öfkesi yeniden ortaya çıkıyor. "Ne oluyor lan?

Lanet olsun sana, Caleb. Seni kendim ihbar edeceğim."

"Oh, hayır." Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Tacizci olduğu ortaya çıkan diğer sporcular para cezasına çarptırılıyor ve birkaç maç kaçırıyor, ancak birkaç hafta içinde sahalara geri dönüyorlar. Hayatımı, kızımın hayatını Caleb gibi erkekleri kayıran bir sisteme emanet etmeyeceğim. Aile içi istismarın sözde sonuçlarını gördüm ve bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

Sistemdeki çatlaklar Caleb gibi adamların içinden geçmesi için biçilmiş kaftandır ve tam da doğru boyuttadır. Caleb'ın şöhreti ve parası zaten bozuk

olan dengeleri daha da lehine çeviriyor. Bunu şansa bırakamayacak kadar sık gördüm.

"Hayır," diye devam ediyorum. "İstediğim her şeye uyacaksın yoksa tüm kanlı detaylar ortaya çıkar. Sponsorlukların gider, NBA kariyerin biter ve hayatının en azından birkaç yılı parmaklıklar ardında geçer."

"Sadede gelin" diyor Bay Bradley. "Ne istiyorsunuz?"

Benim kızım. Masumiyetim geri geldi. Parçalanmış hayallerim onarıldı. Hayallerim geri geldi.

August ile ikinci şansım.

Tüm bunlar olasılık dışı geliyor, bu yüzden konferans odasındaki masanın üzerinde duran kanıtları kullanarak elde edebileceğimi bildiğim şeyleri soruyorum.

"Özgürlüğümü istiyorum." Sabit bakışlarımı Caleb'a çeviriyorum. "Bizi takip etmiyorsun. Bizi bulmaya çalışmayacaksın. Babalık haklarından feragat ediyorsun ve bizi yalnız bırakıyorsun."

Caleb'ın dudaklarından inanmayan bir kahkaha dökülür. "Seni aptal sürtük," diye tükürür. "Kızımı sana vereceğimi mi sanıyorsun?"

"İstediğim gibi günlüğümü ve yüzüğümü getirdin mi?" Hakaretlerini ve küstahlığını görmezden geliyorum. "Çünkü onları da istiyorum."

Hızla ayılıyor, dudaklarını inceltiyor ve eskiden beni dehşete düşüren ama artık düşüremeyen bir şekilde gözlerini buzlandırıyor.

"Caleb," dedi Maury sertçe. "Bunları ona ver."

Bir an için yapmayacak gibi görünüyor ama babası parmaklarını şıklatıyor ve en azından bu savaşı kazandığımı biliyorum. Caleb günlüğü çıkarıp masanın üzerinden öyle bir kaydırıyor ki kenardan kayarak yere düşüyor. Ben almak için çömelemeden Maury orada, günlüğü alıyor ve özür dileyen bir bakışla bana uzatıyor.

"Müvekkilim pisliğin teki," diye mırıldanıyor.

"Açıkçası, bunu bana söylemek zorunda değilsin," diyorum günlüğü kabul ederken. "Peki ya büyük büyükannemin yüzüğü?"

"Senin taşra mücevherlerinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diyor Caleb, gülümsemesini küçümseme kaplıyor. "O ucuz şeyleri ne yapayım?"

Yalan söylediğini biliyorum ama bugün kazandıklarım düşünüldüğünde yüzük bu savaşta küçük bir kayıp. Kaybettiklerimi düşünürsek.

"Peki. Günlüğüm ve özgürlüğüm yeter," diyorum onunla gözlerimi kilitleyerek.

"Bu kadar mı?" Caleb koltuğunda kamburlaşıyor. "Ve kızımı bir daha hiç göremeyecek miyim?"

İçimdeki her şey *hayır diye* bağırıyor, ama ebeveynlik hakları elinden alındığı için yapabileceğim tek tavizi veriyorum. "Büyüdüğünde, ve eğer

Öfke kontrolü terapisini beni tatmin edecek şekilde tamamladıktan sonra denetimli ziyaretleri değerlendireceğim."

"*Seni* tatmin edecek kadar mı?" Gözlerini deviriyor ve dişlerini sıkıyor. "Bunu göreceğiz."

"Caleb, kapa şu lanet çeneni," diye tersliyor babası. "Iris, anlıyorum. Taleplerinizi yansıtan evrakları hazırlatacağım."

Yüzündeki tereddüt yersiz görünüyor. O her zaman emindir, ancak belirsizlik, bir sonraki sorusunu sormak için bir kenara ittiği gurur kadar açıktır.

"Belki sen ..." Boğazını temizliyor, sesi her zaman emin çıkan bir adam için alışılmadık bir duraklama. "...doğru zaman geldiğinde karımın ve benim Sarai'yi görmemize izin vermeyi düşünür müsünüz? Ne de olsa o bizim tek torunumuz."

Kalbimin yumuşak parçalarını sertleştiriyorum, hiçbir yere bırakmıyorum. Temas kurduğum herkes, Caleb'ın ben bulunmaya hazır olmadan önce beni bulmak için kullanabileceği biri. Telefon görüşmeleri, mektuplar, mesajlar; hepsi Caleb'ın takıntısı kendini koruma duygusunu bastırırsa bulup çıkaracağı ve takip edeceği ekmek kırıntıları.

"Bunu daha sonra düşüneceğim," diye cevap veriyorum. "Ama şu anda, sen de dahil olmak üzere oğlunla ilgili her şeyle arama mesafe koymam gerekiyor."

Caleb nefesinin altında, "Bu çok saçma," diyor.

"Bu adil ..." Bay Bradley'nin yüz ifadesi sertleşerek granite dönüşüyor, pazarlık yapan yüzü. "Şimdi şartlarımıza gelelim."

Bunun olacağını biliyordum ve hazırlıklıydım. Sadece gitmesi için başımı salladım.

üzerinde.

"Bu konuda asla konuşmayacağınıza ve belgeleri asla yayınlamayacağınıza dair bir Gizlilik Sözleşmesi imzalıyorsunuz. Caleb taleplerinize uyduğu sürece bu dosyanın içeriğinden kimseye bahsetmeyeceğim" dedi. "Ve bundan *kimseye* bahsetmeyin. Asla. Bunun ihlali diğer her şeyi geçersiz kılar ve Caleb'in ebeveynlik haklarını geri getirir."

Caleb'in gözleriyle karşılaşıyorum ve bir an için bunu ihlal etmemi istediğini düşünüyorum.

-Ona dayattığım tasmayı kırması ve peşimden gelip Sarai'yi alması için bir bahane vermek için. Beni tekrar incitmek için.

"Bunu yapabilirim," diye kabul ediyorum.

"Ve sizi yerleştirmek için cömert bir miktar çek yazabilirim." Mr. Bradley yine o korkunç çek defterini çıkardı.

"Hayır." Bu konuda pes etmeyeceğim. "Paranı istemiyorum. Yeni hayatımızda ailenden hiçbir şey almak istemiyorum. Aslına bakarsan, *senin* için bir şeyim var Caleb."

Pantolonumun ön cebine uzanıp Caleb'ın bana zorla taktığı nişan yüzüğünü çıkarıyorum ve masanın üzerinden öyle bir güçle kaydırıyorum ki, sert yüzeyden sekip yere düşüyor ve daha önce yaptığı saygısızlığın karşılığını ödüyorum.

Caleb'in yanakları duygusallaşıyor. Gözlerinin kenarları sıkılaşıyor.

"Sanırım senin." Sanki kirlenmiş gibi yüzük parmağımı ovuşturuyorum.

Bay Bradley çek defterini ceketinin iç cebine geri koyar. "Yarın evrakları hazırlayacağız ve-"

"Gazeteleri bugün istiyorum." Eşyalarımı ve kendime duyduğum saygının kırıntılarını toplayıp kapıya doğru dönüyorum. "Teslimat için talimatlar dosyanın içinde. Yarın şehirden ayrılıyorum."

"Nereye gidiyorsun?" Caleb soruyor. "Sarai'yi nereye götürüyorsun?"

"Şartları duydun Caleb," diye araya girer Maury. "Eğer istemiyorsan Her şeyinizi kaybedip kendinizi hak ettiğiniz bir hapishane hücresinde bulursanız, bilemezsiniz ve takip edemezsiniz. Ne olursa olsun, kendinize yeni bir ajan bulmanız gerekecek."

Maury yüzünü buruşturarak yumruklanmış yüzümün ve vücudumun korkunç görüntülerini izliyor. "Iris, suç duyurusunda bulunmak istemediğine emin misin? Suçsuz yere kaçmamalı."

Cevabımdan önce acı bir kahkaha geliyor. "Suç duyurusunda bulundum ve ne oldu? Bileğine bir tokat mı yiyecek? Şartlı tahliye mi? Avukatları cezayı azaltana kadar yaptığı şey için bir yıl mı? Ve *hala* kızımın ortak velayetini alabilecek mi?"

Devam etmeden önce Caleb'a ters ters bakıyorum. Zamanını boşa harcıyormuşum gibi kasıtlı olarak sıkılmış görünerek yüzünü kapatıyor.

"Omzumun üzerinden bakarak, beni geri istediğine karar vermesini bekleyerek mi yaşamalıyım?" Devam ediyorum. "Yoksa ölmemi mi istiyor? Aramamı istediğiniz adalet bu mu? Hayır, teşekkür ederim. Kendi adaletimi kendim sağlayacağım. Mükemmel değil ve bir gün tükenebilir ama Sarai ve benim için şu anda yapabileceğimin en iyisi bu."

Başımı sallıyorum. "Ondan en önemli şeyleri aldım: bana ve çocuğuma erişimini. Özgürlüğümüz konusunda onun 'suçsuz' olup olmamasından daha fazla endişe duyduğum için beni affedin. Bana zarar vermekten daha çok istediği tek şey kendini korumak."

Maury ayağa kalkıyor ve kapıdan geçerken ona eşlik etmem için kolunu uzatarak, "O halde devam edelim," diyor.

Caleb beni kolumdan yakaladığında dışarı çıkıyorum, dokunuşu vücudumda bir alarm sistemi kuruyor, kırmızı ışıklar yanıp sönüyor, sirenler çalıyor ve

Fıskiyeler su püskürtüyor. Tekrar ona zincirlendiğimde, içimden protesto sesleri yükseliyor. "Çek ellerini üzerimden," diye bağırdım.

Maury onun göğsünü itiyor ama Caleb bırakmıyor, parmakları morluklarımın üzerinde acı verici bir şekilde sıkılıyor.

"Iris, beni bırakma." Gözlerini çaresizlik ve hastalıklı bir keder dolduruyor ama pişmanlık yok. "I . . ." Bakışları Maury'nin yüzüne, sonra da yanında duran, yüzüne tiksinti ve hayal kırıklığı damgasını vuran babasına kayıyor.

"Sana ihtiyacım var bebeğim," diye fısıldıyor. Ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Kontrol etmek, manipüle etmek, baskı çok fazla olduğunda oynamak için bir şeye ihtiyacı var, ama ben onun kum torbası değilim. Artık onun hiçbir şeyi değilim.

"Çek o lanet ellerini üzerimden." Kolumu çekiştiriyorum ama bırakmayı reddediyor. "Yoksa anlaşma iptal olur ve değerli ciroların ve kariyerin, hepsi biter."

Bir anlığına, sadece bir anlığına, belki de ışığın bir oyunuyla, reddedeceğini düşünüyorum. Bana tutunmak onun için daha değerli olduğunu umduğum her şeyden daha önemli gibi görünüyor, ama sonra soğuk hesaplama, kalbimi yiyen ve ruhumu kemiren acımasız yamyam, tüm duyguları kapatıyor. Canavar geri döndü.

"Seni aptal fahişe." Gülüyor, kolumu bırakıyor ve yumruklarını pantolonunun ceplerine sokuyor. "Sanki daha iyisini yapabilirmişsin gibi."

Bir sırıtma ağzımın kenarını gıdıklıyor ve onun zayıf olduğunu bildiğim tek noktaya bir kılıç saplamaktan kendimi alamıyorum.

"İkimiz de çok daha iyisini yapabileceğimi biliyoruz Caleb." Gülümsediğimde ağzımdaki yağ erimiyor.

Yüzündeki sırıtışın dağıldığını görmek küçük bir teselli, ama herhangi bir teselli hiç yoktan iyidir. Yakın zamanda August'u aramayacağım. Arayamam. Kendimi böyle lekeli, lekelenmiş ve utanç içinde hissederken olmaz. Rasyonel olarak, başıma gelenlerin benim hatam olmadığını biliyorum ama utanç mantıklı değil.

Nereye gideceğimi henüz bilmiyorum. Caleb cehenneme zincirlerle bağlanmış bir iblis. Bu kendim için yaptığım kırılgan bir sürgün, ama bunu kabul edeceğim ve yapabiliyorken sığınağa kaçacağım. Ve eğer serbest kalırsa, tekrar kaçacağım, belki de hayatım için.

Morluklarımı kapatmak için büyük boy bir güneş gözlüğü ve şapka takıyorum, eminim bir *Lifetime* filmi klişesi gibi görünüyorum.

Lobide Lo, Sarai'yi kucağında tutuyor. Şık görünüyor, uzun örgüleri bir snood içine sıkışmış. Dar kot pantolon, deri ceket ve babet giyiyor. Caleb aceleyle y a n ı m d a n geçip Sarai'ye yöneldi. Ben daha kendimi

toparlayamadan

Lo ince parmağıyla Caleb'i işaret ediyor ve sanki teleskopla bakıyormuş gibi bir gözünü kısıyor. Acaba hala onun ruhundaki gölgeyi görüyor mu, çünkü o zaman görmemiş olabilirim, ama orada olduğuna tanıklık edebilirim. Gözlerinde, ona doğrulttuğu kolunun güçlü ve ince okunda gizli bir güç var.

Lo, "Ödemeniz gerekecek," diyor.

Caleb adımlarını kesiyor, sanki Lo'nun sesi havada süzülen ve ayak bileklerine kilitlenen dokunaçlar gibi. Lo'nun etrafında uğursuz bir şey dolaşıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye mırıldanıyor ama yaklaşmıyor.

Lo'nun güzel yüzünde bilmiş bir sırıtış belirir ve yumruğunu açarak gris-gris yüzüğünü ortaya çıkarır.

"Bunlar senin günlerin." Yüzüğün üzerinden üflüyor, gözleri yüzüne yapışıyor. "Dağılmış, kaybolmuş ve toz gibi yere düşmüş."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye soruyor, sadece yarı gülerek. Bahse girerim kolunu geriye sıyırsam, kolları da tüylerle kaplanırdı.

"Hayır. Geldiğini gördüğün bir tehdit." Lo'nun yüzündeki gülümseme kaybolur. "Bu bir tehdit değil. Bu *gerçek* adalet ve sana ulaştığında çok geç olacak." Caleb bronz teninin altında solgunlaşıyor, ama o orada durup Lo'nun verdiği şifreli mesajı düşünürken, ben yanından hızla geçip Sarai kollarıma. Yaklaşıyor ama Lo araya giriyor.

"Yapabiliyorken yürü Caleb," diyor, kelimeleri tehlike dolu bir ses tonuyla.

Bana ve Sarai'ye sinirli bir bakış atıp yoluna devam ediyor. Ciğerlerimde sıkışan nefes bir anda serbest kalıyor. Babası ve Maury konferans salonundan çıkıyorlar, başları birbirine eğik. Bana bakıyorlar ve Maury'nin gözlerindeki acıma mı yoksa saygı mı bilmiyorum ama evrakları imzalayıp Caleb'i benden uzak tuttuğu sürece ikisini de kabul ediyorum.

"Peki şimdi ne olacak?" Lo soruyor.

"Bu da neydi şimdi?" Sorusunu duymazdan geliyorum. "Tüm bunlar neyle ilgiliydi?"

"Um, güçlü voodoo rahibesi rolü."

"Ben rol yapmam," diyor Lo dolgun dudaklarına mizahsız bir kıvrım vererek. "Ben öyleyim."

Alacakaranlık Kuşağı.

"Nereye gideceksin?" Lotus soruyor, beni yönlendiriyor, dikkatimi dağıtıyor.

"Caleb'den uzak bir yere gitmem gerekiyor," diye cevap veriyorum aceleyle. "Onun bilmediği ve ulaşamayacağı bir yere. O hayatımda olmadan biraz zamana ihtiyacım var. İyileşmek için zamana, sanırım, çünkü şu anda öyle hissediyorum ki ..."

Nasıl hissettiğimi ifade edemiyorum. Acı çekiyorum ama hissizim.

Kayboldum. Şimdi ne yapacağım?

Sıradaki? Nereye gideceğim? Yerimi bulmalıyım.

Merkez.

Seni beşte oynatırdım. Eğer benim olsaydın, hayatımın merkezinde olurdun.

August'un sözleri kalbimi çevreleyen dikenli tellerdeki küçük boşluklardan süzülüyor. Orası benim yerim olabilir. İçgüdüsel olarak August'un beni merkeze koyacağını biliyorum ama Caleb'in de merkezinin ben olduğum iddia edilebilir. Karanlık, çarpık, kenarları içine kapanan ve boğulan bir merkez ama yine de merkez. Ya August'u da Caleb'ı yanlış değerlendirdiğim kadar yanlış değerlendirdiysem? Ya da *kendimi* yanlış değerlendirdiğim kadar*?*

Bu dünyada dümende başka biri olmadan yerimi bulmak için zamana ihtiyacım var. August için ne kadar üzülsem de, kendi başıma ayakta durmaya ihtiyacım var. Kızım için en iyi olanı yapmalı, hayatın, özgürlüğün ve neredeyse kaybettiğimiz her şeyin tadını çıkarmalıyım.

Otelden çıkıp kaldırıma çıktığımızda Lo, "Nereye gitmen gerektiğini biliyorum," diyor.

"Nerede?"

Lo çocukken yaptığı gibi kolunu boynuma doladı.

Hopscotch.

Minnettarlık beni ele geçiriyor ve gözyaşlarımı kırpıştırıyorum. O geldi. Ben aradım ve Lo geldi. Beni kınamadı ya da daha önce aramadığım için bana aptal demedi. Bataklığa taşındığında aramızdaki yakınlık kaybolmadı. Katrina geldiğinde, ben taşındığımda ve Lo kaldığında da kaybolmadı. Caleb aramıza girdiğinde de değişmedi. Tam olarak değil. Yakınlık hiç değişmedi. Ben değiştim. Öfke ve utancımın arkasına saklandım ve şimdi hepsi açığa çıktı. Işık bana lütuf soluyor.

Lo, "Nereye gitmeniz gerektiği çok açık," diyor.

"Madem bu kadar açık, o zaman neden beni aydınlatmıyorsun?"

Lo önce Sarai'nin alnını sonra da benimkini öpüyor. Başını kaldırdığında sıcak, boğucu bir esintinin saçlarımı okşadığını hissettiğime, uzaktan gelen caz sesini duyduğuma ve dilimde zengin tatlardan oluşan bir hasat tattığıma yemin edebilirim.

"Ait olduğun yer, Iris," diye ısrar ediyor Lo yumuşak bir sesle, "evindir."

33

AĞUSTOS

"BAŞKA BIR ŞEY SÖYLEDI MI?" Ağzımı dikkatlice normal görünen, sapık olmayan bir gülümsemeye dönüştürerek soruyorum. "Bana Iris'in ne dediğini tekrar anlat."

Sylvia göğsüne bastırdığı panonun üzerinden bana uzun uzun bakıyor. Son birkaç gündür bana attığı bakışın aynısını. Caleb geldikten sonraki gün Iris gelmeyince endişelenmiştim ama ona ulaşmanın bir yolu yoktu. O zamandan beri Sylvia'nın başının etini yiyorum ama ancak bugün bir cevap alabildim.

"Kampın son iki gününü kaçırdığı için özür dilemek için aradı ama beklenmedik bir şekilde şehirden ayrılması gerektiğini ve geri dönmeyeceğini söyledi."

"O muydu?" Talep ediyorum. "Yoksa mesajı ileten Caleb mıydı?

"İlk üç kez sorduğunda söylediğim gibi, Iris'ti," diyor sabırsızlıkla.

Zararsız gülümsemem bir milimetre kaydı. Duymak istediğim cevap bu değildi.

"Bu alışılmadık değil mi?" Toplum merkezinin salonundaki duvara yaslanıp rahat görünmeye çalışıyorum. "Demek istediğim, Iris her gün gönüllü olmak için geliyor ve sonra sadece şehirden ayrıldığını ve geri dönmeyeceğini söylemek için arıyor. Endişeleniyor musun?"

"Hayır." Sylvia kaşlarını çatıyor. "Neden endişeleneyim ki? Nasıl endişeleneyim?"

"İyi olduğunu." Caleb'ın nasıl içeri dalıp her şeyi mahvettiğini hatırlayarak hayal kırıklığımı dizginledim. Gözlerindeki öfkeyi.

"Kadının bir koruması vardı." Sylvia'nın alaycı gülümsemesi endişemi hafifletmiyor.

"Evet, koruma çok ürkütücü," diyorum açıkça, her türlü sakinliği bir kenara bırakarak. "Ve Caleb ... görünüyordu."

Gergin. Öfkeli. Tehlikeli.

Iris'e bir şekilde zarar vereceği düşüncesi beni deli ediyor. Neden onun lanet numarasını almadım ki?

"Bak, nerede yaşadığını gördüm," diyor Sylvia, sesi kuru ve sempati yoksunu. "Kullandığı arabayı, yüzüğünü, kıyafetlerini gördüm. Ona çok iyi bakıldığını söylememe izin verin."

"Bunun onun güvenliğiyle ne alakası var?" Dişlerimi sıkarak talep ediyorum.

"Güvenlik mi?" Sylvia alaycı bir gülümsemeyle soruyor. "Gerçekten mi August? Sence Caleb ne yaptı? Ona vurduğunu mu? Ona zarar mı verdi? Kendini beğenmiş, küstah biri olabilir ama onun için deli oluyor. Eğer kız gittiyse onun için üzülüyorum. Muhtemelen yıkılmıştır."

Koridorda biri Sylvia'nın adını sesleniyor ve o da cevap vermek için kısa bir süreliğine benden uzaklaşıp dikkatini tekrar bana veriyor. "Gitmem gerek," diyor derin bir iç çekerek. "Bize yardım ettiğiniz için teşekkürler. Çocuklar bayıldı."

"Evet, ben de onlarla çalışmayı seviyordum." Gerçek bu ama şu anda buna odaklanamıyorum.

"O gitti, ama iyi, August." Sylvia sanki önüme konan sütü içmesi gereken bir kediymişim gibi kolumu okşuyor ve eğilerek fısıldıyor, "Dışarıda bir sürü başka kız var."

Bu aşağılayıcı bilgelik incisini verdikten sonra Sylvia arkasına bile bakmadan koridordan aşağı iner.

Dışarıda, Jared'i sokakta park halinde görüyorum. Yolcu koltuğuna rahatça oturduğumda beni dikkatle izliyor... bıkkınlıkla mı? Belki ikisi birden. Bana dikkatle yaklaşıyor *ve* aynı zamanda kıçımdan bıkmış.

"Cevap yok mu?" Başparmaklarını deri kaplı direksiyon simidine vuruyor.

"Yanlış cevaplar." Hâlâ anlamlandırmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Sylvia, Iris'in şehirden ayrılacağını ve geri dönmeyeceğini söylemek için aradığını söyledi."

"O zaman bu kadar," diyor Jared. "Öğle yemeği için

Hooters mı?" "Dostum, bu ciddi."

"Belki de Caleb'i terk etmiştir. İstediğin bu değil miydi?"

Bu istediğimin sadece yarısı. Onun bana gelmesini de istedim. Sylvia bu eksik resimden memnun olabilir ama ben değilim. Neler döndüğünü bilen birinden duyana kadar da tatmin olmayacağım.

Başımı koltuğa yaslayıp Jared'a yan gözle bakıyorum. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Hayır."

"Ne soracağımı bile bilmiyorsun."

"Öyle mi?" Bana hem benden iğrenmiş hem de kendinden memnun bir bakış fırlatıyor. "O zaman neden Caleb'in bugün antrenman yapıp yapmayacağını öğrenmek için Stingers'ın antrenman tesisini aradım ki?"

Sırıtıyorum ve emniyet kemerimi çekiyorum. "İşte bu yüzden seni yanımda tutuyorum."

"Ve çünkü her yere şoförlüğünü yapıyorum." Kaldırımdan çekiliyor ve bacağıma bakıyor. "En azından geçici olarak. Bacağın nasıl?"

"Güzel." Aslında bugün canım çok acıyor ama Jared'in aşırıya kaçtığım için beni azarlamasını istemiyorum. Şu anda kardeşime ihtiyacım var, bir ajana değil.

"Seni götürüyorum çünkü bazı cevaplar alana kadar rahat etmeyeceğini biliyordum," diyor Jared, gözlerimi yakalayabilecek kadar uzun süre otoyoldan başka tarafa bakarak. "Ama sakın ona bulaşma, Gus."

"Değilim," diyorum savunmacı bir şekilde. "Sadece Iris'in iyi olduğundan emin olacağım." "Oh, evet. Bu onu hiç kızdırmayacak."

"Bunun için kaç sikiştiğimi bana sorun," diye çıkıştım. "Sylvia, Iris'i başını sokacak bir evi olduğu için mutlu olması gereken bir servet avcısı gibi gösterdi."

"Şey ..." Jared omuz silkiyor. "Yani, onunla ilgilendi."

Kavurucu bir sessizlik içinde kaynıyorum. Caleb bir çeşit büyücü mü? Herkes onun nasıl bir pislik olduğunu görmesin diye büyü mü yapıyor? Hayatta hiçbir sonuç olmadan kayarak ilerliyor. Biz büyürken bunu defalarca gördüm. Orospu çocuğu tüm dünyanın gözü önünde bacağımı kırıyor ve ceza bile almıyor.

Ve bunu sadece Iris ve Sarai'ye sahip olduğu için söylemiyorum.

Iris ve Sarai *vardı*. Belki de.

"Gir ve çık," diyor Jared, düşmanca düşüncelerimin arasına girerek. "Ha?" Soru sorarcasına ona bakıyorum. "Ne dedin sen?"

"Buradayız." Pencereden Stinger'ların eğitim gördüğü binayı işaret ediyor. "Onu bulun, sorularınızı sorun ve çıkın. Kavga yok. Olay çıkarmak yok, kardeşim."

"Bana 'kanka' demenden gerçekten nefret ediyorum," diyorum gayri ciddi bir şekilde.

"Biliyorum. Bunu neden yaptığımı sanıyorsun?" Beni dikkatle inceliyor, yüzündeki azıcık mizah da kayboluyor. "Seninle gelmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, bir şoföre ihtiyacım vardı, refakatçiye değil," diyerek dikkatlice arabadan indim. "Hemen döneceğim."

Caleb'i bulmam uzun sürmedi. Ağırlık çalışıyor, Stingers tişörtü giymiş uzun boylu, zayıf bir adam tarafından fark ediliyor. Adam kafasını kaldırıp bakıyor, gözleri bana kilitlenince gözleri açılıyor. Ligdeki herkes Caleb'la aramızdaki kanın ne kadar kötü olduğunu biliyor.

"Hey, burada olamazsın çünkü-"

Kendimi antrenör ile Caleb'ın uzandığı bankın arasına sıkıştırıyorum. Barı Caleb'in elinden alıp rahatsızlık verecek kadar boynuna yerleştiriyorum ama tüm ağırlığın aşağı bastırmasını engelliyorum.

Eğiliyorum, böylece beni baş aşağı görüyor.

"Sana sadece bir kez soruyorum Caleb," diyorum sakince, gözleri faltaşı gibi açılıp kızarmaya başlarken. "Nerede o?"

"Nefes alamıyor!" diyor eğitmen adam, kekeleyerek ve işaret ederek.

"Amaç da bu zaten." Çıkışa doğru başımı salladım. "Çıkın dışarı.

Yapacak işlerimiz var.

Anlaştık. İşbirliği yaptığı sürece tek parça halinde kalacağına söz veriyorum."

Caleb başını sallamayı başarıyor, gözleri antrenörünkilere kilitlenmiş, havayı üflüyor ve boğazına dayadığım çubuğu pençeliyor.

"Çık dışarı dedim!" Kararsız eğitmene bağırıyorum. Çıkışta gözden kaybolana kadar hâlâ omzunun üzerinden arkasına bakıyor.

Çubuğu Caleb'in nefes almasına ve konuşmasına yetecek kadar kaldırıyorum ama bana istediğim şeyi, yani cevapları vermezse tüm ağırlığı boğazına indiremeyeceğim kadar değil.

"Siktir git," diye tıslıyor, gözlerinin etrafında kan damarları filizleniyor.

"Yanlış cevap." Çubuğu biraz daha indiriyorum ve hemen tekrar nefes nefese kalmaya başlıyor. "Lanet olası nefes borunu kıracağım Caleb, bu yüzden sana *iki kez sormayacağımı* söylediğim soruya cevap vermeni öneririm."

Çubuğu bir santim kaldırıyorum ve kolları havalanarak beni yerinden oynatmaya çalışıyor. Bacağım bu haldeyken bu adamla gerçekten dövüşürsem Jared'i şimdi duyabiliyorum. San Diego Waves'in vücuduma yaptırdığı sigortadan bahsetmiyorum bile. Milyon dolarlık poliçede kavga maddesi olmadığına eminim. Geri çekiliyorum ve ben kendimi toparlarken onun nefes almasına izin veriyorum.

"Soruya cevap ver," diye çıkıştım.

"Sana ne bundan?" diye homurdanıyor, doğruluyor ve su şişesini kapıp içiyor.

"İşimi yapıyorum. Iris merkeze gelmedi ama Sylvia onun arayıp bir

daha gelmeyeceğini söylediğini aktardı."

Yudumun ortasında duraklıyor, gözlerini bana dikiyor. "Başka bir adamın kızını bulma konusunda gerçekten endişelisin, ha?"

"Buraya oyun oynamaya gelmedim, dostum. Bana neler olduğunu anlat."

Ayağa kalkıyor ve yakındaki bir havluyla yüzündeki teri siliyor. "Olan şey onun gitmiş olması." Acı, ağzının çizgilerini bozuyor. "Iris gitti. Telefonunu almamış, o yüzden aramakta iyi şanslar."

Caleb'ı Iris'le birlikte gördüm; gözleri sanki başka tarafa bakarsa bir şey kaçıracakmış gibi onun her hareketini takip ediyordu. Onun gitmesine izin vermezdi. Ona en az benim kadar takıntılı.

Neredeyse.

"Bırakıp nereye gittin?" Israr ediyorum, sinirim yüzümdeki kasları sıkıştırıyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldanıyor, bir yandan su şişesini yudumlarken bir yandan da beni izliyor. "Bana söylemedi."

"Ya Sarai? Kendi kızının nerede olduğunu bilmiyor musun? Ona nasıl ulaşacağını? Onlara?"

Caleb bana arkasını dönüyor ve omuz silkerek spor çantasındaki eşyaları karıştırıyor. Bana bakmaktan kaçınıyor. Bu çok boktan bir şey ama gerçeği öğrenemiyorum. Tüm parçaları masanın üzerinde duran bir yapboz gibi ama nasıl bir araya geldiklerini göremiyorum. Bir şeyleri kaçırdığımı biliyorum. Sormam gereken bir soru ya da bilmediğim bir şey var ve bir şekilde benden saklıyor. Caleb'in kendini koruduğuna eminim ama neden bunca zaman onunla birlikte olsun ki? Ve onu öylece terk etmesini sorun etmiyor?

Onu terk etmek.

"Siz ikiniz ayrıldınız mı?" Sesimi sabit tutarak soruyorum.

Tanıştığımızdan beri Iris'e giden yol ilk kez bu kadar açık. Omzunun üzerinden bana delici bir bakış fırlatıyor, gözleri hiç gülümsemezken dudaklarını zorla kaldırarak sırıtıyor.

"Artık birlikte değiliz," diye yanıtlıyor. "Ama o kimse tarafından bulunmak istemiyor." Şimdi yüzünü bana dönüyor ve kolunu göğsünün üzerinde çaprazlıyor. "Buna sen de dahilsin West. Sana dolapta birkaç dakika verdi diye onun için bir şey ifade ettiğini mi düşündün? Anlamadın."

Ağzının bir köşesi alıştırılmış bir gülümsemeyle kalkıyor.

"Param ve çocuğum onda, sanırım artık bana ihtiyacı yok." Başını sallıyor. "Louisiana'dan bir bataklık fahişesinin beni tuzağa düşürmesine izin vereceğim kimin aklına gelirdi? O Creole kaltağının ben yokken onu korumama bile verdiğinden şüpheleniyorum."

Dizimdeki seğirmeyi görmezden gelerek ona doğru hamle yapıyorum ve onu duvara çarpıp boğazından tutuyorum.

"Sen bir yalancısın," diye bağırdım, parmaklarımı boynunda sıkarak. "Bir daha söylersen bacağından fazlasını kırarım, seni yetkili orospu çocuğu. Ona dokunacak kadar iyi değilsin."

"Ama ona dokundum." Bir iblisin gülümsemesi ağzının kenarlarını okşuyor. "Oh, senin hiç ulaşamadığın her yerine dokundum. Onu sadece hayalini kurduğun şekillerde becerdim ve üstüne üstlük? Benim bebeğimi doğurdu."

Kaşlarını çatıyor, her saniye kibrini yeniden kazanıyor. Yakışıklı yüzünden, sarı saçlarından, mavi gözlerinden ve bronz teninden nefret ediyorum. Dışarıdan çekici görünen her şeyinden nefret ediyorum çünkü içi kurtlarla dolu.

"Onu sil West," diyor. "O gitti. İhtiyacı olanı aldı ve şimdi gitti."

Iris öyle biri değil. Öyle olmadığını biliyorum ama neden benimle temasa geçmeye çalışmadı? Eğer gittiyse.. ..dolapta olanlardan sonra? Veda bile etmeden öylece gider miydi? Onu nasıl bulacağımı söylemeden? Aramızdaki şey hakkında bu kadar mı yanılmışım? Belki de tanıştığımız geceden beri bu kadını yanlış yorumluyordum. Sadece benim hissettiklerimi onun da hissettiğini biliyordum.

Kendini kandırmıyorsun.

Bunu bana o söyledi. Fısıldadığı sözler hafızamda yeniden parlıyor ve dolapta onunla geçirdiğim o anların tüm duyguları, hisleri, mükemmelliği zihnime hücum ediyor. Kendimi kandırmıyordum. Olan biten her şeyi bilmiyorum, ama eğitim tesisinden çıkarken ve Jared'la otoparktan çıkarken bile tutunduğum bir şey var.

Onu tekrar göreceğim.

Bizi birbirimize bağlayan o iplik, parlayan neon, hala orada. Onu göremiyor olabilirim ama *hissediyorum*. Hala beni sarıyor.

Iris her neredeyse, umarım onun da etrafını sarmıştır.

YARIM SAAT

"Kim olduğunu hatırladı ve oyun değişti."

--Lalah Delia

34

IRIS

Bir Yıl Sonra

MIMI, bataklıktan, Mississippi'nin kendisinden ders aldığını söylüyor. Bu nehrin Louisiana'nın damarlarında dolaşan kan olduğunu ve onu seven herkesi büyülediğini söylüyor.

Louisiana'yı hiç *sevdim* mi bilmiyorum. Bu Louisiana'yı hiç tanımadım. Ben Dokuzuncu Bölge'de yaşadım. Bataklıkta, yeşil çimenlerden oluşan kalın bir halı çıplak ayak parmaklarımın arasında ezilir; şehirde ise ayaklarımın altında beton vardı, çatlak ve acımasız.

Selvi ağaçlarından oluşan bir kemer MiMi'nin küçük evinden nehre inen yolu koruyor ama benim büyüdüğüm mahallede elektrik hatları gökyüzünü elektrikli spagetti gibi kesiyordu. Hayır, Aşağı Dokuzuncu'yu sevmedim ama sanırım bataklığa aşık oluyorum.

Şehir ile St. Martine arasında çok fazla fark var. Geçen yıl burada olduğum için Lo'nun büyük büyükannemizle yaşamayı neden bir lütuf olarak gördüğünü anlıyorum.

MiMi'yi onun kadar iyi tanıdığımı iddia ettiğimde nasıl da gülmüştür. Ne saçma bir düşünce. Mütevazı kapısına geldiğimizde onu zar zor tanıdım. Tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama doksan yaşını geçmiş olmasına rağmen yüzünde hala büyük bir güzelliğin izleri var. Olması gerekenden daha az kırışıklığı var, cildi yaşlılığın patinasını taşıyor, yüksek bir cila ile parlatılmış.

Ve gözleri, o gözler karanlıkta ruhunuzu görebilir.

Lo ona eve gelmem gerektiği dışında durumum hakkında pek bir şey söylememişti. Ama ön verandada durduğumda ve MiMi'nin yeşil evinin mavi kapısı açıldığında, gözleri loş verandanın ışığında benimkileri inceledi. O her şeyi bilen bakışları nemli ve ağır havayı yarıyor, ruhumda okuduğu ve kalbimden çıkardığı her yeni şeyle birlikte daralıp yumuşuyordu.

İnce kolları beni kendine çekti ve bana Fransızca fısıldadı. Ne dediğini anlamadım. Anlamama da gerek yoktu. Sesinin gücü, kelimelerindeki hayat, acımı sakladığım dipsiz kuyuya kadar iniyordu. Farkına bile varmadan, acım ve hayal kırıklığım, hayal kırıklığım ve pişmanlığım içimden onun omzunda asılı duran gümüş örgüye döküldü.

"Anne?"

Sarai'nin tatlı sesi beni ürkütüyor ve bataklıktan uzaklaşmaya zorluyor. Her gün daha fazla kelime öğreniyor, bunların yarısı Fransızca, çünkü burada insanlar her şeyden çok Fransızca konuşuyor, geri kalanı da İngilizce, çünkü ona öğretebileceğim tek şey bu.

"Merhaba prenses." Eğildim ve onu kucağıma aldım. "Buraya tek başına mı geldin?"

Koyu renk buklelerini topladığım saç örgülerini sallayarak başını sallıyor.

"Ye." Parmak uçlarını birleştiriyor ve dudaklarına bastırarak işaret yapıyor.

"Yemek zamanı mı?" Bir baş sallama daha bekleyerek soruyorum. "MiMi akşam yemeği için ne hazırladı? Öğrenmek ister misin?"

MiMi's'ten nehrin kenarına kadar olan yol kısa, güvenli ve iyi aşınmış. Ağaçlardan oluşan bu kemer kilometreler boyunca en serin noktayı oluşturuyor ve her fırsatta kendimi burada buluyorum. Yaz aylarında nem, güneyin boğucu nefesidir. Nemli hava saçlarımı sırtımdan aşağı ve omuzlarımın etrafına sarkan sıkı bukleler haline getirdiğinden beri saçlarımı evcilleştirmekten vazgeçtim. Bunun bir özgürlüğü var.

Caleb saçımı düz severdi. Her şeyin belli bir şekilde olmasını isterdi. *Beni* de öyle istiyordu. Mesafe ve zaman geçtikçe, muhtemelen başlangıçta onu sevmediğim gerçeğini telafi etmek için onun tercihlerinin çoğuna boyun eğdiğimi fark ettim. Sevmiyordum. Sevemedim. Hiç sevdim mi emin değilim. Hamile kalmamış olsaydım, Caleb muhtemelen üniversitede çıktığım ve sonunda NBA'e giden "o çocuk" olacaktı. Belki de bir süre uzun mesafeli bir ilişki yaşayacaktık ve bu ilişki sonunda tükenip doğal bir sona doğru yol alacaktı.

Ama hamile kaldım ve her şey değişti.

Üniversiteden yeni mezun olmuş, aklına koyduğu her şeyi başarmaya azmetmiş o kızdan çok farklı bir kadına dönüştüğümü zar zor fark ediyorum.

"*Affame*?" MiMi ocaktaki tencerenin kapağını kaldırıp buhar bulutunun arasından gülümseyerek soruyor.

"Evet, açlıktan ölüyorum." Duvara dayalı dolaptan üç tabak, çatal bıçak takımı ve MiMi'nin her akşam hâlâ birlikte yemek yediği keten peçetelerden üç tane alıyorum. Sarai iki yaşında olmasına rağmen masaya zar zor uzanabiliyor ama çatalları her tabağın yanına koymak için küçük parmaklarının üzerinde yükseliyor. Yaşına göre olgun. Zeki. Gözlemci. Ve çok güzel.

"*Etouffe*!" diyor yemeğe oturduğumuzda, süt dişleriyle süslü gülümsemesiyle.

"Grits," diye düzeltiyorum nazikçe. Tatmak için kaşığımı kaldırıyorum ve tadını çıkarmak için gözlerimi kapatıyorum. "Ve karides. Çok güzel, MiMi. Benimkiler hiç bu kadar güzel olmuyor."

Annemin hiçbir zaman yapmaya zahmet etmediği aşçılık eğitimimi üstlendi.

İlk birkaç dakika nispeten sessizlik içinde yemek yiyoruz ama bu uzun sürmeyecek. MiMi'nin yaşında, zihni hâlâ sorularla dolu ve merakı canlı bir sohbet ortamı yaratıyor.

"Jerome'u seviyorsun, ha?" MiMi'nin gümüş kaşları muzip gözlerinin üzerinde müstehzi bir şekilde kalkıp iniyor. "Senden o kadar çok hoşlanıyor ki, yakında Pazar günleri posta dağıtmaya başlayabilir."

"Aman Tanrım." Yanaklarım utançtan kızarıyor, üstelik klimasız evin sıcağından değil. "O bizim postacımız, MiMi, yani onu posta konusunda seviyorum ama başka bir şey için değil." Sert bir ton deniyorum ama dudaklarımın kenarları seğiriyor, onunkiler de öyle.

"Çok güzelsin, genç." MiMi bir ısırık almadan önce bir gözünü bana dikiyor. "İhtiyaçların var."

"*İhtiyaçlarım* mı var?" Şüpheli bir kaş kaldırıyorum. "Yani ... ... Jerome, sürekli görüştüğüm tek erkek, postalarımızı zamanında teslim ettiği için mi bu sözde ihtiyaçlarımı karşılamaya hak kazanıyor?"

MiMi'nin gülüşü gibisi yoktur. Bir kıkırdama olarak başlar, sonra bir kahkahaya dönüşür, ses onun küçük bedeninden yükselir ve etrafınıza yerleşen ve enerjiyle patlayan baloncuklar gibi havada süzülür. Bu öyle bir kahkahadır ki sizi de katılmaya davet eder.

"Ayrıca," diyorum kahkahalarımız dindiğinde ve dikkatimizi tekrar yemeğe verdiğimizde. "Böyle ihtiyaçlarım var mı bilmiyorum. İyi bir

yemek beni tatmin ediyor.

yemek ve prensesim." Sarai'nin ipeksi buklelerini öpmek için eğildim.

"İhtiyaçlarını acınla birlikte gömdün," diyor MiMi, sesi ağırlaşıyor ve gözleri araştırıyor. "Ama onlar hala orada."

"Öyle mi?" İşaret parmağım kâsemin porselen kenarında bir tur atıyor. "Belki bir kez, ama ..."

Omuz silkiyorum ve peşini bırakmasını umuyorum. Caleb'la olan hayatımdan kalan, bazıları gözle görülebilen, bazıları ise çıplak gözle görülemeyen acılarım ve yaralarım var. Bu beden tüm sırlarımı sakladı. Utancım onun yarıklarına ve çatlaklarına sığındı. Bu bedenin artık zevk alabileceğinden emin değilim.

"Anlat bana," diye ısrar ediyor. "Erkek arkadaşın sana zarar verdi, değil mi?"

Kavurucu yaz günü ve mutfakta kaynayan çorba havayı omuzlarıma yün bir battaniye gibi sarıyor, sıcak ve ağır, ama yine de titriyorum. Caleb çok uzaklarda ve sadece Lo'nun bildiği ön ödemeli telefona bir mesaj bile göndermedi. Numaram onda yok ve burayı arayacağını bildiğini de sanmıyorum ama kendimi tetikte buluyorum.

Bazı insanlar bir timsahın bataklıktan çıkıp bir tehdit olarak ortaya çıkmasından korkuyor. Benim kâbuslarımda farklı bir yırtıcı var. Caleb'in bir gün bataklıktan çıkıp beni bütün olarak yiyeceğini ve bir dahaki sefere çenesini açıp kaçamayacağımı hayal ediyorum.

"Senden aldı." MiMi bunu kesin biliyormuş gibi söylüyor. Muhtemelen biliyordur. "O aldı ve sen bir daha asla bir erkek istemeyeceğini düşünüyorsun."

Bilinçli bir şekilde Sarai'ye bakıyorum, ama o çok küçük ve ilgisiz, küçük dişleriyle kabuklu ekmeği çiğniyor ve tabağına koyduğum üzümleri yiyor.

Bir zamanlar istediğim bir adam vardı, ama başıma gelenleri bilseydi ... Tanrım, August'un Caleb'i ve yaptıklarını öğrenmesi düşüncesi. Boynuma dokunuyorum. Caleb'ın elini hâlâ boğazımda hissederken bir erkeği yeniden isteme fikrini kabullenmek zor. Ama nefesimi kesen, beni boğan onun eli değil. Bu utanç.

Kaşığım düşüyor, kasede takırdıyor. Anılarımla sarsılıyorum, o kadar içgüdüsel ki bir yıl sonra hala Caleb'in bir koçbaşı gibi içime girdiğini hissediyorum. Kalçamı ısıran kemer tokasının acısı hâlâ taze. Dünün pişmanlıkları bugünün kederlerini oluşturuyor.

"Yine isteyeceksin." MiMi elimi yıpranmış eliyle kapatıyor, halkalı parmakları benimkini sıkıyor. "Temizlenmeye ihtiyacın var."

O haklı. Ben kirliyim. O hayvan içime girdikten sonra nasıl olmayayım? Beni sadece spor olsun diye canlı bıraktığı bir tavşan gibi zapt ettikten

sonra? Öyle bile olsa,

MiMi'nin fark yaratacağını düşündüğü ritüellere pek itibar etmiyorum.

"Banyodan sonra benimle arkada buluş." Uzun boylu Sarai'ye başıyla selam veriyor,

Uykulu göz kırpışları yanaklarına gölge düşürüyor.

MiMi'nin ayaklı küvetinde köpüklü bir banyo yaptıktan sonra Sarai bir masal dinlemek için ısrar ediyor. Masalları çok seviyor ve ona beyaz atlı prensin bazen babası gibi tacizci bir pisliğe dönüştüğünü ve bazen öpücüklerinin dudaklarınızı patlattığını söyleyecek yüreğim yok. Kirpikleri titreyip nefesi yavaşlayarak uykuya daldığında, paylaştığımız küçük yatak odasının ışıklarını kapatıyorum. Çok komik. Bir malikanede yaşıyorduk ve her gün kendimi kafeste, klostrofobik hissediyordum. Şimdi ise ıssız bir yerde dört odalı bir evde yaşıyoruz. Kollarımı açtığımda neredeyse her bir elimle duvarlarına dokunabildiğim bir yatak odasını paylaşıyoruz, yine de özgürlük duygusu hiç bilmediğim bir şey.

Perdeyi geri itip MiMi'nin "arka odasını" ilgiyle inceliyorum. İnsanların perişan halde girip yeni buldukları huzuru ve MiMi'nin çözüm rafından aldıkları bir kavanoz ya da şişeyi ellerinde tutarak çıktıklarını gördüm. MiMi'nin yaptığı her şeyi anlamıyorum - kasabadan insanların satın almaya geldiği iksirleri, evin arkasında bir perdenin arkasında gerçekleştirdiği ritüelleri. Yaptığı her şeyi bilmiyorum ama söylediği her kelimeye inanıyorum.

Duvara dayalı bir masanın üzerindeki mumların sonuncusunu yakıyor ve eşikte durakladığımı görmek için başını kaldırıyor.

"Gel," diyor. Sesi bile burada farklı. Kaba ama sert değil. Yumuşak ama kişiliksiz. Nazik ve sert.

Yapacak işleri var.

Hazır olduğumdan emin olmadığım bir çalışma. O masaya tırmandığımda sırada ne var bilmiyorum. Erteleyerek, duvarı kaplayan raflara tıkıştırılmış şişelere göz atıyorum, parmak uçlarımla huzursuz bir dokunsal keşif. Bilmediğim bir sembolü olan bir şişenin üzerinde tereddüt ediyorum.

"Ona dokunma," diyor MiMi sırtı bana dönükken. O nasıl ...?

Soru sormayı bıraktım. Büyük büyükannemin her şeyi bilen bir yanı var. Bazı günler omuzları çöktüğünde ve hareketli adımları yavaşladığında, öğrendiği her şeyi bilmekten yorulup yorulmadığını merak ediyorum. Belki de yakında, artık gizem barındırmayan bir dünyada yaşamaktan yorulacak ve yeni bir maceraya doğru yola çıkacak.

Eğilmiş, masanın altında bir şey arıyor. Hâlâ gergin bir şekilde çekmeceyi açıyorum ve bir çakıyla karşılaşınca şaşırıyorum. Sapı kavisli ve

Süslü. Narin, küçük eller için tasarlanmış. Elime alıyorum, onu açan mücevherli düğmeyi okşuyorum. Düğmeye basıyorum ve bir çırpıda keskin, hınzır bir bıçak açılıyor.

"Bir kadının bıçağına dokunun," diyor MiMi, sözlerine biraz mizah serpiştirerek, "onu kullanmaya hazır olsanız iyi edersiniz."

Başımı kaldırıp bakıyorum, sonra dudaklarındaki hafif gülümsemeyi yakalıyorum ve ona karşılık veriyorum. Bu basit bağlantı üzerime fiziksel bir kucaklaşma kadar etkili bir sıcaklık yayıyor. MiMi şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha az kelimeyle daha fazla iletişim kuruyor. Birbirimiz hakkında söylediklerimiz kadar bakışlarımızdan, dokunuşlarımızdan ve gülümsemelerimizden de çok şey öğreniyoruz sanki.

"Bunu bulduğuma şaşırdım," diye itiraf ediyorum, bıçağı yerine koyup çekmeceyi kapatırken.

"Bu dünyada bir kadın aklını başında, silahlarını da elinin altında tutmalı." MiMi bir bakışıyla beni tepeden tırnağa ölçüyor. Masanın üzerine çıkmam için eliyle işaret ediyor. Sinirlerim o kadar geriliyor ki ikiye ayrılacağımdan eminim.

"Nefes almalısın," diye fısıldıyor MiMi. Sözleri mumların aromatik dumanıyla örtülü bir şekilde üzerimde süzülüyor. Aşağıda, bedenim bir yastık bulutu tarafından tutuluyor. Kendimi güvende, emniyette, yerleşmiş hissetmeliyim ama yine de savunmasız hissediyorum. O kadar savunmasızım ki gözlerimi kapatıp ellerimle kalbimi örtüyorum.

"Eller aşağı," MiMi nazikçe emrediyor.

Ellerimi indirerek büyük büyükannemle gözlerimi kilitliyorum ve derin, kokulu nefesler alıyorum.

"Nefes ver." Nefes dudaklarımdan geçerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve ruhuma baktıkça bakışları daha da hüzünleniyor, gözyaşlarıyla parıldıyor. "Oh, *ma petite*."

Görebiliyor mu? Yıkıntıları örtmek için diktiğim kırılgan cephenin ötesini görebilir mi? Dün geceyi ve ondan önceki tüm geceleri görebilir mi? Beni nasıl mahvettiğini? Kendimi yağmalanmış, cesetlerle dolu bir savaş alanı gibi hissettiğimi biliyor mu? Bazı günler öldüğümü ve Sarai'nin, ona bakmanın, beni yaşamın hareketlerine zorlayan tek şey olduğunu? MiMi gözlerime baktığında görüyor mu?

Elleri havada dolaşıyor, beni kokulu esintilerle kaplıyor. Sözleri İspanya'dan, Fransa'dan ve Batı Afrika'dan, bizi yaratan ve kanımıza, mirasımıza karışan tüm yerlerden göç ediyor. Heceler dudaklarından dökülüyor, yabancı ve tanıdık, bana hazırlamayı öğrettiği bamya gibi savruluyor ve çeşitleniyor.

"Yalanları içinize çekin," diyor. "Bunun senin hatan olduğu. Başarısız olduğun.
Onun söylediği kişi olduğunu."

Sözleri içime işlediğinde, özüme indiğinde, bir hıçkırık patlıyor, karnımda ve göğsümde patlıyor ve orada olduğunu bilmediğim bir aldatma duvarını patlatıyor. Gözlerimin kenarlarından yaşlar sızıyor ve gözyaşlarımın tadına bakmaktan o kadar yoruldum ki. Caleb'ın o ilk gece gözyaşlarımla ıslanmış başparmağını ağzıma bastırdığı görüntü zihnimde yanıp sönüyor. Hain tuzağının beni yakaladığı gece.

"Gerçeği içine çek." Elleri havada üzerimde, yalanları kesip biçmekle meşgul. "Sen safsın. Yeterlisin. Güçlüsün." Daha yakına eğiliyor, fısıltısı çekmecesindeki bıçak kadar keskin ve şiddetli. "O sana zarar veremez."

Omuzlarım titriyor ve başım geriye düşüyor, duygular beni geriyor, sırtımı kamburlaştırıyor, boynumu uzatıyor ve ağzımı bir feryatla, bir savaşçı çığlığıyla açıyorum. Ve gölgelerle dolu dumanlı bir odada, Caleb'ın dağıttığı parçalarımı yeniden bir araya getiriyorum. Parçaladığı tüm parçaları onarıyorum. Ve küçük bir hırsız gibi benden çaldığı her şeyi, *her birini* geri alıyorum.

"Evet." MiMi'nin onaylaması havaya güç aşılıyor. "Güç. Haysiyet. Cesaret. Tüm bunlar sana ait. Onları geri al. Ruhun senin. Kalbiniz sizin. *Bedeniniz* sizin. Saklamak ve paylaşmak senin."

Sizde kalsın ve siz paylaşın.

Kelimeler aylardır kendime izin vermediğim bir anıyı çağırıyor. Nefes alıp verirken August'un düşüncelerine dalıyorum. Oymalı profili ve yumuşak, dolgun dudakları. Fırtına bulutu gözleri ve nazik elleri. Kadife gibi gergin bir tenle kaplı granitten bir vücut. Aramızda yanan acil arzu. Açlığı o kadar aşikârdı ki, her yerimi okşadığını hissediyordum. Dili içime giriyor, arıyor, veriyordu.

"Oh, Tanrım." Bir nefes beni alıp götürüyor ve gözlerim kapanıyor, ta ki tekrar yalnız kalana kadar, o ve ben. O dolaba geri dönüyoruz, kapı kapalı, dünyadan yalıtılmış. Ağızlarımız birleşiyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor ve ben onu dilimde yeterince toplayamıyorum, vücuduna yeterince ulaşamıyorum. Kemiklerimiz birbirine değene kadar, ruhlarımız öpüşene kadar, içimden dışıma her parçamı onunla paylaşana kadar ona bastırıyorum.

Ve kırıldım.

Mississippi Nehri'ndeki bir fırtına gibi kopuyorum, yaz sıcağının bunaltıcı ağırlığından kurtuluyorum. Ben bir tufanım, şüphelerimi boğuyor ve korkularımı yıkıyorum. Öyle ruhani ve şehvetli, öyle saf ve bedensel bir katarsisle katılaşıyorum ki, bir anlığına bu dünyadan değilim. Onun kaygılarının üstündeyim, sınırlarının dışındayım, bedenimden boşanmışım ve yeryüzünden kopmuşum.

"Nefes al," diyor MiMi usulca. "Nefes ver."

Sözleri beni yavaşça geri sarıyor, perdenin arkasındaki küçük odaya döndürüyor. Beni hafiflemiş bir beden ve ruhla taze bir küreye yerleştiriyorlar.

"O da neydi?" Nefesim kesiliyor ve ellerim titriyor. "Ne yaptın sen?"

İlk başta sadece bir gülümseme ve gözlerinde uhrevi bir ışıkla cevap vereceğini düşünüyorum, ancak daha önceki soruma cevap vermek için geri uzanıyor.

"Bunlar," diyor elini raflardaki şişelere doğru sallayarak, "bana neye ihtiyacınız olduğunu söylemiyor. Bana ne yapmam gerektiğini söylemiyorlar. Bunu sen yaparsın. Senin, ma petite, gerçeğe ihtiyacın vardı. Ben de sana verdim."

Hala ne demek istediğinden emin değilim.

Başımın dönmesini bekleyerek dikkatlice doğruluyorum ama oda sabit ve bacaklarım zayıf değil.

"Gerçekle geçirilen birkaç dakika yalanları sonsuza dek kovalamaz," diyor yüzüme yapışan terden ıslanmış saçlarımı geriye iterek. "Yalanlar kolay pes etmez. Her geldiklerinde kendine hatırlatman ve kendini tekrar tekrar iyileştirmen gerekecek."

"Bir terapistle konuşmam gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordum. Bunu düşünmüştüm ve muhtemelen bir noktada düşüneceğim.

"Evet." Gülümsemesi daha genç bir kadınınki gibi, bilerek, alay ederek. "Ve bazen çıplak uyu. Yakında yine isteyeceksin."

Boğuk bir kahkaha atıyoruz. August'un öpücüğünü hatırlayarak, haklı olup olmadığını merak ediyorum.

Yataktan kayıyorum ve çıplak ayaklarımı yere vurarak ona doğru uzanıyorum. "Teşekkür ederim MiMi." Başımı ona yaslayıp gözyaşlarımı silerken

uzun, gümüş örgü. "Bazen kendimi çok zayıf hissediyorum ve sen beni güçlü hissettiriyorsun."

"Mücadele etmek sizi zayıf yapmaz," diye fısıldıyor. "Bizi tutanlara karşı mücadele etmek, zamanla bizi onlardan daha güçlü yapan şeydir. Karşı koyacak kadar güçlü. Kazanacak kadar güçlü."

O gece, cırcır böceklerinin ve bataklık canlılarının yumuşak sesleri penceremden içeri süzülürken, aylardır uyumadığım kadar iyi uyuyorum. O kadar derin uyuyorum ki, uyandığımda güneş her zamankinden daha yüksek ve parlak. Uzandım ve yanımdaki boşluğu buldum.

"Sarai!" Hızla ayağa fırladım, nefesim göğsümde sıkışıp çırpınıyordu. Çarşafları karıştırarak yataktan çıkıp dar koridora doğru tökezliyorum.

Kızımın tatlı sesi MiMi'nin odasından bana geri dönüyor. Gülümsemem tam ve geniş oluyor. Büyük büyükannemle bu zamanı geçirdiğimiz için çok mutluyum; çocukken özlediğim deneyimleri Sarai hazine olarak saklayabilecek.

Kalkmamın zor olduğu sabahlarda beni uyandırmak için kullandığı o şarkılı sesiyle "Uyan," diye yalvarıyor. MiMi genellikle güneşten önce uyanır ve doksan yaşından fazla olmasına rağmen ben uyanmadan önce kahve yapıp yumurta ve pastırma pişirir. Dün gece onu da yormuş olmalı. Omzumu kapının pervazına yaslıyorum, gözlerimi MiMi'nin küçük yatak odasında gezdiriyorum, yer için çok büyük mobilyalar ve duvarları dolduran çoğu siyah beyaz fotoğraflar. Oda patlamaya hazır, duvarların arasına sıkışmış, hayattan daha büyük bir kadın.

Sarai, MiMi'nin yanına oturmuş, küçük avucunu yastığın üzerinde gevşemiş gümüş saçlarına sürtüyor. Mavi ve menekşenin en koyu tonlarını taşıyan gözleri ciddiyetle beni süzüyor. Bakışlarım MiMi'ye kayıyor, o da bana bakıyor, gözlerini kırpmadan ve hayattan yoksun bir şekilde. Yatağa doğru koşup elini tutuyorum. Soğuk ve sertti. Bileğinde hiç ritim yok.

"Şşşt," diye fısıldıyor Sarai, bir parmağını gül goncası ağzına götürerek. "MiMi uyuyor, anne."

"Hayır, bebeğim." Başımı sallıyorum ve ilk gözyaşının düşmesine izin veriyorum. "Uyumuyor."

35

AĞUSTOS

Hayatın büyük şemasında, bir yıl kovada bir damladır. Birini aradığınızda, arayıp aramayacağını ya da ne zaman geri döneceğini merak ettiğinizde, bir yıl size sonsuzmuş gibi gelir.

Sylvia söyledi. Caleb bana Iris'in ayrıldığını söyledi ama ben hala belki beni arar ya da benimle iletişime geçer diye düşünüyorum. Caleb başka kızlarla görülüyor, hayatını yaşıyor, bu yüzden doğruyu söylediğini ve artık gerçekten birlikte olmadıklarını varsayıyorum. Kız arkadaşı terk etti ve hayatına devam edemeyen benim.

"Sikişmelisin."

Jared ile öğle yemeğinde üzerinde çalıştığım rapordan başımı kaldırıyorum. Onun yorumuna kulak misafiri olan garsonumuz kızarıyor ve gözlerini uzatıyor.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor ve Jared ile benim aramda bir bakış atıyor.

"Şimdilik böyle iyiyiz," diyorum ona, gülümsemeye zorlayarak. "Hesabı getirebilirsin."

"Özür dilerim," diyor Jared ama kız uzaklaşırken pişman olmuş gibi görünmüyor. "Kulak misafiri olması bunu daha az doğru yapmaz. Seni hiç bu kadar huysuz görmemiştim."

"Ben huysuz değilim. Beni seksen yaşında bir adam gibi gösteriyorsun."

"Seksen yaşında bir adamın seks hayatına sahipsin." Şarabını yudumluyor. "Kahretsin, bir yıl boyunca hiç kıçım olmasaydı huysuz olurdum."

"Ben sen değilim." Dikkatini tekrar işe yöneltmek umuduyla rapora göz gezdiriyorum. "Bu ikinci çeyrek rakamları iyi görünüyor. Elevation umduğumuzdan da iyi gidiyor."

"Evet, harika görünüyorlar. Konuyu değiştirme."

"Bu konu sizi ilgilendirmez. İş demişken, bu konu hakkında konuşalım."

"Tamam." Jared tabağının üzerindeki ekmek çubuğunu küçük parçalara ayırıyor. "Pippa'yla imza atma konusunda konuştun mu?"

"Yaptım. İlgileniyor."

"Seni becermekle."

Başımı eğiyorum ve yüzümü boş bırakıyorum, bıkkın bir şekilde.

"İstemediğini mi söylüyorsun?" Jared soruyor. "Eğer ona istediğini verseydiniz çoktan imzalamış olurdu. Geçen hafta ofisi ziyaret ettiğinde bunu neredeyse kuma yazdı."

San Diego'da yaşamanın ve ajansımızı burada kurmanın bir avantajı da ofisin sahile sadece bir çakıl taşı kadar yakın olması. Müşterilerimizle okyanus kıyısında şarap içip yemek yemek işimize yaradı. Ben şarap içip yemek yemiyorum. Hâlâ sessiz bir ortağım ancak son zamanlarda yüksek profilli sporcuları, temsilciliğim konusunda Elevation'a güvendiğim için onların da güvenmesi gerektiğine ikna etmeye başladım.

"Şimdi nesin sen?" Sırıtıyorum ve masanın üzerindeki sürahiden su dolduruyorum. "Pezevengim mi?"

Jared'in yüz ifadesi mizahını büyük ölçüde yitirir. "Eğer öyle olmamı istiyorsan." İç çekiyor. "Seninle hiç iletişime geçmeyebilir, Gus. Hayatına devam etmelisin."

Bunu bilmediğimi mi sanıyor? Iris'in geri gelebileceğini düşündüğüm bu arafta kalmak istediğimi mi? Seksen yaşında bir adam değilim ve cinsel dürtülerimde hiçbir sorun yok. Sadece bir çıkış noktam yok. İstediğim tek kişi gitti. Bariz çözüm başka birini istemek, ama kalbim ve aletim bunu böyle görmüyor.

"Konuşmamız gereken bir şey var." Jared gözlerini kısar, değerlendirir. "Bir dakikalığına ajan şapkamı takmam gerekiyor."

"Ne var ne yok?" Ben soruyorum.

"Güverte aradı." Jared'in bana bakışı heyecan ve spekülasyon içeriyor. "Buna inanmayacaksınız ama Waves takasa açık."

Elimdeki bardak ağzıma doğru giderken havada duruyor. Bir gümbürtüyle masaya bırakıyorum.

Kontratımın bitmesine daha iki yıl var. NBA kariyerimin ilk beş yılını kaybeden bir takımda geçirmeye ve gitme zamanı geldiğinde diğer takımlardan iyi bir teklif alabilmek için kendimi sahada göstermeye karar vermiştim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ben soruyorum.

"Hayır." Jared bir korsan gibi sırıtıyor. Sıkı bir pazarlıkçı ve muhtemelen bu ihtimalden hoşlanıyor. "Senin için Houston'dan birkaç kaliteli oyuncu alabileceklerini biliyorlar."

"Houston?" Ağzım açık kaldı. Biz konuşurken Houston bu yıl da playofflarda. Hatta hepsini bile alabilirler. "Houston beni mi istiyor?"

"Kötü." Öne eğilmiş, dirseklerini masaya dayamış. "Şu anda play-off'lara odaklanmış durumdalar elbette ama bazı ön ofis yöneticileri gizlice iletişime geçti. İleriye bakıyorlar."

Aklıma rahatsız edici bir düşünce geldi. "Yani Dalgalar yüzde yüz geri döneceğimi düşünmedikleri için mi buna açıklar?"

Rehabilitasyon uzun ve yorucuydu ve sahalara döndüğümde ikinci sezonumun neredeyse tamamını kaybetmiştim. Son birkaç ay oynamak her şeyden çok gelecek sezon için bir testti, top sürerken hala gücümün ve patlayıcılığımın yerinde olup olmadığını görmek için. Mesafe atışlarım etkilenmedi. Jag, rehabilitasyonun ilk günlerinden itibaren tekerlekli sandalyede oturarak sahanın her yerinden şut atmamı sağladı.

Jared, "Hayır, tam gaz geri dönemeyeceğinden endişelenmiyorlar," diye garanti veriyor. Bunun beni rahatsız edeceğini biliyor - artık performans gösteremeyeceğimi düşünmek. "Hatta tam tersi. Geçen sezonun sonunda ne kadar iyi göründüğünü herkes gördü. Eğer kadroya bazı önemli parçalar eklemek istiyorlarsa, onları elde etmek için en değerli varlıkları sensin."

"Huh." Koltuğumda arkama yaslandım ve Deck ile Jag'ı terk etmeyi düşündüm. Glad ve ben bile arkadaş olduk.

Kazanmak hayatımda her zaman en önemli şey olmuştur. Kaybetmeye asla alışamayacağım ama o çocuklara alışmaya başlamıştım. Gerçek bir takım gibi hissetmeye başlamıştık.

"'Ha' mı dedin?" Jared kaşlarını çatarak soruyor. "Çünkü ben homurdanarak konuşamam. İlerlememi istiyor musun, istemiyor musun? Ve eğer 'değil' dersen, aptalsın demektir."

O haklı. Eğer bu yerde sıkışıp kaldıysam, Iris'in çok az anısına ve birlikte geçirdiğimiz az zamana saplanıp kaldıysam, hayatımda bir şeylerin ilerliyor olması gerekirdi. Neden kariyerim değil?

"Evet." Pembe yanaklı garsona gülümsüyorum ve hesabı kabul ediyorum. "Bakalım nereye gidecek."

Ve eğer beni Houston'a götürürse, şampiyonluğa yıllardır düşündüğümden daha yakın olacağım. Bu beni mutlu etmeli. Ve mutlu ediyor. Nankörlük edemem. İnsanların yüzde birinin yüzde biri benim yaşadığım gibi yaşıyor.

sahip olduğum şeylere sahibim, ama bir şeyler hala eksik. Ne olduğunu sormama gerek yok.

Ne olduğunu biliyorum. *Kim*
olduğunu biliyorum. Sadece onu
nerede bulacağımı bilmiyorum.

36

IRIS

ÖLÜMÜN birleştirici ya da ayırıcı bir yönü vardır. Aileler bir araya gelir ve birbirlerinden teselli alırlar ya da vasiyetler ve onları ayrı tutan şeyler hakkında kavga ederler. Her iki şekilde de olabilir.

Cenaze bitmiş, herkes evine gitmiş ve MiMi'nin küçük buzdolabı Tupperware ve yemek artıklarıyla dolmuş olsa bile, onun ölümünün ailemize ne yapacağından emin değilim. Lo yıllardır annesini görmedi ya da onunla konuşmadı. Cenazede bile May Teyze'den uzak durdu ve sessizliğini bozacağına dair hiçbir işaret yok. Onu suçlayamam. May Teyze'nin yaptığı kabul edilemezdi, kendi çocuğum olduğu için artık benim için daha da kabul edilemez. Kızım onu yanlış yapmakla suçladığında onun sözlerini doğru olarak kabul etmek bir yana, onun yerine asla bir adamı seçemezdim. Ama May Teyze'nin yaptığı buydu ve korkarım Lo onu asla affetmeyecek.

Bir de annem var.

Güzelliği hiç solmadı. Beni o kadar genç yaşta elde etti ki, kırk yaşında bile değil. O yanımdan geçerken kafalar hala dönüyor. Vücudu dolambaçlı kıvrımlardan oluşuyor; göğüsleri, kalçaları, poposu ve uylukları. Babam ten rengimi sulandırmıştı, ama onunki koyulaşmış bal ve karamelin kusursuz bir karışımı ve benimkinden biraz daha kaba olan saçları beline kadar uzanan siyah bir dökülme. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın.

Ve sunabileceği başka bir şey olup olmadığını öğrenecek kadar asla kendini aşamadı.

"Eve dönmeyeli uzun zaman oldu," diyor, gözleri bana takılmadan önce küçük mutfağa göz gezdiriyor. "Burada olduğunu bana söylemeliydin. Bu kadar yakın olduğunu bilseydim, ben-"

"Caleb'e söyledin mi?" Söylemeye hazırlandığı yalanın üzerine araya girdim. "Biliyorum.
Bu yüzden sana söylemedim."

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok." Boğazına dokunuyor. Yıllardır gözlemlediğim kadarıyla, bunun onun özelliği olduğunu biliyorum. Size bataklıkta bir altın madeni satmaya çalışırken gözünüzün içine bakabilir, masumiyetin resmini çizebilir, ama elini boğazından uzak tutamaz.

"*Demek istediğim* Buckhead'deki daireyi biliyorum." Annemle bu garip konuşmayı yaparken başka ne yapacağımı bilemediğim için tezgahı silip temizliyorum. "Hâlâ sana para ödüyor mu anne? Caleb bana seni kontrol altında tuttuğunu söylemişti."

"Kontrol mü?" Kaşlarını kaldırıyor, nazikçe küçümseme mükemmelleşiyor. "Öyle bir şey yok."

"Biliyor muydun?" Sırılsıklam olmuş bezi lavaboya fırlatıyorum ve temizlik yapmaktan vazgeçiyorum. Gizlilik anlaşmasını göz önünde bulundurarak ona açıkça sormayacağım ama onu okuyabilirim. Beni satıp satmadığını bilmem gerekiyor. "Onun bebeğine sahip olmanın getirdiği 'güvenlik' konusunda o kadar heyecanlıydın ki, bunun *bana* neye mal olduğunu hiç düşünmedin."

Gözleri titriyor ama şaşkınlıkla değil. *Biliyor* muydu? Ya da en azından şüpheleniyor muydu? "Ne demek istediğini gerçekten anlamıyorum," diyor.

Ama eli boğazında.

Gözlerim yaşarıyor ama düşmelerine izin vermeyeceğim. Lo ve ben MiMi ile piyangoyu kazandık, ama annelerimiz bir çift yılan gözü.

"Hazır mısın, Sil?" May Teyze mutfak kapısından soruyor. Gözlerime zorlukla bakıyor. "Harika hizmet, Iris. MiMi'yi gururlandırdın."

"Çoğunu kızın planladı," diye cevap veriyorum, sesim sessiz bir suçlama ve yüzeyin altında milyonlarca *nasıl yaparsın* büzüşmesi.

Sertleşiyor, çenesini eğiyor, meydan okuma ve zarafetin bir resmi. O ve annem sadece birkaç yıl arayla birbirlerinin neredeyse aynadaki görüntüleri gibiler. Her zaman yakın olmuşlar, birbirlerini kollamışlar, birbirlerini kendi çocuklarına bile tercih etmişler.

"Lo nerede?" diye soruyor. "Ben ... konuşamadık."

"Bu yeni bir gelişme mi?" Havada ve sesimde yoğun bir alaycılıkla soruyorum. "Son on yıldır seninle konuşmadığını hatırlıyor gibiyim."

Dolgun dudakları geriliyor, zarifçe yontulmuş çenesi sıkılıyor. Başını sallıyor, koyu renk saç bulutu omuzlarının etrafına yerleşiyor.

"Ona denemek istediğimi söyle," diyor.

"Ona böyle bir şey söylemeyeceğim, çünkü gerçekten denemek isteseydin, onun nehrin aşağısında olduğunu biliyorsun ve seni dinleyip affedene kadar oraya yürürdün." Alaycı bir kahkaha attım. "Ama bunu yapmak istemiyorsun, değil mi?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak tezgâha yaslanıyorum. "Ya da o gece onun yerine onu seçtiğinden beri bir noktada gerçekten denemiş olurdun."

"Sana ne oldu böyle, Iris?" diye soruyor annem öfkeyle. "Eskiden hiç bu kadar ... . Daha önce böyle değildin."

"Doğru," diyorum soğuk bir sakinlikle. "İkiniz sayesinde hiç olmadım. Tanrı'ya şükür Lo ve ben MiMi'nin kanına sahibiz de senin hatalarını telafi edebiliyoruz." "Gidelim Priscilla," diye tersledi May Hala. "Burada daha fazla kalmak zorunda değiliz.
bu tür bir muamele."

"Şimdi anlıyorum," *diye* kestirip atıyorum. "Suistimali kabul etmemek ya da kimsenin bokunu yememek. Yine, senden öğrenmediğim dersler."

"Mantıklı olmaya hazır olduğunda," diyor annem nadir görülen bir nezaketle, "beni ara."

"Bana bir iyilik yapar mısın anne?" diyorum kapıya doğru giderken ince, öfkeli sırtlarına. "Caleb bir daha aradığında ona burada olduğumu söylemeyin."

Omzunun üzerinden bakıyor ve ilk kez gözlerindeki gerçeği gizleyemiyor. *Şanslı tahmin.*

"Eğer benim için değilse," diyorum usulca, "o zaman torununun iyiliği için ona hiçbir şey söyleme."

Başka bir şey söylemeden başını sallıyor ve kapı arkalarından çarparak kapanıyor.

Lavaboya doğru yığılıyorum, içimde rahatlama ve endişe savaşıyor. Eğer her şey plana uygun giderse, endişelenecek bir şeyim yok. Eğer doğru hesapladıysam, ki öyle olduğunu düşünüyorum, Caleb babasının fikrini, sponsorlarının onayını ve değerli NBA kariyerini benim peşimden koşarak tehlikeye atmayacak kadar çok önemsiyor.

Ama ya yanılıyorsam? Ya bir gün, onu beni elinde tutmak için ayrıntılı planlar kurmaya ve manipülasyon yapmaya iten hastalıklı saplantı, tüm bunlara duyduğu arzudan daha güçlüyse?

Bunu kontrol edemediğim şeyler yığınının içine atıyorum. Kontrol edebileceğim çok daha büyük bir yığın şey var, bundan sonra ne yapmak istediğimle başlayarak. Bir parçam burada kalmak istiyor, sadece Sarai ve ben, dünyadan saklanmak, tehlikeden korunmak. Ama bunun sonsuza kadar olamayacağını biliyorum. Sarai çok zeki

Yakında anaokuluna gitmeyeceğim. Keşfedecek sadece bu küçük dünya parçasına sahip olamayacak kadar meraklı. Arkadaşları olamayacak kadar sosyal.

Nehre giden patikayı takip ediyorum, bir selvi ağacının gölgelediği ve çimenlerle kaplı o alanı. Her adım, bugün yabancılarla dolu bir kilisede özenle sakladığım kederimi yüzeye daha da yaklaştırıyor. Bugün, nehri çevreleyen İspanyol yosunlarının arasından fısıldayan hafif esinti MiMi için sallanan bir ağıt.

Lo ve Sarai nehir kıyısından birkaç metre uzakta oturuyorlar ve Sarai'nin elinde bir Louisiana irisi var. *Benim adaşım.*

Bu beni gülümsetiyor ve August ile spor salonunda adımı sorduğu günü hatırlıyorum. Kederimden ayrı bir acı yayılıyor içime. Onu özlüyorum. Onu istiyorum ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

"Gittiler mi?" Lo dönmeden, nehre bakarak soruyor.

MiMi'ye çok benziyor. Büyük büyükannemizle vakit geçirdiğim için onun Lo üzerindeki etkisi çok açık. Buna imreniyorum.

"Evet." Kıyıda onun yanına yanaştım. "Gitmişler. Annen-"

"Yapma." Lo'nun sesi buzlu kahve gibi. Koyu. Acı bir kenarı olan soğuk. "Bugün annemi gömdüm."

Başımı sallıyorum, inkar etmiyorum.

Bir gözüm Sarai'de, bir gözüm nehirde, "Keşke MiMi'yi daha uzun süredir tanıyor olsaydım," diye geçiriyorum içimden. Bir timsahın nehir kıyısına tırmanması ya da bir yılanın sık yeşilliklerin arasından sürünerek çıkması akıl almaz bir şey değil. Bataklık hesaplanmış bir risk, faydalar ve tehlikeler sürekli bir ölçekte.

"İhtiyacın olduğunda onu tanıyordun," diyor Lo, sesinde duygu yok ama yüzü gözyaşlarıyla boyanmış harap bir tuval gibi. "Ben de öyle."

Elimi onunkinin içine sokuyorum ve sessizce sıkıyoruz. Tekrar birleştik. Caleb'ın aramıza girmesine izin verdiğimi hayal bile edemiyorum. Bu bir yalan. Utancımın, mahcubiyetimin ve hatta belki de kıskançlığımın aramıza girmesine izin verdim.

"Özür dilerim Lo," diye itiraf ediyorum. "Sanırım seni kıskandım."

"Ne?" Lo irkilmiş gözlerini bana çevirdi. "Ne zaman? Beni nasıl kıskanabilirsin ki?"

Omuz silkiyorum, omuzlarım öz-bilinç ve yaz sonu sıcağıyla ağırlaşıyor. "Caleb'ın beni kontrol etmesine izin verdiğim için benimle yüzleştiğinde hayal kırıklığına uğradım. Belki de seçimlerimden pişmanlık duydum." Duraksıyorum, kelimelerimi doğru sıraya koyuyorum. "Hayatıma kızdım, ne kadar küçüldüğüne. Ünlü bir moda tasarımcısı için çalışmak üzere New York'a kaçıyordun.

Bir atölye, her ne haltsa. Bu arada ben de bebek maması eziyor ve her gün yoga pantolonu giyiyordum."

Lo'nun boğuk kahkahası güneşi bir bulutun arkasından çekip çıkarıyor ve güneş ışığının son parıltısı yüzünün muhteşem kemiklerini aydınlatıyor.

"Sen mi? Beni kıskanıyor musun?" Başını sallıyor, uzun örgüleri boynunun kıvrımını okşuyor. "Hayatım boyunca seni kıskandığım için bu çok ironik."

"Ne?" Onu iyice incelemek için başımı çeviriyorum ama elini bırakmıyorum. "Hayatta olmaz."

"Oh, evet öyle." Nemli kirpiklerinin arasından bile bana alaycı bir bakış fırlatıyor. "Merak etme. O zamandan beri kendi muhteşemliğimin farkına vardım."

Gülüyorum, ağzım kapalı, mizah kısa burun nefesleri şeklinde geliyor. Hava.

"B ü y ü r k e n seni sevdim ama senin sahip olduğun çok şeyi istedim,"

dedi.

diyor. "Başıma gelenlerden nefret ediyorum ama senden ve annelerimizden uzaklaşmam iyi oldu."

Merak ediyorum ama aynı zamanda bunu duyduğuma üzüldüm.

"Burada yaşamanın onlarla yaşamaktan daha iyi olması için bir düzine neden sayabilirim ama neden benden uzaklaşma ihtiyacı duydun?"

"Böyle şeyleri hiç düşünmek zorunda kalmayan kızların aptalca bulduğu şekilde aptalca bulacaksın," diyor, gülümsemesi kendini küçümseyen, gözleri bilen.

"Yine de söyle."

"Karanlıktaydım." Saç örgülerini kaldırıyor. "Saçlarım kabaydı. Küçük yuvamızdaki tek yumurta bendim ve bunu herkes biliyordu."

"Ne demek istiyorsun?" Talep ediyorum.

"Bunu düşünmüyorsun ama annelerimiz tıpatıp birbirine benziyor. Baban beyazdı." Boştaki eliyle birkaç ot parçasını nehre fırlatıyor. "Onlar açık renkliydi, sen daha da açık renkliydin ama benim babam siyahtı ve ben farklı görünüyorum."

Bu bana August'un bazen ne kadar yerinden edilmiş hissettiğini anlatışını hatırlattı. Benim "fazla beyaz" olduğum için ait değilmişim gibi hissetmem ve Lo'nun "fazla esmer" olduğu için onu kıskanması ironisi bana komik geliyor ve kıkırdıyorum.

"Bu sana komik mi geliyor?" Lo, dolu ağzının bir tarafını eğerek soruyor.

"Sadece... Kendimi mahallemize hiç uygun hissetmedim çünkü çok farklı görünüyordum ve kızlar her zaman kibirli olduğumu ve onlardan daha iyi olduğumu düşündüğümü söylüyorlardı. Gerçekten sadece uyum sağlamak istedim. Sadece herkes gibi görünmek istedim."

"Ve ben sadece sana benzemek istedim." Lo ağzını yana doğru büküyor. "Buraya geldiğimde, MiMi bu pisliğin kokusunu hemen aldı."

Çevresel görüşümdeki bir hareket gözüme çarpıyor. "Hayır, Sarai."

Elimi Lo'nun elinden kurtarıyorum ve küçük maceracımı almak için suyun kenarına doğru yürüyorum. Cenazede giydiğim siyah elbiseyi umursamadan çimlerin üzerine uzanıyorum ve kızımı bacaklarımın arasına oturtuyorum. Lo yanımdaki siyah keten su birikintisine yerleşiyor ve bacaklarını çimlere uzatıyor.

"MiMi, annemin o orospu çocuğunu benim yerime seçerek yaptığı şeyin acısının ötesinde," diyor Lo, "tüm bunların altında başka bir acı olduğunu biliyordu. Annemin onu seçmesi sadece benim yeterince iyi olmadığımı pekiştirdi. Belki de beni farklı olsaydım seveceği kadar sevmiyordu."

May Teyze'nin Lo'nun saçlarından şikayet ettiği anılar aklıma geliyor. "Böyle bir saçla" ne yapacağını bilemediğini söylerdi. Lo kendi saçını bastırmayı öğrendiğinde, May Teyze ve annem evdeki "yanık saç kokusundan" şikayet ederlerdi. Yüzlerce küçük düşünce iğne batması gibi aklıma geliyor ve cahil mutluluğumu delip geçiyor.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım. "Umarım sana hiç böyle hissettirmemişimdir, Lo." "Hayır, sen değil." Tekrar elime uzanıyor ve gülümsüyor. "Sen
seksek oyunum, Bo. Böyle hissetmediğini biliyordum."

"MiMi seni de düzeltmek için arındırma seremonilerinden birini mi yaptı?" Sadece yarım gülüyorum çünkü hala ne olduğundan ya da ne işe yaradığından emin değilim ama bir şekilde değiştiğimi biliyorum.

"O kadar basit değildi," diyor Lo. "Asla öyle olmadı. Hayır, bana küçükken sevdiği bir çocuktan bahsetti. Çocuk eve geldiğinde annesi onun kağıt torba testinden geçemediğini söylemiş."

"Kağıt torba testi nedir?"

Lo, "Yıllar önce New Orleans'ta olduğumuzu unutmamalısınız," diyor. "Ailemiz quadroonlar, octoroonlar ve neredeyse beyaz anlamına gelen bir sürü kelimeyle doluydu. Bu yüzden eve kahverengi bir erkek kardeşle geldiğinde annesi kese kağıdını çıkardı. Teninize bir kese kağıdı tutarlardı ve eğer kese kağıdından daha koyuysanız testi geçemezdiniz."

"Bu korkunç. Aman Tanrım."

"Evet ve MiMi onu bıraktığına pişman oldu. Sonunda onun bir arkadaşıyla evlendi. Ona bir kraliçe gibi davrandı ve MiMi'ye evlenme teklif ettiği yerden bir blok ötede mutlu bir hayat yaşadılar." Lo gözlerini kırpıştırıyor, dudakları geriliyor. "Bana onu aptal bir kese kağıdı yüzünden kaçırdığını söyledi," diyor Lo. "Ve beni kaçıran herkesin onun kadar aptal olacağını ve bundan pişmanlık duyacaklarını söyledi."

Teni benimkinden daha açık, gözleri mavi-mor olan kızıma bakıyorum ve kimsenin ona kendini yabancı hissettirmeyeceğine ya da kimliğini sorgulatmayacağına dair kendi kendime yemin ediyorum. Bu tamamen tutabileceğim bir söz olmayabilir ama deneyeceğim.

"Neyse, bu kadar anımsama yeter." Lo bana bakıyor, gözleri açık ve araştırıyor. "Konuşmamız gereken gelecek."

Güneşin, sütün içine dalan bir kurabiye gibi uzun, sulu ufuk çizgisine dalmasını izliyorum. "Hava kararıyor." Ayağa kalkıyorum, elbisemi fırçalıyorum ve Sarai'yi kucağıma almak için eğiliyorum.

"Beni dinle." Lo bileğimi tuttu, nehir kıyısındaki arsasından başını kaldırdı. "Burada kalamazsın, Bo."

Hızlı bir karşılık, bir savunma yutuyorum. Nehre gelmeden önceki düşüncelerim bunlar olsa da, ayrılma fikrine direniyorum. "Ya değilse..." Ani bir korkuyla yutkunuyorum, "...ayrılmak güvenli değilse? Ya Caleb peşimizden gelirse?"

"Bunu yapmasını engellemek için elinden geleni yaptın." Lo, ben gözleriyle buluşana kadar bileğimi nazikçe sıkıyor. "Tasma onun boynunda sıkı, ama senin boynunda da sıkı. Vazgeçtiğin her şeyi düşün. Geri al."

Onları geri al. Ruhun senin. Kalbin senin. Bedeniniz sizindir. Saklamak ve paylaşmak için sizindir.

MiMi'nin büyüsü düşüncelerimde dolaşıyor.

"Kurduğun hayaller. Tutkuların," diye devam ediyor Lo, kafamda MiMi'nin sesiyle bilmediğim bir koro halinde. "Onları geri kazan."

"Ama Sarai'nin ihtiyacı var-"

Lo kuru bir sesle, "Sarai'nin bizim hiç görmediğimiz şeyleri görmeye ihtiyacı var," dedi. "Bırak annesinin hayallerinin peşinden koştuğunu görsün. Senin kendi ayaklarının üzerinde durduğunu görsün."

"Paraya ihtiyacım olacak," diye mırıldandım. Andrew'un ayrılırken bana verdiği azıcık nakit para da eninde sonunda tükenecek, her ne kadar harcamalarımız burada yok denecek kadar az olsa da.

"Paradan daha fazlasına ihtiyacın var. Kızım, senin bir hayata ihtiyacın var." Lo da ayağa kalktı, Sarai'yi benden aldı.

"Louisiana coğrafyasından herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

Lo soruyor. "Um, bu bir hayır olurdu." Gülüyorum. "Yani,

temel bilgiler, evet." "Hiç delta geçişini öğrendin mi?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum kaşlarımı çatarak ve hafızamı yoklayarak.

"Tüm detayları hatırlamıyorum ama uzun lafın kısası Mississippi Nehri denize daha kısa bir yol arıyor. Oraya daha hızlı ulaşmak için zaman içinde bu alüvyon ve kum birikintilerini yapar." Lo omuz silkiyor. "Bunu coğrafi evrim gibi düşünün. Bataklık delta geçiş noktalarından biriydi ve zaman içinde, yaklaşık her bin yılda bir, kelimenin tam anlamıyla yatağını değiştiriyor."

"Vay be." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Şu anda durduğumuz bu noktanın

Mississippi Nehri'nin yeni rotasının belirlenmesine yardımcı olmak için bunun bir parçası olacak kadar güçlü." Gölgeli patikadan eve doğru yürümeye başlıyor, ama omzunun üzerinden bakıp gözlerimizi kilitliyor.

"Birkaç dakikanızı ayırın ve bunu düşünün" diyor. "Caleb'in hayatınızın geri kalanını belirlemesine izin vermeyin. Rotanı değiştir."

O gittikten sonra birkaç dakikadan fazla zamanımı alıyor. Güneş kaybolana ve gece gökyüzünü siyah kadifeyle kaplayıp yıldızlarla süsleyene kadar orada duruyorum. İçeri girmem gerektiğini biliyorum. Karanlıkta nehre hiç bu kadar yakın olmamıştım ama bu gece timsah, yılan ya da bataklığın bana karşı kullanabileceği herhangi bir şeyden korkmuyorum. Bu gece cırcır böcekleri Lo'nun sözlerini bana fısıldıyor.

Rotanı değiştir.

Ve suyun içinde MiMi'nin sesini de duyuyorum.

Nefes al. Nefes ver.

Derin, canlandırıcı bir nefes alıyorum, güç ciğerlerime doluyor ve kanımda dolaşıyor. Korkularımı soluyorum, çekincelerimi ve beni geride tutabilecek her şeyi serbest bırakıyorum. Ve sonra onu hissediyorum. Bir nehrin yatağını değiştiren güç damarlarıma doluyor ve içimde yükseliyorum, öyle ki yeni bir biçim, yeni bir şekil alıyorum. Yeni bir rota.

Eve giden patikada aceleyle ilerliyorum, karanlıkta ara sıra tökezliyorum. Ve bazen böyle olacak, bu yolda koşarken tökezleyeceğim. Yaşadıklarım ve yaşayacaklarımın hiçbiri kolay değil. Hızlı bir çözüm yok ama bu gece kendimi ilerlemek için yeterince güçlü hissediyorum.

Cesaretimi kaybetmeden önce, onu bulana kadar çantamı karıştırıyorum. Bükülmüş, lekelenmiş ve neredeyse unutulmuş küçük beyaz bir kart, büyük planlara yol açabilir. Geleceğime yol açabilir. Yeni rotama.

Titreyen parmaklarımla arıyorum.

37

AĞUSTOS

"KONUŞMAMIZ GEREK."

Jared bana bunu söylediğinde nadiren iyi şeyler olur.

Ofisindeki kanepeye uzandım, bacak bacak üstüne attım, ayaklarımı kolçağa dayadım.

"Konuşacak ne var ki?" Elimdeki mini basketbol topunu havaya fırlatıp bir elimle yakalıyorum. "Pippa imza atıyor, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle." Jared masasının etrafında dolaşıyor ve bana dönük olacak şekilde kenara oturuyor. "Henüz sözleşmeleri imzalamadı ama çok yaklaştık."

"Ve onu becermek zorunda bile kalmadım." Ona bir sırıtma fırlatıyorum. "Erdemimin hâlâ sağlam olduğunu duyduğuna sevinmedin mi? Buna dürüstlük deniyor."

"Bana sorarsanız buna boşa harcanmış bir fırsat denir," diyor.

"İşte bu yüzden sana sözleşmeler ve para dışında bir şey sormuyorum." Topu tekrar havaya fırlatıyorum, yakalamadan önce dönerek inişini izliyorum. "Para ve sözleşmelerden bahsetmişken, Houston takası için her şey hazır mı?"

Hala inanamıyorum. Basketbol diyarından çıkıyorum ve kutsal topraklara gönderiliyorum. Houston bu sezon playofflarda çok ileri gitti ve şampiyonluğun sadece birkaç maç gerisinde kaldı. Gelecek yıl birkaç kilit parçanın eklenmesiyle daha da ileriye gidecekler.

"Evet. Kontratlar bende." Jared tereddüt ediyor ve ellerini pahalı bir şekilde dikilmiş pantolonunun ceplerine sokuyor. "Bunu yapmak istediğinden eminsin, değil mi?"

"Gerçekten mi?" İnanmayan bir kahkaha attım. "Yani Decker'ı, Jag'ı, Kenan'ı ve diğerlerini özleyeceğim ama bu bir iş ve hepimiz

bundan bir şey çıkar."

Waves benim karşılığında, takımlarını kurmaya devam edebilecekleri üç harika oyuncu alacak. Ben de şampiyonluk için gerçekten mücadele eden bir takımda oynama şansını elde edeceğim.

Kırk beş milyon dolarla birlikte.

Bunu söylemeyi unuttum mu?

Bu kadarını istemek istememiştim ama Jared zor bir adam ve bunu başarabileceğimize inanıyordu. Asla daha fazla sıfırdan şikayet etmeyeceğim.

Jared boğazını temizliyor, iç çekiyor ve sonra bana bakıyor.

"Ne? Şimdi de parayla mı oynuyorlar?" Basket topunu bir kez daha fırlatıyorum, yakalayıp yere bırakıyorum, doğrulup deri minderlerin üzerine yığılıyorum.

"Hayır, öyle bir şey değil." Jared'in yüzüne isteksizlik bulaşmış. "Bunun en iyi karar olduğu konusunda hemfikiriz, değil mi?"

"Tabii ki." Kaşlarımı çatıyorum, bir bileğimi dizimin üzerinden geçiriyorum. "Neden bana bunu sorup duruyorsun?"

"Geçen hafta bir telefon aldım." Başını kaldırıp yere bakıyor ve ben de patlatacağı bombaya karşı kendimi hazırlıyorum. "Iris'ten."

Hiro lanet olası Shima.

Bu az önce üzerime bıraktığı seviye bombası.

"Iris'*im mi*?" Sorum bir kurşun gibi fırladı.

"Şey ..." Jared başını bir o yana bir bu yana eğiyor. "Bu tartışmaya açık."

"Benimle oyun oynamanın zamanı değil." Ayağa kalkıyorum, beklenti kanımda uğulduyor, uykuda olduğunu bilmediğim parçalarıma hayat veriyor. "Nerede olduğunu söyledi mi? Nerede olduğunu?"

Jared pişman olacakmış gibi derin bir iç geçiriyor. "Hayır ve ben onun bunu istemediği izlenimini edindim," diyor. "Daha çok geleceği hakkında endişeliydi." Gözlerini bana dikiyor ve sonra yuvarlıyor. "Bir iş için aradı."

"İş mi?" Ben de karşılık verdim.

"Seninle mi?" "Evet."

"Burada mı?"

"Evet."

"Ve sen de ona bir tane verdin, değil mi? 'Evet, mecbur kalırsam sana bir iş bulurum çünkü bulamazsam kardeşim derimi yüzer' dedin. Konuşma böyle bir şey miydi?"

"Hâlâ akraba olduğumuzun farkında olduğunu sanmıyorum, o yüzden konu sana gelmedi ama evet, ona bir iş teklif ettim. Giriş seviyesinde bir iş."

"Giriş seviyesi mi?" Kollarımı havaya kaldırıp yanlarıma düşmelerine izin veriyorum. "Bunun onu baştan çıkarması mı gerekiyor?"

"Onu *ayartmaya* çalışmıyordum," diye yanıtlıyor. "Zeki ve hırslı bir kız ama bu, üniversite dışında sektörde hiç çalışmamış olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Ona artık Richter'de çalışmadığımı ama San Diego'da kendi ajansım olduğunu söyledim."

"Bizim kendi ajansımız var," diye düzeltiyorum. "Ve? Bu giriş seviyesi pozisyonu, kabul ediyor mu?"

Gözlerini tavana dikiyor, başını eğiyor ve elini gür saçlarında gezdiriyor. "Evet, kabul etti."

"Lanet olsun." Volta atmaya başladım, kollarım ve bacaklarım içimdeki tüm gergin enerjinin kanallarıydı. "Bir yıldan uzun bir süre sonra, hayatıma geri dönüyor. Tam burada olacak ..."

Sözlerim hızlı ve acılı bir şekilde ölür. Iris San Diego'da olacak, ben de şampiyonluk yüzüğüm ve kırk beş milyon dolarımla Houston'da olacağım.

"Houston'ın basketbol için doğru karar olduğu konusunda hemfikirdik, Gus," diye hatırlatıyor Jared. "Acele bir şey yapma."

"Evet, basketbol için doğru bir karar ama basketboldan kaç yaşında emekli olacağım? Otuz beş mi? Otuz altı yaşında mı? Ve hayatımın geri kalanı önümde olacak. Geleceğimin daha büyük bir kısmını saha dışında geçireceğim. Basketbol benim tüm hayatım değil."

"Öyle değil mi?" Jared lüks ofisi işaret ediyor. "Elevation'ı senin profesyonel bir sporcu olarak güvenilirliğin üzerine inşa etmiyor muyuz?"

"Geçen yıl bana bir şey gösterdiyse," diyorum usulca, "o da beni mutlu etmek için toptan daha fazlasına ihtiyacım olduğudur." Derin bir nefes alıyorum, kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışıyorum. Odada bile değil, henüz bu durumda bile değil ve beni çarpıtıyor.

"Ne zaman başlıyor?" Ben

soruyorum. "Üç hafta sonra."

"Peki Dalgalar kalmama sıcak bakar mı?" Beklerken nefesimi tutuyorum. Eğer Waves beni tutmak yerine başka oyuncuları almak için benden yararlanmayı tercih ederse, bu konuda fazla seçeneğim yok.

"Ön büro muhtemelen senin etrafında inşa etmeye devam etmekten heyecan duyacaktır. Deck'in bunu yapacağını biliyorum." Jared başını salladı ve sırtını ovuşturdu.

Boyun. "Ama pişman olacağın acele bir karar vermemen için sana yalvarıyorum."

Pişmanlığı bilirim. Tanıştığımız ilk gece telefon numarasını almadığım için pişmanım. Caleb'ın ne kadar ahmak olduğunu görmesi için daha fazla çabalamadığım için pişmanım. Onu daha önce öpmediğim için pişmanım. Onu benim yapmanın bir yolunu bulamadığım için. İlk çocuğunun babası olmadığım için pişmanım.

Ama o gece barda hissettiğim içgüdüyle, onun benim için önemli olacağını, birlikte iyi olacağımızı söyleyen içgüdüyle, bundan pişman olmayacağımı biliyorum.

"Anlaşmayı iptal et."

"Gus." Jared yüzünü ellerine doğru eğiyor ve parmaklarının arasından konuşuyor. "Yapma bunu. Seninle bir ilişki isteyip istemeyeceğini bile bilmiyorsun."

Haklı mı? Hayır. Olamaz, Iris'le her birlikte olduğumuzda paylaştığımız rahatlığı hatırladıkça olamaz. İtiraflar, umutlar, hayaller, korkular, güvensizlikler içimizden dökülüyordu. Başka hiç kimseye bu kadar bağlı hissetmemiştim. Dolaptaki o öpücük hâlâ hafızamı yakıyor ve beni sertleştiriyor. Tanrım, onun tadını asla unutmayacağım, tatlı ve keskin.

Yüzüm bacaklarının arasına gömüldüğünde onun kokusu duyularıma zengin bir fantezi olarak yayılıyor. Uyluklarının içindeki ipeksi ten yanaklarımı öpüyor. Ağzım, aç ve özensiz, onun çekirdeğinde ziyafet çekiyor. Yüzüm onun uyarılmışlığıyla ıslanmıştı. Parmakları saçlarımı kazıyordu. Külotunun üstündeki altın ten şeridi. Kahretsin, o tişörtün içindeki boncuklu meme uçları.

"Anlaşmayı iptal et," diyorum kısık sesle ve Jared'in ofis kapısına doğru ilerliyorum. Bunu tuvalette temizlemem gerekecek. Eve bile varamayacağım.

"August, bunun zor bir ihtimal olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye son kez soruyor ama gözlerindeki teslimiyet beni bu yoldan vazgeçirmeye çalışmanın beyhude olduğunu anladığını gösteriyor.

"Uzak bir ihtimal mi?" Kapıda durup ona ukala bir sırıtma yaparak soruyorum. "Son duyduğuma göre bu işte oldukça iyiymişim."

38

IRIS

İLK GÜN GERGINLIĞI YAŞIYORUM. Ya da belki bunlar yeni hayat gerginliği. Yeni *kurs* gerginliği.

Jared Foster'ın kartvizitini çıkardığımda, bir ay sonra burada, yeni ajansı Elevation'ın ofisinde olacağımı kim düşünebilirdi? Evet, giriş seviyesindeyim ama bir şeyler yapmak isteyen motive insanlar arayan küçük bir şirket.

Bu benim, kendime hatırlatıyorum.

Jared, resepsiyon görevlisinin beklememi söylediği küçük konferans odasına girdiğinde, "İşte burada," dedi. "Elevation'ın en yeni çalışanı."

"Merhaba." Bana bu fırsatı verdiği için kollarımı boynuna dolamaktan kendimi alıkoymak zorunda kalsam da elimi ona uzatıyor ve sıkıca sıkıyorum. "Seni tekrar görmek çok güzel."

İhtimaller nedir?

San Diego'da yaşayan ben.

Ve August, eğer takas haberleri doğruysa, Teksas'a taşınıyor.

Numarasını hiç almadım, ama onu bulmak istersem, b u l a b i l i r i m. Jared'in menajeriyle bağlantıları bile olabilir.

Kendimi Ağustos ayını düşünmemeye ve odaklanmaya zorluyorum ki geçen hafta geldiğimden beri bu çok zor. Aynı eyalette, aynı şehirdeyiz, ancak her ikisi de daha önce yaşadığım şehirlerden daha büyük.

"Yeni evine yerleştin mi?" Jared konferans salonundaki masanın kenarına oturmuş, kollarını kavuşturmuş bir halde soruyor.

"Evet, bulmama yardım ettiği için asistanınıza teşekkür etmeliyim." Gözlerimi kocaman açıp sırıtıyorum. "San Diego'nun çok pahalı olduğunu duymuştum ama gerçekten karşılayabileceğim harika bir yer ve Sarai için çocuk bakımı buldum."

"Evet, buna ne dersin?" Jared boğazını temizlemeden önce pire arayan bir köpek gibi kulağının arkasını kaşıyor. "Personelimiz için kreşi yeni açtık."

"Elevation gibi genç bir kuruluşun bünyesinde çocuk bakımı olmasına çok şaşırdım."

"Evet." Kaşlarını kaldırıyor, hareketli ağzında alaycı bir ifade beliriyor. "Kimse benden daha fazla şaşırmadı. Ortağım aileler için bu konuda ısrar etti."

"Sarai'yi birkaç dakika önce bıraktım." İpek elbisemin içinden avucumu kalbime bastırıyorum. "Ondan ilk kez ayrı kalıyorum, bu yüzden kreş mükemmel. Ve çok uygun fiyatlı. Çekimden düşüleceğini söylediler ve ben bunu hiç görmeyeceğim bile."

"Evet," diyor alaycı bir sırıtışla. "Sanki hiç çıkarılmamış gibi olacak."

İşlerin ne kadar yolunda gittiğini anlatmamak için kendimi zor tutuyorum. Tüm bunları duymak istemiyor. Eminim sorumluluklarımı sıralamak için buradadır. Bu sektöre geri dönmek için sabırsızlanıyorum - liseden beri yapmak istediğim şeyi yapmak için.

Jared sanki aklımı okuyormuş gibi, "İşi ve tüm detayları birazdan konuşacağız," diyor. "Ama insan kaynaklarından biri var.
. . bir nevi, önce kimin sizinle görüşmesi gerekiyor."

"Oh, tabii." Bu mantıklı. Muhtemelen yardımları gözden geçirmek ve evrakları imzalamak için.

"Seni sonra kontrol ederim." Jared ayağa kalktı, benim de kalkmamı istedi. "Hemen gelecekler."

"Tamam." O gittikten sonra oturuyorum ve avuçlarımı Lo'nun bana giydirdiği dar elbisenin üzerinde yumuşatıyorum.

Tam zamanında telefonum çalıyor ve ekranda onun yüzü beliriyor. Omzumun üzerinden kapıya bakıyorum, insan kaynakları gelmeden önce bu işi çabucak halledebilme şansımı değerlendiriyorum.

"Çabuk ol Lo," diyorum. "İK her an evrak işleriyle uğraşmak üzere burada olabilir."

"Yapacağım. Özür dilerim. Orada saatin kaç olduğundan bile emin değildim." Arka plandaki dikiş makinesinin sesi üzerine kıkırdıyor. "Düğme görevindeyim

Bugün. Gelecek haftaki gösteri için bu elbiseye on milyar düğme dikiyorum." "Paris mi?" Kapıya gizli bir bakış fırlattım.

"Milan." Telefonda sakızıyla bir balon patlatıyor. "Kusura bakmayın. Burada yiyebileceğim tek şey bu. Bu modeller robot gibi. Ciddiyim. Çalışmak için yemeğe ihtiyaç duymuyorlar."

Gerginliğimi bir anlığına unutarak kıs kıs gülüyorum.

"Döndüğümde ziyarete gelebilir miyim acaba?" Lo hala sakızını patlatarak soruyor.

"Oh, Tanrım, evet, Lo." Bastırılmış bir nefesi serbest bırakıyorum. "Hâlâ alışmaya çalışıyorum, şehri tanımaya çalışıyorum. Gel bizimle birlikte keşfet."

"Uzun süre kalamayacağım," diyor, "ama seni ne kadar özlediğimi fark ettim..." Sesi kesiliyor. Caleb ile geçirdiğim zamanı konuşmuyoruz. Benimle iletişime geçmedi ve ben de geçebileceği korkusuyla hayatımı bir saniye daha askıya almayı reddediyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve ben neredeyse telefonu düşürüyorum. "Gitmeliyim, Lo."

"Tamam ama Sarai yeni kreşini nasıl buldu?" diye soruyor aceleyle. "Bebeğimi özledim. Onun da beni özlediğini biliyorum."

"Evet, korkunç. Bu gece FaceTime yaparız. Gitmem gerek."

Tam konferans odasının kapısı arkamdan açılırken bağlantıyı kesiyorum. Tam arkamı dönmek üzereydim ki dirseğimin dibindeki masaya bir çiçek kondu.

Sıradan bir çiçek değil. Tam çiçek açmış muhteşem bir Louisiana irisi.

Kalbim göğsümde vahşi bir safkan sürüsü gibi dört nala koşuyor. Bir önsezi tenimi karıncalandırıyor ve ensemdeki ince tüyler diken d i k e n oluyor. Bedenim benden önce anlıyor ama omzumun üzerinden bir bakış fırlattığımda hâlâ nutkum tutuluyor.

Hatırladığım kadar kalın ve kıvırcık kirpiklerin altındaki o fırtına bulutu gözlerle tanışıyorum. Yüzünün, saçlarının, vücudunun her detayı aynı, sadece daha iyi. Benden açıklamamı isteyeceği o kadar çok şey var ki - ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama şu anda tek yapabildiğim onun adı.

"August?"

39

AĞUSTOS

Kırk beş milyon doları ve muhtemelen bir şampiyonluk unvanını PAS GEÇTİM.

Bu sabah uyandığımda aklıma gelen ilk şeyin bu olacağını düşünebilirsiniz, çünkü Jared'in lanet sesini hâlâ kafamın içinde çığlık çığlığa duyabiliyorum.

Hayır.

Bu an. İşte bu an, son üç haftadır her sabah düşündüğüm ilk şey. Nasıl olabileceğine dair pek çok fikrim vardı ama en iyi seçeneğimin çiçek olduğunu düşündüm. Bu ona, hiç çift olmamış olsak da bir geçmişimiz ve yadsınamaz bir bağımız olduğunu hatırlatacaktı. Birlikte olduğumuz her zaman, daha derine indik ve birbirimizi daha iyi tanıdık. Bir August ve Iris *var* ve ben her şeyi yapmaya hazırım. Eminim ki hayatımın sonuna geldiğimde, çoğu insan gibi benim de bir yığın pişmanlığım ve "keşke olsaydı "larım olacak ama Iris DuPree bunlardan biri olmayacak. İşler nihayetinde istediğim gibi gitmese bile, denediğim için pişman olmayacağım.

O buna değer.

"August?"

Şok, zevk ve şaşkınlık ifadeli yüzünde hızlı bir şekilde art arda ilerliyor. Louisiana irisini parmaklarının arasında tutarak ayağa kalkıyor ve ben de bir yıldan uzun bir süredir onu ilk kez tam olarak görebiliyorum.

Yüce İsa.

Gözlerim onu tepeden tırnağa süzüyor, en ince ayrıntısına kadar inceliyor. Tanıştığımız gece hariç, saçları her zaman düzdü ama bugün öyle değil. Daha uzun, sırtından aşağıya dökülen ve neredeyse

dirseklerine ulaşıyor. Kalın, koyu renk sarmallar boğazının ipeksi kıvrımına ve kollarına sahiplenici bir şekilde yapışıyor, sahiplenmeyi umduğum tüm yerlere dokunuyor. Sonbahara özgü kehribar, altın ve yeşil renklerle bezenmiş gözleri, isli kirpiklerinin ve kaşlarının altında berraklığıyla beni etkiliyor. Cildinde bir parıltı var. Her zaman güzeldi ama onda yeni bir boyut var. Ne olduğunu anlayamıyorum ama bu ona karşı konulmazlık katıyor ve ona uzanmamak için yumruklarımı sıkıyorum.

Gözlerim onun ağzına kayıyor. Onu öpmek için çok erken. Açıklamalar, sorular ve detaylar var. Bunların hepsi var ama aslında hepsini bir kenara bırakıp sadece ağzını yalayıp yutmak istiyorum. O dudakları dudaklarımın arasına almak, dilimi boğazına sokmak ve onun her bir sıcak, kaygan santimini tadana kadar yalamak istiyorum.

Boynunun altına bir bakış atıyorum.

Vay anasını.

Iris o vücutlardan birine sahip. Erkeklerin onu gördükten yıllar sonra en ince ayrıntısına kadar hatırladıkları kadınlardan biri. Bir anlık bakış bile hafızanızda bir iz bırakır. Ancak burada durmak tam anlamıyla yüzeyde gezinmektir çünkü teninin inceliği ve kusurlu olmayan şeklinin altında bir ruh zenginliği yaşar - güzelliğinin dikkatinizi dağıtmasına izin verirseniz gözden kaçırabileceğiniz bir güç zenginliği.

"August?" diye ikinci kez soruyor.

Bilmiyorum. Belki adımı beş ya da altı kez söylemiştir. Belki de parmaklarını yüzüme doğru şaklattı. Bu kadın için o kadar açığım ki, uzun zaman sonra onu kabul ederken zamanın ve mekanın izini kaybettim.

"Evet." Ona gülümsedim. "Hey."

"Hey?" Başını sallıyor ve sanki her şey daha anlamlı olacakmış gibi bir elini alnına bastırıyor. "Sen insan kaynaklarından değilsin."

"Uh, hayır. Tam olarak değil."

"Hiç de değil." Yutkunuyor, kara kaşları birbirine çarpıyor. "Seni gördüğüme sevindim, ama-"

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diyerek olumluya atlıyorum. "Harika görünüyorsun, Iris."

Bana baykuş gibi göz kırpıyor. Eğer tanrıça gibi bir baykuşsanız tabii. "Seni gördüğüme sevindim *ama* kafam çok karışık," diye bitiriyor. "Neler oluyor?"

"Jared ve ben kardeşiz," diyorum. "Aslında üvey kardeşiz."

"Anlamıyorum." Sığ bir nefes alıyor. "Devam et."

"Kaybolmadan bir gün öncesine kadar birbirinizi tanıdığınızı bile bilmiyordum." Son kelimemi havada asılı bırakıyorum. Bilirsiniz işte. Olur da son bir yıldır nerede olduğunu ve neden bir daha ortaya çıkmadığını anlatmak isterse diye.

Çenesini yukarı kaldırarak sessizce bana şu anda açıklama talep edenin kendisi olduğunu söylüyor.

"Evet, sen *kaybolmadan* bir gün önce," diye devam ettim, "Jared beni toplum merkezinden aldı ve seni gördü. O zaman ikimizin de seni nasıl tanıdığımızı bir araya getirdik."

Söyleyecek daha çok şey olduğunu bilerek gülümsüyorum, ama gerçekten de düşünce trenimi kaybediyorum. Onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmediğim bir anda nihayet aynı odadayız.

"Şimdi de burada mı çalışıyorum?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Atladığın çok şey yok mu?"

"*Atladığın* çok şey yok mu?" Ben de hemen karşılık veriyorum. "Mesela neden Caleb'ın yüzüğünü taktığını ama nişanlı olmadığını söylediğini? Ya da nasıl öpüştüğümüzü, seni yediğimi ve dolaba girdiğini ama sonra senden hiç haber alamadığımı? Seni hiçbir yerde bulamadığımı mı? Paylaşmak isteyebileceğin bazı detaylar var mı?"

Sadece etrafımızı saran sessizlikte, Iris'i becermek, muhtemelen hayatımın geri kalanında ona sahip olmak ve asla gitmesine izin vermemek için duyduğum azgın arzunun altında biraz da kızgın olduğumu fark ediyorum. Artık ikimiz de biliyoruz.

"Önce sen." Çenesinin narin çizgisi boyunca bir kas esniyor. "Neden buradayım, August?" Ellerini önünde birleştiriyor, gözleri avuçlarının içindeki Louisiana irisine sabitlenmiş.

"Bir iş var mı ki?" diye soruyor.

"Elbette bir iş var. Elevation'ın sessiz ortağıyım. Jared ve ben bağlantımızın reklamını hiç yapmadık ve lige ilk geldiğimde onun benim menajerim olmayacağına karar verdik ama bu şirketin hayalini uzun süre kurduk." Omuz silktim ve devam ettim. "Bekleyecektik ama sakatlığım her şeyi bir perspektife oturttu ve bu kariyerin ne kadar kısa olabileceğini fark etmemi sağladı. Bu yüzden geçen yıl başladık."

"Elevation'ın sahibi siz misiniz?"

"Yarı sahip, evet. Jared tüm işlerle ilgileniyor. Ben sadece diğer yüksek profilli sporcuların bizimle çalışmak istemesini sağlamak için poster çocuğumuz gibiyim."

"Ama Elevation senin." Koyu renk kirpikleri hızlı hızlı kırpışıyor ve ağzının kenarını ısırıyor. "Olmamı istediğin şey bu mu? Senin mi? Ben seninim.

sadece burada . . senin için mi?"

İlk içgüdüm göğsüme vurmak ve lanet olsun o benim demek, ama sonra bunu *mağara adamlarını seksi buluyorum* tarzında söylemediğini fark *ediyorum.*

"Öyle değil." Tedirgin bir kahkaha patlatıyorum.

Başını kaldırıp baktığında, gözlerini karartan, onu ilk gördüğümdeki ışıltısını azaltan acı ve hayal kırıklığından nefret ediyorum. Ve şimdi anlıyorum. O parıltı, kendisiyle gurur duymasıydı.

Kolejden mezun olduktan sadece birkaç ay sonra NBA'e gittim, gülünç miktarda para aldım, burada San Diego'da evimi kurdum, bir marka haline geldim, ciroları artırdım ve şimdi ligde en çok satan formalardan birine sahibim.

O hiç böyle olmadı.

Para ya da şöhret gibi şeyler değil. Çoğu insan bunu, yani bağımsızlığı asla elde edemez.

Üniversiteden sonra Iris hamileydi ve yatak istirahatindeydi, para kazanamıyordu, sonra bir bebekten sorumluydu, Caleb'e bağımlıydı ve onun evinde yaşıyordu, korunuyor ve saklanıyordu. Muhtemelen o da böyle düşünüyordu. Tanıştığımız gece asla annesi gibi olmak istemediğini, erkekler tarafından *alıkonulan* bir kadın olmak istemediğini söylemişti. Muhtemelen bir şekilde öyle olduğunu düşünüyordu.

Kendi başına ayakta durduğu, kendi yolunu çizdiği fikri onu parlattı.

Ve bunu ondan aldığımı düşünüyor.

"Şimdi her şey mantıklı geliyor." Küçümseyici bir nefes çekti. "Ben tam bir aptalım. O mahallede bir eve paramın yetmemesi gerektiğini biliyordum."

Oh lanet olsun.

"Yandaki kiralık evi aradığımı biliyorsun. Sadece kıkırdamak için, ne kadar pazarlık yapabileceğimi görmek için." Gülüşü ekşi ve alaycı bir hal alıyor. "Benim ödediğimin üç katıydı. Bu da mı sensin? Bunu sen mi yaptın?"

"Iris, izin ver açıklayayım."

"Ve kreş. Bunu da açıklayabilirsin, değil mi? Jared beni işe aldığında Elevation nasıl oldu da çalışanları için kreş açtı?"

Ben sessizim. Harika biri olduğumu sanıyordum. Sarai'yi kilometrelerce uzakta bırakmak zorunda kalmamanın onu mutlu edeceğini düşünmüştüm. Bunu onun için kolaylaştırmak istedim ama bir şekilde her şeyi berbat ettim.

Bunu düzeltmek, açıklamak ve gözlerini bulandıran hayal kırıklığını gidermek zorundayım.

Bizi ayıran görünmez gerilim duvarını çenesini kavrayarak aşıyorum, ona söylediğimde gerçeği görebilmesi için yüzünü yukarı kaldırıyorum. Onu hiç görmediğim kadar güzel yapan o ışıltıyı, kendisiyle duyduğu o gururu geri kazanmak için her şeyi yaparım. "Iris, hayır." Başparmağım yüksek bir elmacık kemiğinin üzerinde geziniyor. "Evi ve kreşi açıklayabilirim. Her şeyi açıklayabilirim."

"Benim için bir iş uydurduğun için gurur duymalıyım, ha?" Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Erkekler her zaman benim için iyi bir kullanım alanı buluyorlar, değil mi? Sorumluluklarım tam olarak nedir? Masaların altında sakso, fotokopi odasında şipşak? Ne zaman başlayacağım?" Önümde diz çöktü ve kemerime dokundu. "Şimdi mi?" Acı, ağzının gürlüğünü sert bir çizgi haline getiriyor. "Ya da belki önce malları görmek istersin?"

Elbisesini bir arada tutan düğmelerle uğraşırken hayrete düşüyorum, parmakları titreyerek en üsttekini ve sonra diğerini çözüyor. Göğüslerinin kıvrımları siyah saten bir kabın üzerinde kabarıyor. Bu kadarını bile görünce nefesimin hızlanmasından ve aletimin sertleşmesinden nefret ediyorum.

"Bunu seveceğini düşünmüştüm," diye fısıldıyor, bir damla gözyaşı eline sıçrıyor. "Dur, Iris," diye bağırıyorum. "Böyle olmaması gerekiyordu."

"Ne gibi?" Parmakları düğmeleri deliklerden çıkarıp duruyor, belinin gergin çizgisini, belden kalçaya uzanan abartılı kıvrımı ortaya çıkarıyor. Çok ince işlenmiş ama ondan tek istediğimin bu olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, hâlâ ondan çok daha uzunum ama en azından şimdi aynı seviyedeyiz. Elbisesinin düğmelerini hızla yeniden ilikliyorum, parmak uçlarımın yol boyunca sürtündüğü ipeksi teni görmezden geliyorum. Çenesini kavrıyorum ve alınlarımızı birbirine bastırıyorum. Onu nazikçe kavrıyorum, ellerimin altında hissettiğimde hoşnutsuzluğum ve hayal kırıklığım yumuşuyor.

"Bunu sen yaptın. Söz veriyorum," diyorum. "Jared onu aradığını bana söylemeden önce işi sana vermişti bile."

Konuşmak için ağzını açıyor ama işaret parmağımı dudaklarının üzerine koyuyorum. Bunu söylemem gerek.

"Bana sana teklif ettiği işten bahsettiğinde . . ." Duraksıyorum, ben işin içine girmeden önce anlaşmanın tamamlandığını duyduğundan emin olmak için. "Kabul ediyorum, heyecanlandım."

Biraz hafif bir ifade.

"İşlerin senin için iyi gitmesini istedim," diye devam ediyorum, parmağımı isteksizce ağzından çekerek. "San Diego ülkedeki en pahalı şehirlerden biri. Giriş seviyesinde bir pozisyonla, bulunduğun mahalleyi karşılayamazdın. Senin ve Sarai'nin güvende ve iyi bir yerde olmanızı istedim. Karşılığında bir şey beklemiyorum ya da istemiyorum. Sana metres falan ayarlamadım."

"Öyle hissettiriyor," diyor ama boynundaki ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı hafifliyor.

"O ev benim bile değil. Ekipten biri emlak işleriyle uğraşıyor. Bu onun mülklerinden biri. Bekar bir anne olan Elevation çalışanının bir yere ihtiyacı olduğunu duyunca kirayı düşürdü."

Aramızdaki hava gevşemeye başlıyor ve elini tutma riskini alıyorum.

"Ve kreş." Omuz silkiyorum. "Bunun için iyi bir mazeretim yok ama . . . Sarai'nin size yakın olmasını istedim, ancak Jared'in son çalışan anketinde, birçok anne yerinde kreşin yararlı olacağını belirtti. Bu sadece senin için değil. Sarai'yi bıraktığında orada başka çocuklar *da vardı*, değil mi?"

Iris başını sallıyor ve birkaç saniye boyunca gözlerimi süzüyor. "Yani bir iş var mı?" diye soruyor sonunda. "Gerçek bir iş mi? Jared'in bana yaptırdığı o telefon görüşmesi sadece kardeşinin kız arkadaşı için yaptığı bir şey değil miydi?"

Kız arkadaşın mı?

Sakin ol.

Öyle demek istemedi.

Bir bok söylemiyor. Kimi kandırıyorum ben?

"Kız arkadaş mı?" Sormadan edemiyorum. "Benim kız arkadaşım olacak mısın, Iris?" Hâlâ yüzünü avuçluyorum ve gür saçları parmaklarıma dökülüyor.

Cennet gibi kokuyor ve bunu yapabileceğimden, onu öpmeden bu odadan çıkabileceğimden emin değilim. Onu konferans salonundaki masanın üzerine kaldırmadan, elbisesini bacaklarının üzerine geçirmeden ve amını yalamadan. Çünkü bu kadar yaklaşmışken düşünebildiğim tek şey bu. Sanki onu son kez becerdiğimden beri yemek yememiş gibiyim ve ağzım o klitorisi, o dudakları, onun sularını hayal ederek sulanıyor. Benim için boşalmasını, ağzıma boşalmasını, çenemden aşağı damlamasını.

"Ağırdan almalıyım August," diye fısıldıyor.

Yavaş.

Bu benim şu anki fantezimle tam bir tezat oluşturuyor. Vücuduma hükmetmekte zorlanıyorum. Çok uzun zamandır seks yapmadım. Jared haklıydı.

Sevişmeye ihtiyacım var ama istediğim tek kız bana yavaş gitmem gerektiğini söylüyor. Ve vücudum öfkelenip yanıyor ve *sahip* olduğum her santimi onun içine gömmek için can atıyor olsa da, yavaş gideceğiz.

"Bunu yapabiliriz," diyorum ona. "Ne kadar sürerse sürsün."

Sesim düzgün çıkıyor. Pantolonumun içinde havalanmaya hazır bir roket olduğunu asla bilemezsiniz. Bacağımı iyileştirmek, bir yıldan kısa bir sürede sahalara geri dönmek, daha güçlü bir şekilde geri dönmek - bunlar Herkül çabası gerektirdi. Eğer bir *maç* için bu kadar disiplinli olabiliyorsam, Iris için de kendimi kontrol edebilirim. Onu bekledim ve o yeterince beklediğimizi söyleyene kadar biraz daha bekleyeceğim.

"Buna hazırlıklı değildim," diyor, sesi neredeyse bir özür gibi. "Bunların hiçbiri için. Düşündüm ki ... ... Haberim olmadığını biliyorum ama en son Houston'a takas edildiğini duymuştum. Aynı şehirde yaşayacağınızı bile bilmiyordum."

İşte o zaman aklıma korkunç bir düşünce geliyor. Hiç *böyle* şeyler yaşadım mı?

Yanlış mı?

"Yani işi, benim gideceğimi düşündüğün *için* mi kabul ettin?" Hayal kırıklığı ve utanç beni ayağa kaldırıyor. Onun sıcaklığını hemen özlüyorum ama belki de benim gideceğimi düşündüğü için buraya taşındığı fikrine alışmam gerekiyor.

"Vay canına. Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum." Gülüşüm üç dolarlık banknot gibi. Sahte. Sahte. "Düşünmedim bile... evet, sanırım bunu enine boyuna düşünmedim. Hissettiğini sanmıştım."

Boğazımı yakan duyguları yutkunarak bastırıyorum. Jared'in sesi aklıma geliyor; Iris'le işler yolunda gitmezse Dalgalar'da kaldığım için pişman olacağıma dair uyarısı. Ona getirdiğim çiçek dizlerinin yanında yerde yatıyor ve ben de öyle hissediyorum. Sapından koparılmış. Atılmış.

"Ben yaptım." Ayağa kalkıyor, başı göğsümün ortasına kadar geliyor. "Hissediyorum, yani."

Elime uzanıyor, parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor ve bana hayal ettiğim gibi bakıyor, gözlerinde olasılık, istek ve umut karışımı bir ifade var. "Ben de hissediyorum August. Her zaman hissettim," diyor usulca ve devam etmeden önce bir an için alt dudağını ağzına götürüyor. "Sanırım çok şey yaşadım ve hâlâ bazı şeyleri çözmeye çalışıyorum."

Çok şey atlattın mı? Bu da ne demek oluyor? Neler yaşamış? Ona kim zarar verdi? Caleb mı? Ona zarar verdiğini öğrenirsem o herif ölür.

"Bu ne anlama geliyor?" Sesimin hissettiğimden daha medeni çıkmasını umarak soruyorum. "Neler yaşadın, Iris?"

Hemen hissediyorum, aramıza örülen duvarı. Gözleri uzaklara dalıyor, kendi içine bakıyor. "Yapamam. Yani ..." Gözleri yalvarıyor ve ben ne isterse yapmaya hazırım. Ona ihtiyacı olan her şeyi vermeye. "Şu anda bu konu hakkında konuşmasak olur mu?"

Hayal kırıklığı bir an için beni boğuyor ama kendimi sakinleşmeye zorluyorum.

Eninde sonunda kimi sakatlamam gerektiğini söyleyecek.

Ona ne oldu?

Başımı sallıyorum, parmaklarımızı daha sıkı bükerek hiçbir yere gitmeyeceğimi ona bildiriyorum.

"Oh." Kafasını sallıyor, yüzünde yine şaşkınlık var. "Bekle. Houston anlaşmasına ne oldu? Son duyduğumda her şey bitmişti."

Ona gerçeği söyleyeyim mi? Eğer ona yaptıklarımı anlatırsam, benimle birlikte olma ihtimali için vazgeçtiğim her şeyi, bu çok büyük bir baskı olur. Onun üzerinde. Benim üzerimde. Bu ilişki, normal çiftlerin yaptığı gibi buluşmalar, günlük konuşmalar ve seksle gerçek bir ilişkiye dönüştüğünde ...

Kahretsin. Muhtemelen bu binadan çıkmadan önce aletimi kıracağım.

"Ağustos mu?" diye tekrar soruyor. "Houston anlaşmasına ne oldu?"

Ona yardım etmek için gizlice etrafta dolaşmak, tamamen açık olmamak bizi sarsıcı bir başlangıca götürdü. Bir daha dürüst davranmayarak bu riski almayacağım.

"Jared bana buraya taşınacağını söylediğinde anlaşmayı reddettim." Sözlerim bu şaşkın sessizlik uçurumuna düştü. Sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi. Parmakları benimkilerden gevşemeye başladı ama gitmesine izin vermedim.

"Hayır." Elini nazikçe sıkıyorum, diğer elimi yüzünü kavrayacak şekilde kaldırıyorum. "Beni dinle."

"August, o sözleşme kırk yıllıktı..." Devam etmeden önce derin bir nefes alıyor. "Kırk milyon dolar gibi."

"Kırk beş, ama burada ve orada birkaç milyon nedir ki?" Şaka yapıyorum.

"Peki ya takım ne olacak?" Espri girişimimi görmezden gelerek soruyor. "Houston bu yıl finallere kaldı."

"Evet." Asla bir şampiyonluk kazanamayacağım, hayatım boyunca peşinden koştuğum kutsal kâse olan yüzüğe sahip olamayacağım korkusunu bastırıyorum.

"O takım şampiyonluk için hazır," diye hatırlatıyor bana gereksiz yere.

"Belki gelecek sezon bile."

"Iris, farkındayım."

"Ama bu hiç mantıklı değil. Anlamıyorum."

İşte doğru yapmak için bir şans. Hayatım boyunca sahada top peşinde koşmuş olsam da, bununla oyun oynamadığımı bilmesini sağlama şansım.

Atışı yap.

"Caleb'in peşinden gitmek zorunda kaldığında hayallerin ve hırsların yok oldu," diyorum gözlerini gözlerime dikerek. "*Seni* takip edecek birinin olduğunu bilmeni istiyorum."

Birkaç kez göz kırpıyor ve ben sadece sözlerimin yerine oturmasını umabiliyorum. "Ama yapamazsın. Ben ... değilim." Bocalıyor ve tekrar deniyor. "Ağustos,
Houston bir yüzük kazanmak için en iyi şansınız."

"Haklısın." Parmaklarımı onunkilerden ayırıyorum, böylece yüzünü iki elimin arasında tutabiliyorum. "Houston'a gitmek bir yüzük kazanmak için en iyi şansım."

"O zaman neden-"

"Ama burada kalmak," diye araya girdim, başparmağımla alt dudağının dolgunluğunu okşadım. "Kalmak seni kazanmak için en iyi şansım."

40

IRIS

"Neyin var senin?"

Lo bana bu soruyu ilk kez sormuyor ve kesinlikle son da olmayacak.

"Başlama Lo," diye mırıldanıyorum, oturma odasının zeminine yüzüstü uzanmış, Sarai ile boyama yaparken.

August'un ne dediğini çok iyi bildiği için, "Şimdi bana ne dediğini tekrar anlatır mısın?" diye soruyor. Sorduğu son dört seferde de söyledim.

"Houston'ın şampiyonluk kazanmak için en iyi şansı olduğunu söyledi," diye tekrarlıyorum, sesimdeki tüm duygulardan sıyrılarak ama içimden yine baygınlık geçirerek, "ama burada kalmak beni kazanmak için en iyi şansı."

"Kahretsin, çok iyi." Lo bir avuç patlamış mısır toplar. "O adama söyleyeceğim son şey *yavaş* gitmek istediğim olurdu."

Cevap vermiyorum ama başımı eğip çizgileri boyamaya odaklanıyorum.

"Daha çok, hemen şimdi gidelim." Gözlerini kısarak duvara monte edilmiş televizyona bakıyor. "Şimdi, hangi numara o?"

Frozen boyama kitabından başımı kaldırıp Waves maçını yayınlayan televizyona bakıyorum. Oyuncuların sırtı mola için toplanma alanına dönük.

"O otuz üç numara. Babasının da numarasıydı." "Babası

kardeşi miydi yoksa?"

"Evet, babası siyahtı. Annesi beyaz. Babası da aslında NBA'de oynamış. İkinci sezonunda bir araba kazasında öldü."

"Oh, adamım. Bu çok zor."

Kalabalık tezahürat yaparken ikimiz de televizyona bakıyoruz. August az önce üçlük attı. Takım arkadaşlarına beşlik çaktı.

Orada olabilirim. San Diego'da bulunduğumuz bir ay içinde August, Sarai ve bana bilet teklif etti ama hiç gitmedik. Gerçi hala sezon öncesi dönemdeler ve bu bir gösteri maçı. Normal sezon bu ayın sonuna kadar başlamayacak ve Caleb'in en büyük rakibiyle ilişkilendirildiğimde kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak kamuoyu eleştirilerine rağmen o maçlardan bazılarına gideceğime dair kendime söz veriyorum.

"İyi bir maç çıkarmasına sevindim." Gülümsüyorum, çünkü maçtan sonra bana mesaj atıp izleyip izlemediğimi, ne düşündüğümü ve nasıl olduğunu soracağını biliyorum.

"Hmmmmmmmm. Şu kıvırcık saçlara bak." Lo televizyondan bana doğru sinsi bir bakış atarak bir yanıt bekliyor.

Tekrar yukarı bakıyorum ve kalbim üç kez çarpıyor. August serbest atış çizgisinde duruyor. Tabii ki atışı yapıyor. Yüzde doksan serbest atış atıcısıdır.

"Gerçekten de harika saçları var," diye tarafsızca itiraf ediyorum. Onu Baltimore'da gördüğüm, parmaklarıma aç ipek gibi yapıştığı zamankinden daha kısa ama o zaman rehabilitasyondaydı.

"O adam iyi," diyor Lo. "O alabilir." Başımı

kaldırıyorum ve gözlerim zehir saçıyor.

"İşte başlıyoruz!" Lo yüzümü işaret ediyor ve gülüyor. "Tam zamanında. Sadece onu hissedip hissetmediğini ölçmeye çalışıyorum."

Oh, onu hissediyorum. *Her şeyi* hissediyorum ve bu beni ölümüne korkutuyor.

"Yani işleri ağırdan almanı sorun etmiyor mu?" Lo daha fazla araştırıyor.

"Evet." Dudaklarımda istemsiz bir gülümseme beliriyor ve boya kalemimi bırakıyorum. "Her sabah işe gittiğimde masamda bir Louisiana irisi olduğunu biliyor musun?"

"Şey, o zengin. Teslim edilmesini karşılayabilir."

"Hayır." Başımı sallıyorum ve hayalperest göründüğümden şüpheleniyorum. "Sabah erken saatlerde yaptığı antrenmanlara giderken, kendisi teslim ediyor. El yazısıyla notlar bile bırakıyor."

"Notlarda ne yazıyor?"

Omuz silkiyorum, alt dudağımı ısırıyorum ve gözlerine neredeyse birebir uyan mavi-gri pastel boyayı okşuyorum.

"*Umarım iyi bir gün geçirirsin* gibi basit şeyler." Kıkırdıyorum ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Ya da *sen gördüğüm en güzel kızsın*."

Hala yavaş mı gidiyoruz?

Seninle beşte oynarım.

Bir sonraki öpüşmemiz için sabırsızlanıyorum. İlk öpüşmemizi hatırlıyor musun?

İlk öpüşmemiz, başını bacaklarımın arasına koyması ve bugüne kadarki en iyi orgazmımla sona erdi. Hem de bir dolapta. August bir yatakla neyi başarabilirdi ki?

"Her şey hakkında konuşuyoruz," diye devam ediyorum gülümseyerek. "İş, hayat, top.

Bu bizim için çok kolay, çok doğal."

Lotus koltukta doğruluyor, öne doğru eğiliyor ve dirseklerini dizlerine bastırıyor.

"Harika bir adama benziyor. Çok iyi biri."

"Sarai'yi seviyor," diye ekliyorum gülümseyerek. "Elevation binasına her geldiğinde birkaç dakikalığına da olsa onu görmeye gidiyor. Tam adını söyleyemediği için ona Gus diyor. Adam bundan nefret ediyor ama onu durdurmuyor."

Lo yumuşak bir sesle, "Ona çoktan aşık oldun," diyor.

İnleyerek sırt üstü dönüyorum, boyama kitabını bırakıyorum. Tabii ki ona aşık oldum. Ben aptal değilim. Tanıştığımız gün ona aşık olmaya başladım ve o günden beri de aşık olmayı bırakmadım.

Gözlerim küçük evimizin kirişli tavanına sabitlenmişken Lo'ya, "Bu, bununla nasıl başa çıkmam gerektiğini değiştirmez," diyorum. Harika bir mahallede, ama evimiz küçük - Sarai ve benim için doğru boyutta. Küçücük bir çim alan arka bahçemiz olarak kullanılıyor ve dışarıda oturduğumuzda havayı koklayan bir limon ağacımız var. Garaj yolunda ikinci el ... tamam, üçüncü veya dördüncü el bir araba var, MiMi'nin Lo ve benim paylaşmamız için bıraktığı paranın bir kısmıyla satın alındı. Çok değil ama hepsi benim.

"Sana rotanı değiştirmeni söylediğimde," dedi Lo, beni geri getirerek, gözleri ve sesi ciddiyetle eşleşti, "sadece bir iş bul demek istemedim. Dışarıda bir hayat var, kızım. Sen sadece birinin annesi değilsin."

"Ve ben sadece birinin kadını da değilim," diyorum sertçe. "İnan bana. Ben de öyleydim."

"Caleb'in kazanmasına izin verme, Bo."

Lo kaçmama yardım ettiği ve neler olduğunu zaten bildiği için, bu konuda özgürce konuşabileceğim tek çıkış noktam o. Gizlilik Sözleşmesi beni kilit altında tutuyor ama aynı zamanda bana özgürlüğümü veren anlaşma.

"Kazanmasına izin vermeyeceğim." Oturuyorum, gözlerini buluyorum ve doğrudan ona bakıyorum. "Sadece çekincelerim var."

"Ağustos hakkında mı?"

Omuz silkiyorum, çekincelerimin nereden kaynaklandığından emin değilim, ama onlara sahip olduğumdan eminim.

"Yeniden güvenmek zor," diye itiraf ediyorum. "Caleb ile ilgili tüm işaretleri kaçırdım. Kıskançlığı ve sahipleniciliği. Hazır olduğumdan daha derin bir bağlılık için baskı yapıyordu. Beni değer verdiğim insanlardan soyutlaması. Biri hakkında *bu kadar* yanıldığınızda, bu sizi temkinli yapıyor."

"Ve hepsi bu mu?" Lotus bastırır.

"Caleb'in ne düşüneceği, ne yapacağı konusunda da endişeleniyorum."

"Affedersiniz?" Lo'nun yüzünde tam bir öfke ifadesi vardı. "O kaltağın ne alakası var?"

"August'tan nefret ediyor. August da Caleb'dan nefret ediyor." Sinirli bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "İki sezon önce August'un bacağını kıranın Caleb'ın kirli oyunu olduğunu biliyorsun, değil mi? Bunu bilerek yaptı, Lo. Ve bana August'la ilişkiye girersem daha kötüsünü yapacağını söyledi."

"Artık ikinize de bir şey yapamaz."

"Sen olmadığın zaman bunu söylemek kolay," diyorum acı bir şekilde. "Hiçbir fikrin yok."

"Şimdi de tecavüz hikayelerini mi karşılaştıracağız?" Lo usulca soruyor.

"Bu kadar mı?" "Oh, Tanrım. Hayır." Kanepeye koşup oturuyorum ve elini tutuyorum. "Ben yapmadım

Bu şekilde demek istedim. Tecavüze uğramanın nasıl bir his olduğunu bildiğini biliyorum. Sadece demek istedim ki.

. ." Caleb'ın beni kontrol etmek için ne kadar derine indiğini anlamasını nasıl sağlayabilirim?

"Caleb deli. Gerçekten deli." Kabus gibi anılar seline karşı gözlerimi kapatıyorum. "Onun üzerinde tuttuğum şeyler sadece kariyerini, cirolarını ve diğer her şeyi önemsediğinden daha fazla önemsiyorsa işe yarar..." Korkularımı dile getirerek onları daha gerçek kılmak istemiyorum.

"Seni önemsediğinden daha mı fazla?" Lo benim için bitiriyor.

"Evet." Devam etmeden önce tereddüt ettim. "Bana takıntılıydı. Kulağa bencil, kibirli ya da başka bir şey gibi geldiğini biliyorum ama bu doğru."

"Onun deliliğini gördüm, Bo. Beni ikna etmene gerek yok."

"Ondan uzak durmazsam August'a tekrar zarar vermekle tehdit etti. Seni de incitmekle tehdit etti."

"Ben mi?" Lo göğsüne dokunuyor. "Cehennem. Denemesini görmek isterdim."

"Sana daha önce de söyledim, adresini ezbere biliyordu. Programını ve New York'ta nerede çalıştığını biliyordu. Bunu bile bilmiyordum."

"Biliyorum." Lo'nun kalın kaşları gözlerindeki öfkenin üzerinde birleşiyor. "Sadece beni sana karşı kullanmasından nefret ediyorum.

Caleb'ın beni tutmak için kullandığı görünmez ama çok gerçek zincirleri tartışırken bile duvarlar üzerime kapanıyor gibi hissediyorum.

"Benim için bir anlamı olan herkesi bana karşı kullandı ve eline fırsat geçse bunu tekrar ve daha kötü bir şekilde yapar." Başımı sallıyorum. "Beni ve August'u birlikte görmek - umarım bu onu uçurumun kenarına itmez. Benim tereddütlerimin bir kısmı da bu."

"Yine de hayatınızı ondan korkarak yaşayamazsınız."

"Bazen seni hayatta tutan şey korkudur, Lo. Bu deneyimden çok şey öğrendim. İnsanların başkalarının hayatlarına karşı ne kadar kibirli olduklarını öğrendim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kadınlara 'sadece git' diyorlar ve 'kalmak için çok zayıfsın' diyorlar." Sözcüklerim, işleme koyabileceğimden daha hızlı bir şekilde ağzımdan dökülüyor. "Evet, çok uzun süre kalan kadınlar var. Evet, istismarı kabul eden, bunun bir şekilde hala sevgi olduğunu düşünen kadınlar var. Ben öyle değildim ama ayrılmaya çalışıp başarısız olursam beni öldüreceğini biliyordum."

Lo birkaç dakika sessizce bana bakıyor. Melodram yaptığımı düşündüğünü söyleyebilirim ve anlamasını sağlamak zorundayım.

"Aile içi istismar cinayetlerinin yüzde yetmişi kadın ayrılmaya çalıştığında meydana geliyor. Bu da demek oluyor ki bu orospu çocuklarının çoğu 'Beni terk edersen seni öldürürüm' derken ciddiler." Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor ama onu geri itiyorum, güçlü ve sarsılmaz bir sesle sözümü söylemeye kararlıyım. "Ayrıldığımı ve Sarai'nin kısmi velayetini aldığını düşünsene. O canavarın hafta sonları kızıma sahip olduğunu mu? Asla."

"Böyle bir şey olmazdı," diyor Lo, ama sesi ilk başladığımız zamankinden daha az emin geliyor.

"Oh, evet, olurdu. Zengin, ünlü, paranın satın alabileceği en iyi avukatlara sahip ve daha önce hiçbir suçu yok. Spor, özellikle de onun seviyesinde, çok dar görüşlüdür ve kendilerini korurlar. Bunu bizzat gördüm. Hikayesini anlatan her kadının arkasında bir dizi memur, personel, antrenör ve yardım etmesi gereken ama bunu bilmeyen ve hiçbir şey yapmayan insanlar var."

Acı, öfke ve hiddet içimde bir öfke nöbeti başlatıyor. Devam etmeden önce sakinleştirici bir nefes almak için duraklıyorum. "Bir tokattan fazlasını alamazdı, tabii *eğer* biri bana inansaydı."

Saçlarımı yüzümden geriye doğru topluyorum ve ellerimi boynumun arkasında birleştiriyorum. Bir kadının kendisini öldürmeye çalışan adamla velayetini paylaşmak zorunda kalması pratik olmayan bir adalet çünkü adamın ebeveynlik haklarının korunması gerekiyor.

"İnsanlar bazı kadınların kapalı kapılar ardında neler yaşadığını ya da onları orada tutan şeyin ne olduğunu bilmiyor." Başımı sallıyorum. "O bendim, bir yalanı yaşıyordum ve çıkış yolunu bulana kadar gerçeklerden dayak yiyordum. Ve bunu gerçekten atlatabilecek miyim bilmiyorum."

"Yapacaksın." Lo bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve ben irkiliyorum.

"Gördün mü?" Gülüşüm biraz histerik geliyor. "Eskiden böyle yapardı. Saçlarımı kulağımın arkasına doğru nazikçe iterdi ama silahıyla."

"Kahretsin, Bo," diyor Lo, yüz ifadesinde öfke ve korku kol geziyor. "Hâlâ yatağın kenarında kıvrılmış uyuduğumu biliyorsun çünkü yapabileceğim tek yol. Uyurken bedenlerimizin birbirine değmesini istemedim." Gözyaşları boğazımı tıkıyor ve ağlamamak için kendimi ne kadar zorlasam da birkaçı gözlerimden kaçıyor. "Uyurken o kadar yakın olmasını istemedim ama başka bir yerde uyumama izin vermedi."

Lo, "Biriyle konuşman gerek bebeğim," diyor.

"Öyleyim aslında. Biliyorum. Şehirdeki bir kadın sığınma evinde bir danışmanla konuşuyorum ama bir terapist zihnimi anılardan arındırabilir mi? Kabuslardan? Bazen bacaklarımın arasında bir silah olduğunu düşünerek uyanıyorum."

"Ne oluyor be?"

"Evet, vajinama silah dayayıp beni vajinamla aleti arasında seçim yapmaya zorlamayı severdi."

"O piç kurusu." Lo'nun gözleri sertleşir ve dolgun dudakları incelir. "Merak etme. Onunki geliyor. Onun günleri sayılı."

Lo örgülerini çıkarmış ve saçlarının doğal dokusunu, teniyle keskin bir tezat oluşturan platin rengine boyanmış buklelerle kapatmış. Çok farklı görünüyor ama Caleb'la yüzleştiğinde gözlerinde yanan ışık şimdi de alevleniyor.

"Lo, bu ne-"

"Anne, lazımlık," diyor Sarai. Ayağa kalkıyor ve bir küçük ayağını diğerinin üzerine atıyor.

Tanrım, çok sevimli. Önyargılı değilim.

"Tuvalet eğitimi," diye mırıldanıyorum ve ayağa kalkıp Sarai'yi elinden tutarak banyoya doğru ilerliyorum. "Geri geleceğiz."

Sarai işini bitirip ellerini yıkarken Lo ön odadan bağırır. "Bo, Ağustos'un otuz üç numara olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Sesindeki endişe kalp atışlarımı hızlandırıyor ve ağır çekimde bir tekrar görmek için tam zamanında oturma odasına geri dönüyorum.

August ve takım arkadaşı Kenan, Glad dedikleri, aynı anda ribaunt için yukarı çıkarlar. Kenan kocaman, August'tan biraz daha uzun. Birkaç santim daha geniş ve daha kalın.

Dirseği tüm gücüyle August'un alnına çarpıyor. Karnımda büyüyen korkuyla August'un parkeye düşmesini ve birkaç saniye boyunca orada baygın kalmasını izliyorum.

"Aman Tanrım, kalk." İçim düğümlendi. "Lütfen bebeğim, kalk."

Kalbimden doğal bir şekilde süzülüp dudaklarımın arasından geçtiğinde bu sevgiyi sorgulamıyorum bile. Kendimi kandırıyordum, kalbimi gözenekli bir kalkanla koruyordum ve Ağustos doğrudan içeri girdi.

Gözleri halsizce açılır ve doğrulmaya çalışır ama elleri şiddetli bir şekilde titremeye başlar ve tekrar yere yığılır.

Ağzımı kapatıyorum ve yumruğumu kalbimin üzerine koyuyorum.

"İyileşecek," diye teminat veriyor Lo. "Bak. Ayağa kalkıyor."

Düzeltiyorum. Kenan onu yukarı çekiyor ve biri onu yerden kaldırıyor. Kalabalığa küçük bir el sallıyor ve tünele doğru tökezliyor.

Oyunu tekrar tekrar gösteriyorlar ve her seferinde biraz daha canım yanıyor. Lo'ya söylediğim her şeyi düşünüyorum ve hepsi doğru. Caleb'in August ve benim durumumu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğinden korkuyorum. Geride bırakmayı umduğum korkular hala geceleri beni soğuk terler içinde uyandırıyor. Yine de August'un böyle düştüğünü görmek ve ne kadar kötü olduğunu bilmemek her şeyi bir perspektife oturtuyor. Yaşadığımız, nefes aldığımız ve sağlığımızın yerinde olduğu her gün bir lütuftur, vaat edilmiş değil. Bunu anlamak, onun yaralandığını görmek, her şeye rağmen yavaş gitmek istemediğimi fark etmemi sağlıyor.

Artık değil.

41

AĞUSTOS

Lanet olsun, başım ağrıyor.

Koca Kıçlı Dev Jolly kafanıza dirsek atarsa böyle olur.

Kendi takım arkadaşım beni kenara attı. Kenan'ın hatası olduğundan değil. İkimiz de ribaundun peşinden gidiyorduk ve çarpıştık. Bok gibi hissediyor ve muhtemelen maç biter bitmez gelecek. O zamana kadar gitmiş olmayı çok isterdim ama olmayacak. "Sarsıntı" kimsenin en sevdiği kelime değildir. Hastanede olmama gerek yok ama anlıyorum. Tüm vücudunuz sigortalıysa ve bir takım size milyonlar ödüyorsa, önlem alma eğilimindedirler. Bu eve gitmeye hazır olmadığım anlamına gelmiyor.

Telefonumu kontrol ettim. Iris'ten arama yok. Belki de bilmiyordur. Belki de maçı izlemiyordu. Ya da belki o ve New York'tan ziyarete gelen Lotus, Sarai'yi caddenin yukarısındaki parka götürmüşlerdir. Hemşire kafasını içeri uzattığında parmağım onun telefonunun üzerindeydi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim Bay West."

"Sorun değil." Gülümsemeye zorladım. "Ne var ne yok?"

"Bir ziyaretçiniz var," diyor sırıtarak. "Güzel bir esmer."

Kalp atışlarım hızlanıyor ama aşırı hevesli görünmemeye çalışıyorum. "Lütfen onu içeri gönderin."

Kapı hafifçe aralanır ve karanlık bir kafa içeri bakarken yatağı oturma pozisyonuna getiriyorum. Ama saçları uzun değil ve kalın sarmallar halinde sarkmıyor. Kemik gibi düz bir bob ve altın rengi teni öğleden sonra yaptığı tenis antrenmanından parlıyor.

"Pippa," diyorum, ses tonum düz ve kendi kulaklarıma bile hayal kırıklığı veriyor. "İçeri gel."

"Beni gördüğüne o kadar sevinmiş görünme." Pippa içeri girdi ve yanımdaki yatağa oturdu.

"Özür dilerim." Yüzümü mum gibi hissetmeme rağmen yüz hatlarımı memnun bir ifadeye büründürüyorum. "Muhtemelen beyin sarsıntısındandır."

"Biliyorum." Elimi tutuyor ve hastane yatağına biraz daha yaklaşıyor. "Gördüm."

"San Diego'da olduğunu fark etmemiştim." Elimi geri çekmek istiyorum ama ona birkaç dakika vereceğim. Biz arkadaşız.

"Elevation'daki ekiple görüşüyordum." Parlak bir şekilde gülümsüyor. "İmzalıyorum."

"Bu harika." Elini sıktım. "Jared ve ekibi seninle ilgilenecek."

"Peki ya sen?" Sesi kısılıyor, boğuk bir ton alıyor. "Sen de benimle ilgilenecek misin?"

"Uh . . ." *Hayır demenin diplomatik bir yolu var mı?*

"Haftanın geri kalanında buradayım. Belki ben ayrılmadan önce bir araya gelebiliriz."

"Uh . . ." Beyin sarsıntısı geçiriyor *olmalıyım* çünkü son iki dakikadır "uh "dan başka bir şey söylemedim. "Tabii. Neden olmasın?" Kafamın içinde, Jared'in beni en azından içkiler için pazarladığını duyuyorum, ta ki imzayı atana kadar.

Daha yakına eğiliyor, böylece bluzu sarkıyor ve göğüslerinin kıvrımlarını görüyorum. Beni yanlış anlama, Pippa'nın harika bir vücudu var. Dünyanın en iyi tenisçilerinden biri. Seks de iyiydi ama hafif çiçek kokusu tamamen yanlıştı. Saçları simsiyah, parlak çizgileri yok. Dudakları ince, dolgun ve pembe değil. Güzel ve tam birine göre, ama o Iris değil. Yani benim için doğru kişi değil.

Kapı tekrar açılır ve başka bir karanlık kafa köşeden bakar.

Ben de bunu umuyordum.

"Iris." Her şey aydınlanıyor; oda, sesim, gülümsemem ve Pippa'nın bakışlarının yüzümde keskinleştiğini hissediyorum. "İçeri gel."

"Oh, ben ..." Pippa'yla benim aramda bir bakış fırlatıp hastane yatağında kenetlenmiş ellerimize yöneldi. "Bölmek istememiştim."

Elimi Pippa'dan çektiğimde yüzünde incinmiş bir ifadeyle bana baktı. Pippa'ya tekrar bir şey olacağımızı düşünmesi için hiçbir sebep vermedim. Nazik olmalıyım ama olmayacağımızı da açıkça belirtmeliyim.

"Bölmüyorsun." Yatağın diğer tarafını işaret ediyorum. "Gel ve otur."

Pippa'nın pahalı kıyafetlerine ve kulağındaki parlak elmas küpelere bakarak ağır adımlarla yatağa doğru yürür. Pippa muhteşemdir. Asya kökenli, koyu renk saçları elmacık kemiklerinin yüksek eğimini çerçeveleyecek şekilde düz dökülüyor. Çok güzel ama benim Iris'im değil.

Evet, onu kendim gibi görüyorum. "Yavaş "ı geçtikten sonra bunu ona söylemekte zorlanmayacağım. Ne zaman beni sahiplenmek isterse, ben de onunum. Son birkaç haftadır, öpüşmemiş olmamıza rağmen, bir şeyler inşa ediyoruz.

Sanırım mı? Sanırım mı? Umarım mı?

"Özür dilerim. Beyin sarsıntısından dolayı kabalığımı suçluyorum." Yanımdaki meraklı kıza elimle işaret ettim. "Pippa Kim, bu da Iris DuPree. Pippa Elevation ile anlaştı, Iris de ekibimizle birlikte çalışıyor."

"Bu harika Bayan Kim," diyor Iris, coşkusu gerçek. İşini gerçekten çok seviyor. "Eğer ikiniz tartışıyor olsaydınız-"

"Hayır," diye araya girdim çünkü Iris'i tanıyorsam, ki artık tanıdığımı söylemekten memnuniyet duyuyorum, gitmek üzere. Ve bunun olmasına izin veremem. "İşimiz bitti, değil mi Pip?"

Hoşnutsuzluk yüzünün üzerinden bir bulut gibi geçip hızla gizleniyor. "Sanırım öyle," diye mırıldanıyor, ayağa kalkıp çantasını kapıyor. "Bu hafta hâlâ şehirde olacağım. Buluşmak için seni ararım."

Bunu söylemek zorundaydın, değil mi?

"Elbette." Gülümsemem sert ve sesim kısık. "Sonra görüşürüz."

Kapı Pippa'nın arkasından kapanır kapanmaz Iris'e uzandım. "Hey,

sen." Elinin tersini dudaklarıma götürüyorum. "Numaralar nasıl?"

Uzun saniyeler boyunca beni inceliyor, her şeyimi didik didik ediyor. "Numaraları unut," diyor, sesi kısık. "*Nasılsın*?"

"Benim için endişelendin mi?" Burnumu avucunun içine sürterek alay ediyorum ve titrediğinde gülümsüyorum.

"Tabii ki endişelendim..." Derin bir nefes alıp veriyor ve boştaki elini dalgalara ve buklelere dönüşen vahşi saçlarında gezdiriyor. "Tanrım, August."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Başım ağrıyor olabilir ama yine de Iris kadar küçük birini kaldırabilirim, ben de öyle yapıyorum ve onu yanımdaki yatağın yastıklarına oturması için sürüklüyorum. Onu kolumun altına aldım ve alnımı onunkine değdirdim. O günden beri çok yol kat ettik.

Bir ay önce buraya taşındı. Yavaş dedi, ben de tutarlı olduğunu ekledim. Her sabah Louisiana süsenleri. Günlük mesajlar. Programım elverdiğince birlikte öğle yemeği. Birbirimizin hayatına nasıl uyum sağladığımızı görüyorduk. Birbirimizi bu kadar düzensiz gördüğümüz yıllardan sonra, normal bir düzen kurmak iyi geldi.

Eğer Iris'in sadece fikrine aşık olup olmadığımı ve gerçeğin beklentilerimi karşılayıp karşılamayacağını merak ettiysem, artık onun sadece fantezilerime uymadığını biliyorum. O çok daha iyi. Ne kadar zor olsa da onu öpmeye çalışmadım. Onu acele ettirmek istemedim. Yavaş olma isteğini yerine getirdim ve şimdi beni nasıl izlediğini gördüğümde, bunun karşılığını aldığıma inanıyorum.

"Hey, ben iyiyim." Parmaklarımı boynuna dökülen kalın saçlarında gezdiriyorum.

"Emin misin?" Nefesi serin ve naneli ama dudaklarım yanıyor. "Düştüğünü gördüm ve ... İyi olduğuna sevindim." Yanağından bir damla gözyaşı daha süzülüyor. Parmak boğumlarımla gözyaşını siliyorum ve saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum.

"Burada olmana sevindim." Saç çizgisine birkaç öpücük bırakıyorum. "Geldiğin için teşekkürler."

"Yapmak zorundaydım." Boğazını temizlemeden önce birkaç saniye kısık kirpiklerinin altından beni izliyor. "Pippa'nın uğraması da çok hoştu."

"Gerçekten öyleydi," diye katılıyorum.

"Gerçek hayatta daha da güzel."

"Gerçekten öyle."

"Ve çok yetenekli." Bir tutam saçını omzunun arkasına itiyor. "Sanırım pek çok ortak noktanız var."

Iris'in Pippa'yı kıskanması ironisi beni şaşırtıyor, oysa Pippa biraz önce Iris'in istediğim kişi olduğunun farkında olarak hışımla çıkıp gitmişti.

"Iris." Gözlerime bakana kadar çenesini kaldırıyorum. "Bana Pippa hakkında sormak istediğin bir şey var mı?"

"Hayır, ben... hayır, ben-"

"Onu becerip becermediğimi bilmek ister misin? Çünkü yaptım, ama bu uzun zaman önceydi."

Gözleri açılıyor ve sonra kucağında dönen parmaklarına düşüyor.

"O zamanlar pek çok insanla birlikteydim," diye itiraf ediyorum. "Çünkü onunla birlikte olduğunu unutmak için elimden geleni yapıyordum."

Kafasını kaldırdı ve birbirimize baktık.

"Bana istediğin her şeyi sorabilirsin Iris, herkes hakkında." Burnumu yanağında gezdiriyorum, tenimin onunkine temas etmesiyle nefesinin kesilmesini dinliyorum.

Başını çeviriyor ve bir santimetre, tam olarak alınmış bir nefes bile değil, ağızlarımızı ayırıyor. Dişlerini alt dudağına gömüyor ve yüzüme dokunmak için uzanıyor, parmak uçları yanaklarımda geziniyor ve burnumdan aşağı bir şerit çiziyor. Tırnağı dudaklarımı çiziyor ve ben her yerime dokunmasını arzuluyorum. Ona doğru eğilip burunlarımızı bir kez, iki kez, tekrar birbirine sürtüyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor soluk soluğa gülerek.

"Eskimo öpücüğü," diye fısıldıyorum, parmaklarımı beline doğru uzatarak. "Gerçeğini yapmaktan korkuyorum. Seni öpmekten."

Burnumu okşuyor, gözleri gözlerimden hiç ayrılmıyor, dudakları bir öpücükten çok uzak.

"Beni öpmekten neden korkuyorsun?" diye sorar.

"Çünkü seni en son öptüğümde," diyorum dudağımı ısırarak, onunkini de ısırmak isteyerek, "ortadan kayboldun."

Biraz geriye yaslanıyor ama ben buna izin vermiyorum. Kalçalarımız birbirine değene ve göğsünün kıvrımı bana işkence edene kadar onu tekrar yanıma çekiyorum.

"Lütfen benden uzaklaşma." Yüzünün çarpıcı çerçevesini inceleyerek tek bir kara kaşımı kaldırıyorum. "Nereye gittin, Iris?"

Dudakları aralanıyor, sonra kapanıyor ve nihayet konuşmadan önce tekrar aralanıyor. "Louisiana." Gözlerini kapatıyor. "Büyük büyükanneme gittim ama kimsenin bilmesini istemedim."

Bu gizlilik neden? Başı bir tür belada mıydı? "Bana ne olduğunu anlat. Neler oluyor? Caleb-"

"Seninle onun hakkında konuşamam," diye aniden araya giriyor ve gözlerini benimkileri tutmak için açıyor. "Bana onunla olan hayatımı sorma August."

"Bir şey yok mu?" Onu daha net görebilmek için sırtımı yastığa bastırıyorum. "Ama bilmem gerek-"

"Gizlilik Sözleşmesi imzaladım." Sert bir yutkunma ince boğazını esnetiyor. "Tamam mı? Yani onunla konuşamayacağımı söylediğimde, konuşamayacağımı kastediyorum. Bunu çiğnemek Sarai'nin velayetini tehlikeye atar. Lütfen bana sorma."

Geçmişte ne olduğunu anlamadan ilerleyebilir miyim?

O ve Caleb hakkında milyonlarca sorum var ama cevaplarının beni tatmin edeceğinden şüpheliyim. Onu hiç sevip sevmediğini bilmek istiyorum. Onu hiç sevip sevmediğini bilmek istiyorum.

onun gerçekten ilk ve tek sevgilisi olup olmadığını bilmek istiyorum. Böyle bir pislik olduğu halde ona bu onuru vermesi düşüncesi beynimin içini tırmalıyor.

"Eğer yapamıyorsan," diyor birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "o zaman anlıyorum." Yüzümü arıyor, gözleri endişeli ve tişörtünü avucunun içinde sıkıyor.

"Eskiden seni onunla birlikte düşünürdüm," diye itiraf ediyorum. Gülüşüm aramızda acı bir etki bırakıyor. "Seni . . ."

Sikeyim onu.

Şimdi bile, onun içinde olduğu, onu hamile bıraktığı, Sarai'yle birlikte büyümesini izlediği, onun üzerinde asla silemeyeceğim ya da gasp edemeyeceğim bir hak iddia ettiği düşüncesi zihnimde bir tımarhane gibi. Düşüncelerim çıldırıyor ve bu çılgınlığı durdurmak için derin bir nefes alıyorum.

"Geçmişi değiştiremem, August." Yavaşça, her seferinde bir parmak, belinde yumruk yaptığı gömleğini açıyor ve elime uzanıyor. "Ama istersen gelecek hakkında konuşabiliriz."

Eğer istersem?

Eğer istersem mi?

Daha fazlasını hiç istememiştim.

"Iris, buna bir kez başladık mı, geri dönemem." Ona tekrar düşünmesi için zaman verdiğim için aptalım ama yeterince pişmanlığımız var. "Emin misin?"

"Evet, ama ben ..." Kirpiklerini indiriyor, gözlerini saklıyor. "Caleb ile aramızdaki şeyler . . . O zamandan beri kimseyle birlikte olmadım."

Onun hakkında gerçekten konuşmak istemiyorum, ama bu maço egom her neyse, onu bir kenara bırakmalıyım ki benimle h e r konuda konuşabileceğini hissetsin.

"Hey, bana bak." Çenesini eğip gözlerini yakalıyorum. "Yavaş demiştik. Bu her şeyde var. Fiziksel olarak. Duygusal olarak. Neye ihtiyacın varsa. Hızını sen belirle, tamam mı?" Ellerimi yanlarıma bırakıyorum.

"Tamam." Mischief gözlerindeki ciddiyetin bir kısmını kaldırıyor. "Peki bir sonraki öpüşmemiz için hazır olduğumu söylersem sorun olur mu?"

"Bu gerçek bir soru mu?"

Gülüyoruz ve ben onun bir hamle yapmasını beklerken kalbim küt küt atıyor. Hızını ayarlayabileceğini söylemiştim. Şimdi o bana bunun nasıl olması gerektiğini söyleyene kadar ellerimi kendime saklayacağım.

Elleri yüzümde nazikçe duruyor ve birkaç dakika boyunca sadece bana bakıyor, sonra gözleri hala benimkilerle kilitli, alt dudağımı kendi dudağının arasına alıyor. Başını eğdiğinde bakışlarında belirsiz bir şey var.

başımı okşuyor ve dilinin dişlerimin üzerinden ilk geçişiyle öpücüğü derinleştiriyor. Bu bir keşif, dudaklarımı yakan ve temas noktasından parmak uçlarıma kadar dalgalanan geçici bir dokunuş.

Hayatımın en tatlı anı olabilir.

Çarşafları kavrıyorum, sırtımı yastıklara daha da bastırıyorum, onu daha yakına, daha sıkı çekme dürtüsüyle savaşıyorum. Yapmaya şartlandığım şeyi yapma dürtüsüyle savaşıyorum. Devralmak. Ben kat generaliyim. Takımı ben yönetirim. Bu yabancı, topu başkasının ellerine vermek. Başkasının oyun kurmasına izin vermek içimdeki her şeye aykırı ama yapacağım. Tanrım, sanırım Iris için her şeyi yaparım.

Ağızlarımız birleşirken, kenetlenirken, açılırken bana bakıyor ve birbirimizi izledikçe aramızdaki yakınlık artıyor. Birbirimizin tadına baktıkça. Her saniye daha çok sahip oluyorum, daha çok istiyorum. Yumruklarımda düğümlenmiş çarşafa bakacak kadar uzun süre uzaklaşıyor. Bir gülümsemeyle parmaklarını saçlarımın arasına sokuyor.

"August," diye fısıldıyor, "bana dokunabilirsin."

İzin bekliyordum ama şimdi kararsız olan benim. Bu çılgınca. Daha önce de öpüştük. O dolapta bundan çok daha fazlasını yaptık. Ama bu sefer onda daha kırılgan bir şeyler var. Ben iri bir adamım. Bazen sakarım ve her zaman dikkatli değilim. Onunla ilgili kırılgan olan her neyse, kırmaktansa ölmeyi tercih ederim.

"Sorun değil," diyor usulca. "Bana nasıl istersen öyle dokun."

Ellerim belinde geziniyor, tişörtünün altından kayıyor ve göğüs kafesinin zarif işçiliğini, kalçasının genişliğini öğreniyorum. Dudaklarım yanağında geziniyor ve çenesine, çenesine, boynuna, ulaşabildiğim her ince taneli tene öpücükler konduruyor. O çok sarhoş edici bir şampanya. Yudumluyorum. İçiyorum. Höpürdetiyorum. Başka bir kadının tadını hatırlayamayana kadar onu yudumluyorum - sadece kokusu, saçları ve şekli var. O tekil, ondan önce gelen her öpücüğü yok ediyor, başka birinin bu kadar güzel tatma olasılığını ortadan kaldırıyor.

Başını eğiyor, dudaklarımı yeniden yakalıyor, ağzını açıyor, benim kadar aç. Dudakları açgözlü. Dili benimkiyle eşleşiyor, kadifemsi darbelere kadifemsi darbeler. Nefes nefese kalıyorum, neredeyse ihtiyaçtan boğulacaktım. Onun da bunu benim kadar istediğini bilmek daha da artırıyor. Islak, sıcak ve acil. Her öpücük, o bardaki ilk anımızdan beri aramızda mayalanmakta olan arzuyu körüklüyor.

Daha da yaklaşıyor, ellerimin altında inliyor ve kucağıma sürünerek bana sarılıyor. Üzerimde yuvarlanan kalçalarının en küçük hareketi ikimizi de sakinleştiriyor. Üzerimde sadece ince bir hastane önlüğü var, bu yüzden ne kadar sert olduğumu hissetmesi gerekiyor. Yukarı doğru itiyorum ve o da başını boynumun ve omzumun koynuna bırakıyor, nefesi tenimde bir ısı dalgası yaratıyor. Kalçalarımız uyum içinde hareket ediyor, her birimiz çekiş gücü ve rahatlama arıyoruz. Doğruluyor, gözlerimi yakalıyor ve içime doğru sallanıyor, vücudunun ritmi sabit ve derin. Göz kapakları düşüyor ve ağzı sessiz bir iniltiyle açılıyor.

"Oh, Tanrım, August." Kaşları birbirine yapışıyor ve dudağını ısırıyor, üzerimde yuvarlanıyor, boynu uzayıncaya kadar başını geriye atıyor. Satenin çenesinden köprücük kemiğine kadar uzanan kısmını yalıyorum. Tişörtünün boynunu kenara itip göğüslerinin üst kısımlarını yalıyorum. Dilimi sokuyorum, göğüs dekoltesinin tadına bakmak için dalıyorum.

Kapının çalınmasıyla irkildik. Kapı açıldığında o hâlâ kucağımdan inmeye çalışıyor ve ben de ereksiyonumu örtmek için bir battaniyeye uzanıyorum.

Siktiğimin Kenan'ı.

Önce kafama dirsek attı.

Şimdi de sikimi engelliyor.

Kenan simsiyah kaşlarını kaldırıp ağzını bilmiş bir yarım sırıtışla kapattı.

"Bunun beyin sarsıntısı protokolünün bir parçası olmadığına eminim," diyor. "Eğer öyleyse, kafama dirsek atabilirsin."

"Ahmak." Hâlâ nefes nefese sırıtıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "İşimi bitirmeye mi geldin?"

Gülümsemesi buharlaşıyor ve odanın içine doğru adım atıyor. Ona boşuna Gladyatör demiyorlar. Neredeyse altı-sekiz yaşında, geniş omuzlu, geniş göğüslü ve neredeyse sıfır vücut yağıyla aynı takımda olduğumuza seviniyorum.

"Bruh, özür dilerim." Yatağa doğru ilerliyor ve spekülatif bir şekilde Iris'e bakıyor.

"Kenan, bu İris." O geldi diye yatağı terk etmesin diye bileğini tutuyorum. "İris, bu benim beyin sarsıntımdan sorumlu olan adam."

"Biliyorum," diyor belli belirsiz gülümseyerek, yanakları hâlâ utançtan kızarmış. "Gördüm. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynı şekilde," diyor merakını gizlemeye çalışmadan. "Çok tanıdık geliyorsun."

Iris yanımda sertleşiyor ve bileği kurtulana kadar daha sert çekiştiriyor.

"Belki de o yüzlerden birine sahibimdir," diye mırıldanıyor, gülümsemesi sert ve plastik.

Mesaj alarmı çalıyor ve kaşlarını çatarak telefonuna
bakıyor. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.
"Evet. Sadece Lo, Sarai'nin söylediği bir şeyi tercüme etmemi istedi. Bazen onu anlayan tek kişi ben oluyorum." "Evde
mi?"
"Hayır, aslında benimle geldiler. Bekleme odasındalar." Gözlerini deviriyor. "Lo araba kullanamayacak kadar üzgün olduğumu sanıyordu."
"Öyle miydin?" Omzunda duran bir sarmalı çekiştiriyorum. Benden Kenan'a bakıyor, gülümsemesinin köşeleri gergin.
"Sarai'yi görmeyi ve sonunda Lo ile tanışmayı çok isterim," diyorum, Kenan'ın önünde cevap vermek zorunda kalmasını önleyerek. "Ona oda numarasını ver."
"Lo'yu seveceksin ve o da seninle tanışmak için sabırsızlanıyor." Dişlerini gülümsemeye batırarak metni yazıyor. "Seni önceden uyarayım. Ağzından ne çıkacağı hiç belli olmaz."
"Lo?" Kenan tek kaşını kaldırarak soruyor.
"Kuzenim." Iris ayağa kalkıyor ve ben onu şimdiden özlüyorum.
Kapı açılır ve Sarai odanın öbür ucundan annesine doğru koşar, sanki on beş dakika değil de on beş yıldır ayrıymışlar gibi kollarını Iris'in dizlerine dolar. Son bir yıldır sadece ikisi olduğu için muhtemelen gerçekten bağlanmıştı.
Sarai, Iris'in dizlerinin arkasından çıkıp bana bakıyor, dudakları ona attığım kocaman sırıtışa uyacak şekilde kıvrılıyor.
"Merhaba Sarai," diyorum, keşke o da bana sarılacak kadar rahat hissedebilseydi.
"Gus," diye fısıldıyor.
Iris, ona nefret ettiğimi söylediğim lakaba gülerek homurdanıyor. Sarai'yi yeniden eğitmek için hâlâ zaman var ama şu anda bana Hun Attila diyebilir ve umurumda olmaz.
Iris'in kuzeni odaya daha ölçülü bir hızda girer.
Lotus DuPree hakkında ilk fark ettiğim şey, Iris ile ne kadar benzedikleri. Belirgin farklılıklar *var*. Cildi birkaç ton daha koyu ama daha az pürüzsüz değil. Saçları daha kaba ama yine de kıvırcık, yakın kesilmiş ve platin sarısı. Iris'ten daha ince, biraz daha kısa ama bir modele benziyor. Boyu posu değil ama zahmetsiz bir zarafeti var. Karısının kazağının üzerine çok renkli ipek bir kimono ceket giymiş. Koyu renk kot pantolonu bacaklarının ince hatlarını şekillendiriyor. En küçük halka sol burun deliğinin keskin kıvrımını süslüyor.

Bariz çekiciliğinin ötesinde, onda dikkatinizi çeken bir şey var. İfadesiz olsa bile Lo'nun yüzü hareketli görünüyor. Etkileyici kaşları ve geniş, hareketli ağzı, o tek kelime etmeden onun adına konuşuyor. Ondan başka bir yere bakmak Iris kadar zor, ama farklı nedenlerden dolayı.

Iris, uzun bir voodoo rahibesi soyundan geldiklerini söyledi. Lotus'ta bunu görüyorum. Bir asalet, bir gizem ve bir aura, sanki siz daha düşünmeden düşüncelerinizi biliyor ve fikrinizi değiştirmeye tamamen muktedir.

Kenan gözlerini kaçıramıyor. Gözleri kapıdan yatağın başına kadar onun yolunu takip ediyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum August," diyerek elini uzatıyor.

Iris'in sesi tatlı ve boğukken, Lotus'un sesi alçak, emredici ve birçok erkeği hemen etkisi altına alacak doğal bir duygusallıkla ortaya çıkıyor.

Kenan'a olan bu mu?

Hâlâ tek kelime etmedi ve anlayabildiğim kadarıyla Lotus odaya girdiğinden beri başka bir yere de bakmadı.

"Sonunda tanışabildiğimize sevindim," diyorum ona gülümseyerek. "Iris tanıştığımız geceden beri senden bahsediyor."

"Ödeştik çünkü bugün adın bir iki kez geçmiş olabilir," diyor gülümseyerek ve Iris'in ona doğru fırlattığı bakışı görmezden gelerek. "Ya da belki on iki kez. Saymayı bıraktım."

Göğsümden bir kıkırdama yükseliyor ve sıkmak için İris'in elini tutuyorum. "Bu da Kenan, beni buraya ilk getiren takım arkadaşım." I

Her iki kadını da oldukça cüceleştiren yanımdaki devi işaret ediyorum. Yatağımın iki yanında duran Lotus ve Kenan birbirlerine bakıyorlar, ikisi de gülümsemiyor. Lotus, Kenan'ın herkesten, hatta belki kendisinden bile sakladığı yanlarını, kas ve kemiğin ötesini görüyormuş gibi gözlerini ona dikiyor.

"Memnun oldum," diyor Kenan boğazını temizleyerek ve aralarındaki sessizliği bozuyor.

"Evet." Lotus bakışlarını ondan kaçırır. Iris'e döner. "Mızmızlanmaya başladı. Sanırım acıktı."

"Evet." Iris saatine bakar ve yüzünü buruşturur. "Neredeyse o zaman. Öğle yemeğinden beri bir şey yemedi." Yatağa biraz daha yaklaşıyor, hâlâ elimi tutuyor. "Gitsem iyi olacak."

"Elbette." Asıl söylemek istediğim şey *henüz olmasa* da aynı fikirdeyim.

"Buradan ne zaman çıkıyorsun?" diye soruyor usulca.

"Yarın olmalı. Ayrılacağım zaman seni ararım." "Seni bırakmamı ister misin?" diye sorar.

"Onu yakaladım," diyor Kenan. "En azından bunu yapabilirim."

Ona iğrenmiş bir bakış attım. Önce horoz engelleme. Şimdi de bu mu?

Iris bakışımı yakalıyor ve usulca kıkırdıyor. Bir dokunuş kadar samimi bir bakışı paylaşıyoruz. Sarai'nin onu nasıl gördüğü, ne yaptığını nasıl gördüğü konusunda dikkatli olmak istediğini biliyorum.

"Tamam," diyor Iris, Sarai'yi kaldırıp kapıya doğru yürürken. "Ara beni."

Kenan'a son bir kez kaçamak bakış atan Lotus da vedalaşıyor. Ayrıldıklarında derin bir sessizlik olur. Karışmış kokuları hâlâ üzerlerinde.

Varlıkları o kadar güçlüydü ki, havada bıraktıkları izlenimi neredeyse görebiliyordum.

Dikkatimi Kenan'a çeviriyorum, birkaç dakika boyunca saçmalamaya hazırım, belki beni hastaneye yatırdığı için ona biraz daha sataşabilirim, o sırada hala Lotus'un az önce geçtiği kapıya baktığını fark ediyorum.

Bana dönüyor ve gözlerindeki soruyu dile getiriyor. "Kimdi o?"

42

IRIS

AĞUSTOS: Uyanık mısın?

Mesaj yastığımın üzerindeki telefonu aydınlatıyor ve kendimi silkeleyerek uyandırıyorum. Waves uzun bir yolculuktan bu gece dönüyor. August bir haftadan fazladır eve gelmemiş. Ona indiğinde beni aramasını söylemiştim ve bana ulaşmasına sevindim. Deplasmanda oynadıkları dört maçın üçünü kaybettiler ve medyada yer alan haberlerin çoğu August, onun kazançlı kontratı ve çaylak sezonunda verdiği sözleri yerine getirip getiremeyeceği üzerine yoğunlaştı. Hatta sakatlığından bu yana eskisi gibi olmadığına dair spekülasyonlar bile yapıldı.

Ben: Uyandım. Konuşmak ister misin?

Ağustos'ta: Kapının önündeyim. Sorun olur mu?

Kalbim taklalar atıyor, aerobik, nefesimi hızlandırıyor. Telefonumun üst köşesi gece yarısı olduğunu gösteriyor.

Onu görmek istiyorum. Göğüslerime bakıyorum, meme uçlarım pamuklu çarşafların altında diken diken.

MiMi çıplak uyumamı önerdi ve haklıydı. Çıplak bedenimin yumuşak pamukla okşanmasının verdiği bir duygusallık var.

Caleb'la geçirdiğim o korkunç geceden sonra ilk kez biriyle yakınlaştığımda nasıl hissedeceğimden emin değildim. Uzun zamandır hiçbir arzu hissetmiyordum ama hastane odasındaki o öpücük, arzunun sadece uykuda olduğunu ve eğer doğru kişiyse sonsuza dek yok olmadığını kanıtladı.

August doğru kişi.

Ben: Evet! Yola çıkıyorum.

Lo'nun tasarımcısının koleksiyonundan bana gönderdiği bornozu alıyorum. İpek kollarımın üzerinden kayıyor ve göğüslerimin hassas uçlarını öpüyor. August ve ben hastane odasındaki o zamandan beri biraz öpüştük, ama bunu çoğunlukla sıradan tuttuk. Sanırım çıkıyoruz, her ne kadar onun programı çok yoğun olsa ve benim Sarai'ye bakacak kimsem olmasa da, aslında hiçbir yere gitmedik. Garip görünüyor ama sonunda doğru.

Sarai'nin yatak odasının kapısının kapalı olduğundan emin olduktan sonra August'u içeri almak için acele ediyorum. Verandanın ışığı onun koyu renkli, yaramaz buklelerinin arasından kehribar renginde süzülüyor. Yorgunluk ağzını çiziyor ve gözlerinin altını gölgelendiriyor. Aslında doğruca eve gitmek istemesi gerekirdi ama bir hafta uzak kaldıktan ve uzun bir uçuştan sonra beni görmeye geldi.

"Selam." Ona karşı gülümsemem geniş ve hiçbir şey saklamıyor.

"Merhaba." Ben kenara çekilince yanımdan geçiyor ama oturma odasına gitmek yerine beni kapıya doğru çeviriyor, dudaklarımızı aynı hizaya getirmek için eğiliyor. Alt dudağımı ağzının içine çekiyor, hafifçe emiyor ve sonra dizlerim macun kıvamına gelene kadar baskıyı yoğunlaştırıyor. Belimdeki eli sıkılaşıyor ve yavaşça tam boyuna doğru düzeliyor, sadece ayak parmaklarımın uçları yere değene kadar beni de kendisiyle birlikte çekiyor. Kollarımı tamamen boynuna doluyorum, başımı eğiyorum ve dilinin agresif hamlesine uyum sağlamak için ağzımı genişletiyorum. Elleri belimden kıçımı avuçlamak için kaydığında, öpücüğün içinde inliyorum.

"August," diye soluyorum, alnımı çenesine dayıyorum. Soluk soluğa saçlarımı okşuyor, karnıma doğru sert ve kocaman duruyor. Eğer yavaşlamazsak, geri dönüşü olmayacak.

Bu çok mu kötü olurdu?

Sanırım hazırım. Onu istediğimden hiç şüphem yok ama bazen bedenim geri dönüyor ve donup kalıyor. Bunun olmasını istemiyorum.

-Bilmek isteyip de ona anlatamadığım o kadar çok şey varken açıklamak istemiyorum.

"Aç mısın?" Fısıldıyorum.

Bir eliyle kıçımı sıkıyor, diğer eliyle sırtımı uzun darbelerle yokluyor. "Açlıktan ölüyorum." Gözleri yüzümde, vücudumda geziniyor ve başka bir iştahı ima ediyor. "Menüde ne var?"

Ben mi?

"Bamya?" Yarım bir soru olarak teklif ediyorum. "MiMi'nin tarifi."

Bana bakışı, sanki elinden gelse çoktan içime girecekmiş gibi, yumuşayıp şefkate dönüşüyor. Beni ayağa kaldırıyor ve saçlarımı arkama topluyor.

Kulağıma, kaşlarımın arasına bir öpücük kondurdu.

Hiç ürkmedim!

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve ben irkilmedim.

O oturma odasında uyuklarken ve ben onun için bir kase bamya ısıtırken kendimden aşırı derecede memnunum. Bir omzumu mutfağa açılan kemere yaslayıp onu izlemek için bir an çalıyorum.

Yerde yatıyor, sırtı kanepeye dönük ve uzun bacakları önünde uzanıyor. Başı arkaya düşmüş, gözleri kapalı ve elleri sıkı, kaslı karın kaslarının üzerinde birleşmiş.

"Burada yemek ister misin?" Onu rahatsız etmekten çekinerek soruyorum.

Gözlerini açıyor ve kolunu sehpaya dayayarak dik oturuyor. "Sorun olmadığına emin misin?"

"Bit pazarı masamı mahvetme konusunda endişelenmen çok hoş." Gülüyorum. "Ama evet. Televizyon izlemek için hep orada yemek yiyorum."

"Tamam." Gülümsüyor ve bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor. "Teşekkürler."

Yemeğini almak için mutfağa gidiyorum, sonra geri dönüp bir bardak su ve kasesini sehpanın üzerine koyuyorum. "Şarap istemiyorsan tabii?"

"Hayır. Sezon boyunca fazla içmem."

Dumanı tüten ilk lokmayı kaşıkla ağzına atıyor, takdirle inliyor ve bana bakıyor.

"Bu çok lezzetli." Başını sallayarak bir ısırık daha alıyor. "Dikkatli ol yoksa sürekli bunu talep edeceğim."

"Çok talepkâr değilsin." Dudaklarıma hüzünlü bir gülümseme dokunuyor. Talepkâr bir erkeğin nasıl olduğunu bilirim ve August bunun tam tersi. Aksine, sürekli yardım etmenin, işleri benim için kolaylaştırmanın yollarını arıyor.

"Maçı izledin mi?" diye soruyor, dolgun dudakları geriliyor ve gözleri kâsesinde.

"Elbette." Kanepeye yerleşiyorum ve bacaklarımı altıma sokuyorum, bornozu kapalı tutmaya dikkat ediyorum. "Onu gördüm."

Gözlerini kapatıyor ve kaşlarını çatıyor. "Kaybettiğimi görmenden nefret ediyorum," diye itiraf ediyor usulca. "Ve çok şey kaybediyoruz."

"Bu gece kaybetmemeliydiniz," diye bağırıyorum, öfkem omurgama hücum ediyor. "O hakemin gözlüğe ve lobotomiye ihtiyacı var. Son beş dakikadaki tüm o boktan kararlar." Yumruğumu bacağıma vurarak homurdanıyorum. "Ya üçüncü çeyrekte sana çaldığı faul? Benimle dalga mı geçiyorsun? Televizyonun içinden gelip onu düdüğüyle boğmak istedim.

Yani, gerçekten mi? O adama dokunmadın bile."

O kadar öfkeliyim ki, beni geniş bir gülümsemeyle izlediğini ilk başta fark etmiyorum. "Ne?" Kaşlarımı çatıyorum ve kollarımı göğüslerimin altında kavuşturuyorum.

"Sen."

"Peki ya ben?"

"Bir, basketbol izlerken denizci gibi küfrediyorsun," diyor. "İki, benim adıma bu kadar öfkelenmene bayılıyorum. Tüm bunları değerli Lakers'ına sakladığını sanıyordum."

Gülümsüyoruz ve ben barda tanıştığımız o ilk geceye geri dönüyorum.

"Artık beni Waves ile paylaşmak zorundalar." Ayıldım. "Yine de üzgünüm. Kaybetmekten nefret ettiğini biliyorum."

"Siktir." Çenesinin sert çizgisi keskinleşiyor. "Ve tabii ki herkes bunun benim hatam olduğunu söylüyor."

"Bu çok saçma! Bu bir takım sporu."

"Evet, ama ben franchise oyuncusuyum. Bir takım bana Waves'in ödediği kadar para ödüyorsa, takımlarını sizin etrafınıza kuruyorlarsa, beklentiler daha yüksektir." Omuz silkiyor ve yüzünü buruşturuyor. "Bu tür incelemeler işin doğasında var," diyor. "Kenan için Tanrı'ya şükürler olsun. O hepimizden çok daha olgun. Bu işi uzun zamandır yapıyor ve kazanmak için ne gerektiğini biliyor. Soyunma odamızdaki gerçek lider o."

"Kaybetme serisi için üzgünüm." O yere otururken parmaklarımı dizimdeki ipeksi buklelerin arasından geçiriyorum. Başını dokunuşuma yaslıyor, derin bir nefes omuzlarını kaldırıyor ve geniş göğsünü şişiriyor.

"Bu harika hissettiriyor," diyor boğuk bir sesle. "Durma."

Ona dokunmak, saçlarına, tenine ve August'u oluşturan moleküllere özgü kokuyu içime çekmek bana da harika hissettiriyor. Hepsinin etrafıma sarılmasını istiyorum. Kanepede kayıyorum, ona dokundukça kalçalarımın birleştiği yerin ıslandığını hissediyorum.

Azgınlığımı daha az garip hissettirecek bir şey söylemeyi umarak boğazımı temizliyorum. "Saçların çok uzamış."

Şu anda neden bahsediyorum ki? Hava durumunu da tartışalım mı?

Bana bakmak için başını çeviriyor. "Daha uzun sevdiğini söylemiştin, değil mi?" diye soruyor, August'un nadiren olduğu gibi neredeyse kararsız.

Şimdi neden bahsettiğimizi gerçekten bilmiyorum.

"Bunu ben mi söyledim?" Parmaklarım, daha kısa ve düz olduğu ensesinden, kehribar rengi samur buklelere dönüştüğü başının tepesine kadar uzanan gür saçlarında geziniyor.

"Evet. Baltimore'daki o hafta," diye hatırlatıyor bana, sesi yumuşak. Anlamını kavradıkça ellerim saçlarında sabitleşiyor.

"Diyorsun ki ..." Yutkunuyorum ve tekrar deniyorum, bacaklarımı altımdan açıp ayaklarımı yere koyuyorum. "Saçlarını uzun sevdiğimi söylediğim için mi uzatıyorsun? Benim için mi?"

Yüzü kanepeye dönük olacak şekilde vücudunu çeviriyor, hâlâ yerde oturuyor ve sırıtarak bana bakıyor.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diyor. "Seninle aynı şehirde yaşamak için kırk beş milyon doları reddettiğimde hiç etkilenmedin ama saçlarımı uzatmam seni şaşırttı mı?"

O böyle söyleyince kendimi aptal gibi hissediyorum. İkimiz de gülüyoruz, gözlerimiz sevgi ve daha fazlasıyla birbirine dolanıyor - ikimizin de kabul etmediği ama etrafımızdaki havayı dolduran bir şey.

"Etkilenmedim değil," diyorum, ona bir bakış atarak alay ediyorum. "Ama beni biraz şaşırtıyorsun."

Beni izliyor, başımda gelişigüzel düğümlenmiş saçlarımdan ve ipeksi bornozumdan başlayarak tüm ayrıntılarıma bakıyor, sonra çıplak ayaklarıma. Bir ayağımı tutuyor ve kemerini öpüyor.

"August!" Ayağımı geri çekiyorum, gülüyorum ve karnımda kaynayan duyguyu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Ayağımı öpme."

"İstersem ayağını öperim." Diğer ayağımı tutuyor ve kemerini öpüyor, bu sefer uzun süre kalıyor, sonra burnunu bacağımda gezdiriyor. Yutkunmakta zorlanıyorum ve nefes almakta zorlanıyorum. Gözleri kapalıyken çıplak bacağıma öpücükler konduruyor. Dizimin arkasındaki eti nazikçe emmek için bacağımı yeterince kaldırıyor.

"Ah, August." İçimden zevk okları geçiyor ve sırtımı kanepeye yaslıyorum.

"Orada hassassın," diyor, sesi boğuk. "Peki ya burası?"

Ağzı açık öpücükler bir bacağımın iç kısmına tırmanırken, elleri diğer bacağıma uzanıyor, baldırımı okşuyor, yoğuruyor. Ağzının uyluğumdaki bir kası çekişine bakıyorum, erotik bir emiş içime şok dalgaları yayıyor. Sesi, dudakları, dişleri ve dilinin beni işaretlemek için birlikte çalışması, beni titreyen bir karmaşaya bırakıyor.

August başını kaldırıyor ve şaşkın gözlerimi kendi gözleriyle yakalıyor. "Bu bornozun altında çıplak mısın, Iris?" Sesi bir umut ve dua ve bana kendimi ilahi hissettiriyor. Tapılmış.

Başımı sallıyorum, beklentimi, bundan sonra ne olacağına dair sinirlerimi bastırıyorum.

August inliyor ve alnını, ağzı hâlâ sızlıyor ve ıslak olan baldırıma koyuyor. "Beni öldürüyorsun, bebeğim."

"Sen mesaj attığında uyuyordum ve-"

"Çıplak mı uyuyorsun?" Avuç içleri ipeğin üzerinden kalçalarımın dışına doğru kayıyor ve beni daha da ısıtıyor. "Kahretsin, Iris."

Bornozun panellerini bacaklarımın üzerinde birleştirerek beni gözden gizliyor ve ayağa kalkmadan önce kalçama iffetli bir öpücük bırakıyor. "Gitmeliyim." Etrafına bakınıyor. "Anahtarlarımı ne yaptım ben?"

"Neden sen . . .?" Ben de ayağa kalktım. Yalınayak, göğsünün ortasından daha yükseğe çıkmıyorum. "Gidiyor musun?"

Beni inceliyor ve ensesini sıkıyor. "Burada yüz tutuyorum, Iris. Ağırdan alman gerektiğini söylemiştin ve ben de sana kendini ... hissettirmek istemiyorum. hissetmeni istemiyorum. Baskı altında." Geniş avucu çenemi kavrıyor ve parmaklarıyla dudaklarımı okşuyor. "Bunu çok istiyorum." Başını sallıyor. "Ama seni çok uzun zamandır bekliyorum ve kontrolden çıkmış libidom bunu mahvedemez."

Geri çekilmeye başlıyor ama ben elimi onun yüzünün üzerine koyuyorum.

"Ya senin kontrolden çıkmış libidonu seversem?" Bir adım ileri atarak aramızdaki mesafeyi daralttım.

"Iris, yapma..." Alt dudağını ısırıyor ve elmacık kemiğimi parmaklıyor. "Ben gidiyorum."

Bu anı, yeniden seks yapacağım anı düşündüğümde, korkuya kapılacağımı sanmıştım. Dehşet. Caleb'ın dün gece ve ondan önceki tüm gecelerde bana yaptıklarının hatırası, başka biriyle olan yakınlığımı gölgeleyecekti.

Ama aklımda olan o gecenin acısı değil. Bedenimi düşmanca ele geçirişini hiç hatırlamıyorum. Bu denizlerde ilk kez yol alıyorum - hiç binmediğim arzu dalgaları. Bedenim bana yabancı, benim tenimi giymiş ama yeni dürtülerle gizlenmiş bir sahtekâr.

"Beni görmek ister misin August?" Kemerin ipek bağlarını parmaklarımın arasında ovuşturuyorum.

"Ne?" Şok ve açlık yüzünde yarışıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Konuşmak yerine, çünkü bu beni hiçbir yere götürmüyor gibi görünüyor, kemeri yavaşça çözüyorum ve ipeğin omuzlarımın üzerinden kaymasına ve ayaklarımda birikmesine izin veriyorum.

Keskin nefesi ve gözlerinin beni yiyip bitiren doyumsuzluğu derimin altındaki ateşi yalıyor. Başımda düğümlenmiş saçlarıma uzanıp onları serbest bırakıyorum, böylece omuzlarımın etrafında ve sırtımdan aşağıya ağır sarmallar halinde dökülüyorlar.

Güç içimde dalgalanıyor. Böylesine büyük, güzel bir adamı cübbemin yere düşmesinin çekim gücüyle suskunlaştıracak güç. Beni ilk görüşünde, çıplak, hazır ve güçlü. Kendimi ne zaman paylaşacağımı ve ne zaman geri çekeceğimi belirleme gücüne sahibim.

Vücudunuz sizindir. Saklamak ve paylaşmak sizin.

"Seninle olmak istiyorum August." Meme uçlarım tişörtüne değecek kadar yaklaşıyorum. Kımıldamadı, bana dokunmadı ya da tek kelime etmedi. Adem elması derin bir yutkunmayla boğazında sallanıyor. "Seni seçiyorum."

"Emin misin?" Sesi cızırtılı ve zor duyuluyor. "Çünkü bir kez başladığımızda ..."

"Durmak istemiyorum." Yanından geçip gidiyorum, sırtımda, bacaklarımda ve kıçımda gezinen gözlerinin sıcaklığından vücudum uğulduyor. Yatak odasına doğru ilerliyorum, beni takip edip etmeyeceğini görmek için dönüyorum. "Eminim."

Başka bir yanıt bekliyordum. Onu ikna etmek zorunda kalacağımı düşünmemiştim. Belki de yanlış hesaplamışımdır. Geri koşmayı, bornozumu kapmayı ve Ekim'de Nisan Şakası diye bağırmayı düşünüyorum - teklifimi geri çekmek için her şeyi yaparım. Ama sonra iri, sıcak eller arkamdan belime uzanıyor ve adımlarıma uyarken eşofmanının pamuğu bacaklarımı okşuyor. Yatak odamda yüzümü ona dönüyorum ve kapımı kilitlemek için uzanıyorum. Çıplak bedenim onun tamamen giyinik bedeniyle temas ediyor.

"Sarai bazen tökezleyerek yatak odama giriyor," diye fısıldıyorum, aniden bastıran sinirlerim karşısında yutkunarak.

Birkaç dakika önce kendimi şehvetli, maceracı bir yaratık gibi hissediyordum. Şimdi ise onun birlikte olduğu tüm kadınlara kıyasla kendimi savunmasız ve nispeten deneyimsiz hissetmeye başladım.

İfademe cevap vermiyor ama dudaklarımı yakalamak için eğiliyor ve dilini ağzımın içinde döndürüyor. Bir elini saçlarımın arasına sokarken, diğer elini belime ve kıçımı avuçlamak için aşağıya gönderiyor.

"Burada zorlanıyorum Iris," diyor dudaklarıma karşı, nefesi hızlanıyor. "Fikrini değiştirmen için sana zaman vermek istiyorum, ama sen böyleyken ...
." Ayak parmaklarımdan başlayıp gözlerimle buluşana kadar vücudumun her nüansını katalogluyor.

"Sen gördüğüm en güzel şeysin." Gözlerinde tutku, arzu ve aynı zamanda yoğun bir duygu var. Ve fark ettim ki sadece

kendimi onunla. O da kendini benimle paylaşmak istiyor ve zihnim rahatlıyor. Kalan tüm şüpheler ve korkular kayboluyor.

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerimi eşofmanının içine sokup dar kalçalarından aşağıya ve güçlü uyluklarının üzerinden geçiriyorum. Eşofman altından sarkan ereksiyonunu görünce dudaklarımı yalıyorum.

"Bebeğim, yapmak zorunda değilsin..." Kaşlarını birleştiriyor. "Ne yapıyorsun?"

Bunu gerçek anlamda söylemediğini biliyorum. Muhtemelen hayatı boyunca kaç kez sakso çektiğinin sayısını unutmuştur. Hatta sadece kariyeri boyunca bile.

Bunun sayısını unutmayacak. Bunu asla unutmayacak. Diğer kadınlardan daha iyi olduğum için değil, onu daha çok istediğim için. O gece aramızda başlayan ve o zamandan beri büyüyen şeyi onunla yaşamalarına imkan yok.

"Ne mi yapıyorum? Seni kazanan biri gibi hissettiriyorum," diyorum, gözlerini gözlerime hapsedip ucunu ağzıma götürerek.

"Kutsal ..." Nefesi kesiliyor ve yatak odamın kapısına doğru yığılıyor. "Bebeğim."

Onun sert uzunluğunu yalıyorum, dilim sıcak çeliğin etrafını sarıyor. Elini saçlarıma daldırıyor ve ağzıma onu daha derine almamı emrediyor. Bir an için donup kalıyorum, Caleb'ın beni silah zoruyla bunu yapmaya zorladığı zamanları düşünüyorum. Beni boğmayı ve salyalarımı akıtmayı nasıl sevdiğini, beni küçük düşürmek için nasıl yollar icat ettiğini. Korku kök salmadan önce başımı kaldırıyorum ve hala Ağustos'ta olduğumu görüyorum. Yüzündeki ifade hastalıklı bir zevk değil, hayranlık.

"Beni çok iyi hissettiriyorsun," diyor boğuk bir sesle. "Senin gibi biri hiç olmadı, Iris. Asla da olmayacak."

Her cesaretlendirici sözle bir santim daha alıyorum. Zevk seslerinden cesaret alarak taşaklarını ellerimde yuvarlıyorum. Başımı sabit tutarak, dudaklarımın arasından pompalayarak, hırlayarak ve başımı geriye çekerek saldırganlaştığında bile ağzımı kimin siktiğini unutmuyorum. Bu anın kapsamının izini kaybetmiyorum. Genişliğini. Bu hayatımın en büyük anlarından biri ve sadece ikimiz için yer var. Başka kimseye yer yok. Caleb'a değil. Beni oyuncudan oyuncuya atlayan bir servet avcısı olmakla suçlayacak olan muhaliflere bile. Başka kimse giremez.

Sadece ben ve sevdiğim adam.

43

AĞUSTOS

MUHTEŞEM BIR ŞEKILDE BOŞALIYORUM. Iris hepsini emiyor, küçük elini kıçımın etrafında düzleştiriyor, beni alabildiği kadar yakın tutuyor. Gözleri erimiş, göz bebekleri altın rengi ve bulanık. Gözlerinin renk değiştirdiğini, kahverengi ve yeşilin her tonu arasında gidip geldiğini görmüştüm ama şu anda neredeyse altın rengindeler. Beni memnun etmenin verdiği tatminle parlıyor, şişmiş dudaklarını yalıyor, hâlâ ıslak olan ucumun üzerinde ileri geri sürtüyor.

Arzu yeniden canlanıyor, bir kasırga gibi beni ele geçiriyor. Onu ayağa kaldırıyorum ve kaldırıyorum. Bacaklarını belime doluyor ve ben yatağa doğru yürürken alnı benimkine yaslanıyor. Nefeslerimiz buluşuyor, ağızlarımızın arasında boğucu bir kongre. Onu kırılacakmış gibi yatırıyorum, ama onu yıkılmazmış gibi becereceğimi zaten biliyorum.

Nasıl yapamam?

Koyu renk saçları arkasından akıyor ve acele etmemeye kararlı bir şekilde uzun dakikalar boyunca onu inceliyorum. Ufak tefek bir kadın. Omuzları ince, göğüsleri dolgun, beli dar ve kalçaları geniş. Usta bir zanaatkâr, simetriyi sağlamak için vücudunun kıvrımları ve çizgileri için zaman harcamış. Kıvrımlarını abartmış, onları mükemmel bir şekilde dengelemiş.

Bir dizimle bacağını yana doğru itiyorum. İşaretimi alarak sessizce iki bacağını da açıyor.

"Sana bakmak istiyorum." Başını hafifçe sallamasını bekleyerek bacaklarının arasına bakıyorum. Dizleri bükülene ve bana tamamen açıkta kalana kadar bacaklarını yukarı itiyorum. Dudaklarından utangaç bir kahkaha dökülüyor.

"August." Yüzünü kapatıyor, gözlerini saklıyor. "Bütün gece öylece bakacak mısın?"

"Kesinlikle hayır." Elimi kıçının altına koyarak onu kendime doğru çekiyorum ve dilimi ıslak kıvrımlarında gezdiriyorum. Tadı, kokusu, ipeksi sıcaklığı duyularımı doyuruyor. Avuçlarımı uyluklarının içine bastırıyorum, dudaklarının arasına gömülü tomurcuk şişip yükselene, emilmek, ısırılmak, tüketilmek için yalvarana kadar onu daha da genişletiyorum. Bir elim göğüs ucunu bükmek ve koparmak için gövdesinden yukarı kayarken, klitorisine hak ettiği tam ve bölünmemiş ilgiyi vererek itaat ediyorum.

"Aman Tanrım." Kalçaları yüzüme çarpıyor. Sırtını eğdi. Santim santim, vücudu kontrolünü kaybediyor, çekingenliğini yitiriyor. Girişini yokladığımda, dilimi küçük açıklığa girecek kadar sıkıca yuvarladığımda, elleri saçlarımı pençeliyor ve omuzlarımı tırmıklıyor. Tanrım, çok vahşi. Ayağının kemerini omzuma bastırıyor ve yüzümü bacaklarının arasına daha derine itiyor. Dudaklarıma sürtünüyor ve ben bunun her sıcak, sulu saniyesine bayılıyorum.

Orgazmı sonsuz bir inleme ve sızlanma nakaratı, boğazında gevşeyen bir inleme sesi. Gözlerimin önünde çözülüyor, ellerime doğru sıvılaşıyor, dudakları sessiz, şehvetli bir duayla hareket ediyor.

Gevşedi ve doydu. Kendininkini aldı. Aldı ve ben bunu seviyorum. Sanki dünyadaki tek kız oymuş gibi omuzlarını ve göğüslerini öpücük yağmuruna tutuyorum, çünkü benim için öyle. Parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, elimi o kadar sert sikene kadar bir, iki, üç parmağımı sokuyorum ki yatak başlığı duvara çarpıyor. Tutkusuyla boğuşuyor, onu bastırıyor ve sonra onu çevirip kontrolü yeniden ele geçirdiğinde çılgınca çırpınıyor. Onun ahlaksızlığını ve düzensizliğini seviyorum.

Bir göğsünü emiyorum ve kalçalarının arasında çalışmaya devam ediyorum. Gözleri parlıyor. Ağzı amansız bir zevkle gevşiyor. Göğsünün alt tarafını yalıyorum, açık ağzım kıvrımı öpüyor.

"Oh, Tanrım, August," diyor kısık sesle. "Şimdi. Lütfen şimdi."

Eşofmanlarımı almak için kalkıyorum ve cüzdanımdan bir prezervatif çıkarıyorum. Daha yatağa varmadan prezervatifi taktım. Gözleri açlıkla sikime dikilmişti. Hafifçe pompalıyorum, onun için olduğu kadar kendim için de.

"Hepsi senin, Iris." Kalçalarının ve uyluklarının arasına yerleşiyorum, onun bu parçasını tanımadığım bu son gizemli anın tadını çıkarıyorum. Yakınlığın mucizesinden önceki an, birleştiğimiz ve o anlar için bir olduğumuz an.

Yavaşça girmeyi, acele etmemeyi planlıyorum ama sikim ilk tadı alır almaz, neredeyse merkezcil bir güce teslim oluyorum ve beni daha derine çekiyor. Vücudunun sıkı kavramasına dalıyorum. Ben girerken etrafımda

kıvrılıyor.

Geri çekildiğimde, isteksiz bir bırakma oluyor. Her itişte, benden daha fazlasını alıyor. Onun vücudu bir çağrı, benimki ise bir cevap.

"Lanet olsun, Iris," diye inliyorum boynuna doğru.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Sadece onun amcığı değil, gerçi onun sıkı, ıslak kavrayışı şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi. Hayır, hiç böyle bir şey *hissetmemiştim*. Sanki ruhumun içi dışına çıkıyor. O da bunu hissediyor mu? Dirseklerimin üzerinde doğrulup, yüzündeki cevap veren tutkuyu izliyorum. Onu öpmek için eğiliyorum ve temas dudakların ve dişlerin kavurucu bir ilişkisini ateşliyor. Ağızlarımız çarpışıyor, kalçalarımız çarpışıyor ve kalplerimiz birlikte, senkronize bir şekilde çarpıyor. Bu duygu büyücülük gibi. Onun dokunuşu bir büyü ve Iris? O benim cadım.

Önce o giriyor, yüzümü kavrarken elleri titriyor, başı yastığa doğru eğiliyor, boynunun zarif çizgisi geriliyor ve ortaya çıkıyor. Acımasızca tekmeliyorum, bacaklarının arasına vuruyorum, kalçasını sıkıca kavrıyorum, hayatım için ona tutunuyorum çünkü parçalanıyorum. Parçalanıyorum. Parçalarım sıyrılıp ayaklarının dibine düşüyor.

"Durma," diye fısıldıyor. "Daha fazla, August. Bunun olabileceğini bilmiyordum.

. Hiçbir fikrim yoktu. Tanrım, hiçbir fikrim yoktu."

Sözlerindeki ve gözlerindeki huşu beni çözüyor. Boynunu kavrıyorum, dudaklarını ısırıyorum ve saçlarının evcilleşmemiş dökülüşüne tapınma sözcükleri mırıldanıyorum.

Kendimi daha önce olduğum her şeyden boşaltıyorum ve onun vermek zorunda olduğu her şeyi alıyorum. Gözlerimiz buluştuğunda bir yenilik oluyor; ben ona sarılırken paylaştığımız kahkahalarda bir mucize. Konuşmuyoruz ama parmak uçlarımızda, dokunduğumuz ve keşfettiğimiz ellerimizde bir belagat var. Bedenlerimiz bir araya geliyor, itiraf ediyor.

Kelimeleri söylememe gerek

yok. Onun olduğumu biliyor.

44

IRIS

"TAMAM EĞER Şunu şuraya taşıyın," diyorum, hesap tablomdaki bir sayıyı kaydırarak, "sonra bunu şuraya koyabilirim."

Elektrik faturası yazan sütundan elli dolar ç e k i y o r u m ve geriye dönüp baktığımda daha da büyümüş gibi gözümü kısarak alt satıra bakıyorum.

Hayır. Faturalar ödendikten sonra geçinmek için hala çok az bir miktar para var.

Ücretli.

Su faturasını arayıp ek süre alıp alamayacağımı soracağım.

Yemek odası masası olarak da bilinen derme çatma masamda hâlâ dolarları karıştırıyordum ki bir çift kocaman el kollarımın altından kayarak tişörtümün üzerinden göğüslerimi kavradı. Meme uçlarım pamuğun altında anında çakıllaşıyor ve nefesim daralıyor. August'un başparmakları göğüslerimin uçlarını okşuyor ve boynumun kıvrımını emiyor.

"Yatağa geri dön, Iris," diyor boğuk bir sesle. "Yakında gitmem gerektiğini biliyorsun ve seni tekrar becermeye *gerçekten* ihtiyacım var."

Kelimeler klitorisimde bir parmak gezdiriyor.

Bu adam.

Seksin bu kadar bağımlılık yapıcı, tatmin edici ve dönüştürücü olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. August içime her girdiğinde, sonrasında farklı hissediyorum. Sanki atomlarımızı değiş tokuş ediyoruz, ondan biraz alıp kendimden çok şey veriyorum.

Lo, Caleb'la sekse razı olduğumu çünkü kıyaslayacak bir şeyim olmadığını söylediğinde aptalca davrandığını düşünürdüm. Yanılmışım. *Cosmo*'ya deneyimim hakkında mektup yazmak istiyorum. Önceden Etkilenmişin Günlüğü.

Belki *bu* bana biraz para kazandırabilir.

"Tamam," diye fısıldıyor August. "Beni bütün engelleri aşmak zorunda bırakma."

"Bu senin sikin için bir metafor mu?" Meme uçlarımı büktüğünde gülüyorum.

Ayrıca, biraz sızıntı yapabilirim.

"Aletimin ne kadar harika olduğunu bilmek için bir metafora ihtiyacı yok. Bu gerçek bir alet ve ne zaman istersen tam anlamıyla çıkarabilirim. Hizmetinizdeyim." Kendi şakasına gülerek omzuma vuruyor. "Hayır, oraldan bahsediyorum. Bu seni her zaman etkiliyor gibi görünüyor."

August'un yetenekli bir dili var ve her sevişmemizde beni çıldırtmak için dişleri ve dudaklarıyla işbirliği yapıyor.

#Keeper.

Bazı şeyler, beyin patlatan orgazmlar gibi, asla eskimez.

Cazibesine rağmen onu görmezden geliyorum ve küçük -küçük demek istiyorum- sayılarımı hareket ettirmeye devam ediyorum. Gün başlamadan önce bunu çözmem gerekiyor.

"Cidden bu hesap tablosu için seksi es mi geçiyorsun?" August saçlarıma doğru inliyor. "Yakında gitmem gerektiğini biliyorsun."

Asla bütün gece kalmaz. Seviştiğimiz o ilk gece, sadece iki hafta önce miydi? O gece, şimdilik Sarai uyanmadan gitmiş olacağı konusunda anlaşmıştık. Erkeklerin annemin hayatına girip çıktığını görmek beni güvensiz hissettiriyordu. Babam olmasını istediğimi bildiğim bir adama bağlanmaktan ve onun gitmesinden nefret ediyordum. Sonra, bir sonraki gelirdi ve döngü yeniden başlardı.

Ağustos'un yakın zamanda bir yere gitmesini beklediğimden değil, ama bu, bırakmaya hazır olmadığım içgüdülerimin bir parçası.

"Kendi isteğinle mi geliyorsun?" diye fısıldayarak karnımdaki kelebeklerin savaşını kışkırtıyor. "Yoksa seni omzumun üzerinden atmam mı gerekiyor?"

"Buna cesaret edemezsin." Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırıyorum, bir an için onun karın kaslarının basamaklarına ve eşofmanının zaten yarı erekte olan şeklinin üzerinden aşağı sarktığı kalçasındaki sinirli yarığa dikkatim dağılıyor.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?" Sırıtıyor ve göğüs kaslarını esnetiyor. "Çünkü ben beğendim." Ben cevap veremeden tişörtümün eteğini başımın üzerinden çekiyor,

Beni yarı karanlığa gömüyor. Sarai'yi uyandırmamak için sessizce çığlık atıyordum ki meme ucumdaki ilk sert, ıslak çekişi hissettim. Söylemeye gerek yok, kollarım gevşekçe yanlarıma düşüyor ve arkama yaslanıyorum.

August kalçalarımı aralıyor ve göremediğim için dizlerinin üzerinde olduğunu tahmin ediyorum, aralarına yerleşiyor, dudakları sağ meme ucumdan hiç ayrılmıyor. Diğer elini sol elimin üzerinde kullanıyor. Benim

Başım geriye düşüyor, nefesim hızlı, sıcak ve nemli bir şekilde yüzümü örten tişörtün içine giriyor. Sonunda meme ucumu bırakıyor ve hava nemli göğsümü serinletiyor. Tişörtü başımdan çekiştiriyorum, yeniden odaklanmaya hazırım, o sırada külotumun üzerinden ağzını bana doğru uzattığını hissediyorum.

"Tanrım, lütfen," diye yalvarıyorum, parmaklarımı dağınık buklelerinin arasına sokuyorum. "Dualarına burada cevap veriyorum," diye mırıldanıyor August kalçama doğru,

kirli sakalı hoş bir sıyrık. Külotumu kenara çekip yalıyor, emiyor ve amıma doğru inliyor. "Bunu bütün gün yapabilirim."

Bütün gün sürmez.

Çıkmaya çalışan sesleri bastırmak için yumruğumu ağzıma tıkıyorum. Mutluluk özümden yayılıyor ve uzuvlarımın, kollarımın, bacaklarımın, kuytu köşelerimin üzerinde patlıyor. Başım galaktik bir hal alıyor, yıldızlarla dolu siyah bir gökyüzü. Bir an için zamanın ve mekânın dışında süzülüyor gibiyim. Santimler ve saniyeler içinde bedenime geri dönüyorum, topuklarımı August'un sırtına gömülmüş, parmaklarımı saçlarına gömülmüş ve kalçalarımı yakışıklı yüzünü çevrelerken bulduğuma şaşırıyorum.

"Merhaba." Bana utanmadan sırıtıyor, ağzı parlak ve ıslak. "Tekrar hoş geldin."

Boğuk bir kahkaha ve başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Dikkatimi dağıttın," diye mırıldanıyorum, seks sarhoşu. "Şimdi bitirmem sonsuza dek sürecek."

"Rekor sürede 'bitirdiğini' söyleyebilirim." Elimi kafasına doğru hafifçe salladığımda başını eğiyor. "Şimdi de benim bitirmeme gelelim."

Gözlerim yanıp sönen imlece kayıyor, elektrik faturası için vereceğim kararı bekliyor.

"Bebeğim, hadi." Kalçamın içini yalıyor. "Gelecek hafta yola çıktığımda, sevgimi özleyeceksin."

"Bunun eski bir Lou Rawls şarkısı olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Bacaklarımı dikkatlice omuzlarından indirip dizüstü bilgisayara dönerek daha fazla para taşıyabilmek için soruyorum.

"Lou Rawls hakkında ne biliyorsun?" diye soruyor kuşkuyla.

"Dostum, ben Dokuzuncu Bölge'de büyüdüm," diyorum NOLA gururuyla. "R&B dersleri aldık."

Bir an için kararsız görünüyor. Sanki gerçekten o başlık olup olmadığını merak ediyor. Yani ... öyleydi, ama aslında ders almadık. Biz sokaklarda oynarken OG'lerin klasikleri patlattığı çok daha gayriresmi bir eğitimdi.

"Ciddiyim. Yatağa geri dön." Bağırmama aldırmadan beni kucağına aldı ve kucağına oturttu. "Kalkmama bile gerek yok. Gitmeden önce sadece sarılırız."

"Ne zaman sadece sarılacağımızı söylesen, sonunda yine sevişiyoruz."

"Ve bu bir sorun mu?" diye soruyor, saçlarımı kaldırıp boynumdan omzuma uzanan kıvrımı emerek. Titriyorum ama kalkmayı reddederek, bazılarının vadesi çoktan geçmiş olan faturalara yeniden odaklanıyorum. Eğer bu işi çözemezsem, Sarai ve ben eve geldiğimizde suların kesik olduğunu görebiliriz.

"Tamam. Öyle olsun." Uzun ve acı dolu bir nefes veriyor, öne doğru oturup göğsünü sırtıma bastırıyor ve çıplak bacaklarıma ritmik bir şekilde vuruyor. "Sen ne yapıyorsun ki?"

"Paul'e ödemek için Peter'ı soymak." Başımı eğip henüz ödeşip ödeşmediğimi hesaplıyorum.

"Bu da başka bir şaka mı?" Elleri kalçasına vururken hareketsiz kalır.

"Eğer hizmet şirketimin adının gerçekten Peter olup olmadığını soruyorsanız, o zaman hayır."

"Ama şaka yapıyorsun, değil mi?" Profilimi görebilmek için öne doğru kayıyor. "Paraya ihtiyacın yok, değil mi?"

"Hayır." Omuz silkiyorum, konuyu kapatmasını istiyorum. "Bu ay işler biraz sıkışık."

"Para senin için asla sıkıntılı olmamalı." Gözlerimi ekrana diktiğim için kaşlarının çatıldığını görmüyorum ama *hissediyorum*.

"Amerika'nın en pahalı şehirlerinden birinde maaş çekiyle yaşayan bekâr bir anneyim. Sadece hayalimi yaşıyorum. Elbette bazen işler zorlaşıyor."

"Iris, paraya ihtiyacın olursa bana söyleyebilirsin."

Parmaklarım tuşların üzerinde duraklıyor ve korku midemi bir petrol sızıntısı gibi kaplıyor. Gerçekten onunla oraya gitmek istemiyorum. "Bunu aklımda tutacağım." Yanlışlıkla küçük banknot yığınıma çarpıyorum ve onları yerden almak için eğiliyorum. Tekrar doğrulduğumda August öne doğru eğilmiş, gözlerini kısarak ekrana bakıyordu.

"Ciddi misin?" Kızgın gözlerini bana çevirdi. "Her ay *bu* kadar mı kazanıyorsun? Her şey gibi mi?"

Ses tonuna ve kazandığımın yeterli olmadığını ima etmesine sinirleniyorum. "Bu iyi para, August."

"Hayır, bu boktan bir para, Iris." Başını sallıyor, yüzünde kararlı bir ifade var. "Jared'le parayı yükseltmesi için konuşacağım."

"Böyle bir şey yapmayacaksın, August West." Ayağa fırlıyorum, içimde öfke uğultuları yükseliyor. "Diğer giriş seviyesi çalışanlardan daha fazlasını istemiyorum."

"Sen benim kızımsın, Iris."

"Evet, öyleyim, bu yüzden isteklerime saygı duyman için daha fazla neden var." Üst dudağımı alt dudağıma bastırıyorum. "İşler biraz sıkışık çünkü Jared'in önerdiği online spor pazarlama sertifikasını almak istiyorum."

"Eğer Jared öneriyorsa, Jared'in ödemesi gerekir."

"Herkes için mi?" Gözlerimi deviriyorum. "Olmayı bırak-"

"Ne? Endişelendin mi?" diye araya giriyor. "Ben senin erkek arkadaşınım. Tabii ki endişeliyim."

"Erkek arkadaş" kelimesi havada bir tüy gibi süzülüyor ve ben onun rotasını çiziyorum. Son birkaç haftadır çok mutluyduk. Her şey harikaydı ama ilk kavgamızın eşiğindeyiz ve ikimiz de bunun farkındayız.

"Erkek arkadaş, evet." Yemek masasının kenarına dayanıyorum. "Şeker Babacığım, hayır. Kendi ayaklarımın üzerinde durmam gerek August. Lütfen bunu büyük bir mesele haline getirme."

"Eğer bir şeye ihtiyacın varsa ve benden yardım isteyebileceğini düşünmüyorsan bence bu büyük bir mesele." Koltuğun kenarına doğru kayarak bana yaklaşıyor ve ellerini kalçalarıma koyuyor. "Bebeğim, duydun mu bilmiyorum ama çok para kazanıyorum."

"Aferin sana," diyorum. "Sen kendininkini yap. Ben de benimkini yapacağım."

"Bir ilişkimiz yok mu?" Yaklaşan bir fırtınanın rengindeki gözleri yüzümü arıyor. "Burada ne yaptığımızı yanlış mı anladım?"

"Tabii ki bir ilişkimiz var August." Bir elimi boynumdaki gerginliğin üzerinde gezdiriyorum ve yüzündeki koyu renkli saçları geriye doğru tarıyorum.

"Ve sen benim için orada değil misin? Bir oyunu kaybettiğimde? Benim için yemek yaptığında? Yardımına ihtiyacım olduğunda?"

"Yolculuğa çıktığınızda postanızı almak hiçbir şeydir."

"Evet. Hiçbir şey. Bu küçük fatura listesinin benim için hiçbir şey olmaması gibi." Dizüstü bilgisayarımı işaret ediyor. "Iris, ne kadar para kazandığım hakkında bir fikrin var mı? Kontrattan değil. O devede kulak. Ayakkabılar. Video oyunları. Cirolar. Bebeğim, faturalarını ben hallederim."

İyileştiğini, kabuk bağladığını sandığım bir yara yeniden canlanıyor. İçimdeki her şey ondan para almaya direniyor.

"O boktan arabayı kullanman yeterince kötü zaten," diye devam ediyor.

"Benim arabam boktan bir araba değil," diye karşı çıkıyorum, sesim kırılganlaşıyor. "Benim arabam gayet iyi çalışıyor ve beni gitmem gereken yere götürüyor."

"Ama sana gerçekten güzel, güvenilir bir şey alabilirim ve parayı hiç kaçırmazsın."

"Evet, Caleb bana güzel bir Mercedes almıştı," diyorum acı acı, birkaç adım uzaklaşarak. "Ama bütün hediyelerinin bir karşılığı olduğunu hemen anladım."

"Ne oluyor lan, Iris?" Sesi aramıza koyduğum boşlukta gürlüyor. "Beni onunla mı kıyaslıyorsun? Sahip olduğumuz şeyi onunla yaşadığın şeyle mi?"

"Hayır, ben-"

"Onun hakkında sadece bir tartışmada gündeme getirip bana karşı kullanmak için uygun olduğunda mı konuşacağız?" diye soruyor, sesi sakinleşiyor. "Ne yaptığı, nasıl davrandığı ya da ne olduğu hakkında hiçbir bilgim olmadığı için bu biraz haksızlık. Bana bir bok anlatmadığın için, asla."

"Bunu konuşmuştuk." Sakinleştirici bir nefes alıyorum, bunun tehlikeli bir alana girmesini engellemek istiyorum. "Gizlilik sözleşmesi imzaladım."

"Her neyse. Ya da belki sadece ne olduğunu bilmemi istemiyorsun." Bu konuda kısmen haklı. Nasıl olduğunu bilmesini neden isteyeyim ki? Caleb beni toza mı buladı? Buna izin verdiğimi mi? Sebepler ya da koşullar ne olursa olsun, beni bir hayvan gibi kafese kapattı ve şimdi dışarıdayım, esaretimi tekrar yaşamak istemiyorum.

"Bunu sadece kendim için yapmam gerekiyor," diyorum daha yumuşak bir sesle. "Kimseye borçlu olmak istemiyorum."

"Borçlu mu?" Ellerini yüzünde gezdiriyor ve sinirli bir nefes veriyor. "Eğer sana bir araba verirsem ... sana bir araba *verdiğimde* düzelt, çünkü kullandığın o şey öldüğünde sana bir araba *vereceğim* ..." Aramızdaki boşluğu kapatıyor ve iki elimi göğsünde birleştiriyor. "Sana bir şey verdiğimde, o senin olur. Ona sahip olacaksın ve kimse onu senden alamayacak. Ben bile." Kulağıma fısıldamak için eğildi, "Aynı şekilde sen de kalbime sahipsin, Iris. Düpedüz."

Kelimeleri söylemeye en çok yaklaştığımız an bu, ama bir şey beni engelliyor. Caleb'ı ilk terk etmeye çalıştığım geceyi asla unutmayacağım - oteldeki aşağılanmayı. Kredi kartlarım reddedildi. Yanıp sönen mavi ışıkları görmek, polisler tarafından kenara çekilmek ve arabayı çalmakla, kendi kızımı kaçırmakla suçlanmak. Caleb'la aramızda bir şeyler inşa ettiğimizi sanmıştım.

Birlikte çalışıyorduk ama tek başına çalıştığı ve bir tuzak kurduğu ortaya çıktı. Refahım için bir başkasına güvendim ve onlar da bunu bana karşı en akıl almaz şekillerde kullandılar. Benim ve Sarai'nin güvenliğini bir daha başka birine, sevdiğim ve beni seven birine bile emanet edebileceğimi sanmıyorum.

August'un incelikli açıklamasından sonra uzayan sessizlik soğuk ve garip bir hal alıyor. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Korkularımı bastırıp ona karşı ne hissettiğimi, gerçekten ne hissettiğimi söylersem, bunu bana karşı kullanır mı? İçten içe August'un Caleb olmadığını biliyorum ama bazı acılar bildiklerimizden daha derine iner. Kim olduğumuzu ve nasıl yaşadığımızı temelden değiştirir ve mantığın ulaşabileceğinin ötesindedir.

"Anne."

August ve ben Sarai'yi görmek için dönüyoruz, siyah saçları karışmış ve gözlerinde küçük yumruklar oluşmuş. Yanına gidip onu kucağıma aldım.

"Günaydın, bebeğim." Onun küçük kız tazeliğini içime çekiyorum.

"Gus," diyor kararlılıkla, küçük kollarını ona doğru uzatarak. Bana bakıyor, sessizce sorun olup olmadığını soruyor. Evimde bir erkekle uyanması hoşuma gitmiyor. Kafasını karıştırmak istemiyorum ama aralarında bir bağ oluştuğunu da biliyorum. Bunu ortadan kaldırmak istemiyorum. Başımla onaylıyorum.

"Merhaba prenses," diyor usulca, onu kucaklıyor ve alnını onunkine bastırıyor. "Ne yapıyorsun yukarıda?"

Cevap vermiyor ama başını adamın boynuna gömüyor, çoktan uykulu uykulu göz kırpmaya başlamış. Başını omzuna yaslamış uzun boylu adamın koridorda ilerleyişini izlerken kalbim sıkışıyor. Buna inanmak istiyorum ama gerçek olamayacak kadar iyi geliyor. August gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor, tıpkı bir zamanlar Caleb'in hissettirdiği gibi. Haftalarca bana her gün kahve getiren, bana kur yapan, beni dinleyen ve bana nazik davranan o çocuk, gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Ama Caleb'in iyiliği gerçek değildi. O acımasız bir sahtekârdı - yaptığım bir hata hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayabilirdi.

Bir sonraki maaş çekime kadar uzatmalar için yapmam gereken aramaları not ederek faturalarla işimi bitiriyorum. Dizüstü bilgisayarı kapatıp, işe gitmeden önce biraz göz kırpıp kırpamayacağımı görmek için saate bakıyorum. August hâlâ sarılmak istiyorsa, bunun için buradayım.

Ama oturma odasına tekrar girdiğinde üzerinde San Diego Waves sweatshirt'ü, beyzbol şapkası ve tenis ayakkabıları vardır. Anahtarlar elinde şıngırdıyor.

"Ben gidiyorum." Gözleri, bırakmış olabileceği herhangi bir şeyi kontrol ediyormuş gibi odanın içinde dolaşıyor ama bakışları üzerimde geziniyor. "Yakında eğitmenimle buluşmam gerek."

Programını biliyorum. Bolca zamanı var.

"August, ben-"

"Sorun yok, Iris." Kapıya doğru yürüyor, sadece başımın üstüne bir öpücük bırakmak için duruyor. "Daha sonra konuşalım, ikimiz de ..." Başını sallıyor, şapkasını saçlarının üzerine indiriyor. "Sadece sonra konuşalım."

Kapı arkasından kapanıyor.

45

IRIS

JARED'in takip etmemi istediği müşteri imzalamamaya karar verdi. Online spor sertifikası için gereken paranın bugün ödenmesi gerektiğini hatırlatan bir e-posta aldım ve param yoktu. Kreş, Sarai bir çocuğu ısırdığı için beni toplantıdan çağırdı. Jared'in "dün gibi" ihtiyaç duyduğu elli sayfalık bir sözleşmeyi beş dakika içinde gözden geçirmem gerekti.

Cehennemden bir gün ve daha öğlen bile olmadı.

E-posta alarmım çalıyor ve dikkatimi Jared'in yeni anlaştığı bir futbolcu için hazırlamamı istediği marka stratejisinden uzaklaştırıyor. İnsan kaynaklarından gelen e-postayı açıyorum ve kan basıncım yükseliyor. Ayağa kalkıp koridora fırlıyorum ve kendime sakinleşmek için zaman tanımadan Jared'in ofis kapısını çalıyorum.

"Iris, selam," diyor dizüstü bilgisayarından başını kaldırarak. "İçeri gelsene."

"Sana sorabilir miyim? . ." Kelimelerim bocalıyor. "August ... yaptı mı?" Kahretsin. Bunu onun yaptığını biliyorum ama bunu yüksek sesle söylemek kulağa saçma geliyor ve eğer yanılıyorsam, patronumla aramızdaki ilişkiyi garipleştirecek.

"İnsan kaynaklarından gelen e-posta," diye tekrar başlıyorum. "Tüm giriş seviyesi çalışanların hemen geçerli olmak üzere zam alacağı yazıyordu. Bir sonraki çekimiz bu artışı yansıtacakmış."

"Evet." Jared masasında arkasına yaslanır ve ellerini başının üstünde birleştirir. "Ne olmuş ona?"

"Bunu August mu yaptı?" Fikrimi değiştirmeden önce soruyu aceleye getiriyorum. "Benim için, yani?"

"Üst düzey finansal ve insan kaynakları kararlarını giriş seviyesindeki çalışanlarımızla tartışma alışkanlığım yok."

"Tabii ki." Utanç yanaklarımı ısıtıyor ve içimi burkuyor. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Kapıdan geri çıkıyorum ama onun sesi beni

durduruyor. "Iris," diyor. "Bir saniye bekle."

Gözleriyle buluşmak için kendimi zorluyorum.

"Kardeşimi hiç kimse hakkında böyle düşünürken görmemiştim." Dirseklerini masaya dayıyor. "Sadece buraya geldiğinden beri değil, daha önce, Caleb ile birlikteyken bile."

"Oh, şey, ben-"

"Ona zarar

vermeyin."

Yüzündeki sert ifadeye bakıyorum. "Ben mi?" Göğsüme dokunuyorum.

"Yaralandım

onu?"

"Bu sabah saat beşte bana giriş seviyesi maaşının artırılmasını sorduğunda," dedi ve durup bana sert bir bakış attı, "bu arada bunun için ikinize de teşekkür ederim. Çünkü kimin beş saatten fazla uykuya ihtiyacı var ki?"

"Çok özür dilerim."

"Aradığında," diye devam etti Jared, özrümü geçiştirerek, "bunun seni kızdıracağını düşünüyor gibiydi ama sana yardım etmenin tek yolunun bu olduğunu ve senin çırpınışlarını seyretmeye dayanamayacağını söyledi."

Gözlerim yaşardı. Bu ona ne kadara mal oldu? Ya da bu şirkete? Diğer giriş seviyesi çalışanların sahip olmadığı hiçbir şeyi istemediğimi söyledim ve o da yardımını kabul ettiğim için kendimi daha iyi hissedeyim diye hepsine zam mı yaptı? Bana gizlice zarar vermek isteyen bir adam bunu yapar mı?

Hayır. Ve August'un beni sevdiği bir sır değil.

Aramızda her zaman sır olarak kalması gereken pek çok şey var ama ona karşı hissettiklerim bunlardan biri olmamalı.

46

AĞUSTOS

"İYİ KOŞTUN," diyor Kenan dolabını çarparak kapatırken. "Gittikçe daha iyi oluyorsun, Rook."

"Üçüncü sezonunu geçiren bir oyuncunun," diyorum dolabımı kapatırken, "artık çaylak sayılmadığından eminim."

"Yine de kulağa çok hoş geliyor." Kenan'ın o kocaman göğsünde gürleyen derin kıkırdaması dudaklarıma bir sırıtış yerleştiriyor.

"Bugün neden boktan bir ruh halindeydin West?" Yedek oyun kurucu Valdez soruyor. Bana en azından biraz içerlediğinden şüpheleniyorum. On yıldır ligde ve muhtemelen benim arkamda oynamaktan hoşlanmıyor.

Oh, pekala. Bazen böyle oluyor.

"Bu bir piliç, ha?" Valdez alaycı bir sırıtışla soruyor. "Şu tenisçi mi? Pippa Lee mi?"

"İris'in bunu takdir edeceğinden şüpheliyim." Kenan gülüyor ve spor çantasını omzuna atıyor.

"Iris?" Valdez'in kaşları dramatik bir şekilde kalkıyor. "Caleb Bradley'nin bebeğinin annesi Iris DuPree'nin artık burada yaşadığını duydum. *O* Iris'i kastetmiyorsun değil mi?"

Dişlerimi sıkıyorum. Caleb'dan başlarsa bu konuşmanın boka saracağını zaten biliyorum. Ona bakıyorum ve cevap vermemenin daha iyi olacağına karar vererek yanından geçip gidiyorum. Iris bana Caleb'la olanların yarısını bile anlatmayacak. Bu orospu çocuğuyla ilişkilerini kesinlikle tartışmayacağım ve onunla ilişkimizi tartışmak isteme ihtimalim daha da düşük.

"Bir şey başlatmaya çalışmıyordum, Rook," diyor Valdez arkamdan.

İsmi görmezden geliyorum. Kenan'ın benimle bu şekilde dalga geçmesi ayrı bir şey. Onunla aramızda bir anlayış var. Ben takımın yüzüyüm ama o takımın kalbi. Onun

Olgunluğu ve başarıları saygımı kazandı ve arkadan çok iyi liderlik ediyor. Bu adam o kadar da değil.

Valdez, "Yerinizde olsam dikkatli olurdum," diye ısrar ediyor. "Zaten bir balerini tuzağa düşürdü. Şimdi de seni beceriyor. Bu işi bitirsen iyi olur yoksa hayatının geri kalanında bir amcık için para ödemek zorunda kalırsın. Buna değmez, ne kadar iyi olursa olsun."

Sesi, arkamdaki sözleri anlamlı bir şekilde duraklıyor.

"Ve onu gördüm," diye devam ediyor. "Güzel bir amcığa benziyor."

Farkına bile varmadan dönüyorum. Tişörtü avucumun içindeydi. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta.

"Çizgiyi aştın, orospu çocuğu," diye bağırdım. "Bir daha onun hakkında böyle konuşursan, gidersin."

"Ne-"

"Olmayacakmış gibi davranma." Onu bırakıyorum ama geri adım atmıyorum. "Benim takdirime bağlı olarak buradasın Valdez. Deck'e tek kelime edersen takas edilirsin, kesilirsin, ben ne dersem o olur, bunu biliyorsun."

"Seni adi herif-"

"Oyunun *en iyi* ihtimalle iyi bir gecede yeterli," diye çıkıştım. "Temel maaş aldığın için şanslısın, ama bir daha Iris hakkında konuşursan, ona bile sahip olamayacaksın. Burada olmaz."

Kızgınlık ve acı yüz hatlarını buruşturuyor. "Glad, şu çocuğa söyle, geri çekilse iyi olur."

Kenan omuz silkiyor, soyunma odasının çıkışında dururken çantasının askısını ayarlıyor.

"Eğer tehdidini yerine getirmezse," diyor Kenan, "ben getiririm. Takım arkadaşının kızı hakkında böyle konuşamazsın. İşte böyle ortalığı karıştırırsın." Tek kara kaşını kaldırıyor. "Ve bu bir takımın kimyasını bozmanın en hızlı yoludur. *Buna* izin veremem. Bu soyunma odasında olmaz."

Kenan bilirdi. Eski sevgilisinin son takımındaki bir takım arkadaşıyla yaşadığı ilişki hâlâ peşini bırakmıyor. Valdez soyunma odasından çıkmadan önce mırıldanarak ve kaşlarını çatarak ikimizin arasına bakıyor.

"Arkamı kolladığın için teşekkürler," diye mırıldanıyorum, ellerim o orospu çocuğuna bir delik açma ihtiyacıyla yanıyor.

"Bir şey yok." Kenan duraksıyor. "Ama haklı olabilir. Kızlar, sikin ağızlarındayken seni her şeye inandırabilirler."

Ona doğru dönüyorum, öfkeli kelimeler sıraya girmiş ve kesmeye hazır.

Kenan sakince, "Kendi işlerini bundan daha iyi halletmeyi öğrensen iyi olur, Rook," diyor. Koridorda çıkışa doğru yürüyor, ben de onu takip ediyorum. "Benden bile alamıyorsan, Şükran Günü'nde Caleb ve Stingers'la oynadığımızda seni görmekten nefret ederim."

Beni test ettiğini ve başarısız olduğumu fark ettiğimde öfkem azalıyor.

"İnsanlar Caleb'in kız arkadaşıyla çıktığını öğrendiğinde spekülasyonlar olmayacağını mı sanıyorsun?"

"O onun kızı değil." *O benim kızım.*

"Onun çocuğunu doğurdu. Hâlâ hayatlarında olduğunu ve onları maddi olarak desteklediğini varsayıyorum."

"O değil." Aslında tam tersi, bunu hâlâ anlamıyorum ve Iris de bana söylemiyor. Çıkışa ulaşıyoruz ve eğitim tesisinin otoparkına doğru gidiyoruz.

"Gerçekten mi?" Dudaklarının kenarlarını aşağı doğru çeviriyor. "Bu da ne demek oluyor?" "Bilmiyorum. O ..."

Bu sabah tartıştığımız Iris'in boktan arabası kamyonetimin yanına park etmişti. Kaputa yaslanmış bizi izliyor.

"Şeytana bak," diyor Kenan nefesinin altından, sonra onun duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyor. "Selam, Iris. Seni tekrar görmek güzel."

"Merhaba Kenan." İkimizin arasına hızlıca bakıyor, göz göze geldiğimizde dudağını ısırıyor. "Selam, Ağustos."

"Kuzenin şehre ne zaman dönüyor?" Ben daha konuşamadan Kenan soruyor.

İris de ben de şaşkın bakışlarımızı ona çeviriyoruz. Karısı onu aldattığını gösterdiğinden ve velayet mahkemesinde ona cehennemi yaşattığından beri, Kenan'ın kadınlar konusunda çekingen olduğu biliniyor. Yani, eminim bir yerlerden kıç buluyordur. Şehirden şehre zıplayan bir balerin için bu zor değil. Ama bir kızı sorması? *Gerçek* bir kızı? Alışılmadık.

"Lotus'u mu kastediyorsun?" Iris emin olmak için sorar.

"Evet, sanırım adı buydu." Emin değilmiş gibi omuz silkiyor, ama Kenan her zaman her şeyden emindir.

"Sanırım . . . Onu muhtemelen Şükran Günü'nde göreceğim." "Harika," diyor başını sallayarak.

"Bilmiyorum," diyor Iris, "selamını söylesem mi?" "Hayır."

Adam ona garip garip bakar. "Bunu neden yapasın ki?"

İris'le bakışıyoruz ve başımı hafifçe sallayarak Kenan'ı anlamaya çalışmamasını söylüyorum.

"Yarın uçakta görüşürüz Rook," diyor Kenan, kamyonetine doğru yürürken. "Sakın geç kalma."

O gittikten sonra, Iris ve ben aynı beton parçasına bakıyoruz. Sanırım zammı öğrendi ve bana yeni bir zam yapmak için burada. Her neyse. Arkama yaslanıp Sarai'yi o cüzi maaşla tek başına büyütmeye çalışmasını izlememin imkanı yok.

"Bugün zam aldım," diyor sonunda usulca.

"Öyle mi?" Spor çantamı yere bırakıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bu çok hoş."

"Güzelden de öteydi." Yüzünde hafif bir gülümsemeyle başını kaldırıyor. "Nazikti. O kadar nezaketsiz davrandıktan sonra hak ettiğimden çok daha fazlasıydı."

Umarım onu durdurmamı beklemiyordur.

"Teşekkür ederim August." Elime uzandı ve gözlerimi kendi gözleriyle tuttu. "Yardım etmekte bu kadar zorlandığım için özür dilerim."

"Jared da öyle." Gülüyorum, ama tüm giriş seviyeleri için zam talep ettiğimde beni gerçekten deşmeye hazırdı.

Kahkahalar azalıyor ve yine garipleşiyoruz. Yıllardır Iris'i istiyordum ve eğer şansım yaver giderse, söyleyecek şeylerimizin asla tükenmeyeceğini düşünüyordum. Yanlış bir şey söylemek istemiyorum, aramızı açacak bir şey. İlk kavgamızı ettik ama hiç onunla olduğum kadar mutlu olmamıştım.

"August, Caleb ..." Kendini durduruyor ve gözlerimi kaçırarak yan tarafa bakıyor.

Tetikteyim. Onun hakkında hiç konuşmuyoruz. Bu hem bir nimet hem de bir lanet çünkü onun adını duymak bile beni biraz delirtiyor.

"Ne olmuş ona?" Sesim fare zehri kadar hoş. Bunu düzeltmeliyim ama yapamıyorum. Onun hakkında konuşmadığında, sorularım oluyor. Bahsettiğinde ise kıskanç bir hıyar oluyorum.

"Caleb'ın bana verdiği hiçbir şey gerçekten benim değildi," diyor alt dudağını ısırarak. Onu kollarıma almak istiyorum ama kaskatı kesiliyor ve ona dokunursam devam etmeyeceğini hissediyorum.

"Beni kontrol etmek için her şeyi bana karşı kullandı." Bana baktığında, gözleri milyonlarca sır barındırıyor ve ben her birini bilmek istiyorum.

"Gizlilik anlaşması imzaladığını biliyorum," diye başladım.

"İmzaladım."

"Ama," diye devam ediyorum, "sanki Caleb'la aranızda benim bilmediğim sırlar varmış gibi geliyor. Benim dahil olmadığım tüm bu şeyler ve bundan nefret ediyorum."

Ağzının çizgisini sert bir kavisle büküyor. "Caleb ve benim birlikte sahip olduğumuz tek şey Sarai," diyor. "Ve onu Sarai'den uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum." Elimi sıkıyor ve bir adım daha yaklaşıyor. "Ondan hiçbir şey istemiyorum August, yalnız kalmak dışında. Sana söz veriyorum." Birkaç saniye yüzümü inceledi. "Bana inanıyor musun?"

"Evet. Seviyorum." Omzunun üzerinden sarkan örgünün uçlarını parmaklarımın arasında ovuşturuyorum. "Beni Caleb'in hayatımızda olmamasından şikayet ederken bulamazsın."

Dikkatli olmalıyım. Iris'in hayatını benimle paylaşmasını beklediğimi düşünmesini sağlayarak onu korkutmak istemiyorum. Kızını benimle paylaşmasını. Yakında benim yanıma taşınmasını. Bir gün benimle evlenmesini.

Gerçi bunların hepsi beklediğim şeyler.

Onlara alışması için ona zaman vermem gerekiyor. Tepkilerimi yumuşatmayı öğrenmeliyim. Sanırım duygularımın yoğunluğu onu korkutuyor. Yani, bir keresinde o emzirirken ona asılmıştım.

Bu hiç de yoğun değil.

"Bu sabah bir şey söyledin." Betonu incelemeye geri döndü. "Bu sabah pek çok şey söyledik." Hızlı bir şekilde çekip bırakıyorum nefes al. "Hangi şeyden bahsediyoruz?"

"Kalbinin tamamına sahip olduğumu söyledin."

Sözlerini takip eden küçük sessizlik parçasında, sözümü geri almak mı yoksa yüzlerce farklı şekilde tekrar söylemek mi istediğimi bilmiyorum.

"Yapmadığım için özür dilerim..." Yutkunuyor ve gözlerinde bir özürle bana bakıyor. "Yani, karşılık vermediğim ya da bir şey söylemediğim için."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin. Anladım."

"Hayır, anlamıyorsun." Başını sallıyor, dudaklarında muzip bir gülümseme kıvrılıyor. "Seninle beşte oynayacağımı söylemeliydim."

Kanım köpürüyor, sanki biri damarlarıma Alka Seltzer damlatmış gibi. Ben onun devam etmesini beklerken derimin altında küçük patlamalar meydana geliyor. Iris'le yıllar boyunca baş başa çok az anımız oldu ve spor salonunda HORSE oynadığımız o gün en sevdiklerimden biriydi. Tabii ki ikinci sırada dolapta öpüşmemiz var. Bunu söylerken ne demek istediğimi biliyorum. Onun da aynı şeyi kastetmiş olabileceğini düşününce kalbim göğsümde bir bas davul gibi gürültülü ve sert atıyor.

"Bunun ne kadar şifreli olduğunu hiç fark etmemiştim," diyorum kaçan birkaç tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırırken. "Ta ki şu anda düşündüğüm şeyi mi kastettiğini anlamaya çalıştığım ana kadar."

Uzanıp ellerinin arasında yüzümü çerçeveliyor ve onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. "Şifreli konuşmak istemiyorum," diyor. "Sadece söyleyeceğim ki hiç şüphe kalmasın."

Dudaklarını içeri kıvırıyor ve gözlerini kapatıyor, sanki uçaktan atlamaya hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "Seni seviyorum, August."

Dünyanın gerçekten durduğundan şüpheliyim, çünkü fizik kanunlarına ya da Dünya'nın eksenini yöneten her neyse ona göre bu mümkün değil. Yine de bu sözleri söylediğinde böyle hissediyorum. Sanki tüm yaratılış bunu duymak için ayarlanmış gibi - hayatımın muhtemelen en büyük anını kabul etmek için evrensel bir duraklama. NCAA Şampiyonluğunu kazanmak ya da Waves tarafından seçilmek değil. Yılın Çaylağı olmamak. Ve sonunda yüzüğümü kazandığımda, kıyaslanamayacak bile. Bunların hiçbiri, onu ilk gördüğümde beni büyüleyen ve büyüsü hiç bozulmayan bu güzel, küçük melek-cadıdan çıkan sözler kadar muazzam değil.

"Seni tam olarak duyamadım," diyorum, başının tepesine bakarak.

Gözleri bir anda açılıyor ve sonra kısılıyor. Göğsüme vuruyor, geniş bir sırıtış ağzını geriyor. "Sırf bu yüzden sözümü geri alıyorum."

"Oh, öyle mi? Öyle mi?" Gülerek sordum. "Nasıl geri alacaksın?"

Gülme çığlıklarını duymazdan gelerek onu kucağıma alıyorum ve arabasının kaputunun üzerine, açılmış bacaklarının arasına bırakıyorum. Nefeslerimiz kesiliyor, kısmen efor, kısmen tutku. Başparmaklarım gizlice göğüslerinin alt kısmında geziniyor ve kirpikleri gözlerinde büyüyen arzunun üzerine düşüyor. Boş otoparka bakarken, elini yavaşça eşofmanımın önüne doğru kaydırıyor ve kalın pamuğun arasından sikimi kavrıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp cinsel hazzın hücumuna karşı koyuyorum. Ağzını kendi ağzıma almak için eğilip dillerimizi dolaştırıyorum. Bedenlerimiz arasında acil dokunuşlara sığınıyoruz.

Otoparkta bir kapı çarpıyor ve başımızı kaldırıp baktığımızda eğitmenlerden birinin arabasından indiğini ve bizi görmemiş gibi davranmaya çalışarak Iris'in arabasının kaputunun üzerinde seviştiğini görüyoruz.

Boğazımı temizliyorum ve Iris'in bana gülen gözleriyle karşılaşmak için başımı kaldırıyorum. Aynı anda ayıldık. Basketbolun, paranın ve şöhretin, hepsinin harika olduğunu anladığım, gerçekten anladığım o anı asla unutmayacağım. Yine de bana söylediği o sözler diğer her şeyi gölgede bıraktı.

"Ben de seni seviyorum dedim mi hatırlamıyorum." Sanki hatırlamaya çalışıyormuşum gibi gökyüzüne bakıyorum.

"Aslında yapmadın," diyor.

Çenesini kavrıyorum, onu kendime yaklaştırıyorum ve yavaşça öpüyorum, aşkının tadına bakıyorum, o kelimeler hala dilinde.

"Seni seviyorum," diyorum dudaklarına karşı, çenesinden aşağıya, kulağının arkasına ve bizi uygunsuz teşhirden tutuklatmayacak herhangi bir yerine öpücükler konduruyorum.

"Arabamın kaputuna bir anı yaptık," diyor, gözleri kocaman ve memnun. "Gördün mü? O kadar da kötü değil."

Gülümsemem azalıyor ve başımı sallıyorum. "Hayır, bebeğim. Bu araba hâlâ boktan bir şey."

47

IRIS

Şükran Günü olmasına ve her şeyin mükemmel olmasını istememe rağmen bugünle ilgili içimde kötü bir his var.

En son Waves-Stingers maçını izlediğimde August bacağını kırmıştı ve yirmi dört saat içinde tecavüze uğramış ve bayılana kadar dövülmüştüm.

Ama endişelenecek ne var ki?

Yardım edemem ama burada, şimşekli bir fırtınanın ortasındaki bir ağaç gibi açıkta oturarak kaderi kışkırttığımı hissediyorum. Bu senaryoda ağaç benim. Sonunda kendini sağlam hisseden, kök salmış ve gelişmekte olan şey. Caleb ise yıldırım; her zaman şiddetli ve vurmaya hazır.

August'un annesi beni Şükran Günü yemeğine davet ettiğinden beri midemde bir çukur derinleşiyor. August'un memleketinde Waves - Stingers maçı var, o yüzden tabii ki Vail'de kayak yapan Jared hariç burada maçı izliyoruz. August'un üvey babası Matt acil bir durum için ofise çağrıldı ama yemek için zamanında evde olacak. Annesinin yemek davetini kesinlikle kabul etmek istiyordum ve maça katılma konusundaki tereddütlerimi açıklamak zorunda kalmak istemiyordum. Gerekenden fazlasını ifşa etmeden yapamam. Ve belki de ... sadece belki de hayatımı Caleb'in gölgesinde yaşamaktan yoruldum.

"İyi misin, Iris?"

August'un annesi Susan Foster beni endişeyle inceliyor. Muhtemelen adımı birkaç kez söylemesine rağmen yanıt alamadı.

Etrafımıza geri dönüyorum. Maç öncesi ve Waves'in yedek kulübesinin birkaç koltuk arkasındayız. Görünüşe göre Susan her zaman tribünde oturuyor ve

İlk karşılaşmamızda ondan ayrı bir kutuda oturmak istediğimi açıklamak iki kat garip olurdu.

Bu binaya en son geldiğimde Stingers'ın yedek kulübesinin arkasında oturuyordum. Sarai kucağımda oturuyordu, tıpkı şimdi olduğu gibi, ama sadece birkaç aylıktı. Ramone'un beni izlemediğini kendime sürekli hatırlatmak zorundayım - bu gece Caleb ile eve gidip yarın morluklarla uyanmayacağım.

"Özür dilerim." Onu rahatlattığını umduğum bir gülümseme veriyorum. "Sadece Lo'yu düşünüyorum ve iyi olmasını umuyorum."

Lo, Bayan Foster'da bizimle Şükran Günü yemeği yemek için New York'tan geliyor. Prag'da işi çıkmasaydı daha erken gelebilirdi.

"Çok iyi olacak." Bayan Foster elimi okşadı ve nazikçe gülümsedi. "Akşam yemeğini hazırlayacağız ve onun tek yapması gereken oturup yemek yemek olacak."

"Onu davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Sarai ve beni de davet ettiğin için." "Çok uzun zamandır seninle tanışmak istiyordum, Iris."

"Öyle mi?" Ona dönüyorum, şaşkınlığım geçici olarak endişemi gölgeliyor.

"August bana senden uzun zaman önce bahsetti."

"*Uzun zaman* önce mi?" Başımı sallıyorum ve göğsümde bir kaya parçası otururken olabildiğince hafifçe gülüyorum. "Anlamıyorum."

"Şey, bana tüm detayları vermedi," diyor aceleyle, mavi gözleri alaycı. "Ama doğru kızı bulduğunu düşündüğünü söyledi. Bu, rehabilitasyon için evde kaldığı zamandı."

O hafta toplum merkezinde birbirimizi gördüğümüz saatlerde olmalı.

August ve ben San Diego'ya taşınana kadar birbirimizi pek görmedik. Benimle ilgili onu bu kadar etkileyen şey neydi? Sadece birkaç karşılaşmadan sonra benim doğru kişi olabileceğimi düşünmesine neden olan şey neydi? Muhtemelen düşüncelerimi tekrar tekrar tanıştığımız o ilk geceye geri götüren şeyle aynı şeydi: o geceyi bir yol ayrımı, onu da seçmem gereken yol olarak düşünmek.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye cevap veriyorum sonunda, yanaklarım kızarmış bir halde.

"İşe yaradığı için mutluyum. Oğlumun kalbini çalan kızla tanıştığım için mutluyum." Bayan Foster diyor ki. "Ve daha mutlu olamazdım."

Ben de yapamadım.

Korktuğum an, ezici bir güçle üzerime çöküyor. Caleb'in takımı maç öncesi atış için sahaya çıktığında, vücudumdaki her sinir kaçmam için çığlık atıyor. İç alarm sistemim beni tehlikeye karşı uyarıyor. Kaslarım acı verecek kadar gerildi. Bir irade çatışmasına hazırım ama Caleb tribünlere bakıp beni gördüğünde gülümsüyor. Sahanın diğer ucunda. Aramızda çok fazla mesafe var, kendimi güvende hissetmeliyim. Ama onunla aynı binada kendimi asla güvende hissedemem. Bazı günler onun aynı gezegende olduğunu bilmek bile güvende hissettirmiyor.

Tüm takım arkadaşları maç öncesi ısınma hareketleri yapıyor ama o sadece ayakta duruyor ve bakıyor. Ben ona baktıkça gülümsemesi daha da büyüyor. Bakışlarını kucağımdaki Sarai'ye kaydırıyor ve gülümsemesi kayboluyor. Gözleri bana döndüğünde intikam vaat ediyor. Bir gün bana bunu ödetecek.

"Iris!" August bankın hemen ötesinden, yerde yatarken sesleniyor.

Onu görür görmez vücudum gevşiyor. Gerginlik dağılıyor. Sahanın diğer ucunda karanlık geçmişim, zar zor atlattığım bir kâbus var. Geleceğim önümde duruyor. Ve çok parlak. *August* çok parlak. Oyun öncesi antrenmanına başlamadan ve takımına katılmadan önce bir gülümseme paylaşıyoruz.

Bugün gelmek istediğime emin olup olmadığımı sordu. Caleb ile olan her şeyi bilmiyor. Genel olarak neredeyse hiçbir şey bilmiyor ama bugünün benim için zor olacağını biliyordu. Yine de kaçmaktan çok yoruldum. Uzun bir süre Caleb'ın kuklasıydım ama artık ipler onun elinde değil. Erkek arkadaşımın annesi benimle tanışmak istedi; kızımla tanışmak istedi; Şükran Günü'nde oğlunun kız arkadaşının yanında oturup onu oynarken izlemek istedi. Belki pişman olurum ama şu anda en azından denediğim için mutluyum.

İlk yarıda maç berabere bitti. Eğer Waves bu sezon başka bir maç kazanamazsa, bu maçı kazanmaları için dua edeceğim. İki takım arasındaki bu rövanş maçı öncesinde özellikle August ve Caleb arasındaki spekülasyonlar çok fazlaydı. Caleb'in kirli oyunu yeniden gündeme geldi.

Herkes Caleb ile bir çocuğumuz olduğunu ve çaylak sezonunda onunla yaşadığımı biliyor. August'la birlikte olduğumu bilmeyenler de şimdi anlayacaktır. Annesiyle oturuyorum. Bazı takım arkadaşlarının bunu merak ettiğini biliyorum ve eminim bazıları da konuşmuştur. Şimdiden bazı kötü spekülasyonlar var. İnsanlar Caleb'ı tuzağa düşürdüğüm gibi August'u da tuzağa düşürdüğümü söyleyecekler.

Tanrım, keşke Caleb'ın bana nasıl bir tuzak kurduğunu bilselerdi.

"Bir kutuda oturmamızı mı tercih ederdiniz?" Bayan Foster sorar, gözleri zekidir.

"Sadece ..." Gülüyorum, duyduğum en yanlış ses. "Bu, Caleb'den sonra August'la birlikte olmam hakkında daha fazla konuşulmasına neden olabilir. Bazıları bunun Caleb'ın kirli oyunu için August'un intikamı olduğunu söylüyor. Benim bir ... olduğumu söylüyorlar."

İnsanların hakkımda söylediği şeyleri dile getirmek bile istemiyorum.

Fahişe. Fırsatçı. Altın avcısı. Üçkağıtçı. Hayran. Susamış. Tuzak piliç.

İnsanların gerçekte ne düşündüğünü bilmek istemiyorsanız kendinizi Google'da aratmayın. Bunu dizüstü bilgisayarlarının anonimliğinden ve avatarlarının maskesinin arkasından özgürce ifade ediyorlar.

"Gerçeği biliyorsun," diyor Bayan Foster elimi okşayarak. "August da öyle. Ne dedikleri onun umurunda değil, senin de olmamalı."

Kendimi rahatlamaya zorlayarak ellerimi Sarai'nin kollarında aşağı yukarı gezdiriyorum. Kulaklıklarını takmış iPad'inde piyano çalıyor. Çok büyümüş ve muhtemelen babasını görse tanıyamaz bile.

"Gus!" Sarai çığlık atarak beni tekrar harekete geçirdi.

August serbest atış çizgisinde ve Sarai'nin çığlığının konsantrasyonunu bozmasından o kadar korkuyorum ki ağzını kapatıyorum.

"Şşşt," diyorum kulağına. "August'un odaklanması gerekiyor, bebeğim."

İşaret parmağını ağzına götürüyor, gözlerini kocaman açıyor ve

Be

n. "Fo-cus," diye fısıldıyor.

Gülüyorum ve burnuna dokunuyorum. Kafamı kaldırdığımda August bizi izliyor. Gülümsüyor ve tabii ki Sarai yine "Gus" diye bağırmak için o anı seçiyor. Ona bir öpücük konduruyor, o da hızlıca sırıtıyor ve avucunu dudaklarına bastırarak karşılık veriyor. Yine de gözleri bana sabitleniyor ve memnuniyet, zevk ve hayal edebileceğim neşeye en yakın şey, Mississippi gibi geniş ve güçlü bir şekilde içimden akıyor. Gözlerim sulanıyor ve burnum yanıyor. Duygular aramızda o kadar yoğunlaşıyor ki, yarım arena ile ayrılmış olsak bile.

"Seni seviyorum," diyor, gözlerindeki bakış sıcak ve çok kesin.

Başımı sallıyorum, bir elimi dudaklarıma götürüyorum ve gizlice öpücüğüne karşılık veriyorum. Gülümsüyor ve dikkatini topluluğa geri veriyor.

Etime batan bir iğne gibi keskin bir his yaşıyorum. Stinger'ların sırasına baktığımda Caleb'ın dikenli bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözlerinde kötü niyet alevleniyor ve elleri yumruk şeklinde sıkılıyor.

Etrafını saran tehdit, Ramone'un her zaman olduğu gibi değişmez bir yoldaşıdır.

Kendimizi en son bu yerde bulduğumuzda karanlık bir dejavu yaşamıştık ama işler tersine dönmüştü. August ve benim aramda her zaman kaçınılmaz bir farkındalık vardı. Caleb bunu o zaman da gördü, şimdi de görüyor. August'la tanıştığım gün, bir güç alanına adım attım ve bazı yönlerden benim hatam olan, bazı yönlerden de kontrolüm dışında olan bir şeyi harekete geçirdim. Bu meydan okuma içimde yükseliyor ve Caleb'ın bunu görmesi umurumda değil. Artık kendini de alaşağı etmeden bana hiçbir şey yapamaz. Az önce August'la paylaştığım özel anla alay edercesine bana bir öpücük konduruyor.

"O bir sorun olacak mı, Iris?" Bayan Foster yanımdan soruyor.

Şaşkınlıkla tüm dikkatimi ona verdim. Hâlâ Caleb'a doğru bakıyor ama yanıtımı bekliyor.

"Hayır. Ben ..." Başıma gelenlerin ayrıntılarını sadece Lo ile açıkça konuştum ama keşke August'un annesi ve onun nazik gözleriyle her şeyi paylaşabilseydim. "O bir problemdi ama halledildi."

"August seni çok seviyor," diyor bana bakıp Sarai'ye gülümseyerek. "Ve kızını da. Artık sürekli ikinizden bahsediyor."

"Öyle mi?"

"Eminim onun hayatındaki en önemli şeyin sen olduğunu biliyorsundur."

Seninle beşte oynarım.

Cevap vermiyorum ama devam etmesini bekliyorum, çünkü daha fazlası olduğunu biliyorum. "O adam senin yüzünden oğlumun bacağını kırdı," diyor elini kaldırarak

özür dilemeye başladığımda. "Bu senin hatan değil. Sadece onun hatası, ama durumunun ne kadar karmaşık olduğunu bilse bile August yine de seni istedi. Araya girmemden nefret ederdi ama o *benim* için çok önemli ve niyetini bilmek istiyorum."

"Niyetim mi?" Zengin ve dolu bir kahkaha dudaklarımdan kaçıyor. "August'a karşı niyetimi mi bilmek istiyorsun?"

Küçük bir gülümseme veriyor ve Sarai'nin saçlarını okşuyor.

"Oğlum hakkında hiçbir yanılsamam yok. Sahada ve saha dışında biraz oyuncu olduğunu biliyorum." Kaşlarını imalı bir şekilde sallıyor. "Ama sana derinden aşık olduğunu ve bir süredir de öyle olduğunu biliyorum." Esprilerimiz azalıyor ama gözlerindeki nezaket kaybolmuyor. "Yani evet, sana onu sevip sevmediğini sormuyorum, çünkü sevdiğin çok açık. Sana evlenme teklif ettiğinde onunla evlenip evlenemeyeceğini merak ediyorum."

Evlen.

Çoğu kız için bu, Haziran düğünleri ve çiçekler anlamına gelir; umutlar ve hayaller gerçekleşir.

Artık bana öyle gelmiyor. Bir tuzak anlamına geliyor. Bir adamın benim hayatıma, kızıma erişebileceği ve kendi takdirine bağlı olarak bunu kötüye kullanabileceği anlamına geliyor.

"August'a bunu sormadım," diyor usulca. "Muhtemelen sonunda sana sahip olduğu için o kadar mutlu ki bu konuda baskı yapmıyor, ama merak ediyorum, istediği kadın için birinin bacağını kıracak kadar zalim bir adam, istediği kadına karşı da bu kadar zalim olabilir. Haksız mıyım?"

Sinirle jumbotrona bakıyorum. Birden fazla kez gafil avlandım, kendimi ekranda hiç beklemediğim bir anda buldum. Eğer yüzüm şu anda ekranda olsaydı, korkarım herkes Caleb ve bana ne olduğunu bilirdi - herkesin görmesi için canlı siyah-mavi-morlaşmış teknik renkte oynayan bir skeç. Nelerden kurtulduğumu bileceklerdi. Ve her ne kadar bunun benim hatam olmadığını bilsem de, utanç yayılıyor ve hiçbir parçamı temiz bırakmıyor. Caleb'ın dokunuşuyla kirlendim, kalbim ve ruhum görünmez lekelerle kaplandı.

"Yasal olarak Sarai'nin babasıyla yaşadıklarımın çoğu hakkında konuşamam," diyorum ona, sesim kısık ve etrafımdaki kulakların dikildiğinin farkındayım. "Ama ondan uzaklaşmanın başımıza gelebilecek en iyi şey olduğunu söyleyebilirim."

"Peki August bunu biliyor mu?"

"August onu ve sadece onu sevdiğimi biliyor." Bu garip olmalı, ama söyleyemediğim onca şeyden sonra, birine bir şey söylemek iyi hissettiriyor.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Başımı salladığımda gülümseyerek devam ediyor.

"Oğlum, babasından sonra tanıdığım en rekabetçi insan. Nasıl pes edeceğini bilmez. Sonunda Waves, eğer onlarla kalırsa, bir şampiyonluk kazanacak çünkü August bunu yapmak *zorunda* kalacak. Uzlaşmayı bilmiyor ve sizinle de uzlaşmayacak."

Sözleri kalbimi yerinden oynatmalı ama onun yerine kalbim taş gibi batıyor çünkü August'u ne kadar seversem seveyim, ki seviyorum, bana evlenme teklif ederse ne diyeceğimi bilemiyorum. Hayatımı, paramı, evimi ve güvenliğimi *herhangi bir* erkekle paylaşmak beni ölümüne korkutuyor. Beni sevdiğini ve beni incitecek hiçbir şey yapmayacağını düşündüğüm bir adamın, ben onun tuzağına düştükten sonra maskesini indirip bana gerçek yüzünü gösterdiğini gördüm. Bunu kendim ya da Sarai için bir daha riske atabilir miyim bilmiyorum.

Oyunun geri kalanını sersemlemiş bir şekilde geçiriyorum, sahadaki aksiyonu zar zor kaydediyorum, ancak her zamanki gibi Caleb ve August'un birbirlerini normalden daha iyi performans göstermeleri için kışkırttıklarını not ediyorum. İkisinin de olağanüstü oyunları var ama August her zaman Caleb'a karşı kazanmayı başarıyor gibi görünüyor. Şükürler olsun Tanrım, çünkü bu Şükran Günü yemeğinde yaşamasını istemeyeceğim bir kayıp.

Susan ve ben August'u beklemek için özel yeraltı otoparkına giriyorduk ki tehlikeyi hissettim.

Kafamı kaldırıyorum ve Caleb tam orada, birkaç adım ötede. Koyu renk kazağı ve pantolonu altın sarısı saçlarını ortaya çıkarıyor. Güneşten inmiş bir şey gibi görünüyor.

Sadece onun cehennem tarafından gönderilmiş bir şey olduğunu biliyorum.

Ukala bir sırıtışla öldürmek için hamle yapıyor. Muhtemelen korkumun kokusunu alıyor, bu yüzden yüzümü nötr hale getiriyorum. Çenemi kaldırıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Bana açık alanda saldıramaz ve ben de kalbime pompalanan, kanımla taşınan dehşeti göstermeyi reddediyorum.

Kalçamdaki Sarai'den August'un annesine bakıyor. "Sizi tekrar görmek güzel Bayan Foster. Yıllar oldu ama her zamanki gibi çok güzel görünüyorsunuz."

Caleb ve August'un benden önceki geçmişlerini unutuyorum. Birbirlerini beni tanıdıklarından daha uzun süredir tanıyorlar.

Bayan Foster sahtekârları sevmez. Ona cevap vermez ama Caleb omuz silkene kadar sert gözlerle ona bakar.

Sarai büyülenmiş bir halde Caleb'e bakar. Burnuna ve dudaklarına dokunmak için uzanıyor. Onunla birlikte diğer yöne doğru koşmak istiyorum - onu ondan mümkün olduğunca uzağa götürmek için. Melek kabuğu tarafından kandırılmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Çok geç olana kadar kabuğun altında bir iblisin kalbinin attığından asla şüphelenmezsiniz.

Caleb onun küçük parmaklarını yakalamaya çalışıyor ama kalçamı başka yöne çeviriyorum, böylece eli onun ulaşamayacağı bir yere düşüyor.

"Çok güzelsin Sarai," diyor ona ama bana bakıyor. "Gözlerini babandan almışsın. Beni hatırlıyor musun?"

Başparmağını ağzına sokan ve kulağını çekiştiren Sarai başını sallar.

Caleb bana ters ters bakıyor ve saçından bir tutam alıp parmaklarının arasında ovuşturuyor. "Ben senin babanım."

Aralarına daha fazla mesafe koyarak birkaç adım geri çekiliyorum.

"Baba," diye fısıldıyor Sarai, menekşe mavisi gözleri menekşe

mavisine kilitlenmiş.

"Bayan Foster, Sarai'yi arabaya götürür müsünüz?" Aniden soruyorum, baba ve kızı arasındaki etkileşimi dehşetle izliyorum. Sarai zeki, meraklı ve bir filin hafızasına sahip.

"Emin misin, Iris?" Bayan Foster soruyor.

Sarai'yi ona uzatıyorum ve bir gülümseme uyduruyorum. "İyi olacağım," diye onu temin ediyorum. "Caleb ve benim konuşmamız gerek."

"Ama Iris, belki de beklemelisin-"

"Hayır, şimdi iyi." Birkaç metre ötedeki siyah cipe doğru başımı salladım. "Birazdan gelirim."

Caleb ve benim aramda endişeli bir bakış paylaşıyor ama Sarai ile birlikte dönüp arabaya gidiyor.

"Sonunda yalnızım." Caleb saçlarıma dokunuyor, parmaklarının arasından geçiriyor. "Saçlarının düz olmasını tercih ederim ama çok güzel görünüyorsun."

Bir elimle saçlarımı toplayıp arkama, onun ulaşamayacağı bir yere sıkıştırarak geri çekiliyorum. "Ne istiyorsun Caleb?"

Gülümsemesi, gözleri - beni, yüzümü, göğüslerimi incelerken, kalçalarımın birleştiği yerde ve bacaklarımın aşağısında oyalanırken onunla ilgili her şey şehvet dolu.

"Benim olanı istiyorum." Kulağıma fısıldamak için öne eğildi, "Gerçekten beni terk edebileceğini ve bir daha geri dönmeyeceğini mi düşünüyorsun Iris? Kızımı benden alabileceğini ve bunun bedelini ödemeyeceğini mi sanıyorsun?"

Vücudumdaki ince tüyler kalkıyor. Kalbim çarpıyor ve kaslarım geriliyor.

Bedenim bir ayaklanma, her şeye hazırlıklı.

Bir anda eli bileğime kelepçeleniyor ve acı verecek kadar sıkıyor. "Ne cüretle onu becerirsin?" diye tıslıyor. "Ve onu evimin sahasında benim önümde teşhir etmeye? Ben izleyemezken kızımın büyümesini izlemesine izin mi vereyim?"

Dili dışarı fırlayıp kulağımın arkasını yalıyor ve tükürük donup tenimde kuruyarak beni tiksindiriyor.

"Keşke şu anda seni herkesin önünde becerebilseydim." Gülüyor. "August nasıl yaptığımızı görmek istemez miydi?" O kadar yaklaşıyor ki aleti karnımı dürtüyor. "Bunu bana sadece sen yaparsın, Iris." Yutkunuyor, gözlerindeki sertlik yerini kibirle örttüğü o hastalıklı çaresizliğe bırakıyor. "Eve geri dön. Seni özledim. Bu sefer daha iyi olacağım. Söz veriyorum. I-"

Nefesi göğsünde durdu. MiMi'nin mücevherli bıçağının loş otoparkta parladığı yere, aramıza bakıyor. Hınzır ucu Caleb'ın aletine bastırılmıştı.

Bu dünyada bir kadın aklını başında ve silahlarını elinin altında tutmalıdır.

"Beni hiç tatmin etmedin." Sakince gülümsüyorum. "O yüzden bu alete ihtiyacım yok. Eğer varsa, beni hemen bırakmanı öneririm, yoksa onu keserim ve seni hasta bir hayvan gibi kanlar içinde bırakırım."

"Iris, hadi ol-" Daha derine bastırdığımda durdu. "Siktir, bebeğim."

"Ben senin bebeğin değilim. Senin kızın değilim. Bebeğinin annesi bile değilim.

Çünkü bana kalırsa Sarai senin değil." Kocaman elinin hâlâ kelepçelediği bileğime bakıyorum. "Bırak beni Caleb, yoksa o kıllı taşaklarından birini alırım."

Eli çekiliyor ama gözleri bana saldırıyor.

"Bütün bunları bana silah zoruyla yaptırdığın için sana kızardım," diyorum. "Ama şimdi birinin seni sevmediğini bildiğinde oyunun böyle oynandığını anlıyorum ve sen bunu hep biliyordun, değil mi Caleb? Seni sevmediğimi daha ben bilmeden önce biliyordun. Bu yüzden bu kadar sıkı tutundun."

"Bu günlerden birinde, Iris. . ." Gülümsemesi ele geçirilmiş, çılgınca ve beni ürpertiyor.

Aramıza biraz daha mesafe koydum ve bıçağı gizlice çantama geri koydum.

"Yakında olsa iyi olur çünkü Lo'ya göre," diyorum, o gün yaptığı gibi avucuma üfleyerek, "günlerin sayılı."

Şimdiye kadar gördüğüm korkuya en yakın şey gözlerine giriyor. Daha önce bilmiyorsam, şimdi biliyorum. Lo kesinlikle benden daha belalı. Caleb'ın sikine bıçak dayıyorum ve o neredeyse hiç gergin görünmüyor. Ona Lotus'un sözlerini hatırlatıyorum ve korkuyor.

"Iris, hazır mısın?"

Arkamızdan geliyor. August yürüyor, Caleb'a benzer şekilde koyu renk bir kazak ve pantolon giymiş. Benzerlikler burada bitiyor. Caleb on sekiz ayar altın gibi parlak ama kararmış ve sahte. August karanlık, sığınak sağlayan bir duvar gibi üzerimde yükseliyor. Yanımdaki yere geçip elimi tutuyor. Gözleri Caleb'ın yüzünden hiç ayrılmadan eğilip saçlarıma bir öpücük konduruyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı, Caleb?" diye soruyor tonsuzca.

"Hiçbir fikrin yok," diye yanıtlıyor Caleb, gözleri soğuk ve parıltılı, bana odaklanmış.

"Bunu bir kez söyleyeceğim." August elimi bırakmıyor ama ayakkabıları neredeyse birbirine değene kadar Caleb'ın alanına giriyor. "Iris ve Sarai benim korumam altında ve onları rahatsız edersen beni de rahatsız etmiş olursun."

Kelimeler üçümüzün arasına yerleşiyor.

"Ve bacağını kırmaktan daha fazlasını yapacağım Caleb," diyor usulca. "Iris söylemediği sürece onları göremezsin."

"Onun küçük parmağına öyle bir sarılmışsın ki." Caleb zalimce gülüyor. "Seni kırbaçlamış."

August gülümsemesine izin vererek hoş bir şekilde "Öyle," diye yanıtlıyor. "Kıskanıyor mu?" Caleb'ın gülümsemesi düşer. "O amcığı önce benim yediğimi unutma."

"O zaman hayatımın geri kalanında Iris'e sahip olduğum için ne kadar şanslı bir adam olduğumu biliyorsun." August gülüyor. "Bu, ilk olmaktansa son olmayı tercih edeceğim bir durum. Şansın vardı. Berbat ettin. Ben basketbolda böyle derler ... bir kapatıcıyım. Bitirici."

Sahte rahatlık buharlaşıyor ve August'un yüzü donuyor. "Bu alacağın tek uyarı, Caleb. Bir daha seni kız arkadaşımın gözünü korkutmaya çalışırken bulursam, uzun bir süre top oynayamayacaksın." Başını eğiyor, daralmış gözleri gergin havayı kesiyor. "Ve bunu kirli bir oyun gibi gösterme zahmetine girmeyeceğim."

Birbirlerine uzun saniyeler boyunca bakıyorlar ve karşılıklı kötü niyetleri yüzünden uzayıp inceliyorlar. Caleb'ın ne kadar zeki ve sinsi olduğunu biliyorum. August'u birkaç dakikalığına ona yakın görmek bile beni tedirgin ediyor. Caleb bir kötülük mikrobu taşıyor ve ben bu mikrobun içinde boğuluyorum. Değer verdiğim herkesin ondan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmasını istiyorum.

"August." Elini çekiştiriyorum. "Bebeğim, hadi gidelim."

Caleb'in gözleri bana kaydı. Sevgi sözcüğünü kullanarak onu kışkırtmak istememiştim ama ondan esirgediğim şeyi August'a karşılıksız verdiğimi bilmesi umurumda değil. Sonunda ellerini ceplerine sokuyor ve ıslık çalarak uzaklaşıyor.

O kadar uzun süre tuttuğum bir nefesi dışarı veriyorum ki başım dönüyor. Caleb'le yüzleşirken cesaretim yüksekti ve bıçağımı çekmiştim ama o gidince dizlerim titriyor ve August'a doğru gevşekçe eğiliyorum. Kollarımı ovuyor, bir eliyle parmaklarımızı birleştiriyor ve diğer eliyle yüzümü kavrıyor.

"Neydi o?" diye soruyor, kaşlarını çatarak. "Titriyorsun. Iris, neler oluyor?"

Bir gün ona söylemek zorunda kalacağım. Asla zorunda kalmayacağımı

ve gizliliği bahane olarak kullanabileceğimi umuyordum. Gerçekten utanç verici, utanç verici,

ve onunla paylaşmak istemediğim dehşeti. Bunların benim başıma geldiğini ve sevdiği kadının böyle hasarlı bir mal olduğunu bilmesini istemiyorum. Ona gizlilik yemini ettirmem gerekecek ve Caleb'in peşinden gitmeyeceğine dair söz vermesi gerekecek ki bunu yapıp yapamayacağını bilmiyorum. Düşüncelerim dönüp dolaşıyor.

"Sana yakında her şeyi anlatacağım, tamam mı?" Alnımı göğsüne yaslıyorum. "Sadece bugün değil. Annene gidip Şükran Günü yemeğinin tadını çıkarabilir miyiz?" Başımı kaldırıyorum ve sırıtıyorum. "Ve zaferini kutlayalım mı? Bunu yapabilir miyiz?"

Onu kızdırdığımda yüz ifadesi değişmiyor ya da yumuşamıyor, ama sonunda yorgun bir nefes veriyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor. "Bana her şeyi yakında anlatacak mısın?" diye soruyor. "Çünkü bir daha seninle onun yanına öyle g i d e r s e m kendimi kaybederim. Ne oluyor lan? Sert bir şekilde sürünüyor ve-"

"Evet. Yakında söyleyeceğim ama henüz değil." Gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarımı gözyaşlarına karşı sıkıca bastırıyorum, eğer ağzımı açarsam durduramayacağım duygulara. "Söz veriyorum."

Dudaklarımız aynı hizaya gelene kadar eğiliyor ve benimkini dudaklarının arasına alıyor ve gün, inceleme, korku, endişe - hepsi bunun tarafından gölgede bırakılıyor. Dudakları, tatlı, acil ve aç bir şekilde benimkinin üzerinde. Onun bağlılığıyla.

"Sadece ... ihtiyacım var." Sözcüklerin dudaklarında kalmasına izin verdim. *Zaman mı? Boşluk? Zarafet? Anlayış? Sabır?* "Sen," diye nefes alıyorum öpüşürken, dudaklarımın alabildiği kadarını almak için ağzımı açıyorum. "Sadece sana ihtiyacım var."

"Ben varım." Doğruldu ve annesinin camdan bizi izlediği arabaya doğru baktı. "Vay canına. Annem öpüşmemizi izliyor."

"Çok utanıyorum," diye inliyorum ellerime doğru. Onun da Caleb'la aramızdaki ilişkinin ne kadarını görebildiğini bilmiyorum ama tribündeki konuşmamızdan sonra sanırım bunu daha az önemsiyorum.

"Bu gece bir otelde kalacağımızı söylediğimde muhtemelen öpüştüğümüzden şüphelenmiştir."

"Biz neyiz?" Annesinde kalacağımızı düşünmüştüm.

"Lotus Sarai'yi tutacak," dedi. "Ve sen ve ben bütün geceyi birlikte geçireceğiz."

İçimdeki anne hemen itiraz etmek istiyor. Başka kimse kızıma bakmak zorunda kalmamalı. Bunu yapabilmeliydim, ama August

Birlikte olduğumuz her seferinde güneş doğmadan giderdik.

Bunu kendime vereceğim. Bunu bize ver.

Arabaya ve annesinin bilmiş sırıtışına yaklaşırken başımı omzuna yaslıyorum. "Kulağa harika geliyor, bebeğim."

48

IRIS

NE DÜŞÜNÜYORDUM KI?

Aynadaki yansımam benimle alay ediyor. August ve ben milyar yıldızlı bir otelde tek başımıza bir gece geçireceğiz. Gitmek zorunda olmadığı bir gece. Onu baştan çıkarmak için iç çamaşırı yerine basketbol forması giyiyorum. Yani, bu *onun* forması, ama yine de. Benim üzerimde onun üzerinde olduğu kadar seksi değil.

Saçlarımı omuzlarımda ve kollarımın üzerinde kabartıyorum, Sarai'nin çişi geldiğinde yaptığı gibi bir ayağımı diğerinin üzerine atıyorum.

Aynadaki kıza "Senin bütün ıvır zıvırın diğer odada," diyorum. "Yani bir noktada oraya gitmen gerekiyor."

Buna ihtiyacım var. Bugünkü maç stresliydi. Caleb'ı görmek kabus gibiydi. August'un ailesiyle akşam yemeği harikaydı ama bu gecenin beklentisi tüm zaman boyunca üzerimdeydi. Masanın altında gizli dokunuşların, koridorda çalınan öpücüklerin, vaatlerle dolu uzun bakışların başlangıcı - sinirlerimi gerdi ve beni ince bir kenarda tuttu. Stingers'ın maçı bir deplasman gezisinin sonuydu, bu yüzden August evde değildi ve günlerdir birlikte değildik.

Lo, Sarai'yi gece boyunca emanet edebileceğim tek kişi ve onlar koridorda güvendeyken tamamen rahatlayabilirim.

Yatak odasına girdiğimde, beyaz ve altın rengi mobilyalara, kalın tüylü halıya, şehrin muhteşem manzarasına bakmıyorum bile. Kocaman yatakla ilgili fark ettiğim tek şey ayak ucunda oturan adam.

August benden kısa bir süre önce duş aldı ve giyinme zahmetine girmedi. O her zaman duyular için bir lükstür. August çıplak, kasları

Karnı şiş, teni nemden boncuk boncuk, saçları dağınık buklelerden oluşan bir kaos mu? Bu bir karşı konulmazlık meselesi.

Spor istatistiklerini bilmek benim işim, bu yüzden August'un kanat açıklığını biliyorum, ama bu onun omuzlarının genişliğini, kas, kemik ve bronzlaşmış etten oluşan bir ufku görmekle aynı şey değil. Dikey mesafesini, ayakta ne kadar yükseğe zıplayabildiğini biliyorum ama bu düz bir sayı. Size bir metrenin on santim üzerindeki bir adamın bacakları hakkında hiçbir şey söylemez, uzun ve zayıf, yontulmuş yanlar ve uyluklar ya da kilden oyulmuş, güneşte sertleşmiş ve yanmış baldırlar. O bir atıcı. Ligin gördüğü en iyi şutörlerden biri ve yay gerisinden ölümcül. Ama ben o oyulmuş ve yontulmuş kolları bir sığınak olarak biliyorum ve o "tutamakları", elleri, kalbimi bıraktığım güvenli yer.

Gözlerini üzerimde gezdiriyor, vücudumu hararetle tarıyor. "Kahretsin, Iris."

Ona doğru geçiyorum ve beni bacaklarının arasında durmam için çekiyor. Aleti, sert, katı ve sıcak, tenime sürtünüyor. Ayak parmaklarım halıya kıvrılıyor ve parmaklarım saçlarının koyu ipeğine dolanıyor. Omuzlarımı avuçluyor ve kollarımı okşuyor. Formasının içinde kalçalarımın şeklini takip eden ellerinde bir hürmet var.

"Seksi bir şeyler giymeliydim," diyorum telaşla. "Gecelik gibi ya da-"

"Sadece dur." Kahkahası duman gibi çıkıyor. "Seni benim numaramı takarken görmek, bir el işine sarılmış ıslak bir rüya gibi."

Tek parmağıyla göğsümün üzerinde otuz üç olan numarasını çiziyor. Meme uçlarımı çimdikleyip yuvarladığında dizlerimdeki kıkırdak yapış yapış oluyor. Beni ayakta tutmak için pürüzsüz ve kadife omuzlarını kavrıyorum. Elleri bacaklarımın üzerinde geziniyor, formanın eteğinin altından sürünerek çıplak popomu kavrıyor, parmakları kıçımın çatlağında buluşana kadar sıkıyor. Gözleri benimkilere kilitlenmişken yanaklarımı aralıyor ve kalın bir parmağını o gizli, hassas çıkıntı boyunca gezdiriyor. Sanki bir kolu çekmiş gibi, vücudumdan nem sızıyor ve kalçalarımı ıslatıyor.

Bir eli gizlice bacaklarımın arasına giriyor ve birkaç dakika boyunca sadece dudaklarımı okşuyor. Nefesim kesiliyor. İnleyen, utanmaz bir kız olarak bacaklarını açıyor, bana dokunması için sessizce yalvarıyorum. Beni açması, istila etmesi ve bu amcığa sahip olması için.

August, parmakları vücudumun ıslak, yalvaran sunusuyla sırılsıklam olana, yalvarışlar kalçalarımdan aşağı sızana kadar benimle alay ediyor. Tırnaklarım etine batıyor, daha fazlasını talep ediyor.

Buharlı ve ısrarcı ağzı, formanın içinden bir göğsümü ele geçirdiğinde o da ben de başka tarafa bakmıyoruz. Sonunda beni ayırdı ve klitorisime dokundu.

"Oh." Zayıf ve soluk soluğa ona yaslandım, alnımı onunkine dayadım. "August."

Başparmağı beni okşuyor, okşamayı tekrarlıyor ve her geçişte daha fazla nefes çalıyor. Kaslı kalçalarını çerçevelemek için bir bacağını iki yana çekiyor, ben onun üzerinde yayılana kadar, serin hava ıslak, sıcak kıvrımlarımın üzerinde fısıldıyor.

"Seni benim formamla, benim numaramı giyerek becermek istiyorum." Boynumun uzunluğunu dilliyor. "Sür beni, Iris."

Sadece bu kelimeler, sadece bu şekilde söylendi. Anın içinde donup kaldım. Bir buz kütlesinde korunuyorum. Bir saniyeliğine vücudum kapanıyor. Soğuyor. Duruyor. O sözler aklımdan çıkmıyor.

Başka bir adam ona binmemi emretti. Onu istediğime inandırmamı söyledi ama yapamadım. Yapamadım. Zalimliği tutkumu çaldı ve beni soğuttu.

"Iris?" August'un kaşlarını çatışı, yüzündeki ve sesindeki endişe bana nerede olduğumu hatırlatıyor. "Bebeğim, iyi misin?"

Gözyaşlarımı yutarak, anılarımı bütünüyle yiyerek ve uzun zaman önce gördüğüm bir kâbusu sindirerek aptalca ona bakıyorum. Başımı sallıyorum, dudaklarım soğuk, titrek bir kavis çiziyor.

"Öp beni," diye fısıldıyor, gözleri o kadar şefkatli, o kadar niyetli ki.

Yıldızların altında, bir sokak lambasının altında, büyüklüğün arifesinde büyülü bir gece hatırlıyorum. Kahkahalar ve g ü v e n l e r l e dolu, vaatlere gebe bir gece. Ve onu çok net görüyorum, prensimi, bir öpücük istiyor.

Ve biliyorum.

Onu bu gece dünyanın sonu gelebilirmiş gibi öpüyorum çünkü bunu asla hafife almayacağım. Zalimliği çok iyi bildiğim halde onun iyiliğini değil. Geçmişte hoyratça davranılmışken, onun şefkatini değil. Sahiplenilmiş, sahiplenilmiş ve kötü muamele görmüşken, onun sevgisini değil.

Öpücüğüyle beni eritiyor, prensim ve ben de onun içinde eriyorum. Göğüs göğüse geldik, August'un numarası aramızda ezildi. Aletini elime alıyorum, vücutlarımızı aynı hizaya getiriyorum ve ikisi etin cinsel kayışında bir oluyor. Boynuna doladığım dirseklerimle kendimi sabitliyorum ve başım dönene ve nefeslerimiz bir mutluluk bulutunda birbirine karışana kadar öpüşüyoruz. Formanın altında, avuçları sırtıma uzanıyor, kalçalarımız kilitlenip yuvarlanırken çıplak etime gömülüyor ve

Eziyet. Vücudum onun etrafında kenetleniyor ve dua ediyoruz, lanet okuyoruz, inliyoruz, sanki vücutlarımız bu an için yaratılmış gibi çiftleşiyoruz.

Bizimkisi yeniden hayal eden bir aşk; öğle vakti gökyüzünü soyup yıldızları arayan, onları bir kovadaki deniz kabukları gibi toplayan bir aşk. Yıldız tozuyla yıkanır, Samanyolu'ndan içer ve ayın üzerinde dans ederiz. Gökkubbeyi deliyor, sonsuzluğa bakıyor, zamanın ve uzayın üzerine basıyoruz. Öncesi yok. Sonrası yoktur. Şimdi sonsuzluğu doğurur. Bu an ölebilir ama bu aşk asla ölmez. Zaman bir çizgi değildir. Bir çemberdir ve biz, August ve Iris, merkezde duruyoruz.

"*SÜRGÜLÜ KAPILARI* GÖRDÜN MÜ?" Sırtımı August'un gövdesinin sert duvarına dayayarak soruyorum.

Hava karanlık ve beynimi silinmiş eski bir disket gibi bırakan orgazmın üzerinden sadece birkaç dakika geçmiş.

"Film mi?" Elleri saçlarımda geziniyor.

"Evet, *Sliding Doors*."

"Kate Winslet?"

"Hayır, Gwyneth Paltrow."

"Kayınvalidesinin onu öldürmeye çalıştığı film mi?" "Hayır, o *Hush*."

"Gwyneth Paltrow hakkında neden bu kadar çok şey biliyorsun?" diye takılıyor, yanlarımı çimdikliyor ve ciyaklamama neden oluyor. "Bu çok garip."

"Tamam. *Sliding Doors*'da, bu bayan-" "Gwyneth Paltrow."

"Aman Tanrım. Evet," diye kabul ediyorum, ikimizin de başını dayadığı yastığa doğru gülerek. "Gwyneth Paltrow."

"Sadece açıklığa kavuşturuyorum."

"Bu küpeyi asansörde düşürdü." "Ne? Asansör mü?"

"Burası Londra. Asansör. Asansör. Aynı şey." "Yani *asansörde* bir küpe düşürdü."

Karanlıkta sırıtışını duyuyorum ve sessizliğimin onu uyarması için bir süre bekliyorum. "Tamam, tamam." Saçlarıma doğru gülüyor.

"Duracağım."

Karnına dirsek attım. O "omphs" dedi ve ben devam ettim.

"Küpeyi düşürüyor ve hikaye bu iki farklı senaryoya dallanıyor." İyi mizahım sirke içindeki şeker gibi eriyor. "Bu iki farklı adamla."

August da gülmüyor ama elimi buluyor ve yorganın aşırı ağırlığı altında parmaklarımızı birleştiriyor. Bir sonraki sözlerimi bekliyor.

"Her zaman tanıştığımız geceyi düşünürdüm." Dudağımı ısırdım ve beklenmedik gözyaşlarımı geri kırptım. "Beni barın dışında öpmek istemiştin."

"Ve bana bir erkek arkadaşın olduğunu söylemiştin." Sesi de ayıklaştı.

"Ben ... iken."

Dövülmüş. Yaralandı. Tehdit edildi. Şiddete uğradı.

". . mutsuz, o gece seni öptüğümü hayal edebiliyorum." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, o zaman ile şimdi arasında boşa geçen yılları silebilmeyi diliyorum. "Seni seçtiğimi ve bu seçimin her şeyi değiştirdiğini hayal ediyorum."

Sessizdir. Ona her şeyi anlatmayacağım. Ona pek bir şey söylemeyeceğim, ama gerçek olacak.

"Sanki doğru seçimi yaptığım ve mutlu olduğumuz bir paralel evren varmış gibiydi." Hatamı kabul eden kelimeleri serbest bırakmak için mücadele ediyorum. "Ama her zaman uyandığımda sen orada değildin. Caleb vardı."

"Bu alternatif evrende," diyor usulca, parmaklarımın arasındaki dokumayı okşayarak, "Sarai benim miydi?"

Tereddüt ediyorum, ne söylememi istediğinden emin değilim, bu yüzden yine gerçeği seçiyorum.

Başımı sallıyorum. Başını enseme indiriyor ve orada uzun bir nefes bırakıyor.

"O zaman birlikte oradaydık, çünkü sen onunla birlikteyken beni ayakta tutan şey buydu." Beni sırtüstü yatırıp ön kolunu başımın yanındaki yastığa bastırıyor. "Çoktan olmuş olması değil, ama hâlâ *olabileceği*." Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor, sanki gün ışığıymış ve beni net bir şekilde görebiliyormuş gibi karanlıkta bana bakıyor. "Bu oldu, Iris." Sıkıca kavuşturduğumuz ellerimizi dudaklarına götürüyor. "Bu alternatif bir evren değil. Bu bizim hayatımız, bebeğim."

Neredeyse gülümsemek istemiyorum; mutluluğum bu illüzyonu bozabilir ve yatağın kenarında kıvrılmış, Caleb'in tabancasının namlusuna bakarken uyanabilirim. Ama uyanmayacağım. Yarın August'un kollarında uyanacağım ve geçmişim, anılarım, Caleb beni bundan mahrum edemez.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" August'un sesi beni bu rüyaya bağlıyor, onu biraz daha uzatıyor.

"Tabii ki."

"Her sabah bu şekilde uyanmak istiyorum," diyor umutla. "Ve çocuklarımızın kapıdan içeri girip bizimle birlikte yatağa atlamalarını istiyorum."

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında toplanıyor ve sessizce yanaklarımı çiziyor. Bir zamanlar bunları isteyecek kadar cesur bir kız vardı, ama o ezildi ve toz oldu. Denesem bile onu tekrar bulabilir miyim bilmiyorum.

"Ve krep yapacağım," diye devam ediyor, coşkusu artıyor. "Ve onlara şut atmayı ya da atmamayı öğretebilirim. Basketbol oynamak zorunda değiller. Umurumda değil. Sadece bizim olmalarını istiyorum. Senin ve benim."

Başparmağını sol elimin bir zamanlar koruma yüzüğü, bir zamanlar da esaret yüzüğü olan parmağının üzerinde gezdiriyor. Gözyaşlarım durmuyor çünkü o parmağa bir yüzük takmaya hazır değilim. August'u ne kadar sevsem de, bu atmaya hazır olmadığım bir adım, bir risk. Onun için bile. Henüz hazır değilim.

Soruya hazırlandım, sevdiğim adama nasıl hayır diyeceğimi bulmaya çalışıyorum.

"Bu gece sana sorsam, Iris, evet der misin?"

O zaten biliyor. Sesindeki teslimiyeti, hayal kırıklığını duyuyorum ve keşke onu şaşırtabilseydim diyorum. Ama henüz yapamam.

Ama yapacağım.

Cehennemde yaşadım ve dönüş yolum bir yolculuk. Bir kabustan kurtuldum, bir canavardan kaçtım ve bugün onunla yüzleştim. Bu gece August'a evet diyemeyebilirim ama bir gün diyeceğim.

"Özür dilerim August." Çaresizce başımı sallıyorum ve gözyaşlarımı siliyorum. "Henüz evet diyemem."

"Biliyorum, bebeğim." Kolunu belime doluyor ve çenesini boynumun kıvrımına sıkıştırıyor. "Bu yüzden sormuyorum."

49

AĞUSTOS

"İYİ OYUNDU ROOK," diyor Kenan otobüsten inerken.

"Sen de öyle." Ona sırıtıyorum, biz konuşurken spor çantamı yere indiriyorum. "Son zamanlarda burada küçük bir galibiyet serisi yakaladık."

"Birazcık." Kenan'ın sert yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Seneye artı beş yüz kişilik bir takım olacağız."

"Sence?" O ve ben otelin girişine doğru ilerliyoruz.

"Deck ve ön büro bu yaz draftta kartlarını doğru oynar ve bize birkaç kilit parça daha getirirse, evet. Bir genişleme takımı için iyi gidiyoruz."

"Evet, kaynaşmaya başlıyoruz. Bu gece harikaydı." Yüzümü buruşturuyorum. "Kar hariç. Hava koşulları yüzünden Denver'da fazladan bir gece mahsur kalmak isteyeceğim son yer."

"Iris'i arayıp haber verdin mi?"

"Gelmek üzereyim. Odaya yerleşir yerleşmez yapacağım." "Kuzeni nasıl?"

Otelin lobisinde durdum ve ona dik dik baktım. "Iris'in Lo'ya senin için iyi şeyler söylemesini falan ister misin?"

"Ne?" Bana iki kafam ve fazladan bir burnum varmış gibi bakıyor. "Neden böyle düşündün ki?"

"Belli ki sürekli onu sorup duruyorsun." "Beni hiç sordu mu?"

Kenan "Gladyatör" Ross'u hiç kararsız görmedim, ama yüzündeki ifade muhtemelen gelebileceği en yakın nokta.

"Asla," diye cevap veriyorum tereddütsüz, dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Kenan gözlerini deviriyor ve bana orta parmak selamı veriyor.

"August, hey." Decker elinde bir dosyayla ön masadan bize doğru yürüyor. "Sizinle bir saniye konuşabilir miyim?"

"Tabii." Asansöre doğru yürüyen Kenan'ı yumrukluyorum. "N'aber Deck?"

"Gel otur." Asansörlerin hemen yanındaki bir köşeyi işaret ediyor.

Geç oldu ve bunun ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama umarım çabuk halleder. İşimiz biter bitmez Iris'i aramak istiyorum çünkü bu gece beni bekliyor.

"Az önce Avery ile telefonda konuştum," diyor beni dikkatle izleyerek.

"Güzel." Şimdi bunun nereye gittiğini gerçekten bilmiyorum. "O nasıl? ne yapıyorsun?"

"Güzel." Decker tereddüt eder ve sonra devam eder. "Iris'in Caleb ile ilişkisi hakkında ne biliyorsun?"

Tahmin edilebileceği gibi, tüylerim diken diken oldu.

Tüylerim diken diken oldu. "Bittiğini biliyorum." Sesimdeki gerginliği ben bile duyuyorum.

"Sakin ol West." Deck'in dudakları kelimelerin etrafında gerilir. "Sadece bilip bilmediğini anlamaya çalışıyorum..." Ağır kaslı omuzları bir iç çekişle kabarıyor.

"Neyi biliyorsun Deck?" Sabırsızca soruyorum. "Dostum, çıkar ağzındaki baklayı."

"Bugün karakolda Avery'ye isimsiz olarak bir dosya teslim edildi," diyor Deck, kelimeler dudaklarının arasından dökülüyor.

"Tamam. Ne tür bir dosya?"

"Bu." Masanın üzerinden bana doğru uzatıyor ama açamayayım diye elini üstüne koyuyor. "Bu bir resim dosyası. Iris'in resimleri."

Elim bacağımın üzerinde yumruk oluyor.

"*Benim* Iris'*im* mi?" "Evet." Sempati gözlerini dolduruyor. "Senin Iris'in."

"Çıplak resimler gibi mi?" Beynimi kafatasımın içinde tutmaya çalışıyorum. "Dosyayı bana ver, Deck."

"Çıplak değil." Elini dosyanın üzerinde tutuyor ve uzun bir nefes üflüyor. "Oldukça kötü dövülmüş resimleri. Ve bazı tıbbi kayıtlar. . . bir istismar modeli."

"Taciz mi?" Bu çirkin ve sert kelime, onun adıyla aynı cümlede bile yer almamalıydı. "Küçükken olduğu gibi mi? Biri ona dokunmuş ya da ..."

"Hayır, gençken değil. Daha yakın zamanda." Bakışları sempati uyandırıyor. "Bilmiyor muydun?"

Decker ve ben birbirimize bakıyoruz. O dosyada ne olduğunu biliyorum. Belki de başından beri biliyordum ve bunun onun başına gelmiş olabileceğini kabul etmek istemiyordum. Birbirini tutmayan çok fazla şey birdenbire mükemmel bir şekilde düz sütunlar halinde durdu ve korkunç bir toplama eşit oldu.

"Caleb?" İsim boğazımda düğümleniyor. "Caleb'in ona zarar verdiğini mi söylüyorsun? Ona ellerini mi sürdü?" İşaret parmağımı masanın üzerindeki dosyaya saplıyorum, öfke bedenime hücum ediyor. "Burada olan bu mu?" Homurdanıyorum. "O orospu çocuğu kızımı incitti mi?"

"Evet." Elini dosyadan kaldırıyor. "Buna bakmadan önce bir şeyi düşün. Iris'in muhtemelen sana söylememek için sebepleri vardı."

"Gizlilik Sözleşmesi imzaladığını söyledi. Sarai'nin tek velayetini garanti altına alabilmesinin tek yolu buydu."

"Evet, bu mantıklı." Derin bir nefes alıp veriyor. "İçinde ne olduğunu düşünürsek, muhtemelen zaten gün ışığına çıkmasını hiç istememiştir. Sana başka bir şey daha söylemem gerek."

"Başka ne var?" Ayağa kalkıyorum ve ellerimi saçlarıma götürerek dar daireler çiziyorum. "Ne oldu, Deck?"

"August, o ... ona acımasızca tecavüz etti."

Tanrım, hayır.

Kıpırdamadan duruyorum, onu doğru duyduğumdan emin olmak için sadece başımı çeviriyorum.

"Ona tecavüz mü etti?" Sesim fısıltıdan öteye gidemiyor. "Caleb?"

En son ne zaman ağladığımı, gerçekten ağladığımı hatırlamıyorum ama gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Göğsüm sanki kendi üzerine çökmüş ve kalbimi eziyormuş gibi içbükey hissediyorum. Ellerimi boynumun arkasında birleştirdiğimde ellerim titriyor. Akıl sağlığıma, soğukkanlılığıma tutunmaya çalışıyorum ama her şey parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

"Siktir!" O kadar yüksek sesle bağırıyorum ki lobideki konuşmalar duruyor ve tüm gözler bana dönüyor. Umurumda değil. O orospu çocuğunun Iris'e tecavüz ettiğini düşünerek kendimi kaybediyorum. Onu taciz etmesini. Onu dövmesini. Masaya tekme atıyorum ve masa birkaç metre dönerek asansöre doğru yürüyen bir çiftin yoluna giriyor. Duvara dönüp yumruk atıyorum, lobinin duvar kâğıdını deliyorum. Elimi ezdim. Parmak eklemlerim şişiyor ve hemen kızarıyor.

"August, kes şunu." Deck kolumu tuttu, kaşları çatıktı. "Öfke nöbetleri için vaktimiz yok."

"Öfke nöbeti mi?" Mırıldanıyorum, sesim zımpara kağıdı gibi. "Biri Avery'ye tecavüz etse, biri onu dövse, ne yapardın?"

Sessizleşiyor, gözlerinde bir şiddet parlaması var. "Onları öldürmek isterdim." "Doğru. O zaman gidip Caleb'ı bulayım."

"Ama umarım beni durduracak en az bir arkadaşım olur," diyor. "Bak, Caleb onunkini alacak. O dosya sadece Avery'nin istasyonuna gitmedi. Her büyük merkeze gitti."

"Kahretsin." Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Bu bir medya sirki olacak."

"Evet. Duygularını daha sonra gözden geçirip şu anda Iris için endişelenmek isteyebilirsin. Sanırım Avery bunu ilk anlayanlardan biriydi ama çok yakında Iris'in kapısında gazeteciler ve TV kameraları olacak."

"Yapamam..." Saati kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum. "Sence ne kadar zamanımız var?"

"Doğu yakasında saat geç oldu," diyor. "Bu yardımcı oluyor, ama onu oradan çıkarmak ve bu konuda biraz halkla ilişkiler yapmak isteyebiliriz. Donald Bradley'nin çoktan avukat tuttuğuna ve spin makinesinin sıkı bir şekilde çalıştığına inanabilirsiniz."

"Siktir et onu," diye tükürdüm. "Bunu zaten bilmiyor olma ihtimali nedir? Caleb onun imzası olmadan işemez."

"Halkla ilişkiler ekibimiz üzerinde çalışmaya başladı bile." Deck bir e-posta uyarısıyla çalan telefonuna bakıyor. "Aslına bakarsanız, bu onlardan. Avery bana söyler söylemez dosyayı gönderdim, böylece artık kamuoyu sizi bildiği için bir açıklama yapabilirler."

Houston'a gitmiş olsaydım, kırk beş milyon dolarım olurdu ve belki de bir yüzük sahibi olma yolunda ilerlerdim ama Deck'im olmazdı - gerçekten dostum olan ve beni kollayan biri.

"Teşekkürler, Deck. I . . ." Duygular boğazımı tıkıyor. "Ben sadece ... ... Iris mi? Tanrım, o dünyadaki en tatlı şey. Ve o ... o kadar küçük ki. O nasıl ..."

Deck dirseğini boynuma doladı ve beni kendine yaklaştırdı.

"Hey," diyor huysuzca, geri çekiliyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. "Bütün bunların üstesinden geleceğiz. Sana söz veriyorum, August'un hakkını alacak."

"Bundan emin misin Deck?" Acıyla sordum. "Bacağımı kırdığında 'kendi' mi oldu? Hayır, babası ve güç sahipleri onu korudu. Ve ikimiz de bunun nasıl olduğunu biliyoruz - sporcular için nasıl farklı kurallar olduğunu. Safları nasıl sıklaştırdığımızı ve kendimizinkileri nasıl koruduğumuzu. Sonuçlar hiçbir zaman garanti değildir. Bu sefer bunu yapmayacağım. Sana söylüyorum, eğer bundan kurtulursa, onu kendim öldüreceğim."

"Sesini alçalt," diyor Decker sıkılmış dişlerinin arasından. "Asabi olmaya hakkın yok. Beni duyuyor musun? Çoğu erkeğin sahip olmak için her şeyini verebileceği parlak bir geleceğin var. Ve çoğu erkeğin sahip olmak için her şeyini verebileceği bir kızın var. Parmaklıklar ardında oturman bunu ortadan kaldırır mı? Ona olanları ortadan kaldırır mı? Çocuğunu büyütmesine yardımcı olacak mı?"

Sessizim çünkü doğru cevapları biliyorum ama kendimi onları söylemeye zorlayamıyorum. Öfkemin bir dışavuruma ihtiyacı var ve Caleb'dan daha fazla hak eden birini tanımıyorum.

Ben babamı istiyorum.

Bu düşünce hiçbir yerden gelmiyor ve mantıklı bile değil. Söyleyecek doğru kelimeleri olup olmadığını kim bilebilir ki? Onunla çok az zaman geçirmiş olmama rağmen, başım sıkıştığında ya da zafer kazandığımda aklıma hep o geliyor. Bir babanın ne kadar önemli olduğu aklıma geliyor ve Caleb, o zavallı, yozlaşmış pislik, Sarai'nin babası.

Onun hiçbir parçasına sahip olamaz. Onun hayatında olamaz. Ona dokunamaz. "Tamam." Aklımın oyunda olduğunu anlaması için Deck'e başımı sallıyorum. "Anladım.

Sen ekiple konuş. Ben Iris'i arayacağım. Onu oradan çıkarmam gerek." Deck, "Araba yolda," diyor.

"Ne?" İki kez baktım. "Ne arabası?"

"Evine giden bir araba onu havaalanına götürmeye hazır. Ekip uçağı onu ve Sarai'yi söylediğiniz yere götürecek."

Omuzlarım minnettarlık ve küçük bir rahatlamayla çöküyor. Babam yok ama Deck var.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Tanrım, teşekkürler Deck, ama arabayı yönlendir. O ve Sarai benim evimdeler. Orada bizim için akşam yemeği hazırlıyordu."

Yapmam gereken aramadan korkarak duraklıyorum.

"O çok mutluydu, Deck," diyorum. "Çok mutluyduk ve şimdi bu bok-"

"Bu bok geçecek." Asansöre doğru ilerliyor ve omzunun üzerinden, "Kız arkadaşını ara da onunla ilgilenelim," diyor.

Ona iyi bak.

Bunu yapmadım. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Bunu nasıl kaçırdım?

All-Star maçında onu gördüğümde onu dövüyor muydu? O zamanlar onu çok sık görmediğimi biliyorum ama tanıştığımız ilk geceden beri kendimi ona hep bağlı hissettim. Nasıl bilemedim? Neden bana söylemedi?

Önemli değil. Artık biliyorum ve bana her zamankinden daha çok ihtiyacı var.

50

IRIS

"HAVA GECIKMESI MI?" August'un mutfağında çeşitli hazırlık aşamalarındaki yemeklere bakıyorum, gerçek bir Louisiana ziyafeti. Etouffe, karides, fasulye ve pilav ve ekmek pudingi. MiMi gurur duyardı.

"Sorun değil," diyorum August'a, ekmek pudingi için viski sosu ölçerken telefonumu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıyorum. "Yemek saklanacak. Yarın burada olacak. Yarın evde olacaksın, değil mi?" Yemeği unut. Sadece onu özlüyorum.

"Beni Lou Rawls'a benzetmişsin," diye şaka yapıyorum ve onun da gülmesini bekliyorum.

Diğer uçta sadece sessizlik var.

"'You're Gonna Miss My Loving'?" Küçük bir bölümünü söyledim. Kötü bir şekilde. "Hatırladın mı?"

"Evet, ben ... . Hatırlıyorum," diyor August sonunda, sesi sanki bir peynir rendesinden geçiyormuş gibi çıkıyor. "Bebeğim, sana söylemem gereken bir şey var. Fazla zamanımız yok."

Telefonu düzgün tutabilmek için başımı yukarı eğiyorum. "Fazla vaktin yok mu?

Neden?" diye sordum. "August, sesin garip geliyor. Neler oluyor?"

"Decker birkaç dakika önce bana geldi ve ..." dedi. Boğazını temizliyor. "Bana Avery'nin bugün iş yerinde bir dosya aldığını söyledi."

"Avery, kız arkadaşı mı? Spor sunucusu mu?"

"Evet. ... bebeğim, seninle ilgili bir dosyaydı." Ölçü kabını düşürdüm ve cam parçaları yere saçıldı.

"Bir dosya mı?" Nefesim kesik kesik. Damarlarımdaki kan, taşmaya hazır Mississippi Nehri gibi kabarıyor. "Ne tür bir dosya?"

Soru gereksiz. Ben zaten biliyorum. Dünyanın bana ne olduğunu öğreneceğini fark ettiğimde içim ayaklarımın altındaki cam gibi paramparça oldu. Bana ne yapıldığını.

August biliyor.

"Senin fotoğrafların," diyor, o kadar zor yutkunuyor ki telefondan duyuyorum. Kelimeleri söylemeden önce sesindeki ıstırabı duyuyorum. "Dayak, Iris. Seni dövdü mü?"

Beni yendi mi? Hayır, *onu* kendi oyununda yendim. Kaçtım. Kaçtım.

Hayatta kaldım!

Ama herkesin göreceği tek şey bir kurban. Iris değil, o fotoğraflardaki dudakları yarılmış ve çenesi normal boyutunun iki katı şişmiş kara gözlü Susan. Tek söyleyecekleri *seni dövdüğü mü? Seni dövmesine izin mi verdin? Kaldın mı?*

Zayıf.

Aptal.

Ve benim kim olduğum hakkında hiçbir fikirleri olmayacak.

"August, sana söylemek istedim." Utancımı bastırarak söylüyorum. "Gizlilik anlaşması imzaladım."

"Yine de bana söyleyebilirdin. Iris, söylemeliydin-"

"Kusura bakmayın ama ne yapmam gerektiği konusunda kimsenin bana ders vermesine ihtiyacım yok." Acı ve öfke dolu gözyaşlarıma karşı koyuyorum. Ona değil. Caleb'a, bunu her kim sızdırdıysa ona ve tüm dünyaya. "Durumum hayal edebileceğinizin ötesinde karmaşıktı. Caleb'i terk etseydim Sarai'nin velayetini ortaklaşa alacaktı ve bu asla olmayacaktı. Bunun olmasını engellemek için ölebilirdim."

Neredeyse yapıyordum.

"Bunu sonra konuşuruz," diyor. "Sana kızgın değilim. Tanrım, *sana* kızgın olduğumu mu sanıyorsun? Bana söylemediğin için mi? Hayır, bebeğim. Bunu göremediğim için kendime kızgınım. Görmediğim için. Ona kızgınım..." Güçlendirici bir nefes alıyor ve daha sakin bir şekilde devam ediyor. "Şu anda seni oradan çıkarmamız gerekiyor. Bu dosyaya sahip olan tek kişi Avery değil. Bütün büyük haber kanallarında var."

Yaşadığım aşağılanmanın boyutları ortaya çıktıkça dizlerimin bağı çözülüyor. Tezgâhı kavrıyorum ve titreyen elimi ağzıma götürüyorum. "Ne? Oh, Tanrım."

"Evime bir araba geliyor," diyor August ve sesinin beni yatıştırmaya çalışan kasıtlı sakinliğini duyuyorum. "Sen ve Sarai için birkaç şey al, araba seni havaalanına götürecek. Nereye gitmek istersen."

İspanyol yosunu. Mississippi Nehri damarlarımdan akıyor.

MiMi, Lo ve bana bataklıktaki küçük evini bıraktı. Ne yapmak istediğimize karar veremedik, o yüzden öylece boş duruyor, bekliyor.

"Louisiana'ya gitmek istiyorum," diyorum. "MiMi'nin yerini, benim oraya bağlı olduğumu pek kimse bilmiyor."

"Tamam. Waves'in sizi oraya götürecek bir uçağı var."

"Ya sen?" Acınası görünmek istemem ama ona çok ihtiyacım var. Bir daha asla bir erkeğe bağımlı olmak istemedim ama artık çok geç. Kalplerimiz birbirine bağlı ve benimki ağrıdığında ona ihtiyaç duyuyor. Onu istiyor. *Ben* de onu istiyorum.

"Sana geliyorum, tabii ki." Telefonda homurdanıyor. "Tanrım, Denver'daki şu lanet kar olmasaydı şimdiye kadar orada olurdum. Buradan bir uçak bulur bulmaz geleceğim. Adresi mesaj at yeter."

"Tamam." Kalp atışlarım biraz yavaşladı.

"Bir şoför sizi havaalanına götürecek ve güvenlik ekibinden bir adam da sizinle birlikte eve gelecek."

Kanım donuyor. "Hayır," diye mırıldanıyorum. "Hayır. Bunu istemiyorum. Bir koruma, güvenlik ya da ... hayır. Sadece sen, August."

"Iris, bu boktan fırtınada Sarai'yle tek başınıza ıssız bir yere gitmenize izin vermem mümkün değil," diye tersliyor.

"Bu doğru. Hiçbir şey yapmama *izin vermiyorsun*," diye karşılık veriyorum. "Sana yabancı bir adamın benimle ve kızımla kalmasına izin vermeyeceğimi *söylüyorum*. O kadar."

"Ama Iris-"

"Dosyayı okudun mu?" Aniden sordum.

Birbirimizden kilometrelerce uzaktayız ve aramızda bir okyanus kadar sessizlik var.

"Hayır," diye yanıtlıyor sonunda. "Bana kendini anlatmak istedin ve biliyorum ki hikâyenden, hayatının senin kontrolün dışında olmasından nefret ediyorsun. Herkesin seni yargılamasından ve yorumlamasından. En azından benimleyken, hikayeni kendin anlatabilmeni istiyorum. Ben böyle duymak istiyorum."

Prensim.

Beni görüyor. Beni tanıyor. Beni seviyor ve ikinci bir şans için Tanrı'ya şükrediyorum.

"Bunun için teşekkür ederim August," diyorum gözyaşlarımı yutkunarak. "Caleb'in koruması beni o evde tuttu. Asla ayrılamayacağımdan emin oldu. Caleb beni döverken ve tecavüz ederken öylece durdu."

Kelime cehennemden yükseliyor ve boğazıma tırmanıyor, ciğerlerimde yanıyor ve kükürtleniyor.

"Ben ... ... Caleb tarafından düzenli olarak silah zoruyla tecavüze uğradım." Diğer uçtan gelen hafifçe söylenmiş küfür için duraklıyorum. Her şey o kadar canlı bir şekilde aklıma geliyor ki, Caleb'ın beni saçlarımdan tutup çekiştirdiğini düşündüğümde kafa derim sızlıyor. "Iris, Tanrım."

Gözyaşlarımı tutmayı başardım ama onun gözyaşlarını duyuyorum. Benim için ıstırap olan ses. "Bebeğim, şu anda seninle olmak istiyorum."

"Biliyorum. Bunu ben de istiyorum. Bu gece mi?" Umutla soruyorum. "Sence bu gece oraya varabilecek misin?"

"Bana uçak bulabilecek en yakın şehre otobüsle gitmem gerekirse, giderim. Söz veriyorum."

"Sadece koruma olmasın. Lütfen," diye fısıldıyorum. "Sana aptalca geldiğini biliyorum ama-" "Koruma yok," diye kabul ediyor, hâlâ isteksizce. "Şoför sizi bırakacak
çocuklar evde. Bensiz orada sadece birkaç saat kalacaksınız ve akşam görüşürüz."

Tüm yiyecekleri kapatıyorum ve her şeyi terk ediyorum. Bu duyguyu bilirim. Yaklaşan bir fırtınanın kovaladığı ailemin kaçışını hatırlıyorum. Panik, histeri. Dehşeti. Havaalanına gidip Louisiana'ya uçarken hepsini hissediyorum. Sarai için Tanrı'ya şükürler olsun. Onu oyalamak, uçakta yatıştırmak, acıktığında onu beslemek - annelik işi, etrafımda dönen fırtınayı aklımdan çıkarmama yardımcı oluyor, bu dosyayı gören her insanla güç topluyor. Google'da ya da internette gezinmiyorum. Neler olup bittiğini bilmek istemiyorum. Zamanı geldiğinde konuşacağım.

Ancak içeri girdiğimizde ve şoför ana yola geri döndüğünde gerçekten durup düşünmeye başlıyorum. Kendimi otomatik pilottan çıkarıp dosyanın ortaya çıkmasının sonuçlarını değerlendirdim. Biri Caleb'i yakalamaya mı çalışıyordu? Bu beni şaşırtmazdı elbette. Zalimce davrandığı tek kişi ben değilim. August onun bir ahmak olduğunu biliyordu. Andrew biliyordu. Andrew tıbbi raporlar için bana yardım etti.

Andrew mu?

Caleb, Andrew'u kontrol altında tutmak için ona bir şey yapmıştı. Bu Andrew'un intikamı mıydı?

Eğer öyleyse, çok teşekkürler dostum.

Telefonum çaldığında Sarai yıkanmış ve gecelik tercihi olan San Diego Waves tişörtünü giymiş, ben de August'un evinden aldığım düğmeli gömleklerden birini giymiştim.

"Masal, anne," diyor Sarai ağlamaklı bir sesle, elindeki *İyi Geceler Ay*.

"Annen okuyacak. Sadece bekle." Telefonumu bıraktığım mutfağa koşuyorum, cevap vermeden önce arayanın kimliğini kontrol ettiğimden emin oluyorum.

"Lo, selam. Bu kadar çabuk geri aradığın için teşekkürler."

"Elbette kızım." Sesinde sempati ve öfke birbirine karışıyor. "Keşke orada olabilseydim. Hafta sonuna kadar New York'ta mahsur kaldım. Bu nasıl oldu?"

"Hiçbir fikrim yok. Dosyanın bir kopyası Avery Hughes'a teslim edildi. Waves'in ön büro yöneticilerinden Mack Decker ile çıkıyormuş ve ona haber vermiş."

"İyi misin?" Endişe Lo'nun her zamanki küstahlığını yumuşatıyor. "Utanacak bir şeyin olmadığını biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Gülüşümün sesi boş geliyor. "Ama yine de herkes beni yargılayacak. Varsayımlarda bulunacak. Bildiklerini varsayacaklar. Bunun ortaya çıkmasını hiç istemedim. Caleb'i hayatımızdan uzak tutmak için bir tehditti." MiMi'nin çiçek desenli kanepesine uzandım. "Dostum, bu çok çirkin bir kanepe."

"Ne?" Lo gülüyor. "Oturma odasındaki mi?"

"Evet. Sanki bataklıktaki timsahlardan biri bahçe yapmış gibi."

"Evet, çok kötü," diyor ve aynı anda kesilen bir kahkahayı paylaşıyoruz. "MiMi'yi çok özledim."

"İnanılmazdı." Gözlerimin kenarlarını kaydırıyorum, yaşlar beni şaşırtıyor. "Keşke onunla daha fazla zaman geçirebilseydim."

"Geçirmen gereken zamanı geçirdin. Gitmemiz gereken yere gitmemiz gereken zamanda gittiğimize ve insanların olmaları gereken zamanda hayatımızda olduklarına inanıyorum."

"Ya hayatında hiç olmamaları gerekiyorsa?" Dudağımı ısırıyorum. "Keşke Caleb ile hiç tanışmasaydım."

"O bir pislik, ama onunla yaşadığın deneyim sana kendin hakkında çok şey öğretti ve seni tanıdığım herkesten daha güçlü yaptı."

"Evet, doğru," diye alay ederek döşemedeki solmuş bir çiçeği koparıyorum. "Beni dinle, Bo." Lo'nun sert sesi dikkatimi çekiyor. "Mücadele
seni daha güçlü yaptı. Ders çıkarıldı. Hayatına devam et ve dünyaya hayatta kalmanın nasıl bir şey olduğunu göster."

"Sadece hatalarımın peşimi bırakmadığını hissediyorum," diye fısıldıyorum, gözlerimi sıkarak. "Ve sanki herkes beni zayıf görecekmiş gibi."

"Zayıf mı?" Lo alay ediyor. "Siktir et onları. Sizin yerinize geçmedilerse, kendi hayatları ve çocuklarının hayatı için savaşmak zorunda kalmadılarsa, sizin yaşadıklarınızı yaşamadılarsa ve bunu anlatmak için yaşamadılarsa, yargılamaya hakları yoktur."

"Lo." Daha fazlasını yapamam.

"Sarai var. August var. Ben varım. MiMi'n vardı," diyor şiddetle. "Hayatındaki tek kişi pisliğin tekiydi ve sen onu elinden geldiğince çabuk kovdun. Seninle gurur duyuyorum."

Kelimeler üzerime merhem gibi yayılıyor ve beni boğan duygular yüzünden konuşamıyorum - çünkü bunun anlamı çok büyük.

"Sanırım August aklını kaçırıyor," diyor Lo birkaç saniyelik sessizlikten sonra konuyu değiştirerek.

"Oldukça fazla." Parmaklarımı karışmış saçlarımın arasından geçirip burnumu çekiyorum. "Benim iyiliğim için sakin kalmak için gerçekten çok uğraşıyordu ama sesinde hep 'kendini kaybet' vardı."

"O seni seviyor."

"Evet, öyle." Daha geniş gülümsüyorum. "Ben de onu seviyorum." "Sesin düşündüğümden çok daha iyi geliyor."

"Daha iyi hissediyorum." Omuz silkiyorum. "Evet, insanların öğrenmesinden nefret ediyorum ve bunun Caleb için ne anlama geleceğini bilmiyorum - kariyeri, ciroları ve tüm bu şeyler. Parası ve babasının gücüyle çok yalıtılmış durumda. Bunun tek başına onu alaşağı edeceğini sanmıyorum. Ben daha çok bir noktada Sarai'nin velayetini almasından endişe ediyorum."

Telefonum gelen bir çağrı sinyali veriyor.

"Hey, ben August," diyorum aceleyle. "Seni sonra ararım."

Tıklıyorum ve çirkin kanepeye geri yerleşiyorum. "August, selam." "Selam." Sesi yorgun geliyor. "Yola çıkıyorum."

"Uçakta mısın?" Soruyorum, sesim ve kalbim yükseliyor.

"Daha da iyisi. Uçak az önce indi ve ben arabadayım. Navigasyona göre iki saat içinde orada olmalıyım."

"Teşekkür ederim August." Onun geleceğini bilmek göğsümdeki gerginliği biraz olsun gevşetiyor.

"Bebeğim, bana teşekkür etme. Olmak istediğim başka bir yer yok."

"Bekle." Kaşlarımı çatarak doğruluyorum, zihnimde tarihleri ve bilgileri harmanlıyorum. "Yarın akşam San Diego'da maçın yok muydu? Dönüş uçağın ne zaman?"

"Yarın geri uçmayacağım." Yorgun bir nefes üflüyor. "Deck'e bir gün izin almam gerektiğini söyledim, o da kabul etti. Maçı kaçırıyorum."

"Burada benimle olmak için mi?"

"Eğer benim olursan, seni beşte oynatacağımı söylemiştim." Sesinde bir gülümseme beliriyor. "Merkez sensin, Iris."

Cevap vermiyorum ama bana verdiği sözü özümsüyorum. Bana olan bağlılığını.

"Ve konuşmamız gerekiyor," diye devam ediyor tereddüt etmeden önce. "Belki yakında biriyle konuşmaya ihtiyacın vardır? Bir danışmanla ya da başka bir şeyle."

"Bir danışmanım var," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum.

"Öyle mi? Ne zaman bir danışmanla görüşüyorsun? Bunu nasıl bilmem?"

"San Diego'daki yerel bir kadın sığınma evinde hayatta kalanlar için bir danışmanlık hizmetine bağlandım." Boğazımı temizliyorum. "Çözmem gereken çok fazla yük var."

"Ben de gelebilir miyim?" diye soruyor. "Onlarla konuşmak ve işleri nasıl halletmem gerektiğini sormak gibi mi? Ya da sana nasıl destek olabileceğimi? Ben sadece ... ... Onu öldürmek istiyorum, Iris."

"Bunu yapacağını ve maçlar, etkinlikler, her ne olursa olsun onu sürekli görmek zorunda kalacağını biliyordum. Bu yüzden ben-"

"Anne!" Sarai diğer odadan bağırıyor.

"Gidip ne istediğine bakayım."

"Söyle ona . . . *Gus*'ın onu sevdiğini söyle," diyor lakabını küçümseyerek.

"Büyüyünce unutur." Sırıtıyorum, çünkü bundan gerçekten nefret ediyor. "Belki de."

"Jared yapmadı."

"Biliyorum, ama Jared-"

"Anne!" Sarai tekrar sesleniyor.

"Git. Çağrılıyorsun," dedi. "Seni seviyorum. Yakında görüşeceğiz."

Eskiden paylaştığımız odaya girdiğimde Sarai yatakta doğruluyor. Gözleri kocaman, kirpikleri ıslak, dirsekleri çukurlaşmış yuvarlak kolları bana doğru uzanmış.

Yatağa oturup onu kendime doğru çekiyorum ve şimdi sırtının ortasına kadar uzanan saçlarını tarıyorum. Çok hızlı büyüyor. Ona sahip olduğum için kızdığım, onu istemediğim zamanları zar zor hatırlıyorum. Şimdi o benim her şeyim ve zamanın yavaşlamasını istiyorum ki onunla mümkün olduğunca çok vakit geçirebileyim.

"Sorun nedir prenses?"

"I . . . Bir canavar gördüm," diye fısıldıyor, sesi titriyor. Kollarımda titriyor.

Geri çekilip yüzünü inceliyorum. Gerçek korku gözlerinin mavisini karartıyor.

"Kötü bir rüya mı?" Alnından öpüyorum ve sırtını ovuyorum. "Bana anlatmak ister misin? Canavar neye benziyordu?"

Gözleri omzumun üzerinden sabitleniyor ve cevap vermeden önce birkaç saniye boyunca gözlerini kırpmadan bakıyor: "Baba."

Panik göğsümdeki nefesi boşaltıyor ve ne demek istediğini soramadan arkamdan gelen bir ses beni buza çeviriyor.

"Merhaba prenses."

Başımı çeviriyorum. Caleb kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapı pervazına yaslanmıştı.

Onu hiç bu kadar dağınık görmemiştim. Kot pantolonu ve gömleği kırış kırış. Gözlerinin altında gölgeler ve torbalar var. Bir kez olsun, altın kararmış.

Ayağa kalktım ve vücudumu Sarai'nin önünde konumlandırdım.

"Caleb." Sesimi yumuşatıyorum, korku ve endişe yumaklarını yoğurarak çıkarıyorum. "Burada ne işin var?"

Sırıtışı şeytani, kızımızı koruma çabamla alay ediyor. "Yani beni beklemiyor muydun?" diye soruyor, sesinde karanlık bir kahkaha akışı var.

Belki de öyleydim. Bir düzeyde, ona uyguladığım kısıtlamalar olmadan Caleb'ın peşimden geleceğini biliyordum ama beni burada bulacağını sanmıyordum.

Yanıldığımı kanıtladı.

"Kızlarımın nerede olduğunu her zaman bilmediğimi mi sanıyordun?" diye soruyor, sesi gizli bir tehdit. "Otelden ayrıldığınız andan buraya geldiğiniz ilk geceye kadar gözüm üzerinizdeydi."

Odanın derinliklerine doğru adım atıyor ve Sarai'nin yatağına yaklaştığı her adımda, kopmaya hazır gergin bir tel olana kadar omurgamda bir vida dönüyor. Burada ani hareketler yapmak ya da kavga etmek istemiyorum. Onu bu odadan çıkarabilirsem. .

"Sarai, beni hatırladın mı?" Saçlarına dokunmak için bana doğru uzanıyor. Sarai başını salladı ve "Baba" dedi.

"Doğru," diyor Caleb, memnun görünerek. "Ben senin babanım. Sen ve annen gelip benimle yaşasanız nasıl olur?"

Boğazım düğümleniyor, çığlığımı içime hapsediyorum. Tırnaklarımı acıyla avuç içlerime geçiriyorum ama bu iyi bir şey. Acı beni keskin ve farkında tutuyor.

"Gus'la yaşamak istiyorum," diyor Sarai, gün gibi açık bir şekilde.

Gözlerimi kapatıyorum, başım öne düşüyor, çünkü kızımın beni ölüme mahkûm etmiş olabileceğini düşünüyorum.

"Gus?" Caleb kaşlarını çatarak soruyor. Sonra gözleri yatarken giydiği San Diego Waves tişörtüne takılıyor. "Bu doğru mu?"

Kelimeler yatağa fırlatılmış taşlar gibi, ama o bunun farkında değil ve başını sallayarak dürüstçe cevap veriyor.

"Hadi gidip oturma odasında konuşalım Caleb," diye ısrar ediyorum, kendimi zorlayarak koluna dokunup çekiştiriyorum. "Sarai kötü bir rüya görüyordu ama uyuması gerekiyor."

Koyu menekşe mavisi gözleri uzun saniyeler boyunca birbirine bakıyor. Sarai, sapkın bir şekilde, bütün gün olduğundan daha uyanık görünüyor, uyku vakti gelmiş gibi değil.

Sonunda Caleb koridora çıktı. Sarai'nin kapısının kilidini çeviriyorum ve nasıl dışarı çıkacağını bulmaması için dua ediyorum. Önümüzdeki birkaç dakika içinde ne olursa olsun, bunu görmesini istemiyorum. Onun güvende olduğunu bilmeliyim, yoksa bu durumdan canlı çıkmaya tam olarak odaklanamam.

Zihnim dönüp duruyor, olası silahlar, kaçış yolları, dikkat dağıtıcı şeyler -Ağustos gelene kadar onu oyalayacak her şey. Yeniden yönlendirmeye karar veriyorum; buraya beni öldürmeye gelmemiş gibi davranarak onu oyalıyorum.

"O dosyayı ben bırakmadım, Caleb." Ben birkaç adım ötedeki koltuğa otururken ona kanepeye oturmasını işaret ediyorum. Tek kaşını kaldırıp bu oyunu gerçekten oynayıp oynamayacağımızı soruyor ama canımı yakmaktan ne kadar hoşlandığını hatırlatmak için dünyalar kadar zamanı varmış gibi omuz silkiyor.

"Bunu biliyorum." Çirkin kanepeye oturup uzun kollarını arkaya doğru açtı. "Andrew yaptı. Piç kurusu."

"Elinde ne vardı?"

Omuz silkmeden önce bir an şaşırmış görünüyor. "Üniversitedeyken kız arkadaşına yanlışlıkla çok fazla ilaç vermiş ve kız ölmüş."

"Ne? Aman Tanrım."

"Onun yerine ben hallettim," diyor Caleb. "Ama tabii ki bana borçluydu. Aptal itiraf etti ve beni ispiyonladı."

"Özür dilerim." Yüz hatlarımı endişeyle birleştirdim. "Çok fazla tepki oldu mu?"

Belki de bunu sormak yanlıştı. İçimde dolaşan adrenalin düşüncelerimi bulandırıyor ve savaş ya da kaç içgüdümü aşırı hızlandırıyor. "Yırtıcı hayvanınla sıradan bir sohbet için otur" içgüdüsü yok ama

Caleb'la fiziksel bir kavgada hiç şansım olmayacağı için bu yolu seçtim.

Ondan kaçarken hiç şansım olmazdı.

Fiziksel bir yüzleşmeyi ne kadar geciktirirsem, Ağustos o kadar yaklaşıyor.

"Tepki mi?" Kuduz bir köpek gibi havlayarak gülüyor. "Stingers'dan çıkarıldım, birkaç saat içinde tüm destekçilerimi kaybettim ve babam beni resmen evlatlıktan reddetti."

"Baban mı?" Şok olmuş bir şekilde soruyorum çünkü Bay Bradley Caleb için her zaman zor sularda yol almıştır.

"Çok lanetleyici, sanırım." Caleb başını sallıyor. "Lig bu konuda çok sert bir tavır sergiliyor ve babam da yanlış tarafta görünmek istemiyor. Muhtemelen beni bir örnek haline getiriyor."

"Çok özür dilerim," diye yalan söyledim.

"Pardon?" diye tükürüyor, aniden öne doğru oturuyor ve aramızdaki mesafeyi daraltıyor. "Bu senin hatan."

"Hayır. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim."

Zihnim bir makine gibi uğulduyor, kaçmak için bir plan düşünürken, teninin yumuşamasını, gözlerinin daralmasını ve yumruklarının açılıp kapanmasını izliyorum, sanki yumruklayacak bir şey arıyormuş gibi.

"Öyle yaptın," diye itiraf ediyor. "Ama ne yazık ki senin için, seni bırakıp gitmene izin verdiğim ve seni yalnız bıraktığım için tüm ... teşviklerim diyelim..." Yakışıklı yüzü yarım bir sırıtışla kırışıyor. "Gitti."

Önce o mu hareket ediyor yoksa ben mi bilmiyorum. Av ve avcı bir şekilde psişik olarak bağlantılı mı ve uyum içinde mi hareket ediyoruz bilmiyorum ama bu bir av partisine dönüşüyor. O av köpeği, ben de tavşan. Onu geçip mutfağa koşuyorum. Ağır, hızlı adımlar arkamdaki zemini yiyor.

Tezgahın üzerindeki çantama ulaşabilirsem.

Arkamdan belime sarılıp beni yerden kaldırdığında görüş alanımda. Kollarım fırıl fırıl dönüyor ve bacaklarını tekmeleyerek çırpınıyorum, uçan, savaşan uzuvlardan oluşan bir derviş gibiyim. Beni yere fırlatıyor. Muşambanın üzerinde kayıyorum ve lavabonun önüne düşüyorum. Saçlarımdan bir tutam yakalayıp kafamı dolaba çarptığında dizlerimin üzerinde debeleniyorum.

Uzun zamandır böyle bir acı hissetmemiştim, ama bunu asla unutmuyorsunuz - tek bir noktadan filizlenip tüm vücudunuza bulaşan acıyı. Oda eğiliyor ve gözlerime kan doluyor.

"Caleb, lütfen." Dilimi hareket ettirmeye zorluyorum. "Açıklayabilirim."

"Açıkla!" diye bağırıyor, çömelip nefesini yüzüme üflüyor. "Onu neden becerdiğini açıklayabilir misin, Iris?"

Oh, Tanrım.

Yüzümdeki kanı şefkatle siliyor ama sonra büyük bir eliyle çenemi kırılacağından korkana kadar kavrıyor.

"Ve kızımı ona verdin," diye tıslıyor. "Hayır,

ben-"

Elinin tersiyle başımı boynumun üzerinde döndürüyor, kırılgan bir sapın üzerindeki bir çiçek gibi. Şişlik çoktan başlamıştı. Alnım ve yanağım, hızla atan nabzımın tanıdık ritmiyle zonkluyor. Kalçama dokunuyor, August'un gömleğinin hemen altına. Dokunuşundan kaçmaya çalışıyorum ama beni ayak bileğimden tutup geri çekiyor, hızla yere yapıştırıyor ve kalçalarımın arasına yerleşiyor. Bileklerimi büyük bir eliyle kavrıyor.

"Seni özledim, Iris." Kelimeleri boynuma doğru üflüyor, aleti külotumun üzerinden bastırıyor. Kalçalarımı oynatarak onu yerinden çıkarmaya çalışıyorum.

"Hayır. Caleb." Nefesim sonuçsuz bir çabayla kabarıyor. "Yapma."

"West'e de böyle mi diyorsun?" diye kulağıma bağırıyor. "West'e yapma mı diyorsun, Iris?"

"Anne!" Sarai'nin sesi kilitli yatak odası kapısının arkasından bize ulaşıyor.

"Sorun yok bebeğim," diye karşılık veriyorum, onu daha da endişelendirecek gözyaşlarıyla savaşarak. "Oyun oynuyoruz, tamam mı? Annen birazdan orada olacak."

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor. "Her zamanki gibi işimize geri döneceğimizi mi? Bundan sonra?"

"Eğer yardım alırsan," diyorum beni zorla götürmeye kararlı bir adama karşı olabildiğince makul bir ses tonuyla, "onu görebilirsin. Onun hayatının bir parçası olabilirsin. Stinger'lara geri dönebilirsin. Baban yola gelecektir. Babanın neler başarabileceğini kimse bilemez."

"Peki sen eve gelir miydin?" diye soruyor, gözleri neredeyse hüzünlü, ağzı deliliğinin ortasından geçen hüzünlü bir çizgi.

Ne diyebilirim ki?

"Belki," diye yalan söyledim. "İhtiyacın olan yardımı alırsan, görüşebiliriz Caleb."

Bileğimdeki tutuşu biraz gevşiyor, sadece yeterince. Saldırıyorum. Tüm gücümle onu itiyorum. Cüssesi değişti. Ayağa fırlıyorum ve tezgahın üzerindeki çantama doğru atılıyorum. Beni yakalayıp karnımı acı içinde tezgâhın keskin kenarına bastırdığında cüzdanıma henüz ulaşamamıştım.

"Konuşmam bitti," diye saçlarımı törpülüyor. Bir eli kemerini gevşetirken, kalın kaslı kolu beni çevreleyerek kollarımı yanlarıma sabitliyor. Eli gömleğimin altını karıştırıyor ve külotumun yırtıldığını duyuyorum.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, mücadele ediyorum ve sahip olduğum tüm dirençle savaşıyorum.

Hıçkırıklar omuzlarımı sarsıyor ve başım çaresizce öne düşüyor. Yer değiştirip içeri girmeye çalıştığında sert ve tahrik edici bir şekilde dürtüyor. Bir kolumu dönmeme yetecek kadar gevşetiyorum ve tezgahın kenarı sırtıma batıyor. Kafasını tokatlıyorum ve çılgınca yumrukluyorum. Kalın, uzun ve güçlü parmakları boynumu kelepçeliyor, acımasızca sıkıyor, hava almak için çırpındığımda bile kıpırdamıyor. Görüşüm kararıyor ve yıldızlar ortaya çıkıyor, parlak ışık iğneleri gözlerimin üzerine düşen kadife örtüyü delip geçiyor. Son bilincimle çantama uzanıp onu kendime doğru çekiyorum. MiMi'nin mücevherli bıçağını çıkardım. Aşağı doğru eğilerek, bıçağı ete batırmak için körlemesine itiyorum.

Uluyor, kan fışkıran bacağını tutmak için geriye sıçrıyor. Onu geçip mutfaktan çıkıyorum, nefes nefese kalıyorum, boğazıma masaj yapıyorum, yere takılıyorum. Onu dışarı çıkarabilirsem, Sarai'den uzaklaştırabilirsem.

Neredeyse ön kapıya varmıştım ki arkamdan bir ses geldi. Omzumda atomik bir güçle patlayan ağrı beni dizlerimin üstüne çökertiyor. Omzumu tutuyorum, kan parmaklarımın arasından akıyor.

Beni vurdu.

O silahla beni zorla tuttuğu onca ay boyunca beni hiç vurmadı.

Beni öldürmek istiyor.

"Kaçmanın faydası yok, Iris." Yaralı bacağını arkasından sürükleyerek duvarın dibine yığılıyor, acıdan ne yapacağımı şaşırmış bir halde zar zor hareket edebiliyorum.

"Seni asla incitmek istemedim bebeğim." Silahın namlusuyla saçlarımı geriye itiyor ve beni ürpertiyor. "Sadece seni sevmek istedim, ama sen bunu mahvettin."

Acı bir kahkaha dudaklarımı çatlatıyor. "Seni yalancı pislik," diye fısıldıyorum. "Beni incittiğin onca yolu sayamıyorum bile."

Cevap vermesini beklemeden, omzumda kaynayan krateri görmezden gelerek devam ediyorum.

"Dişim çatlamış." Yandaki azı dişine dokunuyorum. "Tam burası. Kulak zarımı patlattığında sağ kulağımın duyma yetisinin yüzde yirmisini kaybettim. Bileğimi kırdın ve asla düzgün iyileşmedi. Sürekli ağrıyor."

Her zaman ağrım var.

"Beni incitmekten başka bir şey yapmadın." Gözyaşlarım ve başımdaki yaradan akan kan yüzüme karışıyor.

Ağustos'ta.

Düşüncelerimde onun adı fısıldanıyor. Sarai'nin bunu atlatması, August'un ona göz kulak olması için sessiz bir dua ediyorum. O ve Lo beni unutmamasını sağlayacaklar. Keder, geniş ve derin, beni yutuyor, onunla ve August'la asla sahip olamayacağım tüm kayıp anlar için. Çalınan ikinci şansım.

"Yeni kurallar," diyor Caleb, silahı yanıma doğru iterek. "Ya birlikte yaşarız ya da hiç yaşamayız. Kurallar böyle. Yine de senin için bir hediyem var."

Kot pantolonunun cebinden küçük bir şey çıkarıyor ve MiMi'nin gris-gris yüzüğünü ortaya çıkarmak için elini açıyor. Avucunda parlıyor, çok mütevazı, çok güçlü.

Aslında sesini duyamadığımı biliyorum ama MiMi'nin beni korumak için yaptığı yüzüğün görüntüsü, tam da bu evde bana söylediği sözleri aklıma getiriyor.

Sen safsın. Yeterlisin. Güçlüsün. O sana
zarar veremez.

Karşı koyacak kadar güçlü. Kazanacak kadar güçlü.

Güç. Haysiyet. Cesaret. Tüm bunlar size ait. Onları geri alın.

"Tek istediğim birlikte olmamızdı," diyor Caleb, üzüntüsü, deliliği ve acımasızlığı sesine yansıyor. "Ve öyle ya da böyle olacağız. Her şey bu gece sona erecek."

Cehenneme kadar yolu var.

Onun kuralları. Onun diktatörlüğü. Onun *kızı*. Çok uzun zamandır bana sahipmiş gibi davrandı ama ben onun değilim. Son sözü o söyleyemez. Bu benim hayatım. Benim bedenim. Ruhum.

Sizde kalsın ve siz paylaşın.

Ruhumda bir rezervuar var. Bekleyen bir güç havuzu. MiMi'nin Mississippi'si gibi damarlarımda dolaşıyor, beni temizliyor, yeniliyor, bana binlerce rahibenin gücünü aşılıyor. Bana bin yıl önce doğmuş kadim cesareti ödünç veriyor.

Yumruğumu yaralı bacağına indiriyorum, yarayı tutmaya çalıştığında yolundan çekiliyorum. Onu itiyorum, silah ateşlenene kadar vücutlarımızın yerini değiştiriyorum.

elinden uçuyor. İkimiz de ona doğru atılıyoruz, benim omzumdan kan sızıyor ve onun bacağından fışkırıyor. Ellerimiz namluya ve kabzaya dolanıyor. Beni yere bastırıyor ve parmaklarımız tetikte üst üste gelene, silah karnımızın arasına sıkışana kadar kavga edip debeleniyoruz. Ya o ya ben.

Ya da belki ikimiz birden, çünkü tetiği birlikte çekiyoruz.

51

AĞUSTOS

MiMi'nin evine giden uzun yolda ilerlerken aklıma şimdiye kadar gördüğüm bataklıkla ilgili her KORKU FİLMİ geliyor. Iris'in kullandığı kelime "tenha" idi. Bu gündüz söylenen bir kelime. Geceleri, "cehennem kadar korkunç" daha uygun görünüyor.

Sonunda garaj yoluna girdiğimde ilk gördüğüm şey kiralık araba oldu. Iris güvenliğin kalmaması konusunda kararlıydı. Neredeyse bir damarımı patlatmadan onun nedenlerini düşünemiyorum bile. Caleb'in hesap vermesi gereken çok şey var ve bunu bizzat yapmayı planlıyorum. Bu kez onu ne parası, ne ailesinin gücü, ne de her şeyi altına süpürmeyi sevdiğimiz halı kurtaracak.

Araba hiçbir anlam ifade etmiyor ve spor çantamla eve yaklaştıkça daha da temkinli oluyorum. Kapı aralık, içeri girmek için ürkütücü bir davet.

Evin çok küçük olması, ön odadaki sahneyi kaçınılmaz kılıyor. Gördüğüm ilk şey bu ve eminim ölene kadar aklımdan çıkmayacak.

"Iris." Adını yüksek sesle söylüyorum ama duymuyorum. Hiçbir şey duymuyorum. Kelimeler boğuk. Suyun altındayım ve boğuluyorum, yanan ciğerler, ağırlaşan uzuvlar, tepeye doğru mücadele ediyorum, hava için savaşıyorum.

Iris'im.

Kan gölünün içinde yatıyordu. Ve o canavar onun üstünde, hala. Çok fazla kan var ve adamın nerede bitip kadının nerede başladığını ve kimin kanının nereden geldiğini anlayamıyorum. Bir an için kapıda hareketsiz kalıyorum, trajik bir enstantaneye hapsoluyorum, ama sonra tüm sesler içeri doluyor ve hareket halindeyim, çaresiz ve çılgınca. Caleb'ın bedeninin ölü ağırlığını kenara itiyorum.

"Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin."

Iris yerde yatıyor, üzerinde benim tişörtlerimden biri var. Kalçasının üstünden yukarı doğru itilmişti. Gövdesinden fışkıran kan, tişörtü göbeğinden omzuna kadar ıslatıyor.

"Iris?" Koluna dokunuyorum, nazik, tereddütlü ve çaresiz. "Bebeğim?"

Yaşam belirtisi arıyorum. Kalbim onarılamaz bir şekilde kırılıp kırılmadığını öğrenmek için beklerken nefes almıyorum.

Gözleri yavaşça açıldığında, gün ağarıyor. Şafak vakti. Bu an her şeyi bir perspektife oturtuyor çünkü sahip olduğum onca şeye rağmen Iris gittiğinde hiçbir şeyim kalmayacak.

"August!" Doğrulmaya çalışıyor, ben de başını dizime yaslayabilmesi için bedenimi altına sokuyorum. "Sarai. Nerede o?"

Sarai'yi göremeyince kalbim sıkışıyor. Ona bir şey mi yaptı? Ama sonra evin arkasından gelen bir ses bilincime süzülüyor, ısrarcı ama zayıf.

"Onu arkada duyuyorum. Seni çağırıyor."

Iris uzun bir nefes verir ve başını sallar. "Odasını kilitledim. Hâlâ orada olmalı," diye homurdanıyor, sesi boğuk. Gözlerini kısarak birkaç metre ötedeki yüzükoyun yatan adama odaklanıyor. "Ölmüş mü?"

Dudakları titriyor. Kollarımda titriyor. Elmacık kemiği şişmiş ve yüzünden kan akıyor. Boğazında siyah izler var.

Tanrım, umarım ölmüştür.

"Ben ... bebeğim, bilmiyorum," diyorum. "Dokuz-bir-bir'i aramalıyım. Çok fazla kan var."

"Benim kanım değil." Yüzünü buruşturuyor ve elini yavaşça omzuna dokunmak için kaldırıyor. "Bir kısmı öyle. Beni omzumdan vurdu."

Orospu çocuğu.

Alnımı sıkıyor ve kollarını yuvalarından koparmak yerine ona odaklanabilmek için saçlarımı pençeliyorum. Onu öldürme arzusu iliklerime kadar işliyor. Kalbimin kasılmasına neden oluyor.

"Vuruldu ama," diyor zayıf bir sesle. "Kavga ettik ve onu ben vurdum." Kahverengiye dönmüş gözlerinde gurur kıvılcımları.

"İyi iş çıkardın, Iris." Titreyen avucumu saçlarının üzerinde gezdiriyorum ve parmaklarım kıpkırmızı ve yapış yapış oluyor. "Tanrım, bebeğim. Emin misin?" "Öldü mü?" diye araya giriyor, kolumu sıkıca kavrıyor. Gözleri geniş ve aceleci. "Bilmem gerek August. Beni asla yalnız bırakmayacak. Beni hiç yalnız bırakmayacak. Duydun mu? Beni öldürecek. Ve Sarai-"

Parmağımı dudaklarına bastırarak sesinde yükselen paniği bastırıyorum. "Kontrol edeceğim."

"Şimdi." Gözyaşları gözlerinin kenarlarından sızıyor ve şişmiş elmacık kemiğinin üzerinden kayıyor. "Şimdi kontrol et."

Parmaklarının izleri çenesini lekeliyor. Ona yaptığı şey midemi bulandırıyor. Bunun ilk kez olmadığını düşününce. Onunla birlikte yaşadı. Onun yanında uyudu. Aylarca. Tek başına.

Sikeyim.

Onu yavaşça kaydırıyorum ve kanla kaplı zeminde ilerleyerek kendi hesaplaşmasını yapan haşaratın yanına gidiyorum. Yaklaştıkça öfkem beni ele geçiriyor. Yüzünü ezmek ve botumu boğazına bastırmak istiyorum. Elini gömleğinin altına sokmuş, gömleği geri çektiğimde karnında kan akan bir deliği kapatıyor.

"Batı." Gözleri faltaşı gibi açıldı. Sesi ince, soluk, acı dolu. Yüzünü buruşturuyor, başını geriye eğiyor. Yarasından sızdığı gibi gözlerinden de hayat sızıyor. "Sanırım sen kazandın."

Kendini oturur pozisyona çekmiş ve duvara yaslanmış olan Iris'e dönüp bakıyorum. Şu anda bile, adam hayatının son ipuçlarına tutunmuşken, dikkatli ve temkinli, sanki vurulmuş ve kan kaybından ölmüş, hala saldırabilirmiş gibi onu izliyor.

Elini kaldırıyor ve avucunun içinde küçük bir yüzük ortaya çıkıyor.

"Lo sana günlerinin sayılı olduğunu söylemişti," diyor sesi titreyerek.

Gözlerini kısarak elini ağzına götürüyor ve üflüyor. "Siktir git, Iris," diyor, sesi sert ve öfkeli.

Bir eliyle omzundaki kurşun deliğini kapatan Iris, yanıma gelene kadar kendini yerde sürüklüyor. Kırmızı bir kan çizgisi onu takip ediyor.

"Iris." Telefonumu çıkardım ve kanayan omzuna başımı salladım. "Dokuz-bir-bir'i aramam gerek."

"Hayır." Bu kelimeyi bir kurşun gibi ateşliyor, Caleb'in üzerine doğru gelirken namlusundaki son kurşun. "Henüz arama."

"Ama omzun-"

"S o r u n değil." Yumuşak ağzı acı bir gülümsemeyle yamuldu. "Acıya karşı yüksek bir toleransım var. Öyle değil mi Caleb?"

Bakışları onunkilere kilitlenmiş, gözlerinden, bedeninden süzülen son yaşam kırıntılarına.

"O hayatta olduğu sürece ben de kızım da güvende değiliz. Beni öldürmeye çalıştı." Uzun bir nefes aldı, gözleri kısılmıştı. "Bu yüzden bekleyeceğiz."

O benim Iris'im ama onu hiç böyle görmemiştim. Onun her yönünü gördüğümü, her yönünü sevdiğimi sanırdım ama bunu hiç görmemiştim. Acımasız, güzel ve kanlı, hayatta kalmak için sahip olması gereken tüm gücü ve kararlılığı yayıyor.

Ve onu hiç bu kadar sevmemiştim.

Caleb'in kalan birkaç dakikalık ömrü için sessizce nöbet tutuyoruz. İnlemeleri ve acısı beni harekete geçirmiyor, beni tatmin de etmiyor. Bu sadece gerekli bir son. Çok daha kötüsünü hak ediyor ama en azından Iris onun ölümünü izleyebilecek.

Ölümün mutlak durgunluğu üzerine çökmüştür. Bakışları boş ve Iris'e sabitlenmiş durumda. Bir elimi gözlerine götürüp kapatıyorum; ölürken bile kızımı son bir kez görmesini engelliyorum.

Dokuz-bir-bir'i arıyorum ve sonra dikkatimi tekrar ona veriyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerimizi hizalıyorum.

"O öldü." Alnımı onunkine bastırıyorum ve yüzündeki kan benimkine bulaşıyor. Umurumda değil. Keşke ben de onun acısını bu kadar kolay paylaşabilseydim. Keşke hiç yaşanmamış gibi silip atabilseydim.

"Evet. Evet." Parmakları saçlarıma gömülüyor ve başı omzuma düşüyor. Boynumu öpüyor. "Seni seviyorum."

Geri çekiliyorum, çenesini eğiyorum ve elimin tersiyle gözyaşlarını siliyorum. Dikkatlice öpüyorum onu, kanının, gözyaşlarının ve acısının tadına bakıyorum.

İlk tanıştığımız o gece, bizi nelerin beklediğini bilemezdik. Beni sadece öpmüş olsaydı, daha fazlası için bastırmış olsaydım. Şampiyonluğu kazandığım gece, onu yeni tanışmış olsak da, bir erkek arkadaşı olsa da, mantıklı olmasa da - bir şans vermemiz gerektiğine ikna etmeyi başarsaydım. Eğer daha yakından baksaydım ve işaretleri kaçırmasaydım. Hayat çatallanan bir yol ya da numaralandırılmış sürgülü kapılardan oluşan bir sıra değildir. Sadece doğru seçimlerle dolu alternatif bir evren yoktur. Sadece bu hayat vardır ve seçimlerimiz bizi nereye götürürse oraya gider ve hatalarımızdan bilgeleşiriz.

Verandada sağlık görevlilerini beklerken, Louisiana'nın kararmış gökyüzüne bakıyorum. Hayat, tesadüfler ve müzakerelerle birbirine bağlanan, gökyüzünde resimler çizen bir kararlar takımyıldızıdır. Gün boyunca, her şeyin en parlak olduğu zamanlarda yıldızları göremeyiz ama onlar oradadır. Yıldızlar ancak her şeyin en karanlık olduğu gecenin kontrastında parlar.

Iris benim takımyıldızım. Karanlığı parlamak için bir işaret olarak aldı. Bu onu sadece daha parlak, daha güçlü yaptı ve bu gece, zor kazanılmış parıltısı gökyüzünü aydınlatıyor.

FAZLA MESAİ

"Eğildim ve kırıldım, ama -
umarım -
daha iyi bir şekle sokmak."

-- Charles Dickens, *Büyük Umutlar*

SONSÖZ - IRIS

"Bok çuvalı!"

Kelimenin tam anlamıyla saçımı çekiyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum. "Orospu çocuğu, benimle dalga mı geçiyorsun?"

Yerde volta atıyorum ve yumruklarımı sıkıyorum. "Sadece . . ." Havayı yumrukluyorum. "Ugggghhh."

Lakers'ım oynuyor. Ve her zamanki gibi, hakemlerle savaş halindeyim. "Grrrrr." Bir kötü karar daha.

Sesimi alçaltmaya çalışıyorum. August misafir odasında Sarai'ye kitap okuyor. Zaman zaman onun evinde "yatıya kalıyoruz", henüz onun dairesine taşınmaya karar vermediğim için bu benim imtiyazım. Özellikle de uzun bir yolculuktan döndüğü ve onu görmediğimiz bu gibi zamanlarda bu yarı düzenli etkinlikleri çok istiyorum.

Lakers sayı yapıyor.

Evet!

Çocukluğumdan beri Lakers taraftarı olmama ve August'un bunu bilmesine rağmen, yine de kendimi biraz vefasız hissediyorum. Lakers'ım iki gün önce Waves'i yendi. Maç için Los Angeles'a gittim ve tribünde oturdum. Çok üzüldüm ama biz - Lakers olarak biz - sayı attığımızda ellerimin üzerine oturmayı başardım. August ne kadar rekabetçi olsa da maçı kaybettikten sonra bana "benimle konuşma" der gibi baktı.

Onun otuz üç numaralı Waves formasını gururla giydim. Ama külotum mor ve altın rengindeydi.

Oyun reklama girdiğinde kapı çalıyor ve ben yatak odasına dönmeden önce Ağustos biterse diye televizyonu kapatıyorum.

Kapıda duran pizzacıya aptal aptal bakıyorum. "DuPree için pizza mı?" diye soruyor sivilce suratlı genç.

"Pizza sipariş etmedim." *Yine de iyi olurdu.*

Kapının üzerindeki numaraya ve nefis kokan pizza kutusuna bakıyor, sonra gözlerini kısarak küçük bir kâğıda bakıyor.

"Ananaslı ve biberli pizza ve kök birası mı?" diye sorar. "Bu sen değil misin?"

Ağustos'ta.

"Oh, evet. *O* benim." Gülüyorum ve oturma odasına doğru dönüyorum. "Çantamı alayım."

"Çoktan ödendi." Elini uzatır, küçük bir selam verir ve gider.

Kapıya yaslanıyorum, bir elimde pizzayı, diğerinde kök birasını tutuyorum. August beni o kadar iyi tanıyor ki, Lakers maçlarında pizza ve kök birası sevdiğimi hatırlıyor.

Beni iyi tanıyor ve artık sırrımız yok. Artık gölge ya da utanç yok. Andrew'un o dosyayı sızdırmasının bariz dezavantajları var, ancak yaptığı iyiliği inkar edemem. Evet, hayatımın en karanlık, en zor kısımları herkesin incelemesi ve yargılaması için sergilendi, ama artık saklayacak hiçbir şeyim yok.

Ve sırlarımı saklayabileceğim kimse yok.

Caleb öldü. Bundan keyif almayacak kadar insanlığımı korudum ama onun yasını tuttuğumu söyleyemem. "En güçlü olanın hayatta kalması" hiç bu kadar doğru olmamıştı. Caleb yaşasaydı, benim öleceğime hiç şüphem yok. Neredeyse ölüyordum. Gözleri son nefesine kadar acımasızdı ve sonuna kadar beni küçültmeye çalıştı. Ve o gidince, sanki tüm varlığım yok oldu.

Nefsi müdafaa olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Eğer açıklanan dosya yeterli değilse, başımdaki yara, boynumdaki izler ve omzumdaki kurşun Caleb'in aleyhine tanıklık ediyordu. Polisin tüm sorularını yanıtladım ama gerçekten de bu konuyu kapatıp hayatımıza devam etmek istiyordum.

Ama bu o kadar basit değil.

NBA'in yükselen yıldızlarından biriyle, çok göz önünde bir yaşam süren biriyle ilişkim var. Ligin en popüler oyuncularından ikisi şiddet ve trajediye dönüşen bir "aşk üçgenine" kapıldı. İçlerinden biri öldü ve arada kalan kadının elinde dumanı tüten bir silah vardı. Son yılların en ilginç basketbol hikayesiydi. Soyunma odasında, maçlardan sonra

röportajlarda, muhabirler her zaman "skandalı" gündeme getirmenin bir yolunu bulurlardı. Garipti.

August kaçamak cevaplar veriyordu, sabırsızdı, huysuzdu. Ve ben ... emin değildim. Beni neredeyse mahveden şeyler hakkında konuşmaya hazır olup olmadığımdan emin değildim - hayatım hakkında bir pembe diziymiş gibi konuşmaya. Masalsı bir başlangıcı, kötü bir prensi ve tüyler ürpertici bir sonu olan sansasyonel bir pembe dizi gibi. Ve kültürümüz kurbanları suçlamanın yollarını bulurken, aile içi istismarın poster çocuğu olmak isteyeceğim son şeydi.

Ama bunların hiçbiri sonunda neden konuştuğumu belirleyen nihai faktör değildi. Konuştum çünkü belki benim gibi bir kız vardır. Genç. Savunmasız. Naif. Onun ilgisinden gurur duyan. Belki de kıskançlığının onu daha çok sevdiği anlamına geldiğini ya da sevimli olduğunu düşünüyordur. Yavaş yavaş, emin adımlarla arkadaşlarından koptuğunun farkında mı? Ailesinden izole edildiğinin? Olmadığı bir şeye mi dönüştürülüyor? Onun olmasını istediği şeye mi?

Kalp fısıltılarla konuşur, ama bazen dinlediğimizde çok geç olur. Bunu en zor yoldan öğrendim. Ve belki o kız çok geç olmadan rotasını değiştirebilir.

Bu yüzden konuştum.

Avery Hughes ile bire bir görüştüm. Düşünceli ve şefkatliydi, ancak hikayenin sadece bir kısmını anlatmama izin vermedi. Ben de hikayeyi şekerle kaplanmış yarım ölçülerde anlatmak istemedim. Konuşmaya karar verdiğimde, kükremek istedim. Sadece zehirli bir ilişki içinde olabilecek tüm kadınlar için değil, *şu* anda bir ilişki içinde olanlar için de.

Anlıyorum. Korkunun ne kadar gerçek olduğunu biliyorum. Ayrılmak her zaman sonsuza kadar uzaklaşmak anlamına gelmiyor. Bu size çocuklarınıza mal olabilir. Ayrılmak hayatınıza mal olabilir. Sistemin bizi pek çok kez yüzüstü bıraktığını, istismarcının sahip olmaması gereken hakları koruduğunu ve bize çok az sığınak sunduğunu biliyorum. Kadınlara tacizcilerini öldürmelerini tavsiye etmiyorum. Sadece sistemimizin bize bu kadar çok boktan seçenek bırakmasından nefret ediyorum - hayatta kalanların çoğunun ayrıldıktan sonra bile müzakere etmek zorunda kaldığı zor seçenekler. Seçeneklerimiz bazen bizi boynumuzdan yakalayan yirmi-ikiler oluyor - bizi boğuyor ve zor, tehlikeli durumları daha da zor ve tehlikeli hale getiriyor. Yasalarımız sağduyulu değil ve fail size zarar vereceğini kanıtlayacak bir şey yapana kadar gerçek bir koruma sağlamıyor.

Ve bazen o zamana kadar çok geç olur.

Pizza, karton kutunun içinden elimi yakıyor. "Ateş
et!"

Kutuyu göğsüme yaslayıp kenarından tutarak kaydırıyorum. Pizza ve kök birasını mutfağa bırakıp koridorda dolaşıyorum. Misafir odasına yaklaştıkça daha yumuşak adımlar atıyorum. August ve Sarai'yi birlikte izlemeyi seviyorum. Kızım, onunla ilk tanıştığınızda hayranlık uyandıracak kadar erken gelişmiş olduğunu düşündüğünüz çocuklardan biri. Ellinci sorudan ve onun birkaç "bilgece" düşüncesinden sonra, çoğu kişi çılgınca bir kaçış yolu arar. August asla. Ellinci sorusunu da ilk sorusunu yanıtladığı sabırlı titizlikle yanıtlar.

Kapıya ulaştığımda çoktan uyumuştu. Ne kadar güzel ve huzurlu olduğunu görünce kalbim sıkışıyor. Bu huzur için çok mücadele ettim - onu hayatının ilk yılında aynı çatı altında yaşadığımız şiddetten korumak için. Caleb beni kaç kez dövdü, o sadece bir duvar ötemdeyken bana tecavüz etti? Yine de ona hiç dokunmadı. Doğru yaptığım bir şey varsa, umarım o benim masumiyetimi elimden alırken onun masumiyetini korumak olmuştur.

August ayağa kalkıyor ve kitabı yatağının başucuna koyuyor. Başka bir hareket yapmıyor ama eğilip saçlarına bir öpücük kondurmadan önce uzun süre ona bakıyor. Kalbim tekrar kasılıyor, daha sert, daha uzun, onu izlerken. Onu kendi çocuğu gibi seviyor. Bunu biliyorum. Bizi her gece, her zaman burada istediğini de biliyorum.

Benim güzel prensim eşofman giymiş.

Onunla barda tanıştığım o geceden beri vücudu değişti. O zamanlar daha zayıf, daha sırık gibiydi. NBA'de oynarken zorunlu olarak daha fazla kas yapmış, vücut yağ oranını neredeyse sıfıra indirmişti. Karın kaslarının çıkıntıları, bacaklarının keskin hatları ve tişörtünün kolunun yakalayıp gerdiği pazu kesimi bunu kanıtlıyor. Her yerinde daha sert ve daha belirgin.

Ben de öyleyim. Daha sert. Yaşadığım onca şey ve hayatta kalmak için yaptıklarımla tanımlandım. Mezun olmanın eşiğinde bir üniversite son sınıf öğrencisi olduğumdan beri çok şey yaşadım. Bardaki en büyük endişesi hakemlerin kötü kararları olan o parlak gözlü kız değilim. Bir kızım oldu. Cehennemi yaşadım. Bir adam öldürdüm.

Asla eskisi gibi olamayacağım.

Bazı şeyler bizi o kadar derinden etkiler ki, asla eskisi gibi olamayız. Ama ben ister miydim? Elbette daha temkinliyim ama daha merhametli olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor çünkü gerçek acıyı tanıdım ve bunu başkalarında gördüğümde inciniyorum. Daha alaycı olabilirim ama daha bilge olduğumu da düşünmek istiyorum.

Hikayemi anlattığımda bazıları kahraman olduğumu söyledi. Ama değilim. Ben sadece kötü bir adamla kötü bir ilişki yaşamış ve mücadele etmek zorunda kalmış bir kadınım.

bundan kurtuldum. Kızımı ve kendimi korumak için yapmam gerekeni yaptım. Bu beni özel yapmaz ama hayatta kalan biri yapar. Tıpkı benim gibi ve benim gibi olmayan kadınların başına her zaman geliyor. Komşularımıza, en iyi arkadaşlarımıza, kız kardeşlerimize. Kapalı kapılar ardında, hatta açıkta, redakte edilmiş polis raporlarında belgelenmiş olarak ya da yargıladığımız, dürttüğümüz ve tartıştığımız viral videoların milyonlarca kez izlenmesiyle gerçekleşiyor.

Hikayemi paylaştığımda bile herkesin bir fikri vardı. Daha erken ayrılmalıydım. Suç duyurusunda bulunmalıydım. Neden onu "cezalandırması" için sisteme güvenmedim? Neden herkese anlatmadım? Gerçekten nefsi müdafaa mıydı, yoksa intikam mıydı?

Kendi evinizde hayatınız için savaşmak zorunda kalmadıysanız, sizi sevdiğini düşündüğünüz biri sizi en çok incitmediyse, o zaman bilemezsiniz. Ama ben bilirim. Her gün bir kâbusun içinde yaşayarak uyanmanın ve bir canavarla uyumanın nasıl bir his olduğunu biliyorum ve dünyaya kendi kelimelerimle ve kendi şartlarımla anlattım.

Belki de benim gibi kadınlar için, yaşadıklarımızdan, neredeyse ölmek üzere olduğumuz şeylerden sonra, aşka ulaşmak daha zordur. Ama gelebilir. August bunun canlı bir kanıtı. Gerçekten. Zengin bir şekilde. Yaşadığım onca şeyden sonra, Ağustos benim ödülüm.

Beni kapıda görünce biraz irkiliyor, sonra sırıtıyor ve bir parmağını dudaklarına götürerek beni susturuyor. Koridora doğru yürüyor ve yatak odasının kapısını kapatıyor.

"Beni susturma," diye fısıldıyorum gülümseyerek.

"Onu uyandırmanı istemiyorum." Beni omzumdan çeviriyor ve popoma vurarak gıcırdamama ve biraz zıplamama neden oluyor. Beni önünden koridora doğru itiyor. "Senin için planlarım var."

Arkamdan yatak odasına doğru yürüyor ve ayak seslerini nerede olsa tanırım.

Seni dünyanın öbür ucuna kadar takip edeceğimi söylüyorlar. O durakladığında, *sen hazır olana kadar bekleyeceğimi* söylerler. Ve öyle de oldu. August geçen yıl bana üç kez evlenme teklif etti ve ben her seferinde hayır dedim. Bunun ona güvenmemekle ilgisi yok, tamamen kendime güvenmemekle ilgisi var. Kulağa garip geldiğini ve açıklayamadığımı biliyorum ama bunlar danışmanlıkta üzerinde çalıştığım konular.

"Planlar mı?" Alaycı bir tavırla soruyorum, yüzümü ona dönüp geriye doğru yürüyorum. "Ne tür planlar, Bay West?"

Beni nazikçe iterek yatak odasına götürüyor, kapıyı kapatıp arkamızdan kilitliyor. Hemen kapıya sıkıştırılıyorum, büyük bedeni tarafından en lezzetli şekilde sıkıştırılıyorum. Onun şefkatiyle kalabalıklaştım ve sevgisiyle sıkıştım. Emredici ve nazik elleri yanlarımda geziniyor ve belime kadar uzanıyor. Başparmaklarıyla göğüslerimi kaldırıyor. Meme uçlarımda hiç gelmeyen bir vuruş beklerken nefesim boğazımda düğümleniyor. O biliyor, lanet olsun ona, sırıtıyor, elleri eriyor. Parmaklarını sırtımda gezdirirken buluşuyorlar. O çok daha büyük. Arkasında duran biri geniş omuzlarının diğer tarafında beni göremez bile. O bir duvar ve bir kale. Benim iki katım ama korku hissetmiyorum. Sadece güven. Sadece korunmuş.

"Yolculuklar berbattır." Seksi kıllardan oluşan çenesi, beni öptüğünde boynumun ve omzumun kıvrımını sıyırıyor. "Seni özledim."

Başımı kucaklıyor, parmaklarını saçlarıma batırıyor ve başını dudaklarımın üzerinde gezdirmek için indiriyor. Birkaç saniye boyunca nefeslerimiz birbirine karışıyor. Bizi hayatta tutan havayı paylaşıyoruz ve sonra dillerimiz birbirine değiyor, alay ediyor ve birbirine dolanıyor. Daha fazlasına ihtiyaç duyana, onu tutmaya, kavramaya ve kavramaya ihtiyaç duyana kadar birbirimize küçük yalamalar ve yarım öpücüklerle işkence ediyoruz. Göğsünün sertliğinde dolaşıyorum, pazularını okşuyorum, ön kolundaki güçlü sinirin izini sürüyorum ve ellerini arıyorum. Parmaklarımızı birbirine geçiriyorum, avuçlarımız tanıştığımız gece olduğu gibi bugün de elektrikli bir bağlantıyla kaynaşıyor. Omzu açık sweatshirt'ümü omzumdan tamamen çekip çıkarıyor, böylece çıplak göğsüm ortaya çıkıyor.

"Hmmmmm." Aç tek hece göğsünde gümbürdüyor, dudaklarının arkasında çıngırdıyor. Ellerini serbest bırakıp kollarımın altından tutuyor ve ayaklarım yerden kesilene kadar beni kaldırıyor. Ağzının göğsümü çevreleyen ıslak, kadifemsi sıcaklığı, dişlerinin kışkırtıcı ısırığı ve meme ucumdaki emme, beni kemiksiz bırakıyor. O benden susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi içerken ben gevşek ve havada asılı duruyorum.

"August." Kalçalarım refleks olarak hareket ediyor, sürtünme ve tatmin arıyor. "Bebeğim, hadi."

"Ne?" diye mırıldanıyor göğsümün etrafında, kelimenin titreşimi meme uçlarımı sıkıyor ve göbeğimin sıkışmasına neden oluyor.

Bacaklarımı kaldırıp beline doluyorum, yavaşça, kasıtlı olarak itiyorum. Burnumu kalın buklelerin arasından geçirip kulağına fısıldıyorum: "Becer beni."

Ağzı diğer göğsüme kayıyor ve diliyle areolayı sevgiyle okşuyor. Elleri kıçımı avuçlamak için aşağı kayarken, bizi yatağa götürüyor ve beni

nazikçe yatırıyor. Orada durmuş, aynı bakışlarla beni izliyordu.

Koruyucu bir saygıyla kızımı izledi, ama gözlerinde şehvet de vardı. Tutku. Açlık.

Bakışlarını bırakmadan eşofmanımı başımdan çekiştiriyorum ve kollarımı kollarından kurtarıyorum. Meme uçlarım serin havada zirve yapıyor ve gözlerini oraya sabitliyor, sert bir yutkunmayla adem elmasını sallıyor.

Kalçalarımı bir santim kadar kaldırıyorum, sadece başparmaklarımı yoga pantolonumun içine sokacak ve dizlerimi aşıp ayak parmaklarımın üzerinden geçirecek kadar. Onları odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve gülümsemesini bekliyorum. Parmağını mor ve altın rengi erkek şortumun üzerinde gezdiriyor.

"Seni küçük hain," diyor boğuk bir mizahla.

Cevabım gırtlaktan gelen bir kıkırdama oluyor.

Kalçalarımdaki külotu tutup otuz bir çekerek çıkardığında ikimiz de gülmeyi bırakıyoruz ve bir köşeye atılmış yoga pantolonumun yanına fırlatıyoruz. Yüzü asılıyor ve gözlerinde korlar beliriyor. Onları körüklemek, üflemek istiyorum. Damarlarımdaki benzin gibi beni yaktığı gibi onu da yakmak. Kalbimde bir alev.

Yavaşça dizlerimi yukarı kaldırıyorum ve topuklarımı yatağa gömüp bacaklarımı iyice açıyorum. Dudağını ısırıyor ve beni daha da açıyor.

"Tanrım, Iris. Evet, bebeğim. Göster bana."

Amımı avuçluyor. Kocaman eli onu kaplıyor, sahipleniyor. Uzun bir parmağı, şiştiğim ve zonkladığım dudaklarımın arasındaki boşlukta beni okşuyor. İki parmağının kalınlığı içime giriyor, bastırıyor ve kancalıyor. Sırtım yatağın üzerinde yükseliyor, zevke karşı zorlanıyor. Kalçalarım onun beni siken parmaklarıyla aynı anda itiliyor. O bir orkestra şefi ve bedenim onun için şarkı söylüyor, serbest bırakma çığlığım sürekli tutulan bir nota.

Gözlerimi kapatıp ellerimi iki yanımda birleştiriyorum ve bu mükemmel hissi elimden geldiğince uzun süre içimde tutuyorum. Gözlerimi açtığımda August bana bakıyor ve yüzündeki ifade gözlerimi yaşartıyor. Birinin bana böyle bakması ve onun hissettiği gibi hissetmesi, şimdiye kadar yaşadığım en alçakgönüllü şey. Bana her dokunduğunda inancımı tazeliyor ve bana saf sevginin nasıl bir his olduğunu hatırlatıyor.

"Boşalmanı izlemeyi seviyorum," diyor bir parmağı kalçamın içindeki hassas deride gezinirken.

"Neden?" Elini tutup onu kendime doğru çekiyorum, ta ki yatakta bacaklarımın arasına gelene kadar ve dizlerimin üzerine çöküp ona bakıyorum.

"Çok savunmasızsın." Kollarıma ve omuzlarıma dökülen saçlarımdan

bir tutamı çekiştiriyor. "Bana bu konuda güvenmeni seviyorum.

çok savunmasızsın."

"Çünkü seninleyken savunmasız değilim." Gözlerimi kırpıştırarak elinin tersini öpüyorum. "Sen beni koruyorsun. Beni her zaman koruyacağını biliyorum."

"Ama ben yapmadım. Neler olduğunu, ne yaptığını kaçırdım." Fırtınalı gözlerinde bir damla yaş var, gri gökyüzü ve yağmur. "Çok şey atlattın, Iris. Kendini koruyabilirsin."

"Ama seninleyken buna gerek olmadığını biliyorum." Dudaklarımı yalıyorum ve kendi gözyaşlarımın tadına bakıyorum, ama şimdi neşe gibi geliyorlar.

Kalçamda Caleb'i öğrenmeden önce muhtemelen hiç fark etmediği küçük bir yara izi var. Öğrendikten sonra ilk kez seviştiğimizde, hiç aklına gelmeyen her küçük yara izini ve çentiği sordu. Ama her yara izi bir hikaye anlatıyordu ve hepsini bilmek istiyordu. Caleb'ın beni incittiği her yeri öptü ve sevişmemiz benim mükemmel intikamım oldu. Caleb'ın benden esirgediği her yumuşak, şefkatli şeyi August'la yaşadım.

"Keşke ..." August yutkunuyor, yüzünde canlanan duyguyu yutuyor. "Keşke her şeyi alıp götürebilseydim."

Çenesini kavrıyorum ve loş ışıkta gözlerini yakalıyorum. "Kötü şeyleri ortadan kaldıramayız ama sorun değil." Gülümsemem bir zaferin eseri, bir zafer çığlığı. "Onlardan kurtuldum."

Aramıza uzanıp elimi onun etrafına doluyorum, onu uzun uzun, sertçe, aşağı yukarı okşarken çıkardığı homurtu ve nefes alışının, zevk iniltisinin tadını çıkarıyorum. "Artık sevişebilir miyiz?"

August parmaklarını saçlarıma geçiriyor, alnını alnıma yaslıyor, nefesi her çekişte daha da zorlanıyor. "Seni seviyorum, Iris. Hem de çok.

Başımı sallıyorum, boynunu yalıyorum ve köprücük kemiğini emiyorum, bir elim sürekli olarak onu aramızda pompalıyor, diğeri parmak uçlarımla meme ucunu sıyırmak için uzanıyor. Tüm havası tek bir uzun nefeste boşalıyor. Bir hırıltıyla kıçımı kavrıyor ve bacaklarımı dizlerinin üzerine çekiyor. Elimi aramızdan uzaklaştırırken ayak bileklerimi sırtının küçük kısmına kilitliyorum. Üzerine çöküyorum ve inliyorum. Göğüslerimiz aynı hizadayken, onun cevap niteliğindeki iniltisi göğüslerimin arasında titreşiyor. İçimde acımasızca pistonlar çeviriyor.

"August, daha sert," diye yalvarıyorum, zevkten başım dönüyor.

Dudakları dişlerinin arasında, kara kaşları çatık, daha sert ve daha derine iniyor. O kadar derine iniyor ki acımın kalıntılarını buluyor ve onları yatıştırıyor. O kadar sertleşiyor ki, aşkı beni fırtınaya sürükleyen inkar edilemez bir güç. Başka hiçbir şeye yer yok. Tüm alanı kaplıyor, tüketiyor

Düşüncelerim ve bir an için anılarımız yeniden şekilleniyor, böylece benim için sadece o, onun için de sadece ben var oluyorum.

Bu yüce bir şey.

"Bunu sıcakken yemeliydik," diyorum pek de sıcak olmayan pizzadan bir ısırık alıp ılık kök birasından bir yudum içerken.

August sırıtarak, "Seni sıcakken yemek istedim," diyor.

Gülüşüm mutfak duvarlarında yankılanıyor. "Tam bir mankafa." Tezgâhtaki yüksek taburelerde dizlerimiz birbirine değene kadar ona doğru dönüyorum.

"Ama yine de buradasın." Gülüyor ve eğilip burunlarımızı Eskimo öpücüğüyle birbirine sürtüyor.

"Ama yine de buradayım." Gözlerimi deviriyorum ve tabağındaki dokunulmamış pizza dilimine uzanıyorum. "Onu yiyecek misin?"

Başını sallıyor ve alaycı bir gülümseme sunuyor. Onu sadece yalnız yemediğimi hissettirmek için tuttu. Mevsimin derinliklerinde ve Spartalı bir asker gibi yiyor.

"Bunun için teşekkürler, bu arada." Ağzıma bir ananas attım. "Hatırladın."

Geniş bir avucunu sırtımda gezdiriyor, dokunuşu ipek bornozumu ısıtıyor. "Lakers demek pizza ve kök birası demek. Seninle ilgili her şeyi hatırladığımı söylemiştim." Saçımı kaldırıyor ve sonra dökülmesini izliyor, kaşlarını çatıyor. "Sarai'ye kitap okurken bu gece bir sorusu vardı."

"Ne var ne yok?" Gülüyorum ve kök biramı yudumluyorum, şişemin üzerinden ona bakıyorum. "Evet, biliyorum, değil mi?" Dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ama gözleri bakışlarını tezgâha çevirmeden önce ciddi bir tavır takınıyor. "Yine de bu beni biraz şaşırttı."

"Ne sordu?" Pizzamı bir kenara itip tüm dikkatimi ona veriyorum.

"Onun yeni babası olup olmayacağımı sordu." Uzun kirpiklerinin altından beni izliyor, tepkimi ölçüyor.

Biraz öksürüyorum, boğazıma takılan pizza parçasından ziyade sohbetin beklenmedik bir şekilde değişmesinden dolayı. Ölümünden sonraki haftalarda Sarai'nin Caleb hakkında birkaç sorusu olmuştu. Onu çok az tanıyordu, ama bu kelime

"baba" bir anlam taşıyor. Tek bildiği, ona babası olduğunu söyleyen adamın öldüğü. Bir gün gerçeği öğrenmek gibi zor bir işim olacak ama şimdilik o tatmin olmuş durumda. Ya da ben öyle sanıyordum. Cevap vermek için biraz kök birası yudumluyorum.

"Oh. Vay canına." Ona dikkatle bakıyorum. "Peki sen ne dedin?"

Boğazını temizliyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Ona, onu herhangi bir babanın küçük bir kızı sevdiğinden daha çok sevdiğimi söyledim," diyor yavaşça, gözlerimin içine bilerek bakmadan önce bir saniye bana bakmadan. "Ve seni de herhangi bir babanın herhangi bir anneyi sevdiğinden daha çok sevdiğimi söyledim."

Pizza sıcak olmayabilir ama sözleri kalbimi ısıtıyor.

"Ben de zaten bir aile olduğumuzu söyledim." İki elimi de ellerinin arasına aldı. "Ve bir gün, doğru zaman geldiğinde, onun babası ve annesinin kocası olacağımı söyledim."

Bir an için ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden onun mükemmel yanıtını özümsemek için sessizliğe bırakıyorum ve sonra konuşuyorum.

"Bu ... ahem ... iyi bir cevaptı," diyorum, birleşmiş ellerimizi inceleyerek. "Tüm olanları düşününce sormasına şaşırmadım. Artık senin evinde bu kadar çok kaldığımıza göre, kaçınılmaz olarak daha fazla soru ortaya çıkıyor."

"Bizim yerimiz."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım.

"*Benim* yerim olduğunu söyledin ama burası *bizim yerimiz*."

"Evet." Elimi sallıyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ama ne demek isted*iğimi* bilmiyorsun." Gülümsüyor, avuçlarını omuzlarımda birleştiriyor. "Senin adını dairenin tapusuna ekliyorum ve bir eve taşındığımızda senin adın da orada olacak."

Sürpriz beni hareketsizleştiriyor, olduğum yerde donduruyor. Sadece ben üşümüyorum.

Ellerinin altında yanana kadar vücudumun her hücresine sıcaklık yayılıyor.

"Bir şeyi kanıtlamak için bunu yapmak zorunda değilsin August," diyebildim sonunda.

"Bir şeyi kanıtlamak için değil. Anladığım bir şey varsa, o da takım olmaktır ve sen ve ben" -aramızda havada bir çizgi çiziyor- "biz bir takımız, her şeyi birlikte yapıyoruz. Ve evlendiğimizde Sarai'yi evlat edinmek istiyorum." Dayanma elini kaldırıyor. "Buna alışmanın biraz zaman alacağını biliyorum ama o her zaman benimmiş gibi hissettirdi ve onu seviyorum. İkimiz için ne kadar yasal olacaksa onun için de o kadar yasal olmasını istiyorum."

Bu - hissettiğim şey, çekincelerimi ve korkularımı yıkayan şey -Mississippi'nin her bin yılda bir rotasını yeniden belirlediği o anda hissettiği şey bu olmalı: o deltaik değişim. O muazzam krizalit. Kalbim bir anda sıfırlanıyor. Ya da belki haftalar, aylar boyunca sabırlı, özenli bir dizi dönüşle oldu. Belki de August'un benim için hayatının en büyük fırsatından vazgeçtiği an başladı. Bize bir şans verdiği zaman. Belki o zaman başladı, ama sözleri bana şu anda gösteriyor.

"Sana birçok kez evlenme teklif ettiğimi biliyorum ama-"

"Üç," diyorum, neredeyse dalgınca. İçine adım attığım bu yeni alanı incelemekle o kadar meşgulüm ki. "Bana üç kez evlenme teklif ettin."

"Evet." Yüzünü buruşturup sırıtıyor. "Hatırlattığın için teşekkürler. Sana baskı yapmak istemiyorum. Bunu biliyorsun. Tereddütlerini anlıyorum. Caleb'la neler yaşadığını öğrendikten sonra, elbette anlıyorum."

Onu izliyorum, yüzüm sakin ama kalbim hızla çarpıyor. "Şöyle bir şey,"

diyor. "Annem babamla ilgili bir hikâye anlatır. Nasıl onu oynarken izlerdi ve o son atış için topu tutardı. Kız 'atışı yap' diye bağırırdı ama o saate bakar, topu mümkün olan son saniyeye kadar tutardı. Sonra tam doğru anda atışı yapardı. Mükemmel bir zamanlaması vardı."

August yüzümü avuçluyor, gözleri yoğun ve şefkatli.

"Ben de bunu istiyorum. Saati okumak ve bizim için doğru zamanın ne zaman olduğunu bilmek istiyorum. Sürekli sana sormak istemiyorum. Bu ..."

Zor mu? Hayal kırıklığı mı? Utanç verici mi?

Kim bilir hangi kelimeyi kullanacaktı? Daha önce sorduğunda bana bunların hiçbirini göstermemişti ve ben hazır değildim, ama belki de onları saklıyordu. Belki de onları hissetmiştir.

Taburemden kayıyorum ve güçlü kalçalarının arasına giriyorum, kollarımı göğsüne dayıyorum ve ellerimi boynunun arkasında birleştiriyorum.

"August, seni seviyorum," diyorum parmaklarımı saçlarında dolaştırarak.

"Bunu biliyorum." Gözlerini kapatıyor, ellerime teslim oluyor. "Ben de seni seviyorum. Her şeyden çok. Her şeyden çok."

Beni beş numarada, tam merkezde oynatacağını söyledi ve birlikte olduğumuz her gün bu sözünü yerine getirdi.

"Sana hayatımla, geleceğimle güveniyorum." Duygular boğazımı yakıyor, bu yüzden sesimi sabitlemek için duraklıyorum. "Kızımla birlikte."

Beni izlemek için yavaşça gözlerini açıyor. "Bunu ben de biliyorum."

"Ve her sabah seninle uyanmak istiyorum."

"Senuuuuuu . . var mı?" Ellerini kalçalarıma yerleştiriyor, popomun üzerinde yayıyor ve gözlerini yüzüme dikip değerlendiriyor.

"Evet, ama ..." Söyleyecek doğru şeyi arıyorum - hazır olduğumu bilmesini sağlamak için. "Krep istiyorum. Tamam mı? Krep istiyorum, August."

"Bebeğim, sana krep yapacağım. Ne zaman istersen."

"Beni duymuyorsun. Söylediğim şey, çocuklar! Hani her sabah odamıza dalanlar var ya? Senin çocukların, August. Senin çocuklarına sahip olmak istiyorum. Bizim çocuklarımız."

Kaşlarını çatıyor ve sanki bedenimi kapmışlar da yerime uysal bir yabancıyı koymuşlar gibi bana göz kırpıyor.

"Bu beni ... mutlu ediyor." Mutlu olmaktan çok kararsız görünüyor, gerçi ihtiyatlı bir şekilde kendinden geçmiş de denebilir. "Ama ne demek istiyorsun? Diyorsun ki ..."

Yüzümü, babasının muhtemelen maç saatinin geri sayımını izlediği gibi dikkatle izliyor. Geçmişe, yaptığım hatalara ve verdiğim kötü kararlara dayanan çekincelerim ve korkularım vardı. Ama August hata değil. O kötü bir karar değil ve istediği her şeyi sunmaya hazırım. Sahip olduğu her şeyi almaya hazırım. İleriye doğru atacağım bir adım beni geleceğe taşıyacak ve ben hazırım.

"Demek istediğim şu, August." Ayak parmaklarımın ucunda yükselip kulağına gülümsüyorum. "Atışı yap."

Iris ve August ile bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederiz. Zaman zaman zor ama bir o kadar da umut verici. Hepsinden önemlisi, benzersiz bir şekilde onlara ait. Kendimize bunun bir kurgu olduğunu ve gerçek hayatta bu şekilde yaşanmadığını söylemenin cazip geldiğini biliyorum. Belki ben de buna inanıyordum, ta ki hikayeleri buna çok benzeyen kadınlarla röportaj yapana kadar. Aslına bakarsanız, Onların hikâyeleri, birçok yönden bu hikâyenin ta **kendisi**. *Bu kitabı hayatta kalanlarla görüşmeden yazmadım ve onların deneyimleri, zaferleri, ruhları Iris'in yolculuğuna sızdı. Eğer zaman zaman bu gerçek gibi geldiyse, bunun nedeni Iris'in yaşadığı pek çok şeyi aynı zorluklardan kurtulan kadınlardan duymuş olmamdır.*

Sorularımı yanıtlayan ve anlamama yardımcı olan hayatta kalanlara, sosyal hizmet uzmanlarına ve kadın sığınma evi personeline en derin teşekkürlerimi sunarım.

Yardıma ihtiyacınız olursa
1-800-799-7233 numaralı Ulusal Aile İçi Şiddet Yardım Hattı.

ÖZEL bonus sonsöz hakkında bilgi almak için bir sonraki sayfaya kaydırın!

Konuşmak için bir yere mi ihtiyacınız var?
Yüksek Mahkeme (UZUN ÇEKİM Spoiler Odası)
www.facebook.com/groups/583332215360851/

LONG SHOT'a İlham Veren Müzik:
http://bit.ly/LONGSHOTPlaylist

Lotus + Kenan'ın hikayesini Goodreads'e ekleyin.
Bit.ly/KeLoGoodreads

Ve eleştirmenlerce beğenilen GRIP serisini başlatan ön bölüm olan FLOW'u ÜCRETSİZ okumak için TEKRAR kaydırın.

Bonus Epilog

Desteğiniz için tekrar teşekkür ederim. Umarım LONG SHOT'u beğenmişsinizdir. Iris ve August'tan daha fazlasını ister misiniz? Sizin için ÖZEL bir bonus sonsözüm var!

Almak için buradan kaydolun:
https://www.subscribepage.com/LongShot-bonus

Beni BookBub'da takip ederek yeni çıkan kitaplarımdan ve satışlarımdan haberdar olabilirsiniz.

bookbub.com/authors/kennedy-ryan Ve

Amazon'da:

http://amzn.to/2pbMdtC

Kennedy Ryan Yazarının Diğer

Kitapları BENNETT SERİSİ

Sen Benim Olduğunda (Bennett 1) *Seni Her Zaman Sevmek (Bennett 2)* *Sonsuza Kadar Benim Ol (Bennett 3)* *Ben Senin Olana Kadar (Bennett 4)*

RUH SERİSİ

My Soul to Keep (Soul 1)
Down to My Soul (Soul 2)
Refrain (Soul 3)

KAVRAMA SERİSİ

FLOW (The GRIP Prequel) - *ÜCRETSİZ GRIP (Grip #1)*
STILL (Kavrama #2)

Kennedy'nin Sesli Kitapları

İmzalı Kitaplar Sipariş Edin

Kennedy ile Bağlantı Kurun!

Posta Listesi
İndirimleri, yeni çıkan kitapları asla kaçırmayın ve her ay ücretsiz bir kitap kazanın!

Facebook'ta, güncellemeler, eğlence ve içeriden haberler için okuyucu grubuma katılın:

Okuyucu Grubu

Facebook'ta Beğen
Instagram
Twitter
Bookbub
Amazon Book +
Main'de takip edin

TEŞEKKÜRLER

Pek çok kişiye minnettarım ama Paula ve Natalie ile başlamalıyım. İkiniz benim için hayatta kalmanın yüzü ve ruhu oldunuz. Hikâyelerinizi dinlemek bu kitabı yazmam için bana ilham ve güç verdi. Kalpleriniz her sayfada ve Iris'in yolculuğunun her adımında benimle birlikteydiniz.
Sen #YolunuDeğiştir!!

Kabilem geniş ve derin. Eminim birçoğunu gözden kaçırıyorum, ama şu anda serbest bırakma şaşkınlığımda aklıma gelenler Dylan (#Bestie), Nana, Emma (#TeamHeavy), Kate, Stephanie (#PaperBag), Adriana (#GripzQueen), Ginger, Corinne, Leigh (kapak BOSS!), Mandi, Chele (#MyHeart), Imani (My MEGAPHONE), Brittany, Margie (#DayOne), Melissa, Sara. Benim için
beta boos - Jx PinkLady, Terilyn, Shelley & Christy. Bu kitabı en iyi halinden önce okuduğunuz ve o hale getirmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Asistanım Melissa'ya, tuhaflıklarıma ve sürekli büyüyen talepler listeme katlandığı için. Jenn ve Sosyal Kelebek ekibi. Fazladan olduğumu biliyorum ama sabahın 3'ünde gelen mesajlar ya da son dakika fikirleri için beni asla garip hissettirmiyorsunuz. Bunun için sizi seviyorum. Lucy Score ve Kathryn Nolan'a süper erken okudukları ve bana inanılmaz, anlayışlı, yapıcı geri bildirimler verdikleri için özel teşekkürler. Bu hassas arazide yolumu bulmama gerçekten çok yardımcı oldunuz ve bunu asla unutmayacağım.
AH-MAZING düzenleme süper güçleriniz için Lauren'e ve kartal gözü ve kenar boşluklarındaki tüm ciyaklamalar için Tricia'ya teşekkürler :-)

Kennedy Ryan Books okuyucularına teşekkür ederim! Sizler benim İnternette en sevdiğim yer, ve seni takip ediyorum!!! Bana verdiğiniz sarsılmaz destek ve sevgi için teşekkür ederim.

Geçen yıl boyunca bana mesaj atan, e-posta gönderen, Instagram ya da Twitter'da beni etiketleyerek kitaplarımdan bahseden herkese teşekkür ederim. Bazen yazdığım şeylerin sonradan edinilmiş bir tat olduğunu hissediyorum. Her kitap yeni bir dizi risk gibi geliyor. Sizler benim insanlarımsınız. Beni "anlıyorsunuz" ve benimle birlikte alışılagelmiş kitap yolunun dışına çıkmaya devam ediyorsunuz.
Seni bunun için seviyorum.

Son olarak, ama kesinlikle en az değil.
Benim balerime.
Benimle oyuna olan sevgisini paylaşan kocam. Tüm basketbol sorularıma sabırla ve o kadar coşkuyla cevap verdi ki, seni susturmak zorunda kaldım. LOL! Golden State kaybederken bağırıp çağırmama ve saçımı çekmeme katlanan kişi. Ve Tar Heels kazandığında da benim histrioniklerime.
Sen benim en iyi
arkadaşımsın ve seninle
"beşte oynarım".

TÜM KAVRAMA ÖN BÖLÜMÜ - AKIŞ!

Okuma zevkiniz için GRIP Prequel, FLOW'un tamamını ekledim!

AKIŞ

Telif Hakkı (c) Kennedy Ryan,
2017 TÜM HAKLARI
SAKLIDIR

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (mekanik, elektronik, fotokopi, kayıt veya başka türlü) iletilemez.
Bu bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylarla benzerlikler
Yaşayan ya da ölmüş olaylar, yerler ya da kişiler tamamen tesadüfidir.

Kapak Resmi:
Maripili Grafik Tasarım

Kapak Fotoğrafları:
Adobe Stok Fotoğrafları

Düzenleme:
Angela Smith, Word

Whisperer

Düzeltme/Kopyalama:

Ashley Williams, AW Kurgu

FLOW, Grip & Bristol'un hikayesinin tam uzunluktaki sonucu olan
GRIP'in Öncesidir!
İndirimleri, yeni çıkan kitapları ve her ay ücretsiz bir kitabı asla kaçırmayın!

GRIP Serisi
KU'da
ÜCRETSİZ

FLOW (The GRIP Prequel)

GRIP (Kavrama #1)

STILL (Kavrama #2)

GRIP & FLOW Sesli Kitaplar Şimdi Mevcut:

GRIP
Sesli kitap: bit.ly/GRIPAudiobook

AKIŞ
Sesli kitap: bit.ly/FLOWAudiobook

AKIŞ - BÖLÜM 1

Eğer öpücüklerini geri alabilseydim
Dokunuşunu hissedebilseydim
Eğer bu kalbi senden ayırabilseydim,
ayırırdım.
Ama ne olduğumuzun hatırasına hapsoldum Ne
olduğumuzun gerçekliğiyle sıkışıp kaldım
Bir gelecek vaadiyle baştan çıkarılmış
Olasılıktan korkan
Hikâyemiz nasıl bitecek bilmiyorum, ama işte burada başladı.

KAVRAMA

O günlerden biri işte.

Monica kafamın içinde şarkı söylüyor. Kendimi ifade etmek için doksanların R&B'sine güveniyorum. *O kadar* açım. Telefonu almadan önce boğazımdan geçirmeye şu kadar yaklaştığım kocaman burritoyu düşününce ağzım sulanıyor. Midem açlığa bir de gümbürtü sesi efekti ekliyor.

LAX'in yoğun kalabalığını gözlerimle tarıyor, her bir bagaj teslim kabinini dikkatle kontrol ediyorum. Ondan bir iz yok. Ya da en azından *benim düşündüğüm* gibi biri.

Rhyson bana hâlâ kız kardeşinin resmini göndermedi. Eğer en iyi arkadaşımı tanıyorsam -ki tanıyorum- muhtemelen telefonunda onun resmi yoktur.

Ailenin benim için ne kadar önemli olduğunu bildiği için bunu kabul etmek istemez, o yüzden eminim bir aile bulmak için çabalıyordur. Onlar tanıdığım en tuhaf aile, ki benimki Norman Rockwell tablosu olmadığı için bu da bir şey ifade ediyor. Rhys ve amcası Grady dışında Gray ailesinden hiç kimseyle tanışmadım. Rhyson'ın anne babası ve kız kardeşi hâlâ New York'ta yaşıyor ve onları yıllardır görmedi. Özgürlüğüne kavuştuğundan beri. Benim geldiğim yerde "özgürleşmek" diye bir şey yok. Hayır. İşleri basit tutarız ve eve hiç gelmeyiz. Babamda işe yaramıştı. Ayrılmak için ben doğana kadar bile beklemedi. Daha az karışıklık ve daha az yasal ücret. Ama Gray'ler gibi uğruna savaşacak bir servetimiz yoktu.

Telefonum çalıyor ve Rhyson'ın belirsiz tarifine uyan bir kız bulmak için kalabalığı tararken cevap veriyorum.

"Naber, Rhys." Telefonu elime alıyorum ve boynumu eğerek üniversite basketbol takımını görmeye çalışıyorum. Hiçbiri 1.65'in altında değil. Altı iki yaşında olsam bile, bu kadar uzun ağaçlar varken ormanı göremiyorum.

"Bu pisti bitirmeye çalışıyorum. Bristol henüz gelmedi mi?" Rhyson'ın sesindeki o nota bana bu konuşmanın dikkatinin sadece yarısını aldığını söylüyor. Stüdyodaydı ve oradayken müzikten başka bir şey düşünmesini sağlamak için iyi şanslar. Anlıyorum. Ben de öyleyim.

"Burada olup olmadığını bilmiyorum. Fotoğrafı göndermeyi unuttun mu?" "Ah, evet. Fotoğrafı." Her neyse ona yol açmak için boğazını temizliyor.

Bana vereceği bahaneyi. "Telefonumda olduğunu sanıyordum. Belki de yanlışlıkla sildim."

Ya da öyle bir şey. Bunu yanına bıraktım. Rhyson'ın kız kardeşini havaalanından almam için beni gönderme bahanesi yasal. Albümü çıkmadan önce son dakikada bir sürü parçanın yeniden düzenlenmesi gereken bir pop yıldızı diva var, ama kız kardeşinin ziyareti konusunda da gergin olduğundan şüpheleniyorum. Belki de bu acil durum, onunla bir süre uğraşmamak için uygun bir yoldur. Ya da benim yerimde olsaydınız ve vekil şoför olarak havaalanına gitmek için acele ederek öğle yemeğini kaçırsaydınız, uygunsuz bir durum olurdu.

"Şey, neye benzediğini bilmiyorum." Güneş gözlüklerimi başımın üstüne itiyorum.

"Bana benziyor," diyor. "Sana ikiz olduğumuzu söylemiştim. Fotoğraf için Cloud'a bir bakayım."

Adam cidden 'Bulut'u kontrol et' mi dedi?

"Evet, Rhys, sen Bulut'u kontrol et. Ne bulduğunu bana haber ver."

"Tamam," diyor diğer uçtan ve tekrar o yola girdiğini anlayabiliyorum. "Ona geleceğini söylemek için aradım ama sürekli telesekreter çıkıyor. Tekrar deneyeceğim ve bir fotoğraf göndereceğim."

Telefonu kapattığında, kalabalığın içinde metodik bir şekilde arama yapmaya odaklanıyorum. New York'tan geliyor olmalı, bu yüzden tek bir atlıkarıncaya kadar daralttım. "Bana benziyor" demek pek yeterli değil ama her uzun boylu, siyah saçlı kızın yanında durup Rhyson'ın DNA'sını kontrol ediyorum. Kahretsin, tam önünde olabilir-

Gözlerim tam önümde duran kıza takılınca bu düşünce uçup gidiyor.

Kahretsin.

Siyah dar kot pantolon, pazartesi gününden başlayıp gelecek haftaya kadar uzanan uzun, ince bacaklara yapışıyor. Kollarını ve göğsünü şekillendiren siyah deri ceketin bıraktığı küçük açıklıktan beyaz bir tişört görünüyor.

Ve raf.

Deri, göğüslerini sevgiyle kavrıyor. Dar bir bel ve güzel bir kalça. Genelde çektiğim piliçler kadar kalın değil ama gözlerim istemsizce ince kıvrımlarında geziniyor, bu vücuda uygun bir yüz arıyor.

Hay sikeyim. Bu kadın çok güzel.

Yüksek elmacık kemiklerinin neden bu kadar önemli olduğunu hiç anlamadım. Yani, onlar elmacık kemiği, meme değil. Elmacık kemiklerini motorla çıkaramazsın, ama şimdi anlıyorum. Yüzü anlamamı sağlıyor. Kemikler, yüzünü köşelilikten kurtaran ve onu tutuklayıcılığa yükselten eğimli bir kavisle şekillendirilmiş. Geniş, dolgun bir çizgi olan ağzı bir tarafa doğru kıvrılıyor ve etrafındaki kalabalığı grinin o kadar açık bir tonu olan gözleriyle neredeyse gümüş gibi tarıyor. Koyu, bakır telli saçları yüzünü çerçeveliyor ve omuzlarının üzerinden kayıyor.

Telefonumdan gelen uyarı bakışlarımı böldü. Rhyson'dan bir mesaj.

Al bakalım. Bu resim çok eski ama çok da farklı görünmüyor.

FOTOĞRAF ORTAYA ÇIKTIĞINDA, annemin bana yıllardır anlatmaya çalıştığı şeyi neredeyse agnostik olan zihnimde doğruladı. Gerçekten de

bir Tanrı. Ondan nasıl şüphe edebilirim ki? Bana, küçük yaşlı bana, O'nun varlığını doğrulamak için küçük bir mucize gönderdi. Suyun şaraba dönüşmesi değil ama kabul ediyorum. Gözlerimi gökyüzüne çeviriyorum ve Büyük Adam'a hızlı bir teşekkür fısıldıyorum. Çünkü aile fotoğrafındaki kız, neredeyse on yaş daha genç, diş telleri ve kıvırcık saçları olsa da, bagaj alımında önümde duran muhteşem, salkım söğüt kadın. Bir eli kalçasında ve kara kaşlarının arasında çatık kaşlarıyla, artık sadece birkaç bavulun bulunduğu konveyörden aşağıya doğru bakıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, saçlarını ensesinden çekip kafasında bir düğüm haline getiriyor. "Bugün buna ihtiyacım yok."

"Aynı uçaktaydık," diyor bir adam onun yanından, gözleri *beni* bile taciz edilmiş hissettirecek şekilde onun vücudunda aşağı yukarı geziniyor. "Benim bavulum da hâlâ gelmedi. Belki biz-"

"Yapma." Kadının ona attığı bakış onun ereksiyonunu azaltacaktır. "Böyle bir şey olmayacak."

"Düşünüyordum da, eğer sen-"

"Az önce ne düşündüğünü biliyorum." Tekrar taşıma bandını aramak için ondan uzaklaşıyor. "New York'tan ayrıldığımızdan beri sadece düşünüyorsun ve bunu saklamıyorsun. O yüzden tekrar söylüyorum..."

Hayalarınızdaki tüyleri dökecek bir bakışla ona geri döner.

"Yapma."

Ondan şimdiden hoşlandım. Adam çırpınıyor ve hala çabalıyor, ama oyunu yok. Bu gerçekten üzücü. Oyunu olmayan adamlar.

"Bristol." Adını güvenle söylüyorum çünkü cevap vereceği tek şeyin bu olduğunu şimdiden s ö y l e y e b i l i r i m .

Başını çeviriyor ve o gümüşi gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Klasik Jordan ayakkabılarıma kadar inip tekrar yüzüme baktıktan sonra, sanki adını gerçekten duyduğundan ya da söyleyen kişinin ben olduğumdan emin değilmiş gibi hemen arkama ve öteme bakıyor.

"Bristol," diyorum tekrar, biraz daha yaklaşarak. "Ben Grip, kardeşinizin bir arkadaşıyım. Beni Rhyson gönderdi."

Gözleri önce genişliyor, sonra daralıyor, kaşları çatılıyor.

"O iyi mi?" diye soruyor. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır, sadece bağlı." Onu rahatlatmak için gülümsüyorum, karşılığında onun da gülümsemesini umuyorum. Onun gülümsemesini görmek istiyorum. Diş tellerinin onun için nasıl işe yaradığını görmek için.

"Bağlı mı?" O dolgun dudakları geriliyor, bana hâlâ dişlerini göstermiyor. Başını hafifçe sallıyor, hızlı bir nefes alıyor ve konveyöre yaklaşıyor. "Anlaşıldı. Yani benimle sıkışıp kaldın, öyle mi? Üzgünüm."

"Ben değilim." En azından onu gördüğümden beri. Burritom için bunu kaçırmazdım.

Oyunsuz adama attığı bilmiş bakışın aynısını bana da attı. Sanki erkekler ona uzun zamandır böyle bakıyormuş gibi. Sanki şehvetin kokusunu elli adımdan alabilirmiş gibi. Sanki bana bunun olmayacağını söylüyormuş gibi.

Oh, oluyor, bebeğim.

Onu benimle çıkmaya ikna etmenin tüm yollarını planlıyorum ve sonra hatırladığımda kim bilir nereye varacak. Bu Rhyson'ın kız kardeşi. Vay be. Yıllardır tanıştığım en ateşli kız ve muhtemelen onunla yatmamaya çalışmalıyım.

Tamam. Yine agnostik oldum. Üzgünüm, anne.

"Bagajımı bekliyorum." Rhyson'ın sinirlendiğinde milyonlarca kez yaptığı gibi elini ensesinde gezdiriyor. Onunla ilgili bana en iyi arkadaşımı hatırlatan diğer her şeyi not ediyorum. Rhyson'ın DNA'sı onda çok daha iyi görünüyor diyelim. Yani, yakışıklı bir adam ama o da bir erkek. Eğer o şekilde yuvarlansaydım, belki. Ama ben onun gibi yuvarlanıyorum ve *günyyyyum*.

"İşte benimki," diyor No-Game kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, büyük kare bavulunu sıradan çekerken.

Bristol ona karşı sahte bir gülümseme takınır ve bu gülümseme kemere baktığı anda dağılır.

"O zaman benimki de çok geride kalmamalı," diyor.

"Kaybolmadığı sürece," diye alay ediyor No-Game ama boncuk gibi gözlerini kızın göğüslerinden ayıramıyor.

"Valizini almışsın," diyorum ona bakarak. "İnmeye ne dersin?"

Yuvarlak gözlüklerinin arkasına saklanmış mavi gözleri beni hızlıca süzüyor. Ne gördüğünü ve muhtemelen ne düşündüğünü biliyorum. İri siyah adam, kolları dövmelerle kaplı, "Önce Ot. Sonra Kahve" tişörtü. Muhtemelen altına işemeye hazır. *Wimpy Kid'in Günlüğü*'nün büyümüş hali gibi ama hala pısırık. Onu kirpiklerimle ezebilirim. Aynı sonuca varmışız gibi görünüyor çünkü Oyunsuz Huysuz Çocuğun Günlüğü tek kelime etmeden dönüyor ve bir kuzu gibi uysal bir şekilde bavulunu arkasına çekiyor.

"Etkileyici." Bristol sırıtıyor ama yine de dişlerini göstermiyor. "La Guardia'dan beri o pislikten kurtulmaya çalışıyorum. Bana her baktığında sprey sıkacak gibi hissediyordum."

"Spritzing?"

Yüzüne doğru bir püskürtme hareketi yapar.

"Evet, tazelemek gibi... boş ver." Gözlerini deviriyor ve iç çekiyor. "Her neyse, zararsız görünebilir, ama bahse girerim tüm o inekliğin altında kötü bir iş parçasıdır. Ne yazık ki, birinci sınıfta uçmak için gerçek bir sınıf değil, sadece para gerekiyor."

Hiç birinci sınıfta uçmadım, o yüzden bilemem. Düşündüm de, sadece bir kez uçtum. Kuzenim Chaz'in öldüğü yaz annem beni kuzenlerini ziyaret etmem için Chicago'ya göndermişti. Kötü bir yazdı. Sıcaktan mı bilmiyorum ama Crips ve Bloods o yıl mahallemizi cangıla çevirmişti. Birbirlerini avlıyor olabilirler ama sokaklarımızda çok fazla masum kanı aktı. Umursadıklarından değil. Hiç umurlarında olmadı. Annem o yaz beni Compton'dan çıkarmak için saç örerek biriktirdiği tüm parayı aldı ve sanırım Ghetto Air ile uçtum. O azıcık ekstra para beni hangi boktan uçağa bindirmişse, ben de onunla uçtum. Chi-Town daha az vahşi değildi ama en azından benim için bir anısı yoktu. Başkalarının kâbuslarını göremezsin. Ve kendi yatağımda, her gece penceremin hemen dışında Chaz'i öldüren silah sesini duyarak uyanıyordum.

"Sonunda." Bristol'un sesi beni geri getirdi. "İşte burada."

Eyfel Kulesi büyüklüğünde bir Louis Vuitton bavulu taşıma bandından aşağıya doğru ilerliyor.

"Sadece bir haftalığına burada olduğunu sanıyordum?" Tek kaşımı ona doğru kaldırıyorum.

"Öyleyim."

"Emin misin? Çünkü üzerimize bir meteor gibi gelen o koca bavula tüm dairemi sığdırabilirim."

"Çok komik." Parlak gözlerinin kenarlarında alaycı bir sırıtış beliriyor. "Belki de bu senin dairen hakkında benim bavulumdan daha çok şey anlatıyordur."

Şu anda evim dediğim tek odalı kulübe zihinsel penceremde beliriyor.

"Bu konuda haklı olabilirsin," diye gülerek itiraf ediyorum, devasa valizi bize ulaştığında kapıp yere bırakıyorum. "Kahretsin. Bütün kız öğrenci birliğini buraya mı sığdırdın?"

"Kız öğrenci birliğinde değilim ama bu klişe için teşekkürler." Kola uzanıyor ve eli benimkinin üstünde duruyor. İkimizin de gözleri, onun ince parmaklarının benim daha sert ve iri parmaklarımla kontrast oluşturduğu yere kayıyor.

İnsanların bahsettiği şu elektriklenme var ya? Elleriniz ilk dokunduğunda küçük bir şok gibi omurganızı saran şey? Bu dokunuş öyle değil. Elektrik değil. Bu bir şey... kaynayan. Derimin altında bir saniyeliğine kaynayan ve sonra bir güneş patlamasına dönüşen bir ısı. Bir şey hissedip hissetmediğini anlamak için yüzüne bakıyorum. Hissediyorsa bile bunu iyi saklıyor. Eğer kardeşi gibiyse, bir şeyleri saklamak alışkanlık haline gelmiş. Elini benim elimin altından çekene kadar kolu çekiştirdiğinde yüz ifadesi değişmiyor.

"Tekerlekleri var." Bavulu kendine doğru çekiyor ve sonunda gözlerimle buluşuyor. "Feminist hassasiyetlerim bunu kendim taşımamı söylüyor."

"Belki de erkekliğim, narin bir hanımefendi kendi valizini taşırken boş boş yürümeme izin vermez." Omuz silkiyorum. "Korumam gereken bir itibarım var."

"Bir şöhretiniz olduğundan şüphem yok." Bristol'un kaşları yukarı kalkıyor ve dudakları bir sırıtışa dönüşüyor. "Nereye?"

Bavulu sapından tutup elinden çekiyorum ve yürümeye başlıyorum. Omzumun üzerinden baktığımda, kısılmış gözleri el koyduğum devasa bavulun üzerinde duruyor. Gözlerindeki meydan okuyan ışık, az önce bu pahalı bavula yaptığım gibi ona da el koyma isteği uyandırıyor. Bu Rhyson'ın kız kardeşi. Kendime sürekli onun S.KTİR ETME kutusuna konması gerektiğini hatırlatmam gerekiyor. Ama kahretsin, bütün bahisler kapansaydı, bir hafta boyunca her yürüdüğünde beni hissedecekti.

Eğer işler farklı olsaydı.

Ama farklı değil.

O yüzden yapmayacağım.

Kendime bunu söylemeye devam edeceğim.

AKIŞ - BÖLÜM 2

BRISTOL

Bavullarımı sürükleyebilecek kapasiteye fazlasıyla sahibim, ama Grip'in bunu benim için yapmasını izlerken manzarayı takdir ediyorum. Gözlerim kaçınılmaz olarak kalçalarından damlayan eşofman altının içindeki kıçının sıkı kıvrımına takılıyor. Gergin belinden sırtı genişliyor, gövdesini saran ve pazularının kesildiği yere kadar uzanan çirkin tişörtünün altında kasları esniyor.

Adımı söylediğinden ve karamel rengindeki gözlerime baktığımdan beri yeterince hava çekemedim. İs siyahı kaşlar ve kenarları birbirine dolanacak kadar uzun ve kalın kirpikler bu gözleri çerçeveliyor. Dudaklar, yontulmuş ve dolgun. Kakao ve bal karışımı bir karışım, yüzünün güçlü kemiklerinin üzerine sıkıca gerilmiş deriyi oluşturmak için dönüyor. Tüm bu erkeksi güzellik karşısında neredeyse ikiz kardeşime kızmayacak kadar dikkatim dağılıyor.

Neredeyse.

Beş yıl oldu. Rhyson'ı beş yıldır mahkeme salonu dışında görmedim, Noel'den beri onunla konuşmadım bile. Sonunda onu Los Angeles'ta ziyaret etmeye karar verdim ve o da benim için bir yabancıyı mı gönderdi?

Grip'in yanına geçiyorum, böylece onu deldiğimde yüz ifadesini okuyabiliyorum. Profilden bakınca neredeyse daha da iyi görünüyor; açılar ve eğimlerden oluşan kışkırtıcı bir geometri. Bana yandan hızlıca bir bakış fırlatıyor, yüzüme dönmeden önce vücudumun uzunluğunu eriten karamel sırılsıklam bir bakış, ciğerlerimden daha fazla hava çalıyor.

"Peki, Rhyson neden gelip beni almadı?" diye sordum.

"Uzun lafın kısası," diyor Grip çıkışa ulaştığımızda. "Rhyson'ın üzerinde çalıştığı albüm."

"Bir albüm üzerinde mi çalışıyor?" Yüzümü bir sırıtma kaplıyor. "Yeni bir müzik üzerinde çalıştığını bilmiyordum. Piyano sanırım? Duymak için sabırsızlanıyorum-"

"Başka biri için," diye düzeltiyor Grip. "Bir sanatçı için albüm hazırlıyor ve sanatçının plak şirketi albüm çıkmadan önce tüm bu değişikliklerin yapılmasını istiyor. Bazı yeniden düzenlemeler, belki başka şeyler."

"Sahnelere geri dönmesini umuyordum. *Kendi* müziğini yapıyor." Gözlerimi kısıyorum ve kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Öyle olmalı."

Aslında kısmen onu ikna etmek için buradayım. Tüm üniversite eğitimimi ve kariyer hedeflerimi onun benim gibi düşünmesi üzerine kuruyorum. Kartlarımı doğru oynarsam insanlar genelde benim gibi düşünür. Annem bana kartlarımı doğru oynamayı öğretti. İyi bir anne olmayabilir ama çok iyi kart oynar.

"Bir gün olacak." Grip bana küçük bir gülümseme sunuyor. "Hazır olduğunda." "Öyle mi düşünüyorsun?" Umarım öyledir.

"Evet."

Bavulumu, önünde dağ büyüklüğünde bir havaalanı güvenlik görevlisinin durduğu eski bir cipe doğru sürüklüyor.

"Teşekkürler dostum." Grip yumruklarını sıkar ve adamdan anahtarları alır. Kalabalık kaldırımda bir aşağı bir yukarı bakar. "Arabanın burada olmasıyla ilgili sana bir şey söyleyen oldu mu?"

"Hayır." Gardiyan hızlıca başını sallar. "Burayı benim yönettiğimi biliyorsun."

"Evet, doğru." Grip hızlı bir sırıtış çizer. "Peki, teşekkürler."

"Sorun değil, kardeşim." Muhafızın gözleri Grip'e dönmeden önce kısa bir süre benim üzerimde gezindi, kaşları sessiz bir sorguyla kalktı.

"Amir, bu Bristol, Rhyson'ın kız kardeşi." Grip aramızda bir el sallıyor. "Bristol, Amir. Birlikte büyüdük. Ben seni almaya gelirken arabamın çekilmemesini sağladı. Her şey son dakikada oldu."

Son dakikada Rhyson beni yabancılara devretmeye karar verdi. Hayal kırıklığımı yuttum ve gülümsedim.

"Memnun oldum, Amir." Elimi uzatıyorum ve o da beklenmedik bir centilmenlikle elimi dudaklarına götürüyor.

"O zevk bana ait." Amir sinsice sırıtıyor, gözleri saçlarının altından alaycı bir şekilde bakıyor. "Bana Rhyson'ın kız kardeşinin

Bu."

"Bilmiyordum." Grip gülüyor ve kocaman valizimi cipin arkasına taşıyor. "Önemli kelimeler 'Rhyson'ın kız kardeşi', o yüzden çeneni kaldır ve 'Hoşça kal Bristol' de."

"Güle güle Bristol." Amir'in yüzünde hoş bir gülümseme beliriyor.

"Güle güle, Amir." Elimde olmadan kendi geniş sırıtışımla karşılık veriyorum. Amir selam veriyor ve havaalanına geri dönüyor. Grip'e dönüp baktığımda, harap cipe yaslanmış beni dikkatle izliyor, yakışıklı yüzünde gülümsemenin izleri var.

"Ne?" Yüzümdeki gülümseme erirken kaşlarımı çatıyorum.

"Hiçbir şey." Omuzları kalkıp iniyor, durgun ve güçlü. "Sadece diş tellerinin senin için iyi olduğunu düşünüyorum."

"Diş teli mi?" Parmaklarım dudaklarıma bastırıyor. "Eskiden diş teli taktığımı nereden biliyorsun?"

Grip bana telefonunu uzatıyor ve Rhyson'ı ipe çekmek için yeterince nedenim yoksa bile, seksi arkadaşına "çirkin sahne" ergenlik fotoğraflarını göndermek bana bir tane daha veriyor. On iki yaşındaki kıvırcık saçlı, düz göğüslü halimden utanmayı bir kenara bırakıp fotoğrafı daha yakından inceliyorum. Bu nadir bir aile fotoğrafı ve onu çektiğimiz günü tüm açıklığıyla hatırlıyorum. Rhyson birkaç haftalığına eve dönmüştü. Olağanüstü yetenekli bir piyanist olacağını üç yaşından beri biliyorduk, ancak tüm dünyayı dolaşmaya başlaması ancak on bir yaşlarında oldu. Müzik bizim için bir aile işiydi ve annemle babam da menajeri olarak onunla birlikte turnelere çıktılar. Ancak benim konuşulacak bir yeteneğim yoktu, bu yüzden evde yemek yediğimden, okula gittiğimden ve "normal" bir çocukluk geçirdiğimden emin olan bir dadıyla kaldım. Aileniz varlığınızı zar zor hatırlarken çocukluğunuz ne kadar normal olabilirse o kadar.

"Bunu Rhys gönderdi, böylece seni havaalanında teşhis edebilirim." Grip telefonunu almak için elini uzattı.

Fotoğrafı birkaç saniye daha inceliyorum. Rhyson üçümüzden başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor. Bu fotoğrafın çekilmesinden sadece birkaç yıl sonra, bizi terk etmenin bir yolunu bulacaktı. Beni terk etmenin. Her ne kadar kendime onun benden değil ailemizden ayrıldığını tekrar tekrar söylesem de, bu durum New York'taki geniş evimizde kendimi daha az terk edilmiş ya da daha az yalnız hissetmemi sağlamadı. Babamın ikiz kardeşi Grady ile birlikte yaşamak üzere Kaliforniya'ya taşındıktan sonra, müzik odasında piyanosunun başında oturur, her gün saatlerce prova yaptığı anılar için kulaklarımı zorlardım. Sonunda, ben

o odaya girmeyi bıraktım. Piyanosunu beyaz bir örtüyle örttüm, kapıyı kilitledim ve müziğini kovalamayı bıraktım. Onu kovalamayı bıraktım. Kendime, tekrar kardeşim olmak isterse beni arayacağını söyledim. Ama hiç aramadı, ben de onu aradım. Bana bu kadar bağlı hissetmeyen birine bu kadar bağlı hissetmek acı veriyor.

"İyi misin, Bristol?"

Grip'in sorusu zihnimi ailemde bir iç savaş gibi hissettiren o çalkantılı dönemden çekip çıkarıyor. Eli hala uzatılmış, bekliyor.

"Üzgünüm, evet." Telefonu avucunun içine bırakıyorum, ten tene temastan kaçınmaya dikkat ediyorum. Bavulumu aldığında vücudumun parmaklarının fırçasına nasıl tepki verdiğine bakılırsa, başka bir dokunuşla beni kolayca kızartabileceğinden şüpheleniyorum. "Sadece resimdeki o inek kız için üzülüyorum."

"Oh, onun için ağlama," diyor sırıtarak. "Büyüdüğünde diş telleri yok olacak ve çok güzel bir gülümsemesi olacak."

Gözlerimi deviriyorum, böylece repliklerinin benim üzerimde gerçekten işe yaradığını düşünmeyecek, ancak aslında beni biraz daha iyi hissettiriyor.

Yolcu kapısını açıyor ve ben de içeri kayıyorum, giderken onun kokusunu alıyorum. Taze, temiz ve erkek kokusu. Algılayabildiğim kadarıyla parfüm yok. Tamamen Grip.

"Peki şimdi nereye?" Eski Jeep'i çalıştırır ama radyo düğmelerini çevirip bir istasyon ararken rölantide çalışmasına izin verir.

"Yemek." Uzun yolculuk ve yiyecek eksikliği beni çok etkilediği için yorgun bir nefes veriyorum. "Umarım Grady'nin evinde yiyecek vardır."

Grip'in gözleri benden uzaklaşmadan önce biraz daha açılıyor.

"Grady'nin yerinde çok fazla yiyecek olmayabilir." Grip uzun parmaklarını direksiyona vuruyor. "Biraz şehir dışında."

"Şehir dışında mı?" Kafamı çevirip onun sert profiline bakıyorum. "Geleceğimi biliyordu, değil mi? Nasıl ... ne olabilir?"

Babam ve ikiz kardeşi Grady daha önce yakın değillerdi ama Rhyson ailemden ayrılıp onunla yaşamaya başladıktan sonra babamla olan ilişkimiz daha da gerginleşti. Ailem Rhyson'ı "götürmesine" içerledi ve ben de onu görmedim. Amcamla hiçbir zaman pek bir ilişkim olmadı ve bu yolculukta da bu durum değişecek gibi görünmüyor.

Grip, "Bir meslektaşımın ailesinde ölüm vardı," diyor. "Grady'nin bir şarkı yazarları konferansında onun yerine geçmesine ihtiyacı vardı."

Bir kurşun parçası göğsümde ağır bir şekilde duruyor ve bir saniyeliğine nefesimi daraltıyor. Ben neden buradayım ki? Belli ki burada bir şey arayan tek kişi benim.

bağlantı, ailemiz için herhangi bir uzlaşma.

"Bunu tahmin edemezdi," diye ekliyor Grips aceleyle.

"Anladım." Dudaklarımı sert bir kıvrıma zorluyorum ve Grip gülümsemenin gözlerime ulaşmadığını görmesin diye yolcu tarafındaki camdan dışarı bakıyorum. "Bu bir aile buluşması olacak. Grady Amca uzakta ve Rhyson... bağlı."

Yabancıların önünde ağlamayız.

Annemin sesi bana çocukluğumdan yankılanıyor. Doğruyu söylemek gerekirse, kimsenin önünde ağlamıyoruz. Gözlerimi öfkeyle kırpıştırıyorum ve gizlice burnumu çekiyorum, kırmızı burnumun karnımda şişip göğsüme doğru yükselen aptalca duygulara ihanet etmediğini umuyorum. Adet döneminde olmalıyım. Annemin demir memesini emmiştim. Yaşadığım onca şeyden sonra bu kadar önemsiz bir şey beni bu şekilde etkilememeli. Duygularımı insanların görebileceği yerlere yansıtmamam gerektiğini biliyorum. Yine de, annemin isteklerine ve tavsiyelerine rağmen, ülkenin öbür ucunda, beni umursamayan ailemin yanında kalbimin bir parçasını riske atıyorum.

"Bristol, Grady yakında dönecek ve Rhyson da buralarda olacak." Grip'in ses tonundaki kasıtlı yumuşaklıktan nefret ediyorum. Sanki çatlaklarımı görüyor ve her an kırılabileceğimi biliyor.

Kırmızı burun ve ağlamaklı gözler ya da değil, ona kırılmayacağımı göstereceğim. Bundan daha güçlü olduğumu bilmesini sağlayacağım. Kardeşime ya da amcama ihtiyacım olmadığını. *Beni* tanıma fırsatını kaçıranların *onlar* olduğunu.

Bunu ona söylemek, savunmalarımı ve güvencelerimi ona boşaltmak için dönüyorum, ama tüm kabadayılığım gözlerinin şefkatine çarpıyor. Gözlerinin ne kadar güzel olduğundan daha rahatsız edici olan, ne kadar çok şey görüyor gibi göründükleridir. Ne kadar çok şey biliyor gibi göründükleri. Acı kelimeler dilimde ölüyor. Parçalanmış heceleri yutuyorum. Acıyı yutuyorum. Pratik yapınca, asla dökmeyeceğim gözyaşlarımla kayganlaşarak kolayca iniyor. Çok pratik yaptım. Çok gözyaşı döktüm ama bu yabancı, bu güzel yabancı görmeyecek. Titreyen ağzımı sabitliyorum ve bakışlarını tam olarak karşılayana kadar gözlerimi hizalıyorum.

"Ben acıktım. Yemek yiyecek miyiz, yemeyecek miyiz?"

Beni şımarık bir kız öğrenci yurdu kızı zannettiğini biliyorum ama neyse. Yemek hakkında konuşmak, çok eskiye dayanan ve çok derinlere inen aile dramımı tartışmaktan çok daha tercih edilir. Özellikle de aç karnına.

Bakışlarını tekrar havaalanından uzaklaşan araba kuyruğuna çeviriyor.

Dolgun dudakları bana daha önce gösterdiği o rahat gülümsemeye dönüşmüyor. İşleri ağırlaştırdığım için pişmanım. Her şey çok hızlı gerçek oldu.

"Elbette." Gözleri ileride, vitesi parktan sürmeye geçiriyor ve kaldırımdan uzaklaşıyor. "Tam yerini biliyorum. Yemekler harika."

Belki de karnımdaki açlığın yanında oturan tanıdık hayal kırıklığından kendimi uzaklaştırmak için, gözlerimi gizlice onun altı ayağının ve bilmem kaç santiminin üzerinde gezdiriyorum. Daha önce çıktığım erkeklere hiç benzemiyor ama yine de muhteşem. Alt dudağını beyaz dişlerinin arasına sıkıştırmış, her zaman cehennem gibi olan Los Angeles trafiğine odaklanmış. Yapmamam gerektiğini bilsem de, o alt dudağı ısırdığımı hayal ediyorum.

Aç mıyım? Oh, evet.

AKIŞ - BÖLÜM 3

BRISTOL

Yabancı tehlikesiyle ilgili TÜM BU DİKKAT ÇEKİCİ hikayeler görünüşe göre işe yaramadı çünkü şu anda I-5'te sadece birkaç dakika önce tanıştığım, daha düşük seviyeli bir tanrının yüzüne ve vücuduna sahip olabilecek ancak kardeşimi gerçekten tanıdığına dair gerçek bir kanıt sunmayan bir adamla birlikte ilerliyorum. Yine de, adımı başka nasıl bilebilirdi ki? Telefonunda da o iğrenç fotoğraf vardı. Ted Bundy olmadığından oldukça eminim ama en azından Rhyson'la konuşup teyit etmek isteyebilirdim. Direksiyondaki elleri inceleyerek ona doğru kaçamak bir bakış attım. Bu eller zarafet ve kabiliyet, sert ve pürüzsüz. Bu boynumu sıkmayacakları anlamına gelmiyor...

"Peki, kardeşimi tanıdığını nasıl söylemiştin?" Kasten kayıtsız kalarak soruyorum.

"Bazı soruları ne zaman soracağını merak ediyordum." Yüz ifadesi gevşeyerek sırıtmaya başladı. "Bana sanki bir sonraki mola yerinde kenara çekip seni bagaja tıkacakmışım gibi bakıyorsun."

"Kim... ne... ben mi? Hayır."

Bana sırıtarak bilmiş bir bakış atacak kadar trafikten uzaklaşıyor.

"Tamam, belki biraz." Gergin bir kahkaha atıyor. "Aslında bir kanıt ya da kimlik *falan* istemeliydim diye düşünüyordum. Bir yabancıyla arabaya öylece atlamamalıydım."

"Mükemmel mi?" Ukalalık dudaklarını büküyor.

"Bunu çok duyuyorum." "Kendini çok beğeniyorsun,

değil mi?" Gülüyorum.

"Oh, olmamalı mıyım?" Profilden bile olsa sırıtışı biraz göz kamaştırıcı. "Hayır, haklısın. 'Ben Grip'im'den daha fazlasını önerebilirdim. Hadi yemek yiyelim."

Başını kucağımdaki telefona doğru eğiyor.

"Neden Rhys'i aramıyorsun, böylece biraz daha rahat nefes alabilirsin?"

Bunu düşünmeliydim. Neyim var benim? Belki de bilinçaltımda Rhyson'la birbirimize ne söyleyeceğimizi bilemediğimiz o ilk garip anlardan korkarak aramaktan çekinen bir yanım var. Artık ikiz kardeşimi tanımadığım ve onun da beni tanımadığı korkunç bir şekilde ortaya çıktığında.

Eğer gerçekten yaptıysa.

"Çalıyor," diyorum Grip'e, telefonu kulağıma dayayarak.

"Bristol?" Kardeşimin kalın sesi diğer uçtan gürlüyor. Bu seyahati ayarlarken bile çok az konuşmuş, çoğunu e-posta ve mesajla koordine etmiştik. Sesini duymak, onu göreceğimi bilmek beni düşündüğümden daha derinden etkiliyor. Onu ne kadar özlediğim hakkında hiçbir fikri yok. Duygular boğazımı kabartıyor. Son birkaç yıldır pek konuşmamış olsak da, o çalarken prova odasına girdiğimde sesi her zamanki gibi geliyor. Yorgun ve dikkati dağılmış.

"Evet. Benim." Derin bir nefes alıp konuya giriyorum. "Demek uzun zamandır kayıp olan kız kardeşini havaalanında karşılayacak kadar uzun süre ayrılamadın, ha?"

"*Kayıp* kardeş mi?" Rhyson inanmayan bir hava püskürtür. "Sen mi? Kayıp mı?

Asla."

Gerçekten hiçbir fikri yok. Kimsenin yok.

"Orada olacaktım," diye devam ediyor Rhyson. "Siz indiğinizde bu işi bitirmiş olacağımdan emindim, ama bu sanatçı ve plak şirketi yeniden mastering konusunda beni çok zorluyor-"

"Evet, duydum," diye araya girdim. "Sorun değil. İşin bittiğinde görüşürüz. Sen

yakında bitecek, değil mi?"

"Uh... yakında? Elbette. Nispeten yakında."

Bu, Rhyson'ın müziğe daldığı bu geceden gelecek yıla kadar her şey anlamına gelebilir. En azından eskiden böyleydi ama pek bir şeyin değiştiğini sanmıyorum.

"O zaman sanırım seni gördüğümde görüşürüz." Sesimdeki hayal

kırıklığı ve kızgınlığı uzak tutmaya çalışıyorum ama Rhyson'ın iç çekişi başarısız olduğumu anlamamı sağlıyor.

"Bristol, özür dilerim. Bu gece Grady'de görüşürüz, tamam mı? Ve söz veriyorum yarın görüşeceğiz."

"Yani yarın işin bitecek mi?" Kalbim biraz olsun yerinden çıkacak gibi oldu. Muhtaç gibi görünmek istemem ama burada olmamın tek sebebi o. Ailemin tavsiyesine, kendi sağduyuma rağmen onu *arıyorum*. *Denemek* için lanet ülkeyi geçtim. Ben denemezsem, ailemizden geriye kim kalacak?

"Her şeyin bugün tamamlanıp tamamlanmayacağından emin değilim" diyor. "Onlara parçaları göndereceğim ama daha fazla düzeltme yapabilirler. Göreceğiz."

"Elbette." Kelimeyi kırpıyorum. "Göreceğiz."

"Bu arada, sen iyi misin?" Rhyson sanki müzik onu çağıran bir sirenmiş gibi konuşmanın yarısını dinliyor.

Grip'e doğru bir bakış fırlatıyorum. Yüz ifadesi tamamen rahat ve vurdumduymaz, gözleri sanki ben orada yokmuşum gibi yola dikilmiş ama beni kandıramıyor. Etrafında sürekli bir tetikte olma hali var, sanki tetikte olmak için eğitilmiş ama tetikte olmadığına sizi inandıracak kadar da kurnaz. Bence her zaman etrafındaki her şeyin tamamen farkında ve Rhyson ile aramızda geçen bu konuşma da bir istisna değil.

"Evet, yemeğe gidiyoruz." Çantamın askısıyla oynuyorum. "Görünüşe göre Grady de evde değil."

"Evet." Suçluluk duygusu Rhyson'ın tek kelimelik cevabını sürükler. "Bu hiç beklenmedik bir şeydi. O-"

"Grip açıkladı," diye araya giriyorum, o zaten duyduğum hikâyeyi tekrar anlatmadan önce. "Konferans. Biliyorum. Olur böyle şeyler."

Bir an sessizlik oldu. Önce onu üzerinde çalıştığı şarkıya çoktan kaptırdığımı düşünüyorum.

"Bris."

Rhyson adımı, sadece kardeş olduğumuz o nadir anlarda, yağmurlu günlerde I Declare War çaldığımızda söylediği gibi söylüyor. Bir konser ya da turne için gizli gizli prova yapmadığı zamanlarda. O sadece Rhys'ken ve ben onun kız kardeşiyken bana "Bris" derdi.

"Kötü göründüğünü biliyorum," diye devam ediyor. "Buraya gelip bizi, beni görmenin senin için çok zor olduğunu biliyorum. Umurumuzda değilmişsin ya da seni burada istemiyormuşuz gibi hissediyor olmalısın, ama istiyoruz."

Bir duraklama daha.

"*İstiyorum,*" diyor. "Şu projeyi bitireyim, sonra konuşuruz, tamam mı? Bu gece evde olacağım."

"Kendi evini ne zaman alacaksın?" Aklıma gelen ilk soruyu soruyorum çünkü onun beklenmedik açık sözlülüğüne başka nasıl yanıt vereceğimi bilemiyorum. "Hâlâ Grady'nin çatısı altında olmana şaşırdım."

"Evet, Full Sail'den döndükten sonra eve kapandım ve henüz ayrılmak için bir neden görmedim. Grady bana oldukça geniş bir alan bırakıyor. Ve hey, bedava."

Home.

Grady'nin Los Angeles'taki yerinden evi olarak bahsetme rahatlığı bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Rhyson'ın "bedava" hiçbir şeye ihtiyacı yok. On beş yaşına gelmeden önce çoğu kişinin hayatı boyunca kazanamayacağı kadar çok para kazandı. Burayı o kadar çok sevdi, Grady'yi o kadar çok sevdi ki Florida'daki ünlü yapımcılık okulundan mezun olduktan sonra *geri döndü*.

Rhyson'ı bizden "aldığı" için amcama kızmamaya çalışıyorum. Ailem, özellikle de annem, Grady'nin Rhyson'a "karıştığı" konusunda boğazımdan aşağı sürekli bir acı akıtıyor. Rhys'in anlattığına göre, ki bunu mahkemede de yaptım, Grady onu kurtarmıştı. O zamanlar neye inanacağımı bilmiyordum ve pek de umurumda değil. Ailemi seviyorum, gerçi ben bile deli olduklarını kabul ediyorum ve kardeşimi de seviyorum. İkisi arasında seçim yapmak zorunda kalmamalıyım, bu yüzden buradayım.

"Sanırım bu gece Grady'nin evinde... senin evinde... görüşürüz," diyorum sonunda.

"Harika. Marlon'la konuşabilir miyim?"

"Marlon?" Arabaya binmeden önce daha dikkatli olmam gerekip gerekmediğini merak ederek kaşlarımı çatıyorum. "Um... Grip adında biri beni aldı."

Rhyson kıkırdıyor ve Grip'in başını çevirmemesine rağmen ağzının yana doğru kıvrıldığını fark ediyorum.

"Marlon onun gerçek adı. Sence annesi ona Grip adını mı verdi?"

"Annesinin ona ne isim verdiğini nereden bileyim?" Gülüyorum ve Grip'in gözleriyle kısa bir süreliğine buluşup bana gülümsediğini görüyorum. "Al bakalım."

Telefonumu

uzatıyorum. "Senin

için, *Marlon*."

Beyaz dişleri ve dolgun dudaklarıyla kalbimi bir anlığına durduruyor.

Vay canına. Bu hiç adil değil.

"N'aber, Rhys." Başını sallıyor, gülümsemesi birkaç saniyede bir biraz eriyor ve kaşlarını hafifçe çekerek Rhyson'ın ne dediğini merak etmeme neden oluyor. "Pekâlâ. Tamam. Yiyecek bir şeyler alırız. Ben seni tutarım."

Telefonu bana geri vermeden önce bir kez daha homurdanıyor ve mırıldanarak "barış" diyor.

"Hey," diyorum telefonu geri aldığımda.

"Evet. Hey," diyor Rhyson. "Aslında bizim için bir akşam yemeği planlamıştım.

Hala Meksika'yı seviyor musun?"

"Meksika'yı severim." Hatırlamasına çok şaşırdım.

"Belki sen dönmeden önce burayı deneyebiliriz ama bu projedeki acil durum nedeniyle..." Ağır ağır iç geçiriyor. "Her neyse, Marlon seni yemeğe götürecek, sonra da Grady'ye getirecek ve ben eve dönene kadar seninle kalacak."

"Bunu yapmasına gerek yok." Kimseye yük olmaktan nefret ediyorum ve şu anda Grip'in hayatta tutması gereken yumurta bebek projesi gibi hissediyorum. "Kendi başıma iyi olacağım."

"Marlon'un umurunda değil," diye beni temin ediyor Rhyson. "Zaten Grady için yapması gereken şeyler var. Müzik derslerinden birinde ona yardımcı oluyor."

Eminim öyledir. Yalan söylüyor. Grip'in profiline bakıyorum, vurdumduymazlıkta bir çalışma. "Gitmeliyim," diyor Rhyson.

"Geldiğimde hâlâ uyanık olursan sonra görüşürüz.

Eve. Eminim çok yorulmuşsunuzdur."

"Evet. Her şeyden çok açım."

"Marlon seninle ilgilenecek." Arka plandan gelen bir ses Rhyson'ın sözünü keser. "Hey, gitmem gerek. Akşama görüşürüz."

"Tamam. Bu gece." O gittikten sonra sırf konuşmak istemediğim için telefonu birkaç saniye kulağımda tutuyorum.

Sonunda telefonu kucağıma bırakıyorum ve ikiz kardeşimle beş yıldır yaptığım en uzun konuşmayı gerçekleştiriyorum. Grip'in aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ortalık çok sessiz, bu yüzden sessizliği aklıma gelen en hafif soruyla bozuyorum.

"Marlon, ha?" Gülümseyerek sordum.

"Sadece Rhyson bana gerçek adımla hitap eder." Gözlerini yoldan ayırmıyor, iyi huylu bir şekilde yüzünü buruşturuyor. "Ve annem."

"Peki Grip, bu da nereden çıktı?"

"Çocukken bir yetenek yarışmasına ya da gösterisine falan katılmıştım." Gülüyor ve hatırladıkça başını sallıyor. "Bir şiir okumam gerekiyordu ve çok gergindim, bitirdikten sonra bile mikrofonu tutmaya devam ettim. Bir türlü bırakamadım. Belki de benim güvenlik battaniyem gibiydi. Kim bilir? Gösteriden sonra çocuklardan biri bana 'Grip' demeye başladı ve öyle kaldı."

"Demek o zaman bile spot ışıklarını arzuluyordun," diye takılıyorum.

"Sanırım öyle." Birkaç saniye sonra gülümsemesi kayboluyor. Kısa bir süreliğine yoldan uzaklaşıp bana bakıyor. "Benim için sorun değil, biliyorsun. Kalmanın yani. Grady'nin evindeki prova odasında yapabileceğim şeyler var."

Tartışmaya zahmet etmiyorum çünkü Rhyson ona sorduğuna göre fikrini değiştirebileceğimden şüpheliyim. Sadece başımı sallıyorum ve telefonumdaki e-postaları kontrol ediyormuş gibi yapıyorum.

"Geldik." Grip arabayı bir park yerine çeker ve motoru durdurur.

Telefonumdan başımı kaldırıp bakıyorum ve kıyıdan Pasifik Okyanusu'na doğru uzanan iskeleyi görünce şaşırıyorum.

"Burası neresi?"

"Mick'in yeri. Jimmy, iyi arkadaşlarımızdan biri, burada çalışıyor.

Yemekler güzeldir." "Tek umursadığım bu."

"Mick's" yazan bir tabelaya doğru yürürken kendimi aşırı şık hissediyorum. İkisi de siyah olan şık deri ceketim ve bilek botlarımla tam New York'luyum. Herkes bikiniler, atletler, şortlar ve parmak arası terliklerle etrafta dolanıyor. Okyanus manzaralı bir pencere kenarına oturduğumuzda ceketimi çıkarıyorum. Grip'in gözlerinin ceketimin altındaki kolsuz tişörtün açıkta bıraktığı kollarıma ve omuzlarıma takıldığını görmekten çok hissediyorum. Kollarımı yanımda tutmaya ve göğsümün üzerinden geçirmemeye zorluyorum kendimi. Kocaman menüyle görüş alanını kapatıyorum ve sanki gözlerinin sıcaklığıyla tenim arasında biraz daha rahat nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum.

"Peki iyi olan ne?" Ben soruyorum.

"Her seferinde aynı şeyi alıyorum. Burger ve patates kızartması."

Burnumu kıvırıyorum, istediğim hiçbir şeyi görmüyorum, ama yarı aç bir şekilde yetiniyorum. Ben daha bir şey söyleyemeden masamızın yanında yeşil bikinili, diri göğüslü bir kız beliriyor. Gözlerim kızın topuklu ayakkabılarının içindeki sıcak pembe ayak tırnaklarından, daracık kot şortuna ve göğüslerini zar zor kapatan bikini üstüne doğru yavaşça ilerliyor. Parlak mavi gözler ve sarı saçlar Kaliforniya paketini tamamlıyor. Eğer bütün kızlar böyleyse, ki Mick'in yemek odasına şöyle bir göz attığımda çoğunun böyle olduğunu görüyorum, mezun olduğumda buraya taşınma planımı yeniden gözden geçirebilirim.

"Hey, dostum." Şımarık memeler eğilip Grip'in çenesine hızlı bir öpücük konduruyor. "Jim, ne var ne yok kızım?" Adam kızın kıçına bir tokat atıyor ve şakacı bir gülümsemeyle

Onu. "Seni özlüyordum."

Geri sar. Jimmy bir kız mı? İsim etiketinde "Jimmi" yazıyor. Bu kadar aç olmasaydım "i" daha şirin olurdu.

"Biliyorum." Jimmi kaşlarını okşayan sarı kâküllerine üflüyor. "Buradaki vardiyalar ve şehrin dört bir yanındaki konserler arasında takılmak için hiç zamanım olmadı."

"Evet, Rhys ve ben de aynı şeyi söylüyorduk," diyor Grip. "Herkesi bir araya getirmeliyiz."

"Amcamın sahil evi!" Mavi gözleri parlıyor. "Ülke dışında ve bir süre orada kalabileceğimi söyledi."

"Bunu gerçekten yapmamız gerekiyor."

"Yeniden Scrabble oynayabiliriz," diyor. "Ne kadar eğlendiğimizi hatırlıyor musun?"

"Scrabble oynamak istediğine emin misin?" Grip şüpheci bir kaş kaldırıyor. "Neden i s t e m e y e y i m ki?" Kafası karışmış görünüyor, ya da belki de her zaman böyledir.

Bak. Şişeden de olsa çok sarışın, o yüzden anlayamıyorum. "Bu işte gerçekten iyi değilsin," diyor sırıtarak.

"Neden öyle dedin ki?" Jimmi'nin elleri kalçalarına gitti.

"Çünkü sen guffaw*'ın Yüzüklerin Efendisi*'nden bir karakter olduğunu *sanıyordun*."

"Ah," diye yarı inliyor, yarı gülüyor Jimmi. "Bunu kimseye söylememen gerekiyordu."

Aman Tanrım, kahkaha.

Kahkahalar boğazımda düğümleniyor. Bastırmaya çalışıyorum ama faydası yok. Ağzımdan bir kahkaha olarak çıkıyor. Jimmi biraz utanmış görünüyor ama kendini küçümseyen bir gülümsemeyi başarıyor. Grip'in kahkahası benimkiyle eşleşiyor.

"Jim, bu Rhyson'ın ikiz kardeşi Bristol. Bristol, bu Jimmi. Rhys ve benimle aynı liseye gitti."

"Harika." Jimmi bana alaycı bir bakış attı. "Şimdi benim boş kafalı olduğumu düşünecek."

İnkar etmiyorum ve sadece gülümseyip elimi uzatıyorum.

"Memnun oldum Jimmi," diyorum. "Söylemeyeceğime söz veriyorum."

"Bunun için teşekkürler." Jimmi bir gözünü kısıyor ve başını eğerek beni düşünüyor. "İkiz kardeş mi dedi? Rhyson'ın bir kız kardeşi olduğunu biliyordum ama ikiz olduğunuzu bilmiyordum. Aranızdaki benzerliği görebiliyorum."

Benim hakkımda bu kadar çok şey duymasına bile şaşırdım.

"New York'ta yaşıyorum." Doğal bir gülümseme deniyorum. "Son zamanlarda birbirimizi pek görmedik."

Jimmi'nin gülümsemesi küçülür, gözleri yere düşer.

"Ah, evet." Gözlerimi kaçırarak başını sallıyor. "New York'a pek dönmüyor, değil mi?"

"Hayır, pek değil." Herkes gibi onun da ailemizin ne kadar parçalanmış olduğunu bildiği açık olduğu için sessizce kabul ediyorum.

"Peki maestro nerede?" Jimmi soruyu Grip'e yöneltir.

Grip, "Üzerinde çalıştığı projeyi son dakikada yeniden düzenliyordu," diyor.

"Ah." Jimmi başını sallıyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme. "Onu haftalardır görmedim. Onu özlüyorum."

"Tamam Jim, anlaşmayı biliyorsun." Grip'in bakışında dikkatli bir uyarı var gibi.

"Biliyorum. Biliyorum. Benim için endişelenmene gerek yok." Jimmi umursamaz bir el salladı ve bana döndü. "İstediğin bir şey gördün mü?"

Yanılmıyorsam, istediği şey benim kardeşim, ama buraya yeni geldim, ne bilebilirim ki? Gözlerimi kasıtlı olarak menüye kaydırıyorum.

"İyi olan ne?"

"Bakalım." Jimmi omzumun üzerinden eğilip sanki daha önce hiç görmemiş gibi menüyü inceliyor. Göğüslerinden biri neredeyse gözümü çıkaracaktı. Meme ucuna değmemek için koltuğumda geriye yaslanıyorum.

"O şeyleri nereye nişan aldığına dikkat et," diyorum vahşi dilimi yakalamadan önce. Önemli olduğunda düşüncelerimi kendime saklamakta harikayım, ama önemli olmadığında zahmet etmiyorum.

Şaşkın mavi gözleri benimkilerle çarpışıyor ve bir özür mü beklediğinden emin değilim, ama ben sadece torpido memelerinden yüzüne doğru dikkatle bakıyorum. Bir an için onu gerçekten gücendirdiğimi düşünüyorum, ama sonra eğilmek zorunda kalana kadar gülüyor, eminim arkasındaki müşterilerin gözlerinin içine bakıyor. Grip sırıtıyor, gözleri sarışın ve göğüslü kıza şefkatle bakıyor.

"Oh, biz arkadaş olacağız." Jimmi gözlerinin kenarındaki yaşları siler. "Nereye nişan aldığıma dikkat et... Bu paha biçilemez. Tamam. Deniz ürünü sever misin?"

"Um, evet." Hızla vites değiştirirken birkaç kez göz kırpıyorum.

"Bayıldım." "Deniz tarağı sever misin?" Sesini komplocu bir fısıltıya düşürüyor.

"Menü dışı öğe."

"Deniz tarağı için adam öldürebilirim." Ağzım şimdiden sulanıyor ve boş midem ona teşekkür ediyor.

"Sunucunuz birazdan gelecek, ama ona sizi bağlamasını söyleyeceğim." Grip'e dönmeden önce bana göz kırpıyor. "Birazdan şarkı söyleyeceğim. Onlar

sonunda sahneye çıkmama izin verdi."

Canlı müzik için kurulmuş küçük bir alanı işaret ediyor.

"Güzel." Grip'in gülümsemesi gerçek bir memnuniyeti yansıtıyor. "'Bout time."

"Ben bitirmeden gitme." Onun omzunu sıkar. "Senin için bir işim olabilir."

"Gerçekten mi?" Bip sesi çıkaran telefonuna baktı, dikkatini Jimmi'ye vermeden önce kaşlarını çattı. "Param yeterince uzun değil. Soyunmak dışında her şeyi yaparım."

Jimmi ona bir baş eğme hareketi yapar ve dudaklarını büker.

"Tamam, beni yakaladın. Doğru fiyat için muhtemelen soyunurum." Şeytani bir gülümseme gözlerinin kenarlarını kırıştırıyor. "Ama ilk tercihim değil."

"Brew'de DJ'lik yapıyorum. Belki yarın akşam." Jimmi kollarını göğsüne bastırdığı menülerin üzerinde kavuşturuyor. "En azından bir süreliğine düzenli bir iş olabilir."

"Harika." Grip'in bakışları tekrar telefonuna kayıyor, ses tonu dikkatini dağıtıyor. "Her şey yolunda mı?" Jimmi elindeki telefona bakıyor.

"Evet." Grip gözlerini kaldırıyor ve ikimiz arasında bir bakış paylaştırıyor. "Tabii.
Setinizden sonra parçalayalım."

"Tamam. Ne zamandır buradasın
Bristol?" "Sadece birkaç gün. Cuma
günü ayrılıyorum."

"Güzel!" Jimmi ışınlanıyor. "Birlikte biraz zaman geçirebileceğiz."

"Bu hoşuma giderdi." Artık bikininin içine tıkıştırılmış göğüslerin neredeyse bana saldırmasını geçtiğime göre, söylediklerimde ciddiyim. Sakin görünüyor. "Sahnede iyi şanslar."

Deniz tarakları ve memeler üzerine biraz bağ kurduk, bu yüzden Jimmi'ye gülümsemem daha doğal geliyor.

"Teşekkürler!" Ciyaklıyor ve parmaklarını sallayarak el sallıyor. "Gidip hazırlanmalıyım."

"Yani sen ve Jimmi, Rhyson'la aynı liseye mi gittiniz?" Jimmi'nin topuklu ayakkabılarının üzerinde salınışını izleyerek soruyorum.

"Özür dilerim. Bunu bildiğini sanıyordum." Grip başını sallar. "Gerçekten de seni tutup arabaya attım."

"Sorun değil. Yardımın için minnettarım." Jimmi'nin masanın üzerine bıraktığı pipetin üzerindeki kâğıdı sıyırıyorum ve Grip'e bakmak yerine ona odaklanıyorum. "Aslında ağabeyim gittiğinden beri onun hayatı hakkında çok az şey biliyorum."

"Ne bilmek istiyorsun?" Grip rahatlıyor, bir kolunu kabinin arkasına doğru uzatıyor.

"Bir sürü sanırım." Sesimi sıradan tutarak omuz silkiyorum. "Rhyson'ın bana anlatmasına izin vereceğim ama ya sen? Sanat Okulu'na gittiğine göre müzisyen olmalısın. Dansçı? Ne?"

Grip cevap vermeden önce minyon bir kız, "Ben Darla, garsonunuz," diyor. "Bugün nasılsınız?"

"Peki, Darla." Grip ona gülümsüyor, seksi olmaya bile çalışmıyor ama Darla durduğu yerde biraz eriyor. Neredeyse su birikintisini görebiliyorum. Güzel, kahverengi gözlerinin etrafındaki kirpikler kırpışmaya başlıyor ve midem deniz tarağımı yiyemeyecek kadar bulanabilir.

"Ben de iyiyim Darla." Burada olduğumu unutmuş gibi göründüğü için elimi sallıyorum. "Ve aslında gerçekten açım. Jimmi deniz tarağından bahsetti. Nasıl hazırlanıyor?"

"Deniz tarağı mı?" Darla'nın kaşları çatılır. "Menüde deniz tarağı yok."

"Hayır, menü dışı bir ürün olduğunu söyledi." Konuştuğumuz sırada midem kendini yemeye başlasa da sabrımı koruyorum.

"Hayır, biz-"

"Darla." Grip onun elini tuttu, başparmağını avucunun üzerinde gezdirdi. "Belki deniz taraklarını iki kez kontrol edebilirsin çünkü Jimmi'nin onlardan haberi varmış gibi görünüyordu."

Darla gözle görülür bir şekilde titredikten sonra gülümsemesi genişler ve Grip'e doğru biraz eğilir.

"Yeniyim," diye utangaç bir şekilde itiraf ediyor. "Sizin için kontrol edebilirim."

"Buna minnettarım." Ona bunların aslında benim için olduğunu nazikçe hatırlatıyorum, salyalarını akıttığı adam için değil.

Darla'nın gülümsemesi Grip'in tutmadığı elini kullanarak arka cebinden defteri alırken biraz kayıyor. İsteksiz olduğu belli olan Darla, Grip'in elini bırakarak kalemi kulağının arkasından çeker.

"Ve içmek için?" Sanki sipariş ettiğim şeyi getirmek için Sibirya'ya gitmesi gerekecekmiş gibi konuşuyor.

"Su iyi." Sinirinin ağzında oluşturduğu dar daireye bakıyorum. "Şişelenmiş lütfen."

İçine tükürmesi için bir sebep yok.

"Ben her zaman Mick's Mighty alırım," diye söze giriyor Grip. "Ve patates kızartması. Ondan şaşmayalım. Bir de şu yeni gelen biranız var."

"Bira mı?" Darla gözlerini kısıp sırıtıyor. "Yirmi bir yaşında mısın?

"Bilmiyorum." Grip gözlerini kaçırmıyor, kızımız Darla'nın büyülenmiş halinden zevk alıyor gibi görünüyor. "Öyle miyim?"

Darla ona yakından bakıyor... daha doğrusu daha da yakından, gözleri omuzlarının genişliğinde g e z i n i y o r ve arkasına yaslanırken bacaklarının biraz açıldığı kasık seviyesine kayıyor. Darla dilini üzerinde gezdirmeden önce alt dudağını ısırıyor. Bu çok üzücü. Tam da kadın hareketini onlarca yıl geriye götürebilecek türden bir davranış. Darla dudağını yalarken Rochester, New York'ta Susan B. Anthony mezarında ters dönüyor.

"Hâlâ deniz taraklarını kontrol edecek miydin?" Ona sert bir bakış attım. Ciddiyim. Grip'le benim çift olmadığımızı nereden biliyor? Benim olsaydı hakarete uğrardım. Ben aşağılandım ama o aşağılanmadı.

Darla sert bakışlarını tekrar bana çeviriyor, uzun bir iç çekip doğruluyor.

"Evet. Gidip deniz taraklarını kontrol edeceğim." Grip'e dönüp baktığında yüzü yumuşuyor. "Ben de siparişinizi getireyim."

"Bira mı?" Gülümsemesi ve tüm o karizmanın sarmaladığı gözleri gerçekten de yasadışı olmalı.

"Tamam." Darla kıkırdıyor ama yine de kimlik sormuyor. "Yeni tekne geliyor."

"Bu her yerdeki kadınlar için üzücüydü," diye mırıldanıyorum.

"Darla'yı suçlama." Grip'in arsız sırıtışı birazdan söyleyeceği çirkin şeyin habercisi. "Tüm bu Çikolata Büyüsü'nü suçla."

Gülüşüm bir homurtu olarak çıkıyor.

"Sanırım bu kendi kendine taktığı bir lakap."

"Görüyorum ki bağışıklığınız *var*, ama balla daha çok arı yakalarsınız." Grip, orijinal olmasa da bu bilgece tavsiyeyi veriyor. "Ya da benim durumumda, çikolata ile."

"Bunu nerede okudun? Oyuncunun Arı Yakalama Rehberi'nde mi?"

"Hayır, çoğu şeyi nasıl öğreniyorsam öyle öğrendim." Gözleri bir parça kararıyor. "Zor yoldan."

Ne söyleyeceğimden emin değilim, bu yüzden birkaç saniye hiçbir şey söylemiyorum, o da söylemiyor. Garip olmalıydı ama değil. Gözlerimiz rahat sessizlikte kilitleniyor.

"Darla *vızıldayarak* geçmeden önce..." Etkili olması için duraksıyorum ve onun hızla tanıdıklaşan sırıtışını bekliyorum. "Bana Sanat Okulu'ndan bahsediyordun. Müzisyen misin?"

"Yazıyorum ve rap yapıyorum."

"Rapçi olduğun gibi mi?"

"Vay canına, hızlı olduğunu söylediler," diye sırıtarak cevap veriyor.

"Oh, alaycılık. Benim ikinci dilim." Çok fazla karmaşanın yaşandığı ve yeterince yemeğin olmadığı berbat bir gün olmasına rağmen kendimi gülümserken buluyorum. "Demek rap yapıyorsun. Fahişeler, sürtükler ve mücevherler gibi mi?"

"En azından bu konuda açık fikirlisin," diye kestirip atıyor.

"Tamam. Çok fazla hip-hop dinlemediğimi kabul ediyorum. O zaman daha fazlası olduğuna beni ikna et."

"Ve sizi ikna etmek benim sorumluluğum... neden?" diye soruyor sırıtarak.

"Yeni bir vantilatör istemiyor musun?" Ben de tekrar gülümsüyorum. "Sadece senin müzik tarzın olduğundan şüpheliyim."

"Birbirimizi sadece bir saattir tanıyoruz ve şimdiden bana 'tipler' biçiyorsun. Benim hakkımda açık fikirli olmana sevindim," diyorum, ukala yorumunu yankılayarak.

Bana başka bir cevap vermesini bekliyordum ama o sadece gülümsedi. Konuşmanın bu kadar tahrik edici olacağını tahmin etmemiştim. Vücudu, evet. Konuşma, hayır.

"Peki iyi misin?" diye sordum. "Rap yapmakta yani."

"İyi olup olmadığımı anlar mıydın?" diye karşı çıkıyor, yüzünde şüpheci bir ifadeyle.

"Muhtemelen hayır." Gülüşüm bugün çoğu şeyden daha kolay geliyor. "Ama kötü olsaydın bilirdim."

"Fena *değilim*." Kıkırdıyor. "Bence akışım oldukça iyi."

"Özür dilerim," diye araya giriyorum. "Dinleyiciler arasındaki rap özürlüler için akışı tanımlayın." "Tanımlamak mı?" Sanki ondan bir tek boynuzlu atı eyerlemesini istemişim gibi bana bakıyor. "Vay canına. Bir şeyi çok iyi bildiğinizi, o kadar basit olduğunu ve nasıl açıklayacağınızı bilemediğinizi düşündüğünüz oldu mu hiç?"

"Dur tahmin edeyim. Akış böyle bir şey."

"Madem *tanımlamamı* istediniz, evet."

"Sadece çok yavaş konuşun ve gerekirse çubuk figürler kullanın." Zengin kahkahası gözlerini ısıtıyor. "Tamam. İşte başlıyoruz."

Öne doğru eğiliyor, bakır rengi, kaslı kollarını masanın üzerine koyarak dikkatimi dağıtıyor. Bu kadar iyi görünmeye devam ederse gerçekten çubuk figürlere ihtiyacım olabilir.

"Bir rapçinin flow'u şuna benzer..." Alt dudağını çiğniyor, sanki bu hareket düşüncelerini gevşetecekmiş gibi ileri geri sallıyor. "Şarkının ritmik

akımı gibi. Şarkının ritmik akımı gibi.

müzik ve rapçinin cümle yapısı veya ritmik kelime dağarcığı, tabiri caizse. Bir ölçüye kaç cümle yerleştireceğiniz konusunda seçimler yaparsınız. Belki acil bir his istiyorsunuzdur, bu yüzden bir ölçüye çok fazla cümle sıkıştırırsınız. Belki de rahat bir his istiyorsunuzdur ve boşluk bırakırsınız; tereddüt edersiniz. Dinleyicinin beklediğinden daha geç gelirsiniz."

"Tamam. Bu mantıklı."

"Ve bir rapçinin yaptığı seçimler, o müziğin akımı ve cümleleri, ritmik kelime dağarcığı birlikte ne kadar iyi çalışıyor, işte bu onun flow'udur. Nas, Biggie, Pac gibi isimler, flow'larının çok hasta, çok karmaşık olduğu ama kolay göründüğü bu nadir kategoridedir. İşte o zaman bir akışın olağanüstü olduğunu anlarsınız. Zahmetsiz göründüğünde."

"Şimdi anladım." Yüzüm asık ama gözlerim alaycı. "Rap bursunu nasıl kazandığını görebiliyorum."

"Rap bursu! Söyleyince kulağa çok tuhaf geliyor." Koltuğuna geri oturuyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Aslında yazarlık için gitmiştim. Rap yapmak Rhyson'ın fikriydi."

"Rhyson?" Şok, içimden hızlı bir nefes çıkmasına neden oluyor. "Rap hakkında ne biliyor ki?"

"Sanırım senden daha fazla." Gülümsemesi kaybolmadan önce bir saniye kadar sürüyor. "Şiir yazdım. Bu şekilde girdim. Rhyson klasik piyano sesini daha modern bir dinleyici kitlesine aktarmanın bir yolunu arıyordu, ben de ona yardım ettim. O da beni tüm bu şiirlerimin rap olabileceğine ikna etti. Gerisi tarih oldu."

"Yani bir albümün falan mı var?"

"Henüz değil. Bir karışık kaset üzerinde çalışıyorum." Dişlerinin arasına bir pipet sıkıştırıyor. "Ayrıca kiramı ödemeye çalışıyorum."

"Bu yüzden mi Deejaying?"

"DJ'lik, stüdyo zamanı için yerleri süpürmek, diğer sanatçılar için yazmak, Grady ile bir şeyler yapmak." Omuzlarını umursamazca silkti. "Ne gelirse yaparım."

"Başka sanatçılar için mi yazıyorsun?" "Evet."

"Anlamıyorum. Rapçiler kendi şarkılarını yazmıyor mu? Ben bunun çok kişisel olduğunu ve nereden geldiğinize bağlı olduğunu sanıyordum."

"Hip-hop hakkında fazla bir şey bilmemek, onun hakkında kesin fikirlere sahip olmanıza neden oluyor," diye dalga geçiyor.

"Her şey hakkında kesin fikirlerim olduğunu göreceksiniz." Kıkırdıyorum çünkü bu doğru. "Hakkında hiçbir şey bilmediğim şeyler hakkında bile."

"Ah, demek bu bir aile özelliği."

O çok haklı. Rhyson da ben de inatçı çokbilmişleriz.

"Görünüşe göre." Devam etmesi için başımı salladım.

"Diyordun ki."

"Hip-hop da diğer türler gibi. Her şeyi kendileri yazan bazı adamlar var ve bu sizin anlattığınıza benziyor. Ama kulüp kulüptür. Aşk aşktır. Herkes yazabilir. Bu yüzden bazen benim gibi önce yazar olanlara yardım ediyoruz."

"Üzerinde çalıştığınız şarkılardan herhangi birini biliyor muyum?

"Muhtemelen hayır." Sırıtıyor. "Radyoda olmadıkları için değil, o istasyonları dinlediğinizden şüphelendiğim için."

"Yeni tanıştığınız biri hakkında çok fazla varsayımda bulunuyorsunuz. Belki de hepsini tanıyorumdur.

Dene bakalım." Dört şarkı

saydı.

Hiçbirini tanımıyorum. Lanet olsun.

Karga yemem gerekecek, ki Darla deniz taraklarımı almazsa bunu seve seve yapabilirim.

Darla dönüp deniz tarağımı temin edebileceklerini onayladığında siparişimi veriyorum. Bu sabah aceleyle yediğim yemek uzak bir anı olarak kaldı, bu yüzden yemek gelir gelmez tabağımdaki her lokmaya metodik bir şekilde çalışarak dalıyorum. Deniz taraklarını o kadar hızlı yiyorum ki, kaybolmaları için üzerlerine peri tozu serptiğimi sanırsınız.

"Hatırlat da seni besleyeyim." Grip hamburgerinden bir ısırık daha alır.

"Çok komik." Boş tabağımdan utangaç bir ifadeyle başımı kaldırıyorum. "Tatlıları nasıl?"

Yavaş bir gülümsemeyi paylaşıyoruz ve başka biriyle ne zaman bu şekilde hissettiğimi hatırlamıyorum. Birbirimizin şakalarına gülüyoruz, birbirimizin sessizlikleriyle rahatlıyoruz, birbirimize saçmalıklarımızı söylüyoruz.

"Kavra." Koyu kahverengi tenli, uzun boylu bir adam masamızda durdu. "Sen olduğunu sanmıştım."

"Ne var ne yok, Skeet?" Grip ayağa kalkıyor ve el ele tutuşup sırtlarını sıvazlıyorlar. "Seni aylardır görmüyorum. Yeni albüm için tebrikler."

"Dostum, teşekkürler." Skeet'in gözleri bana kayıyor. "Kim bu küçük shawty?"

Küçük Shawty mi? Beni mi kastediyor?

Grip gözüme takıldı, görünüşe göre komik bulmuştu.

"Bu Bristol," diye gülerek cevap veriyor. "Rhyson'ın kız kardeşi."

"Rhyson, Rhyson. Kim ..." Skeet hatırlamadan önce bir an kaşlarını çatıyor. "Şu piyano çalan beyaz adam mı?"

Yaşayan en büyük klasik piyanistlerden birini tam olarak böyle tanımlamazdım, ama bununla devam edebiliriz.

"Evet, bu o." Grip'in gülümsemesi Skeet'in tarifindeki ironiyi takdir ediyor. "Bristol bir haftalığına ziyarete geldi."

"Güzel." Skeet dikkatini Grip'e geri vermeden önce kibarca gülümsüyor. "Albüm hakkında ne düşünüyorsun?"

Grip yüzünü yukarı kaldırıyor, ağzı alaycı bir ifadeye bürünüyor. "O kadar kötü mü?" Skeet soruyor.

"İyiydi," d i y e kabul ediyor Grip. "Dürüst olmak gerekirse, içinde bundan daha iyi bir şey olduğunu biliyorum."

"Kahretsin Grip," diye mırıldanıyor Skeet. "Neden bana gerçekten ne düşündüğünü söylemiyorsun?"

"Oh, tamam. O şey çok kötüydü," diyor Grip.

"İğneleyici olmaya çalışıyordum," diyor Skeet. "Ama madem dürüst davranıyoruz..." "Birbirimizi dürüst olmaktan *başka bir* şey yapamayacak kadar uzun zamandır tanıyoruz. Sadece biraz yorgun hissettim." Grip oturuyor, Skeet'e bize katılmasını işaret ediyor. "Kiminle çalıştın? ile?"

"Paul denen adamı tanıyor musun?" Skeet oturur ve Grip'in patates kızartmalarından birini çalar. "Ona Low derler."

"O herif mi?" Grip birasını yudumlar ve yüzünü buruşturur. "Anlaşıldı."

Skeet savunmaya geçerek, "Buralarda değildin," dedi. "Hâlâ aşağıda olup olmadığını bilmiyordum."

"Hâlâ aşağıda mıyım?" Kızgınlık Grip'in yüzünü kaşlarını çatacak şekilde sıkıştırıyor. "Ben her zaman olduğum adamım. Ödeme yapabilecek herkesle çalışıyorum, bunu bir bahane olarak kullanmayın."

"Doğru, doğru, ama bu zencilerden bazılarının sana nasıl yeni davrandıklarını biliyorsun."

Gözlerimin önünde Z'li kelimeyi bu kadar rahat kullandığında şaşkınlığımı gizlemeye vakit bulamadan gözlerim açılıyor. Koltuğumda kıpırdanıyor, suyumu yudumluyor ve görünmez olmaya çalışıyorum. Bu İngilizce'deki en kötü kelimelerden biri ve ben asla kullanmam. Asla söylemedim ve asla da söylemeyeceğim. Beyaz olmayan insanların bunu kendileri için nasıl kullandıklarını anlamak benim için çok zor.

"Ben yeni değilim." Grip telefonunu çıkarır. "Stüdyoya gitmek için birkaç randevu ayarlayalım. Bakalım bir sonraki albümün için bir şeyler yazabilecek miyiz?"

Onlar stüdyo zamanını ayarlarken ben de mutlulukla tatlı menüsünü inceledim. Tamamen ciddiydim. Sanki günlerdir bir şey yememiş gibiyim ve daha fazlası için yerim var.

Skeet gittikten sonra Grips, "Bunun için üzgünüm," diyor. "Ama mücadele gerçek. Çalışmazsan yemek yiyemezsin, bu yüzden fırsat buldukça çalışıyorum."

"Gerçekten albümünün zayıf olduğunu mu düşünüyorsun, yoksa bunu sadece kendine iş çıkarmak için mi söyledin?"

"Oh, hayır. Bu bok cehennem kadar zayıf." Grip'in derin kahkahası üzerimde yuvarlanıyor ve dudaklarıma bir gülümseme konduruyor. "Ben yalan söylemem, özellikle de müzik konusunda. Hayatımdaki en önemli şey bu. Bu benim hediyem, bu yüzden benim için neredeyse kutsal."

"Rhyson'la nasıl bu kadar yakın olduğunuzu şimdi anlıyorum," diyorum alaycı bir ifadeyle. "Müzik onun için her zaman önce gelirdi. Ya da en azından eskiden öyleydi. Artık onu tanıyormuş gibi davranmıyorum. Gerçi hiç o kadar yakın olmadık."

Ben tatlı menüsünü okuyormuş gibi yaparken ortalık bir an sessizleşiyor.

"Kardeşini seviyorsun," diyor Grips usulca, gözlerimi yüzüne dikerek. "Bizim gibi adamlara katlanmanın kolay olmadığını biliyorum. Kendimizi müziğimize kaptırıyoruz. Hayatımızdaki diğer her şeyi ihmal ederiz ama ondan vazgeçme. Onu biraz rahat bırakın. Kıçını yırtarak çalışıyor."

"Sanırım bunun ne kadar zor olduğunu saklamakta iyi bir iş çıkarmıyorum, ha?" Gülümsemeyi başarıyorum.

"Aynı zamanda *gerçekten* sezgilerim kuvvetli."

"İnanılmaz mütevazılıktan bahsetmiyorum bile" diye cevap veriyorum.

Gülmek bize yine kolay geliyor ve masanın öbür ucunda beni düşünme şekliyle ilgili bir şey, bunun beni şaşırttığı kadar onu da şaşırttığını düşündürüyor.

"Yine de sezgilerim kuvvetli." Grip hamburgerinin son ısırıklarından birini alıyor. "Skeet'in yüzündeki ifade gibi-"

"Önümde hiçbir şey olmamış gibi N'li kelimeyi mi söyledi?" Tam olarak nereye varacağını bildiğim için araya girdim. "Evet, ne var bunda? Kimsenin bu kelimeyi sorun etmemesini anlayamıyorum."

Grip bir an bana baktıktan sonra gözlerini kapatıyor, omuz silkiyor ve son patates kızartmalarından birini alıyor.

"Muhtemelen onun için bir şey *ifade etmiyordur*. Yani, eğer o söylerse.

Eğer *biz* söylersek

o."

"Ama söyleyemezdim, değil mi?" Gereksiz yere açıklık getiriyorum.

Ağzının ortasında asılı duran bir patates kızartması tutuyor.

"Söylemek *istiyor* musun?" Beni dikkatle değerlendiriyor.

"Tanrım, hayır." Soluk soluğa kalışım bir Viktorya dönemi romanına yakışır. "Tabii ki hayır."

"Bana anlatabilirsin." Öne doğru eğiliyor, gözleri komplocu bir şekilde benimle alay ediyor. "Hippity Hop'a eşlik ederken ve *onlar* bunu söylerken bile mi?"

"Hippity hop'u pek dinlemediğimi zaten tespit etmiştik," diyorum alaycı bir şekilde.

Bu o kadar hassas bir konu ki, bırakın yeni tanıştığım birini, iyi tanıdığım insanlara bile yaklaşmakta tereddüt ederim. Bu gibi konuşmalarda, sözlerimizi söylemeden önce onlar birer cephanedir. Söyledikten sonra ise dumanı tüten mermilerdir. Diyaloğun verimli olabilmesi için orta yol ve çok az *ortak* zemin var gibi görünüyor. Kırmaktan ya da cahil görünmekten, yanlış anlaşılmaktan korkarak olayların etrafında dolanıyoruz. Dürüstlük çok az kişinin almak istediği bir risk. Bazı nedenlerden dolayı, Grip ile bu riski almaya karar verdim.

"Demek istediğim, bu çifte standart değil mi?" Düşüncelerimi gözden geçirmek ve bu soruyu doğru cevaplamak için duraklıyorum. "Çok kötü bir geçmişi olan kışkırtıcı bir kelime. Siyahların bu kelimeden neden rahatsız olduklarını çok iyi anlıyorum."

"O zaman yolu yarılamışsın demektir."

Kirpiklerimin altından ona bir bakış fırlatıyorum, daha ileri gitmeden önce aptalca sorular soran tuhaf, yetkili beyaz bir kız olduğumu düşünüp düşünmediğini ölçmeye çalışıyorum. Yine de bekliyor, gözleri niyetli ve alay ya da yargılamadan uzak.

"Peki neden... neden biri bunu kullansın? Neden şarkılara koyuyorlar? Skeet neden başka bir siyah adama böyle hitap etmekte sakınca görmüyor?"

Grip, "Her şeyden önce, siyah olduğum için bir şekilde her siyahın bakış açısını temsil ettiğimi varsayan insanlardan değilim," diyor. "Bu yüzden size sadece benim ve etrafımdaki insanların bu konuda ne düşündüğünü söyleyeceğim."

Duraklıyor ve sonra biraz gülüyor.

"Sanırım bunun hakkında düşünmüyoruz. Birbirimizle etkileşimimizin çok doğal bir parçası." Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Bazılarımız onu kullandığımızda gücümüzü ondan aldığımızı h i s s e d i y o r u z."

"Gücü almak mı?" Başımı sallıyorum, büyülenmiş ama kafam karışmış bir halde. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sanki nasıl kullanılacağına biz karar veriyormuşuz gibi."

Duraklıyor ve neredeyse kelimeleri ağzından çıkmadan önce tarttığını görebiliyorum.

"Niyeti hesaba katmak zorundasınız. Başlangıçta bize karşı bir silah olarak aşağılamak ve insanlıktan çıkarmak için tasarlanmıştı, ancak biz onu yeniden kendimize mal ediyor ve uygun gördüğümüz şekilde kullanıyoruz."

"Bunu gerçekten anladığımı ya da katıldığımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, tereddüt ediyorum çünkü bu tür konuşmalarda daha önce de yanlış anlaşılmıştım. Çok meraklıyım. Her zaman anlamak istiyorum ve sormaktan ne zaman vazgeçeceğimi bilemiyorum.

"Bu ülkedeki eşsiz tarihimiz nedeniyle, bu kelimeyi bize *karşı* kullanmak hiç kimse için asla güvenli olmayacak" diyor sessizce. "Ancak siyahların katlandığı onca şeyden sonra, bu hakareti geri alabilmek ve onu nasıl kullanmak istediğimize karar verebilmek, en azından bize izin verilmesi gereken bir şey gibi geliyor. Ve biz kullanabildiğimiz için başkalarının da kullanmak istemesi, bu hakkın tam da tanımı."

"Bunu anlıyorum." Tereddüt ediyorum, söylediklerinin bazı kısımlarına katılmasam da onun fikrine, dürüstlüğüne saygı duymak istiyorum. "Bana kalırsa, bizi bölen ve birbirimizi yanlış anlamamıza neden olan yeterince şey var. Gerçekten üzerinde anlaşamadığımız bir şeye daha ihtiyacımız var mı?"

Grip'in gözleri yüzümden ayrılmıyor ama sanki bana bakmıyor, az önce söylediklerimi özümsüyor gibi. İşliyor.

"Aslında bu harika bir nokta," diyor birkaç saniye sonra. "Bu şekilde düşünmemiştim ve bu soruyu sorman iyi oldu. *Yanlış* bir soru sormuyorsun. Yine de en *önemli* soru bu mu? Bana göre, adamın biri bana N'li kelimeyle hitap etse, muhtemelen kavga ederiz. Kıçına tekmeyi basarım ve işimiz biter. Her şey biter."

Bana ukala bir sırıtış fırlatıyor ve dudaklarım gülümsememek için direniyor.

"Ama aynı dehşeti ve merakı duymak istiyorum," diye devam ediyor, gülümsemesi dengeleniyor. "Toplumlarımızı *gerçekten* yıpratan sorunlar hakkında. Siyah erkeklerin neden genel nüfusun yüzde altısı ve hapishane nüfusunun neredeyse yüzde kırkı olduğunu soralım. Beyaz olmayan insanların başkalarının işlediği aynı suçlar için daha uzun cezalar almasına biraz öfke duyalım. Orantısız işsizlik ve yoksulluk konusunda da."

Yakışıklı yüzü keskin açılar, kalın çizgiler ve öfkeden oluşan bir düzleme yerleşiyor.

"Bana N-word diyen bir adamla savaşabilirim," diyor. "Bana karşı yığılmış koca bir sistemle mücadele etmek daha zor."

Ondan dalga dalga yayılan tutku ve inanç masanın üzerinden göğsüme çarpıyor ve kalp atışlarımı hızlandırıyor.

"Birbirimize neden böyle hitap ettiğimizi sorman hiç de fena değil, Bristol." Yüzünün keskin hatları yumuşuyor. "*Hayatlarımızı*, geleceğimizi, çocuklarımızı gerçekten etkileyen daha büyük meseleler var ve konuşmak istediğimiz de bu."

Gözlerindeki hiçbir şey sorduğum için kendimi suçlu hissetmeme neden olmuyor ve sanırım o da en az benim kadar anlamamı istiyor.

"Diğer insanlar da *bu* sorunlara siyahlar kadar öfkeli ve meraklı olduğunda," diyor. "O zaman belki bunları birlikte çözebiliriz."

Birbirimizin bakış açılarını özümsediğimiz birkaç dakika boyunca sessizlik hakim. Zihnimin gerildiğini hissediyorum. Sanki biri, bu adam, düşüncelerimin kenarlarından tutup onları yeni yönlere, yeni boyutlara çekmiş gibi.

"İşte bunu anlıyorum," diyorum sonunda usulca. "Haklısın. Bu şeyler daha önemli ve bu güçlü bir şey."

Anı hafifletmek için başımı kaldırıp sırıtıyorum.

"Ama N-kelimesiyle ilgili fikrimi değiştirdiğini sanma. Bu bana hala mantıklı gelmiyor."

Geniş bir gülümsemeyle öne doğru eğiliyor, gözleri aynı anda canlı, karanlık ve parlak. Bunun uzun zamandır yaptığı en teşvik edici konuşma olup olmadığını merak ediyorum. Benim için öyle.

"Nasıl çalıştığını ya da neden çalıştığını tam olarak bilmediğiniz ama onu yöneten kuralları bildiğiniz bir şey var mı?"

"Twitter mı?" Gülüyorum, gülümseyerek karşılık verdiğinde

seviniyorum. "O zaman N-kelimesi senin Twitter'ın."

Koltuğuna geri oturdu, uzun bacaklarını masanın altına uzattı, kollarını kabinin arkasına yaydı ve gözlerinde benim için bir gülümseme vardı.

"Bunu yarı yarıya anlamamı sağlayabilirsin," diyorum. "Ama hip-hop kültürünün bir parçası olan kadın düşmanlığını kabullenmemi sağlayamazsınız."

"Şarkı sözlerimde kadınlara saygısızlık etmiyorum," diyor hemen. "Annem beni öldürür."

"Şey, belki senin bazı şeylerini dinlerim."

"Müziğimi dinlemeye *tenezzül* ettiğiniz için kendimi onurlandırılmış hissediyorum."

Masanın üzerinden ona bir peçete fırlatıyorum ve zararsız bir şekilde yüzünden sekiyor. O da bana geri fırlatıyor ve gülüyor.

"Yani, gerçekten," diyor. "Kendine saygısı olan hangi beyaz Y kuşağı hip-hop dinlemez ki?"

Ona gözlerimi devirdiğimde gülüyor.

"Hip-hop'*ın* siyahlara *ait* olduğunu düşünen insanlardan mısınız?" diye sordum.

"Elbette öyle." İfadesindeki mizahı yumuşatıyor. "Onu biz yaptık. Caz, blues ve R&B'nin bizim olduğu gibi bu da bizim. Biz yenilik yaptık, daha önce sesin olmadığı yerde ses çıkardık. Hip-hop'ın kökleri yüzyıllar öncesinden Batı Afrika'ya dayanıyor. Ama biz her zaman bir şeyler paylaşıyoruz, o yüzden rica ederim."

Etnik küstahlığı karşısında kaşlarımı kaldırıyorum ama o bana, belki de kendine gülerek başını geriye atıyor.

"Sanat, özellikle de müzik, yaşayan bir şeydir" diyor. "Sadece onu dinleyen insanlar tarafından özümsenmez, aynı zamanda *onları* da özümser. Bu yüzden hip hop'ı dünyayla paylaştık ve artık sadece bizim değil. Beastie Boys bunu duydu. Eminem duydu. Kim duyduysa ona aşık oldu, ona katkıda bulundu ve onun bir parçası oldu."

"Ve bu iyi bir şey mi?"

"Çoğunlukla. Bu olmasaydı, paylaşmasaydık ve bizden başka biri sevseydi, hala niş olurdu. Yeraltında. Şimdi küresel oldu ama ana akım olmasaydı bu da olmazdı. Ana akım daha fazla fırsat demek, bu yüzden beyaz, Asyalı, Hispanik herkes için varım. Herkesin hip-hop satın almasına ihtiyacımız var, çünkü sonuçta bu yeşille ilgili."

Devam etmeden önce parmaklarının arasında hayali dolarları ovuşturuyor.

"Bence bazıları hip-hop ana akıma girdiğinde diğer etkilerle karışmasından korkuyor. Sulandırılıyor ve bunu anlıyorum ama gelişmek zorundayız. Bu satmak değildir. Bu hayatta kalmaktır."

Müzik ve sanat hakkında konuşması beni büyülüyor. Rhyson'ın yeteneği, dehası onu her zaman benden soyutladı. Hayatım boyunca müzisyenlerin etrafında oldum ama kendi yeteneğim olmadığı için hep dışarıda kaldım ve nasıl içeri gireceğimi bulamadım. Grip bunu benimle paylaştı. Beni içine aldı.

Ben daha fazla kazamadan Jimmi performansı için sahneye çıktı. Ve sahneyi alıyor dediğimde, alıyor. Sahnenin sahibi. Küçük alana hükmediyor ve onun özel biri olduğunu anlıyorsunuz.

"Vay be." Jimmi'nin seti sırasında sipariş ettiğim fudge brownie ve dondurmayı kaşıklıyorum. "O memeleri destekleyebilir, ha?"

"Kesinlikle yapabilir," diyor Grip. "Çifte standarttan bahsetmişken, hip-hop'ı kadın düşmanlığı nedeniyle eleştiren birinin, sırf harika göğüsleri olduğu için başka bir kadından nefret ettiğini düşünüyorum. Erkeklerin kadınların değerini dış görünüşlerine göre yargılaması, kadınların bunu yapmasından daha mı kötü?"

Adam ciddi. Önce şaka yaptığını sanıyorum ama sonra gözlerinde ince bir azarlama olduğunu fark ediyorum. Jimmi'yi koruyor. Belki de birliktedirler? Bu düşünce ağzımdaki dondurmayı ekşitiyor ve ekşitmemeli de. Bu adamı sadece birkaç saattir tanıyorum. Ve benim tipim değil. Ve bir hafta içinde gidiyorum.

"Onu yargılamıyordum."

Bakışları ve dudaklarının kıvrımı aksini söylüyor.

"Tamam, belki de onu biraz yargılıyordum." Gülüyorum ve onun da gülmesine seviniyorum. "O güzel bir kız ve bazen kötü bir şöhrete sahip oluyorlar."

"Onlar mı?" Grip kalın kaşlarını kaldırıyor. "Ne kadar güzel olduklarının farkında değil misin?

sen misin?"

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Ben çekiciyim. Bunu biliyorum. Ortaokuldan beri erkekler bana asılıyor.

"Her neyse." Omuz silkiyorum. "Ben sadece kendimi görünüşümle tanımlamıyorum. Benim için bundan çok daha fazlası var."

"Sana inanıyorum," diyor Grip. "Ben sadece Jimmi'de de çok daha fazlası olduğunu söylüyorum, yani belki de ikinizin birçok ortak noktası vardır. Ve belki de onu daha iyi tanıyana kadar yargılamaktan kaçınmalısın. Tamamen olmasa bile."

Brownie'mi bitirirken sessiz kaldım ve söylediklerini düşündüm. Haklıydı. Hiç düşünmediğim bir nokta. Uzun zamandır yaptığım en düşündürücü ve ufuk açıcı sohbeti yapabilmek için Ivy League üniversitemden ayrılmak zorunda kaldım. Belki de hiç. Hem de bir rapçiyle. Göründüğünden daha fazlası olan tek kişi Jimmi değil.

AKIŞ - BÖLÜM 4

KAVRAMA

RHYSON'ın kız kardeşinin çekici olacağını düşünmüştüm. Yani, onlar ikiz ve o da kızların uğruna kendilerini paraladıkları erkeklerden biri. Ve Ivy League üniversitesine gittiğini biliyordum, yani tabii ki zeki. Ama Bristol tahmin edemeyeceğim ya da hazırlıklı olamayacağım her türlü şeye sahip. Merakı, özgünlüğü ve dürüstlüğü içimde bir şeyleri harekete geçirdi ve beni kendine çekti. Mick'in yerinde yaptığımız konuşmanın bu noktaya gelmesini beklemiyordum. Irkla ilgili zor soruları irdelemekten korkmamasını, ölçülü ve düşünceli yanıtlar vermesini ve benden de aynısını beklemesini sevdim. Bunlar, yeni tanıştığınız biri bir yana, tanıdığınız biriyle bile yapılması zor konuşmalardır, ancak hiçbir şey sınır dışı değilmiş gibi hissettim. Sanki ben ona naif olması için alan açabilirmişim, o da bana iğrenç olmam için alan açabilirmiş gibi. İkimiz de birbirimize yanlış anlaşılma alanı bıraktık, çünkü gerçekten anlamak istiyorduk.

Rhyson'ın kız kardeşi olduğu için tehlikeli bir şekilde ona çekildiğimi sadece kendime itiraf ediyorum. Hiçbir yere gitmeyecek bir şeye başlamak ileride garip olabilir. Ben o adam değilim. Genelde onları sikerim ve sonra bırakırım. Bu kadar. Hepsi bu kadar. Ve bunu Rhyson'ın kız kardeşine yapamam.

Mesaj dizisi bana şu anda bile ayrılmaya çalıştığım bir kız olduğunu hatırlatıyor. Tessa ile iki aydır çıkıyoruz ama son birkaç haftadır hiç konuşmadık. İlk buluşmamızda aklımı başımdan almıştı.

ve onun amcığı bana bir çeşit büyü yaptı ve "çıkmayı" kabul etmemi sağladı. O büyünün etkisi geçti. Ona muhtemelen bir ara vermemiz gerektiğini söyledim ama ya beni duymuyordu ya da görmezden geliyordu. Bir kıza ara vermemiz gerektiğini söylediğimde, bu hissettiğim başka bir hatun var, bu yüzden ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce bunu kesmeliyiz. Keşke öylece unutabilsem ama gerçekten bitirmek zorundayım. Bana asılmaya devam ediyor, bu yüzden bu konuşmanın yakında gerçekleşmesi gerekecek gibi görünüyor.

Yolcu koltuğuna yığılmış, başını garip bir açıyla eğmiş uyuyan Bristol'a şöyle bir bakıyorum. Zaten muhtemelen bana zaman ayırmazdı. Rhyson o kadar alçakgönüllü ki derin ceplerden geldiğini asla bilemezsiniz. Eski ve yeni para. Ailesinden kurtulmak için o hayata sırtını döndü ama Bristol hâlâ o dünyada yaşıyor. Benim gibi boktan bir Jeep kullanan, yerleri süpüren ve geçinebilmek için ufak tefek işler yapan bir adam için beni kontrol etmesine imkân yok. Hip-hop bile dinlemiyor. Muhtemelen hiç siyah bir adamla çıkmamıştır ve ben de istisna olmazdım.

Şimdi ben mi? Kendimi fırsat eşitliği uzmanı olarak görmeyi seviyorum. Benim aletim renk körü değil, her rengi sever. Ve bunu kanıtlayacak bir gökkuşağı koalisyonu sikiş rekorum var. Islak ve sıkıysa, ne renk olduğu umurumda değil.

Kaba, biliyorum.

Belki de bu Bristol'la araştırmayacağım bir ırk meselesidir. Eminim onun da sınırları vardır.

Apartmanımın önünde durdum. Bristol'un uyuyor olmasına seviniyorum. Belki o uyanmadan içeri sızıp arabaya dönebilirim. Grady'deyken üzerinde çalışacağım parçalar için dizüstü bilgisayarımı almam gerekiyor. Yoksa durmazdım. Havaalanında bavulunun benim dairemden daha büyük olduğu konusunda şakalaşmıştık. Çok uzakta değil.

Kıpırdandığında sürücü tarafındaki kapıyı dikkatlice, sessizce açıyorum.

"Hey." Doğrulup kollarını başının üzerine uzatıyor ve atletini göğüslerine bastırıyor. "Nereye gidiyorsun?

Meme uçları ince kumaşın arasından büzüldüğünde ağzım kuruyor. En iyi arkadaşım için ona karşı koyabilirim. Bristol ve Rhyson yakın olmayabilirler ama o hâlâ onun kız kardeşi. Güzel bir yüz ve harika bir göğüs seti, onunla olası bir statikoya değmez. Bunu bu hafta aynamın üzerine yapışkanla not etmem gerekebilir.

"Oh, kalkmışsın." Pencereden eğildim. "Grady'ye gitmeden önce daireme girip bir şeyler almam gerekiyor."

"Banyonuzu kullanabilir miyim?"

Kahretsin. Küçük dairem olan felaket bölgesini zihinsel olarak gözden geçiriyorum.

Kapıda bizi bir hamam böceği karşılamazsa şanslıyım. "Tabii. Gel hadi."

Sahanlığı geçerken kendime utanacak bir şeyim olmadığını hatırlatıyorum. Kiramı ödüyorum. Kendi yolumu çiziyorum ve hiçbir yasayı çiğnemiyorum. Sanatımın bütünlüğüne sahibim, kısa yoldan para kazanmak için satmıyorum, doğru fırsat için bekliyorum. Bristol, kuzu derisi derisi ve tasarımcı yıpranmış kot pantolonuyla, pahalı bir parfüm bulutu üzerinde tek odalı daireme girdiğinde her şey boş geliyor.

"Şuradan." Mutfağı, oturma odasını ve yatak odasını kapsayan tek odanın dışındaki küçük banyoyu gösteriyorum. Broşürde "stüdyo" deniyordu, ama muhtemelen izbe daha doğru bir tanım.

Bristol'un keskin gözleri ikinci el dükkânından alınmış yırtık pırtık kanepenin ve kurutma askısındaki Dolar Mağazası tabaklarının üzerinde geziniyor. Duvara dayalı, dar ve dağınık yatağım benimle alay ediyor.

"Acele eder misiniz?" Kaba bir şekilde sordum. "Gitmemiz gerekiyor."

Şaşkın gözleri bir an bana bakıyor, sonra hızla banyoya doğru ilerliyor. Dizüstü bilgisayarımı aldım ve o dışarı çıktığında kapının yanında duruyordum.

"Havlu yoktu." Damlayan ellerini kaldırdı.

"Ah, pardon." Mutfağa doğru birkaç adım attım ve onun için tezgahtan bir rulo kağıt havlu aldım.

Ellerini kuruluyor ve kullanılmış kağıt havluları çöpe atıyor. Beni kapıya kadar takip etmek yerine tezgâha yaslanıyor.

"Yorgun olduğunu sanıyordum." Bir ayağımdan diğerine geçiyorum, sırtımı kapıya dayıyorum. "Hadi gidelim."

"Aynı baskı bende de var." Yatağımın üzerindeki duvarda asılı olan Nina Simone posterine başıyla işaret ediyor. "Mükemmel bir piyanistti ve annem onu çok severdi."

Çöplük dairemin önünde durduğumuzdan beri gergin olan omuzlarım bir santim gevşedi.

"Öyle mi?" benim tek cevabım.

Bristol başını sallıyor ve uzak duvara dayalı pikabıma doğru yürüyüp parmaklarını toz kapağının üzerinde gezdiriyor.

"Bunu DJ'lik için mi kullanıyorsun?"

Gitmesi için kapıyı açık tutuyorum ve o da bir teftiş yapıyor.

"Uh, evet. "

"Yarın Jimmi'nin bahsettiği yerde DJ'lik yapacak mısın?" Pikaptan başını kaldırıp bakıyor, belli ki gitmek için acelesi yok. "Brew?"

"Evet, setin bir kısmı için bunu kullanacağım. Plakları tercih ederim ama bugünlerde çoğu set tamamen dijital." İçimi çektim ve başımı salona doğru salladım. "Bak, gitsek iyi olacak."

"Acelen ne? Rhyson stüdyoda ve Grady de bütün hafta inzivada. Sadece boş bir ev bizi bekliyor."

"Ben gitmeye hazırım. Çalışmam gerekirken bir yabancıya evimi gezdirmekten daha önemli işlerim var."

Acı o kadar çabuk gözlerinden okunuyor ki, neredeyse kaçırıyorum. Kirpiklerini indiriyor ve kabalığıma değinmeden bana doğru yürüyor. Vicdanım beni azarladığında kapı aralığında yanımdan geçip gidiyor. Gitmesini engellemek için dirseğinden tutup onu da kapı aralığına sıkıştırıyorum.

"Hey." Elim kolundan aşağı kayarak elini tuttu. "Özür dilerim. Ben bir pisliğim. Seni terslemek istememiştim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum."

Bana bakıyor, sırtı kapı çerçevesinin bir tarafına, benimki diğer tarafına dayalı. O geldiği yerden, ben de geldiğim yerden, bizi ayıran, farklılıklarımızla ve kıyıda asla buluşmamamız için tüm nedenlerle dolu uçsuz bucaksız bir okyanus olmalıydı. Ama bedenlerimiz arasında her geçen saniye küçülüyormuş gibi görünen bir boşluk var sadece. Yabancı olması gereken şey tanıdık geliyor. Bir şey bildiğimi sandığımda, o beni şaşırtıyor.

"Utanacak bir şey yok," diyor usulca. "Havaalanında bavulumun senin dairenden daha büyük olduğunu söylediğim için özür dilerim. "

"Bunu gerçekten söyledim," diye hatırlatıyorum ona, bir yerlerden bir gülümseme çıkararak. "Her neyse." Küçücük bir sırıtışla elini küçümseyici bir şekilde sallıyor.

karşılığında. "Demek istediğim, bazen şımarık bir sürtük olabiliyorum. Senin yerini yargılayacağımı düşündüğün için seni suçlayamam. Sadece öyle düşünmediğimi bilmeni istiyorum. Zanaatını sürdürebilmek için ek iş olarak yaptığın onca şeyi duyunca, bu tür bir bağlılığa hayranlık duyuyorum."

"Teşekkür ederim." Ona bakıyorum, özelliklerini tek tek katalogluyorum ve bu kızla ilgili en büyüleyici şeyin çıplak gözle görülemediğini fark ediyorum.

"Zengin ve ünlü olduğunuzda, geriye dönüp bu zamana -bu daireye- bakacak ve güleceksiniz. Ve ne kadar ileri gittiğinizi takdir edeceksiniz."

"Daha eşyalarımı bile dinlemedin." Alay ettim ve gülümsedim. "Başarılı olacağımı nereden biliyorsun?"

"Kardeşim bir dahidir. Yetenekli olmalısın yoksa sana zaman ayırmazdı." Dudakları hafifçe büküldü. "İnan bana Rhyson'ın vasatlara ayıracak ne kadar az zamanı olduğunu kişisel deneyimlerimden biliyorum."

"Yani şarkı söylemiyor ya da çalmıyor musun?"

Yüzü gerçek bir mizahla aydınlanıyor.

"Tüm müzik eğitmenlerimi dehşete düşürdü. Herkes Rhyson'ın dişi bir versiyonunu elde edeceklerini düşündü."

"Ve sen..." Kaşlarımı kaldırıyorum, bana ne aldıklarını söylemesini bekliyorum. "Hayatımı kurtarmak için bir kovada bir melodi ya da cebimde bir nota taşıyamam,"

diyor. "Klarneti denedim ve sadece ... Sanırım eğitmenimin beni tanımlamak için kullandığı kelime 'yeterli' idi."

"O kadar da kötü olamaz. Grady ve Rhyson'ın inanılmaz müzisyenler olduğu ortada. Annenle baban menajerliğe başlamadan önce kendileri çalıyorlardı, değil mi?"

"Evet, hepsi oynuyor, bu da beni çirkin ördek yavrusu yapıyor."

İşim bitene kadar elimin parmak eklemimi elmacık kemiğinin eğimine sürtmek için kalktığını bile fark etmiyorum. Gözleri açılıyor ama geri çekilmiyor. Tenine dokunmak sıcak bir ipek gibi.

"Çirkin mi? Bundan şüpheliyim." Sesim derin ve boğuk çıkıyor. Böyle devam edersem, küçük banyoda mastürbasyon yapmak için izin isteyeceğim. "Gitsek iyi olacak."

Elimi yüzünden çekiyorum ve boğazımı temizliyorum. Yüzüne, vücuduna ve o zeki beynine değil, onu dağınık yatağıma sermeden buradan çıkmaya odaklanmam gerekiyor.

AKIŞ - BÖLÜM 5

BRISTOL

Aynı satırı birkaç kez okudum. Dizüstü bilgisayarım ters dönmüş olsa muhtemelen fark etmezdim. Bilgisayarım dizlerimin üzerinde, kanepede oturuyorum ve staj başvurum için yazdığım kompozisyonda hiçbir ilerleme kaydedemiyorum. Bu sabah New York'tan ayrıldığımdan beri hiç durmadığımı düşünürsek yorgunluğu suçlayabilirim. Ve vücut saatim hala Doğu Yakası'nda olabilir. Ve yine acıkmaya başladım. Odaklanma eksikliğim için bu bahaneleri kullanabilirim ama dürüst olmak gerekirse tek bir gerçek neden var.

Tutuş.

O beklenmedik bir cazibe, kafamda sürekli çevirip durduğum kışkırtıcı bir bilmece. Eninde sonunda bir anlam ifade edeceğini umuyorum, ama sonra bir şekilde akla yatkın olmamasından ya da olması gerektiğini düşündüğüm gibi davranmamasından memnun oluyorum.

Eğer o da aynı odada olsaydı, şimdiye kadar gördüğüm en güzel adamlardan birine gizlice aval aval bakıyor, bakışlar çalıyor olurdum ama o Grady'nin müzik odasında kendi işleri üzerinde çalışıyor. Biz geldikten hemen sonra oraya gitti ve o zamandan beri ondan tek bir ses duymadım. Sanırım o da kardeşim gibi müzikle kafayı bozmuş. Yine de ona karşı hissettiğim çekimin derinlerine inmemek için bir neden daha.

"Burada olduğundan değil," diye mırıldanıyorum. "O pek arkadaş değil."

Bana eşlik etmek zorunda olmadığını söyleyen bendim ve şimdi etmediği için şikayet ediyorum. Belki de evinin kapısındaki o yüklü anı hayal etmişimdir. Yanağıma dokundu. Sadece bir fırçaydı.

Parmaklarını yüzümde gezdirdi, ama bu bir şeyi ateşledi. Duygu mu? Arzu mu? Emin değilim ama daha önce hiç hissetmemiştim. Oyuncu ve onun "çikolata cazibesi" hakkında gördüklerime dayanarak, benim için neyin iyi olduğunu biliyorsam hiçbir şey hissetmemeliyim.

İnsanların duygularına dikkat etmediğini erken yaşta öğrendim. Eylemlerinin başkalarını nasıl etkilediğini düşünemeyecek kadar kendileriyle ilgililer. Bunu ailem Rhyson'ı ailemizi parçalamasına rağmen turneye çıkmaya zorladığında gördüm. Rhyson'ın ilişkimizi önemsememesinde ve ülkenin diğer ucunda bir ikiz kardeşi olduğunu unutarak çekip gitmesinin ne kadar kolay olduğunu gördüm. Annemle babamın sahte evliliklerinde gördüm. Onlar ortak ama birbirlerini gerçekten önemsediklerinden emin değilim. Kesinlikle sevgi yok. Kalbimi koruyorum çünkü başka kimse korumayacak.

Bazen keşke hiç kalbim olmasaydı diyorum çünkü bildiklerimi bilmeme rağmen bunları aileme anlatmaya devam ediyorum. İşte buradayım, Rhyson'ı ziyaret ediyorum ve eğer beni kabul ederse mezuniyetten sonra taşınmaya hazırım. Eskiden ailem gibi umursamaz olmaktan korkardım. Şimdi, umursamayan insanları çok fazla önemsemekten korkuyorum.

"Machiavelli?" Grip'in espresso kadar derin ve zengin sesi arkamdan ensemi okşuyor ve beni zıplatıyor. "İlginç bir seçim."

Yüzünün keskin hatlarından ekranımda Machiavelli'nin adının arkasında yanıp sönen imlece bakıyorum.

"Özür dilerim." Kanepede yanıma oturmak için yürüdü. "Seni korkutmak istememiştim."

Dizüstü bilgisayarımı sehpanın üzerine koydum ve birkaç santim uzaklaşarak kendimi kanepenin köşesine sıkıştırdım. O diğer odadayken odaklanma konusunda iyi bir iş çıkaramıyordum. Omuzlarının genişliği, kaslı bacaklarının gerginliği ve beraberinde getirdiği yüksek enerjiyle pes ediyorum. Yarın üzerinde çalışacağım. Onunla başka bir konuşma yapma ihtimali içimden bir heyecan geçiriyor. Bir erkek yanıma geldiğinde nefesi kesilen o hoppa kızlardan değilim. Yine de o karamel renkli gözler yüzümde dururken nefesim kesiliyor.

"Bu bahar tatili değil mi?" Grip bana sırıtarak bakıyor ve koltuğun diğer köşesine yaslanıyor. "Görünüşe göre Ivy League bile biraz tatil yapmalı."

"Oh, kesinlikle biraz ara vereceğim." Bacaklarımı altıma sokuyorum. Kot pantolonumu eski bir pantolonla değiştirdiğim için fark etmemiş gibi yapmam gerekiyor.

Çıplak bacaklarıma biraz uzun süre bakması. İhtiyacım olan son şey benden *hoşlandığı* fikrine kapılmak.

"Yani *rahatlamak için* Machiavelli hakkında denemeler mi yazıyorsun?"

"Pek sayılmaz." Gülüyorum ve saçlarımı tepeden topluyorum. "Bir stajyerlik başvurusu yapıyorum. Başvurunun son günü önümüzdeki hafta ve kompozisyonu bitirmem gerekiyor."

"Deneme ne üzerine?"

"Tarihten bir güç simgesi hakkında yazmalıyım."

"Ve sen Machiavelli'yi mi seçtin?" Kıkırdıyor, uzun kirpiklerinin altından beni süzüyor. "Hatırlat da kötü tarafına geçmeyeyim."

"Onun hakkında çok şey biliyor musun?"

Tişörtünü etek ucundan yukarı doğru çekiyor ve kalbim bir atardamarı falan patlatıyor çünkü dinlenirken bu kadar çok çalışmamalı. Kaburgalarının etrafını saran kas tabakası karşısında sertçe yutkunuyorum. Gömleğin altından bir göğüs kası görünüyor, ucunda meme ucunun koyu renkli diski var. Ağzım sulanıyor ve onu dudaklarımın arasına alıp emmekten başka bir şey düşünemiyorum. Sertçe.

"Görüyor musun?" diye soruyor.

"Ha?" Gözlerimi isteksizce kadife kaplı kas ve sinir merdiveninden yüzündeki beklenti dolu ifadeye kaydırıyorum. "Neyi gördün?"

"Dövme." Parmağını kaburgalarına kazınmış mürekkebin üzerinde gezdiriyor.

Makavelli.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum," diyorum sırıtarak. "Ama biri sana kalıcı bir yazım hatası yapıştırmış."

Gülüyor, tişörtü bırakıyor, bu gerçekten utanç verici çünkü sergilenen tüm o erkeksi güzellikle nefes almayı yeni öğreniyordum.

"Bristol, oynamayı kes. Bunun kasıtlı olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Elbette öyle, Grip." Gözlerimi deviriyorum. "İyi denemeydi."

"Sen ciddi misin?" Bana uzaydan gelmişim gibi bakıyor. "Tupac'ın ölümünden sonra çıkardığı albümde kendisinden böyle bahsettiğini biliyorsun, değil mi? Bilerek yanlış yazdığını?"

Boğazımı temizliyorum ve ensemdeki hayali bir kaşıntıyı kaşıyorum.

"Um... evet?"

Benimle dalga geçerken attığı sıcak kahkahalar beni yıkıyor ve şakanın hedefi olmaya değiyor, çünkü yüzünün canlandığını görebiliyorum. O daha da

Güldüğünde yakışıklı oluyor.

"Çok komiksin." Tekrar gülüyor, bu sefer daha yumuşak bir şekilde. "Bunu beklemiyordum."

"Neden olmasın?" Kaşlarımı çattım. "Rhyson beni hiç eğlenceli değilmişim gibi mi gösterdi?"

"Aslında pek bir şey söylemedi."

Aklındaki en önemli kişi olmadığımı anlamıştım ama Rhyson'ın arkadaşlarına benden bu kadar az bahsettiğini duymak canımı acıtıyor. Ailemin tüm ilgisini ve sevgisini kardeşime vermesine kızdığım zamanlarda bile onunla gurur duyuyordum. Dinleyen herkese onun ne kadar yetenekli olduğunu anlattım. Tüm dünyayı nasıl gezdiğini. Herkesin bilmesini istedim. Yine, kalbim dengesiz bir terazi gibi, tüm ağırlığı benim tarafım alıyor.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Grip, "Öyle demek istemedim," dedi. "Rhyson'la aranızda çözmeniz gereken çok şey olduğunu söyleyebilirim."

"Eğer eve dönerse, eminim döneriz." Dikkati tekrar başka yöne çekmek için bir şeyler arıyorum. "Demek Tupac hayranısın?"

"Bu yetersiz bir ifade olur. Fanatik desek daha doğru olur."

"Biggie-Tupac tartışmasını ben bile biliyorum," diyorum hafif bir gülümsemeyle. "Sanırım nereye düştüğünü sormama gerek yok."

"Oh, Pac, bütün gün, her gün." Grip'in konuya olan tutkusu gözlerini aydınlatıyor. "Biggie'nin hakkını veriyorum ama Pac bir şairdi ve gerçekten söyleyecek bir şeyleri vardı. Sosyal adalet ve toplumunun durumu hakkındaki yorumlarında korkusuzca dürüsttü. Çok zekiydi."

"Tanıdığım çoğu rapçi gibi konuşmuyorsun." Gülümsüyorum çünkü kulağa ne kadar kötü geldiğini duyuyorum, ama bir şekilde bunu ona yetersiz bir şekilde bile söyleyebileceğimi hissediyorum. "Ve senin çok fazla rapçi tanıdığını zaten biliyoruz." O Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, kaslarının kesimi hareketle birlikte esniyor. "En iyi arkadaşlarından bazıları rapçi. Çok aşağılıksın."

Koyu renk gözleri mizahla parlıyor.

"Benimle dalga geçme." Yalandan surat asıyorum.

"Ama çok eğlenceli." O da suratını asar.

"Bunu bir iltifat olarak söyledim."

"Evet, ama karşılaştırma yaparsak bu diğer rapçilere hakaret olur, değil mi?" Yarı alay ediyor, yarı meydan okuyor.

"Yaptığın bu mantık işinden hoşlanmıyorum. Beni dar görüşlü gösteriyor."

"Aklına yatarsa," diye sırıtarak karşılık veriyor.

"Beni çağırdığın için sana kızgın olmalıyım." Yüzümü sert tutmaya çalışıyorum.

"Ve senin önyargılı düşüncelerinden iğrenmeliyim." Uzun kirpiklerinin altından yukarı bakıyor, ağzı rahatlamış, tam olarak gülümsemiyor. "Ama gülümsemiyorum."

"Peki neden?" Yavaşça soruyorum, nefesim kapüşonlu kapakların altındaki gözlerindeki bakış tarafından rehin alınmış durumda. Başka tarafa bakmak istiyorum. Bakmalıyım, ama önce o bakmalı, o bakmıyor. Böylece ikimiz de yapmamız gereken şeyi nasıl yapacağımızdan emin olamadığımız bir anın içinde sıkışıp kalıyoruz. Sinirlerimin hararetli gerginlikten kopacağını hissettiğimde boğazını temizliyor.

"Tekrar acıkmış olabileceğini düşündüm." Soruma cevap vermeden ayağa kalkıyor ve iki elini sık kesilmiş dalgalı saçlarında gezdiriyor. "Bir şey sipariş etmek ister misin? Pizza? Tayland yemeği?"

"Buralarda iyi empanada yapan var mı?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Telefonunu çıkarıp gülümsüyor. "Burası Los Angeles. Sahip olduğumuz bir şey varsa, o da iyi Meksikalılardır."

Siparişi verdik ve bir saat içinde Grady'nin mutfağında yemeğe başladık. Grady'nin buzdolabından aldığı birayı yudumluyorum.

"Bu çok iyi."

"Demek Meksika'yı seviyorsun," diyor.

"Özellikle empanadalar." Grady'nin mutfağının ortasındaki mermer adada duran strafor tepsideki son empanadaya bakıyorum.

"O empanada'*ya* bakma şeklin *Sineklerin Tanrısı'*na benziyor.
Sanki bunun için seninle savaşmam gerekebilirmiş gibi. Sanki deniz kabuğuymuş gibi."

"Yani bu benzetmedeki Piggy sen misin?" Sesime sahte bir öfke katıyorum ve yumruklarımı kalçalarıma dayıyorum.

"Ben Jack değilim."

O fırsat bulamadan son empanadayı kapıyorum ve o da gülerek başını geriye atıyor, omuzları titriyor.

Bana gülmeyi bitirdiğinde, "Bu kadar zayıf olmak için onu bir kenara koyuyorsun," diyor.

"Sıska mı?" Kesik pantolonumun içindeki bacaklarıma bakıyorum. "Ben sıska değilim." "Tamam, zayıflığı mı tercih edersin?"

"Sanırım hepiniz 'Büyük popoları severim ve yalan söyleyemem' diyorsunuz."

"Biliyor musun, tüm gün boyunca doğru bildiğin tek hip-hop referansı buydu ve bu da doksan ikiden kalma."

"Bu hiç adil değil." Getirdiğimiz yemeğin kartonlarını ve kâğıtlarını temizliyorum. "Sana sevdiğim şarkıları sorsam muhtemelen sen de bilmezsin."

"Yanlış. Seni *kapatırdım*." Cebinden telefonunu çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. "Çalma listelerimi kontrol et."

Birkaç saniye daha ona bakıyorum ve o da başını telefona doğru eğerek davet ediyor.

"Devam et."

İç çekiyorum ama telefonunu alıp şarkıları arasında geziniyorum.

Coldplay, Alanis Morisette, Jay Z, Usher, Justin Timberlake, Lil' Wayne, U2, Talib Kweli, Jill Scott.

"Carrie Underwood?" Geniş sırıtışıyla karşılaşmak için telefonundan başımı kaldırıyorum. "Birincisi, kız ç o k iyi. İkincisi, kim sevmez ki "Jesus, Take the Wheel"?"

"Aman Tanrım! Saçmalıyorsun."

"Bugün benim müzik zevkim hakkında çok konuştuk ama seninkiler hakkında konuşmadık.
Sana benimkini gösterdim, şimdi seninkini göster."

Bana onunkini göstermesini düşünmeyeceğim. Bugün ilk defa iyi vibratörlerimi paketleyip paketlemediğimi merak ediyorum.

"Çalma listem çok daha az çeşitli olurdu diyelim," diye teklif ediyorum, kıyafetlerinin altında saklı kaslı fiziğine dair tüm düşüncelerimi dağıtarak.

"Beyaz ekmek, ha?" Bilmiş gülümsemesi beni rahatsız etmeli, ama kendimi kendi gülümsememle cevap verirken buluyorum.

"Peki sizinkine ne diyorsunuz?"

"Çok tahıllı."

Başımı sallıyorum, çöpü atıyorum ve oturma odasına geri dönüyorum. Kanepeye oturuyorum ama dizüstü bilgisayarımı almak için bir hareket yapmıyorum. Kafamı kaldırdığımda yüzünde belirsizlik vardı.

"Çalışacak mısın yoksa ..." Sorusu havada sallanıyor ve benim yakalamamı bekliyor.

"Hayır, birisi bana Ivy League'in bile bahar tatilinde rahatlaması gerektiğini söyledi." Gülüyor ve kanepenin karşı köşesindeki yerini alıyor. "Rhyson yakında evde olur," diyor.

Neredeyse kardeşime sinirlenmeyi unutuyordum. Grip dikkatimi dağıtmak için harika bir iş çıkarıyor.

"Onu tekrar görmek güzel olacak." Kanepeye bağdaş kurup oturuyorum ve dizlerimi avuçluyorum. "Sizi burada bulduğuna sevindim. Hayatında birine ihtiyacı vardı."

"Kardeş kadar yakınız," diyor Grip usulca. "O olmasaydı muhtemelen lisenin ilk birkaç yılını atlatamazdım. O okul yabancı bir ülke gibiydi."

"Eskisinden çok mu farklıydı?"

"Gece ve gündüz. Compton'da büyümek şaka değil." Dudaklarındaki hızlı gülümseme kıvrımı ağırbaşlı bir çizgiye yerleşiyor. "Sanat Okulu tamamen farklı bir dizi hayatta kalma becerisi gerektiriyordu. Kendimi içinde bulduğum her dünyada yolumu bulmayı öğrendim. Her durum için ne olmam gerekiyorsa o oldum."

"Uyum sağladınız mı?"

"Mecburdum. Sürekli." Grip biraz kıkırdıyor. "Zordu ama bana rahat olmayı öğretti, benim gibi başka kimsenin olmadığı ortamlarda bile. Okulda başka bir şey, evde arkadaşlarım ve ailemle başka bir şey olmaya çalışırken kırbaçlandım."

Omuz silkiyor.

"Ben de kendim olmaya karar verdim. Uyum sağlamaya, evet, ama kim olduğumu asla kaybetmemeye."

"Bu harika," diyorum. "Bunu anlamam daha uzun sürdü. Bazen hâlâ öyle olduğumu düşünüyorum."

İtirafımın ardından gelen sessizlikte ikimiz de kendi özel düşüncelerimize dalıyoruz.

"Kendim olmak gelip geçici bir şey." Grip bana odadaki ağırlığın bir kısmını alan bir gülümseme veriyor. "Daha kolay olduğunda her zaman başka bir şey olmak isteriz. Annem o okula gitmem için çok kararlıydı ama her zaman kim olduğuma sadık kalmam için bana meydan okudu."

"Sadece ikiniz mi varsınız?"

"Evet, her zaman öyleydi." Öne doğru eğiliyor, konuşurken dirseklerini dizlerine dayıyor. "O benim hayatımdaki en etkili güç. Benden çok şey talep etti. Benim için mahallemdeki çoğu erkeğin sahip olduğundan daha fazlasını istedi."

"Görünüşe göre çok yakınsınız."

"Öyleyiz. Öğretmenim yazabildiğimi fark ettiğinde burs için bastırdı. Bana kalsaydı asla denemezdim. Yazmak istemedim.

Arkadaşlarımı bırakıp şehrin öbür ucundaki zengin ve kibirli çocuklarla dolu bir okula gidecektim. O zamanlar böyle düşünüyordum."

Yerden başını kaldırıp bakıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Annem beni giriş sınavları için o okula sürükledi ve ben her sınava girerken orada oturdu."

Annem muhtemelen okuldaki öğretmenlerimden birinin adını bile bilmiyordu. Büyürken sahip olduğumuz zenginlik düşünüldüğünde "ayrıcalıklı" olan benim, ancak Grip annesinin yetiştirilmesinde ve hayatında üstlendiği aktif rolden bahsederken kendimi olumlu anlamda yoksun hissediyorum.

"Her okul yılında bana ek bir kitap listesi verirdi. Okulların öğretmediğini söylediği kitaplar. Kimsenin sana bir şey vermesini bekleme derdi. Eğitiminizi bile almak zorundasınız. Eğer sana sundukları yeterli değilse, kendin yap."

"Bu yüzden mi bu kadar iyi okuyorsun? Ya da en azından öyle görünüyorsun." Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Ya da belki de zeki kızları böyle tavlıyorsundur?"

"Akıllı bir kız mısın, Bristol?" Sesi ismimi okşuyor.

"Flört etmeyi bırakamıyorsun, değil mi?" İşe yaradığı gerçeğinden kendimi uzaklaştırmak için soruyorum.

"Flört mü ediyordum?" Tek kaşını kaldırıyor. "Flört etmeye çalışmıyordum. Zahmet etmeyecektim çünkü kardeşlerden hoşlanmadığını varsayıyordum."

Derin bir nefes almaya çalışırken boğazımda bir nefeslik hava sıkışıyor. Öksürüyorum, gözlerinin hep üzerimde olduğunun farkındayım.

"Sizin deyiminizle 'hoşlandığım' kişiye bu şekilde karar vermiyorum," diyorum nefes yolumu temizledikten sonra.

"Bana daha önce siyah bir adamla çıktığını mı söylüyorsun?" Şaşkınlık bana bakışını renklendiriyor. Şaşkınlık ve başka bir şey. Daha sıcak bir şey.

Keşke ona sürpriz yapabilseydim ama yapamam.

"Hayır, hiç siyah bir erkekle çıkmadım." Bir imp bir sonraki yorumumu yönlendiriyor. "Neyi kaçırıyorum?"

Sıcaklık, gözlerindeki şaşkınlığın önüne geçiyor ve kahverengi gözlerindeki altın rengini eriten bir kaynama noktasına ulaşıyor.

"Oh, bilmek istemezsin." Grip'in sesi bir ton daha koyulaşıyor. "Bu seni diğerleri için şımartabilir."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Aramızdaki havaya şehvetli bir gerilim karışıyor.

"Bir kez karardığında derler." Gülümsemesini uzatıyor. "Geri dönmezsin."

Kontrol edemeden ağzımdan bir kahkaha çıkıyor.

"Peki sizin deneyiminiz bu mu? Dişi gökkuşağının geri kalanı sizi hayal kırıklığına uğrattı mı?"

Cevap vermesini beklerken nabzım yavaşlıyor, sanki kalbim hızlanırsa sesindeki bir tonu kaçırabilirmişim gibi. Beni yüksek alarma geçiriyor.

"Oh, hayır. Asla." Grip arkasına yaslanıp ağır göz kapaklarının altından beni süzüyor. "Bir kızın ne renk olduğu umurumda değil. Zekânın rengini, komikliğin tonunu ve seksiliğin en sevdiğim tonunu severim."

"Eğer bu bir çizgi değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum," diye alay ediyorum, ama sözleri göğsümün etrafına nefes almayı zorlaştıran bir bant bağlıyor.

"Repliklerimi senin için harcamayacağım. Sen zaten saçmalıklara cevap vermeyecek türden bir kızsın."

Beni kurnazca değerlendiriyor ve bir an için kabuğumun altına girmiş, kimsenin bilmediği kemiklerimi görmek için derimin altına girmiş gibi hissediyorum.

"Peki o zaman ben ne rengim?" Daha iyi düşünmeden önce sordum. Muhtemelen sadece beyaz olduğumu söyleyecektir.

"Ne renksin sen?" diye tekrarlıyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Sen, Bristol, acayip bir prizmasın."

AKIŞ - BÖLÜM 5

KAVRAMA

Bunu frenlemem gerek.

Rhyson'ın kız kardeşinden gizlice etkilenmek başka bir şey. Onun bana olan ilgisini teşvik etmek tamamen başka bir şey.

Ve Bristol beni çekici buluyor.

Bir kızın tadına bakmak istediğini anlarım. Bazı kızlara baktığımda hemen höpürdettiklerini anlarım. Çorbayı içerler ve kaseyi kaldırıp son damlasına kadar açgözlülükle höpürdetirler. Bristol ... sizi yavaşça yer, sizden geriye boş bir tabaktan başka bir şey kalmayana kadar narin ısırıklarla tadınızı çıkarır. Ve sonra parmaklarını yalar. Çok şehvetlidir. Çok ince ama ben bunları fark ediyorum. Bugün öğle yemeğinde okyanus esintisini hissetmek için saçlarını ensesinden kaldırması gibi. Bir ısırık almadan önce diliyle empanada'nın çıkıntılarını keşfetmesi, tatlar ağzına dolduğunda inlemesi. Bedeni duyum arıyor, dünyanın onu uyarmak için neler sunduğunu keşfetmek için bastırıyor. Kendisi hakkında bunu bildiğini sanmıyorum ve bir erkeğin ona öğretmemiş olması utanç verici, ama ben o adam olamam.

Yine de mükemmel bir eğitmen olurdum.

Bugün ikinci kez, kendimi onun uyumasını izlerken buluyorum. Hatunları uyurken izlemem, onları becerdikten sonra bile. Genelde bu daha çok bir ikilemdir. Daha çok ... şey, bu garip. Gerçekten kalmasını istemiyorum ama uyuyakaldı. Sikim onu yarı komaya soktu, bu yüzden en azından uyumasına izin vermeliyim. Bu tür şeyler. Kesinlikle kirpiklerinin nasıl

yanaklarında yarım ay gölgeler oluşturuyor. Ya da teninin satenimsi dokusu. Ya da bugün güneşe çıktığı için burnuna yayılmış, neredeyse ayırt edilemeyen çillerden oluşan takımyıldızını. Bir şekilde beni hayal edip etmediğini kesinlikle merak etmezdim.

Konuştuk. Bu kızın sorunu da bu. Sadece konuşmuyor. Araştırıyor. Düşünüyor. Merak ediyor. Soruyor. Benim deneyimlerime göre kayıp bir sanat olan sohbeti çok iyi sürdürüyor. Çocukluklarımızdan, liseden, özlemlerimizden ve hayallerimizden bahsettik. Tüm zamanların en sevdiğim dizisi, *The Wire*. Onun en sevdiği dizi *West Wing*. İkimizin de *How I Met Your Mother'ı* hiç izlemediğini ve *Two and a Half Men'i* anlamadığını. *Swingers*'ı hiç izlemediğime inanamıyor. Ben de onun *Purple Rain'*i izlemediğine inanamıyorum. Anlamadığımız ve anlayacağımızdan emin olmadığımız şeyler hakkında konuştuk. Çözdüğümüzü sandığımız ama bir bok bilmediğimizi fark ettiğimiz şeyler. Bu bir başlangıç gibi taze hissettiriyor ama aynı zamanda birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi de hissettiriyor.

Saat sabahın ikisi ve vücudu Doğu Yakası'nda, bu yüzden elbette sonunda yorgunluğa yenik düştü, ama o zaman bile savaştı, cümlenin ortasında sürüklendi. Ve kahretsin ki onu uyandırıp ne söylemek üzere olduğunu sormak istemiyorum.

Bu çok kötü.

Bu gerçekten çok kötü.

Garaj kapısının açılması beni karmakarışık düşüncelerimden koparıyor. Kanepeden kalkıyorum, onu uyandırmamak için olabildiğince sessiz hareket ediyorum. Ben mutfağa girerken Rhyson garaj kapısından içeri giriyor. Yorgunluk ağzının etrafındaki çizgileri çiziyor. Gözleri geride bıraktığı tüm gün ve aralıksız çalışma yüzünden donuklaşmış.

"Dostum." Yanıma geldi ve mutfak adasındaki yüksek taburelerden birine çökmeden önce beni tokatladı. "Boktan, boktan bir gün. Bu yöneticiler ne istediklerini bilmiyorlar ve sen onu yapmak için saatler harcayana kadar ne istemediklerini de bilmiyorlar. Her neyse, Bristol'u aldığın ve bugün onunla ilgilendiğin için teşekkürler."

"Sorun değil." Duvara yaslanıyorum ve onun yüzüyle Bristol'unki arasındaki benzerliklere dikkat ediyorum. Başka açılardan da birbirlerine ne kadar benzediklerini fark ettim. Rhyson ve ben de ikimiz de yeniyken hemen birbirimize bağlanmıştık. İkiz kız kardeşiyle de hızlı ve derin bir bağ hissetmeme şaşırmamalıydım ama yine de şaşırdım.

"Nerede o?" Rhyson buzdolabını açmak için ayağa kalkıyor, bana dönmeden önce birkaç saniye içindekilere bakıyor.

"Oturma odasında." Başımı o yöne doğru eğdim. "Bayılmış." "*O* kanepede mi? Sabah pişman olacak. Onu misafir odasına götüreceğim. oda."

Buzdolabını kapatıyor ve tekrar oturuyor. Uzun zaman sonra kız kardeşini görmenin verdiği gerginlik mi, yoksa uzun süre müziğimize daldıktan sonra hissettiğimiz o çılgın enerji mi bilemiyorum. Yorgunsunuz ama kafanız da güzel ve hemen sakinleşemiyorsunuz.

"Evet, oldukça yorgundu," diyorum. "Mick'in yerinde öğle yemeği yedik."

"Gerçekten mi?" Rhyson başını kaldırıp bakar, dudaklarında hafif bir kıpırdanma olur. "Jim nasıl?" "Hâlâ seni hissediyorum." Gözlerimi deviriyorum ama gülmek zorundayım. Bir süredir Rhyson onuncu sınıftan beri, ama ona hiç zaman ayırmadı.

"Öyle bir şey olmayacak." Vurgulamak için başını sallıyor. "Biz çok iyi arkadaşız. Neden bunu sikişerek bozmak istiyor?"

"Genelde kızların sevişerek bir şeyleri 'bozmasından' hoşlanırım." İkimiz de benim yarı şakama gülüyoruz. "Ama Jimmi'nin durumunda ne demek istediğini anlıyorum. Sadece arkadaşız." "Doğru, ve bu değişmeyecek." Rhyson ellerini saçlarında gezdiriyor. çoktan dağılmış saçları. "O nasıl? Kız kardeşim yani?"

"Git kendin gör," diyorum. "Onu en son ne zaman gördün?" Rhyson bakışlarını yana kaydırarak, "Dört, beş yıl önce," diye mırıldandı. Görünüşe göre gözlerimden kaçmak için olduğu kadar kendi içindeki bir şeyden de kaçmak için. "Dostum, ikiz kardeşini görmeden nasıl bu kadar uzun süre kalabildin?"

"Ben özgür kaldıktan sonra ailemle aramızın nasıl bozulduğunu biliyorsun." Savunmasızlık sesini ve sırtını sertleştiriyor.

"Ailen Rhys, kız kardeşin değil."

"Aynı şey." Rhyson'ın omuz silkişinin umursamaz görünmesi gerekiyordu ama öyle değil. Önemsiyor. "Bunca zamandır onların çatısı altındaymış. Muhtemelen benim annem gibidir."

Günü birlikte geçirdiğim kız Rhyson'ın annesini tarif ettiği dişi ejderhaya hiç benzemiyor.

"Belki de değildir," diyorum. "Ya da belki de ilk etapta onu tanımak için onunla yeterince zaman geçirmedin."

"Sana böyle mi söyledi?" Rhyson gözlerini kısar. "Eğer birlikte vakit geçirmediysek, bu benim suçum değildi. Okula ve partilere gitmeli, alışveriş yapmalı ve arkadaşları olmalıydı. Normaldi. Ne isterse onu

yapmalıydı.

Ailem her adımımı takip edip beni bir gösteri midillisi gibi dünyanın dört bir yanına sürüklerken."

"Ailemi bu kadar uzun süre göremeyeceğimi hayal bile edemiyorum, en azından kız kardeşimi, eğer varsa ikiz kardeşimi bile."

"Evet ama senin annen, Jade ve teyzelerin var. Senin normal bir ailen var. Benimse Borgias'larım var."

"Normal mi?" Dudaklarımdan inanmayan bir hava çıkıyor. "Jamal amcamın bir zamanlar gerçek bir pezevenk olduğuna eminim."

"Dostum, haklı olabilirsin." Garaj kapısından içeri girdiğinden beri ilk kez yüzündeki mizah ifadesi hafifliyor.

"Ciddiyim! Sana kızlara yapmanı söylediği şeylerin yarısını yapsan tutuklanırsın."

Amcamın kadınlar hakkında sık sık verdiği biraz rahatsız edici tavsiyeleri hatırlayarak gülüyoruz.

"Tamam, belki senin ailen tamamen normal değil," diye kabul ediyor. "Ama kabul etmelisin ki benimki herkesin bilet aldığı bir ucube gösterisi."

Rhyson'la tanışmadan önce bile, ailesinden ayrılmak için verdiği mahkeme mücadelesiyle ilgili haberleri görmüştüm. Sansasyonel detaylar kaçınılmazdı, haftalarca her magazin gazetesinin ön sayfasında yer aldı.

"Benden ne istediğini bilmiyorum," diyor Rhyson usulca, gözleri odaklanmamış, sanki kendine soruyormuş gibi.

"Sanırım kardeşini geri istiyor."

Duvardan doğrulup tezgâhta ona katılmak için yanına gidiyorum, böylece uyanır ve duyarsa diye daha yumuşak konuşabiliyorum.

"Seni özlemiş gibi görünüyor," diyorum alçak bir ses tonuyla, dikkatle ona bakarak. "Bu kadar uzun sürmesine izin verdiğin ve daha önce ulaştığında gerçekten yanıt vermediğin için incinmiş görünüyor."

"Onun nerede durduğunu bilmiyordum," diyor Rhyson. "Savaş hatları çizilmişti ve ben onun ailemin tarafını tuttuğunu düşünüyordum. Hayatta kalmak için onlarla ilgili her şeyden kendimi uzak tutmam gerekiyordu."

Rhyson bir an hayalet görmüş gibi perili görünüyor. Hayaletin aslında evden ilk ayrıldığı, reçeteli ilaçlara bağımlı olduğu ve zar zor işlevini yerine getirebildiği zamanki kendisi olduğunu biliyorum.

"Belki de bunu ona söylemelisin," diyorum. "Belki de yeni bir başlangıca giden en hızlı yol budur."

"Belki." Rhyson omuzlarını yuvarlar ve iç çeker. "Peki, neye benziyor?"

Çok güzel.

"Şey... güzel." Bunun yerine boğazımı temizleyerek ve gözlerimi tezgahtaki girdaplı deseni incelemek için indirerek söylüyorum. "İyi görünüyor."

O kadar sessiz ki sonunda başımı kaldırdığımda Rhyson'ın alnımda yanan bir deliğe baktığını görüyorum. Birbirimizi çok iyi tanıyoruz.

"O benim kız kardeşim, Marlon." Gözlerinde bir uyarı parlıyor. "Ona bulaşma. Diğer masum kızlara taktığın o çikolata cazibesi saçmalıklarından hiçbiri yok."

"Yapmazdım." İçimdeki şüpheye karşı sesimi çelikleştiriyorum. Bristol'u yalnız bırakabilmeliydim ama bugünden sonra bunu yapabileceğimden emin değilim. Ama mecbur kalmadıkça bunu en iyi arkadaşıma itiraf etmeyeceğim.

"Senin için endişelenmeme gerek yok, çünkü sen "-havalı tırnaklar atıyor-" 'alınmışsın'. Sen ve Tessa hala bir şey değil misiniz?"

Omuz silkiyorum, kendimi Tessa'dan ayırmanın karmaşıklığını tartışamayacak kadar yorgunum.

"Çok uzun sürmeyecek," demekle yetiniyorum ve öylece bırakıyorum.

Oturma odasına geri döndüğümüzde, onu bıraktığım yerle aynı yerdeydi. Dizlerini altına çekmiş ve ellerini kanepeye yasladığı yanağının altına sokmuştu. Üzerine bir battaniye örtmüştüm ama battaniye biraz kaymış, yüzünü, atletinin ince omuzlarını, sırtından aşağı dökülen koyu ve yanık saçlarını, boynuna yapışan dalları görünür hale getirmişti. Rhyson onu daha önce hiç görmemiş gibi bakakalır. Eğer bu fotoğrafta bir şey varsa, sanırım beş yıl içinde çok değişmiş. Yavaş adımlarla ona yaklaşıyor ve sonra kanepenin yanına çömeliyor. Elini saçlarına doğru uzatıyor ama sonra tereddüt edip elini tekrar yanına indiriyor. Çene çizgisinde bir kas düğümleniyor ve dudakları kasılıyor. Hızla gözlerini kırpıştırıyor ve kızın görmesini istemediği duygularını yutuyor.

uyanır.

"Bristol," diyor usulca, omzunu sarsarak. "Uyan."

Gözleri yavaşça açılır, kirpikleri birkaç saniyeliğine yanaklarının üzerinde dalgalanır. Onu kimin uyandırdığını görmek için başını çevirir ve Rhyson'ın hazırlanmak için sahip olduğu zamana sahip değildir. Duygu gözlerini ıslatır ve dudaklarında geniş bir gülümseme canlanır.

"Rhyson," diye fısıldıyor, bütün gün savaştığını gördüğüm kızgınlık ve incinmişlikten eser yok. "Buradasın."

"Evet, buradayım." Gülüşünün boğazında nasıl düğümlendiğini fark edip etmediğini merak ediyorum. "Sen de buradasın."

Birbirlerine bakarken saniyeler bir dakikaya uzuyor, yüzleri kendilerininkine çok benziyor ama tamamen farklı.

"Görünüyorsun..." Rhyson başını öne eğerek kız kardeşini ayık gözlerle inceliyor. "Çok güzelsin, Bris."

Gözlerinden yaşlar akıyor, bir tanesi yanağına süzülüyor. Gözyaşlarını çabucak siliyor.

"Dur." Kendinden utanarak gülümsüyor. "Aynı görünüyorum."

Rhyson başını iki yana sallayarak bir eliyle kızın dağınık saçlarını geriye doğru tarıyor. "Küçük kız kardeşim büyüdü."

"*Küçük* kız kardeş mi?" Kara kaşlarından birini çatıyor, bugün gördüğüm kıvılcımın bir kısmı gözlerine geri dönüyor. "Biz ikiziz, ahmak."

"Önce ben doğdum," diye karşı çıkıyor, çarpık gülümsemesi bana bundan zevk aldığını söylüyor.

"Ve dünyada bir dakika daha fazla kalmak sana bu kadar avantaj mı sağlıyor?" O da karşılık veriyor.

"İster kabul et ister etme, sen benim küçük kız kardeşimsin." Ona bakışı, sözlerinden önce özür dilediğini gösteriyor. "Son beş yılı kaçırdığımız için özür dilerim."

"Ben de," diyor, gözlerindeki gülümseme kayboluyor.

"Ve bugünü kaçırdığım için. Keşke yarının çok daha farklı olacağını söyleyebilseydim. Çok fazla stüdyoda olmam gerekiyor ama benimle gelebilirsin."

"Tamam. Kulağa eğlenceli geliyor." Geriniyor, esniyor ve battaniyeyi üzerinden atarak ayağa kalkıyor. "Bunu sabah konuşabiliriz. Ben yatmaya gidiyorum."

"Ben de." Rhyson ayağa kalkar, esnemeye çalışarak konuşur. "Marlon, saat çok geç oldu, bu gece burada kalmalısın."

Bristol'un gözleri omzunun üzerinden kayıyor, sanki hâlâ burada olduğumu yeni fark etmiş gibi genişliyor. Bana bütün gece konuşurken takas ettiklerimizden daha çekingen bir gülümseme sunuyor. Birbirimizi güldürdüğümüz zamanlardan.

"Bugün bana eşlik ettiğin için tekrar teşekkürler Grip."

"Sorun değil." Az önce boşalttığı kanepedeki yeri ve battaniyeyi alıyorum, gözleriyle buluşmak için başımı kaldırmıyorum. "Ne zaman istersen."

Gözlerini üzerimde hissediyorum. Bugün konuştuklarımızdan, paylaştıklarımızdan sonra ses tonum muhtemelen kişisel görünmüyor. Şu an farkında olmayabilir ama yakında bunun kendi iyiliği için olduğunu

anlayacaktır. O nadir bulunan bir şey, zeki ve klas,

Muhteşem, komik, inatçı ve tüm bunların altında, saklamaya çalıştığı yerde, nazik. Ve tüm *bunların* altında, savunmasız. Üstüne gidilecek türden bir kız değil.

Grady'nin oturma odasının karanlığına bakarken sonraki bir saat boyunca bu uyarıyı kendime tekrarlıyorum. Hayır, o öyle ortalığı karıştıracak türden bir kız değil. Bir erkek harekete geçmeden önce onu, sadece onu istediğinden emin olmalı.

Evet. Bir erkeğin çok emin olması gerekir.

AKIŞ - BÖLÜM 6

BRISTOL

"HMMMMM."

Şuruba bulanmış waffle'ın sıcak ısırığı dilime değer değmez inliyorum. "DJ'lik yapmadığın, yerleri süpürmediğin ya da şarkı yazmadığın zamanlarda da aşçılık yaptığını söyleme sakın."

Grip mutfak tezgahındaki waffle makinesinden başını kaldırmadan gülüyor. Yüzüne, ağzının köşesinin hemen üstüne pudra serpiliyor, teninin karameline karşı şekerli beyaz. Yalayarak uzaklaştırmak istiyorum. Bunu fark ettiğimde waffle'ım boğazıma kaçtı.

"İyi misin?" Rhyson küçük bir kızmışım gibi sırtıma vuruyor.

"Evet." Gözlerim hâlâ sulanırken portakal suyumu yudumluyorum. "Sadece yanlış yöne gittim."

Grip masaya bir yığın waffle daha getiriyor.

"Bunları doğru şekilde gönderin," diyor.

Gözlerimiz masanın üzerinde birbirini yakalıyor. Grady'nin iyi döşenmiş mutfağına güneş ışığı doluyor ve Grip'in kanepede uyuduğunu ve duş almadığını asla bilemezsiniz. Kahretsin, adam bu ışıkta iyi görünüyor. Muhtemelen hiçbir ışıkta iyi görünmezdi. İnce bir kirli sakal tabakası yontulmuş çenesini kaplıyor ve ona sürtünmeyi, üzerimde iz bırakırken sıyrığı hissetmeyi umursamıyorum.

Vajinamın ciddi bir moral konuşmasına ihtiyacı var.

"Bugün için planın nedir?" Grip bir yığın waffle'ını dilimliyor.

"Yine hemen hemen bütün gün stüdyodayım." Çiğnerken bana bakıyor. "Bunun için üzgünüm. Kötü bir zamanlama ama kaçınılmaz."

"Sorun değil." Portakal suyumu ağzıma götürürken duraksıyorum. "Peşine takılabileceğimi söylemiştin, değil mi?"

"Sıkılmayacak mısın?" Rhyson bir kare waffle mızrakladı. "Yani, gelmek istersen, gelebilirsin."

"Peki bunun alternatifi... ne olurdu?" diye sordum. "Bütün gün Grady'nin boş evinde oturmak mı?"

Yüzündeki rahatsız ifadeyi yok edebilirim ama yapmayacağım. Rahatsızlığı hissetmesini istiyorum. Bahar tatilimi burada geçiriyorum, böylece yeniden bağ kurabiliriz ve yapmamızı istediğim şey de bu.

"Bu gece stüdyoda olmak zorunda mısın?" Grip soruyor.

"Evet. Şarkıcı yeni vokaller yapmak için geliyor." Rhyson kaşlarını çatıyor. "Umarım bu gece her şeyi halledebiliriz. Belki yarın Santa Monica İskelesi'ne gideriz. Ama bir ya da iki kısa seans daha olabilir."

"İstersen bu gece Brew'a giderken Bristol'u almak için stüdyoya uğrayabilirim." Grip bu yorumu Rhyson'a yöneltiyor, bana bakmıyor. "Onu da yanımda götür."

Sabahtan beri benimle neredeyse hiç konuşmadı. Dün gece saatlerce konuştuk ve eğer bayılmasaydım muhtemelen saatlerce daha konuşacaktık. Belki de her zaman böyle bir bağlantısı vardır, gerçek ve kolay. Muhtemelen bütün gece ayakta kalıp kızlarla konuşuyordur. Yine de benim için, biriyle bu kadar kısa sürede bu kadar açık konuşabilmek olağanüstü bir duygu.

"Senin için sorun olur mu, Bris?" Rhyson sorar.

"Elbette." Grip'in yüzünde bunun başını ağrıttığına dair bir işaret olup olmadığını kontrol ediyorum. "Eğer sakıncası yoksa. Sen çalışmıyor musun?"

"Sadece DJ'lik yapıyorum." Çatalını dudaklarına vuruyor. "Jimmi de orada olacak. Siz takılabilirsiniz."

Kıkırdıyorum ve çatalımı tabağımdaki yapışkan şurupta gezdiriyorum.

"Havalı birine benziyor," diyorum. "Ve gerçekten yetenekli. Dün Mick's'in çatısını uçurdu."

"Sonunda sahneye çıkmasına izin mi verdiler?" Rhyson gözlerini ovuşturuyor ve esniyor. "Aferin ona."

Kardeşimin yakışıklı yüzündeki yorgunluğun satır aralarını okudum.

"Hâlâ uykulu görünüyorsun, Rhys. Stüdyoda olman gerekene kadar neden gidip biraz z's yakalamıyorsun?"

"Emin misin?" Rhyson'ın gözleri yatağa geri dönme ihtimaliyle şimdiden düşmüş gibi görünüyor. "Sadece bir iki saate daha ihtiyacım var, sonra çıkabiliriz."

"Sorun değil." Tabağımı lavaboya götürüp duruluyorum. "Burada temizleyebilirim."

"Arkamı temizlemek zorunda değilsin." Grip'in kaşlarının arasında küçük bir çatıklık belirir.

"Bizim için yemek yapmak zorunda değildin," diye geri döndüm, tabağımı ve mutfak eşyalarımı bulaşık makinesine yerleştirirken. "Ama sen yaptın. Bu arada çok lezzetliydi."

"Hoşunuza gittiğine sevindim," diyor kibarca ve sonra gözlerini kaçırıyor. Sıcak ve açık olduğu dün geceyle arasındaki tezat beni bir kez daha şaşırtıyor. Bu sabah o kadar da soğuk değil, aksine kayıtsız. Onunla daha dün tanıştım ve kendime bir kayıp hissi vermeyi reddediyorum. Yani, hadi ama. Birkaç akıllıca sohbet ettik ve birkaç yemek yedik. Büyütülecek bir şey değil.

Kendine bunu söylemeye devam et.

"Stüdyoya giderken yanına yedek kıyafet al," diyor Grip. "Kulübe gitmeden önce orada giyinebilirsin."

Lavaboya geliyor, boş tabağını bana uzatıyor. Çekiştirdiğimde bırakmıyor ve bir saniye boyunca ellerimiz ve gözlerimiz arasında çocukça bir çekişme yaşıyoruz. Sonunda vazgeçiyor, sırıtıyor ve masaya geri dönüyor. Rhyson, Grip ve benim aramdaki oyunu aniden uyanan ve spekülatifleşen gözlerle izliyor.

"Gitsem iyi olacak." Grip koltuğunun yanındaki yerden sırt çantasını aldı. "Yapılacak işler ve görülecek insanlar var."

"Her şey için tekrar teşekkürler," diyor Rhyson.

"Önemli bir şey değil." Grip ikimize de el sallayıp mutfak kapısında kaybolmadan önce bana gülümsüyor.

"Marlon için bu kadar heyecanlanmaman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Rhyson ağabey gözleriyle beni izliyor. "Yani, o harika bir adam. Aslında en iyi arkadaşım ama kızları tuvalet kağıdı gibi harcıyor."

"Yani onlarla kıçını mı siliyor?" Sahte bir masumiyetle soruyorum. "İyi bir tane." Rhyson yanımda dururken sırıtmıyor.

Lavabo. "Cidden Bris, bütün kızlar Marlon'a aşık oluyor ve o tek bir kızla iyi olmaya hazır değil."

"Peki ya sen?" Grip'i tarif ederken göğsümde oluşan sıkışmayı gizleyerek sırıtarak ona meydan okuyorum. Bana anlattığı için memnun olmalıyım,

Gerçi en iyi arkadaşı hakkında beni uyarmasına gerek yok. "Bir kıza karşı iyi olmaya hazır mısın?"

"Tabii ki hayır." Rhyson kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak gülüyor. "Olabildiğince çok kıza iyi davranmak istiyorum."

Gülüyoruz ama şaka bittiğinde, Los Angeles'a geldiğimden beri ilk kez yalnız olduğumuzu fark ediyorum. Yıllardır ilk kez yalnızız. Bu, Grip'le dün paylaştığımız rahat sessizliklere hiç benzemiyor. Bu garip, birbirimizi son gördüğümüz zamanın anılarıyla dolu. Bir mahkeme salonundaydık ve ailemizden "özgürlüğünü" yeni almıştı. Ve uçtu gitti. O günden sonra bir daha asla arkasına bakmadı. Eğer ona ulaşmamış olsaydım, ne zaman tekrar bir araya geleceğimizi bilemezdik. Belki de hiç. Belki de bu onun için sorun olmazdı.

"Ee, millet nasıl?" Rhyson'da çalışılmış bir rahatlama var. Onu yıllardır görmemiş olabilirim ama omuzlarındaki gerginliği hâlâ tanıyorum. Sırtındaki sertlik sahte rahatlığını yalanlıyor. Sadece ailemizden haber beklemiyor. Buna hazırlıklı.

"İyiler." Son tabağı da bulaşık makinesine yerleştiriyorum. "Senin hakkında çok konuşuyorlar. Seni özlediklerini biliyorum."

"Beni özledin mi? Yoksa parayı mı?" diye acı acı soruyor. "Aylık telif çeklerini alamıyorlar mı?"

"Bu adil değil, Rhyson. Kariyerini yönetirken her zaman her şeyi doğru şekilde ele almadıklarını biliyorum."

"Programlara katılabilmem için reçeteli ilaçlara olan bağımlılığıma olanak sağlamak dediğiniz şey bu mu? Servetlerini benim pahama inşa edebilsinler diye mi?" Rhyson'ın gözlerinde öfke alevlenir ve yüzünü renklendirir. "Beni özlediklerini söyleyip durma. Kazandığım her kuruşun yüzde ellisi onlarda. Gitmeme izin vermek için belirledikleri bedel buydu. Benden başka bir şey alamayacaklar."

Bir an sessiz kalıyorum, bana daha fazla saldırmadan önce bu yaraya ne kadar baskı yapabileceğimi merak ediyorum.

"Ya ben?" Önümde duran kardeşimin görüntüsünü bulanıklaştıran gözyaşlarına göz kırpıyorum. "Başka bir şey alabilir miyim?"

"Yerleşimden bir şey istediğini bilmiyordum, Bristol." Rhyson kaşlarını çatar. "Ama ayarlayabiliriz-"

"Bu ne cüret?" Öfke içimi titretiyor ve sesimin titremesine neden oluyor. "Seni arıyorum. Sana yazıyorum. Mesaj atıyorum. Sen stüdyoda Liberace yaparken ben Los Angeles'a uçuyorum ve bütün gün şehirde dolaştırılıyorum ve sen

Paranı istediğimi düşünmeye nasıl cüret edersin? Senin parana ihtiyacım yok, Rhyson. Çalışmak istemezsem hayatımın geri kalanında bana bakacak bir güven fonum var, ki var."

Gözleri üzerimde öyle ağır duruyor ki, onları bir ağırlık gibi hissediyorum. Sanki beni bir yalanın içinde yakalayacakmış gibi, bir sonraki sorusunu sorarken gözlerini yüzümden ayırmıyor.

"O zaman neden buradasın Bristol? Ne istiyorsun?"

Tanrım, buraya kalbimin kanamasıyla geliyorum ve bu onun için hala yeterli değil. Onu kesip çıkarmamı ve et ve kan parçaları halinde ona vermemi istiyor.

"Ne istediğimin belli olacağını düşünmüştüm." Çenemi meydan okurcasına yukarı kaldırıyorum ve gözlerindeki şüphecilik ve güvensizlikle karşılaşıyorum. "Kardeşimi istiyorum."

AKIŞ - BÖLÜM 7

BRISTOL

RHYSON gelip onu stüdyoda izleyebileceğimi söylediğinde yalan söylemiyordu. Yapabildiğim tek şey bu. Benimle kesinlikle fazla konuşmadı ve bu seviyede bir müzik yaratmak için gereken tam odaklanmayı hayal bile edemiyorum. Rhyson sekiz saattir yerinden kıpırdamadı. En azından onun kulağına göre "doğru düşmeyen" dört ya da beş notaya kafayı takmış durumda. Ne demekse artık. Ona bir sandviç getirmem dışında kafasını kaldırıp bakmadı, o da hâlâ piyanonun üzerinde yarısı yenmiş bir şekilde duruyor.

En azından staj başvurumu tamamladım. Machiavelli'nin işi bitti.

Grip'in dövmesinin yanlış yazıldığını düşündüğümde verdiği tepkiyi hatırladığımda dudaklarıma önlenemez bir sırıtma yayılıyor. Dövmenin süslediği kaslı arazinin zihnimdeki görüntüleri sırıtışımı eritiyor. Dün onunla takılmaktan ne kadar keyif aldığımı hatırlamak için bolca vaktim oldu. Rhyson'ın uyarısı gerekli değildi ama aklımda tazeliğini koruyor.

Tek bir kızla iyi olmaya hazır değil.

Ve ben sadece bir kızım.

Üzerime geçirdiğim elbisenin içinde sergilenen göğüs dekoltesine bakıyorum. Kesinlikle bir kızım ve kesinlikle biraz stres atmaya hazırım. Boyalı siyah bandaj elbise tüm varlıklarımı, özellikle de üsttekileri ortaya çıkarıyor. Belimin, kalçalarımın ve popomun kıvrımlarını sevgiyle çiziyor, bacaklarımı çıplak bırakıyor

uyluğumun ortasından. Saçlarımı gevşek dalgalar halinde sırtımdan aşağı sarkıttım. Makyajım dumanlı gözler ve kırmızı dudaklar.

"Dışarıda bir geceyi hak ediyorum," diyorum aynadaki kıza. "Üç bin mil ve ben bütün gün bir stüdyoda kapalı mıyım?"

Aynadaki kız dumanlı gözleriyle benimle alay ediyor. Bugünü hiçbir şeye değişmeyeceğimi o da benim kadar iyi biliyor. Eski günlerdeki gibi hissettim. Rhyson unutmuş olabilir ama ben ödevlerimi onun prova odasının dışında yapardım. Ağabeyimi çalarken dinlemeyi, bir pasajı mükemmel olana kadar tekrarlamayı severdim. Bu hiç değişmedi. Müzik yapmıyor olabilirim ama seviyorum. Annem ve babam şimdi müzisyenleri yönetiyor olabilir ama ikisi de gençken harika müzisyenlerdi. Grady Amca da öyle. Grip'e ailemde çirkin bir ördek yavrusu olduğumu söylemiştim. Belki çirkin değilim ama kesinlikle dışlanmış bir adamım.

Gözlerim göğüslerimin arasındaki gölgeli yarığa düşüyor. Düzeltiyorum. Tuhaf *kadın*.

Fark edilmeden stüdyoya geri dönüyorum ve Grip'i Rhyson'la birlikte piyanonun başında gördüğümde kalbim aptalca bir şekilde çarpıyor. İkisinin de birbirinden çok farklı ama bir o kadar da yakışıklı olan yüzlerinde aynı konsantrasyon ifadesi var.

"Burayı denedin mi?" Grip, Rhyson'ın bütün gün karaladığı defterin üzerindeki bir yeri işaret eder.

"Evet." Rhyson kaleminin ucunu çiğniyor. "Ama bu büyük bir üçüncüsü." "Ahhhh." Grip başını sallıyor çünkü görünüşe göre bu onun için önemli.

Kavrayamıyorum. "Anlıyorum."

Ben odaya doğru adım attığımda ikisi de başını kaldırmıyor, gözlerini pedden ayırmıyorlar.

"Oh!" Grip'in yüzü aydınlanır. Rhyson'ın kalemini ve nota defterini kapıyor, öfkeyle yazıyor, yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor. "Buna ne dersin?"

Rhyson defteri alır, gülerek Grip'in sırtına bir tokat atmadan önce birkaç sessiz an boyunca kaşlarını çatar.

"Bu kadar yeter." Rhyson'ın omuzları rahatlamış bir şekilde çöktü. "Dostum, teşekkürler. Çok uzun zamandır ona bakıyordum. Önümde ne olduğunu bile göremedim."

"Yardım edebildiğime sevindim." Grip'in ifadesi değişiyor, dudaklarında eğlence seğiriyor. "Hey, şu adam sana demosunu ya da karışık kasetini ya da her neyse onu gönderdi mi? Grady'nin sınıfındaki adam mı?"

"Şu adam." Rhyson yüzünü buruşturuyor ve sonra garip bir İngiliz aksanına geçiyor. "Onu dinleyecektim ama sonra hayatımı yaşamaya devam

ettim."

Ha?

"Bu senin saçma sapan film alıntılarından biri, değil mi?" Grip başını sallar, sırıtışı Rhyson'la alay eder. "Hangisi?"

"Russel Brand *Forgetting Sarah Marshall*'da. Onu seversin." "*Küçük Nicky* için de öyle demiştin."

"Tamam." Rhyson'ın yüzünde buruşuk bir ifade belirir. "Bir kez daha düşününce, bunun bir Adam Sandler ıskası olduğunu kabul ediyorum."

"Senin kadar filmlere takıntılı birini daha tanımadım. Haftanın her günü için bir alıntınız var."

Gerçekten mi? Rhyson'ın hiç film izlediğini hatırlamıyorum. Hiç vakti olmadı. İkiz kardeşimin bu halini ne kadar az tanıdığımı bir kez daha fark ettim. Grady, Grip ve Jimmi onun hakkında benden daha çok şey biliyor gibiler. Belki de artık onun ailesi oldukları içindir.

"Evet. Bu şekilde rahatladığımı biliyorsun." Rhyson dikkatini, yarısı çoktan bitmiş olan müzik defterine verir.

"Bunu çözmek için birkaç yol düşünebilirim..."

Grip'in söylemeyi planladığı her şey, beni gördüğünde söylenmemiş oluyor. Gözleri hızlı bir değerlendirmeyle vücudumda geziniyor ve sonra yavaş saniyeler boyunca aşağı yukarı gidip geliyor. Sonunda yüzüme ulaştığında, gözleri gözlerimle yanıyor. Ağzı birazcık aralanıyor ve dolgun dudaklarının arasındaki o küçük boşlukta dilinin hızlı bir hareketle dışarı fırladığını görüyorum. Sanki bir şeyin tadına bakmak ister gibi. Sanki benim tadıma bakmak ister gibi. Bir nanosaniye, ama gerçek, ve onu saklamadan ve yüzünü bu sabah mutfakta bana gösterdiği kayıtsızlığa dönüştürmeden önce görüyorum.

"Bris, vay canına." Rhyson'ın kaşları dağınık siyah saçlarının altında kayboluyor. "Görünüyorsun... vay canına. Grip, bu gece kulüpte küçük kız kardeşimi koruman gerekecek."

Yaklaşıyorum, Louboutin ayakkabılarım özgüvenime bir santim daha ekliyor ve kalçalarıma biraz salınım katıyor.

"Belki de korunmak istemiyorumdur." Rhyson'ın yüzündeki mide bulandırıcı ifadeye gülüyorum. "Bu benim bahar tatilim kardeşim ve ben artık büyüdüm. Bütün gün bu stüdyoda kompozisyonum üzerinde çalıştım. Saçlarımı açmaya, şişelerimi kaldırmaya hazırım ve orada olup tarzımı bozmayacağın için mutluyum."

"Bitirdin mi?" Grip ilk kez konuşarak soruyor. "Uygulama mı?"

"Evet." Gözlerimizi ayırmadan önce birkaç saniye birbirimize bakıyoruz. Bakışlarında kalan sıcaklık benim için hâlâ çok sıcak. "Mektubu okuyacağım.

Göndermeden önce bir kez daha deneyeceğim."

"Bu kompozisyon ne için ki?" Rhyson piyanonun arkasından ellerini başının arkasında birleştirerek soruyor.

"Sound Management'a staj için başvuruyorum." Anlayıp anlamadığını görmek için yüzüne bakıyorum.

"Ses Yönetimi mi?" Rhyson kaşlarını çattı. "Bazı büyük gösterileri yönetiyorlar. Bölümün ne?"

"İş. Ama benim odak noktam eğlence olacak. Yapmak istediğim şey eğlence yönetimi."

Grip'in gözlerini üzerimde hissediyorum. Dünkü müzik tartışmalarımızda bundan bahsetmemiştim. Rhyson'la bu konuyu kendim konuşmak istedim.

"Ebeveynlerimizin izinden gidiyoruz." Alaycılık Rhyson'ın dudaklarını büküyor. "Şok edici."

"Şey, *bu* aile işi." Omuzlarımı umursamazca silkiyorum. "Ayrıca, zamanı geldiğinde seni yönetmesi için güvenebileceğin birine ihtiyacın olabilir. Öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum. Belki mezun olduktan sonra buraya taşınırım."

İki çift göz yüzüme dikiliyor, Rhyson'ın ve Grip'in. Manikürüme bile dikkatle bakarken, ikisinin de bana baktığını hissediyorum.

"Ne oluyor be?" Rhyson'ın yüzü gök gürültüsü ile şimşek çakması arasında bir yerde, şok ve öfke birbiriyle yarışıyor. "Beni ne yaparken yöneteceksin? Ben artık bir oyuncu değilim Bristol ve olmayacağım da."

Tırnaklarımla ilgileniyormuş gibi yapmaktan vazgeçip tüm irademi kardeşime odaklıyorum, hatta Grip'in manyetik varlığını bile engellemeyi başarıyorum.

"Sen bir dahisin Rhyson." Yüzümü taşa çevirdim. "Gelmiş geçmiş en parlak piyanistlerden birisin. Hayatının geri kalanını başkaları için müzik yazarak ve *onların* eserlerini üreterek geçirmene imkân yok."

"Bunu sana annem mi yaptırdı?" Rhyson bana soğuk bir bakış fırlattı. "Biliyordum. Buraya 'kardeşimi geri istiyorum' diye geliyorsun ama bu senin gündemin. *Onların* gündemi. Beni tekrar kontrolleri altına almak için."

"Siktir git, Rhyson." Kelimeler karnımda kaynayan lav havuzundan fışkırıyor. "Aramızdaki ilişkiyi sürdürmek için çaba sarf eden benim, sen değilsin."

"Evet ve nedenini biliyorum." Benimkiyle aynı olan öfkesi bana çarpıyor. "Beni kendileri geri alamadılar, bu yüzden beni manipüle etmek için seni kullandılar."

"*Beni* kullanmak mı?" Bir kahkaha sesi boğazımı acıtıyor. "Neden senin üzerinde bir etkim olduğunu düşünsünler ki? Beni ne zaman önemsedin ki Rhyson? Evde yaşarken beni hiç umursamadığını bilmeselerdi, gittiğinde beni hayatından nasıl çıkardığını bilirlerdi."

Yüzündeki öfke kekeliyor, kısa devre yapan bir ampul gibi inip çıkıyor.

"Bekle. Neyi bildin?" Şaşkınlık yüz ifadesini büzüştürüyor. "Ne? bilebilirler mi, Bristol?"

"Beni hiç umursamadığını." Duygular beni ele geçiriyor, boğazıma doluyor, yüzümü yakıyor, gözlerimi doyuruyor. "Bunu bilmek zorundalar. Ben kesinlikle biliyorum."

"Bu doğru değil, Bris." Bir elini saçlarında gezdiriyor, hareketleri sarsıntılı. "Bak, bu iş çok hızlı büyüdü. Yapmamalıydım-"

"Hayır, yapmamalıydın."

Stüdyoya giren biri ikimizi de susturuyor ve tartışmamızı kesiyor. Boynuna kulaklık takmış bizim yaşlarımızda bir adam duraklıyor ve üçümüzü dikkatle izliyor.

"Özür dilerim." Siyah çerçeveli gözlüklerini düzeltiyor. "Rhys, erken mi geldim yoksa..." "Hayır. Biz. .. Ben hazırım." Rhyson bana bakarak iç geçirdi.

"Bristol, ben-"

"Bu kulübe gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?" Grip'e doğru bir bakış atarak sözünü kestim.

"Uh..." Grip'in gözleri benden kardeşime kaydı. "Belki de yapmalısın-"

"Boş ver. Ben kendim giderim."

Koridorda hızla ilerliyorum, kırmızı ayakkabılarım halıyı yiyor ve her adımda birkaç santim yer kaplıyor. Grip beni yakalayıp dirseğimden tutarak yüzümü ona çevirdiğinde neredeyse stüdyo çıkışına varmıştım.

"Nereye gittiğini bile bilmiyorsun Bristol." Gözlerinde endişe ve kızgınlık birbirine karışıyor.

"Bir şeyleri çözme konusunda oldukça iyiyimdir." Kolumu çekiştiriyorum. "Bırak beni."

"Sadece sakin ol." Kaşlarını çatıyor ve gitmeme izin vermiyor. "Hadi ama.

Araba ön tarafta park halinde."

Onu cipine kadar takip ediyorum, Rhyson'la olan tartışmayı zihnimde tekrar canlandırırken gözlerim doluyor. Nedenlerimi sorgulamaya nasıl cüret eder? Ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için her şeyi yaptım ve o bana hakaret mi ediyor? Bana güvenmiyor mu? Grip'ten arabayı durdurmasını istemek geliyor içimden.

ve havaalanına gitmek için otostop çekeceğim. Bütün ıvır zıvırımı Grady'de bırakıp hemen New York'a döneyim.

"İkiniz de çok inatçısınız." Grip bana hızlıca bakarak trafikte ilerliyor.

"Ben mi?" Sert kahkaham cipin içinde yankılanıyor. "İşte o."

"Sadece incindiğini biliyorsun, Bristol."

"Yaralandı mı?" Koltuğumda dönüp ona bakıyorum, emniyet kemeri göğsümü kesiyor. "Beş yıl önce beni terk eden oydu. Ne zaman elimi uzatsam bana bir baş belasıymışım gibi davranan oydu. Sonra da bahar tatilinde buraya geldim, sırf o sürekli çalışsın diye. Yemin ederim bunu benimle uğraşmamak için bahane olarak kullanıyor."

"Gerçek bir işi var," diye ekliyor Grip.

"Ve yaralanan *o mu*?" Devam ediyorum. "Lanet

olsun." "Onu kontrol edemezsin, Bristol."

"Contr... sen onun tarafındasın." Rhyson Grip'in en iyi arkadaşı olmasına ve onu sadece bir gündür tanımama rağmen ihanete uğramış hissediyorum. "Kardeşimi kontrol etmeye çalıştığımı mı düşünüyorsun? Hayallerini gerçekleştirmesine yardım etmeye çalışıyorum."

"Hayır, bunlar onun rüyaları değil." Grip kararlı bir şekilde başını sallıyor, gözlerini ileriye dikmiş. "Şu anda değil. Bunlar onun *için senin* hayallerin. Tıpkı annenle babanın *kendi* hayalleri için onu ölümüne çalıştırdıkları gibi. Ona da aynı şeyi hissettiriyor."

"Aynı şey değil." Söyledikleri mantıklı olsa da bunu söylüyorum. Bunu kabul etmek istemiyorum. Duraksamamı biraz daha konuşmak için bir fırsat olarak değerlendiriyor.

"Bunu bir düşün." Grip'in sesi yumuşuyor ve direksiyonun arkasından bana gönderdiği bakış da yumuşuyor. "Öncelikleri düzgün değildi. Ondan çok kariyerleriyle ilgileniyor gibiydiler. Orada yaptığın gibi dizginleri eline aldığında, senin de tıpkı onlar gibi olduğunu düşünecek, özellikle de annen."

Bir an için bunun içime işlemesine, gözeneklerimden kalbime doğru süzülmesine izin verdim. Acıtıyor çünkü annemi sevmeme ve onu memnun etmek için elimden geleni yapmama rağmen, o çok sert bir kaltak.

Öyle miyim?

"Sen onun gibi değilsin," diyor Grip usulca, sanki aklımı okumuş gibi. "En azından bana onu tarif ettiği şekilde değil. Sen öyle değilsin."

Başımı çevirip pencereden dışarı bakıyorum ki dudaklarımın titrediğini ya da kirpiklerimde titreyen gözyaşlarımı görmesin. Sanki saklanıp duruyorum

her şeyi görüyor gibi görünürken.

"Belki de öyleyimdir," diye fısıldıyorum. "Ben sadece... o çok yetenekli. Onun sadece başkaları için yazan bir yazar olduğuna asla inanmayacağım."

Başımı çeviriyorum, gözlerim

kocaman. "Alınmayın."

"Alınmadım." Grip gülüyor, kendini beğenmiş sırıtışı yerinde duruyor. "Yetenekli olduğumu zaten biliyorum. Birinin sahnesine çıkmadan önce sadece zaman ve doğru fırsat meselesi."

Bana baktığında sırıtışı kayboluyor.

"Benim için *ve* Rhyson için. Aslında bu konuda senin tarafındayım. Onun da kendi müziğini yapması gerektiğine inanıyorum ve yapacak da. Ama bunu kendisi için yapmalı."

Tırnağımı ısırıp başımı sallıyorum ve gözlerimi tekrar akıp giden trafiğe çeviriyorum.

"Siz bu trafikte nasıl yaşıyorsunuz?" Arabanın içindeki ağırlığı biraz olsun dağıtmak için soruyorum.

"New York'un çok daha iyi olduğu gibi mi?"

"Doğru. Ama New York'ta araba kullanmak zorunda değilsiniz."

"Görünüşe göre yakında hepimizle birlikte buna katlanmak zorunda kalacaksın." Kıpırdamadan oturuyoruz, dar bir araç kuyruğuna sıkışmışız, bu yüzden bana tam olarak bakıyor, sormadan önce gözlerinde bir soru var. "Mezun olunca buraya taşınma konusunda ciddi miydin?"

Rhyson'ı mı soruyor yoksa Batı Yakası'na taşınmamda kişisel bir çıkarı mı var diye düşünürken başımı sallıyorum ve sinirlerimi yutuyorum.

"Planımız bu." Kendimi küçümseyen bir gülümseme dudaklarımı büküyor. "Rhyson'ın yapmaya hiç niyeti olmadığı bir şeyi yapmasına dayanan saçma plan. Deli olduğumu düşünüyor olmalısın, ha?"

"Bu çılgınlık."

Kalp atışlarım tökezliyor. Zorlama olduğunu biliyorum. Tüm üniversite kariyerimi, geleceğimi Rhyson'ın kurmadığı hayallere bağlamanın mantıksız olduğunu biliyorum ama Grip'in deliliğimi onayladığını duymak canımı sıkıyor. Sonra yumuşak ve yontulmuş bir çelişki olan dudakları özellikle benim için kıvrılıyor. Sadece benim için bir gülümseme. Bana bakmak için döndüğünde, kara gözlerini ısıtıyor.

"Rhyson seni hak etmek için ne yaptı bilmiyorum," diyor.

AKIŞ - BÖLÜM 8

BRISTOL

Bu kulübü sevdiğimden emin değilim.

Az giyimli bir başka kadın kabine doğru yürür ve Grip'e üzerinde muhtemelen numarasının yazılı olduğu bir kâğıt uzatır.

Bunun bu kulübü neden sevmediğimle bir ilgisi olabilir.

Ve bu çok saçma. Adamla dün tanıştım. Ama kendimi savunmam gerekirse, haftalarca süren konuşmamızı son iki güne sıkıştırdık. Yine de bu, içimi kemiren kıskançlığı mazur göstermiyor. Rhyson'la tartışmamızdan kalan acıya bir de bunu eklediğimde, eğlenmem imkânsız hale geliyor.

"Dans edecek miyiz yoksa bütün gece barı mı tutacağız?" Jimmi omuzlarını ve kıçını Grip'in rotasyonundaki Drake şarkısına göre hareket ettiriyor.

"Özür dilerim. Çok iyi bir dansçı değilim." Omuz silkiyorum, gerçekten üzgün değilim. "Ve biraz yorgunum."

Ve azgın.

Vizelerim beni bitirdi. Staj denemesi beni bitirdi. Bu yolculuk beni bitirdi. İyi bir içkiye ve iyi bir yatağa ihtiyacım var, sırayla. Jimmi'yi itiraf edecek kadar iyi tanımıyorum. Muhtemelen beni bir yabancıyla tanıştırır ve ben bunu istemiyorum.

İstediğim *kişi* bu değil.

Grip'in bütün gece müziği devam ettirdiği kabine bakıyorum.

Oraya gitmeme izin vermeyeceğim. Bilerek başka tarafa bakıyorum, sadece birkaç metre ötede beni beceren kardeşlik görünümlü bir adamla göz göze geliyorum. Bana bembeyaz bir gülümseme fırlattı. O gülümseme karanlıkta bile parlardı. Karşılık vermiyorum, ama mesajı almasını umarak bilerek başka tarafa bakıyorum.

Mesaj hayır.

"Bu şarkıya bayılıyorum," diyor Jimmi. "Grip'in harika miksleri var."

"Evet, öyle." Grey Goose'umu yudumluyorum, Rhyson'ın verdiği acıyı uyuşturacak bir vızıltı bekliyorum. Aylardır kaşıyamadığım bu seksi kaşıntıyı dindirecek bir şey.

Aylar mı?

Vay be. Azgın olmama şaşmamalı.

"Peki onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Jimmi sordu. Belli ki bir şey kaçırmışım.

"Ha? Pardon." İncinmiş duygularımı ve muhtaç libidomu bir kenara bırakıp Jimmi'nin güzel yüzüne odaklandım. "Kim? Kim hakkında ne düşünüyorum?"

"Kavra." Jimmi bana meraklı bir bakış attı. "Bütün kızların *düşünceleri* vardır
Grip'le ilk tanıştıklarında onun hakkında."

"Um... iyi biri mi?" İçkimi bıraktım ve taburemi barın arkasındaki şişe duvarına bakacak şekilde çevirdim. "Kardeşimin en iyi arkadaşı. Bu her şeyi özetliyor."

"Oh, ikisi birlikte." Jimmi kendini beğenmiş. "Liseden beri çifte bela oldular."

Koluma dokunuyor, gözleri pişmanlık dolu.

"Özür dilerim. Bahsettiğim kişi senin kardeşin. Garip." Elimi güven verici bir şekilde okşadı. "Rhyson, Grip kadar kötü değil ama." "Kötü mü?" Ona bakmadan bardağımın içindekileri karıştırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Grip kızların içinden hiçbir şey yokmuş gibi geçiyor." Jimmi boğuk bir kahkaha attı. "Onlar tek kullanımlık."

"Hayal edebiliyorum." Zayıfça cevap veriyorum. O sadece Rhyson'ın bana söylediği şeyi tekrarlıyor. Dün saatlerce konuştuğum adam onların tarif ettiğine uymuyor ama onu benden daha iyi tanıyorlar.

"Ama duyduğuma göre onların zamanına değiyormuş." Jimmi kaşlarını imalı bir şekilde oynatıyor. "Kızlarımdan biri onunla birlikte oldu. İnanamayacağın kadar asıldığını söylüyor."

Vajinamın şu anda duymak istediği şey bu değil. Bacaklarımı çaprazlayıp koltuğumda kıvranıyorum, biraz sürtünme, biraz rahatlama

arıyorum. Alkol etkisini gösteriyor,

ve bu sadece içimdeki ihtiyacı ateşliyor. Tüm o inçlerin beni gerdiğini hayal ediyorum ve
... Bir şeye sürtünmem lazım.

"Zencilerden hoşlanmıyor musun?" Jimmi burnunu kıvırır. "Yani, hoşlanmayan bazı arkadaşlarım var. Umurumda değil. Boşalmamı sağlayacaksa duvardaki bir deliği bile sikebilirim."

"Vay canına... Çok renkli bir ifade oldu. Hayır, hiç siyah bir erkekle çıkmadım ama sanırım hiç fırsatım olmadı." Omuz silktim. "Gerçekten umurumda değil."

Özellikle de Grip'e benziyorsa. Ben yeşil Grip'i alırdım. Pembe Grip. Kırmızı Grip. Eğer Grip bir paket Skittles olsaydı, hepsini yerdim.

"Oh." Jimmi heyecanla alkışlıyor. "Grip sahne alacak."

"Öyle mi?" Canlanıp taburemde dönmeye başladım. Elinde mikrofonla sahneye çıktı. Işıkların altında daha da uzun, daha da geniş görünüyor.

"İyi olan ne?" Grip gülümsemesini kulübün etrafına yayıyor. "Bunu istediğim kadar yapamıyorum ama bu gece senin için birkaç bar söylememe izin verecekler."

Seyircilerden tezahüratlar, ıslıklar ve çığlıklar yükselir.

"Görüyorum ki ünüm benden önce geliyor." Grip kıkırdıyor ve köşedeki davulcuya başını sallıyor. "Senin için küçük bir şey."

Grip'e rap dinlemediğimi söylerken yalan söylemiyordum. Nefret etmiyorum. Sadece her zaman kayıtsız kalmışımdır. Söylediklerinin yarısını anlayamıyorum ve bir kez anladığımda da hepsi orospular, fahişeler ve hakaretler oluyor. Yarısında irkiliyorum ve geri kalanında gözlerimi deviriyorum. Bana göre *müzik* değil. Ama Grip farklı bir tür. Söylediği her kelimeyi anlıyorum ve her birine takılıyorum. Kelimenin tam anlamıyla bir sonraki heceyi bekliyorum. Çizdiği imgeler o kadar canlı ki, gözlerimi kapatsam göz kapaklarımın arkasına sprey boyayla çizilmiş gibi olurlar. Renkler içinde boğuluyor, sesler içinde yüzüyor olurdum. Sesinin zenginliği odayı dolduruyor ve hepimizi kendinden geçirdiğini fark ediyorum. Sözlerini yiyoruz, hayal gücümüzü besleyen bir çılgınlık. O bir hikaye anlatıcısı ve bir şair.

Rhyson'ı büyürken dinlediğim gibi hissediyorum. Sanki güneş ve ay benim evimdeymiş gibi. Sanki Rhyson'ın büyük galaksisinin bir parçasıydım ve o da bir yıldızdı. Grip bir yıldız. Yerleri süpürmek ve hayatta kalmak için yaptığı her şey sadece ödediği aidatlar. O güzel bir şişenin içindeki şimşek, sadece çarpmayı bekliyor. Bekleyen bir fırtına. Hipnotize edici. Sarhoş edici. Grey Goose'umun etkisinde olduğum kadar onun da etkisindeyim.

"O iyi, değil mi?" Jimmi bana bilmiş bilmiş sırıtıyor. "Onu ilk

dinlediğimde ben de aynı şeyi hissetmiştim. Yazdıkları yüzünden. Yazdıkları çok daha derin.

çoğu şey. Gerçekten bir şeyler söylüyor."

"Evet." Boğazımı temizliyorum ve daha az büyülenmiş görünmeye çalışıyorum. "Gerçekten çok iyi. Vay be."

"Şimdi bakmayın ama böyle düşünen sadece biz değiliz." Dirseğiyle beni dürtüyor ve başını Grip'in etrafında kümelenen bir grup kıza doğru eğiyor. "Grip'le birlikte mi bindiniz?"

"Ah, evet." Gözlerimi sahnenin kenarında oturduğu yerden ayıramıyorum, kızlar etrafında vızıldıyor. Balla daha çok arı yakalayabileceğini söylemişti.

Ya da onun durumunda çikolata.

"Seni eve götürebilirim," diyor hafif bir gülümsemeyle. "Bunlar benim 'zemin kat hayranları' dediğim kişiler. Onlar da bizim gibi onun potansiyelini görüyorlar ve bazıları dünyanın geri kalanı onun tadına bakmadan önce harekete geçmek istiyor."

Birkaç kızın onun kollarını okşamasını ve yanına bastırmasını izlerken kaslarım kilitleniyor. Bunu anlamaması midemi bulandırıyor, performansından sonra keyfimi kaçırıyor.

"Sanırım dans etmek istiyorum." İçkimi yudumluyorum ve hâlâ birkaç adım ötede duran erkek arkadaşımı bulmak için dönüyorum. "Onunla."

Onu işaret ediyorum ve Jimmi bana soru soramadan ya da beni durdurmaya çalışamadan gidiyorum. Parlak bir gülümsemeyle ona doğru yürüyorum ve yaklaştıkça gözlerinin daha da büyüdüğünü görmenin keyfini çıkarıyorum. Evet. O da onlardan biri. Cesur ve ne yapacağını bilmeyen bakışlar.

"Hey." O kadar yaklaşıyorum ki nefesindeki viski kokusunu alıyorum. "Bütün gece bana bakıp durdun."

"Çok ateşlisin," diye kekeliyor, gözleri vücudumda geziniyor ve göğüslerime yapışıyor.

İş bu noktaya mı geldi?

"Ee... dans etmek ister misin?" Soruyorum. İyi bir dansçı değilim ama kanımda dolaşan alkol beni öyle olduğuma ikna ediyor.

"Elbette."

Dans pistine yürüyorum, onun da beni takip ettiğini varsayıyorum. Kalçalarımı gevşek bacaklı bir şekilde sallarken kıçıma baktığını varsayıyorum. Elleri belimi kavrıyor, parmakları aşağı inip popomun kıvrımlarına yayılıyor. Sırtımı göğsüne yaslıyorum ve hareket etmeye başlıyorum, bir duyguya ulaşmaya başlıyorum, son birkaç saattir beni harap eden duyguları engelleyecek herhangi bir duyguya. İncinmişlik ve kıskançlık. Hayal kırıklığı ve kızgınlık. Sertleşiyor

Şarkının her ölçüsünde, kalçalarımın her yuvarlanışında daha da sertleşiyor. Saçlarımı kenara çekiyor ve nefesi boynuma ağır ve sıcak bir şekilde iniyor. Vücudum neye ulaşmaya çalışıyorsa, onunla bulamıyorum. Tam uzaklaşıp bir Grey Goose daha sipariş etmek üzereydim ki arkamda derin bir ses duyuyorum.

"Dostum, çekil."

Grip'in sesinde çakıl taşları var. Bana kızgın mı yoksa parlıyor mu, bilmiyorum. Onlarla yüzleşmek için dönüyorum. Görünüşe göre bir dövüşçüden çok bir aşık olan ortağım, Grip'in isteğini yerine getirdi ve çoktan erkek arkadaşlarına doğru yola koyuldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Talep ediyorum.

"Ben de sana aynı şeyi sormak üzereydim." Kulübün ışıkları yakışıklı yüzünü pembe, mavi ve yeşilin tonlarına boyuyor. "O adamla boşuna uğraşıyordun."

"Hiçbir şey için mi?" İki kaşımı da kaldırıyorum, ellerim kalçalarımda. "Hiçbir şey için olmazdı. Unuttun mu? Bu benim bahar tatilim. Kızlar sarhoş olur ve sevişirler. Ben zaten birini yarıladım, sen ise diğerini mahvettin."

Yüzü çimento gibi sertleşiyor.

"Rhyson'la olan kavganızdan dolayı hâlâ yaralısınız." Başını sallıyor. "Yarı sarhoş ve duygusal biriyle eve gitmene izin vermeyeceğim."

"Onunla eve gitmeyecektim. Onu bir tuvalet kabininde becerecektim. Ara sokakta. Bir yolunu bulurduk."

Işık yüzündeki duyguları yansıtıyor, önce öfke sonra hayal kırıklığı yanıp sönüyor.

"Bunu mazur göreceğim çünkü üzgün olduğunu biliyorum." "Üzgün değilim," diye çıkıştım.

"Azgınım."

"Kahretsin, Bristol." Kulaklarının dibinde dans eden insanlara bakar. "Bir kulüp dolusu erkek arkadaşın kıç ararken böyle şeyler söylenmez. Seni tüm bu siklerden korumaya çalışıyorum."

"Sik severim!" Biraz fazla yüksek sesle söyledim ve birkaç bakış daha çektim. Grey Goose etkisini göstermeye başlamıştı. "Ve sen de siki engelliyorsun."

"Horoz bloğu ..." Grip'in ağzı açık kalıyor ve sonra kapanıyor. "Hadi gidelim.

Yorgun ve mantıksızsın, bu yüzden sana izin veriyorum."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Onu geçip Louboutin ayakkabılarımın izin verdiği ölçüde yere basıyorum. Kulübe nasıl girdiğimize dair hiçbir fikrim yok ve birkaç dönüş

yapıp

dolambaçlı yollar. Girişe doğru gittiğimden eminim ama kendimi ön tarafta değil binanın arkasında buluyorum. Yine de dışarı çıkıyorum, temiz bir nefes alıyorum ve vücudumu titreten sarsıntıları yatıştırmak için tuğla duvara yaslanıyorum. Glow-bright'a sürtünmek bana bir şey yapmadı ama Grip'in temiz erkeksi kokusunu almak, o kadar yakın dururken vücudunun sıcaklığını hissetmek beni titretti.

"Jimmi'ye onu sonra göreceğimizi söyledim." Grip ara sokakta bana doğru yürüyor. "Hadi seni eve götürelim."

Benim öfkem dinmişti, görünüşe göre onunki de öyle. Sesi nazik, gözleri şefkatli. Çok net, çok fazla şey görüyor. Yapışkan bandaj elbisemin altında yatan tüm acıyı hissediyor. Bu kadar tatlı olup da *hâlâ* bir oyuncu olmasından nefret ediyorum. Arıları unutmayacağım. Ve balı. Ve çikolatayı.

"Tanrım, beni yalnız bırak." Arkamdaki tuğla duvara yaslanarak başımı ellerimin arasına alıyorum. "Sana zaten azgın olduğumu söyledim ve sen sadece ..."

Homurdanıyorum, saçlarımı ve hayal kırıklığımı parmaklarımın arasına alıyorum. "Haklısın." Dik duruyorum. "Hadi gidelim."

Arkamdaki duvarı itiyorum ama önümdeki kas ve ısı duvarıyla çarpışıyorum. İkimiz de aramıza mesafe koymak için bir hamle yapmıyoruz. Onun manyetik çekimiyle savaşırken nefesim dudaklarımda kekeliyor. Sokakta öylece duruyoruz, tensel bir durağanlığa hapsolmuşuz, her nefes alış verişimizde birbirimize çarpan göğüslerimiz dışında kıpırdamıyoruz. Elleri belimin kıvrımını, sırtımın eğimini buluyor. Beni kendisine doğru bastırmıyor ama dokunuşu elbisemin ince kumaşını kavuruyor. Başını eğip şakağını benimkine bastırıyor ve kulağımın arkasından bir nefes çekiyor.

"Sen az önce..." Doğru kelimeyi arıyorum, "kokla beni?"

Boğuk kahkahası ensemde sıcak bir nefes bırakıyor ve omurgamda bir ürperti yaratıyor.

"Alternatifinden daha iyi" diyor.

"Hangisi ne?" Yüzüne bakmak için geri çekiliyorum.

"Seni öpüyorum." Gözleri karamelden sıcak çikolataya dönüşüyor. Üzerime döktüğü bakışlarda tatlı, sıcak, buharlı bir ihtiyaç zirve yapıyor.

"Bunu seninle yapmayacağım, Grip." Gözlerimi kapatıyorum, ellerim onun kalçalarımı örtüyor. Onları itmek istiyorum ama parmaklarım hareket etmiyor. Onun dokunuşunu bana hapsediyorlar.

"Daha dün tanıştık," diye hatırlatıyorum ona ve kendime.

"Biliyorum." Başını sallıyor. "Sen benim en iyi arkadaşımın kız kardeşisin." "New York'ta yaşıyorum."

"Los Angeles'tayım."

"Seni tanımıyorum bile." Biraz güldüm. "Ve bildiklerim de iyi değil. Sen bir oyuncusun."

"Bunu sana kim söyledi?" Kızgınlık yüz ifadesini kırıştırıyor.

"Aslında sen yaptın." Gözlerimi deviriyorum. "Ve Jimmi. Ve Rhyson."

"Yapmamalılar..." İç çeker, hayal kırıklığını bayat havaya bırakır. sokak havası. "Neden böyle söylediklerini anlıyorum, ama bu... sen ..."

Alt dudağını ısırıyor, hiç de öyle olmadığı halde çok belirsiz görünen bir hareket.

"Bana bariz olanı söyledikleri için onlara kızma," diyorum. "Bu gece bütün o kızları kendim gördüm. Müzisyenler için nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"O kızları tanımıyorum bile."

"Sen de beni pek tanımıyorsun."

Cevap vermiyor ama bana bakışı -aramızdaki çekim- ifademi yalanlıyor. Birbirimizi tanıyoruz. Saatler ya da günler olarak değil, daha derin bir şey olarak. Daha temel bir şey. Bunu inkâr edemem ama bununla ne yapacağımı da bilmiyorum.

"Bak, senden etkilendiğimi kabul edebilirim." Grip gözlerini kapatıp başını hızlıca sallamadan önce vücudumu bir kez daha inceliyor. "Kahretsin, o elbise, Bristol. Bütün gece."

İstemsiz bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor, ama içimde yayılan geniş, memnun şey yerine dudaklarımın küçük bir kıvrımına sıkıştırıyorum.

"Bütün gece değil." Dudaklarımı sıktım. "Oldukça büyük bir hayran kitleniz vardı. Performansınızdan sonra kadınlar sıraya girdi."

"Susamış piliçler." Grip yüzünü buruşturuyor. "Bir gün yiyebilecekleri bir şey olma şansına güveniyorlar. Belki kendilerine bir bebek babası bulurlar. Her ay birkaç fatura ödesinler."

"Bu bir şans değil," diyorum usulca. "Bu bir kesinlik." "Kesin olan ne?" Kaşlarını çatarak şaşkınlığını ifade etti.

"Bir gün bir şey olacaksın." Kulübe geri dönen kapıyı işaret ediyorum. "O mikrofonu eline aldığında, o sahneye çıktığında Rhyson kadar yetenekli olduğun belliydi. Görünüş ve ses farklı ama ikinizde de insanların sizi izlemesini ve dinlemesini sağlayan o özel nitelik var. Bunu öğretemezsiniz ya da eğitemezsiniz. Ya sahip olursun ya da olmazsın."

Gülümsüyorum.

"Ve sende."

Yüzünde önce bir şaşkınlık, sonra da başka bir şey, belki de mahcubiyet ifadesi beliriyor. Bu kadar cesur ve kendinden emin biri için bunu görmek komik.

"Evet, teşekkürler." Omuz silkiyor ve devam ediyor. "Her neyse, anlaşmayı biliyorum.

Annem beni böyle kızlar konusunda eğitti." "Annen kulağa çok bilge geliyor."

"Hem de çok. Oyunlarını bildiğimden emin oldu." Elini göğsümüzün arasında salladı.

"Bu, hissettiğimiz şey," diyor, gözleri ayılıyor. "Bu bir oyun değil."

Nefesimi tutuyorum, bana bu uçurumdan atlamamız gerektiğini söylemesini bekliyorum. Ne kadar çılgınca görünse de birbirimize sıkıca tutunup düşüşümüzü engelleyeceğiz.

"Karmaşık bir durum." Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırmadan önce indiriyor. "Bu sadece bir çekim ve muhtemelen buna direnmeliyiz. Yani, sadece birkaç günlüğüne buradasın. İşler bizim için yolunda gitmezse Rhyson'la aramız bozulabilir ve onunla aranı düzeltmek istediğini biliyorum. Bu çekimle harekete geçmememiz için milyonlarca neden var. Değil mi?"

"Doğru." Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Milyonlarca sebep var."

Havaalanında tanıştığımızdan beri ilk kez gergin bir sessizlik içinde Grady'nin bungalovuna dönerken, ara sokakta olabilecekleri durdurmakla akıllıca davrandığını fark ediyorum. Muhtemelen yarı sarhoş bir pişmanlık olurdu. Durmamız için milyonlarca neden *var*. Ama şu anda, *durmamak* için sadece bir neden düşünebiliyorum.

Çünkü istemiyorum.

AKIŞ - BÖLÜM 9

BRISTOL

Brew'den eve dönüş yolculuğu çoğunlukla sessizdi. Yine de bu sessizlik, Grip ve benim bizi saran çekime kapılmamamız için tüm nedenlerle dolu. Grip'in kokusu tek başına -temizden daha fazlası, kolonyadan daha azı ve bir şekilde benzersiz bir şekilde onun kokusu- gözlerimi kapatmama ve sinsi koklamalarla onu içime çekmeme neden oluyor. Acaba o da beni içine çekiyor mu? Hâlâ o ara sokaktaki simyadan, kulübün arkasında aramızda kopan ve cızırdayan kimyadan ürperiyorum. Tek düşünebildiğim bu.

"Geldik." Sesi arabanın sınırları içinde derin ve alçak.

Verandanın ışığı dışında karanlık olan Grady'nin evine bakıyorum ve Rhyson'ın evde olup olmadığını, uyanık olup olmadığını, daha önce başladığımız tartışmayı bitirmek isteyip istemediğini merak ediyorum. Çünkü kim sabahın ikisinde kız kardeşiyle didişmek istemez ki?

"Teşekkürler." Gözlerine bakmadan minnettar bir gülümsemeyle ona dönüyorum. Kapı açılana kadar kolu kurcalıyorum, serin hava kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. Ya da belki de bu onun dokunuşu, dirseğimdeki nazik eli. Ona dönüp bakıyorum, söyleyeceği şeyi bekliyorum.

"Bristol, ben..." Kaşlarını çatıyor ve yüzünü öne çevirmeden önce başını hızlıca sallıyor. İki eli de eski cipin direksiyonunda. "Boş ver."

"Tamam." Dışarı çıktım, kapıyı çarpmaya hazırdım ki sözleri beni tekrar durdurdu.

"Bu gece çok eğlendim." Orta konsola doğru eğiliyor, böylece yüzünü biraz görebiliyorum. İçindeki ışık çalışmıyor, bu yüzden hâlâ karanlıkta sayılır. Gölgeler yüzünün çarpıcı ayrıntılarını bulanıklaştırıyor ama gözlerinin yoğunluğunu hissediyorum.

"Yarı sarhoş bir kızı dans pistinden çıkarıp pis bir ara sokakta tartışırken eğlendin mi?" Alaycı bir şekilde sordum. "Evet, doğru."

Sürücü koltuğundan gelen küçük bir kahkaha sesi duyuyorum.

"Seninle takılırken çok eğlendim," diye karşılık veriyor yumuşak bir sesle, gülümsemesi sesini renklendiriyor.

Arabanın tavanına iki kez vurup geri çekilmeden önce bir an için sözlerinin üzerime yerleşmesine izin veriyorum.

"Ben de," diye cevap veriyorum sonunda. "İyi geceler ve her şey için teşekkürler."

Görgü kuralları.

Grip kaldırımdan uzaklaşırken, ona karşı hissetmeye başladığım şey terbiyeden başka bir şey değilken neden acı verici bir şekilde kibar davrandığımı merak etmekten kendimi alamıyorum.

Biraz vahşi. Çok beklenmedik. Tamamen olasılık dışı, ama kesinlikle kibar değil.

Rhyson'ın bana verdiği anahtarı kullanıyorum ve alarm olmadığını umuyorum. Evin derinliklerine doğru yürüyorum, hâlâ biraz gerginim ama ne yapacağımdan emin değilim. Mutfağa açılan kapı açılıyor ve Rhyson oturma odasına giriyor.

"Hey," diyorum usulca, devam eden bir öfke belirtisi olup olmadığına bakarak.

"Hey." Gözleri yüzümde sabitleniyor ve tahmin ediyorum ki o da beni ölçüyor. "Konuşamayacak kadar yorgun musun?"

Kanepeye oturuyorum ve bana katılması için elimle işaret ediyorum. Oturuyor, dirseklerini dizlerine dayıyor ve gözlerini yere dikiyor.

"Stüdyoda işler kontrolden çıktığı için özür dilerim," diyor, sesi sessiz ve bastırılmış. "Ben... artık birbirimizi tanıyormuşuz gibi hissetmiyorum."

Dudaklarımdan mizahsız bir kahkaha kaçıyor.

"Ve bunu hiç yaptığımızdan emin değilim." Gözlerimiz lamba ışığında bu gerçeğin etrafında birleştiğinde biraz hüzünle gülümsüyorum.

"Muhtemelen haklısın."

Uzun ve hassas parmaklarını vahşi saçlarında gezdirerek iç geçiriyor. Bir sanatçının ellerine sahip. Bakımlı ama yetkin ve yaratma kabiliyetine sahip.

"Ellerini sigortaladıkları zamanı hatırlıyor musun?" Ben sordum.

"Evet." Başka bir şey söylemiyor ama kaşlarını çatıyor.

"Annemin politikayı tartıştığını duydum. On bir yaşındaydık." Dudağımı ısırdım ve gülümsedim. "Ona neden ellerini sigortaladıklarını sorduğumu hatırlıyorum. Sonsuza kadar kaybedilemeyecek kadar değerli şeyleri sigortaladıklarını söyledi. Senin yeteneğinin yeri doldurulamaz olduğunu ve bunun seni inanılmaz derecede değerli kıldığını söyledi. Seni korumak zorundaydılar."

Rhyson acı bir sesle, "Kulağa doğru geliyor," dedi. "Yatırımlarını korumak."

Onun yorumunu kabul etmiyorum çünkü o benim açımdan hiç görmedi.

"O gün seni çok kıskanmıştım." Başımı sallıyorum, çaresizliğin ve sunacak hiçbir şeyimin olmamasının yarattığı hayal kırıklığının yeniden içime dolduğunu hissediyorum. "Sigortalayacak hiçbir şeyim yoktu. Ailemiz için değerli olan hiçbir şeyim yoktu. Bana milyonlarca kez göstermişlerdi ama o gün bunu kelimelere döktü."

"Kıskanç mı?" Rhyson'ın kuşkusu yakışıklı yüzünü buruşturdu. "Beni kıskanıyor muydun? Senin her şeyin vardı Bristol. Arkadaşların vardı. Bizim yaşımızdaki çocuklarla aynı okula gidiyordun. Normal bir hayatın vardı. Tek istediğim buydu."

"Senin vardı," diye karşı çıktım. "Üçünüz de haftalarca tatile çıkıyordunuz, benim de dadılarım ve terapistlerim vardı. Sizinse ailelerimiz vardı."

"Bende *miydiler*?" Rhyson retorik bir inançsızlıkla soruyor. "Evet, günde sekiz saat prova yapmak için kıçıma biniyorlardı, bana bir çocuk olabileceğimi hatırlatıyorlardı, ama yetişkinler beni oynarken görmek için iyi para ödüyorlardı. Hiçbir şeyim yoktu."

"Piyanoyu severdin," diye ısrar ediyorum, her şeyin hatırladığım gibi olduğunu bilmeye ihtiyacım var, çünkü eğer öyle değilse, gerçek olan nedir?

"Piyanoyu severdim, evet, ama o bana öyle geldi. Nasıl çalınacağını bilmediğimi bile hatırlamıyorum. Piyano bende doğuştan vardı. Kariyer? Yollar, konserler ve turneler? Bunu bana onlar yaptırdı."

Kınama gözlerini renklendiriyor.

"Bağımlılık, bunun olmasına izin verdim," diyor.

"Çok gençtin," diye yumuşakça karşı çıktım. "Hapları almak için çok gençtin ve ailelerimiz sana izin vermek yerine seni durdurmalıydı. Bunu şimdi anlıyorum."

Yaklaşıyor, bana ciddiyetle bakıyor.

"Bris, onlardan uzaklaşmak zorundaydım." Başını sallıyor ve gözleri kasvetli. "Hayatta kalmak için. İyileşmem gerekiyordu ve bunu yapmak için

onlarla arama mümkün olduğunca mesafe koymalıydım."

"Ama bu benim için de geçerliydi." Gözlerim yaşardı.

"Evet, bunun için üzgünüm." Başını ellerinin arasına aldı. "Ama sen kaldın. Oradaydın. Kimin tarafında olduğunu bilmiyordum."

"Bir taraf yoktu, Rhyson." Sözlerim şiddetle geliyor. "*Hepiniz* benim ailemdiniz. Mükemmel değillerdi, o kadar da değillerdi ama sahip olduğum tek ailem onlardı. Beni sevmelerini istedim. Sen sahip olduğum tek kardeştin. Sahip olduğum tek aileydi ve parçalandı. Onu onarmak istemiyor gibiydin."

"Onlarla değil, hayır," diye itiraf ediyor. "Henüz değil.

Belki de hiç." "Peki ya ben?" Beklerken kalbim göğsümde

çırpınıyor.

"Sen aradığında, beni kontrol ettirdiklerini ya da para kazanmak için beni geri almak için içeri girmeye çalıştıklarını düşündüm. Beni arayıp bahar tatili için buraya gelmek istediğini söylediğinde bile bir art niyet olduğunu düşündüm."

Gülüyor, bana azımsanmayacak bir şüpheyle bakıyor.

"Ve bugün buraya taşınmak ve kariyerimi yönetmek hakkında konuşmaya başladığında-"

"Bunu daha iyi idare etmeliydim." Gerçek bu. "Sana çılgınca geldiğini biliyorum ama sen bir yıldızsın Rhyson. Hayatta bir kez görülebilecek dahi bir yıldız. Bundan faydalanmak istemiyorum. Sadece bunun gerçekleştiğini görmek istiyorum ama nedense gerçekleşmiyor."

"Bunu bir daha yapabilir miyim bilmiyorum, Bris. Çok fazla şey gerektiriyor ve ben bunu sadece ilaçlarla atlattım. Onlara tekrar ihtiyaç duyacağım bir durum yaratmak istemiyorum. Alışkanlığımı bıraktığımda öğrendiğim bir şey varsa o da bağımlı bir kişiliğe sahip olduğumdu. Bağımlı olmam gereken tek şey müzik."

"Uyuşturucuya ihtiyaç duyacağın bir durum yaratmaya çalışmıyorum," diyorum. "Sadece tekrar kardeşin olmak istiyorum."

"Peki ya menajerim?" Kaşlarından biri kuşkuyla kalkıyor. "O da mı olmak istiyorsun?"

"Columbia'da hâlâ iki yılım var. Sadece kız kardeşin olarak başlayabiliriz." Bu ihtimal karşısında yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor. "Ve sonra ne olacağını görürüz."

AKIŞ - BÖLÜM 10

KAVRAMA

KARNAVALLARDAN NEFRET EDERIM.

Kuzenim Jade beni bu tür şeylere sürükler ve huni kek kokusu artık tatlı bile gelmeyene kadar kalmamı sağlardı. Dönme dolaba biner ve eğlence evinde koşardık. Paramızın yettiği her oyunu oynardık ve bazılarına da dolandırıcılıkla girerdik. Halka atma. Big Six Wheel. Zili çal. Skeeball. Jade çok rekabetçiydi, çoğu zaman basket atmayı onun kazanmasına izin verirdim. Şüphelenecek kadar değil ama sürekli surat asmayacak kadar.

Yol boyunca Jade ile aramızda bir şeyler değişti. Bunun paylaştığımız gizli bir utançla başladığını biliyorum ve zamanla bu yakınlığımızı biraz bozdu. Bursu kazanıp onu yerel devlet okulumuzda bıraktığımda işler daha da kötüye gitti. Hâlâ yakınız ama eskisi gibi değil. Belki de büyümenin bir parçasıdır.

Tüm bunları karnavallardan nefret ettiğim için söylüyorum.

Ve Jimmi'nin Bristol'a gitmeden önce biraz eğlence göstermek için bulduğu "harika" fikir (onun saçma kelimesi, benim değil) bu karnaval. Daha kötüsü de olabilirdi. Rhyson yine stüdyoda sıkışıp *kalabilir* ve Bristol'u tek başıma eğlendiriyor olabilirdim. Ve bu biraz dokunaklı olabilir... çünkü onu becermek istiyorum.

Yani, evet, onunla güneş doğana kadar konuşur, ikimizin de sevdiği stand-up komedyenleri hakkında güler, çalma listelerini değiş tokuş eder, gündemdeki politikaları tartışırız,

Farklı ve benzer olduğumuz tüm yönleri keşfetmek ... ama aynı zamanda onu becermek istiyorum.

Ve dün gece sokakta olduğundan daha fazla değil. Bristol'un kendisi hakkında anladığından emin olmadığım o duygusallık dans pistinde dönüyordu. Grey Goose'dan ilk yudumunu aldığında gözlerinin kapanması, dudaklarındaki damlaları yalaması ve tatlarının tadını çıkarması. Taburesinde otururken bile kalçalarını döndürmesi, vücudunun müziğin ilkel ritmini araması. Dans edemediğini söylüyordu ama onu piste çıkaran şey yeteneği değildi. Vücudu sıkışmış, serbest kalmak istiyordu. Ve bunu, bütün gece onu gözetleyen Zeta Delta Dick erkek arkadaşıyla bulacağını düşünüyordu. Onu izlerken şarkıdan şarkıya zar zor odaklanabiliyordum. Onu izlerken onu izledim. Ona istediği rahatlamayı veremeyeceğimi biliyordum ama o da kesinlikle vermeyecekti.

Sanki aylardır aramızda bir şey varmış gibi hissediyorum ama sadece birkaç gün oldu. Bunu bastırmaya karar vermiştim, ama Los Angeles'a taşınmak ve Rhyson'ı yönetmekle ilgili ana planını duyduğumda, kafamın içinde bir şey tersine döndü. Bir olasılık mı? Belki mi? Yaptığı şeyi yapmak, üniversite kariyerini riske atmak, geleceğini kardeşinin hayallerinin gerçekleşmesine yardım etmek üzerine planlamak, bu çılgınlık.

Ve tamamen haklısın.

Rhyson'ın tekrar oynamak zorunda kalacağını başından beri biliyordum. Dahi kelimesini sanki bir şey değilmiş gibi kullanıyoruz. Yani, cidden. Apple dahisi mi? Ama o gerçek bir dahi. Üç yaşında Beethoven çalmak gibi bir deha. Ve klasik, modern, pop, rock her ne şekilde olursa olsun yeteneğini ihmal etmesi tam bir rezalet. Etrafındaki herkes bunu biliyor. Jimmi, arkadaşımız Luke, Grady. Ben de biliyorum ama hiçbirimiz onu bu konuda uyarmadık. Kendi başına karar vermesi için sessiz bir anlaşma yaptık. Ailesinin zalim yönetimi altında yıllarca çektiklerinden sonra bunu yapmak zorunda. Ama onu beş yıldır görmeyen Bristol bunu yapıyor. Bunun doğru olduğundan o kadar emin ki, Ivy League eğitimini buna yatırıyor. Geleceğini bunun etrafında planlıyor. Hiçbirimizin yapmak istemediği bir şekilde ona meydan okuyor.

Ve bu benim tarzım bir kız. Bu terkedilmiş tutku. Dipsiz bir bağlılık. Onun gibi insanlarla çok sık karşılaşmazsınız ve karşılaştığınızda da onları asla unutmazsınız. Daha önce onu aklımdan çıkaramıyordum, ama şimdi ...

Rhyson'la su tabancası oynayan Bristol ve Jimmi'ye bakıyorum. Kardeşleri gülerken görmek güzel. Belki de dün gece Bristol'u bıraktıktan sonra işleri yoluna koymuşlardır. Günün tadını çıkarmaya çalışıyor gibiler.

çok az zamanları kaldı. İki gün içinde ayrılıyor. Neden bu kadar çabuk bu kadar boktan hissettiriyor beni şaşırtıyor.

"Hadi, Grip!" Jimmi önündeki hedefe körlemesine ateş ederken omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bir silah kap."

"Hayır." Birkaç kabin geriden aldığım patlamış mısırı mideye indiriyorum. "Ben iyiyim."

Karnavallarda iyi patlamış mısır olur. Ama huni kek? Jade ile o kadar çok yedim ki kokusu midemi bulandırıyor. Oyun bitince kızlar gezintiye çıkmak istiyor.

"Dönme dolap." Jimmi ellerini birbirine bastırarak Rhyson'a yalvarır. "Lütfen benimle bin."

Rhyson, liseden beri en yakın arkadaşlarından biri olan kızı dikkatle değerlendirir. O da Rhyson'ı tanıdığından beri ona aşık. Yine de kızın kalbine karşı çok dikkatli davranıyor ve onu mümkün olduğunca az cesaretlendiriyor. Rhyson da en az benim kadar kıçını kaldırıyor, ama o da bu konuda çok alttan alıyor. Jimmi için her tarafına kocaman bir DIŞARIDA KALIN tabelası asılması gerektiğini biliyor.

"Tamam, binebiliriz." Rhyson işaret parmağını kaldırdı. "Bir kere Jim. Nasıl olduğunu biliyorum. Hep 'yine, yine'."

"Harika." Jimmi'nin ifadesi sakin olabilir ama gözleri her yerde dans ediyor. "Üzerinde çalıştığım şarkı hakkında konuşabiliriz."

Onu iyi tanıyor. O bunu söyler söylemez Rhyson da katılır. Müzik teorisi hakkında konuşmak ve akor değişikliklerini sormak onları tüm yolculuk boyunca meşgul edecektir.

"Biz de binmek istiyoruz." Yıllardır sıkı fıkı olduğumuz ve sanat mezunu bir arkadaşımız olan Luke dirseğini kız arkadaşı Mandi'nin boynuna doluyor.

"O polonyalı sosisi yedim." Mandi biraz yeşil görünüyor. "Sence dönme dolapta iyi olacak mıyım?"

Ben olsam güvenmezdim. Kusmuğunuzu asla geri alamazsınız ve bunun seksi bir yanı yoktur.

"Demek Grip'le gideceksin, Bristol?" Jimmi gözlerinde bir parıltıyla ikimizin arasına bakıyor. Sarı saçlarının sizi yanıltmasına izin vermeyin. Jimmi yeni bir makas kadar keskin. Muhtemelen dün gece Bristol ve benim aramdaki titreşimi fark etmiştir. Onun çöpçatanlığına ihtiyacımız yok. Bu durumu nasıl daha karmaşık hale *getirmeyeceğimi* bulmaya çalışıyorum. İhtiyacımız olan son şey yalnız kalmak-

"Ben binerim." Bristol ellerini ceplerine sokar ve ayaklarına bakar. "Yani, eğer istiyorsan, Grip. Herkes öyle olduğuna göre. Sana kalmış."

Bana bakıyor, fazla makyaj yapmamış. Aynı güzellikte.
Huzuruma yönelik bir tehdit.

"Yükseklikten korkmuyor muydun?" Rhyson kız kardeşine dudaklarında anımsatıcı bir gülümsemeyle sorar.

Bristol'un yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir.

"Uh, evet. Kısa bir süre için. Bazen." Gülüyor ve bir eliyle ağzını kapatıyor. "Annem bunun için beni terapiye gönderdi. Hatırladın mı?"

"Tanrım, evet." Rhyson'ın yüzü aydınlanıyor. "Tırnaklarını yediğin için seni de terapiye göndermedi mi?"

"Ve yatağımı ıslattığım için. Üç yaşındaydım! Hiç orada olmadığı için terapi annemin ebeveynlik alternatifiydi," diyor Bristol kuru bir sesle.

Vay canına. Anneleri tam bir baş belası gibi görünüyor ama Rhyson ve Bristol, annelerinin üç yaşındaki bir çocuğu altını ıslattığı için terapiye göndermesi önemsiz bir şeymiş gibi gülüyorlar. Sadece iki mahkum, cezalarını çektiklerini anımsıyorlar. Sadece Rhyson kaçtı ve Bristol parmaklıklar ardında kaldı.

Yolculuk kalabalık ve birbirimize yakın boş araba yok, bu yüzden hepimiz dağıldık, Bristol ve beni bu küçük alana sıkışmış ve nispeten yalnız bıraktık. İlk başta, tek ses motorun vızıltısı ve aşağıdaki zeminden gelen uzak gıcırtılar. Aramızda geçen birkaç dakikalık sessizlikten sonra Bristol kıs kıs gülüyor. Neyin bu kadar komik olduğunu anlamak için ona bakıyorum ama bana bakmıyor bile. Aşağıya, biz yükseldikçe gittikçe küçülen yere bakıyor.

"Ne?" diye sordum. "Güldün. Ne oldu?"

Başını çeviriyor ve kahkahası yavaşça akıp gidiyor, ta ki geriye kalan tek şey gözlerindeki bir gölge olana kadar.

"Annemin tırnaklarımı yediğim için beni terapiye gönderdiğini düşünüyordum." Başını sallıyor. "Terapide o kadar çok zaman geçirdim ki, terapistleri dadılarımı tanıdığım kadar iyi tanıyordum."

"Dadılarınız mı vardı?"

"Elbette." Tekrar gülüyor ama bu kez sesini acı bir ton kaplıyor. "Ailem yılın büyük bir bölümünde Rhyson'ın peşinden yollara düşerken beni başka kim büyütecekti?"

"Bu berbat."

Daha fazlasını söylemek istiyorum ama bunun yanlış bir şey olabileceğini hissediyorum. Annesinin Bristol'u zorlamak yerine evde kalması gerektiği gibi.

Rhyson'ın çocukluğunun çoğunu geçirmesine ya da reçeteli ilaçlara bağımlı olmasına neden olabilir. Ama bu çok fazla olabilir.

Direksiyonun tepesine ulaşıyoruz ve ikimiz de kendi tarafımızdan yere bakıyoruz. Arabaya geri döndüğümde Bristol'un yüzü solgunlaşmıştı ve nefesi küçük endişeli puflar halinde geliyordu.

"Hey, iyi misin?" Yüzünü bana çevirmek için çenesinden tutarak onun boşluğuna doğru eğildim.

"Evet. Ben sadece-" Gözlerini kapatıyor ve dişlerini alt dudağına bastırıyor. "Aşağı bakmamalıydım."

"Hâlâ yüksekten korkuyor musun?"

"Bazen." Gözleri hâlâ kapalı ve burnundan derin nefesler alıp ağzından veriyor. "Bu eskiden yardımcı olurdu."

"Eğer hala yüksekten korkuyorsan, neden bu şeye binmek istiyorsun?"

Gözlerini açtığında, neredeyse açmamış olmasını dileyeceğim. Bristol'un cesur kişiliğiyle çelişen bir kırılganlık var. Orada dile getirmekten korktuğu bir soru var ve bu yolculuğa benimle zaman geçirmek için çıktığını yüksek sesle söylemiş kadar eminim. Kirpiklerini indiriyor ve kıpırdanıyor, vücudunu bizi tutan çubuğun üzerine eğiyor ve kollarını onun üzerine katlıyor.

"Sadece aşağı bakma." Boğazımı temizliyorum ve gözümü ondan kaçırıyorum. "Yakında işimiz bitecek."

Ama sonraki birkaç saniye boyunca hiç hareket etmiyoruz. Ve sonra daha fazla saniye.

"Neler oluyor?" Sesine düşük seviyeli bir panik sızıyor. "Neden hareket etmiyoruz?"

"Bazen duraklıyorlar," diye yalan söylüyorum. "Muhtemelen her şeye iyice bakabilmemiz içindir."

Gülüşü beni hazırlıksız yakaladı.

"Öylece *duraklıyorlar* mı?" Gözlerini deviriyor, son birkaç gündür tanıdığım kendinden emin Bristol'a daha çok benziyor. "Sen bundan daha iyi bir yalancısın."

"Ben yalan söylemem." Omuz silkiyorum. "Kime istersen sor. Abe kadar dürüstümdür. Hani bir grupta olursun ve biri osurur ya? Ve kimse bunu iddia etmez?"

"Sakın söyleme." Kıkırdıyor, yanağını katlanmış kollarının üzerine koyuyor ve bana bakıyor. "Sen sahiplen."

"Eğer ben yaparsam, o zaman ben sahiplenirim." Yüzüne biraz renk geldiğini gördüğüme sevinerek ona sırıtıyorum. "Utanmam yok ama en azından yaptığım şeyler konusunda dürüstüm."

Tam kriz önlendi diye düşünürken, yerden bir anons geliyor ve üzerinde çalıştıkları teknik bir sorun olduğunu, birkaç dakika içinde hareket etmemiz gerektiğini söylüyorlar.

"Dakika mı?" Bristol onun yanından geriye bakıyor.

"Aşağı bakma, Bris." Onun adını daha önce hiç Rhyson'ın yaptığı gibi kısaltmamıştım ve bu kadar samimi hissettirmesi hoşuma gitmemeli.

"Tamam. Bizi burada daha uzun süre bırakmazlarsa çıldırmayacağıma söz veriyorum."

"Peki ya burada daha uzun süre *kalırsak*?"

"O zaman herhangi bir söz verememem." Endişeli bir elini saçlarında gezdiriyor. "Genel olarak yükseklikten korkmuyorum. Asansörlere falan çıkabiliyorum. Eski korkularımdan geriye kalan tek şey bu. Bunun gibi açık bir yolculukta olmak ve yerin üzerinde asılı kalmak. Bu kadar kolay düşebileceğimi düşünmeden edemiyorum."

Bu konu hakkında konuştukça yanaklarının rengi daha da soluyor ve nefesi yeniden kesiliyor.

"Tamam, tekrar hareket edene kadar dikkatini dağıtalım." Beynimde onun aklını ölümümüze düşme hayalinden uzaklaştıracak bir şeyler arıyorum. "Seks yaptığın en tuhaf yer neresiydi?"

Evet. Düzüşmeye çalışmamam gereken kız ve aklıma gelen soru bu. Sikle yaşa, sikle öl, sanırım. Artık geri dönüş yok, bu yüzden aptalca bir soru değilmiş gibi cevabını bekliyorum.

"Daha önce seks yaptığımı nereden biliyorsun?" Gözleri ve sırıtışı beni kızdırmak için işbirliği yapıyor. "Belki de bakireyimdir."

"Dün gece dans pistinde avazı çıktığı kadar 'I like dick' diye bağıran kız sen değil miydin?" Jimmi ve onun kelime bulmakta zorlanan halinin şerefine başımı arkaya atıp kıkırdıyorum.

"Aman Tanrım." Pembe, yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde yıkanıyor. "Bunu yaptığıma inanamıyorum. Grey Goose konuşuyordu."

"Ve çok yaklaşırsam üzerime atlayacakmışsın gibi azgın olduğun konusunda beni uyardı." Bu konuşma kot pantolonumu daraltıyor olsa da kahkaham yerini gülümsemeye bırakıyor.

"Tamam, artık beni aşağılamayı bırakabilirsin." Yarı şaka yapıyor ama ağzını yana çeviriyor. "Mont kontrolü."

"Ne?" Boyu şimdiden kafasına mı ulaştı? "Vestiyer ne?" "Orası seks yaptığım en garip yer. Sosyeteye takdim balomdaydı, ve-"

"Sen sosyeteye mi girdin?"

"Sorma. Annem yapıyor." İç çekiyor ve alaycı bir gülümseme sunuyor. "Ama sevgilimle vestiyer dolabına gizlice girdik ve yaptık. Üzerimde kocaman beyaz bir elbise vardı ve o prezervatifi ve ayakkabımın topuğunu bulmakta zorlanıyordu..."

Elini umursamazca sallıyor ve sırıtıyor.

"Sanırım orada olman gerekiyordu."

Bu garip olurdu.

"Sanırım olayı anladım," diyorum. "Sıra sende."

Birkaç saniye içinde ayılıyor ve ağzı yavaş yavaş yumuşak bir çizgiye dönüşüyor.

"En büyük pişmanlığın nedir?" diye soruyor usulca.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Dizlerimi içeri çekip sırtımı arabanın kenarına dayıyorum, böylece onu net bir şekilde görebiliyorum. "Ben sana komik bir seks sorusu soruyorum, sen de bunu mu soruyorsun?"

"Bunun için herhangi bir ön koşul koymadınız."

"Bir sadistle karşı karşıya olduğumu bilmiyordum, yoksa bilirdim."

"Ama sen yapmadın." Biraz gülümsüyor, gözleri yumuşuyor. "En büyük pişmanlık ve dürüst olmalısın. *The Goonies*'i hiç izlememek gibi aptalca bir şey değil."

"Tanrım, tabii ki *The Goonies*'i izledim." Elimi yüzümde gezdiriyorum, en kötüsünü bulmak için geçmişimi dolduran tüm pişmanlıkları gözden geçiriyorum. Ve bir kez bulduğumda, ona karşı dürüst olmak istediğimden emin değilim. Eğer dürüst olursam, bu kendime karşı da dürüst olmam gerektiği anlamına gelir.

"Tamam." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup başımı arkaya eğerek kararan gökyüzündeki yıldızları seyre dalıyorum. "On iki yaşındaydım."

"Bu sayılacak mı?" Bana şüpheci bir bakış attı. "Pişmanlık için oldukça gençsin."

"Benim geldiğim yerde öyle değil," diyorum usulca. Gözlerimi açıyorum, oyun parkındaki o günü bulana kadar yıllar öncesine bakıyorum. "Bu polis beni ve kuzenim Jade'i durdurdu."

"Ne için?"

"Hiçbir şey için." Omuz silkiyorum. "Bu senin alışık olduğun gibi değil. Bir nedene ihtiyaçları yoktu. Ve bu doksanlı yıllardaydı, yani mahallemizde uyuşturucu çok yaygındı. Ve bizim yaşımızdaki çocuklar oyun parklarında uyuşturucu *kullanıyordu*. Bu yüzden hiçbir şey düşünmedik."

"Ne oldu?"

"Beni aradı ve tabii ki hiçbir şey bulamadı. Ben iyi bir çocuktum." Kesik kesik bir kahkaha hızlı ve kısa geliyor. "Film izlerdim, okula giderdim ve şiir yazardım. Tam olarak bir çete üyesi sayılmazdım. Annem başımı eğmemi ve hareket etmemi sağlardı. Benim mahallemde bela bulmak zorunda değildin. O seni buldu."

Omzumun üzerinden yere bakıyorum, aşağıdaki insanlar bir karınca kolonisi gibi çok uzakta ve geri dönüyorum.

"Sonra aynı polis kuzenimi arıyor." Duraklıyorum ve boğazımı kabartan sıcaklığı yutuyorum. "O... üzerinde bu elbise vardı ve o... ona dokundu."

Jade'in nefesini kesişini asla unutmayacağım. Bana duvara yaslanmamı, yüzümü duvara dönmemi söylemişti ama onun soluğunu duyunca onlara baktım. Kuralları çiğneyen biri değildim ama bu sefer kuralı çiğnemem gerektiğini biliyordum. Elinin elbisesinin altında çalıştığını gördüğümde, bir gözyaşının yüzünden aşağı kaydığını gördüğümde müdahale etmeliydim. Silahı vardı. O bir polisti. Ne yapacağımı bilemedim. Jade bana başını salladı, aynı şeyleri düşünüyor ve aynı korkuları taşıyordu. Sadece birkaç dakikaydı, ama tüm dünyayı alt üst etmek için tek gereken buydu.

Bristol'a "Bu konuyu neden hiç konuşmadığımızı bilmiyorum," diyorum. "Ve hiç kimseye söylemedik. Jade söylemek istemedi. Sanırım utanıyordu. Ben de utandığımı biliyorum."

"Siz çocuktunuz ve o otoriteydi." Bristol'un gözleri benimkilere dikildiğinde bir dünya duygu vardı. "Bu korkunç bir şey."

O gün beni yeniden boğarken gözlerime dolan yaşları kırpıştırıyorum.

"Ve bazı günler aynaya bakıyorum, mesela sadece dişlerimi fırçalıyorum ya da

Her neyse, yüksek sesle söyleyeceğim. "Ona dokunma." derim. İşte böyle. Sadece bu, belki o zaman dururdu."

Ama geri sarma düğmesi yok. Tekrar yapmak yok. Hasarı, suçluluğu ya da utancı ortadan kaldıracak bir silme tuşu yok. Üzgünüm ama bunu geri alamam ve bu yüzden buna pişmanlık deniyor.

"Ondan sonra Jade'le aramızdaki şeyler biraz değişti," diyorum. "Yani hâlâ konuşuyoruz ama..."

Omuz silkiyorum, hala çok sevdiğim kuzenimle olan karmaşık ilişkimi ifade etmek için kelimelerden vazgeçiyorum.

Bristol yumuşak bir sesle, "Hepimiz hata yaparız ve keşke daha farklı yapabilseydim dediğimiz şeyler yaparız," diyerek dikkatimi karnaval ışığındaki güzel yüzüne çekiyor. "Bu hayatın bir parçası. Sen ve Jade bir gün bunun hakkında konuşmalısınız. Ona olanlar için üzgün olduğunu ve şansın olsaydı her şeyi farklı yapabileceğini söyle. Sadece bir hayatımız var ama o da ikinci şanslarla dolu. Bu yüzden Rhyson'la tekrar denemek için buraya geldim."

Cevap vermiyorum ama gülümsüyoruz ve ona bu konu hakkında daha önce hiç konuşmadığımı söylemek istiyorum. Ona ne kadar iyi hissettirdiğini ve onunla bütün gün konuşabileceğimi söylemek istiyorum. Bu tekerlek saatlerce gökyüzünde asılı kalabilirdi ve ben onun konuşmasını dinlemekten ya da onu dinlemekten yorulmazdım.

Arabanın yanından tekrar bakıyorum, bu utancı ve acıyı yere fırlatabilmeyi diliyorum ama sonsuza kadar bununla yaşayacağımı biliyorum. Yıllar geçtikçe azalmış olsa da yok olmadı. Hiçbir zaman tamamen yok olmayacak ama en azından bugün ilk kez bu yükü paylaştım.

Ve daha hafif hissettiriyor.

AKIŞ - BÖLÜM 11

BRISTOL

Bu soruyu sormamalıydım. "Özür dilerim."

Fısıldıyorum ama Grip duyuyor. Kenardan bakıyor, belki de kendini toparlıyor. Kuzeni Jade'den ve o karanlık, kirli günden bahsederken gözlerinde yaşlar vardı. Bana dönüp baktığında gözleri yaşlardan arınmış ama yine de duygularla gölgelenmiş.

"Ne için üzgünsün?"

"Sana sorduğum için..." Kelimelere dökemediğim şeyleri ifade etmesini umarak bir omzumu kaldırıyorum. "Ben meraklı biriyim. Bu da başımı belaya sokuyor. Çok fazla soru soruyorum ve sonra-"

"Hoşuma gitti." Yumuşak bir şekilde araya giriyor.

Nefesim göğsümde dönüyor ve kalbimin etrafında bir kasırga gibi öfkeyle dönüyor.

"Sen... neyi seviyorsun?" diye sordum.

"Meraklı olmanız ve beni düşündüren sorular sormanız. Bu beni zorluyor. İnsanlar bunu her zaman yapmıyor."

Dudaklarımda küçümseyici bir bükülme var.

"Çünkü buna *gündelik* sohbet deniyor," diyorum boğuk bir kahkaha atarak. "Ve ben işleri sıradan tutmakta zorlanıyorum gibi görünüyor."

Seninle birlikte.

Kelimeleri yüksek sesle söylemiyorum ama gözlerimiz yine de değişiyor.

"Bu sadece seni derinden etkileyecek zor bir soru soracağım anlamına geliyor." Kelimeleri hafifçe söylüyor ama gözlerindeki merak gerçek. Bu bir oluk olacak.

"Tamam." Uzun süren bir iç çekiş salıyorum. "Sanırım adil olan bu. Bana en iyi vuruşunu yap."

"Hayatının en zor günü." Sırtını arabaya yaslayacak ve beni net bir şekilde görecek şekilde dönüyor.

"Vay canına. Sadece devam et, ha?"

"Sanki sen yapmadın?" Sanki bekleyecek çok vakti varmış gibi tek kaşını kaldırıp çenesini elinin arasına alıyor.

"Doğru." Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Bu son soru. Bundan sonra yok."

"Ve sana karşı dürüst davrandım, bu yüzden iyiliğinin karşılığını ver." Bunu kolayca söylüyor, ama yüzündeki duygu kalıntıları bana bunun doğru olduğunu hatırlatıyor.

"Hayatımın en zor günü." Ben de yüzümü ona dönmek için biraz dönüyorum ki bu muhtemelen iyi bir şey çünkü yana bakarsam yine hiperventilasyona başlayabilirim. "Rhyson'ın gittiği gün."

Bir an için sessizlik oldu ve ona yüzümü gösterdim, aşağıya ya da uzağa bakmadan. Böylece doğru olduğunu bilecek.

"Grady tatil için bizi ziyarete gelmişti." Parmaklarımın emniyet çubuğunda endişeyle birbirine dolanmasına bakıyorum. "Ve giderken Rhyson'ı da yanında götürdü."

Rhyson pek evde olmazdı ama evde olduğunda onu her zaman iki yerden birinde bulabilirdim: prova odasında ya da arka bahçemizdeki ağaç evde. Odadan odaya koştum. Onu aramak için ağaca tırmandım ama hiçbir yerde bulamadım ve kimse bana söyleme zahmetine bile girmemişti.

"En çok hatırladığım şey sessizlik." Sesimi bir sırmış gibi alçaltıyorum, belki de öyledir çünkü bunu daha önce kimseye söylemedim. "Rhyson evdeyken sürekli prova yapardı."

Gülüyorum ama bu bana kalbimin hemen üzerindeki göğsümde bir acıya mal oluyor.

"O kadar şapşaldım ki ödevimi yaparken, tırnaklarımı boyarken, hatta arkadaşlarımla telefonda konuşurken koridorda oturup saatlerce onun çalmasını dinlerdim."

Dirseklerimi güvenlik çubuğuna dayıyorum ve çenemi elimin topuğuna dayıyorum.

"Kendimi ona en yakın hissettiğim zamanlardı. O çalarken aynı odada bile olmadığımız için bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama onun müziği

Onunla ilgili en gerçek şey. Bir konser salonunda ya da seyirci önünde değil. Yalnızken en dürüst, en ham haliydi. Bu sadece onun içindi."

Bir iç çekiş dudaklarımı titretiyor ve serin gece havası tarafından emiliyor. "Ve ben de sadece kendim içinmiş gibi davranırdım. Grady onu aldığında

..." İfademde bile annemin etkisini, öfkesini duyuyorum, bu yüzden düzeltiyorum. "Rhyson *gittiğinde* ev ölmüştü. Müzik yoktu, hayat yoktu. Bir veda bile etmeden gitti."

Gözlerimin kenarlarından sıcak yaşlar süzülüyor.

"Benim için, yani." Kelimeleri çıkarmakta zorlanırken nefesim kesiliyor. "Ben onun ikiziyim, Grip. Her nasılsa ben, klarneti bile 'yeterince' çalamayan bu her yönden önemsiz kız, bir rahmi paylaştım, hayatımın başlangıcını bu dahi insanla paylaştım ve bunu çok derinden hissediyorum. Sanki onun müziğini hissediyorum, onu ikizlerin birbirlerini hissettikleri gibi hissediyorum."

Titremesini kontrol etmek için alt dudağımı

ısırıyorum. "Ama o beni hissetmiyor."

"Öyle, Bristol." Grip uzanıp ellerimi tutuyor, benimkinden çok daha büyük, koyu ve sert olan tek eli beni rahatlatıyor. "Seni sevdiğini biliyorum. O sadece... dediğin gibi, bir dahi. Müzisyenler, bazen sanat bizden çok şey alır ve etrafımızdaki insanlar için nasıl yeterince tasarruf edeceğimizi bilemeyiz. Kendimizi o kadar çok kaptırıyoruz ki, özellikle Rhyson için bu çok yalnızlaştırıcı oluyor. O bir çocuktu. Çoğu yetişkinin uğraşmak zorunda kalmadığı kadar çok şeyle uğraşıyordu. Öyle bir baskı vardı ki, hayatta kalabilmek için hap içiyordu."

Gerçeği duyduğumda anlarım ve Grip'in söyledikleri de doğru. Sadece ona bakıyorum, devam etmesine izin veriyorum.

"Rhyson'ın bağımlılığı yıkıcı bir yoldu ve aileniz de buna yardımcı olmuyordu. Fark etmemiş olabilirler ama durumu daha da kötüleştiriyorlardı." Grip bir sonraki kısmı söylerken gözlerimi yakalamak için başını eğiyor. "Grady'nin onu kaçırdığını söyledin ama Rhyson'ı kurtardı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bunu biliyorum. İlk defa kafamda en kötü senaryonun canlanmasına izin verdim. Rhyson gitmeseydi, rehabilitasyona gitmeseydi ya da ihtiyacı olan yardımı almasaydı ne olurdu? Tanrım, her şeyi kendime bağladım. Rhyson gittiğinde nasıl hissettiğimle ilgili, onun gitmek için ne kadar çaresiz olduğuyla değil. Bunca yıl kalbimin kırıldığını düşündüm ama sadece kendim için. İlk defa, belki de hiç, kalbim piyanosundan başka hiçbir şeyi olmayan yetenekli, yalnız çocuk için kırıldı.

Ellerimi yanaklarımda gezdiriyor, ıslaklığı avuçlarımda topluyorum. Çok fazla gözyaşı. O gün neler hissettiğimi hiç kimseye anlatmadım. Annem bunun için de beni terapiye götürmeye çalıştı ama o zamanlar on altı yaşındaydım ve kendi irademle bunu reddettim. Yabancılarla konuşmaktan bıkmıştım ve bu acıyı kilit altında, özel tutmak istiyordum.

Şimdiye kadar. Grip'e kadar. Gözleri yüzümde. Merhametini hissediyorum ve o kadar ağır ki altından çıkmak istiyorum. Birkaç saniyeliğine aramızdaki dürüstlükten kaçmak için başımı çeviriyorum. Sadece bir erteleme için. Yan tarafa baktığım anda hatamı anlıyorum.

"Oh, Tanrım. Çok uçtuk."

Nefesim boğazıma hücum ediyor, panik son birkaç dakikalık huzuru da bastırıyor. Kalbim küt küt atıyor. Kan başıma hücum ediyor ve dünya dönüyor. Durdurmak için başımı tutuyorum.

"Hey, hey." Grip daha da yaklaşarak aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırdı. "Başını indirebildiğin kadar indir."

Güvenlik çubuğu başımı dizlerimin arasına koymamı engelliyor ama yine de yardımcı olacağını sanmıyorum. Hiçbir şey yardımcı olmuyor. Bu mantıksız. Güvende olduğumu biliyorum ama korku benimle alay ediyor ve beni kendine kaltak yapıyor. Nefret ediyorum ama durduramıyorum.

"Annem bana bir şeyler ezberlememi söylerdi," diyor Grip üstümden. "Korktuğumda dikkatimi dağıtmak için. Bana odaklanacak başka bir şey vermek için."

Elimde ezberden söyleyebileceğim hiçbir şey olmaması beni daha da endişelendiriyor. Korku tüm düşüncelerimi birbirine karıştırıyor, o kadar karışık ki telefon numaramın rakamlarını bile bir araya getiremiyorum.

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Tamam. Bekle." Sırtımı yatıştırıcı olmayan okşamalarla ovuyor. "Ben yapacağım. Sadece sesimi dinle. Söylediklerime odaklan."

Odaklanamıyorum. Sınırlarımı bulanıklaştıran ve içimi düğümleyen karanlığı durduramıyorum. Hiç bu kadar kötü olmamıştı ve tam Grip'in önünde *olacaktı*.

"Pablo Neruda'dan "*Şiir*" okuyacağım. Aslında en sevdiğim." Ben gözlerimi kapatırken Grip'in sesi sıcak ama bedensiz. "Sanki benim hayat hikayemi yazıyormuş gibi hissediyorum. Sanki kendinden daha büyük bir şeye ihtiyaç duyan bir çocuk olacağını biliyordu ve bunu o çocuğu farklı bir yola yönlendirmek için yazdı. Bu her zaman bir şiirden daha fazlası gibi hissettirdi. Kişisel bir şey. Benim kehanetim gibi hissettiriyor."

Sesindeki duygu ve dürüstlük beni ona bir bakış atmaya zorluyor. Ayın soluk ışığında ve karnavalın parlak ışıklarında yüzünü görüyorum. Güzel ve bronzlaşmış, kalın kemikler ve dolgun dudaklardan oluşan bir heykel. Gözleri niyetli, konuşmaya başlarken gözlerini benden ayırmıyor.

Derin sesi Neruda'nın şiirin onu sokaktan ve şiddetten nasıl uzaklaştırdığına dair duygularını okşuyor. Yazmanın onu kesin bir kaderden nasıl kurtardığını ve hiç hayal etmediği bir dünyanın kapılarını nasıl açtığını anlatıyor. Ve Grip haklı. Şiir onun için yazılmış olabilirdi... Şili'nin bir şehrinin sokaklarından değil, Compton'ın sokaklarından çağrılan bir çocuğun hikayesini önceden haber verebilirdi.

Sözcüklerinin arasında tutku ve her satırında inanç var. Bu kelimeleri kastediyor. Bu kelimeleri seviyor. Şaşırtıcı bir şekilde, o daha önce hiç duymadığım bir şiiri okurken, başka birinin sözleri Grip'i *bana* aydınlatıyor. Onu açıkça görüyorum. Zanaatına derinden bağlı ve yeteneğini koşulların bir mucizesi olarak gören bir adam. Ne kadar kendini beğenmiş olsa da, pek çok kişinin asla terk edemeyeceği bir yoldan kaçmanın yollarını bulduğu için alçakgönüllü olduğunu görüyorum. Ve eğer şiir onun hikayesini anlatıyorsa, gözleri bir itiraftır, benimkinden asla ayrılmayan, ay ışığında benimkini tutan, sesi tatlı bir şeyin üzerine dökülen sıvı. Sona yaklaştığında korkularım unutuluyor, ama hala karanlık bir gökyüzünün altında bir dönme dolapta sıkışıp kalmış durumdayım ve hiçbir şey şairin yıldızlarla birlikte döndüğünü ve kalbinin rüzgarda kırıldığını söylediği son sözlerden daha uygun olamaz.

Bu hayatta çok az mükemmel an vardır. Çok azımıza nasip olur ama ben bu adamla böyle bir an yaşadığım için ayrıcalıklıyım. Dönme dolabın üzerinde yıldızlı bir gökyüzünün altında benim için göğsünü kalbinden, bedenini ruhundan boşalttığı zaman. Ve biliyorum. Şu anda, onun için kaybolduğumu biliyorum. Birkaç gün oldu. Bir dizi an oldu. Ona söyleyecek kadar uzun olmadı ama kalbimde, kaybolduğumu biliyorum.

"Yardımı oldu mu?" diye soruyor.

Loş ışıkta korkumu ya da paniğimi arıyor ama artık orada değiller. Daha yakına eğiliyor, o kadar yakın ki nefesi yüzümün üzerinde fısıldıyor. Korkunun gittiğini ve başka bir şeyin geldiğini ne zaman anladığını bilmiyorum ama gözlerindeki değişimi görüyorum.

Sanırım o da benim içimde kaybolmuş olabilir.

Dudaklarımız arasındaki santimler kayboluyor. Ağzının benimkine ilk değdiği anda, bu öpücüğün asla bitmeyeceğini anladım. Hayatımın geri kalanı boyunca hafızamda yaşayacak. Dudakları içeri girmek için yalvarıyor, geçici bir dokunuş

Savunmamı ve kalbimin ritmini hızlandırıyor. Kolunu kavrıyorum, deri ve kas, çelik üzerine saten. Binlerce doku çarpışıyor. Ağzının sıcak ipeği. Dişlerinin keskin, düz kenarı. Dudaklarının sert kıvrımı. Onun tadı. Tanrım, onun tadı beni inletiyor. Yüzümü kavrıyor, parmakları saçlarıma saplanıyor. O kadar yaklaşıyorum ki vücudunun sıcaklığı gömleklerimizin ince kumaşını yakıyor.

"Bris." Çenemden aşağı öpücükler bırakmadan önce dudaklarıma karşı söylüyor. Ağzı boynumun üzerinde açılıyor, sıcak ve ıslak, ve ben ona doğru eğiliyorum, zevk damarlarımda bir tren gibi. Acele ediyor. Yükseliyor. Patlıyor.

"Oh, Tanrım." Nefes nefese kalmıştım. Ellerim çaresizce gömleğinin altına giriyor, tırnaklarım sırtını kazıyor. "Beni öpmeye devam et."

Dudaklarıma geri döndü, yalayıp yutuyor, dillerimiz düello ediyor, dans ediyor. Bu öpücüğün bir temposu var, başı önce sola sonra sağa hareket ediyor, bir ritim, bir senkop, dudakların ve dillerin eşzamanlılığı. Ağzı benimkinin üzerine eğiliyor, sıcak ve gayretli, parmaklarımı başının arkasında birleştiriyorum, yapışıyorum, bunun biteceğinden korkuyorum. Bu anın muazzamlığını kaybetmekten korkuyorum. Dünyanın tepesinde, neredeyse gökyüzüne dokunabileceğimiz kadar yakınken ve sadece yıldızlar bizi izlerken, bir öpücüğün ne olması gerektiğini öğrendim.

AKIŞ - BÖLÜM 13

KAVRAMA

BOKU YEDIM.

Dün gece Bristol'u öptüm ve hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Çark dönmeye başladığında öpüşmemiz sona erdi ama hiçbir şey durmadı. Bristol ve benim aramdaki bu şeyde durduramadığım bir ivme var. Durdurmak istemiyorum. Dönme dolabın yavaş, yuvarlanarak yere inişi boyunca el ele tutuştuk. Sessiz bir anlaşmayla, diğerlerini gördüğümüzde bıraktık. Bunun incelenmesini, alay edilmesini, hafife alınmasını istemiyorum ve şimdilik bunu kendimize saklamak istiyoruz.

Gecenin geri kalanında grupla birlikte kaldık ama sessiz, takip edilemez bir samimiyet bizi birbirimize bağladı. Aptalca oyunlar oynadık ve aptalca ödüller kazandık. O bana siyah plastik bir saat kazandı. Ben de ona bir düdük kazandım. Eğlence evinde birlikte kaybolduk ve onu dalgalı bir aynaya doğru bastırdım. Bozulmuş olsa bile, şekillerimiz birlikte mükemmeldi.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne istediğini ya da benim onun için ne olduğumu bilmiyorum. Varoşlarda mı yaşıyor? Egzotik bir meyve ya da tatilde tattığı bir yenilik miyim? Yoksa bu ona da bana hissettirdiği gibi mi hissettiriyor? Bir şeylerin başlangıcı gibi. Bay Çikolata Cazibesi'nin kendisi bile bir kıza ondan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını soracak cesareti bulamıyor.

Onu ve Jimmi'yi kıyıda koşarken izliyorum, gelgit onları kovalarken gülüyorlar. Jimmi'nin amcasının Malibu'da küçük bir sahil evi var ve Bristol'un son gününü burada geçiriyoruz. Rhyson günü bizimle geçirdi ancak

bir ince ayar için stüdyo. Mükemmel bir gündü, ancak Bristol'a ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini soracak zamanım olmadı. Yarın ayrılıyor ve bunun olduğunu unutacak mıyız yoksa daha fazlasını mı yapacağız bilmiyorum.

"Whew." Jimmi plaj battaniyesinin üzerine yığılır. "Bu gün inanılmazdı."

"Burası muhteşem," diye gülümsüyor Bristol ve Jimmi'nin yanına oturuyor. "Beni getirdiğin için teşekkür ederim."

Gözlerimiz lokum ve şekerleme kızartmak için kullandığımız küçük ateşin üzerinde çarpışıyor. Gözlerini hızla kaçırıyor ve gözlerini kapatmak için uzanıyor.

Luke kolunu Mandi'nin omuzlarına dolayarak, "Geri dönmemiz gerekiyor," diyor. "Gitmeden önce son bir kez yüzelim mi? Çok uzakta olmasın çünkü hava çoktan karardı."

Jimmi gözlerinde umursamaz bir parıltıyla, "Hadi bunu değerlendirelim," diyor. "Skinny dipping."

Luke ve ben şimdiden kafamızı sallamaya başladık. O dondurucu suya asla çıplak girmem.

"Okyanusa çıplak girmem," diyor Mandi. "Deniz yosunu ve balık var ve hava soğuk. Hayır, teşekkürler."

"Peki ya sen?" Jimmi hâlâ arkasına yaslanmış, gözleri kapalı olan Bristol'u dürtüyor. "Sen tavuk musun?"

"Bu akıl oyunları benim üzerimde işe yaramaz." Bristol doğruluyor, meydan okuyan bir gülümseme dolgun dudaklarının kenarlarını kıvırıyor. "Gerçekten beni böyle aptalca bir cesarete sürüklemene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Birbirlerine bakıyorlar, hınzırca sırıtıyorlar ve sonra ayağa fırlıyorlar, uzun bacakları ve uçuşan bikini üstleriyle bir bulanıklık. Çenem çözülüyor. Bunu yaptığına inanamıyorum. Altını çıkarmamış gibi görünüyor ama iki küçük kumaş üçgeninden başka bir şey olmayan üstünü Jimmi'ninkiyle birlikte kumsalda açıkça görebiliyorum. Ciyaklamaları gecenin içinde yankılanıyor.

"İster misin?" Mandi Luke'a sorar, artık kendi pervasız sırıtışını sergilemektedir.

Luke bir an için karşı koyacak gibi olur ama gözleri önce kumların üzerindeki bikini üstlerine, sonra da Mandi'nin hatırı sayılır göğüslerine kayar.

"Hey, neden olmasın?" Omuz silkiyor, ayağa kalkıyor ve şortunu çıkarıyor. Gözlerimi kaçırıyorum, bronzlaşmış yüzünü ya da aletini görmek istemiyorum. Mandi üstünü atıp okyanusun kenarına doğru koştuğunda

gözlerimi kasten kaçırıyorum.

Kıyıya bakıyorum, vücutlarını seçiyorum, taze ay ışığında gölgeler, oynaşıyor, çığlık atıyor ve gülüyorlar. Dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor ve ayaklarımın üzerinde suya doğru yürüyorum. Ama çıplak değilim. Hava bunun için çok soğuk.

Sadece birkaç adım atmıştım, hâlâ suyun sıcaklığına alışmaya çalışıyordum ki arkamdan bir kol belime dolandı. Sıcak, sudan kaygan göğüsler sırtıma bastırıyor.

"Bristol?" Boğuk ve umutlu bir sesle soruyorum.

"Hayır, ben Jimmi, seni aptal." Bristol'un sesi şakacıdır, suyun derinliklerine, kıyıdan biraz daha uzağa doğru kayarken kıkırdaması muziplikle doludur.

Çok uzakta değiliz, ama onunla yüzleşmek için döndüğümde diğerlerini görmüyor ya da duymuyorum. Gece onu gizliyor. Onu net görecek kadar ay ışığı yok ama onu hissediyorum. Onun arzusunu hissediyorum çünkü benimkiyle eşleşiyor. Bu onun buradaki son gecesi ve beni tekrar öpmeden giderse lanetleneceğim. Vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar suyun direncine doğru bastırıyorum. Gecenin serin havasından ve belki de arzudan gerginleşmiş meme uçları göğsüme çarpıyor. Başımı eğiyorum ve sözlerimi kulağına bırakıyorum.

"Seni tekrar öpmek istiyorum."

Keskin nefesi tek cevabı oluyor ama rızasını tatmak için dudaklarımı onunkilere dayıyorum. Yanlarını avuçluyorum, parmaklarım neredeyse sırtında buluşuyor, başparmaklarımı meme uçlarını ovmak için yukarı uzatıyorum, önce hızlı sonra yavaş vuruşlar arasında gidip geliyorum.

"Oh, Tanrım, evet." Ellerini omuzlarımda ve boynumda gezdirerek başımı aşağıya doğru itiyor. "Öp onları. Lütfen öp onları."

Ellerimi kıçının üzerinden geçiriyorum ve onu sudan çıkarıyorum, böylece bacaklarını arkamda kilitleyebiliyor, bir meme ucunu ağzıma alana kadar onu yukarı kaldırıyorum.

Shiiiiiiiit.

Genişçe açıyorum, içime alabildiğim kadarını alıyorum, meme ucunu emiyorum ve onu çevreleyen derinin ipeksi halesini yalıyorum.

"Kavra, evet." Elleri omuzlarımda pençeleşiyor ve boynuma doğru ilerliyor. Ağzıma sahip olmak için başını eğiyor. Öpücüğü beni suyun içinde büyülüyor. Tenimdeki parmakları şiir gibi. Dudakları, düzyazı. Kalbinin benimkine karşı ritmi, iambik. Her dokunuşu, belagat.

Gelgitle birlikte akıntı bedenlerimizi çekiştiriyor ve birbirimize tutunarak akıntının bizi alıp götürmesine izin veriyoruz. Ağzımız hala birleşik, bacaklarımız hala birbirine dolanmış,

Dillerimiz aç ve birbirine dolanıyor, daha derin sulara sürükleniyoruz.

Karmaşık ve zahmetsiz.

Bir rapçinin akışını tarif ederken kendi sözlerim aklıma geliyor. Yardım edemiyorum ama bunu derinlerde aramızda geçenlerle karşılaştırıyorum. Tanıştığımız andan beri aramızda akan beklenmedik simya. Katmanlı ve karmaşık ama yine de mücadele yok, zorlama yok. Kolay hissettiriyor. Zahmetsiz. O kadar iyi hissettiriyor ki, sonunu hayal bile edemiyorum.

"Bilmem gerek," diye mırıldanıyorum göğsünün alt tarafına doğru. "Ne yaptığımızı, Bristol."

"Ne demek istiyorsun?" diye nefes nefese kalır. "Bu harika hissettiriyor."

Onu vücudumdan aşağı kaydırıyorum ve yüzünü ellerimle çerçeveliyorum.

"Bu senin için bahar tatili kaçamağı gibi bir şey mi?" Ciddiyetle soruyorum.

"Kavra, ben ..." Alnını göğsüme yaslıyor ve yüzünü daha iyi görebilmek için ayın ışığını açmak için her şeyimi verirdim. Böylece gözlerini görebilecektim. "Bilmiyorum."

Acıtmamalı. Birkaç gün, birkaç sohbet ve hayatımın en güzel öpücüklerini paylaştık. Hepsi bu kadar. Hepsi bu, ama dün gece yaşadığım en iyi geceymiş gibi hissediyorum. Ve bunun onun için anıtsal olmadığını ya da ne olacağımıza "karar verdiğini" düşünmek, neredeyse onu görür görmez benim için karar verilmiş gibi hissettiğimde, acı veriyor.

"Ben sıradan bir insan değilim." İç geçiriyor ve yüzündeki bıkkın ifadeyi hayal edebiliyorum. "Ve yanlış gidebilecek çok şey var. Sen kardeşimin en iyi arkadaşısın. Buraya taşınıyorum ve işler kötüye giderse garip olabilir."

"Yapmayacaklar," diye onu temin ederim. "Sadece bir şans ver."

"Ne?" Alaycı bir kahkaha attı. "Uzun mesafeli bir ilişki mi?" "Neden olmasın?"

"Sen tek bir şey için oyuncusun, ballı ve çikolatalı Bay Arılar. Sıkılırsın, hayatına devam edersin ve muhtemelen aldatırsın."

Sesinde bir soru var ve ona Tessa'dan bahsetmem gereken anın bu olduğunu biliyorum. Ama bizi biz yapmayı düşünmesini sağlamakta bile o kadar zorlanıyorum ki, araya bu anahtarı sokarak işi daha da zorlaştırmak istemiyorum. Bristol gider gitmez Tessa ile ilgileneceğim.

"Seninle farklı olurdu." Avucumu ıslak saçlarında gezdiriyorum. "Öyle olacağını biliyorum."

"Ama öyle olup olmayacağını bilmiyorum ve..." Başını kaldırıp sallarken aldığı şekli görüyorum. "Ağırdan alabilir miyiz? İncinmek istemiyorum ve sanırım sen beni gerçekten çok kötü incitebilirsin."

Cevabı yumuşak ve dürüst ve bu onu daha çok istememe neden oluyor.

"Bunu yapabiliriz." Boynunu öpmek için eğildim, nefesi kesilene kadar tuzla kaplı derisini emdim, kalçalarını suyun içinde sallayarak beni aradı. Orası onun yeri. Onlardan biri. Ağırdan almak mı istiyor? Diğerlerini bulmak için zaman ayırmaya hazırım.

AKIŞ - BÖLÜM 14

BRISTOL

TAP, TAP, TAP.

Toplamakta olduğum bavuldan başımı kaldırıyorum. Birisi Grady'nin misafir odasının kapısını çalıyor. Grip'in karnavalda benim için kazandığı ucuz düdüğü aceleyle çantaya tıkıştırıp fermuarını çekiyorum. Kapıyı açtığımda Rhyson koridorda duruyordu.

"İçeri girebilir miyim?" Her zaman muhteşem bir dağınıklığa sahip olan siyah saçları gözlerine dökülüyor.

"Elbette." Geri çekilip ona el sallıyorum, yatağa oturuyorum ve söyleyeceklerini duymayı bekliyorum. Kulüpten sonra konuştuğumuz geceden beri çok az yalnız zamanımız oldu. Dünü arkadaşlarıyla geçirdik ve dün gece stüdyoya geri dönmek zorunda kaldı.

"Her şey hazır, ha?" Kocaman bavuluma bakıyor.

"Öyle görünüyor." Küçük, hüzünlü bir gülümseme dokunuyor ağzıma. "Los Angeles'ı özleyeceğim. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Los Angeles'ı mı özleyeceksin, yoksa ağabeyini mi?" diye takılıyor.

"Yine mi ağabey meselesi?"

"Ben pek öyle biri olmadım." Gülümsemesi soluyor. "Yani bir kardeş."

Cevap vermek yerine devam etmesini bekliyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Söz konusu onlar olduğunda, ebeveynlerimiz olduğunda neye güveneceğimizi bilmek çok zor."

"Söylediğim kişi olacağıma güvenebilirsin Rhyson. Kız kardeşin." Çenemi eğiyorum ve ona bir gülümseme şeklinde biraz güven gösteriyorum. "Senin için o kariyeri yönettiğimde bunu göreceksin."

"Benim bir kariyerim yok." Gülüyor ve dirseklerine dayanarak yatağa yaslanıyor.

"Ama yapacaksın. Yapmalısın. Ve bunu yaptığında, sana yardım etmek için orada olacağım."

"Henüz gerçekleşmemiş bir şey üzerine plan yapamazsınız." "Aptal, sence rüyalar neye dayanarak yaptığımız planlar değilse henüz gerçekleşmemiş şeyler?"

Biraz gülüyoruz ve ben de yanına uzanıp başımı omzuna yaslıyorum. Yıllar önce kardeşime böyle sahip olmak için neler vermezdim. Prova yapmadığı, turneye çıkmadığı ya da kendisinden istenen her şeyi yapmadığı zamanlarda onunla vakit geçirmek için.

"Senin kendi hayallerin yok mu?" diye soruyor.

Grip'in yüzü, yumuşak dokunuşları ve dün gece karanlık sulardaki vaatleri aklıma geliyor. Ona inanmak istiyorum çünkü dönme dolaptaki, lunaparktaki, okyanustaki o öpücükler hayatımın en güzel öpücükleriydi. Bu hafta yaptığımız konuşmalar beni değiştirdi. Hiçbir tartışma, hiçbir anı, hiçbir umut ya da korku sınırların dışında değildi. Hayallerimin dokusuna o kadar hızlı işlediler ki bu beni korkutuyor.

"Rüyalarım var," diye cevap veriyorum sonunda. "Ve şimdi hepsi burada." Bana yavaşça gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Yola çıksak iyi olur." Rhyson saatine bakıyor ve bu bana dün gece Grip için kazandığım ucuz saati düşündürüyor. Rhyson Louis'in çantasını odamdan çıkarıp koridorda yuvarlarken karnaval anılarımdan sıyrılıyorum.

"Bu yolculukta Grady Amca'yı görememiş olmam çok yazık."

"Bir dahaki sefere," diyor Rhyson. "Ama sana veda etmek isteyen bazı insanlar var."

Oturma odasına girdiğimizde yeni arkadaşlarımın hepsi oradaydı. Jimmi, Luke, Mandi ve grubun en arkasında duran Grip, gözleri içine düştüğüm ve kurtulamadığım güzel bir tuzak gibi.

"Ah, çocuklar." Kollarımı Jimmi'ye doluyorum, o da beni öyle sıkıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum.

"Yeni bir kanka bulmuş gibi hissediyorum." Jimmi iri mavi gözlerindeki yaşları kırpıştırıyor. "Her hafta konuşmalıyız ve sen de yakında geri dönmelisin. Ben de New York'a gelebilirim."

"Anlaştık." Kendi gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. "İrtibatta kalacağız.

Merak etmeyin."

Luke ve Mandi ile çok fazla vakit geçiremedim ama yine de bana veda etmek için gelmeleri çok hoş. İkisi de harika insanlar ve Rhyson hayatında böyle sıkı sıkıya bağlı bir çevreye sahip olduğu için çok şanslı. New York'ta onlar gibi bir çevrem yok ve bu da Columbia'da geçireceğim iki yılı bir an önce buraya taşınmak için heba etme isteği uyandırıyor.

Ve bir de Grip var.

Birbirimize doğru birkaç dikkatli adım atıyoruz ve herkesin bizi izlediğini hissediyorum.

"Her şey için teşekkür ederim," diyorum usulca, aramızda birkaç santim bırakarak. Gözleri daha fazlası için sessiz bir yalvarışla yanıyor.

"Sorun değil. Elbette."

Kollarını belime dolamadan ve beni sıcak, sert vücuduna doğru çekmeden önce yere bakıyor. Rhyson'ın ya da bir başkasının ne düşündüğünü umursamadan ayak parmaklarımın ucuna kalkıyorum ve dirseklerimi boynunun arkasına olabildiğince sıkıca geçiriyorum. Elleri sırtımda geziniyor, kıvrımlarımı tüm çıkıntılarına ve düzlemlerine uyduruyor.

"Bana geri dön, tamam mı?" diye fısıldıyor kulağıma. "Yavaş olmak durmak anlamına gelmez, değil mi?"

Yanaklarım alev alev yanıyor ve utanarak diğerlerine bakıyorum, ama dikkat etmiyorlar. Rhyson bavulumu arabaya taşıyor ve Mandi, Luke ve Jimmi dün gece plajda çıplak yüzmekten bahsediyorlar. Ya da yarı çıplak. Jimmi tamamen çıplak olacak kadar cesur/çılgın olan tek kişiydi.

"Hayır, yavaşlamak durmak anlamına gelmez," diye kabul ediyorum. "Aslında-"

Telefonu çalıyor ve ona bu yaz stajımdan birkaç gün izin aldığımda geri gelmeyi planladığımı söylüyorum.

"Şunu alayım," diyor kaşlarını çatarak telefona bakarken. "Ben Jade."

Onun adını dönme dolapta bana anlattığı hikayeden hatırlıyorum. Hâlâ suçluluk duyduğu bir hikaye.

"Hey, naber?" Telefonu kulağına götürüyor ve kaşları birbirine çarpıyor. "Neden ona burada olduğumu söyledin?"

Rhyson'ın hadi yoksa uçağımı kaçıracağım çağrısına kulak vererek arkamı dönüyorum. Yola çıkabilmek için arabayı yüklemek üzere dışarı çıkıyoruz. Rhyson ve Grip beni götürüyorlar ve Rhyson'a neler olup bittiğini anlatıp anlatmamakta kararsızım. Çok yeni bir şey gibi geliyor ama yine de bilmesi gereken kadar önemli. Hâlâ sessizce düşünürken Toyota Camry kaldırıma yanaşıyor ve içinden koyu kahverengi tenli, siyah, kıvırcık saçlı, kıvrımlı bir kadın iniyor. Çatık kaşları güzel yüzüne gölge düşürüyor ve öfkeyle kollarını iki yana sallayarak uzun adımlar atıyor.

"Nerede o?" diye sorar Rhyson'a, herhangi bir giriş yapmadan.

"Selam, Tessa." Rhyson garaj yolundan yukarı bakar ve gözlerini anlamlı bir şekilde en yakın arkadaşına diker.

Rhyson Grip'e bakıyor olabilir ama Grip bana bakıyor ve bilmesem paniklediğini söyleyebilirim. Neler olduğunu, dünyamın nasıl küçük parçalara ayrılmak üzere olduğunu anlamaya vakit bulamadan Tessa tiradına başlıyor.

"Aramalarımı ve mesajlarımı nasıl görmezden geleceksin?" Bağırarak ellerini kalçalarının kabarıklığına yerleştirdi. "İki lanet hafta boyunca mı, Grip?"

"Ben yapmadım." Grip sıkıntılı gözlerle omzunun üzerinden bana bakıyor ve sonra tekrar yüzüne dönüyor. "Birbirimizi özleyip durduk. Neler oluyor? Bu ne demek oluyor?"

"Bu sana sesli mesajla değil, yüz yüze konuşmak istediğim bir şeyi anlatmaya çalışmamla ilgili." Kadının sert sesi avlunun öbür ucundan ona doğru yükseliyor.

"Tamam, kahretsin, Tessa," diyor Grips, yüzündeki kızgınlık belli oluyor. "Rhyson'la birlikte kız kardeşini havaalanına götürmeye gidiyorum. Sonra konuşabilir miyiz? Döndüğümde?"

"Kim o?" Rhyson'a fısıldıyorum.

"Bu Tessa." Rhyson kaşlarını, dağınık saçlarının altında kaybolana kadar uzatır. "Grip'in kız arkadaşı."

"Onun kızı-" Sıkı bir el boğazımı mengenelerken kelimenin geri kalanında boğuluyorum. Bu olamaz. Dün geceki su damlalı sözler ve deniz tuzlu öpücükler. Dünyanın tepesinde, yıldızların altında mükemmel bir öpücük. Hepsi yalan mıydı? Derin, karanlık ve yalnız şeyleri paylaştık. Her şeyi paylaştık ve bu şimdiye kadar biriyle yaşadığım en dürüst bağdı. Ve tüm bunların altında benim olabileceği yalanı vardı? Belki de ben onun olabilirdim? Başkasına ait olmadığı mı? O söylerdi.

"Hayır, sen döndüğünde konuşamayız," diye tersliyor Tessa. "Şimdi konuşmamız gerek. Senin peşinden koşmaktan bıktım. Bunun sorumluluğunu üstleniyorsun."

"Sorumluluk mu?" Grip başını sallıyor ve omuz silkiyor "Ne için?" "Bu bebek için, işte bunun için," diye karşılık veriyor sert bir kendini beğenmişlikle.

Kocaman gözlerini yüzüme dikiyor ve yalan söyleyen kişinin o olabileceğine, bunun bir şaka, bir gizli kamera numarası olduğuna dair tüm şüphelerim dağılıyor. Bütün hafta unuttuğum ve düşürdüğüm o koruma tam zamanında kalbimin üzerindeki yerine oturuyor.

Yabancıların önünde ağlamayız.

Annemin uyarısı, son birkaç gündür görmezden geldiğim aklımın sesi, omurlarımın arasındaki demir diskleri kaydırıyor.

"Rhyson, gidebilir miyiz?" diye sordum. "Eve dönüş uçağımı kaçıramam."

"Bristol!" Grip, önünde çılgınca el kol hareketleri yapan çığlık atan ölüm perisinin üzerinden bağırıyor. "Bekle. Yapabilirim-"

Rhyson'ın arabasının kapısını açıp içeri giriyorum, yalanlarını gizleyen dolar gecikmeli, gün kısası açıklamalarını duymak istemiyorum.

Rhyson arabaya biniyor, omzunun üzerinden avludaki manzaraya, Grip'in sert yüzüne ve tik tak eden çenesine bağıran güzel kadına bakıyor. Arabanın camından bana bakıyor, gözleri vermeyeceğim bir şey için bana yalvarıyor.

İkinci şanslar.

"Sür, Rhyson." Sesim kaya gibi ve kararlı. "Bırak arkadaşın kendi bokunu halletsin. Ben eve gidiyorum."

FLOW'u okuduğunuz için teşekkür ederiz! Devam Grip & Bristol 'ın GRIP & STILL ile olan yolculuğu şimdi KU'da ÜCRETSİZ!

FLOW (The GRIP Prequel) - ÜCRETSİZ!

GRIP (Kavrama #1)

STILL (Kavrama #2)

YAZAR HAKKINDA

Kennedy Ryan Güney Kaliforniya'ya gitmiş Güneyli bir kızdır. Amazon'un En Çok Satanlar listesinde ilk 100'de yer alan Kennedy, zor zamanlarda bile başarılı olan olağanüstü kadınlar, buldukları aşk ve onlara değer veren erkekler hakkında romantizm yazıyor. Kendisi bir eş ve olağanüstü bir oğlun annesidir. Gazetecilik geçmişini her zaman hayır kurumları ve kâr amacı gütmeyen kuruluşlar için yazmak için kullandı, ancak aşağıdakiler için yazmaktan hoşlanıyor

Otizm farkındalığını en çok artıran kişi. Modern Mom Magazine'e katkıda bulunan Kennedy'nin yazıları Chicken Soup for the Soul, USA Today ve diğer birçok dergide yer almıştır. Otizmle yaşayan Georgia'lı ailelere hizmet veren bir vakfın kurucusu ve yönetici direktörü olan Kennedy Headline News, Montel Williams, NPR ve diğer medya kuruluşlarında otizmle yaşayan ailelerin sesi oldu.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.